

Đinh Mặc

Mây
đen gặp
trăng sáng

乌云遇皎月

丁默

Edit: Hanahh148

Literature

Truyện được đăng tải và chia sẻ tại forum.kites.vn

KHI MÂY ĐEN GẶP TRĂNG SÁNG

Tác giả: Đinh Mặc

Dịch: Rabbitlyn

VĂN AN

Cô ấy giống như ánh mặt trời nhỏ.

Còn tôi chỉ là du khách nằm dưới ánh mặt trời ấy.

Bởi vì cô ấy chiếu sáng, nên cuối cùng ngẩng đầu lên nước mắt nhạt nhòa.

MỤC LỤC

[Chương 1: Đàm Giáo \(Phần 1.1\)](#)

[Chương 2: Đàm Giáo \(Phần 1.2\)](#)

[Chương 3: Đàm Giáo \(Phần 1.3\)](#)

[Chương 4: Ô Ngộ \(Phần 1.1\)](#)

[Chương 5: Ô Ngộ \(Phần 1.2\)](#)

[Chương 6: Ô Ngộ \(Phần 1.3\)](#)

[Chương 7: Đàm Giáo \(Phần 2.1\)](#)

[Chương 8: Đàm Giáo \(Phần 2.2\)](#)

[Chương 9: Đàm Giáo \(Phần 2.3\)](#)

[Chương 10: Ô Ngộ \(Phần 2.1\)](#)

[Chương 11: Ô Ngộ \(Phần 2.2\)](#)

[Chương 12: Đàm Giáo \(Phần 3.1\)](#)

[Chương 13: Đàm Giáo \(Phần 3.2\)](#)

[Chương 14: Đàm Giáo \(Phần 3.3\)](#)

[Chương 15: Đàm Giáo \(Phần 3.4\)](#)

[Chương 16: Ô Ngộ \(Phần 3.1\)](#)

[Chương 17: Ô Ngộ \(Phần 3.2\)](#)

[Chương 18: Ô Ngộ \(Phần 3.3\)](#)

[Chương 19: Đàm Giáo \(Phần 4.1\)](#)

[Chương 20: Đàm Giáo \(Phần 4.2\)](#)

[Chương 21: Đàm Giáo \(Phần 4.3\)](#)

[Chương 22: Ô Ngộ \(Phần 4.1\)](#)

[Chương 23: Ô Ngộ \(Phần 4.2\)](#)

[Chương 24: Ô Ngộ \(Phần 4.3\)](#)

[Chương 25: Đàm Giáo \(Phần 5.1\)](#)

[Chương 26: Đàm Giáo \(Phần 5.2\)](#)

[Chương 27: Đàm Giáo \(Phần 5.3\)](#)

[Chương 28: Đàm Giáo \(Phần 5.4\)](#)

[Chương 29: Đàm Giáo \(Phần 5.5\)](#)

[Chương 30: Đàm Giáo \(Phần 5.6\)](#)

[Chương 31: Đàm Giáo \(Phần 5.7\)](#)

[Chương 32: Ô Ngộ \(Phần 5.1\)](#)

[Chương 33: Ô Ngộ \(Phần 5.2\)](#)

[Chương 34: Đàm Giáo \(Phần 6.1\)](#)

[Chương 35: Đàm Giáo \(Phần 6.2\)](#)

[Chương 36: Đàm Giáo \(Phần 6.3\)](#)

[Chương 37: Ô Ngộ \(Phần 6.1\)](#)

[Chương 38: Ô Ngộ \(Phần 6.2\)](#)

[Chương 39: Ô Ngộ \(Phần 6.3\)](#)

[Chương 40: Ô Ngộ \(Phần 6.4\)](#)

[Chương 41: Ô Ngộ \(Phần 6.5\)](#)

[Chương 42: Đàm Giáo \(Phần 7.1\)](#)

[Chương 43: Đàm Giáo \(Phần 7.2\)](#)

[Chương 44: Đàm Giáo \(Phần 7.3\)](#)

[Chương 45: Đàm Giáo \(Phần 7.4\)](#)

[Chương 46: Ô Ngộ \(Phần 7.1\)](#)

[Chương 47: Ô Ngộ \(Phần 7.2\)](#)

[Chương 48: Ô Ngộ \(Phần 7.3\)](#)

[Chương 49: Ô Ngộ \(Phần 7.4\)](#)

[Chương 50: Đàm Giáo \(Phần 8.1\)](#)

[Chương 51: Đàm Giáo \(Phần 8.2\)](#)

[Chương 52: Đàm Giáo \(Phần 8.3\)](#)

[Chương 53: Đàm Giáo \(Phần 8.4\)](#)

[Chương 54: Ô Ngộ \(Phần 8.1\)](#)

[Chương 55: Ô Ngộ \(Phần 8.2\)](#)

[Chương 56: Ô Ngộ \(Phần 8.3\)](#)

[Chương 57: Ô Ngộ \(Phần 8.4\)](#)

[Chương 58: Đàm Giáo \(Phần 9.1\)](#)

[Chương 59: Đàm Giáo \(Phần 9.2\)](#)

[Chương 60: Đàm Giáo \(Phần 9.3\)](#)

[Chương 61: Đàm Giáo \(Phần 9.4\)](#)

[Chương 62: Đàm Giáo \(Phần 9.5\)](#)

[Chương 63: Đàm Giáo \(Phần 9.6\)](#)

[Chương 64: Đàm Giáo \(Phần 9.7\)](#)

[Chương 65: Đàm Giáo \(Phần 9.8\)](#)

[Chương 66: Đàm Giáo \(Phần 9.9\)](#)

[Chương 67: Đàm Giáo \(Phần 9.10\)](#)

[Chương 68: Ô Ngộ \(Phần 9.1\)](#)

[Chương 69: Ô Ngộ \(Phần 9.2\)](#)

[Chương 70: Ô Ngộ \(Phần 9.3\)](#)

[Chương 71: Ô Ngộ \(Phần 9.4\)](#)

[Chương 72: Đàm Giáo \(Phần 10.1\)](#)

[Chương 73: Đàm Giáo \(Phần 10.2\)](#)

[Chương 74: Đàm Giáo \(Phần 10.3\)](#)

[Chương 75: Ô Ngộ \(Phần 10.1\)](#)

[Chương 76: Ô Ngộ \(Phần 10.2\)](#)

[Chương 77: Ô Ngộ \(Phần 10.3\)](#)

[Chương 78: Ô Ngộ \(Phần 10.4\)](#)

[Chương 79: Đàm Giáo \(Phần 11.1\)](#)

[Chương 80: Đàm Giáo \(Phần 11.2\)](#)

[Chương 81: Đàm Giáo \(Phần 11.3\)](#)

[Chương 82: Ô Ngộ \(Phần 11.1\)](#)

[Chương 83: Ô Ngộ \(Phần 11.2\)](#)

[Chương 84: Ô Ngộ \(Phần 11.3\)](#)

[Chương 85: Ô Ngộ \(Phần 11.4\)](#)

[Chương 86 : Đàm Giáo \(Phần 12.1\)](#)

[Chương 87: Đàm Giáo \(Phần 12.2\)](#)

[Chương 88: Đàm Giáo \(Phần 12.3\)](#)

[Chương 89: Ô Ngộ \(Phần 12.1\)](#)

[Chương 90: Ô Ngộ \(Phần 12.2\)](#)

[Chương 91: Ô Ngộ \(Chương 12.3\)](#)

[Chương 92: Ô Ngộ \(Phần 12.4\)](#)

[Chương 93: Ô Ngộ \(Phần 12.5\)](#)

[Chương 94: Đàm Giáo \(Phần 13.1\)](#)

[Chương 95: Đàm Giáo \(Phần 13.2\)](#)

[Chương 96: Đàm Giáo \(Phần 13.3\)](#)

[Chương 97: Đàm Giáo \(Phần 13.4\)](#)

[Chương 98: Ô Ngộ \(Phần 13.1\)](#)

[Chương 99: Ô Ngộ \(Phần 13.2\)](#)

[Chương 100: Ô Ngộ \(Phần 13.3\)](#)

[Chương 101: Ô Ngộ \(Phần 13.4\)](#)

[Chương 102: Đàm Giáo \(Phần 14.1\)](#)

[Chương 103: Đàm Giáo \(Phần 14.2\)](#)

[Chương 104: Đàm Giáo \(Phần 14.3\)](#)

[Chương 105: Đàm Giáo \(Phần 14.4\)](#)

[Chương 106: Đàm Giáo \(Phần 14.5\)](#)

[Chương 107: Ô Ngộ \(Phần 14.1\)](#)

[Chương 108: Ô Ngộ \(Phần 14.2\)](#)

[Chương 109: Ô Ngộ \(Phần 14.3\)](#)

[Chương 110: Đàm Giáo \(Phần 15.1\)](#)

[Chương 111: Đàm Giáo \(Phần 15.2\)](#)

[Chương 112: Đàm Giáo \(Phần 15.3\)](#)

[Chương 113: Đàm Giáo \(Phần 15.4\)](#)

[Chương 114: Ô Ngộ \(Phần 15.1\)](#)

[Chương 115: Ô Ngộ \(Phần 15.2\)](#)

[Chương 116: Ô Ngộ \(Phần 15.3\)](#)

[Chương 117: Đàm Giáo \(Phần 16.1\)](#)

[Chương 118: Đàm Giáo \(Phần 16.2\)](#)

[Chương 119: Đàm Giáo \(Phần 16.3\)](#)

[Chương 120: Đàm Giáo \(Phần 16.4\)](#)

[Chương 121: Đàm Giáo \(Phần 16.5\)](#)

[Chương 122: Ô Ngộ \(Phần 16.1\)](#)

[Chương 123: Ô Ngộ \(Phần 16.2\)](#)

[Chương 124: Ô Ngộ \(Phần 16.3\)](#)

[Chương 125: Ô Ngộ \(Phần 16.4\)](#)

[Chương 126: Ô Ngộ \(Phần 16.5\)](#)

[Chương 127: Đàm Giáo \(Phần 17.1\)](#)

[Chương 128: Đàm Giáo \(Phần 17.2\)](#)

[Chương 129: Đàm Giáo \(Phần 17.3\)](#)

[Chương 130: Đàm Giáo \(Phần 17.4\)](#)

[Chương 131: Đàm Giáo \(Phần 17.5\)](#)

[Chương 132: Đàm Giáo \(Phần 17.6\)](#)

[Chương 133: Đàm Giáo \(Phần 17.7\)](#)

[Chương 134: Đàm Giáo \(Phần 17.8\)](#)

[Chương 135: Đàm Giáo \(Phần 17.9\)](#)

[Chương 136: Đàm Giáo \(Phần 17.10\)](#)

[Chương 137: Đàm Giáo \(Phần 17.11\)](#)

[Chương 138: Ô Ngộ \(Phần 17.1\)](#)

[Chương 139: Ô Ngộ \(Phần 17.2\)](#)

[Chương 140: Ô Ngộ \(Phần 17.3\)](#)

[Chương 141: Đàm Giáo \(Phần 18.1\)](#)

[Chương 142: Đàm Giáo \(Phần 18.2\)](#)

[Chương 143: Đàm Giáo \(Phần 18.3\)](#)

[Chương 145: Đàm Giáo \(Phần 18.5\)](#)

[Chương 146: Ô Ngộ \(Phần 18.1\)](#)

[Chương 147: Ô Ngộ \(Phần 18.2\)](#)

[Chương 148: Ô Ngộ \(Phần 18.3\)](#)

[Chương 149: Ô Ngộ \(Phần 18.4\)](#)

[Chương 150: Đàm Giáo \(Phần 19.1\)](#)

[Chương 151: Đàm Giáo \(Chương 19.2\)](#)

[Chương 152: Đàm Giáo \(Phần 19.3\)](#)

[Chương 153: Đàm Giáo \(Phần 19.4\)](#)

[Chương 154: Ô Ngộ \(Phần 19.1\)](#)

[Chương 155: Ô Ngộ \(Phần 19.2\)](#)

[Chương 156: Ô Ngộ \(Phần 19.3\)](#)

[Chương 157: Ô Ngộ \(Phần 19.4\)](#)

[Chương 158: Ô Ngộ \(Phần 19.5\)](#)

[Chương 159: Đàm Giáo \(Phần 20.1\)](#)

[Chương 160: Đàm Giáo \(Phần 20.2\)](#)

[Chương 161: Đàm Giáo \(Phần 20.3\)](#)

[Chương 162: Ô Ngộ \(Phần 20.1\)](#)

[Chương 163: Ô Ngộ \(Phần 20.2\)](#)

[Chương 164: Ô Ngộ \(Phần 20.3\)](#)

[Chương 165: Đàm Giáo \(Phần 21.1\)](#)

[Chương 166: Đàm Giáo \(Phần 21.2\)](#)

[Chương 167: Đàm Giáo \(Phần 21.3\)](#)

[Chương 168: Ô Ngộ \(Phần 21.1\)](#)

[Chương 169: Ô Ngộ \(Phần 21.2\)](#)

[Chương 170: Ô Ngộ \(Phần 21.3\)](#)

[Chương 171: Ô Ngộ \(Phần 21.4\)](#)

[Chương 172: Đàm Giáo \(Phần 22.1\)](#)

[Chương 173: Đàm Giáo \(Phần 22.2\)](#)

[Chương 174: Đàm Giáo \(Phần 22.3\)](#)

[Chương 175: Đàm Giáo \(Phần 20.4\)](#)

[Chương 176: Đàm Giáo \(Phần 22.5\)](#)

[Chương 177: Đàm Giáo \(Phần 22.6\)](#)

[Chương 178: Đàm Giáo \(Phần 22.7\)](#)

[Chương 179: Đàm Giáo \(Chương 22.8\)](#)

[Chương 180: Ô Ngộ \(Phần 22.1\)](#)

[Chương 181: Ô Ngộ \(Chương 22\)](#)

[Chương 182: Ô Ngộ \(Chương 22.3\)](#)

[Chương 183: Ô Ngộ \(Phần 22.4\)](#)

[Chương 184: Đàm Giáo \(Phần 23.1\)](#)

[Chương 185: Đàm Giáo \(Phần 23.2\)](#)

[Chương 186: Đàm Giáo \(Phần 23.3\)](#)

[Chương 187: Ô Ngộ \(Phần 23.1\)](#)

[Chương 188: Ô Ngộ \(Phần 23.2\)](#)

[Chương 189: Ô Ngộ \(Phần 23.3\)](#)

[Chương 190: Ô Ngộ \(Phần 23.4\)](#)

[Chương 191: Đàm Giáo \(Phần 24.1\)](#)

[Chương 192: Đàm Giáo \(Phần 24.2\)](#)

[Chương 193: Đàm Giáo \(Phần 24.3\)](#)

[Chương 194: Đàm Giáo \(Phần 24.4\)](#)

[Chương 195: Ô Ngộ \(Phần 24.1\)](#)

[Chương 196: Ô Ngộ \(Phần 24.2\)](#)

[Chương 197: Ô Ngộ \(Phần 24.3\)](#)

[Chương 198: Ô Ngộ \(Phần 24.4\)](#)

[Chương 199: Đàm Giáo \(Phần 25.1\)](#)

[Chương 200: Đàm Giáo \(Phần 25.2\)](#)

[Chương 201: Đàm Giáo \(Phần 25.3\)](#)

[Chương 202: Đàm Giáo \(Phần 25.4\)](#)

[Chương 203: Ô Ngộ \(Phần 25.1\)](#)

[Chương 204: Ô Ngộ \(Phần 25.2\)](#)

[Chương 205: Ô Ngộ \(Phần 25.3\)](#)

[Chương 206: Ô Ngộ \(Phần 25.4\)](#)

[Chương 207: Ô Ngộ \(Phần 25.5\)](#)

[Chương 208: Đàm Giáo \(Phần 26.1\)](#)

[Chương 209: Đàm Giáo \(Phần 26.2\)](#)

[Chương 210: Đàm Giáo \(Phần 26.3\)](#)

[Chương 211: Đàm Giáo \(Phần 26.4\)](#)

[Chương 212: Ô Ngộ \(Phần 26.1\)](#)

[Chương 213: Ô Ngộ \(Phần 26.2\)](#)

[Chương 214: Ô Ngộ \(Phần 26.3\)](#)

[Chương 215: Ô Ngộ \(Phần 26.4\)](#)

[Chương 216: Ô Ngộ \(Phần 26.5\)](#)

[Chương 217: Đàm Giáo \(Phần 27.1\)](#)

[Chương 218: Đàm Giáo \(Phần 27.2\)](#)

[Chương 219: Đàm Giáo \(Phần 27.3\)](#)

[Chương 220: Ô Ngộ \(Phần 27.1\)](#)

[Chương 221: Ô Ngộ \(Phần 27.2\)](#)

[Chương 222: Ô Ngộ \(Phần 27.3\)](#)

[Chương 223: Ô Ngộ \(Phần 27.4\)](#)

[Chương 224: Đàm Giáo \(Phần 28.1\)](#)

[Chương 225: Đàm Giáo \(Phần 28.2\)](#)

[Chương 226: Đàm Giáo \(Phần 28.3\)](#)

[Chương 227: Đàm Giáo \(Phần 28.4\)](#)

[Chương 228: Đàm Giáo \(Phần 28.5\)](#)

[Chương 229: Đàm Giáo \(Phần 28.6\)](#)

[Chương 230: Ô Ngộ \(Phần 28.1\)](#)

[Chương 231: Ô Ngộ \(Phần 28.2\)](#)

[Chương 232: Ô Ngộ \(Phần 28.3\)](#)

[Chương 233: Ô Ngộ \(Phần 28.4\)](#)

[Chương 234: Đàm Giáo \(Phần 29.1\)](#)

[Chương 235: Đàm Giáo \(Phần 29.2\)](#)

[Chương 236: Đàm Giáo \(Phần 29.3\)](#)

[Chương 237: Đàm Giáo \(Phần 29.4\)](#)

[Chương 238: Ô Ngộ \(Phần 29.1\)](#)

[Chương 239: Ô Ngộ \(Phần 29.2\)](#)

[Chương 240: Ô Ngộ \(Phần 29.3\)](#)

[Chương 241: Ô Ngộ \(Phần 29.4\)](#)

[Chương 242: Đàm Giáo \(Phần 30.1\)](#)

[Chương 243: Đàm Giáo \(Phần 30.2\)](#)

[Chương 244: Đàm Giáo \(Phần 30.3\)](#)

[Chương 245: Đàm Giáo \(Phần 30.4\)](#)

[Chương 246: Đàm Giáo \(Phần 30.5\)](#)

[Chương 247: Ô Ngộ \(Phần 30.1\)](#)

[Chương 248: Ô Ngộ \(Phần 30.2\)](#)

[Chương 249: Ô Ngộ \(Phần 30.3\)](#)

[Chương 250: Ô Ngộ \(Phần 30.4\)](#)

[Chương 251: Ô Ngộ \(Phần 30.5\)](#)

[Chương 252: Đàm Giáo \(Phần 31.1\)](#)

[Chương 253: Đàm Giáo \(Phần 31.2\)](#)

[Chương 254: Đàm Giáo \(Phần 31.3\)](#)

[Chương 255: Đàm Giáo \(Phần 31.4\)](#)

[Chương 256: Đàm Giáo \(Phần 31.5\)](#)

[Chương 257: Ô Ngộ \(Phần 31.1\)](#)

[Chương 258: Ô Ngộ \(Phần 31.2\)](#)

[Chương 259: Ô Ngộ \(Phần 31.3\)](#)

[Chương 260: Đàm Giáo \(Phần 32.1\)](#)

[Chương 261: Đàm Giáo \(Phần 32.2\)](#)

[Chương 262: Đàm Giáo \(Phần 32.3\)](#)

[Chương 263: Đàm Giáo \(Phần 32.4\)](#)

[Chương 264: Đàm Giáo \(Phần 32.5\)](#)

[Chương 265: Đàm Giáo \(Phần 32.6\)](#)

[Chương 266: Ô Ngộ \(Phần 32.1\)](#)

[Chương 267: Ô Ngộ \(Phần 32.2\)](#)

[Chương 268: Ô Ngộ \(Phần 3.3\)](#)

[Chương 269: Đàm Giáo \(Phần 33.1\)](#)

[Chương 270: Đàm Giáo \(Phần 33.2\)](#)

[Chương 271: Đàm Giáo \(Phần 33.3\)](#)

[Chương 272: Đàm Giáo \(Phần 33.4\)](#)

[Chương 273: Đàm Giáo \(Phần 33.5\)](#)

[Chương 274: Đàm Giáo \(Phần 33.6\)](#)

[Chương 275: Đàm Giáo \(Phần 33.7\)](#)

[Chương 276: Đàm Giáo \(Phần 33.8\)](#)

[Chương 277: Ô Ngộ \(Phần 33.1\)](#)

[Chương 278: Ô Ngộ \(Phần 33.2\)](#)

[Chương 279: Ô Ngộ \(Phần 33.3\)](#)

[Chương 280: Ô Ngộ \(Phần 33.4\)](#)

[Chương 281: Ô Ngộ \(Phần 33.5\)](#)

[Chương 282: Ô Ngộ \(Phần 33.6\)](#)

[Chương 283: Ô Ngộ \(Phần 33.7\)](#)

[Chương 284: Ô Ngộ \(Phần 33.8\)](#)

[Chương 285: Ô Ngộ \(Phần 34.1\)](#)

[Chương 286: Ô Ngộ \(Phần 34.2\)](#)

[Chương 287: Ô Ngộ \(Phần 34.3\)](#)

[Chương 288: Ô Ngộ \(Phần 34.4\)](#)

[Chương 289: Đàm Giáo \(Phần 34.1\)](#)

[Chương 290: Đàm Giáo \(Phần 34.2\)](#)

[Chương 291: Ngoại truyện Chim sa cá lặn \(Phần 1\)](#)

[Chương 292: Ngoại truyện Chim sa cá lặn \(Phần 2\)](#)

[Chương 293: Ngoại truyện Chim sa cá lặn \(Phần 3\)](#)

[Chương 294: Ngoại truyện Chim sa cá lặn \(Phần 4\)](#)

[Chương 295: Ngoại truyện Chim sa cá lặn \(Phần 5\)](#)

[Chương 296: Ngoại truyện Chim sa cá lặn \(Phần 6\)](#)

[Chương 297: Ngoại truyện Chim sa cá lặn \(Phần 7\)](#)

[Chương 298: Ngoại truyện Chim sa cá lặn \(Phần cuối\)](#)

[Chương 299: Ngoại truyện Cuộc sống của tác giả, giáo sư và thợ sửa chữa \(Phần 1\)](#)

[Chương 300: Ngoại truyện Cuộc sống của tác giả, giáo sư và thợ sửa chữa \(Phần 2\)](#)

Chương 1: Đàm Giảo (Phần 1.1)

Đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ của con thuyền kia.

Thân thuyền màu trắng, rất mới sạch sẽ, có tổng cộng ba tầng, tầng một là khu vực công cộng, tầng hai ba là phòng dành cho khách. Bên trong xa hoa thoải mái dễ chịu. Nó được đặt tên là "Mỹ Nhân Điền", khởi hành vào ngày 23 tháng 6 năm 2016, từ thành phố Đại Ly tỉnh Vân Nam đến hồ nước Thâm Sơn.

Đó là chuyến hành trình tôi mong mỏi đã lâu, cũng là chuyến hành trình đã thay đổi số phận của tôi.

Tính mạng của tôi đã gắn chặt với anh ở trên con thuyền kia.

Sau đó mới dần thoát ra được một chút.

Tôi là Đàm Giảo, một tác giả mạng, bút danh Thất Châu, chuyên sáng tác một số câu chuyện mang màu sắc huyền nghi, kiếm được một chút tiền bạc, cũng có chút tiếng tăm, và nhất là có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Khi không sáng tác, tôi rất thích đi du lịch, nhưng đều là đi theo tour, lựa chọn an toàn lại bớt lo. So với mấy người bạn tác giả thích đi ngao du thiên hạ, thanh niên văn nghệ, tư tưởng giác ngộ của tôi còn kém xa lắm.

Tôi còn nhớ rõ hôm đó trời trong xanh, mây trắng, nước sông trong suốt. "Mỹ Nhân Điền" xuất phát vào buổi sáng, chậm chậm chạy trong lòng sông. Có lẽ bởi vì là tuyến đường mới khai thác, chưa có tiếng tăm, giá cả cũng không hề rẻ, cho nên cũng không có nhiều hành khách.

Tôi ở trong phòng đến trưa. Lúc thì ngồi phịch trên giường xem phim truyền hình, lúc lại uốn éo trên ghế chơi game, hoặc ra ban công hóng gió,

an nhàn tự tại.

Tôi đã gặp anh ở ngoài ban công.

Trưa hôm đó ở nhà hàng tầng một tổ chức tiệc, tôi không muốn đi cho lắm. Một là vì trong sổ tay du lịch đã viết đầy đủ hành trình và những việc cần chú ý, tôi thực sự chẳng muốn nghe lại nữa; hai là tôi không cho rằng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi trên thuyền có thể kết bạn được với ai.

Vì thế tôi cầm nửa ly rượu mơ, tựa vào lan can ban công, phơi nắng dưới ánh mặt trời, chậm chậm nhấp rượu.

Đúng lúc này, anh từ căn phòng bên cạnh đi ra.

Tôi lấy tay che đi ánh mặt trời, liếc anh.

Anh cũng im lặng nhìn tôi.

Áo sơ mi trắng, quần màu cà phê đậm, tất trắng, giày đen. Nghe nói phần lớn đàn ông đi tất trắng trong lòng đều rất kiêu ngạo. Anh để đầu đinh, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng, xương gò má hơi cao, dáng vẻ lộ ra sự mạnh mẽ nhưng ngũ quan cũng có chút thanh tú, rất đẹp trai.

Tôi vô thức rướn người lên, không còn giống như một đồng bùn nhão còng lưng tựa vào lan can, hơn nữa lại chỉ dùng ba ngón tay nhã nhặn cầm ly rượu.

Tôi biết rõ anh cũng đang quan sát tôi.

Nghe nói khuôn mặt của tôi rất lừa tình, thuộc về loại người ngọt ngào. Bạn thân của tôi từng nói tôi là "cơ thể loli, trái tim ngự tử", tuy tôi mới chỉ

tròn hai ba, còn chưa từng chính thức yêu đương, cũng chỉ từng có qua lại một lần, nhưng nó là một nét bút thất bại, chẳng đáng nhắc tới.

Sau đó anh mỉm cười, lên tiếng: "Chào cô."

Tôi đáp: "Chào anh."

Anh hỏi: "Sao cô không tham gia tiệc chào mừng?"

Cô cầm lấy ly rượu hươ hươ: "Tôi cảm thấy loại tiệc đó rất nhàm chán."

Anh khẽ cười: "Thế mà tôi còn mang theo tâm lý may mắn, đi vào đó mười phút, rồi mới chịu thua đi ra."

Tôi không nhịn được bật cười. Người này khá thú vị đấy.

Tầm mắt của anh lướt qua ly rượu của tôi, bật cười: "Cô uống rượu một mình à?"

Tôi hươ hươ ly: "Rượu mơ, chỉ tầm mười độ thôi." Giữa chúng tôi chỉ cách một lan can chưa đến hai mét. Tôi nói tiếp: "Anh muốn thử không?"

Anh liếc tôi.

Ánh mắt của anh thực sự rất có sức hút, đen láy, có sự thâm trầm của đàn ông lại dường như có chút hồn nhiên của cậu bé.

Chương 2: Đàm Giảo (Phần 1.2)

Anh cầm ly thủy tinh đưa qua, tôi cũng thò tay qua lan can rót rượu cho anh. Anh cúi đầu, chăm chú nhìn, không biết là đang nhìn rượu hay nhìn gì. Tôi để ý trên ngón tay anh có vết chai, trên cổ tay còn có vết mực chưa khô. Tôi đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thực sự hơi đáng yêu.

Anh nhấp một ngụm rượu, lông mày khẽ giãn ra.

Tôi hỏi: "Để uống chứ?"

Anh đáp: "Vô cùng dễ uống."

Tôi hơi vui vẻ: "Đây là do tự tay mẹ tôi ngâm, là hàng độc quyền không có chi nhánh đâu."

Trong mắt anh hiện lên chút dụi dàng: "Thảo nào, cảm ơn."

Tôi cảm thấy anh quả là một người đàn ông mang lại cảm giác thoải mái cho người khác.

Anh nhanh chóng uống hết nửa ly, tôi lại rót thêm cho anh và mình. Hai bọn tôi cứ thế tựa vào lan can, chậm rãi uống rượu. Từng áng mây lướt qua bầu trời, che đi mặt trời, bầu trời trở nên hơi âm u. Gió vẫn khe khẽ thổi.

Anh hỏi: "Cô đi với bạn à?"

Tôi đáp: "Không, một mình thôi."

Anh hơi ngạc nhiên, có lẽ là hiếm khi thấy phụ nữ đi du lịch một mình.

Sau đó anh uống cạn ly rượu, lại lấy ngón tay xoa quanh ly, ánh mắt nhìn mặt nước, lên tiếng: "Cô đi một mình, vậy thì bữa tối cũng vẫn phải ăn nhỉ. Nếu không ngại... thì chúng ta ngồi chung nhé? Còn có thể cùng nói chuyện."

Trái tim tôi khẽ rung lên.

Tôi cũng không phải là người chưa từng được đàn ông tán tỉnh, nhưng toàn là mấy kẻ không đứng đắn, nhưng tôi cũng chỉ tiếp xúc với anh có nửa tiếng.

Tôi cũng nhìn mặt nước, đáp: "Được thôi."

Anh mỉm cười, không thể không nói khi anh cúi đầu cười thực sự rất động lòng người, tựa như gió thổi qua rừng trúc xanh biếc, cao xanh trong vắt. Tôi cảm nhận được mặt mình hơi nóng lên, đành phải quay đầu giả vờ ngắm phong cảnh, ra vẻ như rất bình tĩnh.

Tôi cũng nhìn thấy được chút ánh sáng nhạt trong mắt anh, điều này khiến tôi cảm giác được anh cũng không phải là người thường xuyên tiếp xúc với phụ nữ, trực giác nói cho tôi biết như vậy đấy.

"Vậy năm rưỡi gặp ở cửa nhà hàng nhé?" Anh nói.

Tôi lại cảm nhận được tim mình khẽ run lên, đáp lại: "Vâng."

"Vẫn chưa biết tên cô."

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh: "Gặp mặt sẽ nói cho anh biết."

Tôi đứng trước gương cả một lúc lâu mới chọn được một chiếc váy màu vàng nhạt. Tôi không ngừng nhớ tới từng chi tiết khi chúng tôi ở chung, từng câu anh nói. Thậm chí không kìm lòng được mà trong đầu hình dung những lời muốn nói với anh lúc tối.

Tôi tên Đàm Giáo, chữ Đàm bên cạnh chữ Ngôn, Giáo trong trắng sáng.

Anh đang làm nghề gì? Đừng nói vội, để tôi đoán thử xem có đúng hay không.

Tôi là tác giả mạng. Anh từng nghe nói đến nghề này chưa? Nhưng vì chúng ta còn chưa thân quen, nên tôi sẽ không nói bút danh cho anh đâu.

Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác với một người đàn ông như vậy.

Chờ đợi đột nhiên khiến cho thời gian ở trên thuyền chậm lại, tôi quyết định đi dạo xung quanh.

Trời vẫn âm u, nhưng phong cảnh hai bên bờ sông vẫn đẹp như tranh vẽ. Trên hành lang thỉnh thoảng có người dừng chân chụp ảnh, nhân viên phục vụ ăn mặc gọn gàng gật đầu mỉm cười với tôi. Tôi bước đi rất khẽ, đứng ở trên boong chụp mấy bức ảnh, rồi mới đi vào trong nhà hàng.

Bữa tiệc đã sớm kết thúc, chỉ còn một vài khách đang tùm năm tùm ba trò chuyện chụp ảnh. Tôi tìm nơi không có người ngồi xuống.

Lúc rảnh rỗi, tôi thường thích quan sát người khác. Đây có lẽ là thói quen của người sáng tác. Ví dụ như phía trước tôi có một cặp nam nữ trẻ tuổi, có lẽ là vợ chồng mới cưới. Bởi vì mười ngón tay họ đan chặt vào nhau, trên ngón áp út đều đeo nhẫn kim cương giống nhau. Váy và giày của người phụ nữ đều là đồ mới. Cho dù không nhìn thấy khuôn mặt chính diện của bọn họ, tôi vẫn có thể kết luận trong mối quan hệ này nhà trai chiếm vị trí chủ đạo. Bởi lẽ dù nhà trai mỉm cười lạnh nhạt thì bên phía nhà gái vẫn là ánh mắt ỷ lại, hình thức quan hệ giữa bọn họ đã thể hiện hết ra cả rồi.

Chương 3: Đàm Giảo (Phần 1.3)

Xa hơn nữa là mấy người đồng nghiệp cùng công ty. Bầu không khí giữa bọn họ rất hoà hợp, nhưng cũng không thể coi là "bạn tốt" được; bên phải bọn họ là hai mẹ con, là người giàu có, tính cách ngại ngùng. Trong góc là một cô gái, có lẽ là thành phần trí thức, cách cô ấy không xa là một người đàn ông nhã nhặn, nhưng ánh mắt tối tăm phiến muộn.

Anh đi lướt qua cửa sổ.

Tim tôi khẽ run lên, sau đó lại nhìn thấy có một cô gái đi bên cạnh anh. Hai tay cô gái ôm chặt lấy cánh tay anh, cơ thể hai người dựa sát vào nhau. Mặt anh nhìn ra phía ngoài, tôi không thể thấy rõ cảm xúc, nhưng tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt cô gái rất đẹp, cho dù đôi mắt đầy nước, uất ức nhìn anh.

Lòng tôi chùng xuống, mơ hồ có chút tức giận, không hề do dự đứng lên đi theo, muốn xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Nếu như đây là bạn gái anh, vậy anh tám phần là đồ cặn bã rồi. Thế mà còn uống rượu mơ của tôi!

Trong hành lang chả còn mấy người, tôi đi khá nhanh, cách nhà hàng cũng rất xa, quả nhiên nghe thấy tiếng anh truyền đến từ trong góc, giọng nói trầm thấp lạnh như băng: "Chính bản thân em nói, giờ thi thành thế này thì không phụ lòng ai sao?"

Tôi dừng bước, hơi do dự nhưng vẫn nhích người lên, thấy ở trong góc là tình cảnh căng thẳng.

Tay anh chống lên tường trước mặt cô gái, cô ấy cúi đầu vô cùng thấp, không ngừng lau nước mắt. Còn mặt anh âm trầm, trán nổi lên gân xanh, so

với vừa rồi quả thực giống như hai người. Trong tay còn cầm quyển sách gần như bị bóp nhăn nhúm.

Anh quát: "Em nói chưa từng đi du lịch nên anh dẫn em đi. Tiền này cũng chả phải là từ trên trời rơi xuống, anh phải mất bao nhiêu đêm làm hạng mục với giáo sư mới được chia hoa hồng. Chừng nào em mới hiểu chuyện đây? Em thi cấp bốn mấy lần rồi còn chưa qua? Cả ngày chỉ biết ăn chơi, thành tích kém cỏi như vậy sao tìm được công việc? Dựa vào anh nuôi dưỡng em sao? Há? Có phải em nghĩ như vậy không? Tại sao không nói? Nhìn thẳng vào mắt anh, đừng cúi đầu. Sao không dám nhìn thẳng vào mắt anh?"

Măng chửi thế này cũng hơi độc ác rồi.

Tôi đột nhiên cảm giác mình chả hiểu gì về anh. Thực ra tôi cũng vốn chẳng quen biết gì anh mà. Mặc kệ cô bé này có quan hệ gì với anh thì tôi cũng đột nhiên mất hứng thú với anh rồi.

Hai tay tôi đột nhiên có cảm giác trống không.

Tôi quay người định đi, lại nghe thấy anh mắng: "Cho dù thành tích không tốt, nhưng có thời gian lại không biết tham gia hoạt động xã hội nâng cao kỹ năng, đọc thêm chút sách có ích cũng tích lũy được thêm chút kinh nghiệm. Chẳng lẽ em không biết xã hội hiện nay cạnh tranh khốc liệt ra sao? Cả ngày đọc thứ sách vớ vẩn này, toàn yêu đương bịa đặt lung tung, rác rưởi! Như vậy thì có tiền đồ gì chứ?"

Anh ném quyển sách trong tay xuống đất.

Tôi cũng vốn định lờ đi, không so đo anh bắt cá hai tay, cũng không tiếp tục cuộc hẹn với anh. Thế nhưng khi tôi liếc thoáng qua bìa quyển sách, cảm giác của tôi giống như bị người dùng dây điện chọc vào ót, tuy dòng điện yếu ớt, nhưng đầu cũng bị giật rồi.

Trên bìa mặt quyển sách là tác giả Thất Châu.

Đó là sách do tôi sáng tác.

Tôi từ từ ngẩng đầu, lúc này anh cũng phát hiện ra có người, quay đầu nhìn thấy tôi, sửng sốt. Sự hung ác nham hiểm trong đôi mắt kia vẫn không hề rút đi.

Tôi nhếch khoé miệng hừ lạnh một tiếng, có người bạn đã từng nói biểu hiện này của tôi chứng tỏ đã đến giới hạn, lại chứng tỏ được sự chán ghét. Sau đó trong sự kinh ngạc của anh, tôi sải bước đi thẳng.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp anh. Tôi vốn tưởng anh là người đàn ông tuyệt vời, cho là mình đã nhặt được hoa đào quý giá rồi. Ai ngờ anh là đồ cặn bã, còn tự cho mình là đúng giẫm đạp sách của tôi.

Lúc quay về phòng tôi nghĩ loại hoa đào nát như anh, cho dù sau này gặp lại, bà đây cũng không cần.

Chương 4: Ô Ngộ (Phần 1.1)

Tổn vốn không muốn tham gia chuyến du lịch này.

Thời gian hỗ trợ giáo sư làm hạng mục rất gấp, tôi cũng chuẩn bị được thực tập trong công ty ngưỡng mộ đã lâu, song mẹ nói với tôi những năm này tôi quá mệt mỏi, bảo tôi ra ngoài du lịch giải sầu. Bà cũng thử thăm dò, kể từ lần trước tôi mắng Ô Diệu một trận, con bé cũng ỉu xìu rất lâu, không chịu đi chơi với bạn bè, kết quả học tập ngày càng kém.

Điều này khiến lòng tôi hơi bực bội: "Có gì mẹ cứ nói thẳng, hai mẹ con chúng ta việc gì phải lòng vòng như vậy?"

Lúc ấy rõ ràng mẹ hơi bất ngờ: "Là lỗi của mẹ. Mẹ cảm thấy nhiều năm như vậy chủ yếu mọi việc trong nhà đều phải dựa vào con, lúc học đại học

con không ngừng kiếm tiền chu cấp cho gia đình và tiền học của Ô Diệu. Mẹ đau lòng cho con, cũng hi vọng quan hệ giữa hai anh em dịu đi, con bé luôn muốn ra bên ngoài du lịch..."

Kế hoạch sinh hoạt và công tác của tôi vốn ngay cả một chiếc kim cũng không lọt, vậy mà sự buồn rầu của mẹ cứ thế chen vào. Qua mấy ngày, dưới sự gợi ý của bạn bè, tôi tìm được đoàn du lịch này, đăng kí cho tôi và Ô Diệu.

Lúc gọi điện thoại thông báo cho Ô Diệu, con bé vẫn còn hơi sợ tôi, nghe nói mang con bé đi Vân Nam du lịch, mừng như điên, cười hì hì: "Cám ơn anh! Anh trai vạn tuế!" Tôi cúp điện thoại, trong lòng cũng vui lây. Trong đầu hiện lên suy nghĩ những năm này tôi không ngừng học tập phần đầu bên ngoài, chung đụng thì ít xa cách thì nhiều, yêu cầu đối với con bé cũng quá nghiêm khắc, khiến nó hồi nhỏ vốn thân mật giờ càng ngày càng sợ tôi. Nhưng ý nghĩ ấy cũng chỉ thoáng qua mà thôi, cúp máy tôi tiếp tục vùi đầu vào làm việc, chỉ chờ đến ngày lên đường.

Ai ngờ từ lúc bước chân lên con thuyền kia, vận mệnh của tôi bắt đầu sụp đổ, còn tính mạng của mẹ và em tôi cũng đã được quyết định từ đó.

Ngày đầu tiên lên thuyền, tất cả mọi người tham gia tiệc chào mừng, còn tôi ở trong phòng tăng ca.

Không nghĩ tới lúc ấy lại đụng phải một cô gái.

Lúc đầu tôi vùi đầu làm việc, trong lỗ tai cảm thấy có tiếng động quấy rầy. Sau đó tôi cẩn thận nghe, phát hiện là có người dùng dụng cụ thủy tinh khẽ chạm vào lan can, tiếng động rất khẽ. Tôi bỏ bút xuống, tò mò đi ra ngoài thì thấy cô ấy.

Lần đầu tiên nhìn thấy là đôi mắt rất đẹp, lông mi đen sẫm, hơi biếng nhác, tiếng động phát ra từ ly rượu trong tay cô ấy.

Tôi cảm thấy tim mình khẽ rung động. Đó là một loại cảm giác không nói nên lời, tựa như ánh mắt trời ấm áp chiếu vào da tôi, hơn nữa còn khiến người ta có chút mê muội.

Chúng tôi trò chuyện một lúc, không ngờ lại rất ăn ý. Cô ấy rất hào phóng, hóm hỉnh, cũng rất biết hưởng thụ cuộc sống. Tôi chưa từng gặp được cô gái nào như vậy. Tôi học ngành kỹ thuật, chỉ gặp được mấy cô gái, nhưng

không có ai xinh đẹp thú vị như cô ấy. Cũng có mấy cô gái bên ngoài trường theo đuổi tôi, nhưng tôi nhìn cái người được gọi là "hoa hậu giảng đường", không biết tại sao chả để vào mắt. Hơn nữa trước đó tôi thực sự quá bận, hoàn toàn không có ý định yêu đương.

Nửa năm nữa tôi sẽ tốt nghiệp thạc sĩ, cũng gần như sắp nhận được công việc vô cùng tốt. Cuối cùng tôi cũng có thể tạm thở phào rồi.

Tôi không nghĩ tới lại gặp được người khiến mình có cảm giác trên thuyền, nhưng đã gặp rồi thì tôi nghĩ mình có quyền thử xem sao.

Tôi hẹn cô ấy đi ăn cơm, mặt cô ấy hơi đỏ lên, đồng ý. Vì thế tôi cũng đoán được cô ấy cũng không phải là người tình trường lão luyện. Điều này càng khiến tôi thoải mái.

Chương 5: Ô Ngộ (Phần 1.2)

Tâm trạng của tôi vẫn rất tốt cho đến tận khi kiểm tra thành tích thi cấp bốn của Ô Diệu, phát hiện con bé lại thi trượt. Nhìn thấy điểm số thê thảm kia, tâm trạng của tôi lại bốc hoả. Tôi xông vào phòng con bé, phát hiện nó đang làm tổ trên giường, vẻ mặt tươi cười đọc một quyển sách bìa sặc sỡ. Thấy tôi đi vào, con bé hoảng sợ, vội muốn nhét sách xuống chăn. Tôi túm lấy quyển sách, nhìn bìa sách, thầm cười lạnh.

Một tên sách vô cùng buồn nôn, tác giả: Thất Châu. Nhờ phúc của Ô Diệu, ngay cả tôi cũng biết người phụ nữ này. Có lần Ô Diệu còn từng giải thích, nói "Thất Châu" này là "đại thần" vô cùng nổi tiếng. Lúc ấy tôi nửa tin nửa ngờ, ai ngờ lật mấy tờ, quả thực không thể xem nổi. Tất cả đều là tình yêu trai gái, thậm chí ôm ôm ấp ấp.

Không ngờ Ô Diệu lại trốn trong phòng đọc sách của cô ta. Con bé mới mười chín tuổi, mỗi ngày tiếp nhận loại sách độc hại này, thảo nào không tập trung học tập.

Gia đình như chúng tôi không cố gắng học tập sẽ không có công việc.

Tôi mặt lạnh xoay người rời đi. Ô Diệu biết rõ mình gây hoạ, vội vàng đuổi theo.

Tôi không nghĩ tới lúc dạy dỗ Ô Diệu lại bị cô ấy bắt gặp.

Tôi vừa quay đầu lại thấy ngay cô ấy. Lúc này trong lòng xuất hiện chút hối hận, tôi cũng không muốn để cho người ngoài nhìn thấy lục đục gia đình, nhất là người đó lại là cô ấy.

Tôi không nói lời nào.

Ánh mắt của cô ấy trở nên vô cùng kì quái, nhìn quyền sách trên mặt đất, sau đó lườm tôi, cắn chặt răng, lộ ra dáng vẻ khó coi, rời đi.

Tôi không biết tại sao cô ấy lại tức giận như vậy. Có lẽ là hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Ô Diệu chăng?

Sau khi trở về phòng, Ô Diệu ngừng khóc, thành thật ngồi vào bàn lấy sách ôn thi cấp bốn ra, còn ngoan ngoãn rót nước cho tôi. Tôi biết rõ con bé đang lấy lòng, cũng hơi đau lòng, vì thế hăng giọng: "Không phải em muốn ra quán bar chơi sao? buổi tối ăn cơm xong, anh sẽ đưa em đi."
"Vâng, cảm ơn anh." Con bé thấp giọng.

Tôi đột nhiên cảm thấy hơi bực mình, tâm trạng cũng thả lỏng, im lặng rời khỏi phòng con bé.

Mặt trời đã ngả về tây, cũng sắp đến lúc hẹn với cô ấy. Tôi ngồi trước bàn, nghĩ đến vẻ mặt cô ấy lúc đó, cô ấy còn thay chiếc váy vô cùng đẹp, là vì cuộc hẹn với tôi sao? Tôi không có tinh thần làm việc, nhìn thấy gạt tàn thuốc thủy tinh trên bàn, tôi không hút thuốc lá, trong đó không có tí bụi nào. Tôi cầm lên, đi ra ngoài ban công.

Tôi gõ mấy cái vào song sắt, tiếng động có tiết tấu, tôi biết rõ cô ấy nhất định nghe thấy.

Quả nhiên không bao lâu sau, cô ấy nổi giận ùng ùng đi ra.

"Anh gọi quái gì thế?" Cô ấy chất vấn.

Tôi nhìn dáng vẻ giận dữ của cô ấy, hơi muốn cười, lại thấy cô ấy đã thay váy ra, mặc lại chiếc áo phông và quần đùi lúc trước.

Rõ ràng là không có ý định đến cuộc hẹn với tôi.

Tôi nhìn chăm chăm cô ấy, hỏi: "Sao lại thay váy rồi?"

Cô ấy hơi sững sốt, có lẽ không nghĩ tới tôi lại hỏi chuyện này, lập tức trừng mắt: "Liên quan gì đến anh?"

So với người tài trí dẹt dẹt buổi trưa như thế hai người vậy. Hiện tại mang theo chút khiêu khích, khiến người đang mê muội như tôi lập tức tỉnh táo.

Tôi hỏi: "Có phải vừa rồi cô hiểu lầm gì không? Vừa rồi người kia không phải của tôi..."

Lúc này cô ấy liếc tôi, ánh mắt dường như có mưu đồ, như thể đã hiểu tôi muốn giải thích điều gì, lại giống như không để cho tôi có cơ hội giải thích. Sau đó cô ấy nói vô cùng lưu loát: "Đầu ngón tay có vết chai, xem ra là thường xuyên cầm bút. Trên cổ tay còn có vết mực, mấy con số nửa công thức, điển hình cho đàn ông ngành kỹ thuật. Đi du lịch vẫn không quên tặng ca, thực sự không phải là người bình thường."

Tôi hoàn toàn ngơ ngác. Cô ấy đang quan sát suy luận về tôi sao?

Chương 6: Ô Ngộ (Phần 1.3)

Tôi ngỡ rằng mình bắt ngờ gặp được một cô gái ngọt ngào đáng yêu, ai ngờ hiện tại cô ấy lại tùy ý chĩa một kiếm sau lưng tôi.

Cô ấy liếc tôi, dường như hơi do dự, cắn môi dưới, nói tiếp: "Nhãn hiệu áo phong của anh cũng không tệ, quần cũng mới, giày thì đã cũ hơn nữa còn là nhãn hiệu rất rẻ. Chứng tỏ gia cảnh nhà anh bình thường, trời sinh tính tình tiết kiệm. Gần đây vì giúp giáo sư làm hạng mục mới kiếm được tiền đi du lịch sao? Nhưng mà..." Cô ấy hơi dừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi: "Cô bạn gái của anh, ăn mặc cũng rất đơn giản, có thể thấy được gia cảnh tương đương với anh. Nhưng cả người cô ấy chả có thứ gì mới. Có người chỉ biết lo cho mình, chơi đùa phong lưu, lại không mua cho cô ấy. Aiz..."

Tôi giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới cô ấy lại biết điều này. Trong đầu tôi lập tức hiện lên dáng vẻ của Ô Diệu, nhận ra mình hoàn toàn không chú ý con bé mặc gì. Gần đây trong tay cuối cùng đã thừa được chút tiền, ngoài sinh hoạt cần thiết, tôi đều gửi hết về cho mẹ, nhưng mẹ vốn tiết kiệm, hơn nữa không ngừng lải nhải tiết kiệm cho tôi cưới vợ, có lẽ là không nở tiêu. Tôi hoàn toàn không để ý tới mẹ và Ô Diệu cũng chỉ mặc quần áo giá rẻ mấy năm về trước.

Tôi hỏi: "Cô nói đủ chưa?"

Cô ấy lườm tôi, có lẽ là phát hiện ra tôi cũng tức giận, cô ấy chậm chậm lùi về sau nửa bước, cơ thể hơi nhích về phía cửa phòng nghỉ, lại là dáng vẻ có ý định chạy trốn bất cứ lúc nào. Cô ấy nói: "Anh này, đừng cho là tôi muốn xem trộm chuyện riêng của anh, bà đây không có hứng thú đó đâu, Tôi chỉ là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ mà thôi. Chẳng lẽ anh nghĩ một người xa lạ như tôi thông qua dăm ba câu có thể đơn giản phán đoán cuộc đời của anh sao? Giống như khi anh ném quyển sách kia đi cũng đâu có thèm đọc kĩ. Làm sao anh biết được đó không phải là quyển sách rung động

lòng người? Quyển sách kia còn liên tục đứng đầu tám tuần bảng sách văn học thanh xuân bán chạy đấy. Anh nói nó là rác rưởi, bịa đặt lung tung. Tất cả chỉ là anh tự cho là vậy mà thôi!"

Tôi hơi sửng sốt, không theo kịp sự thay đổi đề tài của cô ấy. Cô ấy lập tức xoay người đi vào phòng, vừa đi vừa nói: "Cho nên thấy mammals là biết cây, anh hoàn toàn không thực sự quan tâm bạn gái mình, vậy mà đã cho rằng cô ấy đang đọc rác rưởi. Anh hoàn toàn không hiểu rõ và tôn trọng cô ấy."

Có lẽ anh bần hàn, chăm chỉ, tự gò bó, thông minh lại có dã tâm. Có thể anh đi du lịch là liên quan đến cô ấy, nhưng mở mồm ra đóng mồm vào là thành tích học tập, năng lực tổng hợp, cạnh tranh xã hội. Anh làm chuyện gì cũng đều có mục đích.

Lời khuyên chân thành nhé: Người sống không thể quá có tính mục đích, quá ích kỷ, nếu không tương lai anh đạt được thứ gì thì nhất định cũng sẽ mất đi thứ tương tự. Hơn nữa còn là đồ anh quý trọng nhất, đến lúc đó anh sẽ hối hận không kịp!"

Lòng tôi như khế bị kim đâm. Tôi nhìn bóng lưng kiêu ngạo của người phụ nữ này, muốn vươn tay bắt cô ấy lại, muốn giải thích rồi lại thôi.

"Cô ấy không phải bạn gái tôi." Tôi nghe thấy giọng nói lạnh lùng của mình, "Là em ruột của tôi."

Cô ấy dừng bước, dường như hơi xấu hổ, nhưng cổ vẫn nghênh lên: "Cũng có lý."

Sau khi cô ấy mắng tôi một trận thì đi thẳng vào trong. Một mình tôi ở ngoài ban công một lát, cúi đầu nhìn đồng hồ đã là năm giờ hai mươi rồi.

Tôi đến phòng Ô Diệu, con bé vẫn đang làm đề thi cấp bốn, nhú mào cắn đầu bút. Tôi xoa đầu con bé: "Đi ăn cơm." Con bé lập tức vứt bút xuống hoan hô: "Vâng vâng!"

Tôi để con bé vào nhà hàng trước, một mình đứng ở ngoài cửa.

Bầu trời tối dần, hạt mưa bay bay. Cơn mưa kia đến rất nhanh, hạt mưa nện vào đỉnh và boong thuyền tạo ra tiếng lộp độp. Tôi dựa vào gờn đó, nhìn cửa nhà hàng, chợt nhớ ra chính mình cũng không biết tên cô ấy.

Sau đó tôi cũng chả biết được tên cô ấy.

Chương 7: Đàm Giảo (Phần 2.1)

Tôi đột ngột mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên ghế sa lon trong nhà.

Đầu óc tôi trở nên trì trệ.

Tiếng mưa rơi lộp độp vẫn còn vang bên tai, thậm chí tôi còn cảm nhận được đêm mưa rét lạnh ấy. Xung quanh là mọi thứ quen thuộc: căn phòng, sofa, chiếc tủ, nhắc nhở tôi rõ ràng đang ở đâu.

Tôi xoay người ngồi dậy, rót chút nước ấm từ trong bình ra, dần dần mới cảm giác được sự chân thật.

Cho nên vừa rồi tôi ngủ gật nằm mơ thấy chuyến du lịch mấy tuần trước à? Hơn nữa giấc mơ còn chân thật như thế, từng câu tôi đã nói, từng cảm giác, kí ức vẫn còn mới mẻ. Ngón tay của tôi thậm chí còn nhớ rõ mình từng chạm vào tấm rèm ban công mịn như cát kia.

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ sáng. Lòng tôi dần bình tĩnh trở lại, tựa vào ban công, phôi nãng nghĩ: Không nên mà. Từ ngày đầu tiên lên thuyền, sau khi tranh cãi gay gắt với người đàn ông kia, tôi không còn gặp lại anh ta nữa. Sau khi kết thúc chuyến du lịch cũng chẳng liên hệ qua. Anh giống như một đám mây, biến mất khỏi bầu trời của tôi không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Sao hôm nay lại đột nhiên mơ thấy? Ấn tượng còn rất khắc sâu nữa chứ.

Tôi quay về phòng khách, bật máy tính lên, nói nghi hoặc này cho bạn thân Tráng Ngự.

Tráng Ngư tên thật là Chu Hiểu Ngư, cũng là tác giả mạng, sống ở thành phố Đại Ly, nhưng nhỏ hơn tôi, vẫn còn đang học đại học. Tráng Ngư nổi tiếng trên mạng với đề tài khoa học viễn tưởng kinh dị, được gọi là cầm sắt hài hoà, tình đầu ý hợp với tôi. Chuyện gì chúng tôi cũng tâm sự với nhau.

Tôi nói: "Ngư à, cô nói xem sao tôi lại đột nhiên mơ thấy chiếc thuyền kia, còn cả anh ta nữa?"

Ngư nhăn lại: "Mơ thấy ai không quan trọng, quan trọng là mơ thấy đàn ông."

Tôi: "?"

Tráng Ngư: "Có lẽ là khao khát, suy nghĩ về tình yêu rồi, xử nữ Châu."

Tôi bình tĩnh nhăn lại: "Ha ha... Nói như thế cô không như vậy ấy."

Tráng Ngư: "... Chúng ta đang xúc phạm nhau sao?"

Tôi: "Ha ha ha, chỉ là các tác giả đều thấy trống rỗng thôi."

Hẹn ngày mai ăn cơm với Tráng Ngư xong, cô ấy lập tức log out đi làm bài. Tôi lên mạng xem tin tức như thường ngày. Đây là một trong những cách thức tích lũy tư liệu sáng tác của tôi.

Một mình tôi sống trong một căn hộ ở trung tâm thành phố, là dùng toàn bộ tiền của quyển sách bán chạy kia đặt cọc (quyển sách bị tên cặn bã kia ném xuống đất ấy). Đây chính là sinh hoạt hàng ngày của tôi, mỗi ngày ngủ đến tự tỉnh, sau đó đi bộ xuống nhà kiếm đồ ăn. Ban ngày làm việc ở nhà, đọc sách, tra cứu tài liệu hoặc sáng tác. Chạng vạng tối hoặc cuối tuần sẽ ra ngoài dạo phố hẹn bạn bè đi ăn, thỉnh thoảng cả ngày không ra khỏi cửa, một mình làm tổ trong nhà xem phim chơi game. Về phần chuyến du lịch trên thuyền kia là lúc tôi bị mất não, tâm huyết dâng trào mới đăng kí tour đi ra ngoài.

Cho nên nói người như chúng tôi trống rỗng, khao khát cũng không phải là không có đạo lý.

Có cư dân mạng chuyển phát tin quý công tử nhà giàu nào đó bị bắt trong lúc truy quét tệ nạn, tôi liếc ảnh chụp thấy xấu quá, hơn nữa tin cũ

rích này chẳng có tí hứng thú nào.

Bên phía cộng đồng phát tin hôm trước ở khu chung cư nào đó xảy ra án giết người, người chết là một phụ nữ ngoài bốn mươi, tình trạng lúc chết vô cùng thê thảm, còn có dấu vết xâm hại tình dục. Tôi lập tức có tinh thần, liếc nhìn ảnh chụp mờ hồ kia, hơi đáng sợ, trên cơ thể chẳng chịt vết thương, không biết là do gì tạo thành.

Nhưng lập tức có cư dân mạng phân tích khá có lý, đây là ảnh ghép. Còn có người tiết lộ tin tức giật gân, đây không phải là vụ đầu tiên mà là vụ liên hoàn án. Tháng trước còn có một người đàn ông ngoài ba mươi cũng chết y như vậy, thậm chí tiết lộ cả tên tuổi và đơn vị công tác. Nhưng lập tức lại có người khác mạnh mẽ phản bác: Nói láo! Tôi là đồng nghiệp cùng công ty XX, anh ta lái xe say rượu xảy ra tai nạn...

Tin tức trên mạng chính là như vậy, thật thật giả giả, mọi người đều say. Mỗi ngày tôi đều gặm nhấm những lương thực tinh thần này, nên thảo nào không tìm thấy bạn trai.

Chương 8: Đàm Giảo (Phần 2.2)

Chỉ là tôi không nghĩ tới trong một chủ đề như vậy, lại cũng có người tổ lái được đến đàn ông.

Có mấy người lên tiếng: "Bóng lưng của người cảnh sát trong ảnh rất đẹp trai nha."

"Đúng vậy, chân đẹp eo thẳng, nhìn cái ót thôi cũng thấy đẹp trai rồi."

Tôi cũng nhìn bóng lưng mơ hồ của người cảnh sát trong tấm ảnh, nghĩ thầm thế này thì sao coi là đẹp trai được chứ, suýt chút nữa tôi đã ở bên một anh chàng đẹp trai rồi, tiếc là sau đó tôi không chấp nhận anh ta mà thôi.

Việc này nói ra có chút dài dòng, lần xem mắt duy nhất kia của tôi là với một đồng chí cảnh sát.

Chuyện xảy ra ngay tháng trước, trước khi đi du lịch, bạn học của mẹ giới thiệu cho tôi làm quen với một cảnh sát hình sự. Dáng vẻ đẹp trai, khi cười bên má trái còn có một lúm đồng tiền nhỏ. Ai ngờ sau mấy lần tiếp xúc, tôi mới thực sự biết được lý tưởng và tình yêu vĩnh viễn có khoảng cách.

Đồng chí cảnh sát hình sự vừa chất phác vừa trung thực, nói chuyện nhạt nhẽo không thú vị, đối với những thứ như mạng internet, văn học, đọc sách, du lịch hoàn toàn không biết gì hết. Nhiều khi hai người bọn tôi ngồi chung mà chả nói gì, tôi chịu trận còn anh ta chỉ ngại ngừng cười cảm thấy không tệ. Bá đạo ở đâu? Đẹp trai ở đâu? Phóng đãng không bị trói buộc ở đâu? Giữa ngón tay thô ráp kẹp lấy điều thuốc ở đâu? Tất cả đều không có gì hết. Anh ta nói không hút thuốc lá vì có hại cho sức khỏe.

Bước ngoặt cuối cùng đã đến khi anh ta gửi cho tôi một tin nhắn, có lẽ là cũng muốn tiếp xúc gần hơn với thế giới của tôi một chút. Đó là một câu chuyện cười trên mạng, anh ta còn phụ hoạ thêm: Cô Đàm, sáng ra đọc được chuyện này cảm thấy rất buồn cười, các đồng nghiệp của tôi đều ôm bụng cười nắc nẻ, chia sẻ cho cô.

Tôi nhìn thấy câu chuyện cười mình đã từng xem ba năm trước, hoàn toàn chả thấy có gì đáng cười, cuối cùng không nhin nổi nữa. Ngay cả một chuyện cười mà hai người cũng cách nhau một ngọn Everest làm sao có thể hạnh phúc khi ở bên nhau chứ. Tôi lập tức gọi điện cho người giới thiệu, uyển chuyên tỏ vẻ tính cách hai người thực sự không hợp nhau.

Đồng chí cảnh sát hình sự kia cũng dứt khoát, sau đó không còn liên lạc nữa.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của tôi hơi đau xót.

Cho nên mới nói trong thời gian ngắn này tôi liên tiếp gặp được hai anh chàng đẹp trai, nhưng vừa gặp đã chạy mất. Đây quả thực còn hành hạ hơn so với việc không gặp được.

Đọc tin cũng kha khá, tôi quyết định đóng máy tính lại, không biết tại sao lại có xúc động, lập tức tìm thông tin về du thuyền "Mỹ Nhân Điền".

Không có tin tức liên quan.

Dường như tuyến đường kia đã ngừng hoạt động rồi.

Trước đó tôi vừa mới viết xong một quyển sách, cho nên gần đây không có tâm trạng sáng tác, nhưng mà độc giả không hề nghĩ vậy. Nhìn trên weibo toàn là thúc giục sách mới, tiếng oán thán của mọi người vọng khắp trời đất: Đại Đại, chúng tôi chờ đã lâu rồi. Cô ham chơi mất tích luôn rồi

sao?

Tôi nghĩ, một tháng cũng là rất lâu sao? Vội vàng log out giả chết.

Chạng vạng tối, tôi lái xe ra ngoài ăn cơm. Trên đường trở về phát hiện gần chung cư mới mở cửa hàng sửa chữa xe. Chữ viết màu đỏ trên cửa hấp dẫn tôi: Khai trương ưu đãi chỉ mất 100 tệ cho 12 lần rửa xe. Tôi nhìn chiếc xe vô cùng bẩn của mình, đã bao lâu không rửa rồi nhỉ.

Tôi lái xe dừng ở cửa.

Bầu trời tối đen, gió thổi vào tấm biển ở cửa ra vào. Trong cửa hàng sáng ngời sạch sẽ, có lẽ mới mở nên chưa có khách. Một người thợ máy ngồi ở bên trong. Một người tương đối đáng yêu trong số đó đi tới chào hỏi tôi: "Người đẹp, có chuyện gì à?"

Tôi đáp: "Rửa xe. Còn cả sơn lại chỗ đầu xe bị quẹt, anh làm được không? Làm được thì tôi chẳng cần phải đến cửa hàng 4S nữa."

Cậu ta vội nói: "Làm được." Sau đó hô vào bên trong: "Anh Ngô, anh qua đây xem sao." Sau đó nói với tôi: "Người đẹp, tôi gọi người thợ kỹ thuật số một ở chỗ này xem cho cô nhé."

Tôi đáp: "Vâng."

Chương 9: Đàm Giảo (Phần 2.3)

Cậu ta gọi người xong, qua mấy giây, tôi mới nhìn thấy một người thợ đi qua. Người đó rất cao, gần như che hết ánh sáng. Anh ta mặc áo may ô và quần jean, cơ thể căng chặt lộ ra cơ bắp cân xứng, bởi vì mồ hôi và làm việc chân tay nên da hơi đỏ. Eo cũng rất nhỏ, gần như có thể tưởng tượng ra đường cong cơ bụng của anh ta. Vết bẩn loang lổ trên quần jean, nhưng lại tạo ra khí chất hào sảng ngông nghênh cho anh ta.

Cơ thể dường như mang theo tính xâm lược. Rõ ràng là cô chỉ liếc anh ta thôi, nhưng mặt như thể bị thử gì đó khẽ chạm vào.

Vì thế tôi vội dời mắt đi. Lờ mờ cảm thấy khuôn mặt cũng đoan chính, đẹp trai đấy. Một lát sau, khoé mắt tôi lại liếc qua đôi chân, rồi nhìn theo lưng anh ta.

Anh ta bước qua phía trước tôi.

Tóc mái anh ta để hơi dài, che khuất cái trán, mặt xoay đi, cho nên tôi không thể nhìn rõ chính diện mặt của anh ta. Có thể anh ta cũng chẳng để tâm nên hoàn toàn không thấy được sự tồn tại của chủ xe là tôi đây. Anh ta cúi người, lấy ngón tay lau vết bụi ở đầu xe, lộ ra vết trầy. Ngón tay kia dài mà gầy, đốt ngón tay và gan bàn tay đều có vết chai, bàn tay thô ráp thuộc về thợ máy. Chẳng hiểu sao tôi lại thấy đôi tay kia hơi gợi cảm.

Anh ta dướn người lên, đeo găng tay. Tôi vẫn còn chưa tới bờ vai anh ta, vốn định dùng ngón tay chọc vào lưng anh ta, nhưng không hiểu sao không dám xuống tay, đành phải nói: "Anh à, có sửa được không?" "Được." Giọng nói anh ta trầm thấp hơi khàn, dường như mang theo mùi thuốc lá.

"Bao nhiêu tiền?" Tôi lại hỏi.

Anh ta đáp: "Cô tự định giá đi."

Tôi không khỏi được mở rộng tầm mắt, anh thợ này có cá tính nha. Trong lòng tôi thầm tính toán, ra giá: "300 được không?"

Anh ta đáp lại: "Được." Cúi đầu cầm lấy dụng cụ.

Tôi hơi sửng sốt.

Sao càng nhìn anh ta, tôi lại càng cảm thấy quen mắt vậy?

Không thể nào, đây là lần đầu tiên tôi đến cửa hàng này. Hơn nữa trước kia tôi cũng chưa từng quen biết người thợ sửa xe nào. Vì thế tôi chầm chậm bước đến bên xe, anh ta dường như không phát hiện ra, vẫn chăm chú cúi đầu làm việc.

Tôi đi đến trước mặt anh ta, chỉ cách khoảng hai mét, vụng trộm dò xét.

Lúc này anh ta đột nhiên ngẩng đầu.

Tôi thoáng ngây người, cảm giác như bị người ta đâm vào tim.

Cô đi một mình, vậy bữa tối không ngại ngồi chung bàn chứ?

Loại sách quý quái này toàn yêu đương bịa đặt lung tung, rác rưởi!

Con bé không phải bạn gái, là em gái ruột của tôi.

Cường trắng, khuôn mặt không mất đi sự thanh tú, như một khuôn mẫu đúc ra với người đàn ông trong giấc mơ kia của tôi, còn cả mái tóc đen như mực, cái đầu cao cao.

Nhưng mà, tại sao lại có thể là anh ta chứ?

Trong lòng tôi loạn hết cả lên.

Ánh mắt của anh ta cũng rất bình tĩnh, liếc tôi, cúi đầu xuống tiếp tục làm việc, hoàn toàn giống như nhìn một người xa lạ.

Đầu tôi lập tức thông suốt, khiếp sợ qua đi, nhanh chóng khôi phục lý trí. Không thể nào, một người tốt nghiệp trường đại học danh tiếng chói sáng tất nhiên là phải hướng về tầng cao nhất của xã hội; còn một người là thợ sửa chữa ô tô ở tầng thấp nhất của xã hội.

Hơn nữa nhìn kĩ sẽ phát hiện tuy khuôn mặt bọn họ tương tự, nhưng vẫn có điểm khác nhau đó. Người đàn ông kia da thịt mềm mại, lúc ấy gầy teo, làm sao có được cơ bắp trải qua mưa gió chứ? Còn người đàn ông trước mặt, cằm có râu ria, má hóp lại, ngũ quan cũng cứng cáp hơn chút.

Một người giống như một viên ngọc tròn trong phòng ngọc trai, còn một người là cục đá đen ném ngoài đồng.

Mấy tuần ngăn ngại, một người khó mà có thể thay đổi ngoại hình khí chất long trời lở đất như vậy. Bọn họ không phải là một người, chỉ là có tướng mạo tương tự thôi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cả người tôi thoáng thả lỏng. Người đàn ông ở trước mắt chỉ là thợ máy thô ráp, đẹp trai và dã tính hơn so với anh chàng tinh anh trên thuyền.

Lúc này, anh chàng đón tiếp tôi chuyển ghế băng tới, mời tôi ngồi xuống. Sau đó bắt đầu giới thiệu với tôi về thẻ rửa sửa xe. Tôi đồng ý nhận lấy một cái. Cậu ta nói: "Vậy người đẹp lưu lại tên và số điện thoại cho tôi là được."

Tôi đáp: "Đàm Giảo, Đàm bên cạnh chữ Ngôn, Giảo trong trắng sáng." Sau đó nói số điện thoại cho cậu ta.

Không biết có phải là do cảm giác hay không, động tác của người thợ sửa chữa kia thoáng dừng lại. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, anh ta lại cúi đầu tập trung làm việc.

Tôi giật mình, vừa rồi người khác gọi anh ta là anh Ngọc hay anh Dục? Ánh mắt tôi lập tức dán lên tường, trên đó có tin tức liên quan đến đám thợ.

Cái tên thứ ba là "Ô Ngộ". Nói ra cũng kì quái, chả hiểu sao tôi cảm thấy đây là tên của anh ta.

Đơn giản là không thể nói ra lời.

Nghĩ lại thì tôi cũng chưa từng biết tên của người đàn ông trên thuyền kia.

Chương 10: Ô Ngộ (Phần 2.1)

Gió thổi mạnh trong thành phố này, bầu trời đầy sao, trong đêm khuya, mùi biển xâm nhập tới. Trong tiếng gió này cùng với sự hoà trộn của sao và mùi vị của nước biển, lòng tôi trở nên yên lặng.

Vào lúc mới lên đèn, tôi nằm trên xe trượt ra. Không khí oi bức khiến người tôi đổ đầy mồ hôi, bàn tay đầy dầu mỡ. Lúc trước đúng là không có cách nào tưởng tượng nổi, nhưng hiện tại thì rất tốt. Sau một ngày lao động chân tay, cơ bắp toàn thân nóng rực đau nhức, có thể giúp tôi sáng khoái trút hết bực dọc.

Tôi bò dậy, cầm lấy chai nước. Tiểu Hoa đâm vào cơ bắp trên cánh tay tôi: "Anh Ngộ đúng là đàn ông trong đàn ông, máy bay chiến đấu trong đàn ông. Anh Ngộ, em thực sự rất ngạc nhiên trước kia rốt cuộc anh làm gì thế? Anh thông minh như vậy, chỉ cần nhìn bản thuyết minh về máy móc xe cộ là sửa được. Giống y như máy tính ấy!"

Tôi cười cười, trả lời: "Bởi vì nguyên lý cơ bản của chúng đều liên quan đến nhau."

Tiểu Hoa và mấy người thợ khác lộ ra nụ cười không hiểu gì, một người trong đó hỏi: "Anh Ngộ, để em đoán thử nhé, trước kia anh có phải là cảnh sát hay quân nhân không? Nếu không sao lại man và oai phong như vậy?"

"Không, em đoán là tay đua xe chuyên nghiệp." Tiểu Hoa còn chưa ngại thiên hạ đủ loạn xen vào, "Nếu không sao lại sửa xe giỏi như vậy, con xe nào cũng như là người phụ nữ của anh Ngộ vậy, để mặc cho anh ấy sờ soạng."

Mấy người đàn ông đều lộ ra nụ cười mờ ám, đây là nói móc tôi không có phụ nữ đấy. Tôi cũng chỉ cười, móc một điều thuốc từ trong túi áo ra, Tiểu Hoa châm thuốc cho tôi.

Lúc không có việc, tôi ngồi yên trong tiệm, phì phèo thuốc, ni-cô-tin từ xoang mũi xuyên vào phổi mang lại cảm giác kích thích, có thể giúp tôi phóng túng một chút, cũng tỉnh táo hơn.

Trước kia tôi chưa từng hút thuốc. Hiện tại Tiểu Hoa tặng tôi danh hiệu nghiện thuốc, mỗi ngày hết một bao Ngọc Khê.

Tôi dựa vào tường, híp mắt nhìn qua khe hở trên trần nhà, nhìn ngôi sao lấp lánh. Người ta đều nói sau khi ai đó mất đi sẽ biến thành ngôi sao ngắm nhìn người mình yêu thương. Đại Ly nhiều sao sáng như vậy, không biết ngôi sao nào là của tôi.

Tiểu Hoa dùng cùi chỏ khẽ huých vào tôi, sau đó huýt sáo.

Tôi đã gặp lại cô ấy lần nữa như thế đấy.

Một chiếc SUV mini màu cam tiến vào, bên trong là một cô gái trẻ tuổi thanh mảnh.

"Dáng vẻ rất được nha." Tiểu Hoa nói thầm. Mấy người thợ khác cũng nhìn cô ấy.

Tôi nhìn không dời mắt.

Cô ấy có một mái tóc đen dài, nhưng dường như chưa bao giờ chăm sóc cẩn thận, luôn mang theo chút lười biếng. Ví dụ như hiện tại, cô ấy chỉ dùng dây nịt buộc lại, giống y như lần đầu tiên tôi gặp cô ấy. Khuôn mặt kia vẫn thanh tú, đôi mắt đen kịt động lòng người, song khí chất phức tạp hơn, lúc đóng cửa xe tay khẽ cong lên, sau đó đút vào túi quần, như một cô gái mà cũng như một người phụ nữ.

Tôi chú ý tới cánh tay của cô ấy, thực ra là đã để ý từ lần trước rồi. Cô ấy mặc chiếc áo phong đơn giản nhưng cũng hơi đặc biệt, màu xám nhạt, ở phần ngực là hình vẽ khó phân biệt. Ống tay áo hơi có nếp nhăn, đắp lên cánh tay cô ấy. Làn da của cô ấy rất trắng, cánh tay rất nhỏ, xương cốt đều đều, rất thanh thuần cũng rất gợi cảm.

Tôi không nghĩ tới Tiểu Hoa lại gọi mình đi sửa xe cho cô ấy. Sau khi gọi tôi, Tiểu Hoa nháy mắt với tôi mấy cái, đúng là cố ý đấy. Trong khoảnh khắc đó lồng ngực tôi như bị người lấy gậy chọc vào. Tôi ném điều thuốc vào thùng rác, đứng lên.

Cô ấy không nhận ra tôi.

Cô ấy cầm điện thoại, đứng bên cạnh xe, liếc tôi rồi nhanh chóng cúi đầu. Nét mặt cô ấy hơi rụt rè, cũng hơi thất thần. Ánh mắt của cô ấy lạnh nhạt, nhưng gò má hơi ửng hồng.

Biểu hiện ấy giống y như lần đầu chúng tôi gặp gỡ.

Trong lòng tôi đột nhiên xuất hiện sự vui vẻ đã lâu không có, nhưng hiện tại tôi không muốn bị cô ấy nhận ra. Tôi nghiêng người, cúi đầu, kiểm tra xe cô ấy.

Rốt cuộc hình như cô ấy vẫn phát hiện ra điều gì đó. Cô gái này hoàn toàn chả biết che giấu gì cả, tôi nghe thấy tiếng bước chân rõ ràng của cô ấy đi xung quanh tôi, từ từ nhìn tôi. Cuối cùng cô ấy đi tới trước mặt tôi, quay đầu nhìn chăm chăm mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt của cô ấy trở nên vô cùng phức tạp: khiếp sợ, hoài nghi, mờ mịt.

Tốt lắm, cô ấy vẫn còn nhớ tôi. Vì thế trong lòng tôi dâng lên chút cảm giác dịu dàng, nhưng tôi biết rõ cô ấy là người con gái thông minh, nhưng cũng là cô gái lòng dạ ngay thẳng. Nếu tôi đã không muốn để cho cô ấy nhận ra, thế thì cứ thật bình tĩnh, cúi đầu tiếp tục sửa xe thôi.

Chương 11: Ô Ngộ (Phần 2.2)

Rõ ràng cô ấy do dự rất lâu. Cuối cùng tôi nghe thấy tiếng cô ấy khẽ thở phào, dường như đã bình tĩnh trở lại, đi theo Tiểu Hoa xử lý về chuyện thẻ.

Tôi biết rõ cô ấy không nhận ra tôi.

Giống như bèo nước gặp nhau, cô ấy sửa xe ở đây, sau này có lẽ còn đến rửa xe nữa, nhưng tôi và cô ấy sẽ không có bất cứ mối quan hệ gì.

Tôi cúi đầu, chăm chú sơn xe. Sống nhiều năm như vậy, làm những chuyện rườm rà, nặng nề, yên tĩnh có thể khiến lòng tôi bình thản trở lại. Song hôm nay có lẽ là trong tiệm quá yên lặng, mấy người thợ khác đều chú ý tới cô ấy, giọng nói của cô ấy giống như món trang sức quý giá, khi nói chuyện với Tiểu Hoa đều lọt hết vào tai tôi, như một sợi tơ sáng bóng loé lên, di chuyển phía sau tôi.

Cô ấy nói: "Chữ Đằm bên cạnh chữ Ngôn, Giảo trong trăng sáng."
Tôi nhất thời thất thần, lại phát hiện cô ấy nhận ra, nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi quay mặt đi, không bộc lộ bất cứ biểu cảm nào, tiếp tục làm việc.

Cuối cùng cô ấy cũng không còn nhìn qua nữa.

Sửa xe cho cô ấy cũng chỉ có vậy, tôi nhanh chóng làm xong. Khi ngẩng đầu lên, cô ấy đang đứng trước quầy nộp tiền. Tôi lướt qua cô ấy, nhưng cô ấy chẳng để ý, rồi tôi ngồi xuống với đám thợ. Một người đưa cho tôi điều thuốc, tôi tiếp tục từ từ hút. Trên tay tôi toàn là dầu mỡ, đành lau vào quần, chiếc quần bò đang mặc cũng rất cũ. Tôi bình tĩnh nhìn tay mình, không ngừng cảm nhận được ánh mắt cô ấy như có như không rơi vào người tôi.

Một lát sau, Tiểu Hoa chạy tới, lộ ra nụ cười kì quái, vỗ vai tôi: "Anh Ngô, có thể thương lượng với anh chuyện này không?"

Tôi hỏi: "Chuyện gì?"

Cậu ta nhìn về phía Đàm Giáo, cô ấy đang cúi đầu xem di động, dáng vẻ không để ý gì hết. Tiểu Hoa cười hì hì: "Cô Đàm đây bằng lòng làm thẻ rửa xe 300 tệ. Nhiệm vụ tiêu thụ tháng này của em đã hoàn thành, nhưng cô ấy có một điều kiện, chỉ định anh Ngô sau này rửa xe cho cô ấy."

Mấy người đàn ông bên cạnh sững sốt rồi đều bật cười, không ngừng ồn ào. Tôi cũng không ngờ cô ấy lại đưa ra yêu cầu như vậy, tôi ngẩng đầu nhìn qua. Chắc chắn cô ấy đã nghe thấy tiếng động của mấy người đàn ông rồi, hơn nữa tất cả bọn họ đều đang nhìn cô ấy, đương nhiên cũng có người dùng ánh mắt ao ước nhìn tôi.

Cô ấy vẫn ra vẻ bình tĩnh, làm như không nghe thấy gì. Nếu không nhìn kĩ sẽ không phát hiện được hai gò má cô ấy ửng hồng.

Cô ấy muốn làm gì? Thăm dò, khiêu khích, nhục nhã hay là thương hại? Tôi cảm thấy có luồng khí nóng cuộn quanh lồng ngực, nhưng lập tức biến mất. Tôi nói: "Chỉ là rửa xe thôi mà, tôi không có vấn đề gì hết." Trong tiệm vốn không lớn, tôi tin cô ấy chắc chắn nghe thấy.

Sau đó tôi đứng dậy, cầm vòi nước đi rửa xe cho cô ấy. Nhóm thợ ồn ào xong cũng yên lặng trở lại. Tôi đứng dưới ánh đèn sáng ngời rửa xe, cô ấy đứng yên trong tiệm không đi.

Xe của cô ấy rất mới, là điển hình cho phụ nữ trẻ tuổi có tiền sẽ mua. Trong xe khá sạch sẽ, chỗ ngồi đằng sau để một ít sách, tất cả đều là của tác giả "Thất Châu", còn có một hộp bút kí tên, đệm bên ghế lái hơi nhả, còn có mấy sợi tóc của cô ấy, những chiếc đệm khác còn rất mới, hiển nhiên là hiếm khi có người ngồi. Hoá ra cô ấy vẫn còn độc thân, không có người thường xuyên bầu bạn.

Tôi rửa xe rất cẩn thận, sạch sẽ. Sau khi rửa xong, tôi bỏ vòi nước xuống, áo ba lỗ cũng đã ướt hơn nữa, muốn cởi ra nhưng ngại cô ấy ở đây nên không nhúc nhích.

Lúc này cuối cùng cô ấy cũng bỏ điện thoại xuống, đi ra bên ngoài. Cô ấy nhìn tôi, ánh mắt hơi né tránh, không hề nhìn vào người tôi. Tôi không biết cô ấy đang né tránh điều gì. Cô ấy nói: "Cảm ơn anh, anh Ngô." Tôi nhìn chằm chằm cô ấy hỏi: "Tại sao lại chỉ định tôi rửa xe?" "À, bởi vì cậu Hoa nói anh là người có kỹ thuật tốt nhất mà." Cô đáp.

Tôi ném chìa khoá cho cô ấy, cô ấy vội vươn tay ra bắt lấy, "VẬY.... tạm biệt." Tôi không nói gì, sau đó đi thẳng vào trong tiệm.

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động cơ khởi động, tôi mới lột chiếc áo ba lỗ ẩm ướt ra, ném sang một bên, cầm lấy vòi nước xả thẳng từ đỉnh đầu xuống.

Tôi đã quen với cuộc sống câu thả như vậy rồi.

Tiếng nước rơi xuống, không hiểu tại sao tôi vô thức quay đầu lại. Xe cô ấy đã rẽ vào khúc ngoặt, đang định nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, thì ánh mắt lại nhìn tôi từ xa. Qua làn nước hỗn độn, tôi nhìn thấy đôi mắt cô ấy vừa trong veo vừa trầm tĩnh.

Đó là ánh mắt của phụ nữ nhìn đàn ông.

Xe cô ấy đã mất hút, nước chảy xuống khiến cả người tôi mát rượi. Tôi vớt vòi nước xuống đất, lấy điều thuốc đã bị ướt một nửa từ trong túi quần ra, ngậm vào miệng.

Cuối cùng cô ấy vẫn không nhận ra tôi.

Cô ấy coi tôi trở thành người đàn ông khác, lại còn chỉ định tôi rửa xe cho cô ấy nữa.

Chương 12: Đàm Giảo (Phần 3.1)

Tôi không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp lại Ô Ngô. Duyên phận có phải giống như sợi tơ trong vận mệnh, một khi quấn quanh sẽ không ngừng tiếp tục quấn xuống.

Buổi chiều gió mát hiu hiu, mây che khuất mặt trời, chỉ lộ ra chút sắc xanh. Bầu trời cao tựa như có thứ gì đó tồn tại vô biên vô hạn im lặng quan sát chúng ta.

Tôi đến thư viện ở phía tây thành phố mượn sách. Thân là một tác giả, lượng đọc của tôi tất nhiên là rất lớn. Thư viện trở thành điểm đến thường xuyên của tôi, thậm chí số lần còn vượt xa so với thời tôi còn đi học. Khi đó tôi chỉ là một học sinh kém, không nghĩ tới sau này vì sở thích và ước mơ lại yêu thích đọc sách.

Tôi ôm mười quyển sách đi xuống bậc thang ở cửa ra vào thư viện. Bên dưới có sân bóng rổ, cũng có cả sân bóng đá loại nhỏ. Bởi vì đây là trung tâm hoạt động thể thao trong vùng. Có mấy người đàn ông cởi áo đá bóng, tôi nhìn về phía sân không chớp mắt, có người cầm bóng chạy qua bên cạnh tôi, hô lên "A! Cô Đàm!"

Tôi cảm thấy giọng nói này rất quen tai, quay đầu nhìn, không phải là Tiểu Hoa ở trong tiệm sửa xe hôm qua lôi kéo tôi làm thế sao? Tim tôi không khỏi khẽ run lên, nhìn về phía sau cậu ta, quả nhiên thấy Ô Ngô đứng cách đó không xa, hai tay chống nạnh, người đổ đầy mồ hôi, cũng đang nhìn về phía tôi. Dưới ánh mặt trời cả người anh có vẻ mơ hồ, nhưng cuối cùng cơ bụng kia cũng hiện rõ rồi.

Trong đầu tôi chợt chập một tiếng.

Người đàn ông như vậy cho dù chỉ là thợ sửa xe, nhưng cũng có rất nhiều người phụ nữ nhớ thương ngũ quan đấy. Suy nghĩ tà ác như vậy cứ thế lướt qua trong đầu tôi. Theo kinh nghiệm của tôi, có rất nhiều trai đẹp nhìn thì phong độ, nhưng đều là những tay sát gái. Liệu có phải anh ta cũng giống như vậy không?

Tôi ra vẻ rụt rè hỏi thăm Tiểu Hoa: "Mấy người tới đá bóng à?"

Tiểu Hoa đáp: "Đúng vậy, hôm nay được nghỉ, tôi thấy anh Ngô thích vận động, chỗ này cũng là anh ấy tìm ra dẫn tôi tới đây." Nói xong quay người vỗ tay với Ô Ngô: "Anh Ngô!"

Ô Ngô đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, cũng không có ý tới chào hỏi. Tiểu Hoa nhún vai, cười nói với tôi: "Gặp lại cô sau!" Tôi gật đầu, tiếp tục đi đường của mình.

Không biết là trùng hợp hay cố ý, đúng lúc tôi sắp rời khỏi sân bóng, đột nhiên cảm nhận được sau lưng có thứ gì đó, sau đó là tiếng của Ô Ngô và mấy người đàn ông:

"Đàm Giáo!"

"Aiz!"

"Cẩn thận!"

Tôi quay đầu, nhìn thấy một quả bóng bay về phía mình. Bóng tới nhanh nhưng không mạnh đến mức tôi không đỡ được. Tôi vốn có thể tránh ra, dù sao khi còn bé tôi cũng từng chơi đá bóng với đám bạn. Thế nhưng chả hiểu đầu tôi nghĩ gì, lại lùi về sau một bước, vô thức muốn lấy chân cản lại quả bóng này cho bọn họ.

Tôi đã quên mình mặc váy và mang giày cao gót, cũng đánh giá thấp sức nặng của đồng sách trên tay. Hơn nữa quả bóng kia nhìn thì không nhanh, nhưng khi chạm vào chân lại khá đau, người đá quả bóng này cũng thật độc ác. Tôi hít sâu một hơi, té ngã xuống đất, đồng sách rơi hết ra. Quan trọng là tôi không ngăn được quả bóng kia lại, nó đập vào cầu thang trên khán đài, bắn ngược trở lại, "rầm" một tiếng đùng chuẩn xác vào đầu tôi. Tôi không nhận được "A" lên, ôm đầu.

Mấy người đàn ông chạy tới, toàn bộ đều không tim không phổi bật cười thành tiếng. Tôi vô cùng thảm hại, cũng cảm thấy có chút buồn cười. Đầu gối rất đau, cúi đầu thì thấy chảy máu rồi. Tôi chống tay định đứng lên, thì trước mặt có một bàn tay chìa ra.

Ngón tay thợ máy thô ráp thon dài.

Tôi ngẩng đầu thấy Ô Ngộ với mái tóc ngắn ướt đẫm mồ hôi xẹp xuống và đôi mắt vô cùng yên tĩnh.

Chương 13: Đàm Giảo (Phần 3.2)

Tôi thuận thế vịn tay của anh đứng lên, tay anh rất nóng, cũng rất có lực. Anh nói: "Xin lỗi." Tôi không nghĩ tới anh là người đá quả bóng này, lườm anh: "Là anh đá sao?" Rõ ràng anh khẽ cười, đáp lại: "Ngồi xuống trước đã." Quay đầu lại nói với đám Tiểu Hoa: "Mọi người tiếp tục đá đi, tôi xem cô ấy thế nào." Giọng nói của anh rất bình thản, mấy người Tiểu Hoa hơi sững sờ rồi đều bật cười.

Ô Ngộ không để ý tới đám người đó, vẻ mặt rất bình tĩnh, còn mặt tôi lại hơi nóng lên.

Cuối cùng đám người cũng tản đi, chỉ còn lại tôi và anh. Tôi ngồi xuống cạnh bậc thang, anh đứng bên cạnh. Váy của tôi vốn chỉ dài đến đầu gối, cho nên anh liếc qua là có thể thấy ngay vết thương, một mảng tím bầm, máu rỉ ra, hơi đau nhức.

Cả hai người bọn tôi đều im lặng một lúc.

Tôi hỏi: "Sao anh lại đá về phía tôi?"

Anh nhìn vào mắt tôi, chậm rãi đáp: "Ai nói là tôi cố ý chứ?"

Một câu đã chặn họng tôi, tim tôi cũng đập nhanh hơn. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu tôi: Shit, người đàn ông này cũng biết chòng ghẹo ư?

Đương nhiên cũng có thể chỉ do tôi nghĩ ngợi lung tung. Tôi hừ một tiếng: "Anh đá bóng làm tôi bị thương, anh xem xử lý thế nào đây?"

Anh lại nói: "Tôi cũng đâu có bảo mặc kệ. Cô chờ ở đây." Thấy anh quay lưng muốn đi, tôi hô lên: "Anh đi đâu vậy? Ở đây phơi nắng chờ gì chứ? Tôi muốn đi về."

Bên cạnh bậc thang có vắt quần áo của bọn họ, Ô Ngộ lấy một chiếc áo phông màu xám xuống, rồi lấy một chiếc mũ đen. Vành nón đã cũ, nhưng

nhìn mềm mại sạch sẽ. Sau đó anh nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại anh, trong lòng chả hiểu gì hết, không hiểu sao lại dâng lên cảm xúc kì quái.

Trước mắt tôi đột nhiên tối sầm lại, anh đội chiếc mũ lưỡi trai kia lên đầu tôi. Cách lớp vải, tôi còn cảm nhận được lực tay, anh ấn một cái rồi rời đi.

"Nặng thì đội vào." Anh nói, sau đó rời đi.

Tôi không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy. Đây là lần đầu tiên tôi đội mũ của đàn ông lạ, hơi to nhưng cũng là điều may mắn. Trong lòng tôi lại xuất hiện suy nghĩ kia, anh quả thực biết chọc ghẹo phụ nữ hay là tính cách anh vốn như thế? Anh là một người đàn ông không bình thường sao? Đầu tôi đột nhiên trở nên mẫn cảm, làn da tiếp xúc với vành nón cũng hơi run lên. Cảm giác kia giống như trên đầu bạn không phải là mũ mà là một bàn tay khẽ khàng chụp lên.

Tôi không tháo mũ xuống, không biết sao chỉ là không muốn thôi.

Có lẽ qua khoảng mười phút, Ô Ngộ quay lại, trong tay cầm theo túi nilon gồm một chai nước và thuốc. Không ngờ anh lại kiên nhẫn cẩn thận đi đến cửa hiệu thuốc gần đó.

Anh liếc tôi, đột nhiên tôi cảm thấy mất tự nhiên, quay đầu nhìn sang bên cạnh. Sau đó chai nước được mở nắp đưa tới trước mặt tôi. Tôi hơi do dự, nhận lấy nhấp một ngụm: "Cảm ơn."

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên cạnh: "Rửa hết cát trên đùi đã."
"À." Tôi đột nhiên hơi lúng túng, nghe lời sai chân ra, đổ nước. Anh đứng trước mặt tôi, vẫn luôn nhìn. Vì thế tôi đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời càng trở nên chói mắt hơn cho dù đã có mũ che.

Sau đó tôi thấy anh ngồi xuống, vậy mà vẫn cao hơn tôi một chút, chỉ cách nửa người, anh đặt túi thuốc lên bậc thang, lấy bông thấm cồn i-ốt,

đưa cho tôi. Tôi tự nhiên nhận lấy, hơi đau, tôi a lên một tiếng.

Anh ở bên cạnh nhìn không nói gì. Tôi cảm nhận được ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào bắp chân tôi. Tôi nhìn không chớp mắt.

Chương 14: Đàm Giảo (Phần 3.3)

Anh lại đưa băng cho tôi đặt lên vết thương, rồi xé băng dính đưa qua, tôi dính lên băng gạc, cuối cùng anh mới mở miệng: "Lệch rồi." Tôi nói: "Không sao, đưa cho tôi miếng nữa." Rồi chìa tay về phía anh.

Thật kì quái, rõ ràng chỉ là lần thứ hai gặp mặt, rõ ràng anh vốn là loại đàn ông sẽ vĩnh viễn không đến gần trong cuộc sống của tôi, rõ ràng vừa rồi còn đang chất vấn tại sao anh đá bóng về phía tôi, nhưng bây giờ hai chúng tôi lại yên tĩnh ngồi ở đây, làm những chuyện này, chả hề xấu hổ chút nào, như thể hai người bạn.

Song anh không đưa băng dính cho tôi, anh đột nhiên đứng dậy, ngồi xổm trước mặt tôi, tôi ngược mắt lên nhìn anh. Ánh mắt anh chăm chú, cầm băng dính, cẩn thận dẹt dẹt dán vào đùi tôi.

Tôi vẫn không cử động.

Trên mặt anh không biểu lộ chút cảm xúc nào, chỉ có ngón tay thô ráp khẽ chạm vào da tôi, hơi ngứa ngứa, nóng nóng.

Tôi cũng làm như vô cùng bình tĩnh.

Dường như thứ anh dán vào không phải là chân của tôi, mà người bị dán cũng không phải là tôi. Trong lòng mọi người đều tự biết rõ.

Sau khi dán xong, tôi cảm thấy ngón tay anh lại khẽ chỉnh lại mép băng gạc, rồi anh đứng lên: "Được rồi chứ?"

Hai tay tôi ôm chân, cúi đầu nhìn mặt đất: "À... được rồi."

Anh nói: "Tôi quay về đá bóng đây."

Tôi nói: "Cảm ơn."

Thấy anh vẫn không di chuyển, đứng nguyên bên cạnh, tôi ngẩng đầu sau đó lại thấy được cặp mắt của anh. Tôi đột nhiên nhận ra đằng sau ánh mắt đen kịt của người đàn ông đẹp trai này như chứa đựng một thế giới khác.

"À mũ..." Tôi tháo mũ xuống trả cho anh. Anh nhận lấy đội lên đầu, quay người đi về sân bóng.

Tối nay tôi có hẹn ăn cơm với Tráng Ngư. Trên đường lái xe từ thư viện đến nhà hàng, tôi không ngừng nhớ tới Ô Ngộ. Nhớ tới tối qua ở tiệm sửa xe nhìn thấy dáng vẻ của anh, nhớ tới ngón tay anh mơn trớn đầu xe, cũng nhớ tới hôm nay khi anh thấy bóng bay ngược lại đập trúng đầu tôi khẽ cười ra tiếng, còn cả lúc anh ngồi xổm trước mặt tôi dán băng dính cho tôi.

Đột nhiên tôi phát hiện hơi thở của mình trở nên dồn dập. Rốt cuộc là anh có ý gì đây, có phải muốn trêu chọc tôi không? Nếu không sao lại dụ dỗ cản thận với một khách nữ của tiệm như vậy? Tôi ngẩng đầu nhìn mây trôi bồng bềnh trên bầu trời, từng tòa nhà trôi vụt về sau. Không thể không thừa nhận, đây là lần thứ hai tôi có cảm giác như vậy đối với đàn ông.

Cảm giác tinh tế rung động như gió thổi qua lá cây, trước đây chưa từng có với ai, chỉ có mỗi lần đầu tiên trên thuyền kia.

Chẳng lẽ là bởi vì dáng vẻ của bọn họ giống nhau sao?
Không, không phải.

Tối qua sở dĩ tôi mặt dày mày dạn chỉ định anh rửa xe thực sự là vì như vậy. Tôi luôn có chút cảm xúc tà ác, người đàn ông trên thuyền kia kiêu căng, khinh bỉ sách của tôi, nghĩ đến còn có người đàn ông có dáng vẻ giống anh ta, như là phiên bản 2.0 của anh ta vậy, sau này mỗi lần gặp đều ngoan ngoãn rửa xe cho tôi, thì cũng cảm thấy sáng khoái hơn. Đã thế làm

vậy cũng giúp Ô Ngộ tăng thêm thu nhập, tôi cảm thấy trong lòng anh cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Chỉ mới tiếp xúc hai lần ngắn ngủi, nhưng tôi cảm thấy Ô Ngộ hoàn toàn khác với người đàn ông kia. Ô Ngộ đến từ đám đàn ông bụi bặm; còn người đàn ông trên thuyền kia tuy đáng ghét, nhưng sáng rục mà thực tế. Tôi chỉ gặp Ô Ngộ vài lần, nhưng có thể cảm nhận được sự khó hiểu và trống rỗng không nói nên lời.

Vừa đi vào nhà hàng, đã thấy ngay Tráng Ngự và Tiểu Hạo đang mắt to trừng mắt nhỏ, không biết tại sao lại tranh cãi rồi. Tôi vô cùng hợp thời xuất hiện, ngồi xuống đối diện: "Tiểu Hạo, lại chọc mẹ giận à?"
Cả người Tiểu Hạo run lên: "Mẹ! Có thể đừng bắt con ăn khoai tây không, nếu không mẹ cũng ăn cà rốt mẹ ghét đi."

Đây là một nhà hàng gia đình, mấy phụ huynh khác cũng nhìn qua.

Tráng Ngự cũng không xấu hổ, néo mặt Tiểu Hạo quát: "Con câm miệng đi! Gọi dì nhỏ mau! Còn gọi mẹ linh tinh, xem dì có lột da con không!"

Tiểu Hạo dánh vè lợn chết không sợ dội nước sôi, cười ha ha. Tôi cũng cười, bị hai chúng tôi đả kích, Tráng Ngự im lặng nhìn trời: "Shit, hai người có thể đừng ấu trĩ như vậy không!"

Chương 15: Đàm Giảo (Phần 3.4)

Tráng Ngư là bạn thân nhất của tôi.

Nhìn từ xa, cô ấy là một người vô cùng xinh đẹp nhã nhặn. Tuy lúc này cô ấy chỉ tùy tiện cột tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo phông màu đen và quần bó, không trang điểm, nhưng cũng không thể nào che được dung mạo xinh đẹp. Nếu cô ấy chịu đưa ảnh lên mạng, chắc chắn sẽ trở thành tác giả mỹ nữ làm bùng nổ toàn mạng.

Tính cách nóng nảy, dáng vẻ chín chắn thủy mì, thiếu nữ mười chín tuổi, dựa theo lời cô ấy nói thì là "gương mặt mẹ kế". Nói là phụ nữ đã có chồng, cũng sẽ không ai nghi ngờ. Cho nên cô ấy và cháu trai Tiểu Hạo thường xuyên giả mạo đi ăn các phần ưu đãi dành cho mẹ con, ngay cả chứng minh thư cũng không cần dùng đến.

Đây cũng là tâm bệnh của Tráng Ngư. Cô ấy không ngại mình quá già, mà ngại mình quá thực nữ. Lông mày lá liễu, múi hếch, miệng anh đào, còn cả bộ ngực 34C và eo 1 tấc 8. Cô ấy còn mặc áo phông loại 10 tệ nhìn thế nào cũng giống như tình nhân được bao nuôi, chả phù hợp chút nào với mảng tiểu thuyết viễn tưởng cả ngày bia bọt mà cô ấy sáng tác. Nói theo lời cô ấy: "Moá, một ngày nào đó bà đây sẽ cạo trọc đầu, để chứng tỏ bản chất thật."

Đồ ăn được bưng lên, Tiểu Hạo cúi đầu chăm chú càn quét, tôi và Tráng Ngư vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, cô ấy hỏi: "Không phải cô bảo mơ thấy người đàn ông trên thuyền à? Tiếp theo thì sao?"

Tôi đáp: "Năm mơ còn có tiếp theo à. Nhưng ly kì hơn là tôi gặp được người đàn ông có dáng vẻ rất giống anh ta." Tôi kể lại chuyện gặp Ô Ngộ ở tiệm sửa xe cho cô ấy.

Vẻ mặt Tráng Ngư đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Điều này khiến lòng tôi hơi chùng xuống: "Sao vậy?"

Tráng Ngư bỏ đĩa xuống, mắt lộ ra suy nghĩ xa xăm, ung dung nói: "Có lẽ anh ta là một trong những người đến từ không gian song song đấy."

Tôi hơi sửng sốt, cô ấy lại cười lạnh hất tay: "Nhưng sao có thể chứ! Người đến từ không gian song song ưu tú như vậy là sao lại đi làm một phượng hoàng nam (*) hay là một thợ sửa chữa máy móc. Đã sớm đi đánh cắp tài nguyên sinh hoá của không gian chúng ta làm tình báo rồi! Ai mà rảnh chơi đùa với chúng ta chứ!"

()Phượng hoàng nam: là chỉ người đàn ông từ những gia đình có quan niệm tương đối bảo thủ sau đó có chút tiền thành tựu, nhưng vẫn giữ tư tưởng cũ, chết vì sĩ diện, lúc quay về quê thích giả vờ hào phóng, biểu hiện nổi bật hơn so với bạn bè cùng trang lứa, trọng nam khinh nữ, luôn tuân theo cha mẹ dù đúng hay sai, lúc vợ và cha mẹ xảy ra tranh chấp luôn đứng về phía cha mẹ, cả nề họ hàng*

Tôi nói: "Stop!" Biết rõ cô ấy say mê khoa học viễn tưởng vớ vẩn, hoàn toàn khác với người thường mà.

Tráng Ngư nói tiếp: "Cô thực sự có hứng thú với anh thợ đó à? Moá, khẩu vị nặng thật!" Trong đầu tôi lập tức hiện lên khuôn mặt Ô Ngộ, khẽ nói: "Tôi có cảm giác với một người thợ trẻ tuổi khoẻ mạnh cường tráng thì có gì mà khẩu vị nặng? Tôi thích ông chủ của tiệm sửa chữa mới tính."

Tráng Ngư thật sự chịu thua logic của tôi, gật đầu: "Đúng vậy! Cô vẫn còn rất thận trọng."

Tôi khẽ cười gật đầu.

Đúng lúc này Tiểu Hạo "oa" lên một tiếng, bỏ bát đĩa xuống chạy đến bên cửa sổ. Mấy cậu bé ở bàn bên cũng chạy theo. Tôi và Tráng Ngư nhìn

ra, hoá ra ở khoảng đất trống bên ngoài nhà hàng xuất hiện rất nhiều chim.

Những con chim kia đen kịt, không khác mấy so với bồ câu, đôi mắt màu vàng nâu, đuôi vừa thẳng vừa dài. Chúng tản ra khắp nơi, nhìn về phía nhà hàng. Đôi mắt chúng rất sáng. Có nhân viên đi qua đuổi, nhưng chúng chỉ bay lên một lúc rồi ngừng lại. Nhân viên thấy bọn chúng không ảnh hưởng đến khách hàng mà lại thu hút sự chú ý, vì thế cũng mặc kệ.

"Đây là loài chim gì thế?" Tráng Ngự hỏi, "Bồ câu à?"

Tôi đáp: "Bồ câu nhà cô to vậy sao?"

Hai bọn tôi cũng chả quan tâm nữa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Một lát sau tôi ngẩng đầu lên, nhìn qua ngoài cửa sổ, một con chim trong đó cũng nhìn tôi. Hai đôi mắt trừng lẫn nhau.

Tráng Ngự: "Sao thế?"

"Không có gì." Tôi đè nén cảm giác quái dị trong lòng xuống, "Cảm giác hình như đã thấy loài chim này ở đâu rồi, nhưng không nghĩ ra."

Tôi bỗng nhiên có cảm giác hình như mình đã quên mất điều gì, nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Cũng không bao lâu thì đám chim bay hết đi. Sau khi ăn cơm xong tôi đưa Tráng Ngự và Tiểu Hạo về, rồi mới quay về nhà. Tất cả mọi chuyện ngày đó đều bình thản mà vui vẻ, Ô Ngộ, tin tức, nắng chiều, nhà hàng, Tráng Ngự, Tiểu Hạo.

Cho đến sau khi tôi về nhà.

Bắt đầu từ hôm đó cuộc sống vốn yên tĩnh của tôi trở nên long trời lở đất.

Tôi cảm nhận được cuộc sống yên bình như nước đã mất đi rồi.

Chương 16: Ô Ngộ (Phần 3.1)

Đá bóng xong, tôi quay lại tiệm. Mấy người khác đều là người địa phương, có nhà ở, chỉ có mình tôi ở lại đây.

Trời đã tối rồi, cả người tôi bốc mùi đầy mồ hôi, cũng chẳng muốn nhúc nhích, nằm trên chiếc giường hẹp, ngẩng đầu nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên dáng vẻ của Đàm Giảo.

Cô ấy đội mũ của tôi, cúi đầu, không nói gì hết.

Hoá ra cô gái gai góc trên thuyền còn có một mặt như vậy. Đột nhiên tôi muốn bật cười.

Đúng lúc này Tiểu Hoa vén rèm đi vào, nhìn thấy nụ cười trên mặt tôi, cũng nở nụ cười xấu xa bỉ ổi: "Anh Ngộ, nghĩ đến phụ nữ à?"
Thằng nhóc này thông minh thật.

Tôi không đáp lại cậu ta, chỉ cầm lấy điều thuốc. Cậu ta ngồi xuống bên cạnh giường: "Sao em cảm thấy anh và cô Đàm có mờ ám thế?"

Tôi hỏi: "Mờ ám ở đâu?"

Cậu ta suy nghĩ: "Không thể nói rõ ràng được. Nhưng khi thấy hai người ở cùng một chỗ, cảm thấy không trong sáng chút nào."

Tôi mắng: "Nói lung tung."

Cậu ta càng lấn tới: "Hi hi, cô ấy còn muốn anh rửa xe cho đấy."

Tôi rít một ngụm khói, cảm nhận được hương vị hơi cay hơi đắng: "Thế thì sao? Cô ấy dám sai chẳng lẽ tôi không dám làm sao?"

Tiểu Hoa: "Ôi trời! Anh Ngộ của em, anh kinh thật đấy! Em thấy tám phần là cô Đàm sẽ bị anh ăn sạch rồi."

Tôi không hòa theo cậu ta, sự chú ý của tôi bị thứ bên ngoài cửa sổ hấp dẫn.

Đèn đường sáng lên chiếu vào một mảnh đất trống sáng như tuyết. Chẳng biết chỗ đó có đàn chim đậu từ lúc nào, tầm mười mấy con, toàn thân đen kịt. Có mấy con nhìn tôi qua cửa sổ, đôi mắt nâu vàng, ánh sáng yếu ớt.

Tôi cũng nhìn chăm chăm chúng.

Tiểu Hoa hỏi: "Anh Ngô, làm gì thế? Nhìn gì vậy?"
Tôi từng thấy những con chim này duy nhất một nơi, trên con thuyền kia.

Tôi chạy ra ngoài, trên không trung truyền đến tiếng đập cánh, chúng bay dần đi.

Có một việc tôi chưa bao giờ nói với người khác. Từ khi rời khỏi chiếc thuyền kia, trong lòng tôi giống như có khoảng trống mơ hồ, nhưng cuối cùng tôi không nhớ nổi mình đang để ý điều gì, cũng đã quên mất gì, chỉ là khi nghĩ lại sẽ buồn vô cớ, mờ mịt ngơ ngác.

Có trực giác mãnh liệt không thể nói rõ thúc giục tôi đuổi theo mấy con chim kia.

Chuyện xảy ra sau khi tôi chạy được gần nửa thành phố.

Sắc trời tối đen, tôi chạy qua quảng trường phồn hoa, cũng chạy qua những hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, cuối cùng đến một đoạn đường nhỏ bên bờ sông. Trên bầu trời chim tụ ngày càng nhiều, không biết từ đâu bay tới, phải chừng hơn trăm con. Chúng bay xung quanh ánh trăng sáng ngời, như dự định che khuất ánh sáng.

Tôi chạy đến mức mồ hôi đầm đìa, đứng bên cạnh tường nghỉ ngơi. Đột nhiên những con chim kia như thể đã tập hợp xong, cùng phát ra tiếng khàn khàn, sau đó toàn bộ tản ra, bay vào trong bóng đêm.

"Shit." Tôi khẽ chửi một tiếng.

Đang muốn đuổi theo con chim đầu đàn kia, đột nhiên phía tường bên xuất hiện bóng người. Cả người tôi toát mồ hôi lạnh, cảm giác từng lỗ chân lông đều trở nên lạnh buốt, cũng không kịp trốn nữa.

Người nọ đâm thẳng vào ngực tôi, tôi nghe thấy tiếng hít thở của người đó. Tôi bắt được cánh tay, đồng thời kiểm soát được tình thế. Người nọ dùng sức muốn tranh ra, tôi đè cơ thể người nọ lên tường ngăn lại.

Cơ thể người nọ hơi run rẩy.

Trên đỉnh đầu có ánh đèn đường nhàn nhạt, tôi sửng sốt khi nhìn thấy mặt người đó.

Chương 17: Ô Ngộ (Phần 3.2)

Người nọ cũng ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn tôi. Mái tóc dài của cô ấy rối tung, vô cùng hỗn loạn, thậm chí còn chưa khô, có mùi thơm của dầu gội đầu. Trên người mặc bộ đồ ở nhà, dưới chân là dép lê, cũng không đi tất. Cách cô ấy không xa là chiếc xe của cô ấy đang đỗ vẫn còn bật đèn pha. Rõ ràng cô ấy vô cùng vội vàng chạy từ nhà tới đây. Sau khi nhận ra tôi, ánh mắt cô ấy trở nên vô cùng kì quái, tràn ngập cảnh giác, khiếp sợ, thậm chí còn có chút hoảng sợ. Dưới ánh sáng yếu ớt, khuôn mặt cô ấy trắng bệch.

Hoàn toàn không còn là dáng vẻ đáng yêu dịu dàng khi ở cùng tôi ban ngày, dường như thay đổi hoàn toàn.

Mới có một buổi tối, cô ấy đã xảy ra chuyện gì vậy?
Vì sao một cô gái đêm khuya lại một mình tới đây?

Nhưng không đợi tôi mở miệng, Đàm Giáo đã lên tiếng trước: "Anh... sao lại ở đây?" Giọng nói có chút run rẩy.

Tôi cúi đầu nhìn chằm chằm cô ấy: "Còn cô, sao lại ở chỗ này?"

Cô ấy hơi mím môi, nhìn vào mắt tôi: "Tôi hẹn người."

Tôi hỏi: "Hẹn ai?"

Cô ấy đáp: "Có liên quan tới anh sao?"

Lại là giọng nói nhàn nhạt lạnh buốt mang theo mũi kim khiến tôi tỉnh táo lại. Tôi ngẩng đầu nhìn những con chim kia không biết đã sớm bay đi nơi nào, khẽ cười: "Đúng, chả liên quan gì đến tôi hết."

Nhờ câu trả lời của tôi mà ánh mắt của cô ấy cũng thoáng buông lỏng sự cảnh giác: "Đã không liên quan thì mời anh đi cho, tôi còn có việc."

Tôi không cử động, hai tay đặt lên hai bên tường vây lấy cơ thể cô ấy, lại hỏi lần nữa: "Hẹn ai?"

Trong mắt cô ấy hiện lên sự kinh ngạc và tức giận đan xen vào nhau, nhưng

là đáng vẻ giận dữ mà không dám ra tay. Chẳng biết tại sao đáng vẻ này lại khiến lòng tôi mềm nhũn ra.

Cô ấy thấp giọng tức giận: "Anh còn chưa nói cho tôi biết tại sao anh ở đây đây."

Tôi im lặng một lát. Nhìn đôi mắt trong veo của cô ấy, trong lòng tôi cân nhắc xem có nên nói lý do cho cô ấy hay không. Lý do kia gần như là hoang đường, đơn giản là nhìn thấy một đám chim không nên xuất hiện ở chỗ này.

Dù sao lúc đó cô ấy cũng ở trên con thuyền kia.

Thậm chí đến tận bây giờ cô ấy còn chưa nhận ra tôi là ai.

Tôi cúi đầu xuống: "Đàm Giáo, tôi..." Có lẽ chúng tôi tiếp xúc quá gần, cảm tôi khẽ đụng vào chóp mũi cô ấy, cô ấy cũng phát hiện ra, vội quay đầu đi. Trên con đường nhỏ bên bờ sông trong đêm khuya vắng vẻ, tôi bao lấy cô ấy, hai chúng tôi nhìn vào mắt nhau, sắp nói ra bí mật của riêng mình.

Tôi không thể nói hết câu bởi vì có người đến.

Là khách không mời mà đến.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, tôi và Đàm Giáo cùng ngẩng đầu, nhìn thấy người nọ, bọn tôi đều sửng sốt.

Khu này không có nhà ở hay toà nhà nào, khu dân cư gần nhất cũng cách vài trăm mét, ở đây chỉ có công trường hoàn toàn yên tĩnh, cây cối thưa thớt và mấy ngọn đèn đường, cả con đường yên tĩnh âm u.

Người nọ là chạy từ khu dân cư tới.

Một người đàn ông bần thiêu, kì quái, trên vai còn vác theo đứa trẻ.

Tóc của gã rất dài, lộn xộn. Mặt bần đến mức không thấy rõ hình dạng, đôi mắt rất sáng, loé lên ánh sáng hưng phấn. Trên người mặc một chiếc áo khoác nhũn nhúm cũng bần đến mức không nhìn ra màu sắc. Dưới chân là đôi giày thể thao rách nát, xem ra gã là kẻ lang thang tinh thần không bình thường.

Đứa bé kia khoảng năm sáu tuổi, hình như là ngủ rồi, mặc đồ ngủ sạch sẽ, bàn chân trần trắng trắng mềm mại, đáng vẻ đáng yêu.

Gã chạy ra từ con đường đối diện, nhìn thấy chúng tôi.

Gã hơi nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng cườm. Nụ cười đó khiến người ta vô cùng khó chịu, bởi vì gã giống như rất vui vẻ lại như rất khổ sở. Gã chạy rất nhanh, đôi chân kia chỉ chạm chút đất, lập tức chạy vào trong bóng tối.

Đàm Giáo bắt lấy cánh tay tôi: "Cái quỷ gì thế?"

Tôi nghe thấy từ xa vang lên tiếng hét ầm ĩ, là từ phía khu dân cư.

"Ở yên đây đừng nhúc nhích." Tôi gạt tay cô ấy, đuổi theo.

Chương 18: Ô Ngộ (Phần 3.3)

Phía trước tối mịt, người nọ chạy nhanh đến mức chỉ còn thấy bóng, rẽ vào một hẻm nhỏ. Tôi dùng hết sức, đuổi theo, hét lớn: "Đứng lại!" Người nọ mắt đieác tai ngơ, khiêng đứa bé chạy càng nhanh hơn, cũng mặc kệ đứa bé xóc nảy khó chịu. Vì thế tôi càng xác định gã không phải là người lương thiện.

Trong ngõ nhỏ rất chật hẹp, bên trong đều là những ngôi nhà cũ đang phá dỡ dở. Trên mặt đất còn rất nhiều rác rưởi, chỗ cao chỗ thấp. Tôi cách gã khoảng hơn mười mét. Đúng lúc này đứa bé tỉnh dậy, phát ra tiếng khóc thê lương. Bước chân của gã cũng hơi dừng lại. Tôi nhân cơ hội đó cầm lấy một băng ghế mục trên mặt đất, ném về sau lưng gã. Gã bị đập vào eo, lao đảo, tôi bổ nhào về phía trước, bắt lấy gáy gã.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy phía sau truyền đến tiếng thở dốc và bước chân mềm mại, cô ấy cũng đuổi theo.

Tôi vươn tay ra cướp lấy đứa bé. Gã xoay người, nụ cười méo xẹo khiến người ta lạnh run. Sau đó gã đâm về phía mặt tôi. Rõ ràng trình độ của gã cũng không tệ. Tôi cướp được đứa bé, nên không tránh được cú đâm này, trên mặt đau nhức. Cô ấy ở phía sau hô lên: "Ô Ngộ!"

Giọng nói của cô ấy khiến tâm trạng của tôi trở nên ấm áp.

Tôi cảm thấy máu chảy ra từ lỗ mũi, nhưng không quan tâm, đưa đứa bé cho cô ấy: "Ôm lấy!" Đã không còn nỗi lo đằng sau, giờ thì thu phục gã điên này thôi. Song gã phản ứng cũng rất nhanh, cười khanh khách, vượt qua tôi túm lấy tóc Đàm Giảo. Bốn người cách nhau rất gần, tất cả xảy ra quá nhanh không thể ngăn cản được. Lòng tôi căng thẳng, định cứu cô ấy, lại nhìn về phía đứa bé sắp ngã xuống đất.

Tôi xông lên trước một bước, ôm cổ đứa bé, đưa nó ngồi ổn định trên đất, đứa bé sợ hãi gào khóc, giữ chặt quần áo tôi. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Đàm Giảo ngã ngửa trên mặt đất, gã không hề thương tiếc túm lấy tóc cô ấy, kéo đi vào sâu trong ngõ, "Ô Ngộ! Ô Ngộ..." Cô ấy khóc gào lên, hai

chân đạp loạn trên mặt đất.

Tim tôi như bị đâm một nhát. Tôi để đứa bé vào góc tường, chạy về phía cô ấy. Tôi đâm vào bụng gã điên, gã bị đau bụng tay ra, cũng đâm lại tôi. Hai tay tôi bắt lấy vai gã, muốn giữ gã lại, nhưng gã vô cùng linh hoạt, cơ thể dẻo dai, uốn thành một góc thoát khỏi tay tôi, thoáng cái chạy vào trong bóng tối.

Tôi đuổi theo hai bước rồi đứng lại, chạy về chỗ. Trong ngõ nhỏ âm u, cậu bé núp trong góc tường, không ngừng khóc. Đàm Giảo ngồi phịch xuống đất, hai tay ôm đầu, cơ người khóc đến mức khiến tôi rối rắm.

Đêm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện quái gì vậy?

Tôi ngồi xổm xuống trước mặt cô ấy, giữ vai cô ấy, cô ấy nhào vào ngực tôi, ôm chặt lấy tôi.

Tôi hơi sửng sốt.

Cách đó không xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát và tiếng hét ầm ĩ. Tôi vốn chạy hơn nửa buổi tối, lại thêm màn đánh nhau vừa rồi đã hoàn toàn kiệt sức, nhưng cô ấy ôm tôi rất chặt, vì thế tôi đành phải ngồi xuống, tựa vào góc tường, cô ấy cứ thế ngồi trên đùi tôi, vì thế tôi càng không di chuyển được.

Chờ hơi thở tôi ổn định trở lại, cô ấy cũng đã ngừng khóc, cúi đầu, đẩy tôi ra muốn đứng dậy. Tôi vô thức siết chặt tay, không muốn để cho cô ấy đi.

"Còn đau không?" Tôi khẽ hỏi.

Cô ấy cúi đầu: "Còn."

Tôi giơ tay lên muốn vén tóc cô ấy: "Để cho tôi xem." Cô ấy lại như bị người dẫm lấy đuôi, bắt lấy tay tôi, ngược đôi mắt sưng nước, lườm tôi quát: "Không cho phép xem! Cũng không cho sờ!"

Trong sự mệt mỏi, căng thẳng, hỗn loạn, số phận như vây trong màn sương mù đêm, tôi ôm cô ấy trong ngực, cô ấy uất ức rưng rưng nước mắt, tôi lại có tâm trạng muốn cười.

Chương 19: Đàm Giảo (Phần 4.1)

Khi Ô Ngộ hỏi tôi tại sao lại ở chỗ này, tôi thực sự vừa ngọt ngào lại vừa sợ hãi.

Tôi nhìn vào mắt anh, muốn xem có chút quỷ kế hay là độc ác nào không, nhưng không có gì hết, ánh mắt anh trong trẻo, thâm sâu. Dù trong đêm khuya vẫn trước sau như một.

Vì thế tôi nhận ra không phải là anh.

Người dẫn tôi đến nơi này không phải là anh.

Mọi chuyện phải kể lại từ lúc tối nay tôi về nhà. Trong nhà vẫn bình thường, đồ dùng, vật phẩm, cửa sổ, cửa ra vào, thậm chí ngay cả dép lê tôi đá loạn ở cửa cũng không có dấu vết bị người động vào.

Tôi đã có một bữa no bụng với Tráng Ngư, vì thế ưỡn bụng ngồi trên ghế sofa, xem TV một lát. Sau đó tôi phát hiện đã hết giấy ăn trên bàn, vì thế mở ngăn kéo bàn tìm một gói.

Tôi nhìn thấy có một phong thư màu đỏ nằm trong đó, dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác. Tôi không nhớ nổi đây là thứ gì, hơn nữa tôi cũng không có ấn tượng gì về việc nhìn thấy phong thư này trong mấy ngày nay. Vì thế tôi mở nó ra.

Bên trong chỉ có một tờ giấy trắng, viết mấy hàng chữ:
"Nếu như muốn biết rõ cô đã mất đi thứ gì.

Mười giờ tối ngày 17 tháng 7, tới đường giao giữa đường Bạch Vân và phía tây bờ sông.

Đàm Giảo, tới tìm tôi."

Tôi ngậy người, sau đó đổ mồ hôi lạnh, như có kiến bò qua lưng tôi. Tôi vội ngẩng đầu, nhìn mọi nơi trong nhà, phòng bếp đen ngòm, phòng ngủ, ban công, rõ ràng không có gì hết.

Người nọ lên vào nhà tôi lúc nào để bỏ phong thư này? Mục đích của hắn là gì?

Không, cũng đã làm đến bước này rồi, nếu như muốn hại tôi thì quả thực dễ như trở bàn tay. Hắn chỉ muốn tôi đi thôi. Nếu tôi không nghe theo, có lẽ kết quả sẽ càng tệ hơn. Hơn nữa chỉ dựa vào một tờ giấy, báo cảnh sát cũng không có tác dụng gì.

Tôi nhìn tờ giấy lần nữa, chữ viết trên đó rất đẹp, mạnh mẽ, thanh mảnh, có lực. Có lẽ phải luyện tập thời gian dài mới viết được như vậy. Tính cách của người viết chữ khá phóng khoáng.

Tôi còn chú ý tới hai câu đầu ghi rất nhanh, là lối viết thảo liền bút, nhưng câu cuối cùng rõ ràng chữ viết chậm dần, ghi cũng tinh tế hơn. Nét cuối cùng còn kéo dài.

Điều này nói lên gì chứ?

Nói rõ khi ghi đến câu cuối cùng tâm trạng của hắn khá khác so với lúc trước. Tâm trạng của hắn hơi mất ổn định.

"Đàm Giảo, tới tìm tôi."

Tôi đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, không biết có phải là biến thái không nữa?

Có nên đi không đây?

Hắn còn nói: nếu như muốn biết cô mất đi thứ gì.

Tôi bỏ con dao gấp vào túi áo, lại mở phần mềm "Tương thân tương ái" trên di động, đây cũng là "nơi trú ẩn" của tôi và Tráng Ngư. Cô ấy có thể tìm kiếm được vị trí của tôi bất cứ lúc nào, hơn nữa tôi có thể xin giúp đỡ từ cô ấy.

Song tôi hoàn toàn không nghĩ tới, tại địa điểm thời gian chỉ định người đầu tiên tôi gặp được lại là Ô ngộ. Nhìn anh cũng rất khiếp sợ, còn dồn tôi lên tường, ép hỏi tôi hẹn ai.

Anh cũng cất giấu bí mật.

Sau đó người đàn ông kia tới. Trong khoảnh khắc thấy gã tim tôi đập như trống. Là gã sao? Gã đàn ông bán thiu cổ quái? Tại sao gã lại còn ôm theo đứa bé?

Ô Ngộ đuổi theo. Tôi lập tức hiểu ra anh muốn cứu đứa bé kia. Anh bảo tôi ở yên tại chỗ. Có lẽ là do sương mù bao phủ màn đêm, tôi đâu phải là loại phụ nữ chịu ngồi yên đợi một chỗ, tôi phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Tôi đuổi theo, nhưng không nghĩ tới gã đàn ông kì quái ra tay độc ác như vậy, lần đầu tiên tôi trực tiếp đụng độ với người xấu, bị tổn thất nặng nề, té ngã trên mặt đất.

Chương 20: Đàm Giảo (Phần 4.2)

Da đầu đau đến mức khiến cả người tôi chết lặng, trong mắt chảy ra nước mắt nóng rát. Tôi mở mắt ra nhìn thấy trên đỉnh đầu mờ mờ, che đi chút ánh sáng, tôi phát hiện mình đã ngồi trong lòng Ô Ngộ từ lúc nào.

Anh tựa lưng vào tường, ôm eo tôi, cúi đầu nhìn tôi. Tôi ngồi trên đùi anh.

Cả người tôi lập tức có cảm giác tê dại, như có ai đó cầm lông chim cọ vào người tôi. Ánh mắt anh là lông chim đen. Tôi đẩy anh ra muốn đứng dậy, nhưng anh lại giữ tôi lại. Tim tôi đập nhanh, cảm giác không thể nào nhúc nhích.

Bọn tôi nói mấy câu, anh muốn xem vết thương trên đầu tôi, hiện tại tôi đã tỉnh táo trở lại, có lẽ tóc bị người kia kéo nên da đầu chảy máu, rất khó coi, sao tôi có thể để cho anh xem được chứ.

Vì thế tôi quyết tâm không cho.

Ngẩng đầu, lại nhìn thấy anh cười, tôi hỏi: "Anh cười cái gì?"
Anh đáp: "Không có gì, cảm thấy cô rất đáng yêu."
Tôi đột nhiên không nói ra lời. Anh cũng im lặng, hai chúng tôi cách nhau rất gần, đột nhiên cảm tôi hơi ngứa ngứa, là ngón tay anh khẽ chạm vào.

Tôi cảm thấy nhất định là mình bị điên rồi. Đêm khuya, con đường nhỏ phía trước đầy nguy hiểm, tôi ngồi trong lòng một người thợ sửa xe mới quen ba ngày, mập mờ ái muội, im ắng dây dưa.

Trong ánh mắt anh như chứa đựng biển cả đen kịt, ngón tay anh chạm vào mặt tôi, trong nháy mắt tôi cảm giác được có phải anh muốn hôn tôi

không, nhưng anh chỉ vịn vào tôi đứng lên, thấp giọng: "Để tránh phiền phức, nếu cảnh sát hỏi, cứ nói chúng ta hẹn hò gần đây."

Tôi đáp: "Vâng."

Lúc này tôi mới phát hiện tiếng còi xe cảnh sát đã đến gần như thế. Một xe cảnh sát dừng ở đầu ngõ nhỏ, mấy người cảnh sát chạy tới.

Tôi ôm lấy đứa bé trên mặt đất, có lẽ là nó sợ đến choáng váng, cũng đã khóc mết, nên cuộn trong lòng tôi ngủ. Tôi và Ô Ngộ đứng tại chỗ chờ người tới, anh đặt tay lên vai tôi.

Mấy người cảnh sát chạy tới gần, tôi đột nhiên thoáng nhìn qua người thứ hai, dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú lờ mờ dưới mũ, nhìn rất quen mắt. Trong lòng hơi hoảng hốt, không trùng hợp như vậy chứ.

Người cảnh sát kia cũng sửng sờ khi thấy tôi.

Ánh mắt hai người bọn tôi giao nhau một lúc, tôi dời mắt đi, vẫn cảm nhận được anh ta ngẩn người nhìn tôi, y như một khúc gỗ trước kia.

Đột nhiên Ô Ngộ nghiêng đầu liếc tôi, ánh mắt thâm thúy khó đoán, sau đó anh nhìn Thẩm Thời Nhận. Thẩm Thời Nhận có lẽ cũng phát hiện ra ánh mắt mình không ổn, nên dời đi.

Đội trưởng cảnh sát lập tức nhận lấy đứa bé, cẩn thận nhìn một chút sau đó hỏi: "Hai người là ai?"

Tôi đáp: "Người qua đường."

Ô Ngộ: "Trước đó tôi và cô ấy đi qua góc đường, nhìn thấy một người đàn ông ôm đứa bé này. Chúng tôi cảm thấy người đàn ông đó rất kì quái, có lẽ đứa bé này không có quan hệ với anh ta, vì thế đuổi theo."

"Người đàn ông kia đâu?" Thẩm Thời Nhận hỏi.

Ô Ngộ: "Chạy rồi."

Đội trưởng cảnh sát lại hỏi: "Nửa đêm nửa hôm, hai người chạy đến nơi này làm gì?"

Tôi liếc Thẩm Thời Nhận, anh ta cũng nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt chứa đầy sự nghi hoặc.

Ô Ngộ im lặng một lát: "Hẹn hò." Hai cảnh sát khác lộ ra sự hiểu rõ, ánh mắt Thẩm Thời Nhận dời đi nơi khác.

Tôi có thể hiểu được sự xấu hổ của anh ta.

Dù sao tôi cũng từng qua lại với anh ta, tôi còn đá anh ta nữa. Hiện tại anh ta thân là cảnh sát, nhìn thấy tôi "gặp riêng" một người đàn ông vào lúc nửa đêm, thực ra tôi cũng hơi mất mặt.

Đội trưởng cảnh sát: "Tiểu Thẩm, ghi biên bản cho hai người bọn họ, sau đó đưa về Cục hỗ trợ điều tra."

Thẩm Thời Nhận: "Rõ."

Sau đó tôi và Ô Ngộ bị tách ra. Tôi đứng ở chỗ cũ, Ô Ngộ bị đưa sang ngõ nhỏ bên kia, Thẩm Thời Nhận cầm lấy cuốn sổ đặt câu hỏi. Cách khá xa nên tôi không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng vẻ mặt của họ rất bình tĩnh nghiêm túc. Cuối cùng Thẩm Thời Nhận đóng sổ lại, để cho Ô Ngộ lên xe cảnh sát. Ô Ngộ ngẩng đầu, liếc tôi, ngón tay anh làm kí hiệu OK, ra hiệu mình không có việc gì. Sau đó anh gật đầu một cái, ngồi vào trong xe.

Thẩm Thời Nhận cố chấp vịn tay vào cửa xe, mắt ngược lên trời, như là hoàn toàn không chú ý tới hành động của tôi và Ô Ngộ. Sau đó anh ta lấy sổ ra, cầm bút, dường như làm chút chuẩn bị, rồi đi tới trước mặt tôi.

Tôi đứng ở góc tường, xung quanh không có người. Thẩm Thời Nhận cũng phải cao gần bằng Ô Ngộ, hơn tôi một cái đầu. Anh ta bỏ mũ xuống, liếc tôi, sau đó nhìn chăm chăm vào sổ: "Tên?"

Tôi im lặng nhìn anh ta: "Thậm Thời Nhận, những điều này anh đều biết hết cả rồi. Tên tôi, nghề nghiệp, địa chỉ, chiều cao, sở thích, mục tiêu tìm bạn đời... anh cũng đã rõ hết. Sao còn phải hỏi?"

Anh ta im lặng: "Tôi không biết cuối cùng cô lại lựa chọn qua lại với một thợ sửa xe."

Tôi: "..."

Chương 21: Đàm Giảo (Phần 4.3)

Anh ta dường như cũng phát hiện ra mình hơi xúc động, khẽ ho một tiếng: "Miêu tả sơ qua một chút về ngoại hình của người đàn ông kia." Tôi cẩn thận nhớ lại, miêu tả một lần, anh ta nhanh chóng ghi lại.

Anh ta lại hỏi mấy vấn đề, tôi đáp lại từng cái. Anh ta ghi rất nghiêm túc, lúc làm việc rất chăm chú, lời ít ý nhiều, logic rõ ràng, là đáng vẽ cảnh sát có uy tín đáng tin cậy.

Cuối cùng anh ta khép sổ lại: "Theo chúng tôi đến Cục, hai người còn cần phải tra hỏi cẩn thận về vụ án này." Lại bổ thêm một câu: "Chỉ cần hai người không có liên quan gì đến vụ án sẽ không sao."

Anh ta dẫn tôi đi về phía xe, tôi không nhịn được hỏi: "Tôi đi chung xe với Ô Ngộ sao?"

Anh ta đáp: "Không phải."

Tôi: "À."

Anh ta im lặng mấy giây, nói tiếp: "Chỉ mấy mất tiếng sẽ thả hai người ra thôi. Hai người sẽ sớm gặp nhau." Giọng nói của anh ta bình thản, không nghe ra được chút cảm xúc gì. Tôi muốn giải thích, nhưng thực sự cũng không nói rõ được, nên đành thôi.

Hơn nữa tôi cũng nhận ra anh ta không còn chút tình cảm nào với mình, dù sao chúng tôi cũng chỉ qua lại hai tuần lễ, ngay cả tay còn chưa nắm qua, do tính tình cứng nhắc của anh ta, nên khó mà tự nhiên được.

Một xe cảnh sát khác đã chở Ô Ngộ đi rồi, tôi ngồi vào ghế sau chiếc còn lại. Vốn ghế lái đã có cảnh sát, Thẩm Thời Nhận gõ cửa sổ xe: "Cậu ngồi

đăng sau đi để tôi lái xe." Người nọ hỏi: "Tại sao?" Thẩm Thời Nhận đáp: "Đừng hỏi nhiều như vậy." Tôi ngẩng đầu nhìn trời.

Đã là rạng sáng, xe cảnh sát chạy như bay, bỏ lại cảnh sắc yên tĩnh ở thành phố này lại phía sau. Trên đường đi, hai cảnh sát không nói với nhau câu nào. Tôi liếc nhìn gương mặt im lặng như bức tượng điêu khắc của Thẩm Thời Nhận, lại nhìn người cảnh sát lạnh lùng bên cạnh, trên người bọn họ đều có khí chất đặc thù thuộc về cảnh sát hình sự.

Trong lúc đó, có một tia sáng hiện lên đầu tôi.

Tôi khẽ hắng giọng, mở miệng: "Thẩm Thời Nhận, anh là cảnh sát hình sự, vậy anh cảnh sát này cũng thế."

Thẩm Thời Nhận không quay đầu lại, chỉ hỏi: "Thế thì sao?"

Tôi thoáng cười: "Nếu là vụ án bắt cóc trẻ em đột ngột, thì trước tiên phải chạy tới hiện trường là khu dân cư, nhưng các anh thì không. Thẩm Thời Nhận, anh ở tổ trọng án, bình thường các anh sẽ không quản lý. Vậy đây không phải vụ án đầu tiên mà là án liên hoàn."

Hai người bọn họ đều không nói gì.

Một lát sau, Thẩm Thời Nhận lên tiếng: "Cô không thể hỏi nhiều như vậy."

Tôi khẽ dựa về sau, vất chéo chân: "Ai hỏi anh, tôi tùy tiện suy đoán là biết thôi."

Sau khi xảy ra chuyện đêm nay, đúng như Thẩm Thời Nhận dự đoán, tôi bị giữ lại hỏi mấy tiếng, lúc hùng đông được thả ra.

Cảnh sát hỏi rõ mọi chi tiết, còn không ngừng hỏi đi hỏi lại, nhưng tôi có thể hiểu được. Quá trình tra hỏi diễn ra thuận lợi, tôi cảm nhận được bọn họ đã loại bỏ lòng nghi ngờ với tôi, chỉ trừ mỗi người cảnh sát đi chung với Thẩm Thời Nhận, nắm chặt lấy một điểm không buông: "Cô và Ô Ngộ đang hẹn hò sao? Chúng tôi lên mạng điều tra rồi, cô là tác giả nổi tiếng,

thu nhập không tệ, có nhà có xe. Anh ta chỉ là thợ sửa xe từ nơi khác đến. Tại sao cô lại qua lại với anh ta?"

Ban đầu tôi chỉ biết nói: "Thích thôi." Sau đó bị hỏi nhiều quá phiền đành đáp: "Anh ấy đẹp trai. Đáng vẻ anh ấy đẹp trai như vậy lại có sức hút. Anh ấy nghèo nhưng tôi vẫn muốn ở bên anh ấy."

Tôi không biết Ô Ngộ sẽ trả lời vấn đề này như thế nào, nhưng tôi tin ưu điểm của mình có rất nhiều, cũng không khiến anh khó xử.

Chỉ là lúc tôi trả lời vấn đề này, Thẩm Thời Nhận luôn cúi đầu, sắc mặt hơi khó coi, khiến cho tôi cũng cảm thấy bất đắc dĩ, cảm giác mỗi câu của mình như tát vào mặt anh ta. Tôi đoán đồng nghiệp của anh ta cũng không biết mối quan hệ giữa chúng tôi, nếu tôi là anh ta cũng sẽ không nói ra chuyện này với người khác.

Lúc tôi được thả ra thì biết Ô Ngộ đã về. Tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời vừa lên, tuy cả đêm không ngủ vô cùng mệt mỏi, nhưng trong đầu căng như dây đàn.

Nếu Ô Ngộ không phải là người gửi giấy cho tôi, vậy tôi có thể kết luận chỉ có thể là tên tội phạm liên hoàn xuất hiện sau đó, gã đàn ông kì quái kia.

Tại sao gã lại dẫn tôi đến hiện trường gã gây án? Thậm chí còn ngăn cản gã gây án. Tôi không quen biết gã, rốt cuộc mục đích của gã là gì? Những chuyện này không có cách nào mà giải thích theo lẽ thường được, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có manh mối.

Ô Ngộ.

Tại sao anh cũng có ở đó, còn chưa nói nguyên nhân cho tôi biết nữa. Tôi có trực giác anh ta nhất định biết rõ nội tình.

Tâm trạng tôi đột nhiên hơi sốt ruột. Đây là cảm giác rất kì quái, tôi mới biết anh ta ba ngày. Tôi hoàn toàn không biết gì về anh ta hết, thế nhưng có rất nhiều chuyện gắn kết chúng tôi với nhau. Anh giống y hệt người đàn ông trên thuyền kia, anh còn có cảm giác không bình thường với tôi, anh còn xuất hiện cùng một chỗ không nên xuất hiện với tôi.

Anh rốt cuộc là ai?

Tôi quyết định quay về ngủ một giấc, khôi phục đầy đủ tinh thần sẽ đi tìm anh hỏi cho rõ ràng.

Chương 22: Ô Ngộ (Phần 4.1)

Tôi biết rõ cô ấy sẽ đến tìm tôi.

Sau khi về nhà, tôi chợp mắt một lát, lúc tỉnh dậy còn chưa đến trưa. Tôi sang cửa hàng bên cạnh ăn mỳ, lúc ăn không ngừng nhìn ra ngoài cửa hàng.

Cô ấy vẫn chưa tới.

Buổi chiều tôi làm việc trong tiệm, cho đến khi ánh mặt trời chiếu xuống khoảng đất trống trước cửa vẫn không thấy bóng dáng cô ấy đâu. Tôi hơi nghi ngờ, chẳng lẽ cô ấy có thể bình thản như vậy sao? Hay có chuyện gì khiến cô ấy chậm trễ? Đến chín giờ tối kết thúc công việc, mấy người thợ khác đều về nhà, tôi đang định kéo cửa xếp thì nhìn thấy chiếc xe màu đỏ xuôi theo đường cái tiến về phía này.

Kỹ thuật không tốt lắm, khi rẽ chậm như rùa. Vì thế tôi cũng không kéo hết cửa xếp mà để lại chút khe hở cho cô ấy, còn mình đi vào căn phòng nhỏ phía sau.

Ông chủ cho tôi ở nhờ căn phòng này, chỉ có mười mấy mét vuông, đồng thời cũng để cho tôi trông tiệm. Trên trần nhà là chiếc bóng đèn màu vàng, trên bàn chất đầy sách của tôi. Tôi tìm hai chiếc ghế sạch sẽ, đặt bên cạnh giường. Tôi ngồi xuống một cái, nhìn chăm chăm vào nồi mỳ đang nấu trên bếp ở góc tường.

"Rẹt rẹt..." Có người đụng phải cánh cửa xếp, sau đó là tiếng của cô ấy: "Xin hỏi Ô Ngộ có ở đây không?"
Không biết sao tôi lại hơi muốn cười, cao giọng đáp: "Vào đi."
Cô ấy nhanh chóng vén rèm đi vào.

Tôi ngược mắt lên liếc, cô ấy đã tắm rửa sạch sẽ, hoặc khuôn mặt kia do được nghỉ ngơi đầy đủ nên cũng sáng bóng. Cô ấy mặc chiếc áo phông đơn giản, cùng với chiếc quần đùi, tôi cảm giác mắt mình loé lên một cái.

Đôi chân dưới quần vừa mịn màng vừa trắng vừa thẳng.

Mỳ nấu xong rồi.

Tôi tắt bếp, bưng mỳ ra. Cô ấy đứng yên bên cửa, tôi nói: "Ngồi xuống đi." Cô ấy lập tức ngồi xuống chiếc ghế kia.

Khi thì như thỏ, khi thì thông minh, khi thì lại mơ màng, khi thì yên tĩnh, khi thì nhanh nhẹn.

Tôi bưng mỳ ngồi bên cạnh cô ấy, cúi đầu há miệng ăn. Cảm nhận được ánh mắt của cô ấy không ngừng nhìn chăm chăm vào tôi. Nếu như cô ấy biết rõ tôi là ai có lẽ sẽ không dám tin khi nhìn thấy tôi như vậy, nhưng với tôi chả sao cả.

"Sao hiện tại mới đến?" Tôi hỏi.

Cô ấy hơi sững sốt: "Tôi vừa ngủ dậy là đến luôn."
Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ.

Gan thật, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi đợi cả một ngày, còn cô ấy lại bình thản ngủ.

Thế cũng tốt.

Tôi đặt bát mỳ không lên bàn, lại cầm hai chai nước từ góc tường, đưa một chai cho cô ấy. Cô ấy mở ra uống, tôi ngửa đầu uống hết nửa chai, lúc bỏ xuống phát hiện cô ấy nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt hơi then thừng.

Trong người tôi đột nhiên nóng lên, còn cô ấy lại cúi đầu xuống, làm như không có việc gì, uống nước tiếp.

"Muốn hỏi tôi chuyện gì?" Tôi nói.

Cô ấy nhìn thẳng vào tôi: "Đêm qua anh còn chưa trả lời hết câu hỏi của tôi. Tại sao anh lại xuất hiện ở đó?"

Chuyện cũ như tia sáng hiện lên trong đầu tôi, cuối cùng còn lại chỉ có đêm đen như mực ngoài cửa sổ. Khuôn mặt cô ấy vẫn tươi mát sạch sẽ. Tôi khẽ cười, lấy điếu thuốc từ trong túi ra, tìm bật lửa, nhưng không thấy.

Cô ấy cầm chiếc bật lửa trên bàn đưa cho tôi. Tôi hơi rung động: "Châm cho tôi."

Cô ấy đáp: "Được." Tôi ngậm điếu thuốc, nhìn ngón tay mảnh khảnh của cô ấy ở trước mắt. Chiếc bật lửa đã hơi cũ, cô ấy bật mấy lần vẫn không đánh lửa được. Tôi duỗi tay đè chặt ngón tay cô ấy, dùng sức gẩy, lửa bùng lên. Tôi vẫn giữ nguyên tay cô ấy, dán mặt qua. Sau khi châm thuốc xong, tôi vừa bỏ tay ra, cô ấy ném luôn bật lửa cho tôi.

"Nói đi." Cô ấy lên tiếng.

Chương 23: Ô Ngộ (Phần 4.2)

Tôi rút một ngụm khói: "Còn nhớ những con chim kia không?"
Cô ấy sửng sốt: "Chim?" Trong mắt cô ấy rõ ràng hiện lên thứ gì đó. Vì thế tôi biết cô ấy cũng có ấn tượng.

Tôi gật đầu: "Đúng, hôm chúng ta ở trên thuyền nhìn thấy những con chim màu đen, kì lạ kia. Tôi chưa từng thấy chúng ở nơi nào khác. Trên mạng cũng không tra được chủng loại."

Không khí trong phòng dường như trở nên yên tĩnh. Dáng vẻ cô ấy hơi run sợ, ánh mắt cũng trống rỗng khiến cho tôi không được thoải mái, đành phải hít mấy hơi thuốc, tự giễu cười.

Cô ấy hỏi: "Là anh sao?" Giọng nói nhỏ bé yếu ớt.

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy: "Là tôi."

Nét mặt của cô ấy trở nên khó có thể tin nổi, đồng thời mở miệng như súng liên thanh: "Sao có thể chứ? Sao anh có thể thay đổi nhanh như vậy? Trong thời gian ngắn ngủi một người không thể như vậy được! Hơn nữa anh không phải tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, lập tức thoải mái nhậu nhẹt, sao hiện tại..."

"Đàm Giáo!" Tôi ngắt lời cô ấy, thậm chí khẽ cười, "Không sao, con người đều sẽ thay đổi. Tôi như hiện nay cũng không có gì không tốt."

Cô ấy nhìn chăm chăm tôi, sau đó hỏi: "Ô Ngộ, anh đã trải qua chuyện gì?"
Tôi yên tĩnh trong phút chốc, nhìn tàn thuốc trong tay đã tắt hẳn, lúc này không còn muốn che giấu bản thân trước mặt cô ấy nữa, nhưng tôi cũng không có cách nào tự thuyết phục bản thân. Tôi đáp: "Nhân sinh."

Cô ấy im lặng một lúc lâu.

Tôi lấy cầm điếu thuốc, duỗi tay giữ chặt vai cô ấy, cô ấy hơi giãy ra, quay đầu đi không nhìn tôi. Cô ấy lại tức giận, mất hứng. Tôi không biết rõ

là vì sao.

Cuối cùng, cô ấy cắn môi: "Nói tiếp đi. Tôi cũng biết đã thấy những con chim đó ở đâu, anh nói trên thuyền... tôi cũng nhớ ra rồi. Trên đường đi cũng nhìn thấy mấy lần. Những con chim đó thì sao?"

"Những con chim ấy không bình thường." Tôi nói, "Chúng không nên xuất hiện trong thành phố, tôi đuổi theo phát hiện chúng được huấn luyện nghiêm chỉnh, rất thông minh."

Đàm Giáo: "Vậy thì sao?"

Tôi nhìn vào mắt cô ấy: "Chuyện không bình thường, thường có liên quan đến những chuyện khác thường. Tôi nghĩ có lẽ nó liên quan đến chuyện xảy ra trên thuyền với chúng ta."

Cô ấy hơi sửng sốt: "Chuyện gì cơ?"

Tôi không nghĩ tới cô ấy lại có phản ứng như vậy, chẳng lẽ cô ấy thực sự không giống như tôi? Tôi liếm môi: "Cô còn nhớ chuyện xảy ra một ngày sau đó trên thuyền không?"

Trong mắt cô ấy mờ mịt, sau đó là khiếp sợ, như là vừa nhận ra sự thật này. Tôi đột nhiên hơi bất đắc dĩ, cô nhóc này rốt cuộc còn mơ màng bao nhiêu đây? Chuyện này giống như một cái hố trong lòng tôi, còn cô ấy lại như chả biết gì hết.

Tôi nói: "Tôi không nhớ được chuyện gì xảy ra sau ngày hôm đó. Lúc có trí nhớ là khi xuống thuyền về đến nhà. Có phải cô cũng vậy không?"

Cô ấy mím môi: "Đúng vậy... có thể trước đó tôi thật sự không ý thức được, chỉ nhớ du lịch xong xuống thuyền. Hiện tại anh vừa nói tôi mới phát hiện chả nhớ gì chuyện xảy ra mấy ngày đó, một chi tiết cũng không. Tại sao có thể như vậy..."

Thấy cô ấy hoảng sợ, tôi đưa chai nước bên cạnh qua, cô ấy bất an uống một ngụm, cuối cùng lại im lặng.

Tôi thấy cô ấy đã bình tĩnh trở lại mới nói tiếp: "Cho nên một năm nay tôi vẫn không ngừng điều tra chân tướng, nhưng mà vẫn không có tiến triển

gì."

Ai ngờ những lời này càng đẩy sâu cô ấy vào vách núi.

Chương 24: Ô Ngộ (Phần 4.3)

Cô ấy cúi thấp đầu, rồi đột ngột ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào tôi: "Anh nói gì cơ?"

"Tôi nói vẫn luôn muốn tìm ra chân tướng, nhưng không có tiến triển."

Cô ấy lại nhìn chăm chăm tôi, hơi cười giễu: "Anh nói là một năm sao? Một năm ở đâu ra? Không phải mới chỉ qua mấy tuần thôi sao?"

Trong phòng lần thứ hai rơi vào im lặng hoàn toàn. Tôi nhìn trong mắt cô ấy ánh lên sự sợ hãi, tôi lại ngẩng đầu nhìn lên lịch treo tường. Thời gian trên đó vô cùng rõ ràng. Trong chớp mắt tôi cũng hơi mơ màng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi vẫn lạnh lùng mở miệng: "Đàm Giáo, hôm chúng ta ở trên con thuyền kia là ngày 23 tháng 6 năm 2016, còn hiện tại là ngày 18 tháng 7 năm 2017. Đã qua một năm lẻ ba tuần rồi."

Tôi không biết hình dung cô ấy lúc này như thế nào. Khuôn mặt cô ấy trắng bệch, đôi mắt vốn vô cùng linh động, lúc này như chìm trong vùng bùn đen. Cô ấy nhìn theo tầm mắt tôi, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào lịch, sau đó lấy điện thoại ra, mở xem thời gian. Cô ấy như vừa nhận ra thời gian đã trôi qua. Tôi phát hiện cô ấy sắp khóc rồi, cả người như vỡ vụn ra.

"Tôi..." Cô ấy mở miệng ngắt quãng, "Tôi thực sự cho rằng chỉ mới trôi qua mấy tuần, mỗi ngày tôi nhìn thời gian, nhìn năm 2017 cũng không nhận ra điều gì. Đầu tôi trống rỗng suốt cả năm trời, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì."

Tôi đột nhiên hiểu rõ.

Chúng tôi đều mất một đoạn trí nhớ, tôi là mấy ngày gần ngủi.

Còn cổ ấy thì suốt hơn một năm nay.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thậm chí trong lòng tôi có một suy đoán, chúng tôi gặp tấn công nào đó trên thuyền, cho nên mất trí nhớ. Cô ấy bị nặng hơn, cho nên thời gian mất trí nhớ cũng dài hơn.

"Vì thế đã một năm chúng ta không gặp nhau ư?" Cô ấy nhìn tôi, nước mắt chảy ra, "Cho nên anh mới thay đổi nhiều như vậy? Tôi không nhận ra anh."

Trong lòng tôi đột nhiên nhức nhối, vươn tay muốn ôm cô ấy, nhưng cô ấy lại khẽ đẩy ra, đứng lên, lao đảo chạy ra ngoài cửa.

Tôi đứng dậy đuổi theo: "Cô đi đâu vậy?"

Cô ấy đáp: "Tôi muốn về nhà suy nghĩ một mình. Anh đừng đi theo tôi! Đừng đi!"

Tôi dừng lại ở cửa, nhìn cô ấy lao lên xe như một con thỏ hoảng sợ, xe lập tức phóng đi.

Trong lòng tôi có ngọn lửa âm ỉ, vội cười xe máy đuổi theo.

Bóng đêm ngày càng sâu, cảnh sắc dần yên tĩnh. Cho dù trong tình huống không khống chế được cảm xúc thì xe của cô ấy cũng chỉ đi nhanh hơn bình thường một chút. Đi theo cô ấy, lòng tôi dường như cũng được gió xoa dịu yên tĩnh trở lại. Trên đỉnh đầu là vầng trăng sáng chiếu rọi, sợ rằng lúc này câu đố khó giải mà chúng tôi rơi vào còn yên tĩnh hơn con đường này.

Tôi đi thẳng theo cô ấy đến dưới nhà.

Cô ấy đỗ xe hơi lệch một chút, xuống xe nhìn thấy tôi, cách khoảng hơn mười mét, không nói gì. Tôi đội mũ bảo hiểm, ngồi trên xe gấn má, lặng lẽ nhìn cô ấy.

Cô ấy đã không còn khóc, quả nhiên là cô gái kiên cường, khuôn mặt im lặng, đôi mắt vô cùng yên tĩnh. Cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng: "Anh về đi, tôi không sao."

Tôi đáp: "Được." Nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cô ấy nói tiếp: "Về đi!"

Tôi lại đáp: "Ừ."

Cô ấy lộ ra vẻ mặt khó chịu: "Anh không đi thì tôi đi."

Tôi đáp: "Ừ. Tôi nhìn cô đi lên."

Cô ấy lờm tôi, đi lên nhà. Tôi mỉm cười, dù thế nào thì cô ấy vẫn còn rất có sức đấy.

Chương 25: Đàm Giảo (Phần 5.1)

Tôi nằm lỳ trên giường như một con cá ướp muối.

Ít nhất tôi vẫn rất hài lòng với tố chất tâm lý của mình, tối hôm qua bị Ô Ngộ ném cho một quả bom như vậy, đến mười hai giờ tôi vẫn đi ngủ bình thường. Sáng nay khi tỉnh lại nỗi sợ hãi đã giảm đi, bởi vì trong đầu trống rỗng, cho nên nỗi sợ kia dường như có chút cách xa tôi.

Tôi nên làm gì bây giờ?

Ô Ngộ đã chứng minh nó là sự thật bởi vì khi tôi nhìn lại lịch, sổ ghi chép, kể cả vé tàu lúc trước đều phát hiện trước nay đều là tự tôi cho rằng như vậy.

Chẳng lẽ tôi mắc bệnh chóng quên sao? Bởi vì tôi cẩn thận nhớ lại rõ ràng là có trí nhớ bắt đầu từ mấy hôm trước tỉnh lại trên ghế sa lon. Giống như một người trong bộ phim điện ảnh kia chỉ có trí nhớ trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Nhưng đời này trước khi leo lên con thuyền kia, tôi vẫn nhớ rõ ràng mọi thứ mà.

Tôi gãi đầu, trong đầu loạn như ổ gà. Tôi không có ý định đi tìm bác sĩ, một là vì căn bệnh này quá kì lạ, hai là tôi thật sự ghét bị người ta coi như sinh vật nghiên cứu dị thường.

Tôi quyết định gọi điện thoại cho Tráng Ngư.

Phí chút nước bọt mới giải thích rõ "bệnh tình" của tôi. Tráng Ngư cũng là người giỏi kìm nén như tôi. Cô ấy im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: "Tôi hiểu rồi. Tôi thấy chuyện này có liên quan với con thuyền hai người

từng đi. Hai người mất trí nhớ không phải bắt đầu từ trên con thuyền đó sao?"

Tôi hỏi: "Có liên quan thì sao?"

Lúc này Tráng Ngư hoàn toàn thể hiện định lực của một tác giả khoa học viễn tưởng, khẽ đáp: "Nguyên nhân cụ thể khó nói rõ được. Lấy ví dụ đơn giản nhất nhé, từ trường trái đất. Có lẽ hai người đã đi đến nơi nào đó từ trường khác thường khiến cho đầu óc trở nên như vậy. Biểu hiện trên người Ô Ngộ là mấy ngày, còn cô là một năm sau."

Tôi hỏi: "Tại sao lại như vậy?"

Tráng Ngư: "Tôi chỉ so sánh thôi. Tôi làm sao biết được nguyên nhân chứ? Nhưng tôi nghiêng về hướng hai người nhất định gặp phải nguyên nhân siêu nhiên, thứ nào đó gần như khoa học viễn tưởng." Nói đến đây, cuối cùng cô ấy không thể che giấu nổi kích động trong lòng: "Shit. Sống đến nay cuối cùng tôi đã có thể chứng kiến được sự tồn tại của siêu nhiên rồi, lại còn xảy ra trên người bạn tôi nữa chứ, thực mợ nó hào hứng!"

Tôi: "... Tráng Ngư!"

Cô ấy: "Xin lỗi, không phải tôi không thông cảm cho cô. Cô cũng hiểu bệnh nghề nghiệp đấy. Thực ra tôi không thông cảm cho cô đâu... Bởi vì tôi thêm được như cô!"

Tôi hừ một tiếng, đột nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng khác: "Cô còn nhớ chuyện xảy ra trong một năm nay giữa chúng ta không?"

Tráng Ngư thản nhiên đáp: "Nhớ chứ, giữa chúng ta có thể xảy ra chuyện gì đâu, không phải là ăn chơi giống như trước sao?"

"Ờ."

Tráng Ngư lại hỏi: "Bệnh này của cô xem ra đi bệnh viện cũng không ổn, nếu không... tôi đề cử một đàn anh học lượng tử cơ học cho cô, cô thử tâm sự với anh ta xem?"

"Không cần đâu." Cái gì lượng tử cơ học, tôi nghe đã thấy nhức đầu.

"Vậy cô định làm thế nào?"

Tôi đáp: "Mặc kệ có nhân tố siêu nhiên hay không, mặc kệ chúng tôi gặp phải khoa học viễn tưởng hay là huyền huyền, sự thật chính là sự thật, là

một nhà văn tiểu thuyết suy luận, tôi tin tưởng sự thật chỉ có một. Hiện tại cũng không phải là không có manh mối đột phá, có bầy chim siêu nhiên và người đàn ông kì lạ kia đấy. Gã cũng để lại thư cho tôi: Nếu như muốn biết rõ cô đã mất đi thứ gì. Tôi phải tìm được gã, nhất định phải phá được vụ liên hoàn án bắt cóc trẻ em này."

Chương 26: Đàm Giảo (Phần 5.2)

Sau khi cúp điện thoại, suy nghĩ của tôi cũng thông suốt hơn. Tôi lên mạng tìm kiếm một chút, nhưng thu hoạch chẳng đáng kể. Một là tin tức liên quan vô cùng ít, có thì cũng chỉ là tóm tắt đơn giản; hai là những tin tức đáng chú ý, quần chúng đám đông đưa tin cũng chẳng phân biệt được thật giả. Suy đi nghĩ lại, tôi quyết định gọi điện thoại cho Thẩm Thời Nhận.

Ai ngờ phát hiện đã sớm xoá số của anh ta, may mà tôi nhanh trí tìm lại tin nhắn của người giới thiệu, lập tức thấy ngay.

Hiện tại mới biết chúng tôi đã không gặp một năm. Hôm qua nhìn thấy anh ta cảm giác vẫn như cũ. Con người như anh ta tám phần là không thay đổi số điện thoại.

Chuông vang lên ba tiếng, có người bắt máy. Bên đầu kia điện thoại yên tĩnh mấy giây, Thẩm Thời Nhận mới mở lời: "Đàm Giảo, có chuyện gì sao?"

Trong lòng tôi hơi hoảng, anh ta vẫn còn lưu số của tôi.

Tôi lên tiếng: "Cảnh sát Thẩm, có chuyện này muốn thương lượng với anh."

Anh ta bình tĩnh đáp: "Chuyện gì?"

Tôi nói: "Là như thế này, anh xem đi, vụ án hôm qua xảy ra vô cùng đột ngột, tôi cảm thấy với trí nhớ ngắn hạn của mình chưa chắc đã cung cấp đầy đủ manh mối có giá trị. Dù sao lúc ấy tôi cũng bị doạ sợ, có thể còn chưa chú ý hết. Sau khi tôi suy nghĩ kỹ, cảm thấy nếu anh có thể cung cấp chút manh mối, tin tức cho tôi, có lẽ sẽ có hiệu quả."

Anh ta hơi im lặng một lát: "Tôi không hiểu."

Tôi liếc mắt, lại thế nữa rồi, tôi và anh ta luôn lệch pha. Nếu như là Ô Ngộ... trong lòng tôi đột nhiên xuất hiện suy nghĩ này, nếu như là Ô Ngộ,

chắc chắn anh nghe xong là hiểu... tôi có âm mưu, dù chúng tôi chỉ mới quen biết mấy ngày.

Tôi khẽ cười: "Cảnh sát Thẩm, là như thế này, anh có thể đưa mấy tài liệu về vụ án liên hoàn trước đó cho tôi xem không? Không chừng tôi nhận được sự kích thích sẽ nghĩ ra manh mối mới gì đó. Hơn nữa tôi cũng coi như là nạn nhân thấy việc nghĩa nên làm, còn các anh là cảnh sát tốt nên giúp đỡ. Cho tôi xem đi, sẽ không có chuyện gì đâu."

Thẩm Thời Nhận gần như miễn cưỡng: "Không được, Đàm Giáo, chúng tôi có quy định giữ bí mật."

Tôi muốn đập vào đầu anh ta một cái, nhưng với loại đầu đá này chỉ có thể dùng lời nói chứ không thể dùng võ. Đầu tôi nhanh chóng linh hoạt: "Ừ đương nhiên là tôi tôn trọng quy định của các anh, nhưng có chuyện này anh đã bỏ lỡ, theo như miêu tả trên mạng, trước khi gây ra vụ án thứ tư, hung thủ chưa từng tiếp xúc với bất cứ ai, không có ai nhìn thấy mặt gã, cũng chưa từng có ai tiếp xúc với gã. Chỉ có tôi là người tiếp xúc gần nhất, thời gian lâu nhất. Ý thức của người bình thường chia làm ý thức và tiềm thức, nếu như trong tiềm thức của tôi sớm nhớ ra thứ gì đó có giá trị, nói không chừng đó sẽ là manh mối quan trọng các anh cần. Tôi cũng chỉ là muốn giúp các anh sớm phá án thôi."

Anh ta im lặng khiến cho tâm trạng tôi bất an.

"Được, vậy để tôi đi hỏi lãnh đạo đã." Anh ta đáp.

Trong lòng tôi vui vẻ, vẫn là bị tôi thuyết phục rồi. Tôi nói: "Được thôi, anh mau đi đi."

Tuy Thẩm thời Nhận cứng nhắc, nhưng hiệu suất làm việc rất cao. Một tiếng sau tôi đã nhận được tài liệu. Cẩn thận nghiên cứu mấy tiếng, cuối cùng tôi kết luận được mấy điểm sau:

Một, đến lúc này hung thủ đã bắt cóc tổng cộng bốn đứa trẻ, mỗi lần đều vào buổi tối, không có thời gian cố định. Có nhà thì thừa dịp đứa bé ở sân

sau bắt mang đi, thậm chí có hai đứa bé thì lên thẳng vào phòng. Tuy phương thức gây án đơn giản, nhưng gã đã thành công nhiều lần. Có thể thấy được năng lực hành động, năng lực quan sát của gã rất mạnh.

Hai, đám trẻ mất tích có hai đứa 5, 6 tuổi, hai đứa tầm 7, 8 tuổi. Tập trung vào khoảng độ tuổi này.

Ba, bọn trẻ đều có gia cảnh bình thường, không giàu có, cũng không có gì đặc biệt. Điểm giống nhau là tập trung trong nội thành.

Bốn, chụp được loài chim đó ở hai hiện trường vụ án, nhưng tôi dám cược cảnh sát không chú ý tới. Mặc dù hai vụ kia không chụp được nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Chương 27: Đàm Giảo (Phần 5.3)

Ngoài ra, một ít kết quả điều tra của cảnh sát cũng cung cấp cho tôi manh mối có giá trị.

Đầu tiên, bọn họ cho rằng hung thủ từng là kẻ trộm chuyên nghiệp. Đây là dựa vào kết quả phân tích dấu chân hiện trường. Cạnh ngoài đế giày vô cùng mòn, bên trong lại nông hơn. Gót chân mòn ít, đây là điển hình cho chân "kẻ trộm". Tôi cũng đồng tình với quan điểm này, bởi vì hôm đó nhìn thấy bước chân của người nọ rất khế, có thể đã từng trải qua "huấn luyện trộm cắp".

Nhưng mà một tên trộm cao thủ tại sao lại đột nhiên bắt cóc trẻ em? Lập kế hoạch mới cho nghề nghiệp sao?

Hơn nữa cảnh sát cũng không phải là không có được mặt hung thủ như tôi nói. Bọn họ tìm kiếm trên camera giám sát trên đường, thậm chí còn chụp được chính diện mặt hung thủ, giống y hệt như khuôn mặt tôi thấy. Bọn họ cũng lấy được dấu vân tay hung thủ để lại tại hiện trường, nhưng vân tay hay là mặt đều không có ghi chép, không xác nhận được thân phận của gã, cũng không tìm được đứa trẻ nào mất tích.

Nhìn tình tiết thì đơn giản, vụ án không phức tạp, nhưng tôi vẫn cảm nhận nó cất giấu thứ gì đó mà tạm không nói rõ được. Tôi cầm lấy tài liệu, quyết định đi tìm Ô Ngộ. Chỉ là trên đường lái xe đến tiệm, tôi luôn cảm thấy mình đã bỏ qua manh mối quan trọng nào đó, đồng thời trong đầu lại trống rỗng.

Tiểu Hoa ở trong tiệm, Ô Ngộ thì không thấy đâu. Tiểu Hoa nói anh và hai người nữa đi ăn cơm ở quán ăn gần đó rồi, hơn nữa còn vô cùng nhiệt tình đưa địa chỉ và số điện thoại của anh cho tôi.

Tôi dừng xe ở quán ăn vừa nhỏ vừa cũ, trên mặt đất đầy dầu mỡ nước đọng. Nhìn đồng hồ còn chưa đến hai giờ, trong sân ngồi đầy người. Tôi nhìn thoáng qua thấy Ô Ngộ ngồi chung một bàn và hai người thợ, đang cân nhắc xem có nên đợi bên ngoài thì anh đã nhìn thấy tôi gọi: "Đàm Giảo."

Vì thế tôi đi qua, hai người thợ kia cũng nhận ra tôi, đều lộ ra nụ cười kinh ngạc, ánh mắt mờ ám nhìn Ô Ngộ. Anh làm như không phát hiện ra, kéo chiếc ghế bên cạnh: "Ngồi đi." Sau đó liếc hai người kia, bọn họ chỉ cười không nói gì.

Tôi chả sao hết, hai người bọn tôi rất trong sạch nha, chỉ mới chạm mặt và tay có gì mập mờ chứ. Thế nhưng khi tôi ngồi xuống bên cạnh anh, cảm thấy khoảng cách rất gần. Khi anh nhìn, tôi đột nhiên cảm thấy mặt nóng lên, cổ họng cũng khô khô, còn nữa cũng rất đói.

Tôi mới nhớ ra từ sáng đến giờ mình đã quên ăn, liếc một vòng canh thừa thịt nguội trên bàn, cảm thấy rất ngon.

Ô Ngộ hỏi: "Có việc à?"

Tôi gật đầu.

Anh đáp: "Vậy đợi một lát."

Tôi nói: "Ừ."

"Ăn chưa?" Anh hỏi.

Tôi thành thật đáp: "Còn chưa."

Anh khẽ cười, cầm lấy thực đơn trên bàn đưa cho tôi: "Gọi hai món đi." Tôi nhận lấy, hơi rụt rè nhìn. Lúc này hai người kia đã đứng lên: "Anh Ngộ, bọn em về tiệm trước nhé." Ô Ngộ đáp: "Ừ, hai người về trước đi, tôi tính

tiền." Một người trong đó cười: "Đương nhiên là anh tính tiền rồi." Ô Ngộ không đáp lại.

Tôi giả vờ không nghe thấy, chọn hai món, Ô Ngộ gọi nhân viên phục vụ, dọn sạch sẽ bàn, rồi rót cho tôi cốc nước. Lúc đợi đồ ăn, tôi đưa tài liệu vụ án qua, anh xem rất cẩn thận, cả quán ăn chỉ có mỗi bàn chúng tôi im lặng.

Một lát sau, tôi nói: "Đã biết rõ chuyện lớn như vậy, sao hôm nay anh còn sửa xe, tại sao không tới tìm tôi thương lượng xem tiếp theo nên làm như thế nào."

Anh ngẩng đầu nhìn tôi: "Không phải cô nói muốn một mình sao?"

À... là do tôi nói.

Anh lại cúi đầu xuống: "Nhưng nếu tối nay cô còn chưa đến, tôi cũng sẽ đi tìm cô."

"Ừ."

Trong lòng tôi đột nhiên có chút ấm áp.

Chương 28: Đàm Giảo (Phần 5.4)

Lúc này đồ ăn được mang lên, tôi lập tức động đũa, cũng không biết là do quá đói hay là đồ của quán này quá ngon mà tôi thậm chí còn muốn cắn cả đầu lưỡi.

"Ngon quá!" Tôi cảm thán.

Anh mỉm cười: "Khẩu vị không tệ."

"Sao anh tìm được nơi này thế?" Tôi hỏi.

"Không phải tôi tìm, là bọn họ dẫn tôi tới đây." Anh dừng một chút, "Trước đó tôi học ở Bắc Kinh cũng chưa từng để những quán này vào mắt. Hiện tại mới hiểu là vì người trong lòng mà muốn tìm thứ gì đó khác biệt. Bà chủ quán này chính là người đăng kia ấy, chồng qua đời, một mình nuôi dạy hai con, mở quán ăn này. Đồ ăn ở đây vừa ngon vệ sinh, cũng không đắt, cho nên những người không có nhiều tiền đều tìm đến đây."

Tôi liếc xung quanh, quả nhiên đa số đều là người làm thuê hoặc mặc đồ nông dân. Người như tôi xem ra cũng khác biệt. Đây là cảm giác hoàn toàn khác với những nhà hàng tôi từng đến, náo nhiệt, thô ráp, gồn gũ hơn.

Tôi không nhịn được bật cười, quay đầu lại phát hiện Ô Ngô đang nhìn chăm chăm tôi. Sau đó anh cúi đầu, tiếp tục là vẻ mặt bình tĩnh xem tài liệu.

Trong lòng tôi cũng thoáng rung động, cúi đầu tiếp tục ăn.

Tôi nhớ tới tối qua hỏi anh rốt cuộc trong một năm nay đã trải qua những gì. Anh chỉ đáp hai từ: "Nhân sinh". Tôi không biết nhân sinh là như thế nào, tôi lên mạng tra cái tên "Ô Ngô" cũng chỉ có được giới thiệu sơ lược trước kia anh học thạc sĩ, tin tức về sau thì không có. Trước kia anh là

người đàn ông đứng trên đám mây, tôi còn mắng anh mọi chuyện đều quá có tính mục đích, sống quá thực dụng. Nhưng hiện tại anh giống như hai người, vứt bỏ hết mọi quá khứ, hai chân chạm đất. Nếu là lúc trước ở trong nhà hàng, chỉ sợ anh sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn bà chủ, nhưng hiện tại anh nói mình là con người ăn cơm thực tế. Hơn nữa tối qua khi thấy đứa bé bị bắt đi, anh dường như không do dự chút nào xông lên cứu người, còn bị đánh te tua.

Đoạn nhân sinh kia chắc chắn như một vòng xoáy hủy diệt mới có trùng sinh.

Tôi nhìn mái tóc đen ngắn của anh, chiếc trán cao, còn đôi mắt vẫn đen nhánh đẹp đẽ như ngày xưa. Lúc ấy sao tôi lại không nhận ra anh chứ? Trên đời này làm sao có người thứ hai có cốt cách như vậy? Cho dù hiện tại cằm anh lún phún râu, da mặt cũng sần sùi hơn trước, trên cổ có ngấn đỏ do phơi nắng, anh mặc quần jean áo phông, trên bàn tay có vết thương nhỏ do sửa xe, nhưng nếu so với anh của trước kia, tôi cảm thấy anh hiện tại khiến người ta càng mê muội hơn.

"Đừng có nhìn chăm chăm tôi thế." Ô Ngộ đột nhiên nói, cũng không ngẩng đầu lên.

Tim tôi hơi đập nhanh, lập tức nói: "Đâu có."

Anh nói: "Tôi đã không còn giống như trước kia."

Tôi không hiểu ý những lời này, anh nói thêm: "Sẽ không cân nhắc lợi hại và thể diện, dễ dàng từ bỏ."

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, tim tôi như nóng lên, tôi nghe rõ ròi.

Tôi đáp: "À, hôm đó ở trên thuyền, sau khi chúng ta cãi nhau, anh cũng từ bỏ sao?"

Anh im lặng một lát: "Tôi đứng đợi ở cửa nhà hàng cả tối, cô không đến."

Trong lòng tôi đột nhiên nổi lên vị chát, ngày đó tôi quả thực chán ghét

anh, đương nhiên là không vác mặt đến nhà hàng mà gọi món về phòng. Sau đó đi ngủ, rồi sau đó chả còn nhớ gì hết.

Bọn tôi im lặng một lúc, tôi bỏ bát đĩa xuống: "Tôi ăn không hết." Anh nói: "Vậy đóng gói về." Tôi đáp: "Được, buổi tối tôi sẽ ăn nốt." Anh mỉm cười.

Tôi nói tiếp: "Nói về vụ án nhé. Hiện tại xem ra chỉ có giúp cảnh sát phá vụ án này thì mới tìm được người đàn ông kia, tiếp cận sự thật."

Tuy trước đó tôi chưa từng chính thức phá án, nhưng vì sáng tác nên đã sớm thiết kế và suy luận dựa vào vụ án thật không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa tôi là người ôm loại tâm lý "ba thợ giày thối bù cho Gia Cát Lượng". Tôi, anh và thêm Tráng Ngư ủng hộ kỹ thuật khoa học viễn tưởng không phải là ba thợ giày thối sao? Vào lúc thế này đương nhiên không thể rụt rè, vì thế tôi bình tĩnh gật đầu, còn vỗ vai anh: "Yên tâm, tất cả đã có tôi. Tuy anh có thể không hiểu suy luận, nhưng thể lực tốt, cũng có tác dụng lớn, chúng ta sẽ bổ sung khiếm khuyết cho nhau."

Anh bật cười, ừ một tiếng.

Tôi cũng cầm mấy tờ tài liệu xem, gãi đầu: "Chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây? Thế này nhé, phá án có hai phương hướng, một là tìm kiếm về phía trước, hai là tìm kiếm phía sau. Tìm kiếm phía trước là phân tích nạn nhân trước đó, bối cảnh hung thủ, tìm quy luật và nguyên nhân, không chừng sẽ tìm được manh mối thân phận hung thủ che giấu; tìm kiếm phía sau là dự đoán quy luật hành động của gã, nạn nhân tiếp theo, rồi bắt lấy gã. Đương nhiên hai phương pháp này gắn bó chặt chẽ không thể tách rời."

"Tìm kiếm phía sau trước đi." Ô Ngộ mở miệng.

Tôi hỏi: "Tại sao?"

Anh đáp: "Tôi thích logic ngắn gọn trực tiếp."

Tôi nói: "À, được." Trong lòng đột nhiên có cảm giác nhộn nhạo là sao? Chẳng lẽ là vì người đàn ông trước mặt có linh hồn một sách, lại có thể xác

rắn rỏi?

Tôi thản nhiên nói: "Chúng ta bắt đầu từ đâu đây?"

Chúng tôi liếc nhau, trong ánh mắt anh rõ ràng có ánh sáng.

"Chim."

"Chim."

Chúng tôi cùng thốt ra từ này.

Bởi vì những con chim kia luôn xuất hiện ở hiện trường phạm tội. Là dấu hiệu hay là tồn tại liên hệ che giấu nào đó vẫn chưa biết được, nhưng tồn tại tức là sự thật. Dù là sự thật lạ lùng thì tôi cũng phải theo nó mới biết được rõ ràng. Hiển nhiên là Ô Ngộ cũng nghĩ giống tôi.

"Lần trước cô thấy những con chim đó ở đâu?" Ô Ngộ hỏi.

Tôi vừa định trả lời thì đột nhiên sững sờ. Câu hỏi của anh như một ánh lửa mãnh liệt đột nhiên xẹt qua đầu tôi. Tôi đột nhiên hiểu ra trên đường mình đến đây vẫn cảm thấy đã bỏ qua điều gì.

Tôi trợn trừng mắt nhìn Ô Ngộ.

Anh cũng nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi nói: "Ô Ngộ, có thể tôi đã biết nạn nhân kế tiếp là ai rồi."

Chương 29: Đàm Giảo (Phần 5.5)

Ô Ngộ không nói gì.

Dù nói thế nào thì cũng khiến anh kinh ngạc, tôi có chút cảm giác tự hào. Tôi xê dịch ghế sang bên cạnh, xung quanh ồn ào, tôi định lên tiếng thì anh lại mở miệng: "Cô cũng đã gặp những con chim kia sao?"

Aiz, đầu óc có cần linh hoạt như vậy không.

Tôi gật đầu: "Đúng vậy, lần trước tôi ăn ở một nhà hàng gia đình có rất nhiều trẻ em, nhìn thấy có rất nhiều chim lượn bên ngoài, khoảng chừng trên trăm con. Nếu chim xuất hiện ở nơi nào đó là báo hiệu, vậy thì chứng tỏ rất có thể gã kia ở đó, lựa chọn mục tiêu kế tiếp.

Ô Ngộ: "Ừ."

Tôi: "Vậy không phải chúng ta có thể thông báo cho cảnh sát để sớm dự phòng cảnh giác sao?"

Anh đáp: "Ừ." Tuy chỉ có một từ đơn giản, nhưng trong đôi mắt đen bóng lại rất chăm chú nghe tôi nói.

Lúc này một nhân viên phục vụ đi qua, Ô Ngộ vẫy tay: "Tính tiền."
Tôi móc ví ra: "Để tôi trả. Tôi cũng ăn hết nhiều, hơn nữa... cũng là do tôi đến mới hại anh phải tính tiền."

Ô Ngộ khẽ nói: "Hai việc khác nhau."

Nhân viên phục vụ mỉm cười, nhìn hai bọn tôi, vươn tay lấy tiền của Ô Ngộ. Tôi giành đưa tiền ra, ai ngờ còn chưa đưa được đến trước mặt nhân viên thì một cánh tay rắn chắc đã chặn trước mặt tôi. Tôi muốn đẩy ra, nhưng anh không xê dịch, tay tôi cũng bị anh bắt gọn.

"Này, tại sao tôi lại phải để anh tính tiền chứ?" Tôi nói.

Anh vừa đưa tiền cho nhân viên vừa thấp giọng: "Thử xem có qua được không, nếu qua được thì để cô tính."

Làn da trên cánh tay anh nóng hầm hập, khiến cổ tôi hơi phồng, tôi cảm giác được tim mình đập loạn nhịp, làm gì còn tâm trạng mà tính tiền.

"Không có đạo lý." Tôi thấp giọng.

Anh mỉm cười, không đáp lời.

Không dám để vậy quá lâu, tôi tựa về sau, thoát khỏi sự khống chế của anh, khẽ nói: "Vậy để lần sau tôi trả."

Anh cũng bình thản ừ một tiếng.

Bọn tôi đứng dậy đi ra ngoài, nhịp tim đã trở lại bình thường, đầu óc cũng hoạt động trở lại. Tôi đột nhiên nhớ ra: "Hồng rồi! Bạn thân Tráng Ngư của tôi và cháu trai cô ấy hôm đó cũng ở nhà hàng, vậy cũng có khả năng gặp nguy hiểm."

Ô Ngộ nghe vậy nhìn tôi, hỏi: "Cậu bé bao nhiêu tuổi?"

Tôi đáp: "8 tuổi, nhưng tương đối gầy, bảo là 6,7 tuổi cũng có người tin."

Ô Ngộ thấy ánh mắt tôi trở nên nên nặng nề, nói: "Sợ là có khả năng lớn bị chọn làm mục tiêu."

Tôi lắp bắp: "Tại sao?"

Ô Ngộ: "Trước đó khi tôi nhìn thấy đám chim ở ngoài tiệm sửa chữa thì tầm mười con. Tại sao chúng lại xuất hiện ở đó? Nếu như dựa theo suy luận của chúng ta, chúng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện cùng một chỗ. Vậy thì có khả năng chúng nhận ra tôi. Mà tôi chỉ nhìn thấy chúng trên thuyền. Có lẽ cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng chúng... thật sự cho tôi cảm giác như vậy."

Tôi sửng sờ. Vẻ mặt Ô Ngộ rất nghiêm túc, vì thế tôi biết rõ không phải anh đang nói đùa. Đây quả thực là cảm giác mãnh liệt mà rõ ràng của anh. Mặc dù không thể tưởng tượng nổi, nhưng tôi bằng lòng tin tưởng.

Tôi nói: "Ý của anh là rất có thể chúng cũng nhận ra tôi?"

Trong mắt anh xẹt qua sự tán thưởng: "Đêm đó lúc bắt cóc đứa bé xuất hiện hơn trăm con chim. Chúng xuất hiện tại nhà hàng rất có thể là để săn mồi. Nếu như lại nhận ra cô, vậy thì rất có thể sẽ chú ý tới cậu bé ngồi bàn cô đầu tiên."

Trong lòng tôi trở nên hỗn loạn, bước nhanh hơn về phía xe: "Tôi phải nhanh chóng thông báo cho Tráng Ngư và cảnh sát."

Tôi vừa rút chìa khoá trong túi ra, anh nói: "Để tôi lái."

Tôi hỏi: "Tại sao?"

Anh nhìn tôi: "Tôi từng thấy cô lái xe."

Ý gì đây...

Tôi đột nhiên cảm giác mặt hơi nóng: "Được, vậy anh lái đi, nhìn anh có vẻ ổn." Tôi giao chìa khoá cho anh.

Chương 30: Đàm Giảo (Phần 5.6)

Anh im lặng ngồi vào ghế lái, còn tôi ngồi bên cạnh. Anh rất quen thuộc với xe, đi với tốc độ nhanh hơn so với tôi. Lần đầu tiên tôi đi với tốc độ bảo tống như vậy, 80, rồi 90 khiến cả người tôi bất an, nhưng anh thực sự lái rất vững. Tăng tốc, vượt xe, rẽ làn đều ổn định, dù sao tôi cũng vừa mới ăn xong đấy.

Tôi lấy di động ra, gọi cho Thẩm Thời Nhạn.

"A lô, Thẩm Thời Nhạn, tôi có chuyện này cần báo với anh."

Lúc này Thẩm Thời Nhạn hình như đang bận rộn, lời ít ý nhiều: "Đàm Giảo, cô nói đi."

Tôi nói luôn: "Không phải anh gửi tư liệu cho tôi xem ư, sự thực chứng minh quyết định này vô cùng có tác dụng, tôi đã nhớ ra được một manh mối rồi. Tôi nhớ tới mấy hôm trước khi ăn ở nhà hàng gia đình trên phố Đại Hùng hình như đã nhìn thấy người đàn ông kia." Đương nhiên không thể nói với anh ta suy luận về chim rồi, cho nên chỉ có thể kéo đến gã đàn ông kia.

Tôi giải thích: "Chính là nhà hàng gia đình trong khu thành cổ đường Đại Hùng ấy, có không ít trẻ con ăn ở đó. Cho nên tôi nghi ngờ không biết có phải người đàn ông kia lựa chọn mục tiêu hay không?"

"Manh mối này rất quan trọng đấy." Thẩm Thời Nhạn nói, "Bây giờ cô đang ở đâu có thể lập tức đến chỗ tôi nói rõ tình hình không?"

Tôi đáp: "Không được, tôi không thể đến chỗ anh. Tôi phải tranh thủ thời gian đi báo cho một người bạn, lúc ấy con cô ấy cũng ở trong nhà hàng. Tôi đề nghị anh tranh thủ kiểm tra camera giám sát hôm đó nhìn xem có những đứa bé nào, tận lực giám sát và bảo vệ."

Thẩm Thời Nhạn: "Chúng tôi sẽ cân nhắc chuyện này. Bây giờ cô báo địa chỉ cho tôi đi để có thể liên lạc bất cứ lúc nào."

"Địa chỉ tôi muốn đến sao?" Tôi hơi sửng sốt, cha mẹ Tiểu Hạo ra nước ngoài rồi, thằng bé ở với ông bà, vì thế báo địa chỉ đó cho anh ta.

Thẩm Thời Nhận: "Đàm Giáo, cô gặp kẻ tình nghi hai lần rồi, chú ý an toàn đấy."

Tôi đáp: "Ừ, tôi sẽ chú ý, cảm ơn."

Vừa dứt lời, xe đột nhiên vượt qua một chiếc xe khác. Cơ thể tôi hơi nẩy lên, tôi hoảng hốt. Tôi nhìn Ô Ngộ, không phải lái vững vững sao, còn vẻ mặt anh thản nhiên như là không hề bận tâm.

Tôi thấp giọng: "Lái vững một chút."

Anh ừ một tiếng.

Bên đầu kia điện thoại, Thẩm Thời Nhận lên tiếng: "Cô... không có gì, tạm biệt."

"À, tạm biệt."

Cúp máy, tôi lại gọi cho Tráng Ngư. Sau khi cô ấy nghe xong vừa lo lắng vừa khó nén được hưng phấn, hỏi: "Cho nên gã sẽ ra tay với tôi và Tiểu Hạo sao? Tại sao lại nhắm vào Tiểu Hạo, nhắm vào tôi không phải tốt hơn ư?"

Tôi: "Không, cô hiểu lầm rồi, chỉ ra tay với Tiểu Hạo thôi."

Tráng Ngư: "Ờ..." Nhưng cô ấy nhanh chóng nghiêm túc: "Tôi còn vừa nói chuyện với Tiểu Hạo, nó vẫn rất ổn. Bây giờ tôi sẽ lập tức gọi cho bọn họ, đề phòng toàn diện. Chúng ta gặp ở nhà Tiểu Hạo nhé?"

Tôi nói: "OK."

Kết thúc cuộc trò chuyện, tôi khẽ thở phào, nhưng tim vẫn treo lơ lửng. Tôi nhìn về phương xa, trời chiều nghiêng nghiêng, bóng dáng thành phố dần chìm vào sắc tối. Tôi đột nhiên nhận ra vận mệnh của mình đã buộc vào với người đàn ông này, nhưng quá khứ của anh trống không với tôi.

Tôi muốn biết mà.

Tôi hơi do dự, mở miệng: "Vậy một năm nay anh đều ở Đại Ly à?"

Ô Ngộ đáp: "Không, đi mấy chỗ."

Tôi: "À. Chúng ta đã cùng kề vai chiến đấu, tôi có một vấn đề, không biết có thể hỏi hay không?"

Lần này anh lại im lặng một lát. Tôi lén liếc anh, không nhìn ra được cảm xúc gì trên khuôn mặt kia, chỉ có chút ánh sáng chiếu vào.

"Vậy thì đừng hỏi." Anh nói.

Tôi sững người, không nghĩ tới anh lại phũ phàng cự tuyệt như vậy. Anh biết rõ tôi muốn hỏi điều gì, ánh mắt anh luôn nhìn về phương xa. Lúc này tôi nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh có sự tịch mịch sâu thẳm, cũng không hi vọng tôi tới gần.

Chương 31: Đàm Giảo (Phần 5.7)

Song tôi cũng không hề cảm thấy tức giận. Tôi nhớ tới vẻ mặt anh khuya hôm trước khi nhắc tới chuyện này, trong lòng đột nhiên hơi đau nhói.

Tôi thay đổi giọng nói nhẹ nhàng hơn: "Không hỏi thì thôi. Vậy tôi hỏi vấn đề khác, chúng ta cũng coi như quen nhau hai lần, tôi biết rõ anh từng làm gì, hiện tại đang làm gì. Vậy anh có biết tôi làm gì không?"

Lúc này anh khẽ mỉm cười: "Không đoán ra."

Trong lòng tôi vui lên: "Tôi là tác giả trên mạng. Anh nghe nói đến nghề nghiệp này chưa? Nhưng hiện tại chúng ta còn chưa thân quen, nên tôi không thể nói cho anh biết bút danh được."

Mặt trời xuống núi, toàn bộ ánh sáng tắt dần. Sau khi tôi nói xong, đột nhiên cảm thấy trong lòng hoàn toàn bình lặng. Tôi vô thức nhìn về phía anh, nét mặt anh dịu dàng, bình thản: "Vậy tôi ngừng ở đây nhé."

Tôi đặt hai tay ra sau gáy, không nói lời nào. Anh cũng không nói gì.

Từ xa đã có thể trông thấy nhà Tiểu Hạo, chỉ là nhìn từ đó như nhà gỗ vậy.

Ô Ngộ đột nhiên nói: "Trên nóc nhà có mấy chục con chim."

Tôi hơi sửng sốt: "Xa như vậy mà anh có thể thấy sao? Tôi chả thấy gì hết."

Anh đáp: "Tới gần cô sẽ thấy."

Quả nhiên đi thêm đoạn nữa tôi thấy trên cột điện chằng chịt khoảng hai mươi con, đều là những điểm đen nhỏ. Tôi nói: "Oa, mắt anh tốt thật."

Anh cười nói: "Cũng tương đối tốt." Dừng một chút nói tiếp: "Sau này sẽ giải thích với cô."

Tôi cũng không để ý, xe ngừng lại, người mở cửa là Tráng Ngự, cô ấy đã đến rồi. Nhìn thấy Ô Ngộ, ánh mắt cô ấy sáng lên, vẻ mặt bình thản: "Hân hạnh, tôi là Chu Hiểu Ngự, bạn thân của Đàm Giảo."

Ô Ngộ gật đầu: "Tôi là Ô Ngộ."

Tráng Ngư nhỏ giọng: "Nhìn là biết." Tôi sợ cô ấy lại nói linh tinh, vội lên tiếng: "Tiểu Hạo đâu?"

Lời còn chưa dứt, Tiểu Hạo đã từ trong phòng lao ra: "Dì Đàm! Ngọn gió nào đã đưa dì đến đây! Chú này là bạn trai dì phải không?"

Tôi và Ô Ngộ còn chưa lên tiếng, Tráng Ngư đã đáp: "Ồn ào gì đấy, dì Đàm của cháu dễ theo đuổi như vậy sao? Người theo đuổi dì cháu có hàng tá, không biết ai sẽ giành được đâu."

Tôi: "... Tráng Ngư, cảm ơn, đủ rồi."

Tôi liếc Ô Ngộ, anh cũng nhìn về phía tôi, ánh mắt có chút xa xăm, tôi thấy tim mình đập mạnh.

Tiểu Hạo không cam lòng vào phòng, lúc này ông bà cậu bé từ nhà bếp đi ra, trò chuyện với chúng tôi, sau đó lại đi vào. Tôi hỏi Tráng Ngư: "Cô giải thích với ông bà thế nào?" Tráng Ngư đáp: "Còn có thể giải thích thế nào, tôi nói có kẻ biến thái cuồng bắt cóc trẻ em, gần đây hay qua lại chỗ này, bảo ông bà coi chừng cẩn thận. Ông bà cam đoan an tâm sẽ trông coi kĩ."

Tôi yên lòng.

Ô Ngộ lên tiếng: "Tôi muốn xem xung quanh."

Tráng Ngư: "Cứ tùy tiện đi, có cần chuẩn bị vũ khí đề phòng không? Tôi có nhiều loại..." Tôi che miệng cô ấy lại, cùng đi lên sân thượng .

Nhà Tiểu Hạo gồm ba tầng, không gian vuông vức, cũng may sân thượng có cửa bảo vệ, mấy gian phòng cũng có. Tráng Ngư giơ tay lên nói: "Yên tâm, mấy ngày nay tôi sẽ coi chừng Tiểu Hạo, không cho nó ra ngoài chơi." Ba người chúng tôi nhìn cột điện bên ngoài sân thượng, những con chim không ngừng bay quanh. Không biết có phải do tác dụng tâm lý từ Ô Ngộ, bây giờ khi nhìn vào con mắt của những con chim kia, tôi có cảm giác chúng đang nhìn bọn tôi.

Những con chim này có lẽ là toàn bộ kíp nổ bí mật.

Lúc này Ô Ngộ lên tiếng: "Đàm Giáo, cho tôi mượn xe một lát." Tôi hỏi: "Anh muốn làm gì?" Anh đáp: "Lần trước mất dấu những con chim này. Tối nay chúng đột nhiên xuất hiện ở đây, tôi muốn xem rốt cuộc chúng bay đi nơi nào."

Tôi và Tráng Ngự lập bắp kinh hãi, Tráng Ngự nói: "Anh có thể đuổi theo chim được sao? Chúng sẽ bay không thấy bóng dáng."

Ô Ngộ: "Không thử sao biết được?"

Tôi: "Được rồi, anh đi đi, chú ý an toàn."

Anh đáp: "Ừ, tôi biết rồi." Anh lại liếc tôi, "Cô cũng vậy."

Tráng Ngự ở bên cạnh khẽ huých vào tay tôi, lộ ra vẻ mặt là lạ. Tôi liếc cô ấy, vẻ mặt cô ấy lập tức hiểu rõ, cúi đầu cười trộm.

Ngay khi chúng tôi đang nói chuyện thì có một chiếc xe cảnh sát chạy đến dưới nhà. Tôi nhìn thấy người ngồi ở ghế lái, nói to: "Thẩm Thời Nhận? Sao anh ta cũng tới đây?"

Tráng Ngự cũng hơi sửng sốt, lúc này Thẩm Thời Nhận đã dừng xong xe, mở cửa ra, ngẩng đầu lên nhìn thấy chúng tôi. Tráng Ngự nói thầm: "Cô bảo người ta là cọc gỗ sao? Gỗ ở đâu ra?"

Tôi thở dài: "Gỗ ở đâu á. Không tin cô mở cửa đi, rồi thử cảm nhận."

Tráng Ngự à một tiếng, xuống nhà.

"Anh ta cũng là trong hàng tá kia?" Ô Ngộ đột nhiên mở miệng.

Tôi: "Đừng nghe Tráng Ngự nói linh tinh. Tôi và anh ta... là bạn bè bình thường."

Đúng lúc này cũng không biết là bị dọa hay là phát hiện ra thứ gì, đám chim kia đột nhiên bay lên, dưới sự dẫn dắt của chim đầu đàn bay mất. Trong lòng tôi hoảng hốt, Ô Ngộ ở bên cạnh đã quay người chạy xuống nhà.

"Tôi đi đây." Anh bỏ lại những lời này.

"Tôi đi với anh!" Tôi hô lên, nhưng anh hoàn toàn không để ý. Chờ tôi chạy được xuống dưới chỉ thấy Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngư kinh ngạc đứng ở đó. Cửa ra vào mở rộng, chiếc xe màu cam khởi động, mất hút ở góc đường phía xa.

Khi đó tôi hơi mất mát đứng ở cửa ra vào, nghĩ thầm hiện tại chỉ có thể đợi thôi.

Ai dè chờ sau khi gặp lại Ô Ngộ, anh đã nằm trên mặt đất, đầu đầy máu, bất tỉnh nhân sự.

Chương 32: Ô Ngộ (Phần 5.1)

Tôi dừng xe dưới chân ngọn núi hoang.

Tôi đuổi theo đám chim kia đến chỗ này thì chúng bay vào bóng tối. Giao thông thuận tiện, cách nội thành không xa, nhưng trên núi không có đèn, không có người ở, là nơi thích hợp cho tội phạm ẩn náu.

Tôi đi theo con đường do người dân sống trên núi tạo ra, nhanh chóng leo được lên trên. Lúc này tôi cảm thấy may mà Đàm Giảo không đi theo, đường đầy bụi gai, có lẽ còn có cả rắn kiến độc, cô ấy làm sao chịu được.

Tôi cũng không nở nữa.

Có lẽ leo chừng khoảng nửa tiếng thì đến giữa sườn núi, tôi nhìn thấy trong cánh rừng phía trước có ánh sáng lờ mờ. Tôi bỏ hết đường nhỏ, xuôi theo đường dốc leo lên, núp sau một tảng đá lớn thăm dò.

Chỗ đó có một căn nhà gỗ cũ, trên cửa treo một ngọn đèn dầu. Mấy đứa trẻ núp ở góc tường, lạnh run. Gã đàn ông kia ở đó, ngồi trên một chiếc ghế mây thung, tay chống cằm, nhìn đám trẻ đến xuất thần.

Dù cách hơn mười mét, tôi cũng có thể nhận ra được đó là bốn đứa trẻ mất tích, nhưng nhìn kĩ tình hình hiện tại hơi kì quái. Ba đứa bé trong đó quần áo tả tơi, dáng vẻ đói đến xanh xao vàng vọt, chỉ có mỗi cậu bé Chu Tử Hàn sáu tuổi quần áo sạch sẽ, hơn nữa còn được ngồi ghế, trong tay còn cầm bánh mì và hộp sữa tươi, há miệng ăn. Những đứa trẻ khác mặt mũi tràn đầy ao ước nhìn chằm chằm. Còn gã đàn ông đúng là đang nhìn Chu Tử Hàn.

Lấy ngôi nhà làm trung tâm, xung quanh phải có đến mấy trăm con chim đỗ lại. Chúng dùng tư thế phục tùng, im lặng.

Chu Tử Hàn là một cậu bé trắng trẻo mập mạp, sau khi ăn xong, nhút nhát hoảng sợ nhìn về phía gã đàn ông: "Chú ơi, cháu muốn ăn thêm một cái bánh mì nữa." Những đứa trẻ khác nghe xong cũng bắt đầu cầu xin: "Chú ơi, bọn cháu cũng muốn ăn!" "Chú ơi, cho cháu một cái đi!" "Chú ơi, tại sao nó có mà cháu không có!"

Gã thoáng cười, lấy một cái bánh mì từ trong túi ra, lấp bắp nói: "Câm miệng! Mấy... mấy đứa mà... sao so được với nó?" Gã đưa bánh mì cho Chu Tử Hàn, cậu bé liếc những đứa trẻ khác, nhanh chóng ăn. Những cậu bé còn lại chỉ dám thút thít khóc, không dám đòi nữa.

Tôi đè thấp đầu xuống, vừa định im ắng quay trở lại đường cũ, ai ngờ đúng lúc này không biết một con chim từ đâu bay tới, xẹt qua đỉnh đầu tôi. Tôi nghĩ thầm hỏng rồi, quả nhiên con chim kia phát ra tiếng chiêm chiêm chói tai, bay về phía ngôi nhà. Gã đàn ông vội vàng quay đầu, nhìn về phía tôi. Bầy chim cũng hoảng hốt, mấy trăm con đồng loạt vỗ cánh, như là cơn gió lớn thổi qua rừng cây. Sau đó gã mỉm cười, bầy chim hoá thành cơn gió lốc đen đánh úp về phía tôi.

Tôi đứng ở dốc, không có chỗ ẩn nấp, cũng không kịp nhảy xuống, kéo lấy nhánh cây bên cạnh làm vũ khí, đánh rớt không ít chim, nhưng số lượng thực sự quá nhiều, đổ ập xuống. Tôi nhìn chiếc mỏ nhọn và đôi mắt vàng nâu hung ác, đột nhiên hiểu rõ chúng muốn mổ mù mắt tôi.

Tôi giơ một cánh tay lên bảo vệ mắt. Mỏ chúng đồng thời mổ vào cổ, cánh tay, máu lập tức chảy ra.

Đúng lúc này một sức lực đánh vào ót tôi.

Là gã kia đứng sau tảng đá, thừa cơ đánh lên tôi.

Mà vị trí tôi đứng đúng là rất xấu, tiến lui đều khó. Đi lên trước sẽ bị bầy chim mổ mù mắt, lùi về sau sẽ bị gã tập kích.

Trong nháy mắt tôi quyết định đấu tranh cho sống chết.

Tôi đột nhiên buông hai tay xuống, nhanh chóng quay người tóm lấy cổ gã. Gã đứng không vững, thanh gươm trong tay cũng rơi xuống. Tôi nhìn thấy mặt gã hoảng hốt. Đàn chim từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía tôi và gã.

Tôi và gã cũng lăn xuống dốc. Tôi cảm nhận được gáy đập vào thứ gì đó, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Chương 33: Ô Ngộ (Phần 5.2)

Tôi không biết mình hôn mê bao lâu, cảm nhận được có người chạm vào cơ thể tôi. Trong đầu tôi hỗn loạn, giật mình tỉnh lại.

Thứ đầu tiên nhìn thấy là ánh trăng trên bầu trời, trăng khuyết dịu dàng rất sáng chiếu lên ngọn cây cao. Sau đó tôi cảm nhận được một đôi tay dịu dàng nhắc đầu tôi lên, đặt thứ gì đó mềm mại sau gáy.

Tôi nhìn thấy một bên mặt cô ấy trong bóng tối. Cô ấy vẫn chưa phát hiện tôi tỉnh lại, hơi sững sờ một lúc, cúi đầu ôm tôi vào trong lòng.

Lúc này đến lượt tôi sững sờ.

Mặt tôi dán vào cổ cô ấy, hơi thở trên người cô ấy nhàn nhạt, dịu dàng, ngọt ngào. Cô ấy thấp giọng: "Ô Ngộ, anh đừng có chết nhé. Còn hai mươi phút nữa xe cấp cứu mới đến, anh đừng chết như vậy. Tôi... không chịu đựng nổi đâu."

Cho dù trên người rất đau, nhưng tâm trạng của tôi đột nhiên khá hơn. Giống như ma xui quỷ khiến, tôi hôn một cái lên xương quai xanh của cô ấy.

Hôn xong hơi hối hận, rốt cuộc tôi đang làm gì thế này?
Cô ấy lập tức bất động. Tôi gọi: "Đàm Giảo." Cô ấy buông tôi ra, vẻ mặt vui mừng: "Anh tỉnh rồi!" Tôi nói: "Nếu không tỉnh thì cô sẽ thực sự cho là tôi đã chết rồi." Tôi vịn cánh tay cô ấy lão đảo đứng lên. Cô ấy lo lắng nhìn tôi: "Phía sau đầu anh sưng một cục lớn, còn chảy máu nữa."
Tôi đáp: "Không sao, chỉ là bị đụng vào thôi." Cô ấy bắt lấy tay tôi, đôi mắt mở lớn, không nói lời nào. Sự càn quấy bình thường biến mất, giống như một con vật nhỏ căng thẳng. Tôi không nhìn được cười. Cô ấy im lặng, rồi

lên tiếng: "Anh còn cười được sao? Bị đụng đến ngực rồi?"

Tôi hỏi cô ấy: "Sao cô tìm được tới đây?"

Cô ấy đáp: "Cho nên mới nói anh chạy nhanh như vậy làm gì? Muốn làm anh hùng? Trên xe tôi có định vị GPS, tôi thấy anh đỗ xe ở đây không đi, nên tìm tới. Sau đó đứng dưới chân núi gọi điện thoại, anh cũng không bắt máy. Tôi cảm giác được xảy ra vấn đề tìm lên. May mà tôi đến kịp."

Tôi nhìn về phía bắp chân cô ấy, quả nhiên có rất nhiều vết máu do bụi gai gây ra, trên cổ tay cũng loáng thoáng có, nhưng cô ấy dường như chả hề để ý.

Tôi để ý đấy.

Tôi cầm chặt tay cô ấy, ngón tay khẽ vuốt ve, hỏi: "Không sợ sao?" Cô ấy vẫn không nhúc nhích, chỉ đáp: "Sao quan tâm được nhiều như vậy?" Trong ánh sáng mờ mờ, ánh mắt cô ấy vẫn trong trẻo như vậy. Một lát sau, cô ấy rút tay về, như thể vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì, cô ấy hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Tôi để cho cô ấy đi về phía khoảng rừng kia. Quả nhiên chỗ đó đèn đã tắt, người và chim đều đã biến mất tăm không thấy bóng dáng.

Tôi bảo cô ấy lập tức thông báo cho Thẩm Thời Nhận, sau đó kể lại rõ chuyện xảy ra cho cô ấy.

Trong lúc đợi cảnh sát đến, hai chúng tôi ngồi dựa vào tảng đá. Xung quanh vẫn tối như cũ, chỉ có đèn pin trong tay cô ấy lập loè ánh sáng.

"Chu Tử Hàn kia có gì đặc biệt nhỉ?" Cô ấy hỏi.

Tôi đáp: "Nhìn qua thì cậu bé kia rất bình thường."

Cô ấy nhíu mày suy nghĩ: "Nhất định là có nguyên nhân."

"Ừ."

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời, đêm nay sao vô cùng ít, màn trời vĩnh viễn

không thay đổi lộ ra sự cô quạnh. Tôi móc điều thuốc từ trong túi ra, vừa định châm thì ánh lửa chiếu vào mắt cô ấy, cô ấy hỏi: "Anh không thể cai thuốc sao?"

Tôi ngậm điều thuốc đáp: "Cô xem có người thợ nào không hút thuốc không?"

Cô ấy mỉm cười, nụ cười ấy dường như có ý tứ sâu xa nào đó.

Tôi bỏ điều thuốc xuống, hỏi: "Muốn thử một chút không?"

Cô ấy lắc đầu: "Tôi không thích phụ nữ hút thuốc."

Tôi nói: "Rất tốt, tôi cũng không thích."

Sau đó tôi phát hiện tay cô ấy không nhúc nhích, hình như đang bứt cỏ dại trên mặt đất, sau đó vôn vê bóp nát rồi vứt đi. Tôi nhìn hành động lén lút của cô ấy: "Không phải nói cô sẽ là người phá án sao? Hiện tại đại thám tử có giải thích gì không?"

Cô ấy phui sạch tay: "Anh xem nhé, người đàn ông này bắt cóc trẻ em không phải là vì tiền, nếu không đã bắt cóc bọn trẻ nhà giàu rồi. Dựa theo anh nói cũng không có dấu vết tra tấn ngược đãi rõ ràng, không phải là để thoả mãn phương diện dục vọng của bản thân. Nếu nói gã giống như kẻ đầu óc có vấn đề bắt cóc trẻ em, nhưng mỗi lần gã hành động rất gọn gàng linh hoạt, sức phán đoán rất mạnh. Hơn nữa gã bắt cóc trẻ em đều tuân theo quy luật đấy. Gã cũng không bán những đứa trẻ này đi, mà đều giấu ở chỗ này. Anh nói xem rốt cuộc gã làm là vì điều gì?"

Tôi đáp: "Không phải vì tiền, không phải vì lợi ích, cũng không phải vì dục vọng. Hành động cũng rất tinh táo, cái này hoặc là vì tình hoặc là vì thù."

Đàm Giáo hơi sững sốt, dường như không ngờ tới tôi sẽ nói như vậy. Cô ấy nói: "Ừ... anh nói như vậy cũng có khả năng. Nhưng chúng ta có thể thông qua quan sát hành vi của gã chạm được gần đến tâm tình của gã hơn một chút. Anh thấy đấy, tôi phát hiện gã lựa chọn nạn nhân trong cùng một khu vực. Hai đứa bé 7,8 tuổi kia cũng nhỏ gầy nhìn như 5,6 tuổi. Cho nên độ tuổi gã lựa chọn cũng rất tập trung, đều là bọn trẻ ở gia đình bình thường. Gã phí nhiều công sức như vậy lại chỉ đem bọn chúng nhốt ở chỗ này, càng giống như... làm bạn với gã hơn."

Tôi ngồi đối mặt với cô ấy. Trong bụi cỏ có tiếng dế kêu, xa xa chân núi ánh đèn lập loè. Cảnh sát đã đến rồi.

Tôi nói: "Tài liệu do cảnh sát cung cấp gã từng được huấn luyện ăn cắp chuyên nghiệp đã lâu lắm rồi."

Đàm Giảo: "Những người bị tập đoàn tội phạm ăn cắp khổng chế phần lớn đều không có gia đình. Có... đứa trẻ còn bị què."

Hai bọn tôi im lặng một lát. Cô ấy lên tiếng: "Nhưng mà gã và con thuyền kia, cùng với chuyện của chúng ta... rốt cuộc là có liên quan gì?"

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh người nọ chỉ huy bầy chim, trên mặt gã là nụ cười vừa vui vừa sàu biến thái. Tôi nói: "Đàm Giảo, khi ở trên thuyền cô chưa từng gặp người này sao?"

Đàm Giảo sửng sốt, đáp: "Chưa, tôi không có ấn tượng."

Tôi nói: "Tôi cũng vậy. Chỉ có bắt được gã mới biết được sự thật."

Chương 34: Đàm Giảo (Phần 6.1)

Tiếng bước chân truyền đến, cảnh sát đã đến nơi.

Gió đêm lành lạnh thổi qua, tôi cảm nhận được buổi đêm này khiến người ta nhốn nháo. Ô Ngộ đầu đầy máu đứng yên, vẻ mặt anh rất bình tĩnh. Tôi vẫn còn cảm thấy nóng rục ở chỗ trên cổ kia.

Vừa rồi rốt cuộc là anh vô tình đụng phải hay là thật sự cố ý khê hôn? Tôi cũng đứng cạnh, liếc anh, khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú.

Tôi cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Anh không phải là loại đàn ông như vậy.

Là do tôi suy nghĩ dung tục.

Người đi tới đầu tiên là Thẩm Thời Nhận. Ánh mắt anh ta hơi phức tạp liếc chúng tôi, sau đó giống như những cảnh sát khác, nhìn về phía cái đầu doạ người của Ô Ngộ. Bác sĩ cũng tới, nhanh chóng băng cho Ô Ngộ. Thẩm Thời Nhận đi đến trước mặt tôi: "Chúng ta nói chuyện một chút." Tôi đi sang một bên với anh ta, quay đầu nhìn lại, Ô Ngộ ngồi trên tảng đá đang để cho bác sĩ xử lý vết thương, ánh mắt nhìn chúng tôi.

Ánh mắt xa xăm âm đạm khiến người ta nhìn không thấu.

Tôi không khỏi vô thức đứng thẳng lưng trước mặt Thẩm Thời Nhận, nét mặt sa sầm, nghiêm túc kể lại mọi chuyện xảy ra đêm nay.

Thẩm Thời Nhận nhanh chóng ghi chép vào sổ.

"Lúc ấy Ô Ngộ đang ở nhà Chu Hiếu Ngự, không nói lời nào lập tức đuổi theo." Anh ta nói, "Tôi lập tức đi tới kiểm tra máy quay, trong vòng ba con phố đều không có tung tích người đàn ông kia. Sao anh ta lại tìm được tới nơi này?"

Tôi sửng người mấy giây mới kịp phản ứng "Chu Hiếu Ngự = Tráng Ngự". Tôi vội nói: "Chỗ bạn tôi không sao chứ?"

Thẩm Thời Nhận đáp: "Không sao, không xảy ra chuyện gì hết. Còn nữa tôi cũng... đã xem camera ở nhà hàng hai người nhắc tới." Anh ta nói chưa hết, nhưng ánh mắt sáng ngời nhìn tôi.

Tôi nghĩ thầm anh ta làm việc quả thực kín đáo, không dễ lừa gạt. Nguy rồi vừa nảy chuyện xảy ra đột ngột, lại vội vàng trao đổi chuyện với Ô Ngộ, còn quên chưa thống nhất lời khai. Chúng tôi đi theo đám chim tìm được tới đây, hiện tại phải lừa gạt thế nào đây?

Nhắc tới cũng thật kì quái, lúc đi xem mặt Thẩm Thời Nhận giống như một nhà sư thiếu lâm, lúc này ở hiện trường vụ án tâm trạng lại linh hoạt. Anh ta như biết trong lòng tôi nghĩ gì, đột nhiên chậm rãi dịch sang bên cạnh một bước, ngăn cản ánh mắt tôi nhìn về phía Ô Ngộ. Sau đó ngược mắt, nhìn chăm chăm tôi.

Tôi: "..."

Đèn pha bọn họ mang đến rất sáng, trong mắt người đàn ông này ngoài tìm kiếm, còn có sự kiên định nào đó.

Thình thoảng bạn sẽ bị rung động bởi những ánh mắt như vậy đấy.

Tôi im lặng một lát, nói: "Anh muốn tôi nói thật, nhưng mà tôi nói thật, liệu anh có tin không?"

Anh ta đáp: "Tin."

Đáp lại cũng quá dứt khoát rồi, tôi vô thức hỏi: "Tại sao?"

Anh ta nói: "Bởi vì tôi biết rõ cô là người ngay thẳng."

Không thể không nói lúc này trong lòng tôi hơi ấm áp lên, có chút cảm

động, nghĩ lại tôi cũng đã làm một chuyện ngay thẳng với anh ta, đó là không hề do dự đá anh ta.

Tôi sờ mũi: "Dù sao tôi nói những lời này, anh không cần phải ghi chép lại đâu. Chúng tôi nghi ngờ gã sẽ ra tay với bọn trẻ trong nhà hàng, còn cả cháu bạn tôi là vì trong ảnh chụp ở hiện trường có xuất hiện những con chim kia."

Thẩm Thời Nhận thực sự bất ngờ: "Chim?" Anh ta hơi nhớ lại, "Cô nói là đám chim màu đen, đuôi rất nhọn kia?"

Không hổ là cảnh sát hình sự, năng lực quan sát cẩn thận mạnh mẽ như vậy. Tôi gật đầu, kể lại chuyện chúng tôi phát hiện ra mối liên hệ của đàn chim với vụ án, chỉ là không nhắc chuyện xảy ra trên con thuyền kia. Về phần giải thích logic trong đó cũng dễ dàng.

"Đám chim kia cũng tấn công Ô Ngộ, trên người anh ấy có vết thương do bị mổ." Tôi nói, "Anh nói xem có phải gã đàn ông kia huấn luyện bầy chim không?"

"Nếu quả thật như lời hai người nói tất nhiên sẽ tồn tại liên hệ. Vậy thì có khả năng này." Thẩm Thời Nhận trầm tư nói, "Nhưng chim tấn công người ư? Thật sự không thể tưởng tượng nổi, đây cũng là lần đầu tôi nghe nói đến chuyện này. Tôi sẽ hỏi Ô Ngộ."

Chúng tôi xoay người nhìn về phía Ô Ngộ. Vết thương trên đầu anh đã được xử lý đơn giản, máu trên mặt đã lau đi, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng. Tôi nhìn anh, đột nhiên không hiểu sao trong lòng cảm thấy chua xót.

Chương 35: Đàm Giảo (Phần 6.2)

Lúc tôi và Thẩm Thời Nhận đi qua, tôi lên tiếng: "Ô Ngộ, tôi đã kể cho anh ấy chuyện về đàn chim." Thẩm Thời Nhận im lặng liếc tôi.

Ô Ngộ gật đầu: "Ừ."

Tôi nhìn chăm chăm phần bị sưng sau gáy anh: "Còn đau không?"

Bác sĩ ở bên cạnh xen vào: "Làm gì có chuyện không đau chứ, mới bôi có chút thuốc, chỉ có đau hơn thôi. Chàng trai, cậu mau đến bệnh viện kiểm tra kĩ càng đi, hiểu không? Đầu bị đụng có thể lớn cũng có thể nhỏ."

Ô Ngộ đáp: "Cảm ơn."

Tôi lập tức hơi bất an, Ô Ngộ nhìn về phía tôi, thấp giọng: "Thật sự không sao đâu." Tôi nói nhỏ: "Kiểm tra hết mới biết được." Trong mắt anh lập tức hiện lên ý cười, lại nhìn Thẩm Thời Nhận, còn trong lòng tôi hơi hồi hộp.

Vẻ mặt Thẩm Thời Nhận thản nhiên mở miệng: "Tôi sẽ hỏi thật nhanh."

Ô Ngộ gật đầu.

Thẩm Thời Nhận lại hỏi lần nữa chuyện xảy ra đêm nay, Ô Ngộ nói rõ tất cả. Cuối cùng Thẩm Thời Nhận đóng cuốn sổ lại: "Hai người đi bệnh viện đi, nếu có gì cần tôi sẽ liên hệ sau."

Chuyện này khiến tôi hơi giật mình.

Ô Ngộ hỏi thẳng: "Cảnh sát Thẩm, gia đình Chu Tử Hàn kia có thứ gì đặc biệt không?"

Tôi nghe xong lập tức tỉnh táo. Thẩm Thời Nhận bị hỏi khó rồi, suy nghĩ, lắc đầu: "Tôi tạm thời không nghĩ ra. Tôi sẽ lưu ý vấn đề này." Anh ta dừng một chút, nói tiếp: "Còn có một cậu bé tên Triệu Duệ mới hơn năm tuổi, trắng trắng gầy teo, kẻ tình nghi có làm gì cậu bé không? Hoặc là cậu bé có chỗ nào đặc biệt không?"

Tôi hơi sững sốt, nhìn về phía Ô Ngộ, anh đáp: "Không có. Triệu Duệ và hai cậu bé khác luôn ở góc tường. Không được đối xử đặc biệt gì hết."

Thẩm Thời Nhận lộ ra vẻ mặt suy nghĩ.

Lúc này Ô Ngộ nhìn về phía tôi, trong lúc đó tôi có cảm giác tâm linh tương thông với anh. Thẩm Thời Nhận có manh mối quan trọng, không thể buông tha được.

Tôi mở miệng: "Thời Nhận, tôi đề nghị các anh đi sâu vào điều tra đầu mối Chu Tử Hàn, nhất định là có nguyên nhân, không chừng còn có liên quan đến động cơ phạm tội của tội phạm."

Ánh mắt Thẩm Thời Nhận sáng lên nhìn tôi, gật đầu: "Được. Chuyện hôm nay đã khiến hai người bị liên lụy rồi. Tôi về cục trước."

Anh ta tính đi trước. Đúng lúc này, Ô Ngộ lại lên tiếng: "Đêm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, không cần chúng tôi đến Cục lấy lời khai sao?"

Ánh mắt Thẩm Thời Nhận khẽ thay đổi, nhìn về phía Ô Ngộ.

Trong lòng tôi cũng sáng tỏ, nhìn Ô Ngộ. Đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự xấu xa trên người đàn ông này. Đúng vậy, suýt chút nữa thì tôi đã quên mất anh từng là người đàn ông ngành kĩ thuật có ham muốn mãnh liệt với công danh lợi lộc. Cảm giác này thật kì lạ.

Hai người đàn ông không nói lời nào. Tôi cảm thấy bầu không khí hơi căng thẳng, đành tìm cách hoà giải, đồng thời cũng giải thích rõ ý của Ô Ngộ hơn: "Đúng vậy, lần trước chúng tôi gặp phải gã đàn ông kia, các anh đem chúng tôi về Cục thẩm vấn cả đêm, lật qua lật lại chi tiết tỉ mỉ. Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, không chỉ tìm được kẻ tình nghi mà còn tất cả trẻ em bị bắt cóc nữa, thêm cả nơi ở. Anh chỉ hỏi có vài câu như vậy rồi thả chúng tôi đi sao? Như vậy khiến chúng tôi rất bất an đấy."

Tôi đứng bên cạnh Ô Ngộ, cười nói, nhìn khuôn mặt cứng ngắc của Thẩm

Thời Nhận, đột nhiên có cảm giác mình đã trở thành đồng lõa của Ô Ngô, chung tay bắt nạt người thành thật này.

Ô Ngô: "Có phải xảy ra tình huống khẩn cấp hơn khiến cho anh không có sức lực đối phó với chúng tôi? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Tim tôi đập nhanh hơn, Thẩm Thời Nhận lại vẫn cứng rắn như cũ, trầm giọng: "Hai người không cần biết cụ thể nội tình. Tôi đi trước đây."

Tôi bắt lấy cánh tay anh ta: "Thẩm Thời Nhận, tôi và Ô Ngô hiện tại đã dính vào vụ án này sâu như vậy rồi. Chúng tôi giúp anh ngăn được một vụ, lần này Ô Ngô còn giúp tìm ra nơi ẩn náu. Hơn nữa hai chúng tôi cũng xem như là nạn nhân của vụ án này, đều bị thương vì bọn trẻ, Hiện tại loại chúng tôi ra bên ngoài, anh cảm thấy còn cần thiết sao? Giống như lần trước, anh chỉ cần tiết lộ manh mối thích hợp cho chúng tôi, không chừng chúng tôi có thể nhớ ra thêm đấy. Chúng tôi chỉ biết sẽ có ích cho việc phá án của anh. Cậu bé Triệu Duệ kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải đã gặp chuyện bất trắc gì đấy chứ? Chúng tôi cũng quan tâm, chúng tôi cũng muốn biết."

Thẩm Thời Nhận quay đầu nhìn chúng tôi. Cuối cùng sau mấy giây yên tĩnh, anh ta mở miệng: "Được rồi, hi vọng hai người giữ bí mật chuyện này. Xế chiều hôm nay người nhà Triệu Duệ mới nhận được điện thoại, bảo bọn họ chuẩn bị 300 vạn, hai ngày sau giao tiền chuộc. Chỉ có thể nói cho hai người đến vậy thôi. Cảnh sát sẽ tự xử lý chuyện này, chúng tôi đã bắt đầu lên kế hoạch hành động, nhân cơ hội này cứu bọn trẻ, bắt tội phạm. Chuyện này nguy hiểm lắm, hai người đừng nhúng tay vào."

Tôi khẽ giật mình nhìn về phía Ô Ngô.

Chương 36: Đàm Giảo (Phần 6.3)

Trên đường trở về tôi lái xe.

Ô Ngộ dường như cuối cùng đã mệt mỏi, ngồi ở bên cạnh, im lặng cả một lúc lâu. Trong đầu tôi hiện đủ mọi chuyện, đến khi chạy vào nội thành, anh lên tiếng: "Thả tôi ở cửa tiệm là được rồi."

Tôi không đáp.

Một lát sau, tôi nói: "Anh nói xem tên tội phạm này nhìn thì có vẻ bị điên, nhưng mỗi lần hành động đều có tổ chức. Gã đối xử đặc biệt với Chu Tử Hàn, nhưng khi đưa ra điều kiện lại là với Triệu Duệ mới bị bắt cóc. Trước đó chúng ta còn phân tích gã không phải làm vì tiền. Tôi thực sự càng ngày càng không hiểu. Anh nói xem, rốt cuộc gã đang chơi trò gì đây?"

Sương mù trùng trùng điệp điệp chính là cảm giác hiện tại của tôi.

Sau khi nói xong, tôi vẫn đợi tiếng nói trầm thấp kia vang lên. Ai dè một lát sau chỉ có tiếng thở đều đều kéo dài. Tôi quay đầu sang nhìn, anh ngủ mất rồi.

Gặp đèn đỏ, tôi dừng lại, vẫn chăm chú nhìn anh. Khuôn mặt anh trong giấc mơ vẫn khắc sâu như vậy, còn hiện tại anh nhếch nhác, trên đầu quần thành bánh chưng, còn có vết máu. Trên người vô cùng bẩn thỉu. Tôi nhìn bàn tay anh đặt trên đùi vừa có vết bùn và vết bẩn, nhưng vẫn cảm nhận được sự dịu dàng nào đó từ anh.

Chưa từng có người đàn ông nào ngồi bên cạnh tôi. Anh ngồi như vậy khiến tôi cảm thấy rất tốt.

Trong đêm khuya dòng xe thưa thớt, với người lái xe kém cỏi như tôi cũng xem như là cá gặp nước, rẽ vũng vàng, chạy ổn định, nhìn anh ngủ say, có cảm giác thoải mái kì diệu.

Xe đã chạy đến tiệm.

Cửa tiệm đã sớm đóng cửa, đèn đóm tắt sạch, trong đêm tối mặt tiền cửa tiệm lộ ra vẻ lạnh như băng. Đương nhiên là không có người ở đây chờ anh về rồi. Một mình anh về thì có gì để ăn chứ? Ai chăm sóc cho anh đây? Làm sao đi được bệnh viện?

Nghĩ đến những vấn đề này, tôi chỉ hơi do dự một giây, quyết định không đánh thức anh mà tiếp tục lái xe đi về phía trước.

Xe dừng lại ở cửa bệnh viện tốt nhất trong khu.

Phòng cấp cứu đèn đuốc sáng trưng, mang lại chút ấm áp với người đến trong đêm khuya như chúng tôi. Tôi vỗ vai anh: "Này, dậy đi."

Anh vội vàng mở mắt ra. Bạn sẽ có cảm giác, người đàn ông như vậy cho dù ngủ cũng rất cảnh giác, căng thẳng. Ánh mắt anh nhanh chóng tỉnh táo, nhìn bệnh viện trước mắt, liếc tôi: "Cảm ơn."

Tôi định đẩy cửa xuống xe, anh lên tiếng luôn: "Cô không cần đi cùng đâu, về nghỉ ngơi đi."

Tôi quay đầu nhìn anh, mỉm cười: "Nào có chuyện qua sông đoạn cầu nhanh như vậy chứ?"

Anh hơi giật mình, cũng cười: "Mấy tác giả như cô đều dùng thành ngữ như vậy sao?"

Tôi xuống xe, gạt đầu: "Ừ, những cái đó đều cần sử dụng linh hoạt. Là đàn ông cũng đừng nên tự giày vò chính mình, đi thôi."

Ô Ngộ không nói tiếp nữa, hai bọn tôi đi vào phòng cấp cứu, tôi nói: "Tôi hiểu rõ cảm giác một mình đến bệnh viện thăm như thế nào. Thịnh thoảng khi tôi bị bệnh một mình đi viện, tự mình chạy lên chạy xuống, nộp

tiền, xét nghiệm, lấy thuốc, truyền dịch, tiêm thuốc, cảm giác thương tâm cũng là gấp đôi đấy."

Nói xong thấy Ô Ngộ nhìn mình, trong ánh mắt thoáng hiện lên chút vui vẻ. Anh nói: "Đó là phụ nữ các cô. Nào có người đàn ông nào đi bệnh viện còn cần người theo sát, cũng đâu có phải bị bệnh nan y."

Tôi nghe vậy đứng lại, hai tay chống nạnh: "Ý của anh là không thèm tôi đi cùng hả?" Lời vừa ra khỏi miệng, tôi đột nhiên cảm thấy tim đập loạn nhịp, mình cũng mau mồm quá đi mất.

Song tôi vẫn nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt anh dường như cũng hơi giật mình, liếc tôi. Lúc này chúng tôi cũng đã đi đến trước cửa đăng kí, anh làm như không nghe thấy, móc tiền ra, lấy số. Lúc này tôi mới khẽ thả lỏng.

Anh không nói ai thèm, cũng không nói không thèm. chuyện anh đã không muốn nói thì sống chết cũng không cậy được miệng.

Chương 37: Ô Ngộ (Phần 6.1)

Trước kia tôi chưa từng đến bệnh viện với phụ nữ, không nghĩ tới đi cùng Đàm Giáo lại thú vị như vậy, dù cũng tương đối phiền toái.

Tôi ngồi trước mặt bác sĩ, chỉ nói một câu đơn giản: "Ngã từ dốc núi xuống." Cô ấy không đồng ý nhìn tôi, sau đó liên tục khua chân múa tay: "Bác sĩ, là như vậy... dốc cao lắm. Trên mặt đất còn không bằng phẳng, có rễ cây và tảng đá. Sau khi tôi đến anh ấy phải bất tỉnh đến năm phút."

Bác sĩ là một thanh niên tương mạo nhã nhặn, nghe vậy quả nhiên có hứng thú: "À? Ngã nặng như vậy sao? Có bị ngã tiếp nữa không?"

Tôi vừa định nói "Không để ý" để kết thúc cuộc nói chuyện nhàm chán. Đàm Giáo lại chặc một tiếng, kéo ghế ngồi xuống cạnh tôi: "Bác sĩ, chuyện này không thể nói rõ với anh... chúng tôi bắt một tên cướp. Anh ấy đuổi theo, ai ngờ bị thương thành thế này."

Bác sĩ: À... cậu quay người để cho tôi nhìn kỹ xem."

Nhìn ánh mắt ân cần của bác sĩ, còn cả đôi mắt sáng lấp lánh của cô ấy bên cạnh, tôi im lặng xoay người.

Tôi cảm thấy cô ấy hơi khác so với một năm trước khi gặp tôi. Lần đầu tiên, cô ấy trong sáng vui vẻ, nhưng mang theo chút lạnh lùng, gai góc, nhưng bây giờ khi tiếp xúc nhiều hơn, lại phát hiện những cái gai nhọn kia chẳng qua là dùng để phòng bị với người xa lạ.

Cô ấy rất ấm áp, sôi nổi, cũng rất dịu dàng.

Quá trình khám chữa bệnh sau đó đơn giản là như thế này, bác sĩ cẩn thận xem xét vết thương, hỏi thăm phản ứng trên cơ thể tôi, nhưng không phải hỏi tôi mà là hỏi cô ấy. Cô ấy trả lời mỗi câu phải ít nhất hơn một trăm từ, trả lời vừa tường tận vừa tỉ mỉ, trầm bổng du dương sinh động chuẩn xác, không hổ là tác giả.

Cuối cùng bác sĩ bảo chúng tôi đi chụp CT.

Cô ấy không thể đi theo vào, cuối cùng tôi cũng coi như được yên tĩnh một lúc. Chờ khi tôi đi ra, đã thấy đôi mắt sáng ngời của cô ấy nhìn tôi. Chúng tôi ngồi đợi kết quả, ngồi một lát, đột nhiên nghe thấy cô ấy thấp giọng: “Sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tôi vốn không hề lo lắng về chuyện này, nghiêng đầu nhìn cô ấy, nét mặt cô ấy lộ ra vẻ kiên định bình tĩnh. Sợi tóc đen nhánh rủ xuống khuôn mặt trắng nõn như ngọc, càng tôn thêm vẻ đẹp.

Tôi cảm thấy những lời cô ấy nói trước đó có lý.

Đến bệnh viện vốn buồn tẻ yên tĩnh, có thêm một người đi cùng đột nhiên sẽ cảm thấy tràn đầy sức sống.

Cô ấy hỏi tôi không thèm ư? Mà lúc này tôi đã không còn đáp án nào khác.

Chúng tôi cầm kết quả chụp CT cho bác sĩ xem, quả nhiên là không có việc gì, song bác sĩ dặn dò: “Tuy hiện tại kết quả trên ảnh khá tốt, nhưng xuất huyết não khó mà nói được. Hiện tại không chảy máu không có nghĩa là sau này sẽ không xuất hiện. Cho nên mấy ngày này phải cẩn thận quan sát. Có những dấu hiệu như choáng váng hoa mắt, buồn nôn mửa, có gì không đúng phải lập tức tới bệnh viện.”

Lời này tất nhiên là nói với Đàm Giáo, tôi đâu có phần ở đây chứ. Quả nhiên tôi nhìn thấy vẻ mặt cô ấy trở nên nghiêm trọng, sau đó khẽ nói: “Trên đường chúng tôi tới bệnh viện anh ấy ngủ mê mết.” Vẻ mặt bác sĩ cũng căng thẳng: “Vậy sao?” Cô ấy đáp: “Đúng vậy, anh à tôi đã nói...”

Tôi không thể không ngắt lời bọn họ: “Đàm Giáo, đó là do tôi quá mệt.”

Đàm Giáo và bác sĩ cùng thốt lên: “À...”

Rời khỏi bệnh viện, trong tay tôi cầm thuốc và những vật dụng khác, cô ấy

cầm đồng hoá đơn, lông mày hơi nhăn lại, miệng lẩm bẩm, đúng là đang tính tiền. Số tiền cô ấy cầm lấy dùng đều là từ trong ví của tôi, cuối cùng cô ấy gấp hoá đơn lại, ánh mắt xoay chuyển: “Anh nói xem Thẩm Thời Nhận có thể chi trả số tiền này cho anh không?”

Tôi: “...”

Cô ấy: “Hơn bốn trăm tệ đấy, bây giờ anh... kiếm tiền cũng không dễ dàng.”

Giọng nói của tôi lạnh đi: “Tại sao phải tìm anh ta thanh toán?”

Cô ấy nói rất thản nhiên: “Anh là vì việc nghĩa mới bị thương. Cảnh sát không chịu trách nhiệm ư!”

Tôi cứng rắn đáp: “Không cần, đừng tìm anh ta.”

Đàm Giảo bĩu môi, im lặng, có lẽ là cảm nhận được sự lạnh lùng trong giọng nói của tôi.

Cô ấy nghĩ cũng thật đơn giản, tìm Thẩm Thời Nhận thanh toán ư?
Ô Ngộ tôi đây có còn là đàn ông không nữa?

Chương 38: Ô Ngộ (Phần 6.2)

Tới cửa bệnh viện, tôi lên tiếng: “Ở đây cũng không xa mấy. Cô sớm về nhà ngủ đi, có chuyện gì để mai nói sau.

Cô ấy lại chần chừ không nói lời nào.

Tôi hỏi :”Sao vậy?”

Cô ấy đáp: “Anh đến chỗ tôi đi. Trong tiệm kia cũng không có ai chăm sóc anh, đã thế còn ồn ào, trời vừa sáng còn bị tóm đi làm việc nữa. Nhà tôi ngay gần đây, anh ngủ ở phòng khách. Chúng ta cũng có thể thương lượng về vụ án bất cứ lúc nào. Bây giờ đang trong lúc khẩn cấp, chúng ta vẫn nên cảnh giác, đừng tách ra.”

Cô ấy bảo chúng tôi đừng tách ra. Cho dù giọng nói thản nhiên, nhưng tim tôi vẫn như bị thứ gì đó khẽ gõ vào.

Tôi nhất thời không nói ra lời. Cô ấy thấy thế mỉm cười: “Vậy thì đi thôi.”

Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên cảm giác chua xót. Tôi cũng cười: “Không cần, tôi ở trong tiệm cũng không có việc gì. Có chuyện cô cứ gọi cho tôi.”

Cô ấy nói: “Không được.”

Tôi im lặng nhìn cô ấy.

Trong mắt cô ấy gợn sóng: “Không chỉ có mỗi việc đó đâu, tôi vẫn còn ngại chưa nói hết. Không phải lần trước có người thần bí vào nhà để lại cho tôi tờ giấy ư? Hiện tại xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi thực sự rất sợ. Anh có thể đến nhà giúp tôi không?”

Đêm hôm khuya khoắt, mây dày đặc che kín sao. Trên đỉnh đầu chúng tôi chỉ có đèn đường yên tĩnh. Tôi nhìn vào mắt cô ấy, trong lúc này giống như một hồ nước đen nhánh lấp loé sáng, còn có sóng nước nhộn nhạo.

Tôi đáp: “Được.”

Cô ấy hơi mỉm cười. Tôi nghĩ mãi không ra cô ấy cười điều gì và cũng chẳng muốn nghĩ.

Nhà cô ấy cũng chẳng khác mấy so với tôi tưởng tượng. Hai căn phòng ấm áp sạch sẽ, hơi lộn xộn, nhưng cũng ổn, nhiều nhất là sách và đồ ăn vặt. Cô ấy lấy đôi dép lê từ trong tủ giày ra: “Đây là của cha tôi, anh đi đi. Trước kia cha mẹ tôi từng ở đây một thời gian. Anh mặc đồ ngủ của cha tôi được không?”

Tôi đương nhiên đồng ý.

“Rượu mơ mẹ cô ngâm còn không?” Tôi hỏi.

Cô ấy mỉm cười: “Anh muốn uống à? Rượu mơ ở trong tay tôi thì để lại được mấy ngày chứ? Lần sau tôi sẽ bảo mẹ mang thêm cho cả anh.”
Tôi nói được.

Phòng khách sắp xếp tương đối đơn giản, chỉ có tủ và giường, cô ấy đặt mấy cuốn sách bên bệ cửa sổ. Quần áo của cha cô ấy để đầu giường: “Phong cách của anh cũng gần giống với cha tôi, mùa hè cha tôi cũng thích mặc áo ba lỗ.”

Tôi cầm lấy chiếc áo ba lỗ mềm mại: “Ý cô là tôi ăn mặc như người già?”

Cô ấy: “Đúng là tôi hiếm thấy người trẻ tuổi mặc áo ba lỗ.”

Tôi: “Mặc như vậy làm việc sẽ mát mẻ hơn.”

Cô ấy: “Biết rồi.” Dừng một chút nói tiếp, “Lần đầu tiên tôi gặp trong tiệm thì thấy anh mặc áo ba lỗ.”

Cô ấy nói rất vô tâm, nhưng khi nhìn cô ấy dưới ánh đèn, tôi phát hiện dáng vẻ cô ấy khá cẩn thận.

“Nhớ rõ vậy sao? “Tôi nghe thấy mình hỏi.

Cô ấy quay đầu nhìn đi nơi khác, làm như không có việc gì: “Tôi buột miệng thôi. Anh mau đi tắm đi.”

Dựa theo lời dặn dò của cô ấy, tôi đứng trong bồn tắm, cầm lấy vòi hoa sen xả sạch máu và vết bẩn trên người, cố gắng không để dính vào vết thương trên đầu. Nước ấm giúp xua tan sự mệt mỏi, cũng mang lại chút ấm áp bình tĩnh. Sau đó tôi ngâm người trong bồn một lúc, lấy khăn ấm đắp lên mặt.

Cô ấy nói không sai. Hoá ra một năm nay tôi chưa từng được tắm rửa thoải mái như vậy. Sau đó suýt chút nữa ngủ thiếp đi trong bồn tắm, cho đến khi cô ấy gõ cửa bên ngoài: “Ô Ngô, quên nói với anh, khăn tắm ở trong tủ dưới bồn rửa tay. Chiếc khăn màu xanh da trời vẫn còn sạch nguyên ấy.”

Tôi đáp: “Ừ.”

Ở sâu trong lòng đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ. Đây từng là cuộc sống tôi hướng tới, sau khi tốt nghiệp theo như từng bước kế hoạch tương lai nhất định sẽ có cuộc sống như vậy. Một ngôi nhà tốt, một người phụ nữ đáng để tôi giấu kín.

Cô ấy giặt quần áo, thay ga trải giường, rồi dặn dò tôi cái này không được cái kia không xong, còn cả gội đầu, chuẩn bị khăn tắm cho tôi. Tôi sẽ dốc hết sức che chở cả đời cho cô ấy. Chúng tôi sống hạnh phúc bình yên. Cô ấy cũng đối xử tốt với mẹ tôi và Ô Diệu. Tôi từng làm mọi thứ vì người nhà, tương lai sẽ có thêm cô ấy.

Tôi lấy khăn tắm từ trong tủ ra, bao lấy cơ thể. Tim đã như chết hẳn theo hơi nước tan đi.

Chương 39: Ô Ngộ (Phần 6.3)

Đêm này tôi ngủ ở nhà cô ấy cũng khá ngon giấc, chỉ là lúc bình minh, mơ hồ có cảm giác có người đứng ở cửa nhìn mấy lần. Tôi nhận ra cô ấy đang lo lắng. Cũng không biết là bị thứ gì quẩn lầy sau đó tôi ngủ càng say hơn. Cho đến khi ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng đến mức rèm cửa cũng không che được, tôi mới mở mắt ra ngủi thấy mùi thơm.

Tôi ra khỏi phòng nhìn thấy Đàm Giáo đang đứng ở nhà bếp. Trong lò vang lên tiếng ù ù. Cô ấy mặc chiếc váy hoa ngắn, đeo tạp dề, rán trứng.

Hai chân cô ấy vừa dài vừa thẳng, lúc này ăn mặc thật đáng yêu, giống như một cô gái hiền lành.

Tôi dựa vào cửa lặng lẽ ngắm. Cô ấy nghe thấy tiếng động, quay đầu mỉm cười: “Dậy rồi à? Chờ một lát là ăn được rồi. Anh đi rửa mặt đi, tôi mua bàn chải dùng một lần và khăn mặt mới rồi đây.”

Tôi đi đánh răng rồi lại tựa vào cửa bếp, không hiểu tại sao lại không muốn đứng ở nơi khác. Cô ấy đã rán xong trứng, lại lấy bình dứa chua, liếc tôi: “Anh đứng ở đó làm gì, ngồi đi, có thể ăn rồi.”

Tôi nghe thấy mình hỏi: “Cô luôn biết chăm sóc người khác như vậy sao?”
Cô ấy hơi mỉm cười: “Vậy thì anh hiểu lắm rồi, tôi chưa bao giờ chăm sóc ai cả.”

Tôi im lặng, cô ấy cũng không nói gì, chỉ có tiếng nôi cháo trên bếp rì rì vang lên.

Tôi không biết mình đang hi vọng điều gì, lại đang muốn nắm bắt thứ gì. Song tôi là đàn ông, vì thế lại thản nhiên lên tiếng: “Vậy đây là lần đầu tiên?”

Lỗi tai của cô ấy đỏ lên.

“Ừ, thế thì sao?” Cô ấy nói khẽ, sau đó lấy một ít dưa chua ra, nói: “Ăn thôi.”

Chúng tôi ngồi xuống bàn.

Tôi bưng bát cháo, ăn hai miếng dưa chua, cảm thấy chưa bao giờ ngon miệng như vậy. Cô ấy dường như không thoải mái, khi ăn không hề ngừng đầu lên nhìn tôi. Song chúng tôi “chiến đấu” cũng khá tốt, một nồi cháo này, cô ấy ăn một, còn tôi ăn hết ba bát. Cô ấy ăn hết một quả trứng, tôi ăn hết ba, dưa chua cũng bị tôi ăn sạch. Cô ấy cầm lấy nồi cháo trống không, lại nhìn tôi: “Đàn ông... đều ăn nhiều như vậy sao?”

Tôi đáp: “Hôm nay tôi quá đói.”

Cô ấy mỉm cười, là nụ cười vui vẻ: “Anh rửa bát.”

Tôi không phản đối. Tâm trạng của tôi cũng rất tốt.

Bất giác đã là giữa trưa, bên ngoài mặt trời chói chang chiếu sáng cả phòng bếp. Tôi đứng bên bệ bếp rửa bát, nghe thấy cô ấy mở TV trong phòng khách. Tôi quay đầu nhìn, thấy cô ấy đang ôm gối, dép đã bỏ ra, để chân không lên sô pha, dáng vẻ hơi lười biếng lại hơi xa cách. Mắt trong veo, mũi thanh tú, môi hồng hào, chân dài miên man. Tôi nhìn một lúc lâu, cảm thấy ngực như bị thứ gì đó nhồi vào, rồi lại lập tức trống rỗng.

Đều là do cô gái này ảnh hưởng cả đấy.

Chuông cửa vang lên, Đàm Giảo chạy đi mở cửa. Tôi nghe thấy giọng nữ trầm thấp: “Đại Châu, tôi tra được manh mối này nên đến nói cho cô biết.”

Là người bạn tác giả Tráng Ngư của cô ấy đến. Hoá ra bạn bè gọi cô ấy như vậy. Tôi cảm thấy chả dễ nghe chút nào. Những tác giả xinh đẹp này tính cách có lẽ cũng kì quái, hết lần này tới lần khác thích gọi nhau bằng biệt danh thô thiển.

“Còn ai ở đó vậy? Cô Chính nhà cậu à?” Tráng Ngư cũng nghe thấy tiếng động trong nhà bếp hỏi.

Đàm Giảo: “Không phải.”
Tôi rửa xong chiếc bát cuối cùng, lau sạch nước trong tay, đi ra ngoài.

Hai cô gái đều nhìn tôi.

Chương 40: Ô Ngộ (Phần 6.4)

Có phải vẻ mặt của bạn bè Đàm Giảo đều sinh động như vậy không? Trên mặt Tráng Ngư lập tức hiện lên rất nhiều cảm xúc, cuối cùng là sự mừng thầm quý dị, liếc hai bạn tôi: “Quấy rầy rồi.”

Cô nàng Đàm Giảo này lúc thì mặt dày lúc lại rất mỏng. Cô ấy gần như giải thích ngay: “Tráng Ngư, cậu đừng có nghĩ lung tung bở não. Hôm qua anh ấy bị thương, tôi dẫn anh ấy về nhà để thuận tiện chăm sóc. Anh ấy ngủ ở phòng khách. Chúng tôi còn phải phá án đây.”

Vẻ mặt Tráng Ngư thản nhiên gật đầu: “À, thuận tiện chăm sóc.”

Tôi đột nhiên cảm giác cô gái này cũng khá đặc biệt, tương đối thuận mắt đấy.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Đàm Giảo.

Tráng Ngư khẽ ho một tiếng, giống như muốn xua đi sự xấu hổ không hề tồn tại: “Đại Châu, sáng nay không phải cô nói với tôi muốn điều tra xem Chu Tử Hàn kia có gì đặc biệt sao? Dù sao bọn họ cũng ở cùng một khu với Tiểu Hạo, tôi cũng đi tìm hiểu một chút. Nhưng cô cũng biết tôi là người có tư duy nhạy cảm cẩn thận, sau khi tìm hiểu tôi đã phát hiện ra một chuyện thú vị. Hoá ra chủ nhân nhà kia là ông nội của Chu Tử Hàn, gọi là Chu Phụng Tiên. Trước kia ông ta kinh doanh nhỏ, cho nên cuộc sống cũng tương đối khá. Ông ta có ba người con, con cả là Chu Bá Vũ, con thứ là Chu Trọng Lăng là cha Chu Tử Hàn. Con gái út là Chu Quý Nhụy, mới đính hôn. Con cả năm nay bốn mươi, con thứ ba lăm, con út hai ba, tuổi tác cách khá xa. Có phải cảm giác có ẩn tình trong đó không?”

Đàm Giảo suy nghĩ đáp: “Bá, Trọng Thúc, Quý. Theo cách đặt tên này thì thiếu từ Thúc ở giữa (*). Giữa Trọng và Quý cách nhau tương đối xa.”

() Bá: con cả, Trọng: con thứ hai, Thúc: con thứ ba trong bốn anh em, Quý: con út*

Đầu óc cô ấy rất linh hoạt.

Tráng Ngự không ngừng vỗ đùi: “Đúng vậy! Tôi cũng cảm thấy chuyện này hơi kì quái, vừa rồi gặp một người bạn của bà Chu ở Ủy ban khu phố, người đó kể trước kia nhà họ Chu có một đứa bé, tên đã bị xoá khỏi hộ khẩu, cách đây không lâu có người nói là bệnh chết, có người nói là bị bắt cóc, còn có người nói do cơ thể đứa bé kia không tốt nên bị người nhà họ Chu vứt bỏ. Nguyên nhân cụ thể cũng không rõ ràng lắm. Tôi không biết đây có phải là “nguyên nhân đặc biệt” hai người muốn tìm không, nhưng tôi chỉ có thể điều tra được đến vậy thôi.”

Vẻ mặt Đàm Giáo trở nên nghiêm trọng, nói với Tráng Ngự: “Ngự Thần, cậu làm tốt lắm.” Quay đầu nói với tôi: “Hai mươi ba năm trước, bọn họ từng vứt bỏ một đứa bé. Hiện tại bọn họ lại vứt bỏ đứa nữa. Anh cảm thấy sao?”

Tôi đáp: “Tôi chỉ biết việc đòi tiền chuộc nhà Triệu Duệ là trái ngược, phi logic với hành động trước đó của gã thôi. Nhưng bởi vì có tình huống đột ngột này nên tất cả cảnh sát đều tập trung ở nhà Triệu Duệ. Nếu như đây chỉ là nguy trạng thì sao? Mục đích thực sự của gã...”

Tôi không chờ nói hết. Đàm Giáo và tôi đã bốn mắt nhìn nhau: “Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

Tôi: “Đến nhà họ Chu xem sao.”

Nhà Chu Tử Hàn gồm bốn tầng, cũng đã tương đối cũ. Có thể thấy được điều kiện của nhà họ Chu không quá giàu có. Dựa theo tình hình điều tra của Tráng Ngự, sau khi sinh con gái không lâu thì vợ Chu Phụng Tiên qua đời. Anh cả nhà họ Chu sống ở tỉnh khác, cô con gái út sống ở ngoài. Hiện tại chỉ có Chu Phụng Tiên và nhà con thứ sống ở đây. Chu Tử Hàn là cháu trai duy nhất của nhà họ Chu.

Tôi dừng xe ở bên đường đối diện, ngồi trong xe nhìn chằm chằm với Đàm Giáo. Tráng Ngự ở lại một lúc, buổi tối còn phải thi nên đi trước. Cô ấy nói rằng trời đất bao la, cuộc thi là lớn nhất.

“Anh cảm thấy chúng ta ở đây sẽ thấy được gì?” Đàm Giáo hỏi.

Tôi đáp: “Không biết. Nhưng nếu mục tiêu của gã thực sự là nhà họ Chu, vậy thì việc bắt cóc khác chỉ là che giấu. Hai ngày này chắc chắn gã sẽ liên lạc với nhà họ Chu.”

Đàm Giáo: “Ừ.”

Nhìn dáng vẻ suy tư của cô ấy, ánh mắt trong trẻo linh động, giống như con thỏ nhỏ nhanh nhẹn đáng yêu, như thể là hai người vậy.

Ai biết một giây sau, cô ấy xoay người: “Sớm biết như vậy tôi đã tải ít phim, vào lúc đợi như này còn có thể xem. Hiện tại đợi không thật nhàm chán. Cảnh sát quả nhiên không phải là chuyện dễ làm.”

Tôi nhin không được bật cười.

Chương 41: Ô Ngộ (Phần 6.5)

Cô ấy hỏi: "Anh cười gì thế?"

"Không có gì. Em có thể đi làm chuyện khác mà." Tôi nói, "Ở đây có tôi canh chừng là được rồi."

Rõ ràng cô ấy hơi xao động, nhưng cũng vẫn còn do dự: "Vậy thì không được. Anh vẫn còn bị thương đấy..."

Tôi: "Không phải tôi vừa rửa bát sao?"

Cô ấy bật cười, dưới ánh mặt trời đôi mắt sáng ngời, nụ cười tươi như hoa. Cô ấy đẩy cửa xe: "Được rồi, vậy thì tôi sẽ nghe lời, đi lòng vòng rồi quay lại. Hoạt động gân cốt một chút mới có thể khống chế được toàn cục."

Tôi thấp giọng: "Ừ, vất vả rồi."

Cô ấy che miệng cười, xem ra rất dễ vui vẻ.

Tôi cũng cảm nhận được sự vui vẻ thấp thoáng.

Nhà họ Chu vẫn không có người ra vào, nhưng qua rèm cửa có thể thấy được mấy người trong phòng khách, không có động tĩnh gì khác.

Không biết qua bao lâu, Đàm Giảo mới xuất hiện bên ngoài cửa xe, tay cầm hai que kem. Tôi kéo cửa kính xe xuống, cô ấy nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy có lẽ anh sẽ thích vị tiramisu."

Tôi hơi đau đầu.

Thực ra tôi gần như chưa bao giờ ăn thứ này, cũng không thích ăn đồ ngọt. Trước kia trong nhà không có tiền, nào được ăn thứ này, thỉnh thoảng mua một cái cũng là cho Ô Diệu. Khi đó con bé cũng giống như Đàm Giảo, tay cầm lấy que kem, ăn ngon lành. Chỉ có điều vẻ mặt của Ô Diệu là quý trọng, vô cùng vui vẻ; còn Đàm Giảo là bình thường, mang theo chút vui mừng.

Tôi hỏi: "Cô có thể ăn hết cả hai que không?"

Đàm Giáo kêu lên, kiên trì đưa que kem tới trước mặt tôi: "Anh muốn tôi mập chết sao?" Tôi đành nhận lấy, từ từ ăn. Cô ấy không đi vào trong, tựa bên cạnh xe, cắn từng miếng một.

"Ăn ngon không?" Cô ấy ghé vào cửa sổ xe hỏi tôi.

"Ừ."

Xung quanh yên tĩnh, gió khẽ thổi, bất giác chúng tôi đã cách thật gần. Cánh tay tôi đặt lên cửa xe, cô ấy ghé vào tay tôi, mặt chỉ cách tôi mấy tấc. Ánh chiều tà chiếu lên mặt cô ấy, trên môi còn dính chút bơ, bờ môi và mắt đều ươn ướt.

"Của tôi cũng ngon lắm." Cô ấy nói.

"Vậy sao?" Tôi nghe thấy mình hỏi.

"Ừ." Cô ấy nhìn tôi, đưa que kem về phía trước, "Muốn nếm thử không?"

Tôi im lặng, nhìn chỗ dính trên môi cô ấy.

Cổ họng đột nhiên khô khốc.

Cô ấy cũng không nói gì, dường như cũng không phát hiện ra điều gì, chỉ là trong đôi mắt yên tĩnh kia loé lên thứ gì đó rồi vụt tắt.

Lúc này ánh sáng tầm chạng vạng cũng đã dịu dần, mang theo chút ngọt ngào như hơi thở trên người cô ấy, là màu sắc khác biệt nhất phiêu bạt trong cơ thể tăm tối của tôi. Rất nhiều bí mật, nguy hiểm đang chờ đợi

chúng tôi phía trước, mối thù nợ máu của tôi còn chưa giải được, vậy mà cô ấy lại lần nữa đi vào trong tính mạng tôi.

Trước khi gặp được cô ấy, tôi chưa bao giờ nghĩ đến tình yêu, còn người phụ nữ trước mắt này, Ô Ngộ của hiện tại dùng thứ gì để nắm giữ đây?
"Có người đi ra." Tôi hơi nghiêng người, lên tiếng.

Ánh mắt cô ấy loé lên, que kem chẳng biết rơi từ lúc nào, nhìn theo ánh mắt của tôi. Hoá ra cửa nhà họ Chu cách đó không xa đã mở, có nhiều người đi ra. Có già có trẻ, có nam có nữ, tổng cộng là năm người, có lẽ là Chu Phụng Tiên, vợ chồng nhà người con thứ hai, con út và vị hôn phu.

Vẻ mặt mỗi người đều căng thẳng, không ai nói chuyện, vành mắt mẹ Chu Tử Hàn đỏ ửng. Bọn họ ngồi lên một chiếc xe rời đi.

"Lên xe." Tôi nói.

Đàm Giáo phi như bay lên, tôi khởi động xe theo sau. Tất cả mập mờ tạm thời bỏ lại sau, hiện tại tan thành mây khói trong tầm mắt tôi. Vẻ mặt Đàm Giáo cũng nghiêm túc, dường như chút chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của tôi. Cô ấy như có điều băn khoăn: "Bọn họ đi đâu nhỉ?"

Tôi đáp: "Hôm nay là ngày làm việc, có chuyện gì mà khiến cho cả nhà bọn họ không đi làm, tụ tập trong nhà đợi đến tận trưa, sau đó thì cùng nhau rời đi?"

Khoé miệng Đàm Giáo nhoén cười: "Bởi vì con hồ ly kia cuối cùng đã lộ ra đuôi, muốn dụ con mồi vào động rồi."

Chương 42: Đàm Giáo (Phần 7.1)

Anh ấy đang trêu chọc tôi, tuyệt đối là trêu chọc.

Nếu không tại sao khi tôi hỏi anh không thèm à, sao anh không lên tiếng chứ? Tại sao lại đứng đằng sau tôi, giọng nói trầm thấp hỏi tôi có phải là lần đầu tiên chăm sóc người khác không?

Còn cả lúc ăn kem, ánh mắt anh nhìn tôi hơi tăm tối, xấu xa, như đang đè nén, sắp bộc phát thứ gì đó.

Xe uốn lượn trên con đường núi, hoàng hôn bao phủ khắp núi rừng. Lòng tôi xoắn xuýt như bánh quai chèo nóng hằm hạp vừa ra lò.

Người đàn ông bên cạnh chuyên tâm lái xe, có lẽ là đang suy nghĩ về vụ án, không nói lời nào. Tôi đương nhiên biết rõ lúc này không nên nghĩ đến những chuyện kia, có lẽ hiện tại anh giống như chiếc bóng đèn, tôi không có cách nào bỏ qua được sự tồn tại của anh.

Đương nhiên cũng có thể là do tôi nghĩ nhiều, cẩn thận suy nghĩ, những lời kia của anh cũng bình thường thôi. Thứ trêu chọc tôi là ánh mắt, thần thái, còn cả sự mập mờ không nói nên lời kia cơ. Có thể mập mờ như vậy, nhưng cũng khó nói chính xác được. Ngộ nhỡ là tôi tự mình đa tình thì sao? Chập chờn một lúc lâu, cho đến khi Ô Ngộ đỗ xe lại, tôi mới như tỉnh khỏi mộng.

"Đang nghĩ linh tinh gì thế? Như du hồn ấy." Anh nói ra.

Tôi ngạc nhiên: "Sao anh biết được tôi đang nghĩ linh tinh?"
Anh liếc váy tôi, tôi cũng nhìn theo, váy đã bị tôi túm chặt như dưa chua:

"Á!" Tôi bỏ tay ra, vuốt lại. Anh nói: "Được rồi, đẹp lắm."

Một câu "đẹp lắm" lại khiến lòng tôi ngòn ngọt, vẻ mặt anh bình tĩnh, tắt máy xe nhìn về phía trước.

Rất tốt, tôi không làm như trong tiểu thuyết ngôn tình. Trong thực tế người ta chả thèm nói gì, bổ não chỉ có thể làm mình ngọt lên tận trời thôi.

Xe nhà họ Chu dừng lại cuối đường. Bên cạnh là cửa vào núi, không có đường lớn, chỉ có đường đất. Nhà họ Chu xuống xe, lên núi.

"Chúng ta tìm đường khác đi lên." Ô Ngộ nói, "Nhưng phải leo nhanh hơn."

Tôi hỏi: "Tại sao?"

"Đỡ bị gã và đám chim phát hiện."

Vì thế tôi phát hiện anh rất có tâm cơ đấy, cùng một chuyện sẽ không để xảy ra lần thứ hai. Chắc, quả nhiên là thô ráp, thận trọng, cầu toàn.

Rốt cuộc tôi đang nghĩ gì thế này?

Quả nhiên chúng tôi tìm được một con đường khác, chỉ là có nhiều cỏ dại bụi gai hơn. Đã thế Ô Ngộ nói "nhanh" thì cũng quá nhanh rồi. Anh gần như là đạp lên những bụi gai đi, như là da dày thịt béo không cảm nhận được gì. Còn tôi sau khi khẽ kêu "a" mấy tiếng, anh duỗi tay ra. Tôi cầm lấy tay anh, trong lòng như đu dây, nhẹ nhàng mà vút lên. Đến nơi khó leo, anh tự nhiên ôm lấy eo tôi, thậm chí gần như vác tôi lên. Những lúc này, anh đều im lặng, chỉ có ánh mắt tĩnh lặng sâu xa nhìn tôi. Tôi biết rõ trong đó có gì.

Cuối cùng chúng tôi đã phát hiện ra tung tích của bọn họ.

Phía trước là bụi cỏ dại, trên con đường nhỏ trong rừng chất đầy lá rụng, chúng tôi nấp sau bụi cỏ, Ô Ngộ đề tay lên vai tôi, như thế tôi khiến anh

bận lòng, rất gần gũi, nhưng tôi không giã dũa.

Người nhà họ Chu tới rồi.

Cha Chu Tử Hàn, con thứ Chu Trọng Lãng và con rể tương lai Ngôn Viễn đi đằng trước, sau đó là Chu Phụng Tiên, mẹ Chu Tử Hàn, con út Chu Quý Nhụy.

Thực ra tôi cảm thấy hơi kì quái, nếu bọn họ nhận được tin tức của "gã kia", tại sao không báo cảnh sát? Nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được, không chừng người nọ đã uy hiếp: một khi báo cảnh sát sẽ giết chết con tin. Hơn nữa cả gia đình bọn họ cùng đi có lẽ để giảm bớt nỗi sợ.

Chờ đã, tại sao "gã" lại gọi cả nhà họ Chu đến đây?

Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một câu Ô Ngộ từng nói, hoặc là vì yêu, hoặc là vì hận.

Chương 43: Đàm Giảo (Phần 7.2)

Trước đó tôi từng xem qua tài liệu vụ án và cả tư liệu do Tráng Ngự tìm được. Hiện tại Chu Phụng Tiên đang kinh doanh một siêu thị nhỏ, vợ của ông ta từng là giáo viên tiểu học, qua đời đã lâu. Nhìn từ bên ngoài đó là một ông lão khắt khe nhỏ gầy. Trong ánh mắt chứa đựng sự lo lắng, cũng có chút oán hận nào đó đối với cuộc sống. Một ông lão như vậy chắc chắn lời nói vẫn có trọng lượng trong nhà.

Chu Trọng Lãng là một nhân viên bình thường trong công ty, nhìn từ bên ngoài cũng là một người trung niên chất phác, không quá thông minh, nhưng nhìn mặt mày cũng nghiêm khắc giống như ông bố. Vợ anh ta là một người phụ nữ trung niên mập mạp, nhân viên bán hàng trong siêu thị. Mặt to, lông mày đậm, có trang điểm, tóc tai lộn xộn, mắt đỏ ửng.

Chu Quý Nhụy là giao dịch viên ngân hàng, dáng vẻ khá được, tìm chồng cũng ổn. Ngôn Viễn kia tướng mạo đoan chính, mặc dù không tính là đẹp trai, nhưng vóc dáng cao, cũng có khí chất. Nghe nói là một ông chủ nhỏ, mặc dù không quá giàu có, nhưng cũng được xem là một con rể vàng trong thành phố Đại Ly. Tình cảm của bọn họ không tệ, trên ngón tay áp út đều đeo nhẫn kim cương. Những chỗ khó đi, Chu Quý Nhụy sẽ vươn tay bám lấy Ngôn Viễn. Anh ta sẽ đỡ cô ấy đi qua, còn giúp đỡ cả những người khác, chứng tỏ cũng có chỗ đứng trong nhà.

Đến giờ tại sao chúng tôi vẫn chưa báo cảnh sát ư? Vừa rồi trên đường đi tôi và Ô Ngộ đã thương lượng qua, một là phải nhìn thấy bằng chứng xác thực mới thông báo cho Thẩm Thời Nhận, nếu không bọn họ sẽ không tin; hai là sợ đánh rã động cỏ.

Chờ bọn họ đi được một đoạn, Ô Ngộ khẽ đứng dậy, tôi đi theo sát phía sau. Chúng tôi lần theo trong rừng.

Trời cuối cùng đã tối hẳn.

Núi đêm yên tĩnh như ma quỷ bộc phát, không có chút ánh sáng nào, chỉ có gió thổi qua rừng cây, phát ra tiếng lá. Người nhà họ Chu bật đèn pin, từ từ đi. Tôi nghe thấy tiếng khóc của mẹ Chu Tử Hàn, còn cả tiếng quát bảo cấm miệng của ông chồng. Nhẫn kim cương của Chu Quý Nhụy và Ngôn Viễn thỉnh thoảng phản xạ chút ánh sáng. Trong lòng tôi nghĩ đôi này khờ thật, tình hình thế này vẫn còn chưa tháo nhẫn ra.

Tôi nao nao, cảm thấy mình đã bỏ qua điều gì đó.

Chúng tôi đi khá sát nhau, Ô Ngộ giữ lấy cánh tay tôi, từ từ hạ thấp xuống. Chúng tôi cũng ngồi xổm xuống, ở bụi cỏ hẹp không có chỗ đặt chân, mặt tôi kề sát ngực Ô Ngộ, nghe thấy tiếng tim đập ổn định. Tay anh vòng sau eo tôi, tôi cảm nhận được anh cúi đầu nhìn mình, xung quanh yên tĩnh đến mức tất cả giống như không chân thực.

"Gã sẽ đối phó với bọn họ như thế nào?" Tôi hỏi siêu nhỏ.

Giọng nói của anh càng nhỏ hơn: "Có lẽ sẽ sắp đặt bẫy, chỉ mất một lần chế ngự bọn họ. Sợ à?"

Tôi đáp: "Sợ."

Anh nhìn tôi trong bóng tối.

Tay vốn để trên lưng tôi càng giữ chặt hơn. Có thứ gì đó ngứa ngứa lan tràn từ tay anh, rồi chạy khắp toàn thân.

Tôi nghe thấy tiếng thở của mình trở nên dồn dập.

Tôi đột nhiên dịch người, trong lúc vô tình ngón tay chạm vào anh, tiếp xúc rất nhỏ, chỉ khẽ chạm vào làn da. Sau đó anh nắm chặt lấy tay tôi đặt

lên đui.

Tôi không thể ngăn cản được tim đập nhanh hơn. Anh đang làm gì thế? Tôi tự nói với mình anh chỉ đang bảo vệ, trấn an một người phụ nữ thôi. Sắc mặt anh trong bóng tối tuy nhìn không rõ nhưng cũng khá trầm tĩnh. Có lẽ tôi không thể nói rõ được cảm xúc lúc này của mình, nhưng dường như có thể cảm nhận được mạch máu đang dịch chuyển giữa ngón tay tôi, quấn quanh ngón tay thô ráp của anh. Cảm giác ấy quá yên bình khiến tôi rung động.

Đúng lúc này xảy ra biến cố.

Tôi nghe thấy tiếng hét lên, quay đầu nhìn, trên con đường nhỏ tối đen kia không còn thấy bóng dáng người nhà họ Chu đâu. Đúng lúc ấy Ô Ngộ cũng nắm chặt tay tôi hơn, ra hiệu cho tôi ngồi im. Tôi tập trung nhìn, trên mặt đất rơi rớt đèn pin, ánh sáng chiếu loạn lên cây và bầu trời, tiếp đó là tiếng kêu la đau đớn.

Chỗ đó có hố vùi lấp dưới tầng lá cây cỏ dại. Toàn bộ người nhà họ Chu đều rơi vào trong đó. Thật sự bị Ô Ngộ nói trúng rồi, "gã" sắp đặt bẫy, thực sự là bẫy thật luôn. Quả thực không thể tưởng tượng nổi. Nghĩ lại trong ngọn núi hoang này, đêm tối không thấy được năm ngón tay, gã chỉ mất chút công sức, bớt được bao việc, tạo ra cách khống chế mạnh nhất.

Chương 44: Đàm Giảo (Phần 7.3)

Chờ đợi.

Đêm khuya, núi hoang, che giấu rất nhiều kế điếu hổ ly sơn, im lặng chăm chú nhìn, cuộc đời không rõ yêu hận, như động vật bị bắt cả một nhà.

Gã muốn làm gì đây?

Người nhà họ Chu vẫn còn kêu rên, đày hổ đủ loại cọc gỗ nhọn hoắt bắt thú. Xung quanh yên tĩnh, nhưng tôi cảm thấy trên làn da đang chảy lớp mồ hôi lạnh. Cái lạnh ấy thấm dần vào trong người.

Sau đó nên ra trận rồi.

Từng bầy chim từ khắp nơi bay tới, bay vào trong rừng cây như một đám âm hồn màu đen, đậu bên cạnh hố, trên cành cây. Chúng vẫy cánh như đang triệu tập, như đang hưng phấn, lại như hung mãnh tàn nhẫn, hết sức căng thẳng.

Tôi cúi đầu thật thấp, cảnh tượng này quá khủng bố. Tôi không dám tưởng tượng lại ngày hôm qua khi một mình Ô Ngộ đối mặt với đám quái thú hung ác này. Lúc này tôi ghé vào bụi cỏ, tuy tay Ô ngộ đã buông lỏng tôi ra, nhưng vẫn đặt lên vai khiến tôi cảm thấy an toàn.

Cuối cùng người kia đã đi ra.

Bầy chim đồng loạt kêu lên.

Chúng thật sự chịu sự khống chế của gã, đây là thật, không phải là phán đoán nữa. Tôi thực sự nhìn thấy những chuyện bất thường bắt đầu xảy ra từ tối nay.

Gã vẫn còn mặc chiếc áo khoác bản đêm đó, có lẽ là chưa từng thay. Trên mặt gã là nụ cười ngốc nghếch, ôm đứa bé trong tay, đúng là Chu Tử Hàn, chỉ là cậu bé không hề nhúc nhích, không biết sống hay chết. Trong tay gã còn cầm ngọn đèn dầu.

"Các người... đến rồi." Gã nói lắp, đi đến trước hố, đặt đèn xuống dưới chân, cúi đầu nhìn.

Có lẽ là nhìn thấy đứa bé trong lòng gã, dưới hố thoáng truyền tới tiếng khóc. Gã mỉm cười: "Không... không sao, nó đang ngủ. Tôi cho nó uống, uống thuốc ngủ. Quá, quá ồ!"
Tôi khẽ thở phào.

Một giọng nói run rẩy hỏi: "Anh muốn gì? Chúng tôi đã mang đến mười vạn, không báo cảnh sát, anh mau thả chúng tôi và đứa bé ra!" Là giọng của Chu Trọng Lăng.

"Các, các người ném đi động lên. Cam đoan sau khi trở về... sẽ không báo cảnh sát." Sắc mặt gã trở nên nghiêm trọng, "Nếu không... tôi lập tức giết đứa bé."

Tôi nghĩ thầm hỏng rồi. Quả nhiên người nhà họ Chu lúc này đang bị kiểm soát, cũng không có cách nào khác, ném hết điện thoại lên. Gã đá hết điện thoại qua một bên, nhanh chóng có mấy con chim ngậm điện thoại bay đi.

"Thực ra tôi, tôi không cần tiền..." Gã nói, sau đó rút từ hông ra một con dao lớn, nhắm ngay đứa bé, mỉm cười, "Tôi muốn giết nó."
Dưới đáy hố vang lên tiếng khóc la.

"Báo cho Thẩm Thời Nhận." Môi Ô Ngộ dán vào lỗ tai tôi, dường như nói bằng khí. Cái cảm giác tê tê kia lại truyền từ lỗ tai tôi xuống cổ, tê dại cả một lúc.

Tôi nghiêng đầu tránh mặt anh, từ từ lấy di động ra, đặt dưới ngực, dùng cánh tay che ánh sáng, gửi vị trí cho Thẩm Thời Nhận, sau đó nhắn tin cho anh ta: Gã và đứa bé ở đây, còn cả người nhà họ Chu nữa.

Về phần lúc nào Thẩm Thời Nhận sẽ chạy đến thì tôi không nắm chắc.

Trong lúc tôi quay mặt lại thì miệng lại kề sát mặt Ô Ngô. Anh vẫn không nhúc nhích, như chỉ là vô tình. Tôi hỏi: "Lúc nào cứu người?" Anh đáp: "Hiện tại chúng ta không phải là đối thủ của gã, chờ thời cơ đã." Tiếng gào khóc của người nhà họ Chu chỉ khiến gã cúi đầu đứng im một lát, vẻ mặt chết lặng, thờ ơ. Sau đó gã ném đứa bé xuống đất: "Các người không muốn... nó chết, còn, còn có một cách." Gã giơ con dao sắc bén trong tay lên: "Tôi... chém ba nhát dao. Các, các người lựa chọn ba người, thay thế nó, nhận, nhận ba dao... Tôi sẽ thả các người đi." Gã mỉm cười: "Được không?"

Người nhà họ Chu dần yên tĩnh lại.

Trong lòng tôi chùng xuống, biết rõ là có chuyện nào đó đã bắt đầu rồi.

Chương 45: Đàm Giảo (Phần 7.4)

Người nhà họ Chu lại nhanh chóng nhao nhao.

"Không được!" "Gã là tên điên, đừng nghe gã!" "Cha, con phải cứu Tiểu Hàn, nhất định phải cứu lấy Tiểu Hàn..." "Chém ai? Không thể chém ai được!" "Vậy làm thế nào đây?"

"Rốt cuộc mày là ai? Tại sao lại muốn đối phó với người nhà tao?"

Gã cầm dao, bật cười nhìn bọn họ, là nụ cười khổ sở, có lẽ là bị tiếng bàn tán ảnh hưởng, gã bất ngờ hét lên: "Câm miệng!"

Đám người dưới hố sợ hãi im lặng.

"Chọn, không chọn được đúng không? "Gã nói, "Không nữa... ba người, đúng không? Tôi đây, cho các người một... đường. Các người chọn một người ra... chết! Tôi để lại... những người khác và đứa bé! Lần này, không có cơ hội...thay đổi! Không có... lựa chọn khác!"

Trong lòng tôi chấn động.

Con dao của gã nhắm về phía đứa trẻ.

Lần này, người nhà họ Chu im lặng tương đối lâu.

Sau đó mẹ Chu Tử Hàn khóc lên trước tiên: "Cha đứa bé, anh nghĩ cách đi, nghĩ đi! Làm sao bây giờ! Con, con tôi, van cầu anh đừng giết nó!"

Chu Trọng Lăng lên tiếng: "Van cầu anh, chúng tôi đem hết tiền giao cho anh, kể cả tiền trong nhà, anh thả đứa bé được không?"

Gã đương nhiên thờ ơ.

"Các người không thấy sao? Trên tay gã có dao đấy! Đầu tiên sẽ giết đứa bé, rồi giết hết đám chúng ta!" Là giọng của Chu Phụng Tiên.

"Chẳng lẽ thật sự một người phải chết sao?" Chu Quý Nhụy khóc ròng.

"Chết một người có thể cứu tất cả mọi người! Nếu không thì phải chết hết!" Chu Phụng Tiên quát.

Dưới hố lại im lặng.

Mặc dù tôi không nhìn được tình hình của bọn họ, nhưng cảm giác từng sợi tóc gáy đều dựng đứng cả lên. Tuy giết chóc còn chưa xảy ra, nhưng lại là buổi đêm kinh khủng nhất tôi từng trải qua!

Lúc này, người con rể Ngôn Viễn luôn im lặng lên tiếng: "Mấy người... nhìn tôi làm gì?"

Người ở trên nhìn bọn họ chăm chăm, dường như đã xuất thần.

Ngôn Viễn thất thanh: "Có phải các người quá ích kỷ hay không, thực sự là không còn nhân tính rồi sao? Muốn cứu con cháu nhà họ Chu, các người để cho tôi chết? Muốn thế mạng thì cũng là một trong số các người! Đó cũng không phải là con tôi!"

Giọng của Ngôn Viễn dường như xuyên thủng bầu trời đêm yên tĩnh, hù dọa mấy con chim bay đi. Còn tôi có thể tưởng tượng ra lúc này Chu Quý Nhụy đang chặn trước người anh ta, bởi vì cô ấy hét lên: "A Viễn không thể chết được! Anh ấy chết thì con phải làm thế nào? Anh hai chị hai, đây là con của hai người, muốn thế mạng thì phải là các người chứ! Cha, cha nào có đạo lý như vậy? Cha nói câu nào đi chứ!"

Một lát sau Chu Phụng Tiên mới lên tiếng: "Con à, con còn chưa kết hôn với nó, dù sao nó cũng chỉ là người ngoài!"

Chu Quý Nhụy: "Không..."

Ngôn Viễn quát: "Muốn chết thì cũng phải là lão già ông! Chúng tôi vẫn còn trẻ, ông đã sắp bảy mươi rồi, đứa bé cũng là do ông làm mất, tại sao

không đổi bằng mạng của ông?"

Dưới hố đột nhiên im lặng.

Sau đó là giọng nói run run của Chu Phụng Tiên: "Con út, con xem đây là chàng rể tốt con tìm đó! Tâm địa ác độc, chê cha sống quá lâu, bảo cha chết đi! Chính là nó! Chính nó phải chết để đổi lấy cháu!"

Dưới hố dường như rất hỗn loạn, có tiếng xô đẩy, còn cả tiếng khóc của Chu Quý Nhụy. Chu Trọng Lăng rống lên: "Quý Nhụy, qua đây!" Cô con dâu cũng lên tiếng: "Mày chết đi!" Hiển nhiên là giúp đỡ Chu Phụng Tiên đối phó với mình Ngôn Viễn.

Tôi không nghĩ tới chuyện sẽ như thế này. Đây có nằm trong dự liệu của "gã"?

Rốt cuộc là gã muốn gì?

"Im... ngay!" Gã quát, sau đó bật cười to, như là gặp được chuyện buồn cười nhất thế giới.

"Quả nhiên... vẫn là như vậy sao?" Gã giống như lăm bẫm, nhìn chăm chăm đám người dưới hố, "Cả nhà các người, rốt cuộc... coi đứa bé là thứ gì? Đứa bé được các người sinh ra, rốt cuộc trở thành thứ gì? Không có ai bằng lòng cứu đứa bé, lại để cho người ngoài... hi sinh. Hai mươi lăm năm trước là thế, hai mươi lăm năm sau... vẫn là như vậy sao?"

"Hay là... tôi nói... chưa rõ ràng lắm... là muốn, người nhà họ Chu các người, một người chết đổi... lấy đứa bé. Các người... lại chọn người ngoài. Các người không có... vượt qua thử thách, không vượt qua! Đều phải chết!"

"Chu Phụng Tiên, vậy thì... bắt đầu từ ông. Ông nói cho tôi biết hai mươi lăm năm trước, đứa bé... bị ông đánh mất, năm tuổi ấy... Chu Thúc Vân, có phải... không đáng một xu hay không? Nó... bị người bắt cóc, các người tìm mấy ngày, rồi không tìm nữa... Có phải bởi vì nó đần hơn so với những đứa trẻ khác... năm tuổi còn chưa biết nói chuyện, cho nên... ông đã vứt bỏ nó? Ông có biết, nó luôn... muốn tìm nhà của mình. Nhưng nhiều năm như vậy,

các người... chưa từng đi tìm nó, chưa từng đi tìm nó. Thế nhưng nó vẫn muốn về nhà.

Cho... cho nên tôi tìm đến các người. Tôi tìm... cha mẹ, ha ha, còn cả anh trai em gái đến đây."

Chương 46: Ô Ngộ (Phần 7.1)

Trong đầu tôi đã hiện lên đầy đủ câu chuyện.

Gã là Chu Thúc Vân.

Hai mươi lăm năm trước, Chu Thúc Vân năm tuổi bị bắt cóc, nhưng gã sinh ra trí lực đã thiếu hụt, nhà họ Chu lại đông người. Theo như cách nói của gã thì nhà họ Chu chỉ đi tìm mấy ngày rồi dứt khoát từ bỏ.

Cuối cùng gã rơi vào tay tập đoàn trộm cắp, học được bản lĩnh, hiện tại quay về tìm.

Gã bắt cóc bốn đứa bé trong khu vực nhà mình ở khi còn nhỏ, trong đó có cả cháu ruột Chu Tử Hàn. Giống như lời Đàm Giáo nói, gã bắt cóc nhiều trẻ em như vậy có lẽ là để làm bạn với mình, vì giải phóng tình cảm nào đó, cũng có lẽ chỉ để che giấu.

Gã đưa ra điều kiện tiền chuộc với một gia đình, thu hút tất cả sự chú ý của cảnh sát. Lúc này lại âm thầm thông báo cho nhà họ Chu tạm thời không có người chú ý, bảo bọn họ đến đây, sắp xếp cạm bẫy kiểm soát.

Sau đó ngược đãi tinh thần, trêu đùa, muốn chém đứa bé, cháu nội duy nhất của nhà họ Chu. Tiếp đó lại muốn chém ba người, cuối cùng giết một người, mục đích của gã vừa là trả thù cũng vừa là thử thách.

Dựa vào lời của gã, cuối cùng nhà họ Chu không có ai chịu "hi sinh" vì đứa bé, không vượt qua được thử thách.

Hiện tại gã muốn giết cả nhà bọn họ. Tôi tin đây mới là mục đích thật sự của gã, trước đó chỉ là tra tấn thôi.

Song tôi hoàn toàn không nghĩ tới, Chu Thúc Vân lại móc một khẩu súng ra. Kiểu súng bốn sáu, nhưng nòng súng sáng choang.

Gã xuất thân từ tập đoàn trộm cắp, lấy được một khẩu súng như vậy cũng là chuyện thường, song bởi vậy mà người nhà họ Chu hoàn toàn không có cơ hội sống rồi. Tôi nhìn qua khuôn mặt cười khố của gã, thật sự là trí lực thấp sao? Toàn bộ quá trình của gã hầu như không có chút sơ hở, vô cùng chu toàn.

Chỉ có sự xuất hiện của tôi và Đàm Giáo nhiều lần ngăn cản là nằm ngoài tính toán của gã.

Gã giơ súng lên, mọi người dưới hố đồng loạt hét lên sợ hãi. Gã cười ngây dại: "Từ... bắt đầu từ ai đây? Cha, anh trai, chị dâu hay là em gái?" "Thúc Vân? Con là Thúc Vân sao?" Giọng Chu Phụng Tiên vang lên, "Con hiểu lắm rồi, chúng ta không ngừng tìm kiếm con. Ta và mẹ con không nghĩ là con còn sống. Chúng ta tìm con nhưng không thấy, con không thể giết chúng ta! Chúng ta là người thân của con mà!"

Chu Thúc Vân mở to mắt, dường như có chút hoang mang, nhưng lập tức lắc đầu: "Ông nói láo, ông... là một kẻ lừa gạt. Tôi biết hết... tôi cũng biết vào ngày 15 tháng 8 năm 1992 khi tôi mất tích là bị người ta dùng kẹo, ở quầy bán quà vật... bắt cóc. Ông tìm, tìm ba ngày, sau đó, ông nói với mẹ, đừng... vốn chính là... năng lực kém, là gánh nặng, mẹ không chịu, ông đánh mẹ, đánh mẹ... đánh rất nhiều lần... cho nên mẹ mới mất sớm như vậy, mất sớm như vậy..."

Tôi, tôi bị ép làm ăn trộm, mỗi ngày bị đánh, tôi mười tuổi, mười tuổi vụng trộm trốn về, đi đến tìm ông... Tôi nói cha ơi, cha ơi là con, ông, ông nhận ra tôi. Ông nhận ra tôi! Ông không nhận tôi, đuổi tôi đi... nhưng tôi nhận ra ánh mắt của ông, ánh mắt của ông..."

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng như khóc như cười của Chu Thúc Vân, hai hàng nước mắt của gã chảy xuống.

"Thúc Vân thật đáng thương... Chu Thúc Vân, đáng thương biết bao..."
Gã lâm bẫm.

Gã nói không sai, Chu Thúc Vân thật đáng thương. Còn người cha Chu Phụng Tiên này vừa đáng thương lại thật đáng giận. Người thân còn sống lại vì sợ gã trí nhược thấp, sợ gã trở thành gánh nặng, vứt bỏ hai lần, nhưng tôi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Chu Thúc Vân đã rời khỏi nhà họ Chu nhiều năm, lúc ấy tuổi còn nhỏ, tại sao lại biết nhiều như vậy?

Chương 47: Ô Ngộ (Phần 7.2)

Song đã chẳng kịp nghĩ ngợi gì nữa, trong lồng ngực tôi có thứ gì đó lạnh ngắt rồi lại nóng như lửa lấp vào.

Người như Chu Phụng Tiên, ông ta có biết trên đời này có người sẵn lòng lấy hết tất cả để đổi lại người thân mà không thể không. Dù bọn họ bị bệnh, bị thương cũng được. Toàn bộ cuộc sống đều dựa vào tôi cũng không sao, chỉ cần bọn họ còn sống là tốt rồi.

Tôi cúi đầu, nhìn ánh mắt sâu xa của Đàm Giáo, dường như cũng đang rầu rĩ.

Lòng tôi đột nhiên nguội lạnh. Có lẽ tôi không nên đến gần cô ấy thì sẽ không mất đi cô ấy, nhưng cô ấy và tôi đang rơi vào trong một mê cục, tôi phải bảo vệ cô ấy.

Chu Thúc Vân lại nói thêm: "Tôi không có gì... cũng không muốn gì hết... Giết chết tất cả các người... đã bỏ rơi tôi. Chỗ kia... bà chủ quỳ què vật cũng đồng ý với mẹ tôi trông tôi để cho bà đi đánh bài... Tôi đã giết bà ta, còn cả Tiểu Long, anh Tiểu Long chơi đùa với tôi, tôi bị bắt, anh ta chạy đi... là anh ta muốn kẹo, lại nói là tôi, người bị bắt là tôi... Anh ta cũng đã bị giết rồi. Hiện tại là các người. Toàn bộ... toàn bộ giết hết. Chu Thúc Vân cũng sẽ được vui vẻ. Ở trên đời này không còn kẻ thù nữa." Gã nói lộn xộn, nhưng có thể nghe hiểu được gã đã giết hai người.

Đàm Giáo đột nhiên khẽ kéo cổ áo tôi, thì thầm: "Tôi đã thấy hai người kia trên bản tin." Tôi ngẩng đầu nhìn, Chu Thúc Vân giơ súng lên, vẻ mặt tàn khốc.

Tôi không thể nhìn gã giết người.

Tôi đã từng thề sẽ không để ai chết trước mặt mình.

Tôi nói khẽ với Đàm Giáo: "Cho dù xảy ra chuyện gì thì đừng có đi ra." Cô ấy bắt lấy áo tôi, ra sức lắc đầu. Tôi mỉm cười: "Đại tác gia, ở yên đó đừng nhúc nhích. Tôi phải đi ra ngoài đây. Trên đời này người vô tội không nên chết. Buông tay đi."

Cô ấy nhìn chăm chăm tôi, từ từ thả tay ra, nụ cười có chút đắng chát. Tôi biết rõ mình thích dáng vẻ thẳng thắn như vậy của cô ấy. Tôi nhặt một hòn đá từ bụi cỏ, cúi người xông thẳng ra ngoài.

Chu Thúc Vân kia cảm xúc có lẽ vô cùng kích động nên không chú ý tới tôi, nhưng tôi không thể tránh khỏi tầm mắt của những con chim kia, chúng vỗ cánh bay lên đằng sau gã. Muộn rồi! Tôi tiến lên ba bước, đánh vào sau gáy gã. Lúc này gã giật mình quay đầu lại, lùi một bước, viên đá lệch đi, đụng thẳng vào ngực gã. Người dưới hố hô lên, gã ngã xuống, giơ súng về phía tôi. Tôi lăn người, "Đoàng" phát súng bắn lên trời, thực sự khiến tôi bị dọa. Tôi bắt được cánh tay cầm súng của gã, hai bọng tôi vật lộn trên mặt đất.

Những con chim kia lao về phía tôi, mổ mặt và tay tôi. Trong lòng tôi nghĩ hỏng rồi, vốn đánh bất ngờ Chu Thúc Vân còn có phần thẳng, nhưng hiện tại rất nguy hiểm.

Tôi không biết Đàm Giáo chạy đến từ lúc nào, chỉ là khi tôi và Chu Thúc Vân đấu nhau, những con chim kia đột nhiên bay mất. Tôi liếc nhìn thấy một người đứng bên cạnh hố, chỉ mặc một chiếc áo dây màu xanh, áo phông đã cởi ra treo lên đầu, chỉ còn lộ mỗi đôi mắt. Dáng vẻ vô cùng buồn cười. Tay trái cô ấy cầm chiếc đèn dầu, tay phải cầm lấy cành cây to, ra sức vung. Gần như tất cả chim đều bị thu hút bởi cô ấy bay qua đó, một màu đen chằng chịt. Cô ấy ném đèn dầu xuống đất, trên mặt cỏ nhanh chóng dấy lên ngọn lửa. Những con chim kia hoảng sợ, nhanh chóng bay đi.

Cô ấy thật thông minh, dám phóng hoả đấy. Hơn nữa một cô gái yếu đuối vậy mà lại quyết định nhanh chóng chạy tới giúp tôi. Trong chốc lát, chút cảm xúc nóng ấm nào đó lan toả trong lòng tôi.

Chương 48: Ô Ngộ (Phần 7.3)

Chỉ trong khoảng một phút, nòng súng màu đen nhắm ngay vào tôi. Trong đầu tôi trống rỗng, cũng chả còn gì để mất nữa, bắt lấy cổ tay Chu Thúc Vân, ra sức vịn. Tôi nghe thấy tiếng khớp xương gãy. Trong lúc hỗn loạn tôi và gã bốn mắt nhìn nhau. Người đàn ông trí lực có vấn đề này có hoảng sợ, có bi thương, có mờ mịt, cũng có chút giật mình.

"Đoàng."

Tôi chấn động, cúi đầu nhìn, gã cũng không kịp phản ứng, tay bóp cò súng. Lỗ máu xuất hiện trên ngực. Tay gã mềm nhũn, súng cũng rơi xuống mặt đất. Tôi đá súng ra xa, sau đó cởi áo vò thành cục đè lên lồng ngực gã.

"Hắn chết rồi! Chết rồi!" Dưới hố có người hoảng sợ nói.

Những con chim kia như thể biết rồi, soàn soạt vỗ cánh bay đi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Đàm Giảo ở phía sau tôi ngo ngác đứng một lát, cũng kiệt sức ngồi xuống: "Anh không sao chứ?"

Tôi đáp: "Không sao."

Người nhà họ Chu ở phía sau khóc hô: "Mau cứu chúng tôi ra! Mau lên!" Ở chân núi xa xa đã thấy được ánh đèn xe cảnh sát lập loè.

Chu Thúc Vân trước mắt tôi sắc mặt tái nhợt, không nhúc nhích, đôi mắt nửa khép nửa hở. Tôi đỡ gã: "Cố chịu đựng! Nói cho tôi biết những con chim kia từ đâu đến? Tại sao chúng lại nghe lời anh?"

Chu Thúc Vân lặng lẽ trợn mắt, hơi thở mong manh: "Chim... chim là có người cho tôi."

"Ai đưa cho anh?"

"Không... không thể nói." Gã thực sự câm miệng.

Tôi lại hỏi: "Người để lại tờ giấy cho Đàm Giáo có phải là anh không?"
Gã đáp: "Không... không biết... giấy gì... Đàm, Đàm... là ai?"
Gã chớp mắt rồi hôn mê. Tôi thử một chút, chỉ còn lại hơi thở vô cùng yếu ớt. Sau lưng vang lên tiếng bước chân cách đó không xa, là của cảnh sát. Tôi quay đầu nhìn Đàm Giáo, cuộc đối thoại vừa rồi cô ấy cũng nghe được. Ánh lửa chập chờn tiến vào trong con người đen kịt của cô ấy.

Tôi ở trong Cục cảnh sát cả một đêm, rồi thêm một ngày.

Lúc trời tối, tôi được thả ra. Tôi hiểu rõ có người nhà họ Chu ở đó, tất cả mọi chuyện đều rõ ràng, cảnh sát sẽ không làm khó tôi.

Vụ án liên hoàn này coi như được phá rồi.

Lúc được thả ra, tôi hỏi một cảnh sát: "Cô gái đi cùng tôi đến đây đâu rồi?" Anh ta đáp: "À, cô ấy vẫn chưa xong, có lẽ cũng nhanh thôi."
Tôi đứng ở cửa Cục cảnh sát, nhớ tới xe của Đàm Giáo cũng bị bọn họ mang về, phải điều tra chứng nhận thêm một lúc.

Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Hoa ở tiệm, bảo cậu ta mang xe máy đến cho tôi, kèm thêm hai mũ bảo hiểm.

Đàm Giáo luôn lái Audi, hôm nay cho cô ấy ngồi xe máy có lẽ cũng sẽ không bắt bẻ, còn cảm thấy mới lạ ấy chứ.

Tiểu Hoa nhanh chóng lái xe đến, tôi đuổi cậu ta về, đỗ xe ở ven đường bên Cục, châm một điếu thuốc, chờ cô gái của tôi ra.

Vừa rồi nghe nói Chu Thúc Vân được đưa đến bệnh viện không lâu thì qua đời. Vụ án cứ thế dừng lại, manh mối thần bí mà tôi và Đàm Giáo đang truy lùng cũng bị gián đoạn. Tôi cảm thấy vụ án này còn tầng tầng lớp lớp điểm đáng ngờ. Dựa vào mình Chu Thúc Vân làm được hết những chuyện

này, không phải không có sức thuyết phục sao. Còn có những con chim kia khi Chu Thúc Vân chết chúng bay đi hết. Liệu chúng còn xuất hiện nữa không?

Đang tập trung suy nghĩ thì phía sau có hai người cảnh sát trẻ tuổi đi qua. Một người nói: "Moá, không nghĩ tới vừa rồi khi đội trưởng bàn giao với Thẩm Thời Nhận, lại nói cô gái kia là bạn gái cũ của cậu ta."

Chương 49: Ô Ngộ (Phần 7.4)

Người khác nói: "Thảo nào Thời Nhận điều tra vụ án này liều mạng như vậy. Đêm qua còn đi mua giường gấp cho cô ấy nghỉ ngơi, sáng nay còn mua điểm tâm. Đây là muốn nối lại tình cũ đấy."

"Vừa rồi tôi nghe đội trưởng dặn dò Thẩm Thời Nhận đưa cô ấy về nhà. Đội trưởng đang muốn làm ông mai rồi."

Hai người bọn họ đã đi xa, tôi vẫn còn hút thuốc, đột nhiên cảm giác trong ngực hơi khó chịu. Trong đầu hiện lên khuôn mặt Đàm Giảo, còn cả lúc cô ấy ở cạnh Thẩm Thời Nhận, giữa hai người luôn là bầu không khí xấu hổ.

Hoá ra là thế.

Một lát sau, tôi nhìn thấy Đàm Giảo ở bên phía đối diện đi ra, bên cạnh là Thẩm Thời Nhận mặc đồng phục cảnh sát. Áo phong của cô ấy đã sớm bị đám chim mổ nát, trên người mặc chiếc áo sơ mi cảnh sát màu xanh, bỏ áo vào trong quần. Cách ăn mặc tuy ý nhưng vẫn rất đẹp. Không biết hai người đang nói gì, Đàm Giảo mỉm cười, nụ cười vô cùng đẹp để mang theo chút đặc ý, đôi mắt dịu dàng nhìn anh ta. Thẩm Thời Nhận cũng cười, khác hoàn toàn với vẻ nghiêm túc khi phá án, ánh mắt anh ta nhìn cô ấy cũng rất dịu dàng.

Thẩm Thời Nhận mở cửa xe cho cô ấy, Đàm Giảo ngẩng đầu nhìn xung quanh, không biết đang nhìn gì. Sương mù buổi đêm che khuất, cô ấy không nhìn thấy tôi, cứ thế ngồi vào trong xe.

Anh ta lái xe đưa cô ấy về nhà.

Tôi ném điếu thuốc trong tay, lái xe về tiệm.

Nghỉ hai ngày, trong tiệm có rất nhiều việc phải làm. Tôi dứt khoát thức thông đêm, đến tận sáng mới đi ngủ.

Cảm giác ngủ chẳng được bao lâu thì có người đập vào tôi: "Anh Ngô, cô gái của anh lại tới rồi." Trong giọng nói mang theo ý cười. Tôi mở mắt ra, rèm cửa trong phòng bị kéo hết xuống, bên trong u ám. Anh bạn đập vào người tôi cũng đi ra ngoài. Một lát sau có người vén rèm lên, ánh sáng chiếu vào, đèn cũng được bật lên. Đàm Giáo cả người toả sáng, ánh mắt dịch chuyển, đứng ở cửa ra vào: "Anh còn đang ngủ sao? Cũng mười giờ rồi."

Vậy là ngủ được ba tiếng.

Tôi nhắm mắt lại, ngồi dậy: "Ừ, dậy rồi." Lúc này mới phát hiện khi ngủ tôi chỉ mặc mỗi quần đùi, bên trên cởi trần, đắp mỗi chiếc chăn mỏng.

Tôi ngồi im không nhúc nhích, cô ấy kéo ghế ngồi xuống, liếc tôi rồi dời mắt đi: "Có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào?"

Tôi đáp: "Tin xấu."

Cô ấy: "Anh quả nhiên là như vậy, thích đắng trước ngọt sau. Nghe cho kĩ nhé, tin xấu là vừa rồi Thẩm Thời Nhận gọi điện cho tôi nói kết quả điều tra ADN của người kia không khớp với Chu Phụng Tiên. Nói cách khác, gã vốn dĩ không phải là Chu Thúc Vân. Hơn nữa pháp y còn phát hiện người này không phải bẩm sinh trí lực thiếu hụt, tinh thần gã thất thường là do thường xuyên bị bạo lực trong đầu tụ thành máu. Không giống như Chu Thúc Vân."

Tôi lắp bắp: "Vậy gã là ai?"

"Tôi cũng đã hỏi vấn đề này, kết quả anh thử đoán xem. Thẩm Thời Nhận nói bọn họ phát hiện ADN của "gã" trùng khớp với một cậu bé người Giang Tô mất tích hơn hai mươi năm về trước, cha mẹ cậu ta không ngừng tìm kiếm, nhưng không tìm được. Tên thật của cậu ta là Hứa Tử Phong."

"Tại sao Hứa Tử Phong lại giúp Chu Thúc Vân báo thù?"

Đàm Giáo lắc đầu: "Bọn họ đều là trẻ em bị bắt cóc, có lẽ... có mối quan hệ

rất sâu."

"Tin tốt là gì?" Tôi hỏi.

Đàm Giảo: "Anh xem này, chúng ta vốn cho rằng vụ án được phá, manh mối đứt đoạn, nhưng hiện tại vụ án này vẫn còn có ẩn tình, không phải là chúng ta có thể tiếp tục điều tra sao?"

Tôi gật đầu, im lặng không nói gì.

Cô ấy nhích đầu qua, hỏi: "Này, người anh em, đang suy nghĩ gì thế?"
Tôi không biết mình đã biến thành "người anh em" của cô ấy từ lúc nào. Vì thế tôi giơ tay lên, khẽ chạm vào mũi cô ấy, tức giận: "Gọi linh tinh gì đấy? Tôi đang nghĩ xem ai là Chu Thúc Vân thật sự."

Chương 50: Đàm Giảo (Phần 8.1)

Tôi không nghĩ tới vụ án ngọt ngào bị thương như vậy lại vẫn còn khiến cho người ta đánh hơi được tin tức bất quá.

Thật sự là bội phục sự nhạy cảm của bản thân.

Nguyên nhân là khi tôi bị mắc kẹt trong Cục cảnh sát khoảng thời gian kia, đêm hôm khuya khoắt, tôi đáng lẽ phải ở lại trong phòng thẩm vấn, nhưng còn chưa đến lượt, tôi vừa mệt mỏi vừa kích động, còn thấp thỏm chờ Ô Ngộ, không biết bên đó thế nào, nhưng con người cơ trí đen tối như anh, chắc chắn không có chuyện gì.

Lúc này cửa bị đẩy ra, Thẩm Thời Nhận đang gọi điện thoại, tôi nghe thấy anh ta lên tiếng: "Đúng vậy, cô ấy đang ở chỗ tôi. Điện thoại cũng giao nộp rồi, cho nên cô không gọi được. Không có chuyện gì đâu, cô Chu cứ yên tâm."

Cô Chu? Anh ta còn quen biết giống cái khác sao?

"... Sẽ không nghiêm hình bức cung, làm sao có thể... Cô Chu nghĩ quá nhiều rồi. Đàm Giảo cũng là bạn của tôi, hơn nữa trước nay chúng tôi đều làm việc theo pháp luật."

Lúc này tôi mới nhận ra cô Chu = Tráng Ngư. Shit, sao đã chuyển đến chỗ Thẩm Thời Nhận rồi, tôi có cảm giác cô bạn mình giống như thái tử được phủ thêm hoàng bào.

"Ngủ ư? Chúng tôi còn phải tra hỏi, chịu đựng cả đêm đấy... Được rồi, cô đừng tới quấy rầy chúng tôi phá án... Không cần nói nhiều nữa, tôi đồng ý với cô, sau khi hỏi xong sẽ sắp xếp chỗ ngủ cho cô ấy. Ăn cơm à? Được, cũng sẽ sắp xếp. Tôi thực sự phải cúp máy đây."

Mới đầu trong lòng tôi còn hơi cảm động, Tráng Ngư chăm sóc tôi như vậy.

Thế nhưng khi tôi thoáng nhìn Thẩm Thời Nhận sau khi cúp máy, đuôi mày khoé mắt đều là chút vui vẻ bất đắc dĩ, lập tức cả người tôi giật mình.

Có gian tình.

Với tư cách là một tác giả sáng tác vô số câu chuyện ngược luyến sung ngọt, tôi lập tức ngửi được mùi khác thường, tuy sự mập mờ này vẫn còn ở trong tâ chưa phát triển thành hình.

Thẩm Thời Nhận ngấm trúng Tráng Ngư? Cũng có thể, nhìn từ ngoài Tráng Ngư cũng là thực nữ có sức hút, Thẩm đại hiệp không thích hệ thiếu nữ như tôi, loại võ sư thiếu lâm như anh ta không phải là không đánh lại được yêu tinh ư?

Về phần Tráng Ngư khó mà nói được. Trước nay cô ấy chỉ tập trung học tập, không biết có vừa ý với đàn ông im lặng chất phác? Đối với cô ấy mà nói chinh phục khó khăn không biết có mang lại cảm giác hưng phấn hay không?

Chờ khi Thẩm Thời Nhận và một cảnh sát khác tiến đến, trên mặt tôi đã là nụ cười bí hiểm. Không đợi bọn họ lên tiếng, tôi đã nói: "Này vừa rồi anh gọi điện cho Ngư nhà tôi à?"

Thẩm Thời Nhận hơi sững sốt, vẻ mặt nghiêm nghị, cứng rắn đáp: "Cô Đàm Giáo, mời ngồi, bắt đầu tra hỏi."

Tôi: "OK."

Việc tra hỏi đúng như tôi dự đoán, bọn họ hỏi rất tỉ mỉ, nhưng tôi không làm chuyện gì trái với lương tâm nên trả lời lưu loát. Đến bình mình thì kết thúc, quả nhiên Thẩm Thời Nhận đưa tôi đến một chiếc giường gấp nghỉ ngơi. Chờ tôi ngủ được mấy tiếng, anh ta lại mang cho tôi lồng bánh bao hấp ưa thích.

Chắc chắn là Tráng Ngư nói với anh ta.

Tôi vừa ăn vừa thích thú nhìn anh ta cười, tôi cười đến mức khiến mặt anh ta đỏ rần, phải lên tiếng: "Đàm Giảo, có chuyện gì khiến cô vui như vậy?"

Tôi đáp: "Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến bạn thân Chu Ngư của tôi thôi. Nghĩ đến cô ấy là thấy vui vẻ."

Nghe vậy khuôn mặt Thẩm Thời Nhận cũng trở nên dịu dàng: "Cô ấy vẫn còn là sinh viên nhỉ, tình cảm giữa hai người tốt như vậy sao?"

Tôi gặm bánh bao đáp: "Đúng vậy. Anh có biết cô ấy ở đại học được hoan nghênh thế nào không, người theo đuổi phải ít nhất một tá, không biết cuối cùng sẽ rơi vào tay ai đây."

Tôi thực bội phục bản thân đã đáp trả lại được nguyên lời.

Thẩm Thời Nhận liếc tôi, im lặng, có lẽ là không biết nói gì cho hợp lý.

Tâm trạng hưng phấn này của tôi duy trì đến tận khi Thẩm Thời Nhận đưa tôi ra cửa Cục. Tôi nhìn khắp nơi không thấy Ô Ngộ đâu, bọn họ nói anh đã đi trước rồi.

Chỉ là anh vô cùng mệt mỏi, trên người còn có vết thương.

Hơn nữa, anh cũng chả có lý do gì phải chờ tôi cả.

Chương 51: Đàm Giảo (Phần 8.2)

Ngủ một giấc tỉnh dậy, tôi phát hiện trong điện thoại không có bất kì tin nhắn nào của Ô Ngộ, cũng chẳng có cuộc gọi nhờ nào. Tôi nằm lì trên giường nghĩ thực ra anh chính là một người như vậy đấy. Trên người anh có khí chất lạnh lùng, cho dù bạn ở gần anh, nhưng bạn sẽ có cảm giác mình cách anh rất xa.

Trong đầu tôi xuất hiện suy nghĩ:
Có phải mình thích anh rồi không?
Nếu không thích, trong lòng dường như lập tức khó chịu, giống như bị chặn bông trước ngực, tuy mềm nhũn nhưng như hút hết mọi thứ ra.

Nếu tôi thích thì sao?
Tại sao lại có cảm giác kinh hoàng bất an chứ?
So với những chàng trai trong sáng hồi cấp ba, đại học, tôi thích thì cảm giác hoàn toàn khác.

Tại sao chứ?
Nhận được điện thoại của Thẩm Thời Nhận, tôi lập tức đi tìm Ô Ngộ, không nghĩ tới anh vẫn còn ngủ, điều này khiến tôi cảm thấy rất mới lạ. Bởi vì mấy lần trước hình như đều là anh đợi tôi ngủ đủ. Tôi còn chưa kịp ngăn thì Tiểu Hoa đã kích động chạy vào đập người anh.

Vì thế tôi cảm thấy hơi khó chịu với Tiểu Hoa, cũng đành vén rèm đi vào.

Tôi hiếm khi đi vào phòng đàn ông, cho nên không nghĩ tới anh lại mặc ít như vậy. Tiểu Hoa còn quan tâm bật đèn cho tôi, vì thế tôi nhìn rõ phần lưng, cả cơ bắp săn chắc của anh nữa. Anh mặc quần đùi màu đen, liếc tôi,

giật chần khoác lên người. Tôi không biết có phải lúc này trong mắt anh xuất hiện sự khó xử hay không.

Tôi ngồi xuống bên giường, giả vờ vô tình bàn chuyện vụ án với anh.

Thực sự cũng là chuyển hướng quan trọng. Toàn bộ vụ án dường như đảo ngược, người đàn ông kia là Hứa Tử Phong chứ không phải Chu Thúc Vân, vậy tất cả mọi chuyện là vì sao?

Tuy đang nói đến vụ án, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy cảm xúc của Ô Ngộ không ổn định lắm, ánh mắt hơi lạnh, dường như phát cáu, song chúng tôi vừa hỏi vừa đáp lại chả có vấn đề gì.

Chẳng lẽ là tức giận vì bị gọi dậy?

Vì thế tôi cố ý chọc anh: "Anh bạn, đang nghĩ gì thế?"

Lúc này anh mới giống như bình thường, dùng tay chạm vào mũi tôi: "Gọi linh tinh gì đấy?"

Anh bảo gọi linh tinh gì đấy?

Lúc ấy tôi không dám đáp, đành phải tiếp tục nhắc đến vụ án.

Ai là Chu Thúc Vân thực sự?

"Có thể Chu Thúc Vân và Hứa Tử Phong là bạn thân, hơn nữa anh xem trí lực của bọn họ đều thiếu hụt... nhưng lại dễ dàng trao đổi trong thế giới của bọn họ, Chu Thúc Vân xảy ra chuyện gì đó, ví dụ như... đã qua đời, cho nên Hứa Tử Phong mới đột nhiên thay anh ta báo thù?" Tôi nói ta.

"Quan hệ của bọn họ nhất định vô cùng tốt." Ô Ngộ gật đầu, "Nếu không Hứa Tử Phong làm sao biết được những chuyện kia của nhà họ Chu? Kể cả những chuyện đã trải qua khi bị lừa bán đi. Điều này chứng tỏ đầu óc Chu Thúc Vân không thực sự có vấn đề, năm tuổi anh ta đã nhớ rõ ràng được mọi chuyện, kể lại cho Hứa Tử Phong, nhưng trong lòng tôi vẫn có nghi vấn. Hứa Tử Phong là kẻ nửa điên, ba lần giao đấu với gã, cảm giác năng lực ứng biến của gã không tốt, tố chất tâm lý cũng kém. Cô nói xem một

người như vậy có thể sắp xếp kế hoạch chặt chẽ chu đáo, đầu tiên giết hai người có liên quan, lại sắp đặt mê cục cho cảnh sát, kế điều hổ ly sơn, tiến hành xét xử đạo đức, tôi cảm thấy tương đối gượng ép. Hơn nữa trước khi chết Hứa Tử Phong từng nói những con chim kia là có người cho gã, hơn nữa gã cũng không biết gì về tờ giấy. Tôi cho rằng gã nói thật."

Trong lòng tôi chấn động, cảm giác sương mù bao phủ thoáng cái được người xua tan. Tôi liếc anh, không nghĩ tới anh còn suy luận rất sắc bén đây. Tôi đáp: "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, nhưng anh đã nói ra rồi."

Anh thoáng mỉm cười.

Cuối cùng hôm nay tôi đã thấy anh cười rồi.

Chương 52: Đàm Giảo (Phần 8.3)

Tôi hỏi: "Này, anh bạn, cười gì thế?"

Anh nhìn tôi không đáp. Ánh mắt kia hơi dọa người, sau đó tay anh đột nhiên đặt bên mép giường, cơ thể hơi nghiêng về trước, tôi vốn tựa ở bên giường, cảm giác hơi thở của anh tới gần. Hơi thở ấm áp mạnh mẽ thuộc về đàn ông. Tim tôi đập càng nhanh hơn, sự nguy hiểm này khiến cho không ai dám bình tĩnh ngồi, song anh chẳng nói gì, tôi cũng đã không giữ được kiềm chế, đành giả vờ như không có chuyện gì quay mặt đi.

Sau lưng truyền tới tiếng xột xoạt, khoé mắt tôi thoáng liếc qua chiếc áo phông anh đã mặc vào, sau đó anh đứng lên nói: "Tôi đi rửa mặt."

"Ừ."

Anh mở cửa hông ở phòng nhỏ ra, bên ngoài đã sáng hẳn, anh cầm lấy cốc nước và khăn mặt, ngồi xổm bên vòi nước, bắt đầu rửa mặt. Tôi nhìn mặt trời chiếu vào người anh, chiếu lên chiếc áo phông màu xám của anh. Hiện tại anh thực sự sống như một người đàn ông cầu thả qua loa, phần lớn thời gian nhìn anh, tôi đã hoàn toàn không còn nhớ được dáng vẻ tinh anh một sách trên thuyền. Thỉnh thoảng tôi nhìn vào mắt anh, nhìn nụ cười thoáng qua của anh lại dường như thấy được bóng dáng của người đàn ông dị dạng mà sáng ngời kia.

Anh rửa mặt xong, rồi vùi đầu vào vòi nước, tránh chỗ bị thương ra. Cuối cùng lấy khăn mặt lau vài cái, sau đó quay về phòng nhìn tôi: "Xong rồi. Cô ăn sáng chưa?"

Tôi đáp: "Còn chưa, tôi nghe điện thoại xong là đến đây luôn."

Anh thoáng cười: "Đi ăn sáng đã, vừa ăn vừa nói."

Trong ánh mắt mập mờ của đám thợ, đỉnh đầu và da mặt tôi đều nóng lên, ra khỏi tiệm, tôi hỏi: "Hôm nay anh bỏ bê công việc, không sao chứ?"

Ô Ngộ đáp: "Hôm qua tôi đã làm việc cả đêm, hôm nay nghỉ ngơi một chút, không có việc gì đâu."

Tôi dừng bước, nhìn mặt anh, quả nhiên có quầng thâm trên mắt, chợt cảm thấy đau lòng. Tôi nói: "Nếu không đừng ăn gì hết, anh quay về ngủ tiếp đi rồi nói sau."

Anh nói: "Không sao, không muốn để cho cô đợi."

Trong lòng tôi dâng lên sự chua xót, cũng không biết nghĩ gì, thốt ra: "VẬY sau này tôi cũng sẽ không ngủ lâu để khiến anh phải đợi."

Anh mỉm cười, thản nhiên đáp: "Cô là phụ nữ, muốn ngủ bao lâu thì cứ ngủ, tôi không sao hết."

Tôi cảm thấy có lẽ anh đã không còn giận rồi.

Chúng tôi tìm một tiệm ăn gần đó, nhưng tôi có một loại dục vọng kì quái, thứ quà vặt đường phố này mặc dù đã nếm nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy những màu sắc nóng hổi rực rỡ, tôi nhịn không được đều muốn ăn mỗi thứ một miếng.

Hôm nay có Ô Ngộ ở đây, cuối cùng dục vọng của tôi đã được thả ra. Tôi chọn sáu bảy loại: "Anh ăn được hết không?"

Anh nheo mắt, như hiểu được trong lòng tôi nghĩ gì: "Cô muốn ăn gì thì cứ lấy, tôi sẽ cố gắng ăn sạch."

Trong lòng tôi đột nhiên có cảm giác thoải mái vui mừng."

Sau đó quả nhiên hai bọn tôi quét sạch sẽ.

Hai chúng tôi ra khỏi tiệm, chậm rãi trở về, gần đến giữa trưa, mặt trời chói chang, tôi bật ô: "Anh có muốn đứng vào không?" Anh đáp: "Không cần." Tôi liếc qua anh: "Anh thực sự đen đi không ít so với năm ngoái." Anh nói: "Vậy sao, không có gì không tốt hết."

Tôi nói khẽ: "Trắng một chút sẽ đẹp mắt hơn."

Anh đáp: "Lúc tôi trắng cũng không thấy cô thích chút nào."

Trên đường trống trải, mây bay bay trên đỉnh đầu, người đi đường thưa thớt, tim tôi như khẽ bị nhéo một cái. Tôi không biết tại sao anh lại nói như vậy, mà anh cũng lặng im không nói rõ. Tôi đột nhiên muốn nói: làm sao anh biết tôi không thích? Lại phát hiện lời này tuyệt đối không thể nói ra miệng. Chẳng lẽ tôi cảm thấy người đàn ông này ngay thẳng khi gọi là người anh em sao? Hiện tại mới phát hiện, anh đâu phải là người dễ đối phó, một câu cũng đủ khiến tôi không chuẩn bị kịp, tâm thần hoảng hốt. Nhưng tôi lại không biết được rốt cuộc anh cố tình hay là vô ý?

Trái tim đàn ông mới là kim dưới đáy biển, đàn ông thông minh mà bị tổn thương lại còn hơn thế.

Chương 53: Đàm Giảo (Phần 8.4)

Tôi lập tức ngó nghiêng rồi nói với anh: "Nếu như Chu Thúc Vân thực sự tồn tại, hơn nữa còn là kẻ chủ mưu tất cả mọi chuyện, vậy chúng ta làm sao tìm được gã?"

Ô Ngộ ngẩng đầu, nhìn về phía trước: "Đàm Giảo, toà nhà màu trắng xa nhất kia, trên mái nhà có ba hàng chữ. Cô có thấy rõ không?"

Tôi không hiểu anh có ý gì, híp mắt nhìn một lát. Mặc dù mắt tôi chỉ có 1.5, nhưng vẫn miễn cưỡng nhận ra được dòng chữ đầu tiên trên tấm biển, có một chữ "Đại", có một chữ "Hàng", còn những chữ khác thì không thấy rõ bởi vì thực sự quá xa. Hàng thứ hai và ba chữ đều quá nhỏ, căn bản chỉ nhìn thấy được nét loáng thoáng.

Tôi hỏi: "Ngân hàng Đại gì đó à?"

Anh cười: "Ngân hàng Thương nghiệp Đại Thông Đông Á. Hàng thứ hai là một câu: trung thực hàng đầu, đã tốt còn phải tốt hơn. Hàng thứ ba là tên tiếng Anh của ngân hàng." Anh đọc một đoạn tiếng Anh.

Tôi cảm thấy không dám tin: "Mắt anh tốt thật đấy, bội phục." Tôi cũng nhớ lại lần trước trên đường đến nhà ông bà nội Tiểu Hạo, cách rất xa mà anh đã nhìn thấy đám chim kia. Lúc ấy anh nói như thế nào nhỉ? Hình như nói sau này sẽ giải thích cho tôi.

Anh nói tiếp: "Trước khi lên con thuyền kia, tôi bị cận 1,5 độ." Anh nhìn chăm chăm tôi, như muốn nhìn xem phản ứng của tôi. Tôi hơi sừng sốt: "Sau đó thì sao?"

Anh chậm rãi nói: "Sau khi rời thuyền, mắt thành như vậy. Tôi đến chỗ người bạn kiểm tra, thị lực hiện tại là 6.0."

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, trong đó vô cùng đen, tôi luôn cảm thấy nó ẩn chứa bí mật nào đó, nhưng không nghĩ tới là loại năng lực này. Tôi

cảm nhận được trong lòng có chỗ nào đó chùng xuống, rơi vào cạm bẫy của "Điền Mỹ Nhân " thần bí.

Tôi hỏi: "6.0 là thế nào?"

Anh đáp: "Tôi đứng ở chỗ này, cô đứng ngoài 10 nghìn mét, chỉ cần cô xuất hiện trong tầm mắt, tôi sẽ nhìn thấy."

Tôi: "... Tại sao lại như vậy?"

Anh lắc đầu: "Bác sĩ cũng không tìm ra được nguyên nhân, nhưng khi tôi mất đi trí nhớ thì đồng thời thị lực cũng trở nên tốt hơn."

Tôi hỏi tiếp: "Có liên quan đến con thuyền kia sao?"

Anh gật đầu.

Tôi vẫn cảm thấy không thể tin nổi, song ngẫm lại những con chim kia có thể nghe người ra lệnh, hai chúng tôi còn nhận ra được trí nhớ đã mất, anh có đôi mắt siêu phàm cũng là chuyện có thể hiểu.

"Moá." Tôi nói tiếp, "Anh có đôi mắt như vậy, còn sửa xe gì chứ, anh có thể... có thể..."

"Có thể gì?"

Tôi suy nghĩ: "Anh có thể tham gia Những người có năng lực siêu phàm Trung Quốc, khuôn mặt anh khá được, nhất định sẽ nổi tiếng cả nước, bước chân vào ngành giải trí, còn không sợ không có tiền sao?"

"Tôi không có vô vị như vậy." Anh đáp.

Tôi nghĩ thầm: chẳng lẽ tôi rất vô vị sao?

Bọn tôi đã đi đến con đường đối diện với tiệm sửa xe, anh không bước tiếp, rút điều thuốc, tựa ở lan can ven đường, ở đó có bóng cây, tôi đứng cạnh anh, lấy chân đá mấy hòn đá nhỏ.

Đá một lát phát hiện anh cúi đầu nhìn, tôi thu chân lại, hỏi: "Anh nhìn gì thế?"

Anh ngẩng đầu, rít một hơi thuốc: "Không có gì."

Tôi: "À." Một lát sau, tôi cảm thấy lỗ tai mình hơi nóng lên.

Người đàn ông đáng chết này, thông minh nhưng bề ngoài lạnh lùng, nếu có người phụ nữ nào yêu mến anh, nên tóm anh như thế nào đây?

Anh đột nhiên lên tiếng: "Trước kia không nói cho cô chuyện đôi mắt là sợ dọa cô, cũng sợ cô không tin. Thực ra lần trước khi nhìn thấy những con chim kia tôi đã nghi có liên quan đến con thuyền, nếu không mắt tôi đã chẳng trở nên kì lạ như vậy." Anh nhìn tôi, ánh mắt xa xăm: "Có thể cũng vì con thuyền kia mà cô khống chế được những con chim kia chẳng? Bọn chúng nhận ra chúng ta, gã lại để tờ giấy cho cô, gã từng ở trên con thuyền kia. Nói cách khác, chúng ta phải tìm được Chu Thúc Vân thực sự từng ở trên con thuyền kia."

Tôi không biết dùng từ ngữ nào để hình dung cảm nhận của mình lúc này.

Anh tựa như ánh sáng chiếu thẳng vào đầu tôi. Một số hình ảnh mơ hồ đột nhiên tuôn ra ào ạt như suối.

Tôi đi dạo trên thuyền.

Tôi quan sát lần lượt từng người.

Hai mẹ con; Ô Ngộ và Ô Diệu lướt qua cửa sổ; mấy đồng nghiệp công ty; một người đàn ông u sầu... mặt anh ta cũng lướt qua.

Đó là một đôi tôi cho rằng là vợ chồng mới cưới. Lúc ấy bọn họ xoay lưng về phía tôi, tôi chỉ thấy góc mặt nghiêng, cho nên hôm qua không lập tức nhận ra. Người đàn ông cao gầy, quần áo đẹp đẽ. Cô gái mặc chiếc váy mới tinh. Họ nắm tay nhau, đeo nhẫn kim cương loé sáng. Chỉ là chiếc nhẫn kim cương mới như vậy qua một năm, hôm qua nhìn thấy đã cũ đi không ít. Trong quan hệ của bọn họ, người đàn ông chiếm vị trí chủ đạo, cô gái rõ ràng lún sâu hơn.

"Tôi đã thấy gã..." Tôi nghe thấy giọng mình vì cảm xúc mà khàn khàn, "Ô Ngộ, tôi đã thấy bọn họ trên thuyền. Tôi biết rõ Chu Thúc Vân là ai, nhưng mà... gã và cô ấy... quả thực là..."

Chương 54: Ô Ngộ (Phần 8.1)

Tôi lái mô tô đưa Đàm Giáo đến thẳng nhà họ Chu.

Trên đường đi cô ấy không ngừng gọi cho Thẩm Thời Nhận nhưng không có người bắt máy.

"Chắc anh ta đang bận nên không nhận máy." Cô ấy hơi bực mình.

Tôi nhìn thấy đôi mắt cô ấy mở to qua gương chiếu hậu, đáp: "Không liên lạc được với anh ta cũng không sao, có tôi đây."

Cô ấy: "Ừ." Thò tay ra khẽ nắm áo tôi, có chút rụt rè.

Tôi nhìn về đằng trước: "Nắm chặt." Rồ mạnh ga, tôi nghe thấy cô ấy thở mạnh, ôm chặt eo tôi, đầu cũng tựa vào lưng tôi.

Tôi không nói lời nào, đón ánh mặt trời nóng rực, đi thẳng về phía trước.

"Ô Ngộ, anh học lái xe mô tô từ lúc nào vậy? Cũng là một năm nay sao?" Cô ấy hỏi.

"Không phải. Lúc học cấp ba đã cưỡi rồi." Tôi nói, "Khi đó trong nhà không có tiền không mua được, nên đi nhờ của bạn."

"À."

Một lát sau, cô ấy hỏi tiếp: "Về sau tôi cũng sẽ mua xe gắn máy. Anh có thể dạy tôi không?"

Tôi im lặng, đáp lại: "Ô tô mà cô cũng lái kém như vậy, cưỡi mô tô có phải vượt quá khả năng của cô không?"

"Moá!" Cô ấy đâm vào lưng tôi, "Anh cười nhạo tôi! Không nghĩ tới anh là người như vậy!"

Tôi mỉm cười: "Chỉ nói sự thật thôi."
"Tôi muốn xuống xe!" Cô ấy tức giận.

Tôi tăng tốc nhanh hơn, cô ấy lập tức hoảng sợ, tay ôm chặt hơn, nhỏ giọng: "Anh chơi bản."
Tôi không đáp, cầm lấy một tay cô ấy, kéo về phía trước, đặt ngay lồng ngực để cho cô ấy ôm chặt hơn. Trong một lát tôi cảm nhận được nhịp tim nóng rực mà có lực, cô ấy không cử động, cũng không nói chuyện nữa.

Chúng tôi đã đến ngoài cửa nhà họ Chu.

Tôi để ý giữa ban ngày ban mặt mà rèm cửa tầng một và hai lại kéo hết xuống. Xe dừng ngoài cửa, bên trong mơ hồ có ánh đèn.

Không có gì lạ hết.

Chúng tôi tiến lên gõ cửa.

Không có người trả lời.

Tôi dùng sức gõ to hơn. Bên trong có người, gã không thể ngó lơ được. Quả nhiên một lát sau truyền đến tiếng nói từ xa: "Ai vậy?"
Tôi liếc Đàm Giáo, cô ấy hơi căng thẳng, tôi để cô ấy đứng ra sau.

Cửa mở một nửa, khuôn mặt Ngôn Viễn hiện ra. Vẫn là gương mặt đoan chính, nhưng hiện tại nhìn kỹ, dáng người gã cao cao, ngũ quan dường như khá giống người nhà họ Chu.

Sắc mặt gã hơi đỏ, tóc dính mồ hôi. Thời tiết rất nóng, nhưng gã lại mặc áo sơ mi và quần dài đen, trên mặt hình như có vết bẩn, nhưng thấy không rõ lắm. Nhìn thấy chúng tôi, trong mắt gã hiện lên thứ gì đó, sau đó lập tức cười nói: "Là hai người à. Còn chưa kịp cảm ơn sự giúp đỡ đối với gia đình

chúng tôi, đột nhiên tới thế này... có chuyện gì sao?"

Tôi cũng mỉm cười: "Anh Ngôn, chúng tôi có chút chuyện muốn hỏi mọi người. Không biết có tiện hay không?"

Ngôn Viễn im lặng một lúc, cất tiếng: "Có thể, hai người nói đi."

Cửa vẫn luôn trong tình trạng khép một nửa, ngăn cản quan sát tình hình bên trong. Tôi bước lên, đi đến bậc thang: "Chúng tôi muốn tìm ông Chu nhờ một chút."

Ngôn Viễn mỉm cười: "Vậy thì không tiện rồi. Cha vợ tôi đã lớn tuổi, từ Cục cảnh sát trở về rất mệt, vừa mới ngủ xong. Ông thực sự rất mệt mỏi, hay mai hai người đến nhé? Ông ấy tỉnh lại tôi sẽ chuyển lời."

Tôi đáp: "Không sao, chúng tôi sẽ không quấy rầy ông. Vậy thì anh hai của anh, Chu Trọng Lăng cũng được."

Sắc mặt gã thay đổi: "Ngại quá, anh hai và chị dâu vừa ra ngoài rồi."

Tôi hỏi: "Vậy cô Chu Quý Nhụy thì sao?"

Gã đáp: "Cô ấy cũng đi ra ngoài rồi."

Hai bọn tôi im lặng một lúc. Gã mỉm cười: "Anh Ô, cô Đàm, hai người rất nhiệt tình, có tinh thần trợ giúp, thực sự vô cùng cảm ơn. Hôm nào cả nhà chúng tôi sẽ đến thăm hỏi cảm ơn. Nếu không còn chuyện gì, tôi xin phép vì tôi cũng rất mệt."

Chương 55: Ô Ngộ (Phần 8.2)

Tôi còn chưa nói xong, cô ấy đã lên tiếng từ phía sau: "Anh Ngôn, thấy anh nói gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, thì anh cũng không cần phải treo mãi câu cảm ơn bên miệng đâu. Sau này tất cả mọi người đều là bạn bè, nhưng trời nóng thế này chúng tôi chạy tới lại không gặp được người, vậy có thể cho chúng tôi đi vào uống cốc nước không. Sẽ không quấy rầy anh, chúng tôi lập tức đi ngay."

Tôi mỉm cười, nhìn Ngôn Viễn.

Lý do của Đàm Giảo thuyết phục như vậy cũng sẽ khiến cho tất cả đàn ông đều khó xử. Ai ngờ Ngôn Viễn lại lắc đầu: "Chuyện này... thật sự không tiện, trong nhà lộn xộn, tôi cũng định tắm rửa rồi ngủ. Cô Đàm, hai người vẫn nên trở về đi." Nói xong, gã định đóng cửa. Tôi lập tức dè cửa lại. Đàm Giảo nắm lấy vạt áo tôi, có lẽ là lo lắng.

Tôi và Ngôn Viễn đối mặt với nhau. Ánh mắt gã trở nên âm u, không còn ôn hoà khách sáo như vừa rồi.

Đúng lúc này ở phía sau gã, bậc thang trong phòng truyền đến tiếng vang lớn, sau đó liên tục là tiếng va chạm, như là có vật nặng gì đó lăn xuống dưới. Gã biến sắc, nhân lúc gã phân tâm, tôi đẩy mạnh cửa xông vào, đẩy được gã lùi hai bước. Sau đó tôi và Đàm Giảo nhìn thấy ở dưới bậc thang có một người đang nằm bị trói bằng dây thừng vào ghế, đây không phải là Chu Trọng Lãng sao? Mặt và đầu cổ anh ta đầy máu, trong miệng bị nhét giẻ, nhìn thấy chúng tôi, phát ra tiếng "a a", ánh mắt hoảng sợ cầu cứu.

Trong phòng này đang xảy ra chuyện quái gì?
Chu Trọng Lãng cũng coi như nhảy bén, dám quyết tâm đến cùng để tìm cơ hội sống.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, khoé mắt tôi liếc thấy một luồng ánh sáng đâm về phía mình. Đàm Giảo hô lên: "Cẩn thận!" Ngôn Viễn móc con dao găm từ đằng sau, đâm loạn về phía trước. Tôi nghiêng người đẩy Đàm Giảo ra sau, nhưng vẫn chậm nửa bước, con dao đã sượt qua eo tôi, cơn đau nhức ập đến. Tôi bắt lấy cánh tay gã, khoé miệng gã lộ ra nụ cười lạnh, sức lực rất lớn, thân thủ vô cùng linh hoạt, hoàn toàn không giống người kinh doanh bình thường. Tôi lập tức nhận ra sợ là mình không phải đối thủ của gã.

"Đàm Giảo, báo cảnh sát! Mau gọi người!" Tôi quát.

Ngôn Viễn nhíu chặt lông mày, nhưng tôi nào để cho gã đối phó với Đàm Giảo, ra sức quấn lấy gã, hai bọn tôi đã vào trong phòng khách.

Tiếng bước chân của Đàm Giảo xa dần, tôi khẽ thở phào.

Ngôn Viễn lui về sau một bước, đôi mắt đỏ lên, nhìn chăm chăm tôi: "Rốt cuộc mày là thằng nào, tại sao phải xen vào chuyện của người khác?" Cả người tôi đề phòng, im lặng không đáp.

Gã không biết tôi.

Những con chim kia nhận ra tôi, còn gã thì không.

Tôi hỏi: "Có phải mày là người đưa những con chim kia cho Hứa Tử Phong, rồi dạy gã sử dụng?"

Gã sững sốt, bật cười: "Chuyện này mày cũng biết? Tử Phong nói cho mày à? Tại sao?" Những từ cuối cùng lạnh như băng.

Sau đó gã giơ tay lên, tiếng huýt sáo vô cùng dị thường.

Bên ngoài tấm rèm được kéo lên, mơ hồ truyền đến tiếng cánh chim vỗ. Gã lộ ra vẻ mặt đặc ý.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra khi Hứa Tử Phong chết, dưới hố có người hô "Gã chết rồi", hình như là tiếng của Ngôn Viễn, đám chim kia lập tức bay đi, không phải là nghe lệnh từ gã sao?

Tôi nói: "Tháng sáu năm ngoài, phải chăng mà cũng lên thuyền " Mỹ Nhân Điền"? Chuyện sau ngày đó mà hoàn toàn không nhớ? Chỉ là có khả năng điều khiển bầy chim?"

Sắc mặt Ngôn Viễn trở nên vô cùng khiếp sợ: "Sao mà biết?" Phản ứng của gã cũng thật nhanh, lập tức thất thanh: "Mày ở trên con thuyền đó?"

Chương 56: Ô Ngộ (Phần 8.3)

Cùng lúc đó đám chim từ khe hở của bức rèm không ngừng bay vào, rậm rạp chằng chịt, dần dần thành đàn. Chúng lơ lửng phía sau Ngôn Viễn, như một đôi cánh màu đen không ngừng mở rộng. Hình ảnh này yên tĩnh mà kinh hãi.

Chúng đang đợi lệnh của gã, đây mới là chủ nhân thực sự.

Trong lòng tôi đổ mồ hôi lạnh, tôi thực sự muốn đả kích tinh thần Ngôn Viễn để kéo dài thời gian. Tôi gật đầu: "Đúng, tao đã ở trên con thuyền đó. Chẳng lẽ mày không muốn biết những ngày sau đó, những người như chúng ta đã xảy ra chuyện gì sao?"

Nhưng vượt ngoài dự đoán của tôi, Ngôn Viễn lắc đầu: "Tao không quan tâm. Tao chỉ biết sau khi rời thuyền, tao có khả năng này. Có chúng, tao giống như có Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ (*)... tựa như chỉ cần lấy ra một đội quân bất kì, tao có thể nghe thấy, nắm rõ được tất cả sự thật về việc năm đó bị vứt bỏ. Cũng có thể kiên nhẫn, bày ra sự trừng phạt, báo thù hoàn mỹ..." Sắc mặt gã đột nhiên biến đổi, đưa tay chỉ về phía tôi, trong nháy mắt bày chim bên phải rít lên. Gã nói tiếp: "Nếu không phải chúng mày, Tử Phong cũng không chết, bọn họ hiện tại cũng đã phải chấp nhận sự trừng phạt, nhắm nháp mùi vị hối hận, vì trên người bọn họ chảy dòng máu dơ bẩn ích kỷ của họ Chu! Nhưng không sao hết, dù thế nào tao cũng sẽ kết thúc công việc. Tao chỉ là tiện tay giết bọn họ thôi."

()Thiên Lý Nhân là một hình thức của phép thuật sử dụng thông qua đôi mắt cho phép người sử dụng xem được và quan sát trên một khoảng cách dài, tạo cho họ khả năng để xem thông qua các vật thể rắn, do đó cho phép một để theo dõi kẻ thù tương đối dễ dàng.*

Thuận Phong Nhĩ: có tai nghe những âm thanh theo gió.

Lời còn chưa dứt, những con chim kia đã xếp thành đội hình tấn công, bám vào bên cạnh cánh tay gã, những đôi mắt vàng nâu kia đều nhìn chăm chăm tôi. Xung quanh tôi không có vật gì che chắn, tay nắm chặt. Trong đầu đột nhiên nhớ tới ở chân núi kia, Đàm Giáo dùng áo sơ mi che kín đầu, vừa đáng yêu lại vừa dũng cảm. Trong khoảnh khắc ấy trái tim như bình tĩnh lại, không còn sợ nữa.

"Vậy tờ giấy kia thì sao?" Tôi hỏi, "Tờ giấy để lại cho Đàm Giáo?" Tôi nhìn chăm chăm gã, không hề buông tha cho chút biến hoá nhỏ nào.

Vẻ mặt gã bình thản: "Tờ giấy gì?" Rồi lại bật cười: "Muốn câu giờ à? Nhưng tao thực sự không có thời gian để lãng phí với mày." Gã vung tay lên.

Tôi muốn xông lên, phản công không theo quy tắc mới có thể ngăn chặn được gã, mà không sợ bị những con chim kia chặn lại.

Ý nghĩ này đúng là như ngàn cân treo sợi tóc.

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân lão đảo, Ngôn Viễn biến sắc, thả tay xuống, bầy chim lập tức rơi xuống đất, bay vào trong tấm rèm. Chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên, là Chu Quý Nhụy, cô ta mặc váy, tóc tai tán loạn, cổ tay bị trói bằng dây thừng, khoe miệng và tay đều có máu, không biết sao lại trốn ra được. Cô ta đứng trên cầu thang, ánh mắt thống khổ tuyệt vọng nhìn Ngôn Viễn.

Ngôn Viễn cũng nhìn cô ta.

Chu Quý Nhụy gần như là ngã xuống cầu thang, Chu Trọng Lăng ở bên cạnh "a a" cầu cứu, cô ta gần như hoàn toàn không nghe thấy, bổ nhào đến

trước mặt Ngôn Viễn. Cô ta không nói gì, chỉ phát ra tiếng khóc điên cuồng, bắt lấy vạt áo gã.

Gân xanh nổi lên trán Ngôn Viễn, khuôn mặt cũng trở nên vắn vẹo, quát: "Không muốn chết thì lên nhà." Gã rút con dao ra, đặt lên cổ Chu Quý Nhụy, nhưng Chu Quý Nhụy không quan tâm, ra sức đập vào ngực gã, khóc rên: "Anh không phải là người! Không phải người! Là súc sinh! Chúng ta đã đính hôn rồi! Đính hôn rồi!" Ngôn Viễn bắt lấy tay cô ta đẩy xuống đất.

Tôi tiến lên, đâm vào huyết thái dương gã, gã không kịp tránh, ngã luôn xuống đất, trên mặt chảy đầy máu. Tôi quát Chu Quý Nhụy: "Chạy mau!" Chu Quý Nhụy lao đảo bò về phía cửa. Trên mặt đất Ngôn Viễn nổi cơn thịnh nộ, vươn một ngón tay, đàn chim xông lên, ngăn cản đường đi của Chu Quý Nhụy. Cô ta sợ đến mức cứng ngắt người. Tôi bẻ một cánh tay của Ngôn Viễn, sắc mặt gã biến đổi, nhưng rất cứng cỏi, đâm vào bụng tôi. Tôi kêu lên, lùi về sau hai bước. Một bầy chim khác vây tới, tôi cầm ghế ném về phía chúng. Xuyên qua trận chim rậm rạp lại thấy Ngôn Viễn bò lên từ mặt đất, nhặt con dao lao về phía Chu Trọng Lăng.

Chương 57: Ô Ngộ (Phần 8.4)

Tôi ném ghế, cúi đầu muốn tiến lên, nhưng lũ chim như hiểu ý Ngôn Viễn đánh úp về phía tôi, giống như một tấm lưới màu đen, ngăn tôi lại, không thể làm được gì.

Ngôn Viễn nhắc đầu Chu Trọng Lãng lên, nụ cười vừa bi vừa hỉ rất giống Hứa Tử Phong. Ánh dao xẹt qua cổ Chu Trọng Lãng, máu chảy ra.

"Rầm" một tiếng, có người đá văng cửa ra, đồng thời tiếng súng vang lên. Vẻ mặt của Ngôn Viễn hơi lờ đờ, sau đó cúi đầu nhìn lỗ máu ở ngực. Bầy chim tụ tập lại, vây xung quanh gã. Đây người tôi toàn là máu, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Thẩm Thời Nhận lạnh như băng, cầm súng lao đến, người đi đằng sau là Đàm Giáo.

Cô ấy chạy về phía tôi, lo lắng hỏi: "Anh có sao không? Có sao không?" Tôi cầm chặt tay cô ấy: "Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi." Cảnh sát xông tới cứu hai anh em họ Chu. Thẩm Thời Nhận thu súng, còng tay Ngôn Viễn đang nằm trên mặt đất, sau đó nhanh chóng nâng gã dậy quát: "Mau gọi xe cấp cứu! Gã sắp không chịu được!" "Ào ào ào" đàn chim nhao nhao bay ra ngoài cửa sổ, nhưng chúng không rời đi ngay, mà vây quanh nóc nhà, phát ra tiếng kêu khiến người ta sờn hết gai ốc. Vẻ mặt cảnh sát kinh ngạc, Thẩm Thời Nhận ngẩng đầu nhìn về phía chúng tôi.

Trong lòng anh ta là Ngôn Viễn, tức là Chu Thúc Vân thực sự, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nửa khép nửa hở.

Trong lúc ấy tôi lại cảm nhận được số mệnh, cho dù là Chu Thúc Vân thật hay giả thì đều có kết cục giống nhau.

Tôi và Đàm Giáo đi qua.

Chu Thúc Vân ngược mắt nhìn chúng tôi, ánh mắt gã rã rời, như sắp cận kề với cái chết.

Đột nhiên gã mở to mắt, như thể nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ, hoặc là tinh thần đột ngột bị kích động, gã chỉ tay vào chúng tôi: "Mày... mày... làm sao lại như vậy?" Lời nói còn chưa dứt, đôi mắt đã mất đi ánh sáng, như là sa vào ảo giác nào đó, đôi mắt nhắm chặt không nhúc nhích, tay cũng dần dần buông xuống.

Tôi không để ý tới sự ngăn cản của cảnh sát, xông lên bắt lấy tay gã hỏi: "Mày muốn nói gì? Mày nhớ ra gì?"

Trong mắt gã nổi lên toàn là sợ hãi, dường như gã không nghe thấy lời tôi nói, cả người run rẩy, co rút, trong giây lát hai chân đạp một cái, ánh mắt trắng dã, bất động.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau, tôi bị cảnh sát kéo ra, từ từ đứng lên, Đàm Giáo nhào vào trong ngực tôi, nghẹn ngào hỏi: "Gã chết rồi sao? Tại sao lại như vậy? Sao đột nhiên lại bị dọa đến thế?"

Tôi im lặng một lát mới đáp: "Có lẽ... trước khi chết tinh thần gã sụp đổ, thứ gã nhìn thấy không phải là chúng ta mà là nỗi sợ hãi trong lòng."

Nghe vậy vẻ mặt Đàm Giáo khẽ thả lỏng, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi: "À."

Tất cả đã xong rồi.

Bầy chim đã rời đi, cả nhà họ Chu thoi thóp được cứu ra. Tôi và Đàm Giáo được cảnh sát hộ tống rời khỏi đó. Trời đã tối đen, xung quanh là đèn xe cảnh sát. Tôi quay đầu nhìn, chỉ có Chu Thúc Vân nằm trên sàn nhà, đôi mắt vẫn trợn trừng vì hoảng sợ. Đàm Giáo cũng muốn quay đầu lại, nhưng bị tôi phát hiện đề đầu quay đi.

Cho đến rất lâu sau đó chúng tôi mới biết được nguyên nhân thực sự khiến Chu Thúc Vân trước khi chết hoảng sợ sụp đổ đến thế.

Bởi vì một nhóm người trên con thuyền kia, có một số nhận được năng lực siêu nhiên, chỉ có trong khoảnh khắc tử vong, thời gian ngừng lại hoặc nói đúng hơn là trong khoảnh khắc vĩnh hằng mới có thể nhớ ra tất cả mọi chuyện xảy ra trên thuyền sau ngày đó.

Tôi và Đàm Giáo cũng y như vậy.

Chương 58: Đàm Giảo (Phần 9.1)

Tôi nằm mơ.

Trong mơ lại thấy Ngôn Viễn cũng chính là Chu Thúc Vân. Gã ghé vào đầu giường tôi, ra sức kéo chân tôi: "Tao phải giết mày! Giết mày..."

Tôi ngẩng đầu nhìn lại phát hiện gã biến thành quỷ mặt xanh nanh vàng, năm ngón tay móng vuốt sắc bén.

"A..." Tôi hét lên, sợ tới mức mở mắt ra, mồ hôi đầy người, nhìn trần nhà trống không.

Shit!

Tôi ngồi dậy, ngây người một lát. Trước nay tôi vốn to gan, nhưng những lời khùng điên trước khi chết của Chu Thúc Vân quả thực giống như con muỗi quanh quẩn trong lòng, khiến tôi không hiểu sao cảm thấy bất an.

Vụ án nhà họ Chu cuối cùng đã kết thúc, tôi và Ô Ngộ đến Cục cảnh sát "hỗ trợ điều tra", hiện tại cảnh sát cũng không còn tìm chúng tôi nữa. Song nếu như tôi là Thẩm Thời Nhận, trong lòng cũng sẽ cảm thấy kì quái, tôi và Ô Ngộ đều bóc được mấy điểm mấu chốt trong vụ án trước cảnh sát, giam chân tội phạm.

Thẩm Thời Nhận nên tặng cờ thưởng cho tôi, trên đó ghi: Nữ anh hùng thần cơ diệu toán (*)

() Đoán trước được tương lai*

Tôi vừa đánh răng vừa nghĩ, nhưng đám Thẩm Thời Nhận cũng thật lợi hại, hôm đó tôi mới chạy khỏi nhà họ Chu không bao xa, gọi thẳng cho 110

đã thấy xe cảnh sát lao đến. Hoá ra bọn họ cẩn thận cân nhắc chứng cứ khẩu cung đêm trước, suy đoán nhà họ Chu có nội gián, Hứa Tử Phong có đồng lõa. Cho dù điểm mấu chốt vượt qua luân lý khó có thể tiếp nhận, bọn họ cảm thấy Ngôn Viễn vô cùng khả nghi. Cuối cùng kiểm tra ADN, phát hiện gã là Chu Thúc Vân. Vì thế lập tức đến nhà họ Chu bắt người, nhưng vẫn chậm một bước.

Ăn mặc chỉnh tề, tôi tựa vào ban công nhìn về phương xa, vụ án cũng đã xong rồi. Ký ức tôi mất đi hơn một năm kia vẫn như tờ giấy trắng tinh, không có chút đầu mối. Người kia cũng chả có tin tức gì.

Thực ra không tìm được ký ức cũng chả ảnh hưởng đến tôi nhiều lắm.

Song tôi và Ô Ngộ nên làm thế nào đây?

Rốt cuộc anh có tình ý hay là vô tình với tôi? Có cảm tình với tôi từ ngày đầu tiên trên thuyền hay chỉ bởi vì chúng tôi đồng mệnh tương liên cho nên quan tâm? Tại sao khi anh nhìn thấy đứa bé bị bắt cóc, nhìn thấy người nhà họ Chu ích kỷ bị nạn lại vẫn dốc sức cứu?

Lúc trước tôi cảm thấy anh là phượng hoàng nam ích kỷ, hiện tại đã bị vận mệnh tôi luyện thành người đàn ông cứng rắn.

Tôi vui mặt vào trong cánh tay, còn nữa tôi thích một thợ sửa chữa ô tô sao? Tuy khi anh cầm cờ lê, mặc áo ba lỗ, trên người còn có mùi dầu máy vô cùng đẹp trai, nhưng do hiện tại anh sống như vậy, nếu sau này tôi ở bên anh thì tốt biết mấy, ở chung lâu dài không biết có chỗ nào không hài hoà hay không?

... Rốt cuộc tôi đang nghĩ cái quái gì thế?

Từ khe hở cánh tay, tôi nhìn thấy đầu con phố tiệm sửa xe của anh nằm đó, thậm chí còn nhìn thấy rõ nóc nhà màu xanh da trời. Tôi nằm sấp xuống lại nhìn một lát, cho đến khi chuông điện thoại vang lên.

Giọng nói của Tráng Ngư vẫn luôn thản nhiên như vậy: "Thần suy luận, chúc mừng phá được án."

Tôi nói: "Thôi đi."

Tráng Ngư: "Tôi thực sự không nghĩ tới các người có thể chơi lớn như vậy, xông thẳng vào hang sói, truy bắt gã em trai biến thái. Shit, tính người ời là tính người, còn tàn nhẫn hơn so với sách của cô."

"Đúng vậy." Tôi nói, "Hai mươi lăm năm trước, ông Chu cố tình không chịu tìm kiếm con trai gốc ghêch bị lừa bán. Thực ra anh ta đâu có gốc, chỉ là khả năng trao đổi ngôn ngữ phát triển chậm, cô cũng biết đấy nếu là người mắc chứng tự bế, trí lực còn cao hơn so với người bình thường. Quả yêu hận này cứ thế gieo xuống."

Chương 59: Đàm Giảo (Phần 9.2)

Tôi nói tiếp: "Chu Thúc Vân từng chịu sự huấn luyện địa ngục của tập đoàn ăn trộm, từng lang thang, sống chết bao lần, nhưng gã vẫn muốn tìm về nhà. Đến mười tuổi, ông Chu trốn đưa con thứ ba lang thang này của mình như ôn dịch. Từ đó, mục đích sống của gã biến thành báo thù. Khi còn bé phát triển chậm chạp, nhưng thực ra gã rất thông minh, có chủ kiến. Gã tự gây dựng sự nghiệp, sau đó dùng thân phận con rể quý quay lại, đính hôn với em gái mình. Còn Hứa Tử Phong chỉ là một người bình thường, sống lâu trong kiếp ăn xin ở tập đoàn ăn trộm, bởi vì bị đánh đập, nên tổn thương trí lực. Có lẽ gã là bạn thân nhất của Ngôn Viễn, cũng là kẻ để cho Ngôn Viễn lợi dụng, đạo diễn ra màn kịch khiến người nhà họ Chu sợ khiếp vía, so với trực tiếp giết chết bọn họ thì hả giận hơn nhiều. Gã để cho vụ án bắt cóc năm đó tái diễn, để cho cha và anh mình phải lựa chọn, để cho bọn họ đối mặt với linh hồn đê hèn. Cuối cùng bất đắc dĩ gã đành phải tự ra tay, sau khi từ Cục cảnh sát về nhà, làm cho toàn bộ bọn họ hôn mê, sau đó nhốt vào tra tấn, chuẩn bị giết chết cả đám. Nếu chúng tôi và Thẩm Thời Nhạn không đuổi tới, hành trình báo thù của gã coi như viên mãn rồi."

Tráng Ngự yên lặng nghe, thở dài: "Trình độ này quá kinh khủng."

Tôi kể chi tiết: "Ngôn Viễn này cũng coi như trình độ cao, nhưng vẫn chưa phải là cao nhất. Muốn tôi kể cho cô chuyện còn bùng nổ hơn không?"

Tráng Ngự nói chắc chắn: "Không muốn!"

Nói đến cũng thú vị, hai chúng tôi tuy là bạn tri kỉ, nhưng khi sáng tác truyện lại là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Tôi vừa nghe đến những khái niệm khoa học viễn tưởng đã thấy đau đầu, còn cô ấy không sợ trời không sợ đất, ma quỷ xà thần cũng không sợ, nhưng hết lần này đến lần khác lại sợ những vụ án máu chảy đầm đìa. Đọc xong sợ tới mức ngủ không yên.

Cho nên chúng tôi đúng là trời sinh một đôi.

"Buổi tối cùng ăn cơm nhé?" Cô ấy hỏi, "Để tôi an ủi linh hồn run rẩy sau khi sống sót qua tai nạn?"

Tôi định đồng ý, ai ngờ điện thoại báo có tin nhắn, ma xuy quỷ khiến tôi có dự cảm nào đó, lên tiếng: "Chờ một chút, đừng cúp máy nhé." Mở điện thoại ra xem, quả nhiên là Ô Ngộ gửi tới:

"Dậy chưa? Tranh thủ thời gian nói chuyện, bàn bạc chút manh mối."

Tôi quyết đoán nói với đầu dây bên kia: "Ngự, buổi tối tôi có việc, để hôm khác nhé."

Tráng Ngự khẽ cười: "Cô bạn á, gần đây không viết lách, là trạch nữ không có bạn bè, cô có chuyện gì chứ?"

Tôi thản nhiên đáp: "Nhóc con như cô không hiểu được đâu."

"Đi gặp anh thợ sửa xe?" Cô ấy hỏi.

Trong lòng tôi khẽ dâng lên niềm vui: "Ừ."

"Á..." Cô ấy nói tiếp, "Có phải bị bắt rồi không, tôi thấy ánh mắt anh ta nhìn cô như của sói nhìn dê nhỏ ấy. Đàn ông à, phải thu hồi khẩu vị của anh ta vào, tư tưởng ngự tử của cô đâu rồi?"

Tôi im lặng, đè xuống sự vui mừng trong lòng, khẽ hỏi: "Cô để ý tới ánh mắt của anh ấy sao? Thật sự như sói muốn ăn tôi?"

Tráng Ngự: "Mợ nó! Bà đây không muốn nghe cô khoe khoang!"

"À, vậy cúp máy nhé."

"Chờ đã!" Tráng Ngự dừng lại một chút, "Vậy cô và cái tên cảnh sát hình sự đầu gỗ Thẩm Thời Nhận thực sự không thể sao?"

Tôi mất hai giây mới đập vào lan can cười to, cố gắng nhịn xuống, bình tĩnh đáp: "Tôi và anh ta đã sớm không có gì rồi. Hoàn toàn không có khả năng. Hiện tại anh ta ở với ai cũng không liên quan đến tôi."

Giọng Tráng Ngự cũng rất bình thản "ừ" một tiếng.

Sau đó chúng tôi vô cùng ăn ý với niềm vui riêng cúp máy.

Tôi tưởng tượng đến sau này khi Thẩm Thời Nhận trở thành em rể mình, hình ảnh bị Tráng Ngư mê hoặc đến thần hồn điên đảo dù cả người mệt nhọc, rõ ràng cảm giác cũng không tệ lắm.

Chương 60: Đàm Giảo (Phần 9.3)

Tôi nhả lại: "Được."

Ô Ngộ nhanh chóng trả lời: "VẬY tối nay tôi đến đón cô."

Tôi suy nghĩ: "Buổi tối tôi mời, anh mời tôi mấy lần rồi."

Anh nhả lại: "Ừ."

Tôi đột nhiên ý thức được hiện tại đang xảy ra chuyện gì. Cho nên đây xem như là cuộc hẹn đầu tiên giữa tôi và Ô Ngộ sao? Đền bù cho lần bỏ lỡ trên thuyền ấy.

Tôi chạy đến trước tủ quần áo, lục lọi một lúc lâu, cuối cùng chú ý tới mấy chiếc váy ngắn. Tôi nhớ tới có mấy lần tôi ăn mặc hơi mát mẻ chút, ánh mắt Ô Ngộ đều dán chặt vào tôi.

Đó là ánh mắt muốn ăn sạch tôi mà Tráng Ngự nói sao?

Tim tôi đập không yên. Tôi lấy ra chiếc váy ngắn màu xanh đậm và một chiếc áo phông, còn phải đến tiệm gội đầu, gần đây dải nắng dầm mưa, gió tanh mưa máu, y như đàn ông, chả xinh đẹp chút nào, đi thêm đôi xăng đan, rõ ràng có thêm chút gợi cảm.

Còn phải chọn nhà hàng nữa, không thể quá cao cấp, đây không phải đang nhấn mạnh khoảng cách hiện tại giữa anh và tôi sao? Tiệm ăn ruồi nặng cũng không thích hợp cho hẹn hò. Tôi phải suy nghĩ thật kỹ? Còn gì nữa không nhỉ?

Tôi nhớ tới ánh mắt mỗi lần dường như muốn vùi vào bụi rậm, nặng nề không nhìn thấu của anh, còn cả nhiều khi anh thể hiện sự lạnh lùng xa cách. Tôi từng muốn hỏi anh, anh lại nói: VẬY thì đừng hỏi.

Song tôi rất muốn biết chuyện có liên quan đến anh.

Tâm tư vốn tung tăng như chim sẻ dần trở nên chùng xuống. Trước kia tôi tìm thông tin về Ô Ngộ, nhưng không thu hoạch được gì.

Tôi ngồi vào trước máy tính, đánh một cái tên:
Ô Diệu.

Đúng vào tầm chạng vạng, Ô Ngộ đứng bên dưới chờ tôi. Một người, một xe, một điều thuốc. Đến gần tôi phát hiện anh cũng đã thay áo phông và quần jean sạch sẽ. Tấm băng vải trên đầu đã bị bỏ đi thay bằng băng gạc.

Thấy tôi đi đến, anh dập thuốc, đưa mũ bảo hiểm cài bên xe gắn máy cho tôi.

Tôi nói: "Không muốn đội, nóng lắm."
Vì thế anh treo mũ bảo hiểm về chỗ cũ, ánh mắt liếc qua người tôi. Tôi giả vờ không để ý, đôi chân lộ ra ngoài lập tức cảm nhận được hơi nóng.

Anh leo lên xe, tôi giữ váy ngồi lên, quen thuộc vịn vào eo anh. Anh thoáng né ra, tôi nhìn băng gạc ẩn hiện dưới áo phông của anh, mới nhận ra vội bám lấy lưng anh.

Là vết dao Chu Thúc Vân đâm ngày đó.

"Tốt hơn chưa?" Tôi hỏi.

"Hơn nhiều rồi." Anh đáp, "Đi đâu ăn cơm?"
Tôi đưa địa chỉ đã sớm tra trên di động cho anh xem. Trí nhớ của anh rất tốt, chỉ nhìn lướt qua gập đầu: "Tôi biết ở nơi nào rồi."
Lúc này, anh đi xe rất ổn định cũng rất chậm, qua một lúc lâu chúng tôi mới tới cửa nhà hàng. Cửa không lớn lắm, nhưng bên trong rất rộng, còn có nhiều gian riêng. Tôi cảm thấy tự hào vì mình lựa chọn linh hoạt.

Chúng tôi chọn lấy một gian giữa ngòi xuống. Lán dựng từ trúc, khá mát lạnh. Cửa ra vào treo một tấm vải nhuộm, ngăn cách với bên ngoài. Bàn đều là mây tre được nhuộm đen nhánh. Tôi cầm thực đơn: "Chúng ta gọi món đi."

Ô Ngộ gật đầu.

Trên đỉnh đầu lắp một chiếc đèn, đôi mắt kia càng tối hơn. Tóc đen mắt đen áo đen, người đàn ông cường tráng, đẹp trai khiến người ta mê hoặc.

Chờ lúc đồ ăn được mang lên, tôi hỏi: "Vết thương trên người anh thế nào, cho tôi xem đi?"

Tôi thề lúc nói lời này không có suy nghĩ nào hết, nhưng anh liếc tôi, đáp: "Cô muốn xem?"

Buổi tối đẹp đẽ yên tĩnh khiến lòng tôi cũng trở nên tĩnh lặng, rõ ràng chuyện này rất rối bời, nhưng vẫn chỉ yên lặng như vậy.

"Ừ."

"Lại đây." Anh nói.

Chương 61: Đàm Giảo (Phần 9.4)

Bàn dành cho bốn người, tôi và anh vốn cách nhau một chỗ. Tôi không nói lời nào, đi qua ngồi cạnh anh, anh vén áo phong lên, lộ ra phần bụng.

Đập vào tầm mắt tôi đầu tiên là múi cơ bụng rắn chắc. Làn da màu đồng, cơ bắp hiển hiện.

Vết thương ở phần bụng kéo dài đến tận bên eo, cũng may không sâu, chỉ là vẫn còn phải quấn băng gạc.

Tôi cầm cốc trà lên nhấp một ngụm: "Xem xong rồi."
Anh thả áo xuống, cũng nhấp một hớp.

Tôi cảm thấy hình như hai chúng tôi đều hơi ngượng ngùng.

"Bây giờ cả người anh toàn là vết thương." Tôi cảm thán.

Ô Ngộ: "Hai kẻ kia đều từng được huấn luyện, tôi đánh không lại."
"Nhưng anh đã ngăn cản được bọn họ giết người." Tôi lập tức nói.

Ô Ngộ: "Cô cũng ở bên cạnh tôi ngăn cản đấy."
Trời đã tối hẳn, ngọn đèn càng thêm sâu. Trong lòng tôi đột nhiên trở nên ngột ngạt. Tôi có thể mơ hồ cảm nhận được mình đang chờ mong tối nay sẽ xảy ra điều gì đó, nhưng nó càng khiến tôi bất an.

Tối nay anh cũng vô cùng im lặng, có nhiều lần ánh mắt hai chúng tôi chạm nhau, song chẳng nói gì.

Đồ ăn đều được bưng lên. Tôi gọi một phần cơm tay cầm của dân tộc Thái (*), đồ đặt trong giỏ trúc, cơm ở giữa, bên cạnh là tám món thức ăn

mặn. Hai bọn tôi đeo găng tay vào ăn

(*)

Dần dần hai bọn tôi đã ăn hết một nửa, ai dè tôi cắn phải ớt, cay đến mức mặt nóng bừng lên, bỏ găng tay không ngừng tìm nước: "Nước, nước, nước!" Ai ngờ Ô Ngộ cầm bình nước lên rót thì đã hết sạch. Tôi hô to: "Phục vụ, thêm nước!" Nhân viên phục vụ vén rèm đi vào, cầm bình nước đi. Tôi cúi đầu tìm xem trên bàn có thứ gì để ăn cho bớt cay, đột nhiên Ô Ngộ ở bên cạnh hỏi: "Rất cay sao?"

Tôi bặm môi gật đầu, cảm giác cay đến mức nước mắt sắp chảy cả ra.

Trên mặt anh không còn cười nữa, bỏ đũa xuống. Anh cúi người, tay giữ chặt đầu tôi, hôn xuống.

Hơi thở của tôi ngừng lại. Mặt anh vô cùng gần, hơi thở quen thuộc lại khiến tôi bối rối. Anh nhắm mắt lại, miệng khẽ mút lấy tôi. Một lát sau, anh thả tôi ra, không hề nhìn tôi, quay về chỗ ngồi.

Lúc này rèm lại được vén lên, nhân viên mang nước vào.

Đợi nhân viên phục vụ đi rồi, tôi ăn hết phần cơm, cả người mới dường như tỉnh táo lại, từ từ quay trở lại hiện thực, tôi hỏi: "Anh có ý gì?"
Ô Ngộ không đáp, anh thế mà không nói lời nào. Rõ ràng đã hôn rồi mà anh còn im thin thít.

Tôi cảm thấy tim mình loạn nhịp, mất khống chế. Tôi cũng im lặng một lát, "Món thịt nướng này khá được, thử xem."
Anh móc hộp thuốc từ trong túi ra, đứng lên nói: "Tôi đi ra ngoài hút thuốc một lát." Tôi còn chưa kịp đáp lại, anh đã vén rèm đi ra ngoài. Tấm rèm màu lam bị gió thổi cuốn lên một góc, tôi nhìn thấy anh đứng dưới mái hiên, không nhúc nhích, dáng vẻ vừa cô đơn vừa trầm lặng.

Đột nhiên trong lòng tôi bị thay thế bằng cảm giác đau lòng. Tôi nghĩ thầm làm cái quỷ gì thế, rõ ràng là anh hôn tôi, nhưng hôn xong anh lại chạy đi hút thuốc, là muốn yên tĩnh một chút hay là thẹn thùng, hoặc là hối hận chẳng?
Tôi quyết định giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì, để tránh mất mặt.

Song cảm giác trên môi vô cùng đặc biệt, đó là hơi thở của anh. Một ý nghĩ kì quái tràn vào đầu, tôi không thể nào làm như chưa có gì xảy ra giữa anh và tôi.

Một lát sau, anh đi vào. Tôi đã lấy lại sự bình tĩnh: "Tôi thanh toán qua mạng rồi, đừng giành với tôi."
Anh đáp: "Ừ."
Hai bọn tôi nhìn nhau, sau đó ánh mắt anh và tôi đều dời đi.

Anh nói: "Vậy tôi đưa cô về nhé?"
Tôi đáp: "Ừ."

Chương 62: Đàm Giảo (Phần 9.5)

Anh vừa định đứng dậy thì tôi không nhịn được nữa.

Tôi bắt lấy cánh tay anh, anh đột nhiên quay đầu nhìn tôi. Tôi cảm thấy lửa giận trong lòng đã đốt tới cổ họng rồi, còn có chút uất ức vô cớ, hốc mắt nóng lên. Tôi hỏi: "Rốt cuộc là anh có ý gì? Hôn rồi không có tính toán gì hết sao? Trong lòng anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Đương nhiên cũng không phải là tôi thích anh, cũng chẳng phải tôi hôn anh..." Trong mắt anh dấy lên ngọn lửa màu đen.

Những lời còn lại của tôi bị ngăn trong miệng. Anh ôm lấy tôi, bọc tôi trong ngực, lần này hôn ra sức hơn nhiều. Đầu lưỡi anh đi vào, thật sự như Tráng Ngư nói là như sói muốn quấy nhiễu thế giới của tôi đến long trời lở đất. Nhưng không hiểu sao tôi lại muốn khóc, nước mắt nhanh chóng đảo quanh hốc mắt. Tay anh để phía sau lưng tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo sự dịu dàng nào đó. Anh hôn đến mức tôi không thở nổi, chờ lúc tôi lấy lại được ý thức, anh đã ôm tôi lên đùi, tay cũng bị anh bắt lấy, không ngừng hôn.

Cho đến khi nhân viên phục vụ vén rèm lên, anh mới thả tôi ra. Tôi vội rời khỏi đùi anh, nhưng anh vẫn cầm lấy tay tôi không thả ra, ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt hơi đỏ.

Nhân viên cười xấu hổ đi ra, anh vẫn kéo tay tôi, tôi hỏi: "Có ý gì?" "Đàm Giảo." Anh nói, "Tôi thích em, đây chính là suy nghĩ trong lòng tôi. Em hiểu rõ, tôi không thể che giấu được. Mọi hành động của em đều khiến tôi cảm thấy đáng yêu, cảm thấy là người phụ nữ trong lòng tôi. Song tôi không có cách nào mở miệng muốn em ở bên. Không ai biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Tôi không thể nhận lời em, tôi còn có... việc phải làm còn chưa xong. Tôi thậm chí... sẽ không ở lại Đại Ly quá lâu. Tôi không có

cách nào ở bên em, tôi không thể làm lỡ em."

Tôi nghe thấy vừa vui vừa sợ, sau khi nghe xong trong lòng lại chùng xuống, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, miễn cưỡng giữ vẻ không thèm để ý:

"Chuyện anh nhất định phải làm là vụ án của Ô Diệu sao?"

Ô Ngộ thả tay tôi ra, lần mò mấy cái mới lấy được điều thuốc, cúi đầu ngậm thuốc châm, ra sức hút mấy ngụm, không nói lời nào.

Trước kia tôi chỉ tìm thông tin về Ô Ngộ trên mạng, cho nên không phát hiện được gì, nhưng bây giờ cuối cùng tôi đã biết trên người anh xảy ra chuyện gì. Là chuyện gì đã khiến thiên chi kiều tử này rơi từ trên mây xuống, đánh cho anh biến thành bộ dáng yên tĩnh nhuộm khói lửa bùn đất hiện tại.

"Tôi đã đọc tin tức trên mạng." Tôi nói, "Có lẽ là khoảng một năm trước, cũng chính là một tháng sau khi chúng ta rời thuyền, Ô Diệu gặp phải... sát thủ liên hoàn, hơn nữa vô cùng tàn nhẫn biến thái. Cô bé là mục tiêu thứ năm bị giết chết." Tôi dừng một chút, khó mà nói rõ, "Một tháng sau, mẹ anh bởi vì quá đau lòng, bất ngờ ngã xuống nước qua đời. Chính là trong thời gian ngắn ngủi như vậy, anh mất đi tất cả."

"Đàm Giáo, đừng nói nữa." Anh nói, "Đều qua cả rồi."

Hoá ra vết thương kia vẫn còn rất sâu trong lòng anh, hoàn toàn chưa bao giờ khỏi.

"Anh từ bỏ công việc, thân phận, tiền đồ, suốt một năm nay tìm kiếm hung thủ sao?" Nước mắt tôi từ từ trào ra, "Nhưng không sao hết. Em sẽ ở bên anh tìm hung thủ. Nếu như anh rời khỏi Đại Ly, em cũng có thể chờ anh."

"Em không hiểu đâu." Anh chậm rãi nói, "Chỉ có chuyện này xảy ra trên người mình mới biết được sẽ vĩnh viễn không có ngày chấm dứt."

Tôi không nói ra lời. Tròng mắt tôi đỏ au, có lẽ anh cũng vậy chăng?

Chương 63: Đàm Giảo (Phần 9.6)

"Cho nên hai chúng ta cứ như vậy thôi sao?" Tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn của mình.

Ô Ngộ nhìn tôi, đó là ánh mắt khắc sâu vô cùng kiên định. Anh nói: "Còn chưa điều tra rõ bí mật trên thuyền. Tôi cảm thấy sẽ còn chuyện xảy ra. Tôi sẽ cố gắng bảo vệ em, sẽ không để cho em xảy ra bất trắc gì."

Tôi hít mũi: "Bởi vì anh là người chính trực không vụ lợi cho nên muốn bảo vệ những đứa trẻ kia, bảo vệ em sao?"

Anh im lặng, thấp giọng chậm rãi nói: "Không, là vì tình yêu."

Tôi ngẩn ngơ, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng anh vẫn là dáng vẻ trầm tĩnh như nước kia, giống như anh nói người như anh vĩnh viễn sẽ không có cuối cùng. Tôi bắt lấy tay anh: "Anh không thể như vậy, anh cho rằng mình là ai chứ? Anh bởi vì tình yêu bảo vệ em, nhưng anh không dám ở bên em! Anh sợ liên lụy đến em, sợ mất đi em! Em không chấp nhận! Nếu không sau này đừng gặp mặt nữa! Tương lai có em có mệnh hệ gì thì em tự gánh lấy! Tuyệt đối không cần anh lo!"

Anh lật tay cầm chặt tay tôi, bờ môi mấp má vài lần, tôi hi vọng anh không kìm lòng được biết bao, giống như vừa rồi vậy, nhưng ánh mắt anh thu lại, cuối cùng thấp giọng quát: "Ở bên em sao? Nếu hãn cũng để ý đến em thì sao?"

Tôi sửng sờ.

Anh của lúc này khiến tôi cảm thấy như bị dồn vào đường cùng, cuối cùng mắt anh đã thực sự đỏ lên, vẻ mặt anh vô cùng lạnh lùng dứt khoát nhìn tôi: "Tôi luôn tự cho là mình thông minh. Sau khi Ô Diệu gặp chuyện không may, tôi thề nhất định phải bắt lấy hãn... nhưng một năm đã trôi qua, tôi tìm khắp trời nam đất bắc mà không thấy bất cứ nơi nào có dấu vết của hãn. Tôi thậm chí có đôi mắt siêu phàm hơn người thường, nhưng chẳng thu hoạch được gì. Hãn là tội phạm cao thủ chân chính, không xác định

được giới tính. Tôi cũng cảm nhận được hẳn nhất định nhận ra tôi luôn đuổi theo hẳn... Thế nên nếu như hẳn phát hiện ra em thì làm sao? Em và Ô Diệu..." Tay anh cách má tôi một tấc, "Giống y hết những nạn nhân kia."

"Đàm Giảo, tiếp tục sống cuộc sống đại tác gia của em, vui vẻ, yên ổn." Anh nói, "Hôm nay trước khi đến đây tôi đã suy nghĩ cẩn thận rồi, suốt đêm không ngủ. Đòi người có rất nhiều chuyện bất lực, không thể dự đoán trước được. Em không thể rơi xuống hố giống tôi, nghe lời, tôi sẽ trông chừng em."

Đêm đó, một mình tôi khóc thầm thật lâu, thật sự không thể ngừng được.

Lúc nửa đêm, tôi bò dậy, nhìn vầng trăng sáng tỏ trên trời, nghĩ thầm thực ra tôi chưa từng biết rõ dáng vẻ chính thức của tình yêu.

Là ngọt ngào viên mãn sao? Hiện tại tôi biết rõ không phải rồi.

Đó là không trọn vẹn, cầu mà không được sao? Không, sao tôi có thể cứ thế từ bỏ chứ.

Tôi lật lịch, tính thời gian, phát hiện từ hôm chúng tôi gặp lại đến nay vừa đúng mười lăm ngày, tròn nửa tháng.

Mới nửa tháng làm sao không bỏ được xuống chứ? Dù anh đã từ chối tôi, nhưng trong lòng vẫn xuất hiện suy nghĩ không thể từ bỏ ư?

Tôi thực sự không biết cái gì là tình yêu nữa.

Tôi chỉ biết hiện tại khi tôi nghĩ lại nửa tháng nay mỗi giờ mỗi phút, từng ly từng tí chúng tôi ở bên nhau, khoảng thời gian nhìn như tầm thường, nhưng gan ruột nóng hổi, nó đều là tình yêu.

Tôi đã rơi vào trong hố sâu của Ô Ngộ rồi, nhưng anh lại không muốn ở bên tôi.

Chương 64: Đàm Giảo (Phần 9.7)

Tôi cảm giác mình ngủ rất lâu, đến khi tỉnh lại trong ngực vẫn bị lấp kín bởi hai từ: Ô Ngộ.

Tôi trợn mắt, nhìn ngoài cửa sổ. Bức màn màu vàng kim được gió thổi bay lên, bên ngoài là một ngọn núi xanh biếc. Sau cơn mưa trời vô cùng xanh, mây đang rong chơi.

Cả người tôi giống như bị điện giật, lập tức bật dậy, không dám tin nổi những gì đang thấy trước mắt, tôi cảm thấy từng tế bào trên cơ thể run rẩy, suýt nữa nổ tung.

Song tất cả lại là sự thật, tôi thò tay chạm vào chiếc giường tiêu chuẩn khách sạn mềm mại trong căn phòng trên thuyền, tôi ngốc nghếch véo vào cánh tay một cái, rất đau, không phải là đang nằm mơ.

Hai chân tôi mềm oặt ra, bỏ xuống sàn nhà. Mỗi bước đều rất chân thực. Tôi liếc nhìn bên trong rồi lại bên ngoài khoang thuyền, tất cả đều là thật. Không phải tôi đang nằm mơ.

Tôi quay trở lại trên con thuyền kia.

Xung quanh rất yên tĩnh, tiếng gió thổi xột xoạt, còn cả tiếng chim hót bay qua, là của loài chim màu đen kì quái. Lúc chúng bay qua cửa sổ hoàn toàn không dừng lại, dường như không nhận ra tôi. Tôi cảm thấy xung quanh âm ỉ, hơi thở của tôi cũng trở lên rất lớn, "hộc hộc hộc" như ngay sát tại bên tai.

Không phải nằm mơ, tôi khẳng định lại lần nữa. Kể cả lần trước cũng là sự thật. Tôi thực sự đã đến con thuyền này.

Sự rùng mình nào đó như một cái động sâu dần mở rộng trong lồng ngực tôi.

Tôi từ từ cảm lấy di động trên giường, cảm thấy cánh tay dường như cứng ngắc lại. Tôi nhìn thời gian: 10 giờ 33 phút ngày 24 tháng 6 năm 2016.

Tôi không tin, lại bật TV, bật máy tính, tất cả thời gian đều hiển thị giống nhau.

Ngoại trừ lúc này tôi đang sống trong một trò bịp bợm, thì con thuyền này, cảnh sắc ngoài cửa sổ, còn cả hành trình phải cách thành phố Đại Ly ít nhất mấy trăm cây số, làm sao có thể chứ?

Nếu hiện tại thực sự là ngày 24 tháng 6 năm 2016 thì sao?

Một năm sau đó, từ hôm nay trở đi, tôi bắt đầu mất trí nhớ, nhưng hiện tại, tôi lại đang trải qua.

Một ý nghĩ đáng sợ đang tràn vào đầu tôi...

Đang bù lại.

Mất đi đang bù lại.

Tôi ngồi yên trong phòng một lúc lâu, cảm thấy tâm trạng miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, tôi lấy tất cả dũng khí đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu rọi, nhưng vẫn có tầng mây tích tụ cuối chân trời. Những ngày gần đây có lẽ sẽ vẫn còn mưa. Sóng nước lăn tăn, trong

khoang thuyền âm nhạc du dương. Trong boong thuyền phía trước có mấy du khách đứng chân nói chuyện phiếm, tất cả gió êm sóng lặng.

Tôi không biết hiện tại mình mang vẻ mặt gì, tôi bước từng bước đến chỗ đã định. Lúc người bồi bàn đi qua bên cạnh tôi ân cần hỏi: "Cô à, không sao chứ? Nhìn sắc mặt cô không được tốt lắm." Tôi khàn giọng nói: "Không sao. Xin hỏi... hôm nay là ngày bao nhiêu?" Anh ta trả lời thời gian. Tôi đã thành công khiến anh ta nhìn thấy vẻ mặt tôi càng tệ hơn.

Tôi đi ngang qua hành lang, vượt qua mấy người, đến bên ngoài chỗ tổ chức tiệc tầng một. Tôi nhìn thấy mấy du khách mình từng gặp qua, nét mặt của bọn họ cũng rất bình thản. Tôi không đi vào, đứng ở đầu thuyền, gió thổi khiến tôi tỉnh táo hơn. Tôi tự nói nhiều lần với bản thân: Đây là thực, là thực đấy.

Tôi đột nhiên ý thức được một chuyện, nếu đây là thật, vậy Ô Ngô... liệu anh có thể cũng quay trở về con thuyền này hay không? Tôi chạy trở về, đột nhiên đụng vào một đôi nam nữ.

"A..." Cô gái kêu ra tiếng.

Tôi lập tức nói: "Xin lỗi!" Ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, lại hít sâu một hơi.

Người đàn ông cao gầy anh tuấn, cô gái duyên dáng xinh đẹp, là Chu Quý Nhụy và Ngô Viễn.

Bọn họ cũng quay lại rồi. Ngô Viễn không chết mà sống lại!

Tôi vô thức lùi lại một bước, nhìn vào đôi mắt tối đen không thấy được cảm xúc của Ngô Viễn khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Nhưng Chu Quý Nhụy thoáng chẹp miệng, hoàn toàn không nhận ra tôi: "Không sao, lần sau đi đường cẩn thận một chút." Sau đó khoác tay Ngôn Viễn. Gã nhìn chăm chăm tôi, cũng cười nói: "Không sao." Không đợi tôi phản ứng, hai người họ đã đi rồi.

Bọn họ... không nhận ra tôi?
Chẳng lẽ bọn họ vẫn là bọn họ của ngày 24 tháng 6?
Tôi nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, quay người chạy về phía phòng Ô Ngộ.

Chương 65: Đàm Giảo (Phần 9.8)

Ngọn đèn bên trong dịu dịu, bước chân của tôi cũng trở nên do dự. Bởi vì không biết có thể nhìn thấy anh hay không, còn nhớ tới cuộc nói chuyện đau thương tối qua của chúng tôi. Tôi đi tới bên cửa, bất ngờ phát hiện cửa khép hờ.

"Ô Ngộ." Tôi khẽ gọi.

Không có người đáp lại.

Tôi đẩy cửa ra.

Bên trong trống không, nhưng áo sơ mi, cả máy vi tính trên bàn vẫn còn.

Anh đi đâu rồi?

Lẽ nào anh không còn nhớ rõ tôi? Cũng giống như bọn Ngôn Viễn chẳng? Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu như đá lửa nóng hổi in vào lòng tôi.

Không, cho dù anh từ chối tôi, tôi cũng không hi vọng anh quên đi mười lăm ngày gần gũi chúng tôi gần như sớm chiều ở chung. Nó là thật, anh thừa nhận đó là tình yêu. Tôi không muốn cứ như vậy không còn.

Tôi cầm nắm đấm cửa, xung quanh vô cùng yên tĩnh, tôi cảm thấy nước mắt suýt nữa rơi xuống. Rốt cuộc tôi đang gặp phải tình huống gì thế này. Trong vòng chỉ có một đêm, thời gian lại quay vòng.

Song tôi biết rõ, mấy ngày tiếp theo trên thuyền nhất định sẽ xảy ra chuyện vô cùng quỷ dị chờ tôi. Đoạn trí nhớ đã bị vứt bỏ, bí mật tôi đã quên mất kia.

Tôi ép mình phải tỉnh táo lại.

Ô Diệu.

Đúng, Ô Diệu!

Anh vội vã rời đi như vậy, nếu như còn ở trên con thuyền này, nhất định là đang ở trong phòng Ô Diệu. Hi vọng nào đó mãnh liệt xuất hiện trong lòng tôi, nhưng mà Ô Diệu ở phòng nào? Tôi quay người dồn dập bước đi trên hành lang, nghĩ thầm có lẽ phải nghĩ cách đến chỗ nhân viên phục vụ nghe ngóng.

Bước chân của tôi đột ngột dừng lại.

Bên cạnh có cửa phòng cũng đang khép hờ. Một giọng nữ lãnh lút truyền ra: "Anh... anh làm sao vậy? Làm gì đột nhiên ôm em? Anh... gặp phải đả kích gì à?"

Lòng tôi như bị nhéo mạnh, đẩy cửa ra.

Bên trong ánh mặt trời rải rác. Tôi cũng từng gặp Ô Diệu một lần, cô gái vốn mất vào tháng 8 năm 2016, lúc này vẫn còn sống sờ sờ ngồi bên cửa sổ, trừng mắt nhìn tôi. Khuôn mặt của cô bé cũng đẹp như anh trai, chỉ là thần thái linh động đáng yêu hơn nhiều. Còn Ô Ngộ khác hoàn toàn với sở thích của tôi, nhưng rõ ràng vẫn là Ô Ngộ ấy, đứng trước mặt cô bé, vươn tay ôm chặt lấy cô bé, vùi đầu vào trong mái tóc dài.

Ô Diệu đẩy Ô Ngộ, khẽ ho một tiếng: "Anh, có người đến kìa. Rốt cuộc anh làm sao vậy?" Rồi sau đó nhỏ giọng: "Có phải tính những công thức kia đến choáng váng..."

Tay Ô Ngộ vẫn ôm cô bé không thả ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn tôi.

Là đôi mắt thâm thúy, ửng đỏ, dường như chất đầy bụi bặm, cho dù lúc này người anh trắng nõn, dáng vẻ gầy gò không giống một chút nào với anh thợ sửa chữa tôi thích kia.

"Ô Diệu." Anh mở miệng, "Em ở yên đây đừng nhúc nhích, cũng đừng rời khỏi phòng. Anh có chuyện quan trọng cần nói với em."

Ô Diệu trở nên căng thẳng: "Vâng."

Tôi sửng sốt nhìn anh đến gần, rõ ràng hôm qua mới gặp, nhưng tại sao lúc này tim tôi lại đập nhanh đến mức không thể khống chế được.

Lúc này anh mỉm cười, là nụ cười vô cùng dịu dàng khiến cho người ta không thể chống lại, từng khiến tôi rung động. Anh ôm vai tôi, kéo vào trong lòng. Sau lưng tôi là tường, không thể lùi được, bị anh ép sát lên tường. Anh ôm tôi, áp sát, không nhúc nhích.

Ô Diệu ở phía sau anh lộ ra vẻ mặt không dám tin, thò tay che miệng, rồi lại bật cười: "Hai người... anh khi nào... quen biết được chị gái xinh đẹp như vậy..." Nhỏ giọng nói: "Người đàn ông cấm dục vạn năm ngành kỹ thuật học được ép tường... trời ạ...."

Chương 66: Đàm Giảo (Phần 9.9)

Trong lòng tôi không được tốt lắm, dùng hết sức đẩy anh ra: "Anh làm gì vậy? Không phải hai chúng ta đã nói rõ rồi sao? Buông ra!"

Ô Diệu lập tức im lặng.

Ô Ngộ lại nắm chặt tay tôi không buông, sâu xa liếc tôi: "Đi ra ngoài với tôi." Tôi ra sức đẩy, nhưng vẫn bị anh kéo đi, đến cửa phòng anh, đóng cửa lại, mới thả tôi ra.

Tôi đi về phía cửa sổ, xoay lưng về phía anh, không nói lời nào.

Anh đi đến bên cạnh tôi, cũng im lặng một lúc mới lên tiếng: "Tôi còn tưởng rằng mình đang nằm mơ."

Tôi im lặng mấy giây mới đáp: "Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?"

Anh nói: "Tôi mặc kệ là xảy ra chuyện gì, chuyện kì lạ chúng ta gặp phải còn thiếu sao? Ánh mắt của tôi, trí nhớ của chúng ta, Ngôn Viễn, đám chim đều có liên quan đến con thuyền này. Hiện tại thời gian thực sự quay ngược rồi, Đàm Giảo, em có biết chuyện này có ý nghĩa như thế nào với tôi không?"

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt anh chìm trong mệt mỏi, ửng đỏ, anh đã khóc. Tôi biết rõ nó có ý nghĩa như thế nào, anh có thể thay đổi lịch sử, thay đổi vận mệnh. Anh có thể ngăn cản mẹ và em gái qua đời.

Trong lòng tôi chấn động: "Thật tốt quá, tốt quá. Ô Ngộ, nếu có thể ngăn cản bọn họ bị hại, anh cũng không cần phải trải qua cuộc sống như vậy, anh... sẽ rất tốt."

Anh quay đầu, dùng ánh mắt vô cùng ảm đạm, dịu dàng nhìn tôi. Tôi hơi không chịu được, lên tiếng: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm như thế nào"

đây?"

Anh nói: "Tôi sẽ dùng hết sức ngăn cản vụ án mưu sát xảy ra." Tôi gật đầu.

Anh nói tiếp: "Em sẵn lòng giúp tôi chứ?"

Tôi không hề do dự: "Đương nhiên."

"Vậy bây giờ chúng ta đi tìm Ô Diệu." Anh quay người, đột nhiên mỉm cười, dừng một chút, "Em là thần tượng của con bé, đại thần Thất Châu. Nó luôn có tâm lý phản nghịch với tôi, hiện tại em giải thích không chừng nó sẽ tin đấy."

Tôi đi theo anh hai bước, đột nhiên dừng lại, trong lòng mơ hồ có phỏng đoán, nên không thể nào nhận được nữa.

Tôi bắt lấy vạt áo anh, cúi đầu xuống: "Ô Ngộ, nếu như lịch sử thay đổi, anh cũng sẽ không đi làm thợ sửa xe. Vậy chúng ta... có thể cũng sẽ không biết nhau không?"

Anh dừng bước.

"Không biết."

Anh quay người, chạm tay lên mặt tôi, bàn tay trắng nõn mềm mại, không thô ráp, chỉ có vết chai nhỏ xíu của đàn ông ngành kỹ thuật.

"Tôi sẽ nhớ em." Anh nói, "Sẽ không quên."

Anh lại khiến tôi khó chịu, tôi hỏi: "Làm sao anh biết?"

Anh im lặng một lúc mới đáp: "Bây giờ là 10 giờ 55 phút ngày 24 tháng 6 năm 2016, em ở bên cạnh tôi. Tôi còn nhớ rõ tất cả. Nếu như lịch sử có thể thay đổi, vậy từ giờ trở đi cũng đã thay đổi rồi. Hiện tại tôi nhớ rõ em, như vậy sau này tuyệt đối sẽ không quên."

Tôi và Ô Ngộ trở lại phòng Ô Diệu.

Anh khẽ gõ cửa, trên mặt hiện lên nụ cười gượng, tôi đột nhiên cảm thấy anh như vậy thật đáng thương.

Đúng lúc này cũng không biết là do ánh mặt trời ban trưa quá chói mắt hay là do hôm nay sau khi tỉnh lại tinh thần tôi quá căng thẳng, tôi đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, khoé mắt thậm chí còn thấy ánh sáng trắng.

Tôi cố chịu đựng, hiện tại không phải là lúc chậm trễ.

Ô Diệu mở cửa, nhìn thấy chúng tôi, lộ ra nụ cười tinh quái: "Ui da, anh mang được người về rồi à? Chị ơi, sao chị lại chấp nhận ông anh trai siêu cấp kiêu ngạo của em thế?"

Tuy Ô Ngộ luôn nói Ô Diệu sợ anh, không nghe lời, nhưng tôi cảm thấy cô bé rất đáng yêu, hợp với mình, tôi mỉm cười: "Chào em, Ô Diệu, chị là Đàm Giảo. Chử Đàm bên cạnh chữ Ngôn, Giảo trong trắng sáng."

Chương 67: Đàm Giảo (Phần 9.10)

Cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Ô Ngộ đang nhìn tôi.

Ô Diệu thuần thục lôi kéo tay tôi đi vào, tôi ngồi sóng vai cô bé trên ghế sa lon, Ô Ngộ ngồi ở góc giường đối diện chúng tôi. Tôi phát hiện ánh mắt anh trở nên yên tĩnh, trong đó xen lẫn chút lưu luyến không nói nên lời nhìn hai chúng tôi.

Tôi khó mà chịu được.

Bởi vì tôi cảm thấy mình hơi muốn tha thứ cho việc anh từ bỏ.

"Nói chuyện chính đi." Ô Ngộ nói, "Ô Diệu, bọn anh có chuyện rất quan trọng muốn nói em, em phải nhớ cho kỹ. Lần này nhất định phải nghe lời anh."

Ô Diệu: "Vâng."

Ô Ngộ đột nhiên nhìn về phía tôi: "Em không tin anh, nhưng sẽ tin cô ấy. Tên trên mạng của cô ấy là Thất Châu, cũng là đại thần trên mạng em thích nhất."

Anh nói như vậy đột nhiên khiến tôi hơi ngỡ ngàng. Quả nhiên Ô Diệu thò tay che miệng: "A a a... chị là Thất Châu Đại Đại! Đại thần! A a a, người thật xuất hiện trước mắt rồi!"

Cho nên mới nói Ô Diệu không hổ là em gái Ô Ngộ, đầu óc cũng rất linh hoạt, cô bé gần như nói hết một hơi: "Chuyện quan trọng hai người muốn nói không phải là hai người đang ở bên nhau sao? Chẳng lẽ bởi vì em rất thích chị, cho nên anh trai em dứt khoát theo đuổi để đem chị làm chị dâu? Trời ạ! Thất Châu Đại Đại, người thật của chị sao lại mảnh mai xinh đẹp như vậy? Em muốn khóc..."

Vành mắt của cô bé quả nhiên có ánh nước.

Tôi cũng hơi cảm động, trong giây lát chợt nhớ tới báo đưa tin về cái chết của cô bé, càng cảm thấy khó mà chấp nhận chuyện đã xảy ra. Tôi vỗ vai cô bé: "Đừng hoảng sợ, sau này chúng ta là bạn bè, thời gian còn rất dài. Không liên quan gì đến anh trai em hết. Chị có tách ra với anh ấy thì vẫn là Thất Châu, người bạn của em."

Ô Diệu bỏ tay ra, đôi mắt xinh đẹp ngăm tôi, lại liếc Ô Ngộ. Anh cũng nhìn tôi, lại là ánh mắt khiến tôi tâm hoảng ý loạn, nhưng tôi đột nhiên phát hiện sắc mặt anh hình như hơi trắng bệch.

"Ô Diệu, em hãy nghe anh nói đây." Ô Ngộ nói ra, "Ngày 5 tháng 8 tuyệt đối không được đi một mình đến ngõ Xuân Tịch bên cạnh quảng trường Tú Ngọc."

Đúng lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, ngời không vững, hốc mắt chuyển thành màu đen, xoay vòng. Trong tầm mắt mơ hồ, tôi nhìn thấy cơ thể Ô Ngộ cũng chao nghiêng. Ô Diệu hô lên: "Hai người làm sao vậy?"

Tôi không có cách nào trả lời.

Tôi nhìn thấy vùng biên giới tầm mắt không ngừng quay cuồng, nhìn thấy tất cả cảnh vật bên ngoài căn phòng đều nghiêng vẹo, nhìn thấy Ô Diệu cách tôi rất xa, bọn họ rơi vào trong một vòng xoáy sâu, còn cơ thể tôi như chết lặng, không thể động đậy.

Lúc này ngón giữa truyền đến xúc giác, có người cầm chặt tay tôi. Tôi không biết Ô Ngộ tới gần như thế nào, trong đầu tôi đột nhiên nhớ tới câu nói của anh:

Từ nay về sau tuyệt đối sẽ không quên.

"Ô Diệu! Ngày 5 tháng 8! Nhớ kỹ! Không được đi đâu hết! Ở nhà!" Tôi nghe thấy anh mơ hồ gào lên.

Tôi rơi vào bóng tối thật sâu, mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại tôi nhìn thấy trần nhà quen thuộc ở Đại Ly.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, yên tĩnh như thường.

Tôi không cần nhìn thời gian cũng đoán được mình đã quay về một năm sau, mùa hè năm 2017.

Hôm nay trời rất nóng, nhưng tôi cảm thấy cơ thể rét run. Tôi giơ tay lên, nhìn ngón tay mình, nó là thật đấy.

Tôi quay lại rồi.

Vậy anh thì sao?

Trong lòng như có lỗ thủng, tôi bật dậy khỏi giường, định lao ra khỏi nhà thì dừng lại.

Luống cuống tay chân bật máy tính lên, quét mắt nhìn góc thời gian, quả nhiên là ngày sau hôm tôi ăn cơm với Ô Ngộ. Tôi đánh tên Ô Diệu vào mạng.

Trên mạng hiện ra kết quả tìm kiếm mới.

Ô Diệu, người huyện X Giang Tô, sinh viên năm 4 đại học XX Tô Châu. Nạn nhân thứ năm trong vụ giết hại chặt bằm thi thể ở Tô Châu, nhưng khác với các nạn nhân kia, Ô Diệu mất tích ở nhà hôm 7 tháng 8, dựa vào hiện trường phạm tội đặc thù, cảnh sát xác định tội phạm là cùng một người. Đây cũng là lần duy nhất tên sát thủ liên hoàn đột nhập vào nhà gây án, còn nạn nhân vẫn đang mất tích, không phát hiện được thi thể.

Trong lòng tôi "bang" một tiếng, tử bị sát hại biến thành mất tích. Hơn nữa tội phạm còn thay đổi cách thức gây án, lịch sử thay đổi rồi.

Đây là chuyện gì? Rốt cuộc có cứu trở về hay không?

Tôi đứng lên, đi ra khỏi nhà, lái xe, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời đến nay tôi đi với vận tốc cao nhất, lao thẳng đến tiệm sửa xe.

Ô Ngộ, anh còn ở đó không?

Chương 68: Ô Ngộ (Phần 9.1)

Tôi đẩy cửa ra, nước mắt sắp không còn nhìn được.

Tôi hiếm khi rơi lệ, lúc mẹ và Ô Diệu còn sống chưa từng bao giờ thấy.

Bởi vì thân là đàn ông, sau lưng là hai người phụ nữ yếu đuối. Trước mắt tôi là tương lai gia đình không ổn định. Tôi phải kiên cường linh hoạt, dốc hết sức lực để cho họ, để cho mình tiếp tục cuộc sống.

Ánh mặt trời rất sáng, chiếu vào tấm kính sau lưng Ô Diệu tạo nên tầng sáng rực rỡ. Con bé vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm đó, trang phục rất đẹp, gần đây nó rất để ý tới bề ngoài. Con bé ngồi trước bàn, trong tay lại cầm sách của Đàm Giảo, thấy tôi đi vào, hoảng hốt chạy ném sách đi, nói: "Anh ơi, bây giờ là buổi sáng, hơn nữa em làm xong bài tập chuyên ngành rồi." Không biết con bé giấu sách của Đàm Giảo ở đâu mà được nhiều như vậy. Con bé là một cô gái lanh lợi, giấu diếm.

Thế nhưng tại sao ngày 5 tháng 8 hôm đó lại không tránh thoát được người kia?

Trong trí nhớ của tôi, ấn tượng cuối cùng về con bé vĩnh viễn là thùng thịt nát không có cách nào phân biệt cảnh sát phát hiện trong tủ lạnh kia.

Tôi đi qua.

Có lẽ nét mặt của tôi quá dọa người, con bé sững sờ, càng hoảng hốt hơn. Trước khi bị con bé bị dọa chạy, tôi ôm lấy cổ con bé.

Ô Diệu, em gái yêu quý của tôi, em gái ruột thịt của tôi.

Ô Diệu nhanh chóng cảm thấy sợ hãi, con bé giãy dụa chạm vào mặt tôi: "Anh, anh làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Tôi nói không ra lời, nhìn gương mặt tràn đầy sức sống của con bé, lại bật cười. Nước mắt thoáng chốc rơi xuống mặt con bé.

"Anh, anh, anh đừng như vậy, đừng khóc!"

Tôi ôm con bé một lúc lâu, tâm trạng dần bình tĩnh trở lại. Có sự tin tưởng và lực lượng không thể nói rõ xuyên qua xương cốt tôi. Tôi biết tiếp theo mình muốn làm gì, tin tưởng đây là kỳ tích ông trời ban ơn cho mình. Tôi lấy điện thoại ra gọi cho mẹ.

Nghe thấy bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nói hiền lành mà ân cần của mẹ, nước mắt tôi suýt chút nữa lại rơi xuống. Ô Diệu choáng váng, chưa bao giờ thấy tôi có cảm xúc dữ dội như vậy. Mẹ cũng phát hiện ra sự khác thường, hỏi: "A Ngô, con làm sao vậy? Giọng nói kì quái, có phải bị cảm hay không?" Tôi chưa bao giờ muốn để cho mẹ lo lắng, tôi cũng nhớ đến lúc mình rơi nước mắt sau khi nhìn thấy thi thể lạnh băng của mẹ. Tôi hít sâu một hơi, đè xuống nỗi đau lớn lao, nói: "Con không sao. Chúng con đi du lịch rất vui. Mẹ giữ gìn sức khoẻ. Sau này... còn có rất nhiều phúc để hưởng."

Mẹ mỉm cười.

Cúp điện thoại, tôi nhìn đôi mắt dịu dàng mà lo lắng của Ô Diệu, cũng từ từ mỉm cười. Lúc này động tác của tôi cũng nhẹ hơn, ôm lấy con bé.

"Ô Diệu, sau này em muốn chơi thì cứ chơi, muốn đọc tiểu thuyết thì cứ đọc, muốn làm gì thì làm. Tất cả đều có anh hết."

Sau một lúc lâu lại nghe thấy tiếng nói do dự: "Anh... anh đang thử ý chí của em sao? Em sẽ không mắc lừa đâu! Không, em cam đoan sẽ không chơi bời, học tập tốt, mỗi ngày tiến về phía trước, em phải không ngừng vươn lên!" Tôi nhìn đôi mắt tinh nghịch giảo hoạt của con bé.

Tôi nhin không được mím cười, nhưng hai tay vẫn ôm lấy con bé không bỏ ra.

Lúc này Đàm Giảo xuất hiện.

Tôi ngẩng đầu, nhìn hốc mắt đỏ ửng của cô ấy, sắc mặt cô ấy trắng bệch.

Tôi lập tức hiểu ra, cô ấy đang sợ hãi.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới tối qua hoặc cũng không thể nói là tối qua được, chúng tôi ngồi trong lán trúc, tôi cúi đầu hút thuốc, cô ấy hít mũi, nói: "Đã như vậy, anh cũng không cần đưa em về, chúng ta cứ tạm biệt như vậy đi."

Chương 69: Ô Ngộ (Phần 9.2)

Có lẽ cô ấy không biết được tôi phải dùng bao nhiêu ý chí mới dồn ép chính mình không nắm lấy tay cô ấy.

Song cuối cùng tôi vẫn ích kỷ, dưới ánh sáng nhạt, cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy, mặt bị cay đến ửng đỏ, bờ môi hồng hồng khẽ mím nhìn tôi.

Tôi cứ thế hôn xuống. Khoảnh khắc đó là lần đầu tiên trong đời cảm giác được trái tim run rẩy vì một người phụ nữ. Tôi nhận ra thực ra mình đã nhận rất nhiều lần. Có lẽ vì đã trải qua đủ loại nguy hiểm mấy hôm trước, khiến cho tôi quyết định không đụng chạm. Tôi cũng tự cho là có thể kiểm chế, nhưng ý nghĩ như vậy lại càng khiến tôi thêm xúc động, hôn đến mức ngón giữa cầm điếu thuốc cũng nóng lên.

Tôi không thể kéo theo cô ấy xuống hố. Tôi phiêu bạt, tìm kiếm, thù hận, nguy hiểm, theo góc độ nào đó cũng là phóng túng và sa đọa. Cô ấy là sự đẹp đẽ tôi gặp được khi an yên, nếu như tôi không thể sắp xếp tốt cho cô ấy, dẫn cô ấy vào tình cảnh nguy hiểm, thì còn gọi gì là tình yêu.

Có lẽ tôi thực sự sợ lại mất đi nữa.

Có lẽ lúc này cô ấy biểu lộ ra vẻ uất ức, nhưng trong mắt cô ấy có bao điều, tôi cũng biết chứ. Hiện tại chúng tôi rơi vào hoàn cảnh gì, tương lai sẽ còn xảy ra chuyện gì, ai cũng không biết được. Tôi phải bảo vệ cô ấy thật kỹ.

Vì thế tôi đi về phía cô ấy.

Vẻ mặt cô ấy càng hiện ra bi thương. Trước khi kịp phản ứng, tôi đã ôm lấy cô ấy. Cô ấy lại dùng ánh mắt sững sờ nhìn tôi nhiều lần, có lẽ tôi nên

buông tha giới hạn ý chí, ích kỉ ở bên cô ấy không quan tâm đến tương lai, yêu đương không cần để ý trách nhiệm?

Tôi biết rõ cô ấy vốn lương thiện, trong tình hình này, tôi muốn cô ấy ở bên. Vì thế tôi đưa ra lời đề nghị giúp tôi cứu Ô Diệu. Quả nhiên cô ấy đồng ý, thậm chí còn vô cùng thân mật với Ô Diệu. Tôi biết rõ nó phát ra từ trong lòng cô ấy, không phải vì lấy lòng tôi. Dù sao khi chúng tôi quay về phòng Ô Diệu lần nữa, cô ấy cũng không còn nhìn tôi. Cô ấy gai góc như vậy khiến tôi vừa cảm thấy ngọt ngào lại vừa đắng chát.

Nhưng giờ không phải là lúc nữ nhi tình trường.

Từ lúc bắt đầu bước vào phòng Ô Diệu, tôi đã hơi choáng váng, nhưng không để ý.

Nào ai nghĩ được tuyến không gian này lại ngăn ngui như phù dung sớm nở tối tàn. Lúc phát hiện không đúng, tôi lập tức nói ra lời cảnh cáo, mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Ô Diệu, hơn nữa muốn con bé nâng tôi dậy. Tuy nhiên tôi vẫn chưa yên tâm, không cam lòng, nhưng biết rõ lúc này con bé đã nhận được cảnh cáo. Tôi ra sức cười với con bé, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía người con gái của tôi. Trong ánh sáng mờ, hai mắt cô ấy đã nhắm lại ngã xuống, sắc mặt tái nhợt. Tôi đứng dậy, ngã nhào xuống đất, cuối cùng đã cầm được một ngón tay cô ấy.

Đàm Giáo, tôi đã nói rồi, cho dù không gian có lưu chuyển thế nào, cho dù lịch sử thay đổi thế nào, tôi tuyệt đối sẽ không quên em.

Cho dù sau khi tỉnh lại, tôi không còn ở nguyên chỗ.

Thế nhưng tôi vẫn còn ở Đại Ly, vẫn còn ở trong căn phòng nhỏ sau tiệm sửa chữa, yên tĩnh tĩnh lại. Tôi nhìn ánh mặt trời vừa lên, một lát sau, trái tim lại bị nỗi đau chôn sâu đã lâu chiếm giữ.

Lịch sử không thay đổi, tôi còn ở nơi này, rời xa quê hương.

Tôi lấy di động ra, điên cuồng tìm kiếm tin tức của Ô Diệu và mẹ.

Ô Diệu mất tích một năm trước, tuy chậm hơn hai ngày so với lịch sử, cách thức bị giết hại cũng khác. Đến nay cảnh sát còn chưa tìm được con bé, còn mẹ tôi vẫn một tháng sau rơi xuống nước qua đời.

Tôi cầm di động ngồi một lúc lâu, nhưng trong lòng mãnh liệt dấy lên một tia hi vọng: mất tích tức là có khả năng còn chưa chết. Ô Diệu có khả năng còn sống!

Chương 70: Ô Ngộ (Phần 9.3)

Mặc dù tự bản thân đều cảm thấy hi vọng xa vời này là đang lừa chính mình.

Tôi biết tiếp theo nên làm gì. Thu dọn xong hành lý, xin quản lý từ chức. Anh ta vốn là một người bạn của bạn, cũng biết kinh nghiệm của tôi, cho nên trước nay luôn khoan dung. Chỉ nói: Nếu xong việc không có nơi để đi thì có thể quay lại bất cứ lúc nào. Kỹ thuật của cậu tốt, làm ở đâu cũng là giỏi nhất. Tôi nói :Vâng. Tôi ngồi xe buýt đến nhà ga, lên chuyến tàu đầu tiên tới Tô Châu.

Tôi ở lại đó mười ngày.

Tôi tìm kiếm lần nữa con phố Ô Diệu mất tích, còn cả người kia, đi đến từng nơi hẻo lánh. Lúc tôi đi tìm Lão Đình đội trưởng đội cảnh sát hình sự phụ trách vụ án, bọn họ vẫn áy náy mà bất đắc dĩ: "Xin lỗi Ô Ngộ, chúng tôi chưa từng từ bỏ tìm kiếm. Nhưng người kia đã biệt tăm, không tìm được em gái của cậu, công việc của chúng tôi vĩnh viễn không dừng lại."

Tôi bồi hồi đứng tại đầu đường không người đêm khuya, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trăng ở Tô Châu cũng vẫn ngời sáng như Vân Nam. Tôi đứng trong góc hút thuốc, đột nhiên nhớ tới giọng nói kia, cô ấy nói: Chữ Đàm bên cạnh chữ Ngôn, chữ Giáo trong trăng sáng.

Cô ấy không biết từ lần gặp đầu tiên tôi đã yêu mến cô ấy rồi. Sau khi mẹ và Ô Diệu đi xa, tôi từng sa đoạ. Tôi bỏ buổi lễ tốt nghiệp, tôi không có cách nào đi làm công việc an ổn mà mọi người ao ước. Tôi bắt đầu hút thuốc, uống rượu. Con người tốt nghiệp ưu tú nhất trong Viện như tôi đêm khuya sẽ ôm đầu im lặng khóc.

Ngày Ô Diệu xảy ra chuyện không may đã từng gọi điện thoại hỏi tôi có thể cùng đi mua quần áo để con bé tham gia phỏng vấn. Hôm ấy tôi đang làm luận văn quan trọng, nếu như làm xong sau này sơ yếu lý lịch của tôi sẽ càng thêm sáng chói. Vì thế tôi từ chối Ô Diệu, đưa tiền cho con bé, bảo nó tìm cô gái khác đi cùng, dù sao tôi cũng không biết chọn quần áo.

Song con bé lại đi một mình.

Sau đó tôi thường xuyên nhớ tới cô gái kì lạ trên thuyền kia. Cô ấy nói với tôi: Có lẽ anh bần hàn, chăm chỉ, tự gò bó, thông minh lại có dã tâm, nhưng người còn sống không thể sống quá có mục đích, ích kỷ. Nếu không tương lai anh sẽ mất đi... hơn nữa là đồ vật anh quý trọng nhất, lúc đó anh có hối tiếc cũng không kịp.

Sau đó những lời nói của cô ấy đã trở thành ý nghĩa trong sinh mệnh của tôi.

Nó mang ý nghĩa châm ngôn và khiển trách nào đó.

Sau mấy ngày tôi rời khỏi Đại Ly, Tiểu Hoa gọi điện thoại cho tôi: "Anh Ngô, hôm qua anh vừa đi thì có cô gái tới tìm anh."

Tôi hỏi: "Ai?"

Tiểu Hoa mỉm cười: "Một cô gái rất đẹp rất thuần khiết, lái xe Audi màu cam. Anh có quen không?"

Tôi biết cậu ta thừa nước đục thả câu trêu chọc, biết ngay là Đàm Giáo.

"Cô ấy... có nói gì không?"

Tiểu Hoa: "Cô ấy hỏi anh đi đâu, khi nào quay lại. Còn hỏi anh làm việc ở đây bao lâu rồi. Anh Ngô, nói thật đi, anh và người đẹp ấy đã tiến triển đến đâu rồi?"

Tôi không để ý đến lời lái nhài của cậu ta, cúp máy. Trong đầu hiện lên dáng vẻ của Đàm Giáo. Cô ấy có khuôn mặt thanh tú như ánh trăng, đôi

mắt đong đầy nước. Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng hình dáng cô ấy trong đầu.

Những ngày đó, cô ấy không còn gọi điện thoại, cũng không nhắn tin cho tôi nữa.

Trong lòng tôi bình tĩnh, đây chính là kết quả tôi mong muốn.

Chương 71: Ô Ngộ (Phần 9.4)

Cô ấy cũng không biết một năm này ngoài việc truy lùng tội phạm, tôi cũng đã đi qua rất nhiều nơi. Tây Tạng, Vân Nam, Nội Mông, Tân Cương... đến những nơi xa ngút ngàn không có người ở, cách xa với nền văn minh hiện đại, bởi vì chỉ có ở những nơi yên tĩnh này, tôi mới có thể cảm nhận được trái tim tạm thời thả lỏng.

Sau đó thật sự từ từ bình lặng. Chìm sâu trong những dải cỏ ở núi tuyết Mai Lý, trong hồ Thanh Hải, trong thảo nguyên lạnh như băng, trong trăng ở Nhị Hải.

Cô ấy là gợn sóng duy nhất.

Còn bây giờ gợn sóng nhìn như lắng lại, nhưng vẫn không tra được kết quả gì, bí mật trên thuyền vẫn là ẩn số.

Dường như tôi không còn lý do nào nữa, về Đại Ly thôi.

Trước kia tôi chỉ dùng đến những phần mềm chat cho máy, ví dụ như wechat, QQ, weibo, nhưng một lần nào đó sau khi tôi lên mạng tìm cái tên "Thất Châu", tôi bắt đầu xem weibo của cô ấy mỗi ngày. Bởi vì cô ấy dường như rất thích viết, mỗi việc vặt lớn nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày của cô ấy dường như có thể nhìn thấy thông qua đó.

Ngày 1 tháng 7 năm 2017.

"Hôm nay tâm trạng không tốt lắm, cả người đều khó chịu. Bực bội hỏi tại sao, hỏi ra đều là nhân gian hợp tan cầu huyệt. Các fan thân yêu hãy ra sức hôn tôi!"

Tôi nhìn xuống thời gian là ngày mình rời khỏi Đại Ly. Một số từ ngữ trên

mạng tôi không quá quen thuộc, nhưng không hiểu sao lại khiến tôi mỉm cười. Sau khi cười xong lại cảm thấy trong lồng ngực khó chịu.

Ngày 3 tháng 7.

"Có lẽ lại đi xem mắt thôi."

Tôi cúi đầu, điều thuốc đã bị bẻ cong. Trong lúc vô tình mở phần bình luận bên dưới lại là một đồng phản đối:

Nam Hữu Chu Tước: "Cái gì mà xem mắt? Đã bao lâu cô không đào hồ rồi?"

Manh Manh Đát Tiểu Viên Tử: "Đại Đại, cô còn trẻ làm nhiều chuyện một chút, yêu đương làm gì."

Uý Tiểu Tử: "Đại Đại, cô điên rồi, không phải nói muốn cả đời làm trạch nữ sao?"

Vui Vẻ Trong Lòng Nam Thần: "Tôi để ý đến chữ 'lại', xem ra là đã thất bại ít nhất một lần rồi, ha ha."

Lướt lướt lại cũng quên đi phiền não. Thảo nào cô ấy đáng yêu như vậy, thế giới của cô ấy, độc giả của cô ấy đáng yêu như vậy mà.

Ngày 5 tháng 7.

"Hôm nay tôi chèo thuyền ở Nhị Hải. Ánh mặt trời rất to, có phải tôi rất ngốc mới đi phơi nắng không? Nhưng tôi nhìn trời xanh, mây trắng, núi cao, cảm thấy đời người có gì mà không tiếp tục được chứ?"

Nếu mọi người nhớ nhưng một người thì ghi tên anh ấy vào giấy ném xuống nước. Nhìn tên anh ấy trên mặt nước sáng ngời, như thể chứng kiến anh ấy đã cách bạn rất xa."

Phía dưới độc giả nhắn lại:

Tử Tri Giáo Tử: "Đại Đại, đừng dọa tôi, cô thất tình rồi hả?"

Lãn Nhân: "Đại Đại... đừng làm... chuyện khác người... suy nghĩ yêu đương hại thân... Mau quay về... sáng tác..."

Nơi Nào Ánh Dương Không Khuynh Thành: "Đọc vào sao cảm thấy đau

buồn thế này? Đọc xong cũng cảm thấy trong lòng khó chịu. Các người đừng chế giễu Đại Đại nữa."

Lúc này tôi xem mà không cười nổi. Trong đầu lại tưởng tượng đến hình ảnh cô ấy làm chuyện cố chấp mà gốc nghề đó.

Ngày 8 tháng 7.

"Hôm nay ăn cơm với @Đại Tráng Ngư Hành Tẩu, Nhân sinh đặc ý tu tận hoan, Mạc sử kim tôn không đối nguyệt. (*) Đối với hai con cún độc thân mà nói, cái gì đàn ông, xem mắt đều chỉ là mây trôi."

()Hai câu thơ trong bài "Thương tiến tửu" của Lý Bạch*

Dịch nghĩa: Đòi người khi nào đặc ý nên tận tình vui sướng

Đừng để chén rượu vàng cạn queo nhìn vầng trăng

(Nguồn: thivien.net)

Ngày 10 tháng 7.

"Hôm nay nên làm gì nhỉ? Đi rửa xe thôi, chạy băng băng trên đường phố Đại Ly rực sáng, cả ngày tâm trạng tốt đẹp!"

Ngày 12 tháng 7.

"Hoá ra chuyện đau khổ nhất trên đời này

Anh như mây đen, bạn như trăng khuyết

Khi mây đen gặp trăng sáng

Mây tan không thấy trăng đâu."

Chương 72: Đàm Giảo (Phần 10.1)

Mấy ngày nay, tôi trải qua trong sự mơ màng, quả thực không phù hợp với việc đã đặt ra "Nhân sinh đặc ý tu tận hoan".

Cho nên hôm này trong lòng không hiểu sao sinh ra sự tốt đẹp bất ngờ, tôi đột nhiên có cảm giác coi thường tất cả bi tráng, kể cả tình yêu. Tôi tắm rửa sạch sẽ, thay chiếc váy mát mẻ nhất trong tủ quần áo, còn trang điểm tinh tế, đi giày cao gót, tìm Tráng Ngự ăn cá hấp.

Có lẽ giống như lời ngài Lão Tấn nói, không bộc phát trong lúc lặng lẽ, mà là trong lúc lặng lẽ nhất.

Tôi hẹn Tráng Ngự ở công trường cô ấy.

Gần đây Tráng Ngự cũng là số con rệp, lẽ ra là được nghỉ hè rồi, nhưng cô ấy còn n bài tập, mấy môn thi. Tôi hẹn cô ấy mấy lần, cô ấy đều nói: Tôi bận lắm, sắp vì thi mà thành thọt khô rồi, không có thời gian. Hôm nay cuối cùng cô ấy cũng nhõ rỗi đi ra. Chỉ là cô ấy mặc áo phong màu đen nhàn nhúm, tóc giống như ổ gà, trong tay ôm một đống đề thi. Tôi vốn muốn trút hết ruột gan thổ lộ mọi chuyện gần đây với cô ấy, nhưng nhìn dáng vẻ cô ấy còn thê thảm hơn tôi, nên đành nín lại.

Hai cô gái thất ý, gọi một con cá sáu cân.

Lúc chờ đồ ăn mang lên, Tráng Ngự vẫn còn vùi đầu vào đề thi. Tôi cũng không quên mục đích chủ yếu hôm nay tìm cô ấy. Chuyện ly kì kia hiện tại giống như miệng giếng sâu, chọc thủng vào trong cuộc sống của tôi. Phóng tầm mắt xung quanh cũng chỉ có Tráng Ngự hoàn toàn đáng tin cậy, lại am hiểu khoa học viễn tưởng, nghịch chuyển không gian, lượng tử cơ học, những thứ kì quái.

Tôi thấp giọng: "Tôi có chuyện vô cùng ly kì đáng sợ muốn kể cho cô."
Tráng Ngư ngược mắt liếc tôi, cũng thấp giọng: "Được, chờ tôi làm xong
đề này đã."

Tôi đột nhiên bàng hoàng, chuyện lớn thế này từ cô ấy xin chỉ giáo thật sự
đáng tin sao?

Lúc cá được mang lên, Tráng Ngư gấp đề thi lại: "Cuối cùng đã làm xong,
ép chết lão nương rồi." Đồ ăn được bưng lên quả thực không chê vào đâu
được. Tôi múc một muôi lớn thịt cá vào trong bát, cô ấy gấp ba miếng, mở
chai bia: "Nói đi, nhìn xem chuyện ly kì đáng sợ trong miệng cô, có thể
kích thích trái tim chết lạng của tôi do cuộc thi tra tấn không."

Tôi: "Tráng Ngư, tôi không hay nói đùa. Cô có tin tưởng thời gian đảo
ngược không?"

Cô ấy nhả xương cá ra, đầu cũng chả ngẩng lên chỉ nói: "Đương nhiên là
tin. Vận tốc vượt qua vận tốc ánh sáng, có thể thực hiện đảo ngược thời
gian. Tuy con người trên Trái Đất còn chưa làm được, nhưng tôi tin trong
vũ trụ nhất định tồn tại."

Trong lòng tôi như được an ủi. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy tự hào cũng
như có cảm giác an toàn vì người bạn này.

"Hoặc là nói không phải thực sự thời gian đảo ngược mà là cô quay lại
quay khứ trong một khoảng thời gian, tầm mấy tiếng sau đó lại quay về."
Tôi nói

Cô ấy: "Ừ, sau đó thì sao?"

Tôi nhìn xung quanh thấy không có người nghe được. Tôi thấp giọng: "Tôi
trả qua rồi." Trong khoảnh khắc ấy tôi cảm nhận được tim đập vô cùng
nhANH.

Tráng Ngư sững người trong mấy giây.

Sau đó phụt một tiếng, bia phun hết ra mặt tôi.

"Shit!" Tôi quát, cầm lấy giấy lau mặt, vô cùng muốn ném lên mặt cô ấy. Tráng Ngư kìm nén cười: Xin lỗi! Nhưng vẻ mặt căng thẳng vừa rồi lại thêm dáng vẻ lén lút của cô... thực sự giống như bị tâm thần."

Tôi: "..."

Đợi lau mặt xong, cô ấy dùng vẻ mặt khó mà hình dung nhìn tôi. Chúng tôi xấu hổ trong mấy giây, tôi lấy lại bình tĩnh, lên tiếng: "Tráng Ngư, không phải tôi nói đùa đâu, không phải điên, tôi rất tỉnh táo. Thật sự xảy ra trên người tôi đấy."

Không biết có phải do sắc mặt tôi thực sự khó coi, dù sao tôi cũng cảm nhận được ngón tay mình lạnh buốt. Sau đó cô ấy nói: "Cô xác định không phải nằm mơ sao? Cũng không phải vì trải qua ngày nào đó giống y hệt nên tạo thành hiểu lầm?"

Tôi: "Chắc chắn là không. Cô còn nhớ không, mùa hè năm ngoái tôi đăng kí đi lên một chiếc du thuyền? Tôi nhớ rõ ở lại trên đó mấy tiếng rồi lại quay về. Đây không phải là nằm mơ, thực sự không phải đâu bởi vì còn có một người nữa cùng trải qua với tôi."

Tráng Ngư hơi nhú mày: "Ai?"

Tôi: "Ô Ngô."

Có lẽ là trong tiệm ăn quá ồn, cô ấy không nghe rõ, hỏi lại: "Ai?"

Tôi: "Ô Ngô. Lúc ấy anh ấy cũng ở trên thuyền, tôi đã từng nói với cô, ngày đầu tiên chúng tôi cãi nhau chia tay trong sự không vui về gì. Ai ngờ lần này chúng tôi lại quay lại ngày thứ hai ở trên đó."

Tráng Ngư lộ ra vẻ mặt giật mình: "À." Lại liếc tôi: "Vậy cô và anh ta rất có duyên phận nha."

Chương 73: Đàm Giảo (Phần 10.2)

Trong lòng tôi có chỗ nào đó bị thoáng đâm một phát.

Tôi nói tiếp: "Chúng tôi ở trên thuyền còn gặp được em gái Ô Ngộ. Cô bé vốn đã qua đời một tháng sau đó, nhưng ở trên thuyền cô bé vẫn còn sống."

Tráng Ngư: "Em gái?" Vì thế tôi nhớ ra Tráng Ngư còn chưa biết tới vụ án kia, vì thế kể cho ấy ấy. Từ khi Ô Ngộ còn là một sinh viên cao cấp, đến khi bọn họ lên thuyền, sau khi chúng tôi mất đi trí nhớ. Rồi sau đó em gái anh bị giết, mẹ qua đời, anh từ bỏ học tập công việc đi khắp nơi tìm kiếm hung thủ, làm một người thợ sửa xe tài giỏi... Chúng tôi quay lại con thuyền kia rồi trở về hiện tại.

Cuối cùng nói với Tráng Ngư về dòng thời gian, quả nhiên với bản tính thô tục của cô ấy, sau khi tôi nói rõ ràng chuyện quỷ dị, phản ứng đầu tiên của cô ấy là mở to mắt: "Đại Châu à, khi nhắc đến Ô Ngộ, giọng điệu của cô vừa khó chịu lại vừa phóng dăng đấy."

Shit, cái bình không thể mở nắp ấy.

Tôi không cam lòng yếu thế, mỉm cười: "Đừng có nói tôi, cô và Thẩm Thời Nhận thì sao? Tôi thấy anh ta đối xử không hề bình thường với cô nha?"

Vốn tưởng rằng nói vậy sẽ khiến cô ấy xấu hổ, ai ngờ cô ấy lại sững sốt: "Thẩm Thời Nhận? Không phải là người cảnh sát xem mắt với cô sao? Có liên quan gì đến tôi chứ?"

Tôi cũng sững sốt, nhìn cô ấy không giống như giả ngu, Tráng Ngư không phải là người như vậy. Chẳng lẽ là do tôi suy nghĩ quá nhiều, giữa hai bọn họ không có bất cứ phản ứng hoá học gì? Hoặc là ít nhất bên phía Tráng Ngư không có gì?

"Được, nói chuyện chính đi." Tôi nói, "Tráng Ngự, cô phân tích giúp tôi một chút, xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Tráng Ngự lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, bút trong tay xoay vòng, sau đó vẽ trên giấy mấy đường thẳng song song, nhưng không thẳng hàng, mà giống như cầu thang kéo dài. Cô ấy nói: "Cô nhìn nhé, thời gian giống như một đường thẳng kéo dài về phía trước. Tôi vẽ thành đoạn như vậy để tiện cho cô hiểu."

Tôi gật đầu.

Cô ấy lại vẽ xuống dưới cùng một đường thẳng, chấm một điểm lại vẽ lên trên, chấm điểm khác lại dùng hai mũi tên: "Hiện tại dựa theo sự miêu tả của cô, cô từ điểm này về tới điểm kia." Cô ấy vẽ mũi tên ngược lại: "Sau đó lại trở lại. Dòng thời gian của cô và Ô Ngộ đã xảy ra bước ngoặt. Chúng ta cảm thấy chuyện như vậy khó mà tưởng tượng nổi, bởi vì chúng ta thấy thời gian là hư vô chỉ có thể tiến về phía trước. Song thật ra thời gian cũng là một loại duy độ (*). Ví dụ như khoảng cách duy độ không gian, chúng ta có thể tùy ý từ nơi này đến nơi này, từ Đại Ly đến Côn Minh, lại từ Côn Minh đến Thượng Hải, lại từ Thượng Hải trở về Đại Ly. Duy độ trên thời gian này nếu có đủ điều kiện tại sao không thể xảy ra chứ?"

(* *Số lượng tọa độ không gian độc lập (Baidu)*

Có chút khó hiểu, nhưng tôi nghe rõ. Tôi im lặng một lúc lại hỏi: "Vậy nguyên nhân tạo thành hiện tượng này là gì?"

Tráng Ngự nhấp một ngụm bia, vô cùng bí hiểm nhìn tôi: "Nguyên nhân khó mà nói được. Trùng động có thể thực hiện được. Cô từng nghe nói đến trùng động chưa, nó là đem duy độ thời gian bên hai điểm bề ngoặt liên tiếp; ngoài ra, trong vũ trụ có hơn 26% vật chất hay là vật chất tối, 70% là năng lượng tối, mà khoa học hoàn toàn không biết gì về khả năng của chúng; lại ví dụ như, cô có biết về một loại học thuyết, vũ trụ giống như bong bóng. Còn trên thực tế có rất nhiều bong bóng như vậy, là không gian

đa trùng song song, có lẽ là cô đến không gian song song chẳng... Cho nên vấn đề này của cô dù là nhà khoa học chỉ sợ cũng không giải đáp được. Vì thế..."

Cô ấy đột nhiên giữ lấy vai tôi, "Moá! Tôi vẫn không thể tin, cô thực sự trở về quá khứ sao? Tại sao chuyện như thế này không xảy ra trên người tôi? Tôi sẵn lòng mà! Để cho thời gian tùy tiện đùa giỡn tôi đi! Sắc mặt cô sao lại trắng như vậy, có biết trong mắt những người hâm mộ khoa học viễn tưởng đây là kì tích suốt đời khó cầu..."

Tôi dùng tay che khuôn mặt hưng phấn quá mức của cô ấy, tức giận: "Vì thế, cô không biết gì hả?"

Cô ấy: "Không thể nói như vậy. Tuy không có cách nào biết rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng cũng có thể phỏng đoán cơ bản." Về mặt cô ấy trở nên còn nghiêm túc hơn vừa nãy, "Muốn tạo thành việc đảo ngược thời gian này tất nhiên phải là năng lượng vũ trụ vô cùng mạnh mới có thể làm được. Hơn nữa vũ trụ huyền bí, tất nhiên là chứa đầy bí ẩn. Cũng không thể có chuyện có bị sét đánh giữa ban ngày ban mặt mà không hề hay biết? Hơn nữa cô và anh ta cùng bị cuốn vào. Đại Châu, cô cần thận suy nghĩ xem trước kia có từng đến nơi kì lạ nào?"

Chương 74: Đàm Giảo (Phần 10.3)

Sau khi tạm biệt Tráng Ngự, tôi lái xe đi dạo trên đường. Nghĩ đến cô ấy nói "nơi kì lạ", trong lòng có chút sợ hãi.

Đối với một trạch nữ như tôi mà nói, đây đúng là vấn đề khó khăn, ngoài thỉnh thoảng du lịch ra, tôi gần như toàn ở nhà, thư viện và nhà hàng, đó là ba điểm trên đường thẳng sinh hoạt.

Chẳng lẽ trong một năm tôi mất đi trí nhớ kia, đã đi đến nơi kì lạ nào đó mà tôi không biết?

Không.

Trong lòng tôi xuất hiện một ý nghĩ rõ ràng, chính là chiếc thuyền kia.

Bằng chứng là trí nhớ của tôi, đôi mắt của Ô Ngộ và khả năng điều khiển bày chim thần kì của Ngôn Viễn. Nếu lực lượng vũ trụ thần bí này thực sự tồn tại thì có thể bẻ ngoặt dòng thời gian rồi, tạo thành ảnh hưởng kì quái cũng không có gì lạ.

So với chuyến du lịch kia thì càng phù hợp hơn.

Rốt cuộc mấy ngày về sau trên thuyền chúng tôi đã đi đâu, gặp ai? Vô thức tôi nghĩ đến chuyện nhanh chóng nói suy luận của Tráng Ngự cho Ô Ngộ. Sau đó trái tim vốn căng thẳng của tôi lập tức giống như kinh khí cầu bị đâm thủng, xẹp lép. Có gì hay để nói chứ? Anh đã đi, không quay đầu lại rồi. Tôi còn thương lượng chuyện vũ trụ cái rắm với anh.

Tôi rầu rĩ lái xe về nhà, bất giác lại chạy đến ngoài tiệm sửa xe. Tôi dừng bên đường, lạng lẽ nhìn qua. Chẳng bao lâu sau khi thấy cửa tiệm có mấy lớp xe được ném ra, có loại cảm giác thân thiết nhức nhối.

Anh đã rời đi hơn mười ngày trước, bọn họ nói anh đã từ chức đi mất rồi.

Còn tôi thực sự thất tình rồi.

Tôi lái xe đến cửa tiệm, một nhân viên ra chào đón: "Người đẹp, có chuyện gì vậy?"

Tôi nói: "Rửa xe."

Cậu ta: "À, cửa tiệm vừa mới khai trương, có muốn đăng kí thẻ thành viên không?" Lời mời chào y hệt với lần đầu tôi đến đây. Tôi mỉm cười: "Không cần, tôi làm thẻ rồi." Nhưng tìm trong túi một lúc lại không thấy cái thẻ kia đâu.

Nhân viên hơi khó xử: "Cô à, thẻ ở tiệm chúng tôi không có tên, không mang thẻ..."

Tôi hơi phiền não: "Được rồi, tôi trả tiền mặt, rửa đi."

Bọn họ bắt đầu rửa xe, tôi đứng ở bên đường đối diện, nhìn phương xa, ánh nắng chiều chiếu xuống thành thị, vô cùng dịu dàng yên lặng. Lòng tôi dần trở nên bình tĩnh, bước trên đôi giày cao gót hiếm khi đi, xuôi theo đường biên chật hẹp, tay để sau lưng, bước từng bước một.

"Anh Ngô." Loáng thoáng trong tiệm có người gọi.

Lỗ tai của tôi giống như bị người đâm một cái. Tôi dừng bước, có lẽ là nghe nhầm rồi.

Tôi ngẩng đầu.

Gió thổi ào ào trên bầu trời, ánh nắng chiều bên dưới bầu trời xanh, một người đàn ông đứng ở cửa tiệm, mặc chiếc áo ba lỗ tôi quen thuộc, quần jean, ngón giữa cầm điếu thuốc. Cách khá xa, tôi không thấy rõ mặt anh,

nhưng vẫn phân biệt được lờ mờ dựa vào mái tóc ngắn hơn, trên cổ dính chút mồ hôi.

Anh cũng nhìn về phía tôi.

Ánh mắt của anh là 6.0, lúc này có thể nhìn thấy rõ được cả lỗ chân lông trên mặt tôi.

Cơ thể tôi hơi nghiêng, nhảy xuống khỏi đường biên, tư thế vừa ngốc nghếch vừa chật vật. Trong khoảnh khắc yên tĩnh như vậy mà lòng tôi lại như chìm sâu trong vò rượu đắng, vừa ướt lại vừa nặng vừa chát, không tìm thấy lối ra.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, lại trông thấy anh, Tiểu Hoa và một nhân viên khác rời khỏi cửa tiệm đi về phía tôi. Tiểu Hoa nói: "Anh Ngô, cuối cùng anh đã về rồi. Phải ăn một bữa mời khách nhé!" Một người khác nói: "Đúng vậy, anh Ngô, chuyện của anh thế nào rồi?" Giọng của Ô Ngô rất thấp, tôi không nghe được anh nói gì.

Bọn họ băng qua con đường đối diện. Tôi không biết có phải anh nói gì với bọn Tiểu Hoa hay không, mà bọn họ rõ ràng nhìn thấy tôi nhưng không lên tiếng, chỉ quan sát tôi mấy lần rồi đi theo anh.

Ô Ngô không nhìn tôi. Có phải anh cũng cảm thấy tôi quá bám dính, cho nên không thèm nhìn tôi.

Anh không nhìn tôi.

Sau khi xe rửa xong, tôi lái xe, suy nghĩ không ngừng hỗn loạn. Trong đầu nhiều lần hiện lên dáng vẻ vừa rồi của anh, cúi đầu, khuôn mặt lạnh lùng, như thể nụ hôn hơn mười ngày trước kia chỉ là cảm giác của tôi.

Tôi nghĩ, được lắm, nhìn anh rất bình tĩnh, hoàn toàn không hề bị quấy nhiễu. Đàn ông quả nhiên quyết đoán, hẳn tâm hơn so với phụ nữ.

Tôi cũng phải bình tĩnh lại, không cần nghĩ đến chuyện này nữa.

Tôi nghĩ sau này mình cũng không nên nghĩ đến anh nữa.

Chương 75: Ô Ngộ (Phần 10.1)

Tôi ngồi bên trong quán nướng, xung quanh ồn ào, nồng nặc mùi khói dầu, hút thuốc, tất cả mọi thứ chung quanh dường như đều có một khoảng cách với tôi.

Trong đầu đều là dáng vẻ Đàm Giảo vừa đứng ở cửa tiệm.

Giọng Tiểu Hoa dần truyền vào trong tai tôi: "Anh Ngộ, này, anh Ngộ... nghĩ gì mà mất hồn thế?"

Tôi nói: "Nghĩ đến người phụ nữ của tôi."

Hai người bọn họ đều sững sốt, dù sao cũng chưa từng nghe tôi nhắc đến, bắt đầu hỏi lung tung nọ kia: "Chị dâu là người ở đâu thế?" "Lần này anh Ngộ về quê không phải vì phụ nữ đấy chứ?"

Tôi hút thuốc, không trả lời.

Tiểu Hoa: "Nói ra thì anh Ngộ đúng là có duyên với phụ nữ. Hôm nay gặp ngay được gái đẹp ở cửa tiệm, hôm anh Ngộ về nhà, cô ấy đã tới tìm anh. Nghe nói anh từ chức thì thất hồn lạc phách đấy. Rốt cuộc qua lại từ lúc nào thế? Còn có người đẹp thiếu phụ ở chung cư Hoa Đình kia, à, anh còn nhớ không, mấy hôm trước cũng tới tìm anh Ngộ rửa xe đấy..."

Tôi cảm thấy tim đập nhanh.

"Hôm đó Đàm Giảo có nói gì không?" Tôi hỏi.

Tiểu Hoa có lẽ không nghe rõ: "Gì cơ?"

Tôi đang định nói tiếp, đột nhiên cảm thấy ở cửa có chút khác thường, ngẩng đầu nhìn lên.

Nhắc Tào Tháo là tới ngay, một bóng dáng xinh đẹp đi vào. Cô ấy cúi đầu, cả người thoát nhìn vô cùng suy sụp, không có tinh thần, cúi đầu ngồi

xuống bàn, cũng không nhìn tôi.

Trước kia cô ấy từng nói đồ nướng ở nhà hàng này ngon, cách nhà cô ấy cũng gần. Tôi không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp lại cô ấy.

Điều thuốc trong tay ngừng giữa không trung, cho đến khi tàn thuốc rơi xuống nóng phỏng tay.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn cho cô ấy, cô ấy cầm bút tích vào từng chỗ. Tôi nhìn thấy rõ: 6 xiên gân thịt, 6 xiên bắp thịt, 2 xiên tôm, 2 xiên chân gà, 2 xiên mực, 1 phần nấm kim châm, 1 phần đậu phụ, 1 phần khoai tây, 1 phần rau họ, 1 phần ớt xanh... Hôm nay khẩu vị của cô ấy cũng không tệ.

Tôi thất thần bị bọn Tiểu Hoa phát hiện, bắt đầu cố ý ồn ào:
"Anh Ngô, xem ai đây này?"

"Anh Ngô, đang ăn trong chén, nhưng nghĩ trong nồi đấy."

Đàm Giảo ngẩng đầu nhìn tôi. Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, ở giữa cách một đồng người, hơi nóng phun khắp nhà hàng.

Hai mắt cô ấy bình tĩnh, lập tức phun trào rất nhiều thứ, đó là những thứ tôi không nỡ đụng vào, song nhanh chóng trở nên tĩnh lặng. Cô ấy dời mắt đi, cố ý không nhìn tôi. Tôi lại chú ý tới bàn tay bé nhỏ của cô ấy nắm rất chặt, như là đang phân cao thấp với tôi.

Tôi dùng sức rít một hơi thuốc lá.

Hôm qua xem weibo mới nhất của cô ấy, lúc ấy tôi cảm thấy như bị búa đập vào ngực, tình cảm mãnh liệt gột rửa toàn thân. Tôi thu dọn hành lý chạy ra nhà ga, mua vé sớm nhất về Đại Ly, sáng sớm nay mới về đến nơi.

Lúc xuống tàu, tôi nhìn bầu trời xanh mây trắng quen thuộc của Đại Ly, trong đầu nhiều lần hiện lên câu kia:

Khi mây đen gặp trăng sáng, mây tan không thấy trăng đâu.

Có phải các tác giả biểu đạt tình cảm đều khác với người thường không? Một câu bình thản như vậy lại khiến lòng đàn ông đau nhức không chịu nổi?

Hôm nay cô ấy rất đẹp, thậm chí còn trang điểm tinh tế, ngũ quan vốn thanh tú có thêm vàng sáng, hoàn toàn không giống những ngày ở bên tôi, luôn buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo phong, tuy là như vậy nhưng vẫn vô cùng đáng yêu.

Tôi không rõ sao cô ấy lại thay đổi như thế, biểu hiện hoàn toàn khác với những người phụ nữ khi đau khổ. Nhiều khi tôi không nhìn thấu được cô gái này. Tôi rít một hơi thuốc, trong lòng lại càng phiền muộn.

Chương 76: Ô Ngộ (Phần 10.2)

"Anh Ngộ!"

"Anh Ngộ, anh Ngộ!"

Có lẽ bọn Tiểu Hoa cũng phát hiện ra sự khác thường giữa tôi và Đàm Giáo, càng hưng phấn cố ý nhìn về phía Đàm Giáo gọi tên tôi, dẫn tới sự chú ý của những khách hàng khác. Sắc mặt Đàm Giáo bình thản, nhưng bên tai đã ửng hồng.

Tôi lên tiếng: "Ai cho hai người trêu cô ấy?"

Bọn Tiểu Hoa lập tức ngừng lại.

Cô ấy cúi đầu.

Đồ nướng vừa được bưng lên, ăn vào như nhai sáp nến. Tôi muốn nhìn cô ấy, nhưng không thể đến gần. Có lẽ chúng tôi trở thành hai người im lặng nhất trong quán nướng này.

Tôi không nghĩ tới đúng lúc này lại nhận được điện thoại của giáo sư thời đại học.

Giáo sư Trần là Phó chủ nhiệm viện lúc tôi học Thạc sĩ, đối xử với tôi cũng rất tốt. Trong lúc kinh tế tôi khó khăn, ông mang theo tôi làm hạng mục chia hoa hồng, vượt qua giai đoạn đó. Tôi cũng luôn rất cảm kích ông, chỉ là sau khi trong nhà xảy ra chuyện không may, tôi rời khỏi trường học, cũng ít liên lạc với ông.

Mấy tháng trước nghe nói nhà tổ của ông ở quê xảy ra chuyện, hình như là hoả hoạn, nhiều người mất mạng. Trong ngày nhận được tin tức, tôi đã muốn liên lạc với ông, nhưng sau đó lại không được. Nghe đồn là ông đã từ chức, mang theo con gái duy nhất quay về quê ở Vân Nam.

Cho nên lúc này, tâm trạng tôi khá xúc động: "Giáo sư Trần, gần đây thầy có khoẻ không?"

Giọng nói của ông hình như già đi hơn rất nhiều, cũng vô cùng ảm đạm: "Ô Ngô, thầy rất khoẻ. mấy hôm trước thầy mới biết em cũng đã rời khỏi trường học, từ chức. Bây giờ em sống thế nào?"

Tôi đáp: "Khá tốt à, em đã tự mình tìm được cách sống mình muốn."

Giáo sư Trần thoáng cười: "Cách sống mình muốn? Ha ha... cũng tốt, cũng tốt."

Tôi giật mình.

Bọn Tiểu Hoa bên cạnh cũng châu đầu ghé tai qua: "Giáo sư? Anh Ngô còn quen giáo sư sao?" "Nhất định là giáo sư trong trường bộ đội đặc chủng rồi..." Tôi không quan tâm tới bọn họ, tiếp tục nói chuyện điện thoại, đồng thời nhìn về phía sau bọn họ. Đám Giáo bên kia cầm xiên cánh gà, đôi mắt mở to, chạm vào ánh mắt tôi, lập tức cúi đầu.

Lúc này giáo sư Trần hỏi: "Ô Ngô, hiện tại em đang ở đâu?"

Tôi đáp: "Ở Vân Nam ạ."

Giáo sư Trần: "Tốt quá, thầy cũng ở Vân Nam, Lịch Huyện là quê của thầy."

Chúng tôi lại cách gần đến vậy, Lịch Huyện ngay cạnh thành phố Đại Ly, nói thẳng ra thì cùng thuộc một tỉnh. Tôi nói: "Giáo sư, em ở cũng gần đây, ngày mai sẽ đến thăm thầy."

Giáo sư Trần dường như cũng khá vui: "Được, em sẵn lòng tới... thầy... còn có chuyện xin nhờ em."

"Thầy cứ việc nói ạ."

"Em tới cũng nhìn Như Anh một chút, tốt nhất là có thể ở với con bé mấy ngày. Em biết đấy trước kia con bé thích nhất là em. Sau khi trong nhà gặp chuyện không may, cơ thể của con bé không được tốt lắm, tính cách cũng trở nên hướng nội hơn, không muốn đi ra ngoài, cũng không muốn kết bạn."

Tiếp tục như vậy, thầy sợ con bé sẽ huỷ hoại chính mình. Trước kia con bé nghe lời em nhất... em giúp thầy khuyên nhủ nó có được không?"

Cái tên Trần Như Anh này nghe thật xa lạ với tôi. Trong đầu tôi dần dần mới hiện lên dáng vẻ cô gái kia. Cô ta là con gái độc nhất của giáo sư Trần, lúc ấy đối với những học sinh nghèo chúng tôi là tiểu thư chân chính. Cô ta vui vẻ chạy đến phòng thí nghiệm của giáo sư chơi, còn luôn đi theo đằng sau tôi. Khi đó cô ta luôn mặc bộ đồ trắng, thanh thuần lại hoạt bát, dường như được tất cả mọi người trong viện ưa thích.

Tôi hoàn toàn phát hiện ra tình ý của cô ta, nhưng cô ta không phải là tuýp người tôi thích. Dù giáo sư Trần nhiều lần cố ý tác hợp, nhưng tôi vẫn cố ý giữ khoảng cách. Sau đó giáo sư Trần có lẽ cũng hiểu tâm ý của tôi, không nhắc đến nữa. Cô ta vẫn thích kề cận tôi, nhưng tôi bận rộn nhiều việc, cô ta cũng không thể bám mãi được.

Chương 77: Ô Ngộ (Phần 10.3)

Chỉ là có một số lần tôi dẫn Ô Diệu đi ăn cơm, cô ta cũng muốn đi theo. Ô Diệu không thích cô ta, hai người không ngừng tranh cãi. Có một lần Ô Diệu còn khiến Trần Như Anh tức giận bỏ đi. Lúc ấy Ô Diệu hỏi tôi: "Anh không đuổi theo à?" Tôi nói: "Tại sao phải đuổi theo? Cũng chẳng phải anh muốn cô ấy đi cùng." Ô Diệu nghe xong vui vẻ, ôm cánh tay tôi: "Vậy là được rồi. Anh, cái loại chị gái xinh xắn bạch liên hoa này không thích hợp với anh đâu. Em không muốn chị ta làm chị dâu đâu."

Tôi cười: "Vậy em muốn có chị dâu như thế nào?" Ô Diệu suy nghĩ: "Thành thật, thẳng thắn, không cố hủ, biết thông cảm, chăm sóc, đau lòng cho anh, chứ không phải loại thích lãng mạn ngốc nghếch như cô Trần này."

Chuyện cũ giống như ngọn đèn, mê mang vàng vàng, trong tích tắc bao phủ lấy tôi. Tôi ngẩng đầu, xuyên qua những bóng dáng mờ nhạt, thấy Đàm Giáo trong đám người.

Dáng vẻ cô ấy dịu dàng sáng ngời dưới ánh đèn. Tôi biết rõ cô ấy đang nghe lén, nhưng hoàn toàn không nghe thấy tiếng nhai của cô ấy. Đồ trên bàn đã bị cô ấy tiêu diệt hơn nửa. Lúc này tay trái cô ấy cầm cốc bia, tay phải cầm xiên mực, khoé miệng còn dính dầu, đôi mắt đẹp liếc xéo tôi. Trong giây lát, ánh mắt lại trốn tránh tôi.

Sự đả đát lan tràn trong lòng, tôi nhìn cô ấy nghĩ đến những lời Ô Diệu từng nói lại khẽ cười.

Tôi lại hỏi: "Giáo sư, sao Như Anh lại thay đổi nhiều như vậy?"
Giáo sư Trần im lặng một lúc mới lên tiếng: "Con bé tận mắt nhìn thấy mẹ, bà, cô... đều bị chết cháy."
Tôi cảm thấy rầu rĩ.

Ngoài ra còn có một chuyện nữa.

Lúc ấy công việc của tôi bận rộn, muốn dẫn Ô Diệu đi ra ngoài du lịch, "Mỹ Nhân Điền" còn do giáo sư Trần đề cử với tôi ấy. Sau đó tôi mới biết Trần Như Anh và mẹ cũng đăng kí.

Bọn họ cũng lên thuyền.

Sau đó, trong nhà bọn họ cũng xảy ra chuyện.

Nếu là lúc trước tôi sẽ không liên tưởng gì, nhưng hiện tại... nhà bọn họ gặp chuyện không may, có thể có liên quan đến bí mật trên con thuyền kia hay không? Tôi phải đi gặp Trần Như Anh.

Tôi nói: "Giáo sư, ngày mai em sẽ tới thăm thầy và Như Anh."

Cúp máy, thấy hai người Tiểu Hoa đều cười nhìn tôi. Một người nói: "Anh Ngô, Như Anh là tên phụ nữ nhi? Nhắc tới là anh cười ngay."

Tôi mỉm cười khi nhắc đến Như Anh lúc nào chứ?

Người kia nói: "Người phụ nữ anh Ngô vừa nghĩ tới không phải là cô ấy đấy chứ?"

Tôi không để ý đến bọn họ, trong đầu còn đang nghĩ đến chuyện trên con thuyền kia. Trong lúc đó chợt nghe thấy giọng Đàm Giáo lạnh lùng gọi nhân viên phục vụ: "Phục vụ, đóng gói, tính tiền!"

Tôi lập tức ngẩng đầu, sắc mặt cô ấy vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt tập trung tại một chỗ, không liếc về phía tôi. Nhận lấy hộp và tiền thừa, cô ấy cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Tôi nhìn theo cô ấy đi xa, vút xiên nướng trong tay xuống, cúi đầu cầm điều thuốc, cũng không muốn nói chuyện với ai, dùng sức rít mấy hơi. Bọn Tiểu Hoa nói thầm: "Sao cảm giác sai sai? Có phải người đẹp kia tức giận nên bỏ đi không? Chẳng lẽ là ghen à?"

Tôi nhìn chăm chăm vào khói bốc lên, tâm phiền ý loạn.

Sáng hôm sau, khách trong tiệm không nhiều lắm, ánh mặt trời yên tĩnh. Tôi đang sửa một chiếc xe, có người đập bả vai tôi.

Tôi đang ngồi xõm trên mặt đất quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Hoa sâu xa cười: "Anh Ngô, có người làm thẻ VIP 800 tệ rửa xe, thẻ VIP đó! Nhưng là chỉ định anh rửa xe, anh xem..."

Tôi nói: "Không rảnh."

Tiểu Hoa: "Cô Đàm ngày hôm qua cũng không được sao?"

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Đàm Giáo đứng ở cửa, lưng quay về phía mặt trời, yên tĩnh thướt tha. Tim tôi như bị thứ gì đó đập vào, cờ lê trong tay cũng không ném đi, đứng dậy đi về phía cô ấy.

Chương 78: Ô Ngộ (Phần 10.4)

Chúng tôi nhìn nhau.

Cuối cùng khi tôi đến gần, cô ấy dường như hơi xấu hổ mới dời mắt đi, không còn đối mặt với tôi nữa.

Hôm nay cô ấy cũng mặc rất đẹp y như ngày hôm qua.

Tôi cúi đầu châm điếu thuốc, tựa bên cạnh cửa xếp, yên tĩnh rít mấy hơi. Cô ấy cứ đứng như vậy, mặt dần đỏ lên. Có mấy người thợ đi qua, bị tôi lờm mấy lần, toàn bộ tránh đi xa.

Hai chúng tôi cứ im lặng như vậy mấy phút.

"Không phải em đã có thể rồi sao? Tại sao lại làm nữa?" Tôi lên tiếng trước.

Đàm Giáo: "Ném đi rồi." Cô ấy lộ ra vẻ hùng hồn.

Tôi kìm nén cảm xúc, dập điếu thuốc trong tay, "Để tôi rửa." Cô ấy đứng nguyên tại chỗ, không di chuyển, cũng không lên tiếng.

Tôi ra ngoài cửa tiệm, nhìn thấy xe cô ấy không nhiễm một hạt bụi dưới ánh mặt trời. Đúng rồi, hôm qua cô ấy vừa mới rửa mà. Hôm nay lại tới. Tôi sờ vào chiếc xe quen thuộc, nhặt lấy vôi nước dưới đất, bắt đầu rửa.

Rửa được một nửa, sau lưng truyền đến tiếng giày cao gót "cộp cộp cộp", không cần quay đầu lại cũng biết là cô ấy.

Tôi xoay lưng về phía cô ấy.

Cô ấy lên tiếng: "Ô Ngô, đừng cho là em tìm anh rửa xe tức là còn muốn bám lấy anh. Chuyện anh rửa xe cho em đã nói từ trước rồi đấy."

"Ừ."

Cô ấy nói tiếp: "Em chả còn ý nghĩ gì với anh nữa."

Tôi nhìn cửa xe sáng bóng, ánh sáng mặt trời và toà nhà phản chiếu, Tôi từ từ lau, không nói chữ nào.

Cô ấy lại từ từ nói: "Thực ra trước kia em cũng không nghĩ quá nhiều, là anh không nên hôn rồi nói không thể ở bên nhau. Anh đừng hiểu lầm."

Tôi vứt khăn trong tay xuống đất, quay đầu nhìn cô ấy. Cô ấy dường như hơi kinh ngạc, cả người co rụt lại. Tôi mới nhận ra động tác của mình vừa rồi quá lớn.

Tôi im lặng, đè nén cảm xúc quay cuồng: "Biết rồi, không cần nhắc lại chuyện kia. Chiều nay tôi sẽ đến Lịch Huyện, phải một hai ngày nữa mới trở lại. Chuyện con thuyền chúng ta sẽ bàn bạc sau."

Đôi mắt đen của cô ấy bình tĩnh, nhưng lại lộ ra sự lạnh lùng như lần đầu gặp nhau trên thuyền. Cô ấy nói: "Em không có hứng thú nhắc lại. Anh đi gặp giáo sư và Như Anh kia à? Hôm qua giọng anh cũng không hề nhỏ."

Trong lòng tôi thoáng đau nhói: "Trước kia giáo sư từng có ơn với tôi, trong nhà ông xảy ra chuyện, tôi phải đi xem. Còn nữa cô ấy và mẹ cũng ở trên con thuyền kia."

Vẻ mặt Đàm Giáo hơi dao động: "Bọn họ cũng ở trên thuyền sao? Vợ và con gái giáo sư, tại sao trước kia chưa từng nghe thấy anh nhắc đến?"

Tôi đáp: "Trước đó cần phải nhắc đến họ sao?"

Cô ấy ngược mắt nhìn tôi. Chúng tôi im lặng nhìn nhau mấy giây.

Ánh mắt cô ấy xoay chuyển, lại trở về vẻ bình thường: "À... nhưng em cũng có chuyện muốn nói với anh. Có liên quan đến chuyện chúng ta quay về thuyền, em đã nói với Tráng Ngự, cô ấy nói..." Đàm Giáo nói một tràng

về dòng thời gian song song, bước ngoặt trùng động, sự tồn tại của lực lượng vũ trụ thần bí.

Thực ra điều này cũng trùng với suy đoán trong lòng tôi. Cho nên nhìn thấy tôi không kinh ngạc, cô ấy nghiêng mắt nhìn tôi: "Anh cũng nghĩ như vậy sao? Đúng vậy, anh chính là học bá (*) giống như Tráng Ngự." Trong giọng nói có chút cô đơn.

() chỉ người học giỏi*

Có lẽ vì tôi nhìn thấy tâm trạng cô ấy đã trở lại bình thường, tôi vốn cảm thấy áp lực cũng thở phào nhẹ nhõm. Buổi đêm xúc động chia tay kia như thể chưa từng xảy ra. Chúng tôi lại bắt đầu giống như trước. Vì thế tôi cảm thấy may mắn vì đây cũng là điều mình muốn.

Tôi nói: "Có lẽ những ngày đó khi ở trên thuyền chúng ta đã gặp phải lực lượng thần bí."

Cô ấy gật đầu: "Em cũng cho rằng như vậy. Nhưng chúng ta làm thế nào mới biết rõ được chân tướng đây?"

Tôi im lặng một lúc: "Có thể biết đấy. Đàm Giảo, em có nghĩ tới có khả năng chúng ta còn quay về thuyền không?"

Chương 79: Đàm Giảo (Phần 11.1)

Hiện tại tôi có cảm giác kì quái, nhìn mặt Ô Ngô, rõ ràng là khuôn mặt nửa tháng trước, nhưng lại khiến tôi cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

Có lẽ phụ nữ thất tình nhìn đàn ông phụ tình đều là cảm giác như vậy.

Trong đầu tôi hơi hỗn loạn, vô thức thốt ra: "Em cũng muốn đi đến Lịch Huyện với anh!" Anh nhìn tôi, tôi lại chỉ muốn cắn đứt đầu lưỡi. Tôi đang nghĩ quái gì vậy?
Nghĩ gì thế này?

Khuôn mặt tôi méo xị, lạnh lùng nói: "Đã có liên quan đến con thuyền kia, em cũng muốn xem là tình hình gì."
Anh lại nói: "Em đừng đi. Ngô nhớ có nguy hiểm gì, tôi còn phải phân tâm để ý em. Hơn nữa đến nhà giáo sư, tôi mang theo người cũng bất tiện."

Tôi và Ô Ngô cứ thản nhiên tạm biệt như vậy, như hai người bạn bình thường. Lúc rời khỏi tiệm 4S, tôi làm như không có việc gì hỏi anh: "À đúng rồi, quần áo anh để nhà em khi nào lấy về?" Lúc ấy anh đã ngồi xuống sửa một chiếc xe khác, dáng vẻ chăm chú, chỉ chừa phần lưng cơ bắp cho tôi: "Từ Lịch Huyện về." Tôi nói: "Được." Quay người rời đi.

Đi được mấy bước, tôi quay đầu lại, nhìn đường cong lưng của anh, có cảm giác mãnh liệt muốn xông lên đấm anh hai cái.

Song cuối cùng tôi đành phải không yên lòng lái xe về nhà.

Tiếp đó tôi ngây người hai tiếng. Cho dù ăn cơm, xem TV, lên mạng... đều ngẩn người. Người ở đây, nhưng đầu óc không ở. Trong lòng tôi có âm

thanh nhắc nhở chính mình, tạm thời không thể với anh rồi, sau này có lẽ cũng không có khả năng. Với tính cách của tôi trước nay đều không biết lấy lòng đàn ông. Trong lòng anh đã không có tôi, vậy tôi cũng phải cố gắng xoá bỏ vị trí của anh khỏi lòng mình.

Song những lời anh nói qua điện thoại ngày hôm qua ở quán nướng lại hiện lên trong đầu tôi.

Như Anh...

Sao Như Anh lại thay đổi nhiều như vậy?
Tôi phải đi xem Như Anh của anh mới được.

Còn cả khi anh nhắc đến người phụ nữ kia, tuy ánh mắt nhìn về phía tôi, nhưng trên mặt lại lộ ra sự dịu dàng và thoáng cười. Bọn Tiểu Hoa còn nói người phụ nữ anh nghĩ đến trước đó là cô ta.

Tuy tôi không tin tưởng điều này, tôi không tin sau khi anh dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, trong lòng còn có thể chứa được những người phụ nữ khác, nhưng ai có thể đảm bảo thiên chi kiêu tử học bá kiêu ngạo năm đó không có bạn gái cũ chứ? Hơn nữa cho dù anh thừa nhận có tình cảm với tôi, nhưng vẫn dứt khoát từ chối tôi. Nói cho cùng vẫn là do tình cảm quá bé nhỏ nên anh dễ dàng bỏ qua.

Nghĩ như vậy trong lòng tôi lại tê rần.

Anh có thể bỏ qua, vậy thì tôi cũng có thể mà.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tôi nằm trên giường nhìn trần nhà nhàn nhạt, loại bỏ suy nghĩ, có dòng suy nghĩ như bị nham thạch ngấm nước biển, từ từ trôi lên, bắt mắt như vậy khó mà chìm ngim.

Anh có thể từ bỏ tôi. Tôi biết rõ mình nên từ bỏ, nhưng tôi không chịu được bị đối xử như vậy.

Thế nhưng tôi bỏ được sao?

Tôi cam lòng từ bỏ anh, từ nay về sau trong cuộc sống không còn tình yêu với anh sao? Đợi đến một thời gian ngắn hoặc rất lâu về sau, tôi nảy sinh tình yêu với người khác, cuối cùng anh cách rất xa tôi.

Ô Ngô kia cuối cùng rời xa Đàm Giáo. Người đàn ông kiêu ngạo trên thuyền, người đàn ông ngồi xổm trên mặt đất sửa xe, người đàn ông điên cuồng nhiệt liệt ánh mắt ám đạm hôn tôi.

Nước mắt tôi đột nhiên rơi xuống.

Cuối cùng tôi đã thông suốt rồi.

Tôi không nữa.

Tôi muốn ở bên anh, bắt đầu từ lần đầu gặp gỡ trên thuyền, tôi đã không thể quên được anh. Tôi đã toàn tâm toàn ý yêu anh rồi.

Chương 80: Đàm Giảo (Phần 11.2)

Cảm giác đau thương chưa bao giờ trú ngụ quá lâu trong lòng tôi. Buổi trưa qua đi, tôi bò dậy từ trên giường, bắt đầu thu dọn hành lý. Mang theo chiếc váy ngắn, Ô Ngộ luôn không rời mắt được với nó.

Trong lòng tôi dự đoán Ô Ngộ nói buổi chiều sẽ đi. Tôi lái xe qua đó chắc chắn nhanh hơn so với anh. Tôi cũng nhớ rõ địa chỉ của nhà tổ giáo sư hôm qua Ô Ngộ hỏi.

Tôi tìm kiếm một lúc, phát hiện ở làng đó không có khai thác du lịch, nhưng vẫn tìm được một khách sạn duy nhất, đặt phòng luôn. Hoặc là không làm, đã làm thì phải cho xong, tôi quyết định chọn căn phòng có ban công độc lập, phòng giải trí.

Lúc đến Lịch Huyện, trời mới hơi tối. Đợi đến lúc tìm được khách sạn tôi đã rất mệt. Bởi vì còn chưa từng lái xe trong thời gian dài trên cao tốc như vậy, trên đường đi vô cùng căng thẳng, vì thế chỉ liếc nhà giáo sư Trần từ xa, sau đó tìm khách sạn nghỉ ngơi.

Nhà tổ của giáo sư Trần ở vị trí tương đối vắng vẻ tĩnh mịch, ở lưng chừng núi, cách thôn và khách sạn một đoạn xa. Nhìn từ xa, cây xanh râm mát, thấp thoáng là ngôi nhà được xây dựng từ gỗ và đá. Hôm qua Ô Ngộ nhắc đến nửa năm trước nơi này đã xảy ra hoả hoạn gần như diệt môn, nhưng hiện tại căn nhà đã được sửa chữa. Cách rất xa, tôi không thấy được dấu vết của trận hoả hoạn.

Song tôi cảm thấy xảy ra chuyện lớn như vậy, cha con nhà họ Trần còn có thể ở lại, tố chất tâm lý cũng cứng hiếm thấy.

Làng này cũng không lớn, có khá nhiều phòng trống. Tôi thuê khách sạn cũng là nơi trong tình trạng nửa ngừng kinh doanh, không có khách hàng. Thực ra do xúc động chạy đến nơi xa lạ, còn là một vùng nông thôn vắng vẻ, trong lòng tôi cũng hơi căng thẳng, nhưng không bị Ô Ngộ phát hiện là được.

Sự thật chứng minh tôi quá ngây thơ rồi.

Chạy cao tốc thực sự quá mệt mỏi, vì thế sau khi trở về phòng, tôi nhanh chóng mơ màng ngủ. Chờ khi tôi tỉnh lại trời đã tối đen, chỉ có ánh đèn dưới sân, thỉnh thoảng có tiếng động. Trong đây không chỉ có một phòng, tôi đoán là hành khách khác hoặc là bà chủ, cũng không để ý, ngáp một cái mở cửa phòng.

Trong sân chỉ có một ngọn đèn duy nhất ở trên hành lang. Người đàn ông kia ở căn phòng bên cạnh vừa mở cửa ra. Cánh tay tôi dừng lại giữa không trung, dùng tốc độ sét đánh đóng cửa lại, lùi hai bước, trái tim hoảng hốt.

Qua mấy giây, mặt tôi vẫn còn nóng, lại từ từ tới gần cửa, cẩn thận nghe ngóng, hình như không có động tĩnh gì. Có lẽ anh cũng không nhìn thấy tôi.

Thực sự choáng váng, chuyện quái gì xảy ra thế này? Ô Ngộ đến đây không phải ở lại nhà giáo sư và Như Anh sao? Sao lại vào ở khách sạn? Còn ở ngay phòng bên cạnh tôi?
Đang oán thầm, chợt nghe thấy hai tiếng "cốc cốc" vang lên bên tai. Dưới tình hình khẩn cấp, tôi rút lui về bên giường.

Có người gõ cửa, là anh sao?
"Đàm Giảo?" Giọng nói quen thuộc trầm thấp. Tôi mím môi không lên tiếng.

"Đàm Giáo." Lần này anh đổi sang ngữ khí khẳng định, "Tôi nhìn thấy em rồi, mở cửa cho tôi."

Tôi và anh biết nhau lâu như vậy, nhưng mặt còn chưa bao giờ nóng đến vậy. Tôi đứng bên giường, như bị đốt cháy tại chỗ mấy giây, sau đó bình tĩnh bò lên giường, mở TV, bật tiếng rất to, không để ý đến anh.

Ngoài cửa dường như không còn tiếng động nữa.

Tôi ôm chân, vùi mặt xuống.

Tôi cảm thấy gần đây thực sự phiền muộn, thời tiết vẫn nóng như vậy, Tráng Ngự loay hoay với kì thi y như trước, cũng không thể phân thân giúp tôi. Thẻ rửa xe của tôi cũng đã mất tấm, không chỉ có Ô Ngộ không để ý tới tôi mà đàn em của anh cũng giả vờ như không quen tôi. Tất cả dường như không đúng, nhưng lại giống như cuộc sống vốn nên như thế. Sau đó là lần đầu tiên tôi đuổi theo đàn ông, còn bị người ta bắt tại chỗ...

"A..." Tôi khẽ gào lên, cào loạn tóc. Đúng lúc này, tôi nghe thấy ở ban công bên ngoài truyền đến tiếng động. Tôi ngẩng đầu, trơ mắt nhìn Ô Ngộ bám tay từ ngoài nhảy vào, đôi mắt tối tăm nhìn chăm chăm tôi. Tôi nhìn thấy anh, trong đầu trống rỗng, nhìn anh đến gần, nhìn anh đẩy cửa ban công ra, sau đó đứng yên đó nhìn tôi.

Chương 81: Đàm Giảo (Phần 11.3)

Tôi cúi đầu nhìn ga giường, không nói lời nào, trong lòng có ngọn lửa âm ỉ khó chịu, nhưng anh đã đến, cảm giác tồn tại rất mạnh, cả căn phòng như tràn ngập hơi thở của Ô Ngộ. Tôi thề nếu như anh trách mắng, tôi sẽ đóng sập cửa mà đi.

Sau mấy giây, tôi nghe thấy anh lên tiếng: "Ăn tối chưa?" Tôi ngược mắt nhìn anh. Anh đứng trong bóng tối âm u, gương mặt mơ hồ, nhưng dường như không giống tức giận. Tôi đáp: "Còn chưa ăn." Giọng nói của tôi nhỏ hơn so với anh.

"Đi ăn thôi." Anh nói, "Tôi chờ em bên ngoài." Nói xong cũng mở luôn cửa phòng đi ra ngoài. Tôi nhìn theo, trong lòng đột nhiên cảm thấy mờ mịt.

Nhưng chỉ sau năm phút, tôi đã thay chiếc váy ngắn đẹp dễ nhất, ra khỏi phòng. Lúc đó anh đang tựa ngoài cửa lớn khách sạn, trong tay cầm điếu thuốc, áo phông đen quần jean, chính là dáng vẻ đàn ông tôi ưa thích. Thấy tôi đi đến, anh cúi đầu rít một hơi thuốc, chúng tôi đi một trước một sau rời khỏi con ngõ nhỏ khách sạn, ra ngoài.

Lúc này đã hơn tám giờ, xung quanh vắng vẻ, đèn làng vừa cao vừa sáng, còn cả tiếng dế kêu trong bụi cỏ. Chúng tôi im lặng đi một đoạn, anh đã hút hết một điếu thuốc, châm điếu thứ hai. Sự im lặng kia khiến lòng người run rẩy.

Tôi không nhịn được hỏi: "Sao anh không ở chỗ giáo sư?"
Anh đáp: "Không tiện."
Tôi: "À, vậy anh đã đi thăm hỏi bọn họ chưa?"
"Còn chưa. Không phải em còn chưa ăn cơm sao?"

Lời này anh không hề suy nghĩ đã thốt ra luôn, nói xong lại im lặng. Tôi cũng không lên tiếng.

Chúng tôi đi trên con đường làng lớn, ven đường có mấy quán ăn gia đình. Ô Ngộ nói: "Chọn một nhà đi." Tôi cũng không lè mề, chọn một chỗ đông khách nhất, thuận miệng nói: "Chọn nơi ăn là phải xem bên trong có đông khách không. Hiện tại cũng đã tám giờ, chỗ này còn mấy bàn khách, chứng tỏ là ăn tương đối ngon đấy." Nói xong tôi dẫn đầu đi vào, nhìn xung quanh một lần, sau đó quay đầu lại, phát hiện khuôn mặt anh đã hơi thả lỏng, tóc mai che khuất trán, khoé miệng có nụ cười dịu dàng.

Tôi quay mặt đi không nhìn anh, tâm trạng lên lên xuống xuống.

Chúng tôi chọn một chỗ vắng ngồi xuống, việc gọi món anh cũng giao cho tôi. Tôi chọn mấy món, lại hỏi khẩu vị của anh, anh đáp lại, vẻ mặt bình thản, từ từ hút hết điếu thuốc. Tôi không biết mình đã bình tĩnh lại từ khi nào, chỉ là khi tôi phát hiện ra thì khoé miệng đã hơi cong lên. Tôi cảm thấy hai chúng tôi cơ bản đã làm hoà rồi.

Với tư cách là bạn bè.

Ai muốn làm bạn với anh chứ?

Tôi chỉ muốn tóm gọn anh vào trong tay.

Chờ lúc đồ ăn được bưng lên, anh nói: "Em gọi điện thoại cho Thẩm Thời Nhận xem có thể lấy được tài liệu về vụ án hoả hoạn nhà giáo sư Trần không?" Tôi hiểu ý đồ của anh, "Được, để em thử xem." Chỉ là lục di động một lúc cũng không tìm được số của Thẩm Thời Nhận.

"Ồ, sao lại không tìm thấy, rõ ràng có lưu lại mà." Tôi nói, "Có thể là điện thoại trực trực, hoặc là lần đó xoá mất, để tìm tiếp xem. Trước đó rõ

ràng đã gọi nhiều cuộc như vậy mà."

Ô Ngộ cầm chén trà trong tay ngừng lại không uống.

"Sao nhật kí cuộc gọi cũng không có, điện thoại này hỏng rồi à." Tôi nói thầm. Ô Ngộ đột nhiên ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt sâu như sương lạnh.

Tim tôi thoáng run lên, cảm thấy mê mang.

Đúng lúc này, trong tiệm vang lên tiếng vỗ tay. Hai chúng tôi đều ngẩng đầu lên nhìn, thấy ông chủ tiệm mập mạp đứng ở giữa cửa, mặt mũi tràn đầy niềm vui, nói: "Hôm nay là ngày 15 tháng 7 năm 2017, là ngày đầy tháng của con trai tôi, miễn phí bia, tất cả các bàn đều giảm hai mươi phần trăm, cảm ơn mọi người đã chiếu cố việc kinh doanh!" Trong tiệm lại tràn đầy tiếng vỗ tay, tất cả mọi người mỉm cười, có một số người có lẽ ở gần đây có quen biết với chủ tiệm, không ngừng trò chuyện, còn mời cả rượu.

Tôi nhìn, nhất thời quên luôn việc trong tay, không nhận được cũng cười, "Giảm hai mươi phần trăm, may thật. Chúng ta có nên qua kính rượu, chúc phúc không?"

Quay đầu lại thấy khuôn mặt Ô Ngộ không có chút vui vẻ nào, thậm chí còn có chút lo lắng. Tôi nhận ra anh không bình thường, hỏi: "Làm sao vậy?"

Ô Ngộ nhìn chăm chăm tôi, trong khi xung quanh vui vẻ náo nhiệt, mà anh cứ nhìn tôi như thế.

"Ông ta vừa nói nói hôm nay là ngày bao nhiêu?" Giọng Ô Ngộ chậm rãi, có chút chua chát.

Tôi sửng sốt, cho rằng anh muốn xác nhận ngày hoặc là quên mất chuyện quan trọng gì đấy, cúi đầu nhìn thời gian trên di động, nói: "Hôm nay là ngày 15."

Ô Ngộ im lặng, ngẩng đầu nhìn chăm chăm TV treo tường đang phát tin

tức, dưới đó cũng có thời gian và ngày tháng. Tôi cũng không hiểu gì nhìn theo. Sau đó anh quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi không biết hình dung ánh mắt anh như thế nào. Đó là ánh mắt bình tĩnh khỏi giấc mộng, mãnh liệt chấn động, hiểu rõ và bi thương. Trong không khí ồn ào, thế giới bình thường, chỉ có hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau. Cuối cùng tôi nhận ra trong mắt anh hiện lên sự thương tiếc đối với tôi, như muốn bao phủ lấy tôi.

Tôi không biết anh có ý gì, tôi mơ hồ có cảm giác gì đó, có phải là vẫn đang mơ ngủ không. Tôi nhìn hai bàn tay đặt lên bàn, nắm thật chặt. Tôi hơi sợ hãi chân tướng mà mắt không thấy rõ, chân tướng mà anh sắp vạch trần.

"Đàm Giảo..." Anh nói, "Em không phát hiện được ra điều gì bất thường sao?"

Chương 82: Ô Ngộ (Phần 11.1)

Trước khi đến Lịch Huyện tôi còn đi xử lý một chuyện.

Thẻ rửa xe của Đàm Giảo biến mất, Tiểu Hoa bảo cũng không tìm thấy trong sổ ghi chép. Tôi đoán là do bọn Tiểu Hoa sơ ý, vì thế lấy sổ ghi chép ra, lật từng tờ một xem.

Thực sự không có.

Tiểu Hoa thề thốt: "Quả thực không tìm thấy mà, anh Ngộ, em có cách nào chứ, mấy hôm nay mới khai trương nhiều người làm thẻ như vậy mà..."

Tôi mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó kì lạ, nhưng ở đâu thì không nói ra được. Tôi nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của Tiểu Hoa, cậu ta luôn thích nói đùa, thích trêu ghẹo tôi và Đàm Giảo, nhưng có lúc bạn sẽ cảm thấy cậu ta không giống như đang nói đùa.

Cậu ta cũng hơi là lạ kể từ sau khi tôi từ Tô Châu trở về.

Tôi không làm rõ gì hết, quyết định yên lặng theo dõi. Lúc rời khỏi tiệm, tôi quay đầu thấy bọn họ lại treo tấm biển đỏ giảm giá lúc khai trương ra: Khai trương giảm giá 100 tệ cho 12 lần rửa xe.

Lúc đến Lịch Huyện đã là buổi tối. Trên đường đi giáo sư Trần gọi điện cho tôi, mời tôi đến nhà ông ở. Tôi nhã nhặn từ chối, cũng không phải bởi vì chuyện gì khác mà do trước kia Trần Như Anh có tình ý với tôi, hiện tại tinh thần bị đả kích, tôi cảm thấy giữ một khoảng cách với cô ta thì tốt hơn.

Tôi không nghĩ tới Đàm Giảo cũng sẽ tới, thậm chí còn lên ở chung khách sạn với tôi.

Sau khi bị tôi phát hiện, cô ấy vội trốn trong phòng không chịu ra, cũng không lên tiếng. Lúc đó tôi cảm tưởng như chạm vào gai nhím đâm đau tay, nhưng tôi cũng biết rõ bên trong cô ấy mềm mại yếu ớt vô cùng.

Tôi đành phải leo tường xông vào phòng cô ấy.

Cảnh đêm bao phủ, trong phòng ánh đèn âm u. Cô ấy ôm chân ngồi trên giường, đỏ mặt, không chịu nhìn tôi.

Trong một năm qua, tôi đã trải qua sự đau khổ gần như cả cuộc đời. Lòng tôi đã sớm chết lạng, lạnh băng như sắt.

Nhưng giờ phút này, căn phòng yên tĩnh, ánh đèn im ắng, cô gái im lặng. Cô ấy không nói lời nào, tôi đứng bên cạnh, trong tích tắc đó tất cả phiền muộn trong lòng đều tan thành mây khói, trong lòng tôi dần dâng lên sự dịu dàng không nói nên lời.

Hoá ra cô ấy vừa xuất hiện là có thể khiến tôi cảm nhận được sự dịu dàng của tình yêu.

Tôi mang cô ấy đi ăn tối.

Cô ấy rõ ràng dần trở nên vui vẻ, so với việc giận dữ lạnh lùng trước đó thì dường như đã trở lại đáng vẻ tùy tiện ngày thường. Chúng tôi ngồi trong một quán ăn nhỏ, không nói chuyện yêu đương, làm như không có việc gì bàn luận số mệnh của chúng tôi.

Cô ấy phát hiện trong di động không có số của Thẩm Thời Nhận. Nhật kí cuộc gọi trong suốt một tháng trước đó cũng không có, rõ ràng mới nửa tháng trước chúng tôi còn hợp tác điều tra án với Thẩm Thời Nhận.

Cô ấy bị bầu không khí vui vẻ trong quán hấp dẫn, nên vẫn chưa bình tĩnh.

Song sự kì lạ của từng người khiến lòng tôi như rơi xuống hố băng, đột nhiên có luồng ánh sáng trắng như tuyết phá vỡ tất cả hắc ám.

Tôi ngồi trong quán ăn là ngày 15 tháng 7, trái tim lượn vòng như con quay.

Tiểu Hoa từng mở miệng gọi "cô Đàm", còn nói "Hai người ở bên nhau hình như cảm giác hơi mờ ám". Hiện tại nhắc tới Đàm Giáo lại chỉ nói "Cô gái kia, cô gái đẹp kia" dường như chưa từng nghe nhắc đến tên cô ấy.

Thẻ rửa xe của Đàm Giáo không tìm thấy đâu, trong sổ đăng kí cũng không có ghi chép, dù là do Tiểu Hoa làm, nhưng cậu ta không có chút ấn tượng nào.

Tiệm sửa xe lại dán lên biển giảm giá.

Số điện thoại của Thẩm Thời Nhận biến mất trong di động Đàm Giáo, ngay cả nhật kí cuộc gọi cũng mất sạch.

Tôi ở Tô Châu mỗi ngày đều xem weibo của cô ấy: ngày 1 tháng 7, ngày 3, ngày 5, ngày 8, ngày 12... lúc ấy chỉ cảm thấy thời gian quá chậm như tra tấn, nhưng hoàn toàn không nhận ra sự khác thường của thời gian.

Chương 83: Ô Ngộ (Phần 11.2)

Ngày đó sau khi ở trong tiệm sửa xe, trong căn phòng nhỏ là lần đầu tiên chúng tôi bàn luận về thời gian. Sắc mặt Đàm Giáo trắng bệch, cả người thất hồn lạc phách. Cho dù lúc ấy tôi hơi không đành lòng, nhưng vẫn nói rõ cho cô ấy biết: "Bây giờ là ngày 18 tháng 7 năm 2017, đã qua một năm ba tuần."

Đó là ngày thứ ba sau khi chúng tôi gặp nhau. Chúng tôi gặp lại vào ngày 16 tháng 7, cô ấy đã mất đi trí nhớ một năm.

Nửa tháng sau, chúng tôi phá vụ án của Ngôn Viễn. Đại khái là cuối tháng đó, chúng tôi quay trở lại trên con thuyền kia.

Sau khi từ con thuyền quay lại, không phải là ngày 1 tháng 8 năm 2017, mà là sớm hơn nửa tháng chúng tôi gặp nhau, ngày 1 tháng 7.

Thời gian của chúng tôi không phải chuyển dịch về phía trước.

Còn người bên cạnh chúng tôi không có ai phát hiện ra sự khác thường.

"Đàm Giáo, em không phát hiện ra... có chỗ nào không đúng sao?" Tôi hỏi cô ấy.

Ánh mắt cô ấy mờ mịt nhìn tôi, đó là đôi mắt trong suốt sạch sẽ, cũng là đôi mắt tập trung. Trước đó cô ấy không nhận ra mình đã mất trí nhớ một năm hiện tại rõ ràng là ngày 15 tháng 7, cô ấy cũng không nhận ra có vấn đề về thời gian.

"Đàm Giáo..." Tôi chậm rãi nói, "Chỉ có thời gian của hai chúng ta xoay ngược thôi."

Đàm Giáo trợn tròn mắt, trong khoảnh khắc ấy tôi nhìn thấy rất nhiều cảm

xúc hiện lên trong mắt cô ấy: hoảng sợ, tình ngộ, không dám tin và bối rối. Cô ấy cũng lâm vào suy tư như tôi vừa nãy. Cô ấy há hốc miệng, lại nhắm mắt, cuối cùng khuôn mặt trắng bệch nói với tôi: "Đây là có chuyện gì... Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy chứ?"
Tôi biết cô ấy đã tỉnh táo lại rồi.

Chúng tôi quay lại khách sạn, chỉ có hai chúng tôi, bầu không khí vẫn căng thẳng như vậy. Tôi ngồi ở cuối giường rút từng liều thuốc, tâm trạng dần tỉnh táo lại. Cô ấy rút người ở đầu giường, lúc đầu không nói một lời, cả người hoảng hốt. Sau đó miệng bắt đầu lẩm bẫm: "Tôi nói với Tráng Ngư tại sao cuộc thi... ngày đó lúc ăn cơm cô ấy dường như chưa từng gặp anh, hơn nữa cũng không có chút mờ ám nào với Thẩm Thời Nhận... Bởi vì hiện tại cô ấy chưa từng gặp mặt Thẩm Thời Nhận... Trời ạ... Điên rồi điên rồi điên mất rồi!"

Tôi biết rõ cô ấy đang dần chấp nhận sự thật này, cho dù việc này kinh tâm động phách đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng ngoài việc chấp nhận thì chúng tôi còn có cách nào đây?

Nếu như thời gian thực sự không ngừng quay ngược lại, chúng tôi có thể làm gì chứ? Nghĩ vậy, trong lòng tôi mơ hồ chấn động, những chuyện khác tôi tạm thời bỏ qua.

"Vậy tức là Ngôn Viễn còn chưa bị bắt? Chúng ta còn chưa bao giờ gặp tên điên đồng loa kia?" Cô ấy đột nhiên hỏi.

Tôi đáp: "Lên mạng tra một chút."

Đàm Giảo bật máy tính lên, quả nhiên hiện tại trên mạng chỉ có thông báo đơn giản về hai vụ bắt cóc trẻ em, những vụ khác vẫn chưa có. Cảnh sát cũng chưa lập án điều tra.

Đàm Giảo: "Shit."

"Em có thể liên lạc với Thẩm Thời Nhận không?" Tôi hỏi.

Đàm Giáo lục di động một lúc, tìm được dây số của Thẩm Thời Nhạn trong tin nhắn với người mai mối, sau đó gọi qua, bật cả loa ngoài.

"Thẩm Thời Nhạn!" Cô ấy gần như là vội vàng hét lên.

Người đàn ông bên đầu kia im lặng một lúc mới lên tiếng: "Đàm Giáo? Có... chuyện gì sao?"

Đàm Giáo vội vã nói: "Đừng hỏi nhiều như vậy, tôi hỏi, anh đáp! Thứ nhất, các anh đã bắt được Ngôn Viễn và Hứa Tử Phong chưa?"

Thẩm Thời Nhạn hỏi lại: "Ai? Bọn họ... là ai?"

Chương 84: Ô Ngộ (Phần 11.3)

Tôi và Đàm Giảo liếc nhau, tôi thấy trong mắt cô ấy có sự ám chỉ. Cô ấy lại hỏi: "Câu hỏi thứ hai, anh có nhớ đã gặp Ô Ngộ và Tráng Ngư... à không, Chu Hiểu Ngư không? Anh đã từng gặp bọn họ chưa?"

Thẩm Thời Nhận thoáng im lặng, đáp: "Tôi không biết hai người kia. Đàm Giảo, có phải... cô gặp phiền phức gì không..."

Đàm Giảo ngắt lời anh ta: "Câu hỏi cuối cùng... sau khi tôi chia tay anh, chúng ta còn chưa từng gặp lại sao? Hoặc là liên lạc?"

Lúc này thời gian Thẩm Thời Nhận im lặng tương đối lâu, đáp dứt khoát: "Không có."

Đàm Giảo thấp giọng: "Cảm ơn... quấy rầy rồi." Cúp điện thoại, ngược mắt nhìn tôi.

Thẩm Thời Nhận lập tức gọi lại, Đàm Giảo nhìn, không bắt máy. Tôi chỉ im lặng.

Cô ấy dường như còn chưa từ bỏ ý định: "Em gọi cho Tráng Ngư." Kết quả trò chuyện cũng không khác gì với Thẩm Thời Nhận, Tráng Ngư đang tham gia cuộc thi cuối kì, cô ấy chưa từng gặp Thẩm Thời Nhận, cũng chưa từng gặp tôi, vụ án về Ngôn Viễn cũng hoàn toàn không biết. Tiểu Hạo ư? Thăng bé đương nhiên là an toàn ở với ông bà rồi, còn chưa gặp bất cứ chim chóc gì nguy hiểm...

Gọi xong hai cuộc điện thoại này, Đàm Giảo ngồi trên giường, chờ người ra, hiếm khi tôi thấy dáng vẻ này của cô ấy. Tôi rót cho cô ấy cốc nước. Cô ấy thấp giọng: "Cảm ơn." Tôi ngồi ở cuối giường, cách cô ấy một chút, lặng lẽ nhìn cô ấy.

Sắc mặt cô ấy dần trở lại bình thường, sau một lúc lâu, hỏi: "Ô Ngộ, chúng ta... làm thế nào đây? Nói ra sẽ không có ai tin, chẳng lẽ chúng ta sẽ

cùng biến thành trẻ con à... Shit, em không muốn vậy đâu, em còn chưa trải qua hết tuổi xuân..."

Tôi im lặng một lúc, cũng khó có thể tiếp nhận được tương lai hoang đường cô ấy miêu tả. Tôi nói: "Đi bước nào tính bước ấy, em đi theo tôi, tôi sẽ dốc sức bảo vệ em."

Cô ấy bình tĩnh lại. Tôi ngẩng đầu, nhìn đôi mắt hồng hồng của cô ấy loé sáng. Cô ấy nhìn đi nơi khác: "Cho nên... chỉ có thời gian của hai chúng ta quay ngược sao? Những người khác không nhớ gì hết. Bọn họ hướng về phía trước sao?"

Cô ấy đã nhắc đến điểm quan trọng rồi.

"Xem ra là vậy." Tôi nói, "Không biết những người khác trên thuyền sẽ như thế nào đây?"

"Nhưng mà..." Cô ấy đã khôi phục lại sự bình tĩnh, thông minh linh hoạt, trầm tư nói, "Thời gian này xoay ngược không phải theo từng ngày, là từ ngày 16 đến 30, lại từ ngày 1 đến 15, là một đoạn, cảm giác giống như từng đoạn video nối vào."

Tôi tiếp lời: "Là chu kỳ nửa tháng một."

Cô ấy giật mình: "Chu kỳ? Ý của anh là..."

Tâm trạng tôi cũng hơi bất an, nói ra phỏng đoán của bản thân: "Đàm Giảo, chúng ta gặp nhau là nửa tháng sau, dòng thời gian bẻ ngoặt, đó là lần đầu tiên quay về thuyền. Hiện tại vừa vặn qua nửa tháng."

Cô ấy nghẹn ngào: "Ý anh là... đêm nay có khả năng chúng ta lại quay về thuyền?"

Hiện tại tôi càng tin tưởng quyết định của mình là đúng.

Vận mệnh của chúng tôi thành như vậy, nói ra ai cũng không tin. Nếu như tôi không quan tâm gì mà yêu cô ấy, yêu sâu đậm rồi tương lai lại mất đi. Nếu có một ngày nào đó thời gian quay ngược lại khiến chúng tôi quên đi lẫn nhau thì phải đối mặt thế nào? Cô gái tốt như Đàm Giảo không nên bị ai phụ lòng.

Tôi cũng không muốn mất đi bất kì ai hết.

Tôi không thể nào kìm nén mình động lòng với cô ấy, không thể bỏ mặc tình cảm tiếp tục nảy sinh. Hơn nữa còn chưa cứu được mẹ, Ô Diệu, tôi làm gì có quyền yêu đương chứ? Có lẽ tôi sẽ chết vì cứu họ.

Tôi không thể ở bên Đàm Giáo.

Chương 85: Ô Ngộ (Phần 11.4)

Vì để có thể lần nữa "thuận lợi" trở về con thuyền kia, chúng tôi đã cùng bàn bạc, mỗi người tự quay về phòng ngủ, chỉ là tôi nằm rất lâu mà không ngủ nổi. Tôi bò dậy, đẩy cửa ra, đi dạo trong sân.

Đêm nay có lẽ chỉ có hai người chúng tôi thuê phòng ở khách sạn này.

Căn phòng của cô ấy đã tắt đèn, đã ngủ rồi chẳng? Cũng đúng, cô ấy to gan, dù xảy ra chuyện lớn vẫn ngủ yên được. Nghĩ tới đây tôi mỉm cười, cầm điếu thuốc, ngồi xuống ghế, chậm rãi hút.

Một lát sau cửa phòng cô ấy cũng mở ra. Cô ấy khoác áo, đi dép lê ra. Tôi không nhúc nhích, cô ấy ngồi xuống bên cạnh tôi: "Anh cũng không ngủ được à?"

"Ừ."

Cô ấy hỏi: "Làm thế nào đây? Nếu như hai chúng ta không ngủ được, có phải sẽ không quay lại được thuyền không? Lần trước ngủ rồi mới đi đấy."

Tôi nói: "Vậy thì thuận theo tự nhiên, nhìn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì."

Cô ấy: "Anh đừng định nhì."

Tôi: "Sợ thì làm được gì? Em cảm thấy chúng ta có khả năng chống lại lực lượng thần bí sao?"

Lời này có lẽ quá vô tình khiến Đàm Giáo im lặng một lát: "Có chuyện không thử sao biết được?"

Lòng tôi như thể bị cảnh đêm này khẽ đánh một cái, tôi nhìn cô ấy, trong mắt cô ấy mơ hồ có ánh sáng nhưng lại khiến tôi không đoán được gì. Tôi rít một ngụm thuốc, không tiếp lời, nhìn về phía trước.

"Ngủ sớm đi." Tôi nói.

Cô ấy hỏi lại: "Tại sao anh không đi?"

"Hút hết tôi sẽ vào."

Chúng tôi lại im lặng một lát, đột nhiên tay cô ấy vươn qua lấy điếu thuốc của tôi. Tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy, cô ấy cầm điếu thuốc giấu ra sau lưng: "Mấy ngày nay anh hút thuốc vô cùng nhiều, không phải còn muốn cứu mẹ, em gái, bảo vệ em sao? Hút như vậy mà được à?"

Lòng tôi hơi đau đớn: "Đưa thuốc cho tôi."

Cô ấy: "Không đưa."

Tôi thò tay ra, cô ấy kiên quyết ngăn cản, trong mắt mơ hồ ánh lên sự tình nghịch. Tôi chạm vào lưng cô ấy, mặt cũng cách cô ấy rất gần, đè tay cô ấy, lấy được thuốc. Cô ấy ngửa mặt lên, ánh mắt lưu luyến nhìn tôi.

Chỉ có hai chúng tôi.

Trong khoảnh khắc này, trong bóng tối này, trên băng ghế này chỉ có hai chúng tôi thôi.

Cô ấy không nhúc nhích, nhưng tôi cảm nhận được cơ thể cô ấy khẽ run lên. Cô ấy dường như đã hạ quyết định gian nan nào đó, từ từ nhắm mắt lại.

Tôi cầm lấy điếu thuốc, nghiêng đầu tránh đi, đồng thời thả cô ấy ra.

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, tôi tự nhủ trong lòng, Ô Ngộ, mẹ nó, thẳng khốn khiếp.

Cô ấy mở mắt ra, sắc mặt lạnh như băng.

"Đàm Giảo..."

"Đừng nói gì hết." Cô ấy thản nhiên ngắt lời tôi, "Anh muốn thì cứ hút đi, em cũng chỉ là lấy tư cách bạn bè quan tâm anh thôi. Lần sau... mặc kệ anh."

"Ừ." Tôi chậm rãi nói, "Mặc kệ... thì cứ mặc kệ đi."

Cô ấy đứng dậy đi vào nhà, cửa đóng "rầm" một cái. Tôi lại ngồi ở đó một mình.

Khi tôi có ý định trở về phòng đột nhiên chú ý tới căn nhà của họ Trần cách xa đó hơn nghìn mét đột nhiên đèn sáng lên. Tôi vô thức ngẩng đầu lên, là ban công ở tầng hai ngôi nhà kia.

Một người đi ra.

Là Trần Như Anh.

Tôi thấy rõ cô ta mặc đồ ngủ màu trắng, tóc dài rối tung, nhưng cả người vô cùng gầy. Mặt trở nên nhợt hoắt, không có tí thịt nào, xương gò má lồi ra, sắc mặt trắng bệch. Cô ta nhếch môi, ánh mắt trống rỗng, đứng trong núi tối đen, đứng trên ban công lẻ loi trơ trọi, xuất thần. Sau đó khoé miệng đột nhiên hiện lên nụ cười quý dị.

Tôi sửng người.

Trước kia cô ta không phải là người như thế.

Trước khi lên thuyền cô ta hoàn toàn không như thế này.

Chương 86 : Đàm Giảo (Phần 12.1)

Tôi từ từ mở mắt ra nhìn thấy bên ngoài thuyền vô cùng âm u, núi xanh ở hai bên như bị khăn che bịt kín, vô cùng ảm đạm.

Trong đầu tôi cuối cùng hiện lên một hình ảnh, là khi tôi và Ô Ngộ ngồi trong sân khách sạn tại Lịch Huyện.

"Chị không sao chứ?" Giọng nói lo lắng dịu dàng.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Ô Diệu và Ô Ngộ ngồi trên giường đối diện. Ô Ngộ cũng giống tôi, một tay chống lên giường, lộ ra vẻ mệt mỏi. Ô Diệu cầm lấy cánh tay anh, nhìn thấy tôi tỉnh lại, tạm thời buông anh trai ra, đi tới cầm chặt cánh tay tôi.

Tôi mệt mỏi mỉm cười: "Chị không sao."

Tôi nhìn thẳng Ô Ngộ, ánh mắt anh vô cùng sâu xa, cup mắt, nói: "Còn chưa qua một phút."

Tôi sửng sờ, gật đầu.

Chúng tôi vẫn còn ở trong phòng Ô Diệu, cách lần chúng tôi ngắt xiú trước, rơi vào vòng xoáy không gian còn chưa đến một phút. Nói cách khác, hai lần chúng tôi xuyên thời gian là hoàn toàn liên tiếp đấy.

Chúng tôi vẫn là chính mình của một năm về trước.

Ô Diệu trợn trừng mắt: "Hai người đang nói gì mà em nghe không hiểu. Vừa rồi sao đột nhiên cả hai người đều khó chịu như vậy?" Ô Ngộ đứng lên, nói: "Bọn anh không sao. Ô Diệu sau này..." Giọng nói của anh ngừng lại. Tôi thấy anh không lên tiếng nữa. Đúng rồi, Ô Ngộ quan tâm tất sẽ bị loạn, cũng sẽ nói ra lời ngốc nghếch. Sau này Ô Diệu từ bị mưu sát biến

thành mất tích, có phải ở không gian này không thì sau này còn chưa xảy ra, sao anh lại hỏi thăm tình hình của cô bé lúc ấy được chứ?

Ngoài cửa sổ trời lại bắt đầu mưa. Mây đen giăng kín chân trời. Thời tiết thực sự trở nên không tốt lắm.

Lúc chạng vạng tối, ba người chúng tôi vào nhà hàng dùng cơm. So với tôi và Ô Ngộ tâm sự nặng nề thì Ô Diệu thoải mái hơn rất nhiều, bưng chén đĩa xông thẳng vào giữa bàn tiệc buffet, hăng hái mang đồ về cho chúng tôi.

Tôi nhìn dáng vẻ cô bé, không nhịn được nói với Ô Ngộ: "Em gái của anh thực sự rất đáng yêu."

Ô Ngộ cũng nhìn cô bé, mỉm cười: "Bây giờ nhìn thấy con bé còn đang sống sờ sờ, tôi cảm thấy mình ngỡ như nằm mơ."

Lời này khiến tôi hơi đau lòng, nhưng có thể nhìn được dáng vẻ sạch sẽ tuấn lãng của anh ngày hôm nay, lại nhớ tới khuôn mặt mơ hồ anh tránh né tối qua, tôi dùng đĩa xiên lấy thức ăn, nhưng làm thế nào cũng không có khẩu vị.

Tôi đứng cuối cùng trong danh sách bao gồm mẹ anh, em gái và sự tự do của anh, điều này không hề nghi ngờ. Tuy tôi không nên nghĩ như vậy, làm thế thật quá nhỏ mọn, nhưng vẫn sẽ cảm thấy chán nản.

Lúc này Ô Diệu lại bưng hai chiếc bát đầy ụ quay về, cười nói: "Hì hì... đại thần, anh, cá hồi và càng cua vừa bưng lên đã bị em cướp mất hai phần, mau ăn đi!" Tôi cũng bị lây bởi nụ cười sáng lạn của cô bé, nghĩ thầm nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ, ngày mai còn không biết sẽ bị ném đến ngày nào đâu. Tôi nhận lấy chén đĩa, nói: "Người đẹp, em lợi hại thật đấy." Ô Diệu ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: "Được đại thần khích lệ thực sự là quá hạnh phúc rồi." Hai bọn tôi cùng mỉm cười.

Đuôi mày khoé mắt của Ô Ngộ cũng có vẻ vui. Tôi chú ý tới ánh mắt của anh luôn nhìn tôi. Tôi hùng hổ nhai thịt cua, điềm nhiên như không có việc gì.

"A Diệu, nhớ kĩ những lời anh nói chưa? "Ô Ngộ nói, "Nhất định không được quên."

Ô Diệu liếc mắt, ánh mắt như có làn sương che phủ: "Em biết rồi, suốt ba tiếng này anh nói không dưới mười lần rồi. Ngày 4 tháng 8, gọi điện thoại cho Cục cảnh sát, nói bị một người khả nghi theo dõi. Trong mấy ngày từ mùng 5 đến 8 yêu cầu cảnh sát bảo vệ, nếu như cảnh sát không thể thì đến Cục cảnh sát ở, không được đi ra. Anh, sao anh lại chọn đến kẻ thù nào mà để họ đến tìm em trả thù vậy? Lại còn biết chính xác thời gian bọn họ sẽ đến tìm em nữa?"

Ô Ngộ đáp: "Chuyện này em không cần hỏi." Cách làm này của Ô Ngộ đều có cân nhắc cả đấy. Lúc ấy gã sát thủ liên hoàn kia đã giết bốn người, Ô Diệu đi báo án chắc chắn sẽ nhận được sự chú ý từ cảnh sát, tiến hành bảo vệ nghiêm ngặt. Cách này so với việc cô bé ở nhà một mình thì an toàn hơn.

Ô Diệu liếc tôi, nói: "Đại thần, chị xem đấy, anh em chính là như vậy, độc tài, chủ nghĩa đàn ông... Đàn ông như vậy, ai muốn yêu đương cùng chứ, ai có thể cải tạo anh ấy, tuyệt đối là người phụ nữ đáng khâm phục, tuyệt đối có thể làm thần tượng của em."

Tôi nghe thấy một câu hai ý của cô bé, chỉ khẽ cười: "Đúng vậy, không biết ai có phúc khí kia." Ô Ngộ đang uống nước, liếc tôi, không lên tiếng.

Kết quả thực sự thương tâm, đúng là không nên nói bừa. Tôi vừa dứt lời, thấy một cô gái đứng ở trước bàn chúng tôi. Giọng nói trong trẻo vang lên: A Ngộ, Ô Diệu! Hai người ngồi đây à!"

Chương 87: Đàm Giảo (Phần 12.2)

A Ngộ.

Cô ta rõ ràng gọi anh là A Ngộ.

Người tới dáng vẻ thướt tha, nụ cười tươi đẹp làm sao, hương thơm theo làn gió bay đến. Dù ai nhìn thấy cũng phải khen một tiếng là cô gái xinh đẹp hoạt bát. Chỉ là so với nụ cười tươi sáng nhiệt tình của cô ta thì ba người chúng tôi đều không cười chút nào. Ô Ngộ chỉ ngược mắt lên nhìn cô ta, ánh mắt trầm tĩnh, không nói gì. Tôi quan sát cô ta, Ô Diệu lườm nguýt, dáng vẻ không kìm nén được sự bực bội.

Tôi ăn sạch miếng cá hồi.

Bình tĩnh quan sát thì Trần Như Anh là một cô gái rất vui vẻ, xinh đẹp, hai mắt cong cong, luôn mỉm cười, rất ngọt ngào. Vóc dáng lại đẹp, làn da cũng tốt, đồ trắng mặc trên người cô ta càng tôn lên sự hồn nhiên ngây thơ. Phần lớn đàn ông chỉ sợ đều không cưỡng lại được sức hút của cô ta.

Nghĩ vậy, tôi liếc ngay Ô Ngộ. Anh chỉ gật đầu với Trần Như Anh một cái rồi tiếp tục ăn.

Tôi có chút thoả mãn, nhưng cũng không quá hài lòng, song tôi có thể làm gì chứ? Dứt khoát không nhìn cô ta nữa, cúi đầu tiếp tục ăn.

Lại không nghĩ rằng, cô ta chủ động hỏi tôi: "A Ngộ, chị này là..."
Chị cái móa nhà cô ấy. Tôi nghĩ mình cũng chỉ mới hai tư, lớn hơn cô ta ba tuổi mà thôi, còn nhỏ hơn hai tuổi so với Ô Ngộ đấy.

Ô Diệu đột nhiên cướp lời: "À, chị ấy là bạn gái mới của anh trai tôi, lần này đi du lịch cùng." Nói xong còn khẽ nhéo mu bàn tay tôi dưới bàn, ý bảo tôi cùng diễn trò.

Em gái à, em nhéo chị thì làm được gì chứ? Dù không cam lòng thì quyết định vẫn là ở anh trai em đấy.

Tôi nhất thời không lên tiếng. Ai ngờ Ô Ngô cũng chả nói lời nào, cúi đầu tiếp tục ăn, vẻ mặt anh chả thay đổi gì. Trong mắt người khác sẽ cho rằng anh ngầm thừa nhận.

Tôi gần như lập tức cảm giác được ánh mắt bi thương của Trần Như Anh "hồn nhiên" kia, trước đó dán chặt trên người Ô Ngô, sau đó chuyển sang người tôi.

Tôi ngẩng đầu, yên lặng nhìn cô ta.

"Vậy thì... A Ngô à, sao đến giờ còn chưa thấy anh nhắc tới..." Trần Như Anh yếu ớt nói.

Tôi có cảm giác chịu tội rồi. Hoá ra trước mặt những cô gái khác, Ô Ngô lại lạnh lùng như vậy. Anh thực sự là người đàn ông tàn nhẫn.

"Cô đâu rồi?" Ô Ngô lên tiếng.

"À..." Dường như lúc này Trần Như Anh mới lấy lại tinh thần, "Mẹ em... hơi say thuyền, đang ở trong phòng nghỉ ngơi."

Ô Ngô: "Ăn cơm xong tôi sẽ qua thăm cô."

Trong mắt Trần Như Anh lúc này mới có chút thần thái: "Vâng, vậy em sẽ chờ anh cùng quay về phòng." Ô Ngô ừ một tiếng. Trong toàn bộ cuộc đối thoại của bọn họ, Trần Như Anh không liếc tôi lấy một cái. Đợi cô ta lấy

xong đồ ăn, cũng không đến chỗ chúng tôi ngồi, mà ngồi ở một bàn phía trước, yên lặng ăn. Dáng vẻ như vậy khiến tôi thấy mà thương hại.

Đợi cô ta đi xa, Ô Diệu lập tức nói: "Anh, sao anh lại muốn đến phòng cô ta? Không phải em vất vả lắm mới nhờ được đại thần giúp anh thoát khỏi phiền toái này sao?" Nói xong dùng ánh mắt "chị biết đấy" trao cho tôi.

Tôi cúi đầu không nói lời nào.

Ô Ngộ: "Cô không thoải mái, anh phải đi thăm. Hơn nữa anh cũng có chuyện quan trọng muốn hỏi cô." Nói xong liếc tôi: "Đàm Giảo, em cũng đi chung đi."

Ánh mắt Ô Diệu lập tức sáng ngời: "Ôi!!..."

Tôi khẽ nói: "Tại sao em phải đi với anh chứ? Em tình nguyện ở chung với Ô Diệu."

Lời còn chưa dứt đã cảm nhận được ánh mắt bức người. Ô Diệu nhìn tôi rồi lại nhìn anh.

"Đàm Giảo, đừng náo loạn." Anh nói.

Tôi đột nhiên không nói ra lời, mỗi câu nói của anh dịu dàng như hàng rào vô tình bao bọc lấy tôi, bao bọc lấy sự phản nghịch của tôi. Tôi ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt kìm nén của anh, còn cả vẻ mặt như cười như không xem kịch vui của Ô Diệu.

Chương 88: Đàm Giảo (Phần 12.3)

Thật sự là một tổ hợp xấu hổ, Trần Như Anh đứng trước cửa nhà hàng, nhìn thấy tôi và Ô Ngộ đi ra, mặt mũi cô ta thoáng trắng bệch.

Tuy tôi có tư cách bạn gái chính thức, nhưng với những tình huống bình thường thì không có khí thế hùng hổ dọa người, trừ khi đối phương chọc tôi, còn Trần Như Anh này đi theo con đường bạch liên hoa đáng thương, không chủ động chọc vào tôi, cho nên tôi đành phải đóng vai người qua đường yên tĩnh đi theo Ô Ngộ.

"A Ngộ, anh quen chị ấy lúc nào thế?" Trần Như Anh đã cố gắng gượng duy trì nụ cười rồi.

Tôi cũng muốn xem Ô Ngộ nói như thế nào.

Ô Ngộ đáp: "Chuyện này không liên quan đến cô."
Trần Như Anh im lặng.

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, mấy con chim màu đen bay qua, bầu trời càng âm u, không biết chứa đựng quá khứ hay là bí mật của tương lai.

Nhưng Trần Như Anh lại quay đầu cười hỏi tôi: "Chị ơi, là chị theo đuổi A Ngộ, hay là A Ngộ theo đuổi chị vậy?"
Cái này hơi nhiều chuyện rồi.

Tôi im lặng một lúc mới đáp: "Là A Ngộ... cầm lấy tay tôi bảo châm thuốc cho anh ấy."

Trần Như Anh sững sờ, nụ cười cứng ngắc: "À..." Người đàn ông đi cùng cô ta phía trước không nói gì, cũng chẳng quay đầu lại.

Lập tức đã đến cửa, Trần Như Anh đột nhiên nghĩ ra gì đó, quay đầu nhìn tôi nói: "Không đúng nha, chị à, A Ngộ chưa bao giờ hút thuốc lá, anh ấy ghét nhất là người hút thuốc đấy." Tôi dường như nhìn thấy trong mắt cô ta loé lên sự đắc ý. Điều này khiến tôi bực bội, hờ hững nói: "Tự cô hỏi anh ấy xem có hút thuốc hay không."

Trần Như Anh nhìn Ô Ngộ.

Ô Ngộ chỉ nói ba từ: "Tôi hút thuốc."

Vẻ mặt Trần Như Anh khó có thể tin nổi, lại không dám nói tiếp.

Cô ta móc thẻ phòng, mở cửa gọi: "Mẹ, A Ngộ và... một người bạn của anh ấy đến thăm mẹ này."

Tôi hơi chu miệng, đi theo A Ngộ vào.

Trước đó tôi chỉ thoáng nhìn qua hai mẹ con họ trên boong thuyền. Hiện tại nhìn rõ thì thấy hai mẹ con họ đều là sống trong nhung lụa, vừa đẹp đẽ lại vừa danh giá. Xét một cách công bằng thì tôi thích mẹ Trần Như Anh hơn một chút. Tôi cũng không ngờ bà ấy lại trẻ đến thế.

Cửa ban công khép lại, có lẽ là để ngăn gió thổi vào. Phùng Yên ngồi trên giường. Trước đó Ô Ngộ từng nói Phùng Yên đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng bây giờ gặp nói ba mươi mấy cũng có người tin đấy. Bà ấy mặc một chiếc áo sơ mi và váy, dáng người thon thả, thanh tú, gò má đầy đặn, càng khiến gương mặt trở nên dịu dàng. Ánh mắt cũng là như vậy, lộ ra sự trong veo khiến cho người ta liếc một cái đã cảm thấy bà là một người phụ nữ không tầm thường.

Nhưng bà ấy lại mất trong vụ hoả hoạn nửa năm sau, nghĩ đến mà khiến người ta cảm thấy rầu rĩ.

Bà ấy nhìn Ô Ngộ, mỉm cười: "A Ngộ đến à." Sau đó hơi hứng thú dò xét tôi.

Ô Ngộ đi đến trước mặt bà, đứng nghiêm, giọng nói cung kính nhã nhặn: "Cô ạ, sức khoẻ cô ổn chứ?" Phùng Yên lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là say thuyền thôi. Cô gái này là..."

Ô Ngộ: "Bạn của em, Đàm Giáo." Tôi cười nói: "Chào cô."

Phùng Yên hiển nhiên là người thông minh, cười liếc tôi, rồi lại nhìn con gái bên cạnh mình, cũng không nói gì thêm.

Ô Ngộ lại nói chuyện phiếm với bà mấy câu, sau đó thay đổi đề tài: "Cô ơi, mấy ngày nay trên thuyền có xảy ra chuyện gì kì lạ không ạ?"

Phùng Yên hơi ngơ ngác: "Không có, em muốn biết chuyện gì?"

Nhìn dáng vẻ của bà không giống như nói dối. Trần Như Anh ở bên cạnh xen miệng vào: "A Ngộ, em cảm thấy mấy ngày nay anh mới là lạ ấy, không phải anh gặp chuyện gì khó khăn đấy chứ? Có thì nói cho cha mẹ em biết, bọn họ sẽ giúp anh mà." Nói xong như có như không liếc tôi.

Nói lời này để cho tôi mất hứng sao? Phùng Yên có lẽ cũng cảm thấy con gái nói lời này thiếu thoả đáng, ấn tay con gái, ra hiệu đừng nói nữa. Ô Ngộ chỉ cười, không nhìn Trần Như Anh, nói với Phùng Yên: "Không có khó khăn gì, em rất tốt."

Chúng tôi rời khỏi phòng hai mẹ con họ, cuối cùng Trần Như Anh cũng không đi theo.

"Xem ra..." Ô Ngộ nói, "Trên người mẹ con họ không xảy ra chuyện gì khác thường."

"Ừ."

Đúng lúc này, chúng tôi đi qua boong thuyền, trên đó có không ít người, mí mắt tôi thoáng giật một phát, bởi vì lại nhìn thấy đôi nam nữ quen thuộc cười đi qua trước mặt chúng tôi. Bọn họ dường như không thấy tôi và Ô

Ngộ, coi chúng tôi như hai người xa lạ mà thôi. Về mặt cũng chả có gì thay đổi.

Ô Ngộ cũng nhìn thấy Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy.

"Người bị thời gian quay ngược chỉ có em và anh." Tôi nói, "Hiện tại bọn họ còn chưa biết chúng ta."

Ô Ngộ im lặng không nói gì.

"Lần này chúng ta dừng lại thời gian hơi lâu đấy." Tôi còn nói thêm, "Sẽ không phải cứ thế tiếp tục tiến về phía trước, không còn quay lại một năm sau nữa chẳng?"

Anh nói: "Nếu như vậy thì là tốt nhất với tôi."

Tôi không nói gì nữa.

Chúng tôi đi đến cửa phòng tôi, anh đứng lại, tôi cảm nhận được ánh mắt anh vẫn dừng trên người tôi, tôi không để ý, móc thẻ phòng ra, mở cửa phòng, không nói lời nào đi vào. Cho đến khi tôi khép cửa, anh cứ đứng im như vậy, không nói nửa lời.

Chương 89: Ô Ngộ (Phần 12.1)

Ngày tiếp theo trên thuyền sóng êm gió lặng. Điều không ổn duy nhất là thời tiết không được tốt lắm. Mưa to suốt đêm, ban ngày cũng lất phất mưa. Du khách vô cũng phàn nàn về chuyện này, bởi vì phong cảnh hai bên bờ giảm bớt đi nhiều, nhìn ra toàn là tối tăm mịt mù, nhưng phàn nàn thì cứ phàn nàn cũng không có cách nào rời thuyền bởi vì "Mỹ Nhân Điền" đã vào nơi rừng núi không người.

Tôi đi đến phòng điều khiển hỏi qua thuyền trưởng. Ông ta lại rất có lòng tin: "Chàng trai, yên tâm đi. Bên dưới chúng tôi có hồ chứa nước không ngừng tháo nước, mực nước sẽ không dâng lên. Dù gặp mưa lớn hơn nữa cũng không có chuyện gì đâu."

Nói rất hợp tình hợp lý dường như không có gì phải bận lòng, song tôi và Đàm Giáo đều hiểu rõ chắc chắn có tình huống dị thường nào đó đang chờ chúng tôi phía trước.

Song khi đó chúng tôi không hề nghĩ tới là một cách không ai dự đoán trước được. Đó cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy sức mạnh không lồ của thiên nhiên.

Chạng vạng hôm sau, thuyền đến một hồ nước cao nguyên rộng lớn. Bầu trời trong xanh ngoài dự đoán của chúng tôi. Trên đường đi càng thêm yên ả, tâm trạng của tôi cũng thoáng thả lỏng.

Thuyền đỗ lại bên cạnh đồng cỏ, hướng dẫn viên du lịch tổ chức cho mọi người rời thuyền ngắm cảnh, vô cùng tự hào giới thiệu với mọi người: "Nơi này là khu chưa có người khai phá, là khu đồng cỏ hoàn toàn còn đầy đủ hệ sinh thái..."

Tôi dìu Ô Diệu rời thuyền, Đàm Giáo đi đằng sau chúng tôi. Sau khi đợi Ô Diệu đi xuống dưới, tôi quay người vươn tay về phía cô ấy, nhưng cô ấy

không cần, linh hoạt bước xuống. Sau đó mỉm cười, thân mật nắm tay Ô Diệu.

Tôi đành phải đi đằng sau, nhìn theo cô ấy.

"A Ngô..." Trần Như Anh ở phía sau không xa gọi tôi, bước chân nhanh hơn như muốn theo kịp.

Tôi không quan tâm, bước đi nhanh hơn.

Sau khi lên bờ, du khách tản hết ra.

Không thể không nói cảnh sắc nơi này đẹp đến kinh người. Các dãy núi xung quanh hình thù đặc sắc, như là kiệt tác vũ trụ trộm giấu ở chỗ này. Nước xanh lam, trong suốt thấy đáy, không phải màu xanh giống như biển cả, mà là màu xanh u tĩnh mê hoặc.

Đồng cỏ vô cùng rộng lớn, nhìn từ xa giống như một đám người cúi đầu không ngừng lên xuống. Lục, lam, đỏ hồng... mỗi màu sắc đều vô cùng nguyên chất, đây quả thực là bí cảnh chưa ai biết đến.

Những con chim kia cũng ở đây.

Chúng không ngừng bay quanh trên hồ. Không có con nào nhìn tôi và Đàm Giáo, hay Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy đằng xa. Chúng dường như còn chưa biết ai, cũng không tập trung theo đàn. Tôi nhìn chăm chăm chúng một lát, quay đầu nhìn thấy Đàm Giáo đứng cách đó không xa cũng đang nhìn.

Sau đó tôi ngồi bên hồ hút thuốc, thuốc được mua ở trên thuyền. Ô Diệu đi qua bên cạnh tôi, a lên một tiếng: "Anh hút thuốc! Không thể nào! Coi chừng em mách mẹ anh học theo thói xấu!"

Tôi mỉm cười: "Đừng có nhiều chuyện. Anh cũng không mách mẹ chuyện em đọc ngôn tình đâu." Ô Diệu lập tức ngậm miệng.

Đàm Giảo ở bên cạnh con bé làm như không thấy tôi. Chẳng biết cô ấy đã cởi giày từ lúc nào, dẫm lên cát bên hồ. Tôi đón ánh mặt trời, híp mắt nhìn hai cô gái.

So với Ô Diệu ngó trái ngó phải, lúc ngồi lúc nằm thì Đàm Giảo chỉ yên tĩnh đi về phía trước. Ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc dài của cô ấy, loé lên ánh sáng nhạt. Cô ấy mặc chiếc áo phông phối với chân váy ngắn màu đen. Trang phục đơn giản, nhưng ánh mắt tôi vẫn bị cô ấy hấp dẫn. Váy chỉ qua đùi một chút, lộ ra đôi chân dài trắng nõn. Đường cong kia vô cùng xinh đẹp tựa như vốn có.

Tôi đã chú ý rất sớm từ trước kia rồi.

Chương 90: Ô Ngộ (Phần 12.2)

Thỉnh thoảng cô ấy quay người, hoặc là dừng bước, mái tóc dài mềm mại xoã tung rơi xuống vai, thỉnh thoảng thất thần, thỉnh thoảng mỉm cười, dáng vẻ lười biếng thanh thuần. Tôi không để ý cứ thế nhìn chăm chú hồi lâu, song cái cảm giác áp lực phiền muộn lại mơ hồ nảy sinh.

Tôi cầm chai nước tu mấy ngụm, khi tôi bỏ chai nước xuống phát hiện cô ấy cũng nhìn tôi ở đằng xa. Cách xa như vậy, ánh mắt cô ấy không còn lãnh đạm đề phòng, chỉ rất bình tĩnh, tựa như sự dịu dàng đã lâu không gặp. Chúng tôi cứ nhìn nhau mấy giây như thế, tôi biết cô ấy không thấy rõ nét mặt mình. Sau đó cô ấy cúi đầu xuống, đôi chân đá xuống cát mấy cái. Tôi chống hai tay ra đằng sau, ngẩng đầu lên nhìn trời, tôi nghĩ mình không nên không kìm lòng nổi như vậy.

Một chiếc ô che trên đầu tôi, ngăn mất bầu trời xanh và ánh mặt trời.

Tôi nhú mày.

Dáng vẻ Trần Như Anh biết điều nghe lời, ngồi xổm xuống bên cạnh tôi: "A Ngộ, hôm qua anh nói em còn không tin, sao... anh lại hút thuốc?" Tôi nhìn điếu thuốc trong tay, rít lấy vài hơi, im lặng.

Cô ta ngồi hẳn xuống bên cạnh, tôi cảm thấy hơi phiền, định đứng dậy, cô ta lại lên tiếng: "Anh thích cô gái như vậy à? Nhìn cô ta thực sự rất được, vui tươi phóng khoáng lại xinh đẹp, khó trách anh sẽ thích." Trần Như Anh mỉm cười nhìn Đàm Giáo. Tôi không nghĩ tới cô ta sẽ nói như vậy, lại có thêm chút ấn tượng khác với cô ta, chỉ thoáng cười, không đáp.

"Vừa nhắc tới cô ta là anh cười ngay." Trần Như Anh đột nhiên khẽ nói.

Tôi nhắm mắt lại: "Ừ."

"Thế nên A Ngộ... anh nghiêm túc với cô ta sao?"

Tôi nghe thấy mình đáp: "Nghiêm túc. Tôi vô cùng thích cô ấy."

Cả người Trần Như Anh dường như rất bình thường: "À, nhưng anh xem đây, dù sao anh cũng là nghiên cứu sinh hay đúng hơn là có bằng thạc sĩ của trường đại học số một số hai trong cả nước, còn em vừa nghe cô ta nói chuyện với Ô Diệu thì hình như ngay cả đại học 211(*) cũng không phải, thành tích cũng chả tốt. Sau này nếu hai người ở bên nhau thì áp lực rất lớn, hơn nữa còn phải cố gắng rất nhiều, hai người có khoảng cách lớn như vậy sao mà giao tiếp được khi sống chung? Em... nói với tư cách bạn bè mới nhắc nhở anh thôi. Nhưng cũng có thể là do em suy nghĩ nhiều, cha em từng nói anh sẽ có tiền đồ rất lớn bởi vì anh biết cân nhắc rõ lợi hại, luôn chọn con đường lý trí có hiệu quả cao nhất."

Tôi im lặng một lúc, mở mắt ra cũng không nhìn Trần Như Anh: "Thực ra trong mắt tôi, cô ấy là người như thế nào thì không cần người bên ngoài đánh giá. Nhưng Trần Như Anh này, những lời cô vừa nói tôi không cảm nhận được chút chúc phúc nào từ bạn bè. Cho nên tôi cảm thấy vẫn cần phải nói rõ với cô: cô vốn dĩ không biết gì về cô ấy. Cô ấy... là người nhận được sự chú ý của vô cùng nhiều người, tôi chỉ là một người bình thường trong số đó thôi."

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh lần đầu tiên gặp lại cô ấy ở tiệm sửa xe. Cô ấy đi chiếc SUV màu cam, tóc dài uốn xoắn, vẻ mặt bình thản mang theo ý cười. Là cô gái lấp lánh động lòng người, thu hút tất cả sự hấp dẫn của đám thợ. Còn tôi ngồi ở một góc trong tiệm, cả người đầy bụi đất, tay đầy dầu máy, cả người bốc mùi mồ hôi, khuôn mặt đầy khói dầu, nhìn cô ấy lại lần nữa đi vào cuộc sống của tôi.

Tôi cũng không biết làm sao lại mỉm cười: "Cô ấy giống như ánh mặt trời nhỏ, ánh mặt trời duy nhất tôi có trên thế giới này." Nói xong câu đó, tôi không để ý đến Trần Như Anh nữa, ngửa mặt nằm xuống, nhắm mắt lại.

Tiếng bước chân của Trần Như Anh dần xa.

Xung quanh cuối cùng đã trở nên yên tĩnh.

Tôi mơ mơ màng màng ngủ gật, cũng không biết qua bao lâu, cố được mấy phút, hơn mười phút sau lại cảm nhận được có người ngồi bên cạnh tôi. Hơi thở quen thuộc kia khiến tôi vô thức vươn tay ôm lấy cô ấy, mở mắt ra.

() Các trường đại học trọng điểm*

Chương 91: Ô Ngộ (Chương 12.3)

Thật sự là Đàm Giảo, khuôn mặt cô ấy đỏ bừng, tựa vào ngực tôi, ánh mắt mang theo tia sáng. Ô Diệu ngồi cách tôi không xa, làm mặt quỷ với chúng tôi rồi cười ha ha chạy đi.

Đàm Giảo lập tức ngồi dậy, dịch sang một bên: "Ô Diệu đẩy em đấy." Tôi thực sự không muốn buông tay, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Tôi nói: "Con bé nghịch ngợm."

Tám phần là lúc tôi ngủ, hai cô gái này ở bên cạnh chơi đùa, cuối cùng đẩy Đàm Giảo vào trong ngực tôi. Hai bọn tôi im lặng một lát, Đàm Giảo lên tiếng: "Anh yên tâm, em vừa nói với Ô Diệu bảo cô bé sau khi rời thuyền gọi điện thoại cho Thẩm Thời Nhận nói là bạn em. Thẩm Thời Nhận vô cùng đáng tin cậy, một khi có lòng nghi ngờ với chuyện gì nhất định sẽ điều tra đến tận cùng. Nhiều người bảo vệ Ô Diệu sẽ càng an toàn hơn."

Tôi không nghĩ tới cô ấy lại đột nhiên nói điều này: "Cảm ơn."

Đàm Giảo lại cười: "Cảm ơn gì chứ."

Trong lòng tôi khẽ động, mơ hồ cảm thấy thái độ của cô ấy đối với tôi đã hơi thay đổi so với mấy hôm trước. Không còn lạnh lùng như băng, dường như trong lòng đã không còn khúc mắc, trở về dáng vẻ cười nói bình thường. Tôi không biết điều gì đã khiến cô ấy thay đổi, nhưng điều này quả thực khiến thứ đang chằng chịt trong lòng tôi cũng dần tan đi.

"Ô Diệu phát hiện ra tôi hút thuốc rồi, muốn mách mẹ tôi." Tôi cũng thoải mái nói.

Đàm Giảo mỉm cười: "Đáng đời anh!"

Ánh sáng mặt trời chiếu trên người chúng tôi, gió khe khẽ thổi, mùi cỏ xanh từ hồ nước nhẹ nhàng phát qua, chúng tôi đều không nói gì.

"Lên thuyền." Hướng dẫn viên gọi từ phía xa. Chúng tôi ngẩng đầu nhìn thấy có không ít người đã trở lại thuyền. Còn Ô Diệu chẳng biết đã đứng trên boong thuyền từ lúc nào, ra sức vẫy tay với chúng tôi, nhưng vẫn còn có người ở trên bờ.

Tôi đứng lên: "Đi thôi."

"Ừ." Đàm Giáo cũng đứng lên, trong miệng khẽ a một tiếng, cúi đầu xuống. Tôi cũng nhìn sang, phát hiện chỗ mắt cá chân của cô ấy đã bị rách chảy máu, còn hơi bầm tím.

Đàm Giáo nói: "Chắc là vừa rồi bị Ô Diệu đẩy... nên đụng vào cục đá." Tôi lập tức nói: "Để tôi xem, em ngồi xuống đi." Cô ấy a một tiếng, theo lời tôi ngồi xuống. Tôi ngồi xồm xuống trước mặt cô ấy, đột nhiên khẽ giật mình, nhớ tới đã từng, không phải, là tương lai. Một năm sau khi chúng tôi gặp lại, cô ấy cũng ngồi bên cạnh sân vận động như vậy, để cho tôi xem vết thương ở chân cô ấy.

Rõ ràng chuyện mới xảy ra không lâu, nhưng lại như đã mấy đời. Có lẽ cô ấy cũng nhớ tới, cúi đầu xuống, im lặng.

Tay tôi chạm vào chân cô ấy, nhìn một chút, thấy không có gì đáng ngại. Ngón chân cô ấy trong lòng bàn tay tôi hơi cuộn lại. Vì thế tôi không thể không chú ý tới hình dạng của nó. Ngón chân cô ấy nho nhỏ trắng nõn, lòng bàn chân rất trắng, lộ ra sự trong suốt chỉ phụ nữ mới có.

Tôi nắm lấy, không cử động. Xung quanh chúng tôi như không có gì, chỉ có gió khẽ khàng lướt qua.

"Đau không?" Tôi hỏi.

Tôi không biết cô ấy đang căng thẳng hay là trốn tránh, nắm ngón chân kia khẽ cuộn lại, tôi vô thức nắm chặt, ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt và đôi

mắt cô ấy đỏ ửng.

"A Ngô, đau." Cô ấy khẽ nói.

Tim tôi đột nhiên đập lỡ nhịp, cổ họng cũng hơi khô, không nhìn vào mắt cô ấy nữa, thả tay đứng dậy: "Chịu một chút, sắp lên thuyền rồi, cũng không sao đâu."

Cô ấy đứng lên, không đáp lại.

Chúng tôi cùng đi về phía thuyền. Một lát sau, cô ấy gần như chậm chạp nói: "Yên tâm, em sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm đâu. Dù sao nam nữ... cũng thụ thụ bất thân."

Tôi: "..."

Chương 92: Ô Ngộ (Phần 12.4)

Song chúng tôi cũng chỉ ở được trên thuyền trong khoảng thời gian ngắn.

Chuyện kia xảy ra đúng vào lúc đó.

Tôi chưa từng bao giờ trải qua thảm họa thiên nhiên, những thứ như động đất, sóng thần, lũ lụt... chỉ thấy trong tin tức, các bộ phim điện ảnh và truyền hình thì chỉ là thổi phồng lên. Song tất cả xảy ra ngày hôm nay đối với tôi càng thêm kì lạ, nhanh chóng, đáng sợ hơn bất cứ tai nạn nào.

Trời đột nhiên tối sầm xuống trong khoảng một hai phút. Ánh mặt trời trốn vào trong tầng mây, chân trời tích lũy mây đen mấy ngày dường như đột nhiên tập trung lại trong thời khắc này. Gió nổi lên, bầu trời lập tức tối mịt.

Tất cả mọi người phát hiện thời tiết đột nhiên thay đổi, hướng dẫn viên du lịch ở bên mạn thuyền hô: "Mọi người mau trở lại thuyền!"

Tôi kéo tay Đàm Giảo bắt đầu chạy. Bên cạnh chúng tôi còn có sáu bảy người, cặp đôi Ngôn Viễn, Trần Như Anh và Phùng Yên, còn có hai người đàn ông xa lạ, một người phụ nữ trẻ tuổi.

Tôi và Đàm Giảo chạy đầu tiên, nhưng mưa to đã trút xuống.

Sấm sét đùng đoàng, tia sét xé trời bổ xuống. Đàm Giảo sợ đến mức cả người run rẩy: "Ô Ngộ, không phải chúng ta cứ thế bị sét đánh đấy chứ? Sau đó bắt đầu xuyên loạn trong thời gian! Má ơi!" Lúc này rồi mà cô ấy còn có thể khiến tôi bật cười.

Tôi nói: "Bị loại sét này đánh thì chúng ta đã sớm chết rồi. Đâu còn mạng để dầy vò như thế? "Tôi kéo cô ấy vào trong ngực, thời tiết thế này

thực sự không thể mạo hiểm chạy ở nơi trống trải, ngộ nhỡ đúng như cô ấy nói bị sét đánh trúng thì sao? Tôi nhìn bốn phía trong làn mưa, phải chăng có thể tìm được chỗ tránh né.

Mấy người phía sau có lẽ cũng đang nghĩ cách giống tôi, đều dừng bước lại. Ngôn Viễn ôm Chu Quý Nhụy, Trần Như Anh ở bên mẹ, chạy đến đằng sau tôi, nói: "A Ngộ, làm thế nào đây... Em rất sợ..."

Đúng lúc này tôi đột nhiên chú ý tới Điền Mỹ Nhân trong hồ đang từ từ lao về một phía xoay tròn.

Tại sao nó phải xoay tròn chứ? Thân thuyền nặng như vậy, cho dù hiện tại mưa to gió lớn, sóng trong hồ cũng không có khả năng khống chế nó chuyển hướng. Có phải điều khiển thuyền xảy ra vấn đề không? Không, không phải.

Không phải là những nguyên nhân kia.

Tiếng mưa rơi, phía sau chúng tôi là tiếng người nói chuyện, tất cả tôi đều không nghe thấy. Bởi vì tôi thấy rõ cách xa thuyền mấy trăm mét, tốc độ xoay tròn ngày càng nhanh hơn.

Người trên thuyền cũng nhận ra. Bọn họ bắt đầu hét lên, bắt đầu chạy trốn. Tôi cũng nhìn thấy Ô Diệu đang đứng bên cạnh rào chắn, nhìn chúng tôi, hai tay bám chặt rào chắn, vô cùng hoảng sợ.

"Xảy ra chuyện gì? Thuyền làm sao vậy?" Nhóm người phía sau tôi cũng phát hiện ra.

"Ô Ngộ! Nhìn bên trong kia!" Đàm Giáo hét lên.

"Trong hồ có xoáy nước." Ngôn Viễn luôn im lặng đột nhiên hô lên. Gã cũng là người thông minh.

Tâm trạng của tôi chấn động, nhìn theo tiếng, quả nhiên thấy ở giữa mặt hồ rộng lớn đã hình thành vòng xoáy khoảng bằng hai sân bóng, vòng xoáy đang ngày càng mở rộng.

Động đất hay là gì đây?
Trong lòng tôi có thứ gì đó dần sụp đổ.

"Ô Diệu..." Tôi hét lớn, quay đầu nói với Đàm Giáo, "Ở chỗ này đợi tôi!" Trong làn mưa mịt mù, tôi nhìn thấy cô ấy trợn to mắt, trong mắt cũng có thứ gì đó đang sụp đổ. "Không được! Ô Ngộ... anh không thể qua đó..." Cô ấy cố bắt lấy tay tôi.

Tôi chạy vào trong màn mưa.

Sau lưng có tiếng bước chân, là cô gái góc nghếch ấy đuổi theo.

Nhưng tôi không thể dừng lại. Tôi không thể chỉ biết giữ mạng mình. Tôi biết lúc này Ô Diệu đang sợ hãi thế nào, biết rõ con bé đang ở trên con thuyền lung lay sắp vỡ, không có người giúp đỡ, không có tôi ở bên.

Tôi nghĩ đến khi con bé ở trong ngõ tối bị kẻ kia kéo đi, có biết bao sợ hãi. Hôm đó con bé hi vọng anh trai đồng ý yêu cầu đi dạo phố cùng. Tôi nghĩ đến khi con bé bị nhốt ở nơi tối tăm nào đó, nhìn người kia cầm dao đến gần mình, sợ hãi ra sao. Nghĩ đến việc con bé phải chịu sự ngược đãi và đau đớn con người không thể chịu nổi, lúc mất đi tính mạng sợ hãi thế nào.

Lúc này, con bé cần anh trai phá hết tất cả sóng gió, vượt qua tất cả trở ngại, dù là không thể cầm tay con bé, nhưng cho con bé thấy, cho con bé biết rõ còn có hi vọng.

Chương 93: Ô Ngộ (Phần 12.5)

"Đừng theo tôi Đàm Giáo!" Tôi quát, "Qua bên kia với mọi người! Cách hồ xa một chút!"

"Anh đã nói để cho em đi theo anh đấy!" Cô ấy hô lên, mơ hồ có ý khóc. Tim tôi đau nhói, nhưng đè nén xuống không để ý tới.

Song cô ấy chạy rất chậm, cuối cùng vẫn bị tôi bỏ lại phía sau một đoạn. Tôi đã chạy được đến bên hồ, nhưng thuyền giờ đã cách bờ hồ hơn mười mét, tôi đi qua thế nào đây?

Tôi ngẩng đầu, nhìn đôi mắt, miệng Ô Diệu mở to, dường như muốn nói: "Anh đừng tới đây..." Lúc này trong đầu tôi trống rỗng, chỉ có Ô Diệu. Còn cả mẹ tôi đang ở thành phố cách rất xa. Hiện tại cả hai người vẫn đang còn sống.

Tôi đang định nhảy vào trong nước bơi qua.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tôi nhìn mặt hồ. Một mình tôi đứng cạnh bờ hồ, mặt hồ vô cùng rộng lớn. Đây là hình ảnh kì lạ nhất trong từng thấy trong cuộc đời này. Bầu trời là màu xám, mặt đất là màu đen, sấm sét vang dội, mưa gió thét gào. Nhưng mà mặt hồ to như vậy lại hoàn toàn bình lặng. Toàn bộ nước hướng về phía đang xoay tròn, như thể có một cánh tay vô hình cực lớn đang khuấy đảo mặt hồ.

Không chỉ có xoay tròn mà còn đang hạ xuống.

Mặt hồ bằng phẳng, nhìn bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần hạ xuống.

Cái này có ý nghĩa thế nào đấy? Tức là đáy hồ đột nhiên mở ra một hang động lớn, nước hồ rút hết về đó, cho nên mới sinh ra vòng xoáy khổng lồ,

hút hết mọi thứ trong hồ. Con thuyền Mỹ Nhân Điền lớn như vậy với sức lực ấy sẽ bị nghiền nát ra bã.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, ánh sáng thay đổi thất thường, cảm thấy toàn thân cứng ngắc như đá.

Đúng lúc này mặt đất dưới chân tôi đột nhiên sụt xuống. Tôi giật mình, nhưng đã không còn kịp nữa. Nước hồ như một con rồng lớn dội nước về phía tôi. Tôi đâu còn kịp nhìn Ô Diệu, trong giây lát bị ngã xuống cái hố bốn năm mét. Sau đó bị nước bùn tiếp tục kéo xuống.

Xung quanh đều đang sụt xuống, toàn bộ thế giới như sụp đổ. Trong lúc ngã, tôi đột nhiên hiểu ra sức mạnh kia không chỉ hút đi nước hồ mà thậm chí còn tấn công toàn bộ bờ hồ, kéo hết chúng tôi xuống đáy hồ.

Đàm Giảo!

Cái tên này như một ánh dao set qua lòng tôi, vừa rồi tôi đã vứt bỏ cô ấy, tôi không để ý tới cô ấy! Lòng tôi đau nhói, trong nước lũ ra sức liều mạng quay người, tìm kiếm tung tích của cô ấy.

Khe hở mặt đất phía trên đầu có ánh chớp không ngừng loé lên, chiếu lúc sáng lúc tối. Xung quanh như biến đổi thành một thế giới khác, tầng tầng lớp lớp nham thạch đột nhiên rạn nứt, lòng đất loáng thoáng hiện lên ánh sáng, tốc độ nước lũ nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, tất cả bí mật mang theo xuống hết nơi sâu.

Tôi nhìn thấy có mấy bóng người vật lộn trong nước lũ, Trần Như Anh, Ngôn Viễn, Chu Quý Nhụy... cũng may tất cả mọi người đều không rời đi xa, tôi cố gắng tránh va chạm, tìm kiếm tung tích Đàm Giảo.

Tôi thấy cô ấy rồi!

Ngay trên mặt nước cách đó không xa, sắc mặt cô ấy vô cùng tái nhợt, người bông bênh trong nước, tôi thấy cô ấy uống phải mấy ngụm nước. Tôi dốc sức bơi về phía cô ấy. Cô ấy cũng nhìn thấy tôi, nhưng không thể chống lại nước lũ, nhiều lần tôi đã gần đến được chỗ cô ấy, nhưng nước lũ xoay tròn đẩy cô ấy ra xa.

"Đàm Giảo!" Tôi hét lên.

Tôi lao vào trong nước, tăng tốc lao về phía cô ấy. Tôi nhìn thấy có một khúc rẽ, nhưng không giảm tốc, mà dùng bả vai đụng vào. Lần này quả thực đau đến mức khiến cho xương cốt cả người tôi như muốn nứt ra. Song cũng nhờ có chỗ cản này mà cô ấy được nước lũ đưa thẳng vào lòng tôi.

Tôi ôm cổ cô ấy, kéo cô ấy vào lòng. Tôi cũng cảm nhận được hai tay cô ấy ôm thật chặt lấy tôi, yếu ớt vô lực như vậy.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thứ quỷ quái lơ mờ trong lòng đất.

Hoá ra là thế.

Có lẽ chúng tôi đã đến chỗ kia rồi. Chỗ mà bí mật thời gian đan xen đứt gãy, rồi lại tiến về phía trước.

Tuyệt đối không thể buông tay... đây là ý nghĩ còn sót lại trong đầu tôi trước khi rơi vào bóng tối.

Chương 94: Đàm Giảo (Phần 13.1)

Tôi mở mắt ra lần nữa nhìn thấy cảnh sắc vô cùng lạ lẫm. Cơ thể của tôi vẫn còn đang hơi run, cơn đau nhức do bị nước lũ đập vào dường như vẫn còn chưa biến mất, nhưng tôi đã không còn ở đó nữa rồi.

Mây giăng kín trời âm u. Xung quanh là mấy túp lều tranh, tôi nằm trên mặt đất, cảm thấy rét thấu xương, cái lạnh thấm qua lưng, cảm giác như nằm trên đồng tuyết ướt sũng.

Tôi nghiêng người nhìn.

Shit! Thật sự là tuyết, xung quanh toàn là tuyết.

Tôi vội ngồi dậy, phát hiện đang nằm bên ngoài một căn nhà gỗ xa lạ. Tôi chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng tang, y xì như chiếc tôi mặc trong phòng trước khi lại quay về thuyền. Ngón chân của tôi vì lạnh đã mất đi cảm giác.

Tôi thất tha thất thểu bò trên mặt đất, đã nhận ra đây là đâu. Đây chính là Lịch Huyện trước đó tôi và Ô Ngộ từng đến, quê của giáo sư Trần. Có thể nhìn thấy nhà tổ của họ Trần trên sườn núi phía xa, chỉ là chưa quen nên lúc này tôi nhất thời không nhận ra.

Mùa đông, chúng tôi trở lại từ dòng thời gian trên con thuyền kia đã là mùa đông! Nhưng đây là mùa đông nào, quá khứ hay là tương lai? Không có chuyện nào có thể hoang đường hơn được. Tôi lão đảo, ôm lấy cơ thể, đi lung tung về phía trước, đồng thời hô: "Ô Ngộ... Ô Ngộ..."

Không có người đáp lại, thôn này vốn thưa thớt. Xa xa có nhà mở cửa sổ, có lẽ có người dân xa lạ đang tò mò nhìn tôi. Đầu tôi dần nhớ lại hình ảnh trước khi hôn mê. Ô Ngộ ngốc nghếch kia cứ thế bỏ qua tôi lao về phía bờ

hồ. Trời đất khùng bố như vậy, mình anh lẻ loi trơ trọi đứng đó, như thế chỉ cần xúc động một chút sẽ nhảy vào trong vòng xoáy.

Cho tới bây giờ tôi chưa từng cảm thấy anh đáng thương như vậy.

Sau đó xung quanh sụp đổ, tôi suýt chút nữa thì chết đuối, nhưng Ô Ngộ đã xuất hiện trước mắt tôi, lúc thì trước mặt, lúc bị đẩy đi xa. Sau đó nhìn thấy anh dùng chính cơ thể va vào đá tiếp được tôi, lúc ấy tôi mới hiểu ra anh luôn cố gắng bơi về phía mình.

Tôi luôn cảm thấy anh là người đàn ông thông minh, cũng rất thực tế, còn cả chỉ bo bo giữ mình. Lúc trước biểu hiện của anh luôn là theo đuổi công danh lợi lộc, không quan tâm đến cảm nhận của người khác. Hiện tại là chuyên quyền độc đoán, biết rõ cả hai chúng tôi đều thích nhau, nhưng không chịu tiếp nhận. Không phải anh ích kỉ, mà anh còn có mục tiêu bị ràng buộc trong đó, không thoát ra được.

Nhưng sau khi trải qua buổi đêm kinh hoàng hôm qua, tôi lại nhìn thấy một anh rất khác trên thuyền. Người đàn ông ra sức liều mạng, lương thiện, gánh vác tất cả.

Nghĩ đến những điều này nước mắt tôi không tự chủ chảy ra. Khắp nơi đều là tuyết trắng xoá, tất cả nhà cửa đều phủ trong lớp tuyết, nhưng anh đang ở đâu? Chẳng lẽ chỉ có mình tôi quay lại dòng thời gian ở địa điểm này? Nghĩ vậy lòng tôi chùng xuống.

Cuối cùng sau khi tôi chạy qua mấy con đường đã nghe thấy bên trong bụi cỏ mơ hồ có tiếng động. Tôi chạy tới quả nhiên thấy một người nằm ở đó. Dáng người thon dài, quần áo mỏng manh, không phải là Ô Ngộ thì ai? Anh dùng tay chống lên mặt đất muốn ngồi dậy, dáng vẻ đang cố hết sức.

Tôi chạy đến trước mặt anh, ngồi xuống ôm lấy anh. Khuôn mặt của anh lập tức lộ vẻ xúc động, ôm chặt lấy tôi.

"Mùa đông?" Anh hỏi tôi, giọng nói khàn đặc. Khuôn mặt chúng tôi kề sát, hơi thở gần như quấn quanh một chỗ.

"Ừ... Mùa đông..."

Chương 95: Đàm Giảo (Phần 13.2)

Chúng tôi ôm chặt nhau trong một lúc, tôi nói: "Chúng ta đi tìm một nơi nào trú trước đã." Vừa dứt lời, anh đột nhiên buông tôi ra, dùng tay chống đất, nhảy lên. Tôi vươn tay muốn đỡ anh, nhưng lại chỉ bắt được khoảng không. Anh rất cao, ngọn cây che khuất tầm mắt, giọng nói của anh khô khốc: "Đi thôi."

Tôi hơi giật mình, đi theo phía sau anh. Nền tuyết mấp mô, nhưng anh vẫn không quay đầu lại nhìn tôi. Chúng tôi chỉ cách một hai bước, nhưng như thể cách rất xa.

Tâm trạng của anh rất không ổn.

Khách sạn kia vẫn kinh doanh, chỉ là trong sổ đăng kí đã sớm không còn tên của chúng tôi. Ô Ngộ lại thuê phòng. Chúng tôi bật điều hoà đến mức tối đa. Sau khi tôi tắm xong, mặc áo choàng tắm, chui vào trong chăn. Ô Ngộ tắm xong, mặc áo tắm ngồi trên ghế đối diện giường. Lúc này trên mặt hai người chúng tôi mới có lại chút màu máu.

Vừa rồi chúng tôi đã xác nhận được thời gian lại quay ngược rồi.

Hơn nữa lần quay ngược này không còn chỉ là nửa tháng.

Bây giờ là ngày 20 tháng 1 năm 2017, chúng tôi quay lại nửa năm trước, là mùa đông giao giữa hai năm.

Song chỉ là người chúng tôi ở đây, còn những thứ khác thì không.

Nói cách khác, thời gian chúng tôi quay ngược không phải liên tục mà là nhảy vọt đấy.

Hơn nữa biên độ nhảy vọt trở nên lớn rồi.

Coi như là trước lạ sau quen, chỉ thoáng bối rối một lúc, tôi không còn căng thẳng nữa. Chỉ là khi nhìn tuyết rơi bay bay ngoài cửa sổ, trong lòng hoàn toàn yên tĩnh mờ mịt.

Ô Ngộ cũng không nói chuyện, anh bắt đầu hút thuốc, còn hút nhiều hơn so với bất cứ lúc nào. Anh cúi đầu, mái tóc ướt dính vào trán. Tôi đột nhiên cảm thấy anh có chút xa lạ, có lẽ là trải qua mấy ngày ngắn ngủi trên thuyền, tôi đã quen dáng vẻ sạch sẽ nhã nhặn của anh. Bây giờ nhìn thấy râu anh dài ra, bả vai rắn chắc, cơ bắp, lại cảm thấy như đang nhìn một người khác. Dáng vẻ của thợ máy im lặng tôi gặp sau này.

Tôi biết rõ anh không vui, có lẽ anh đang đau lòng, đây chính là dáng vẻ đau lòng của anh đấy.

"A Ngộ, Ô Diệu..."

Tôi còn chưa kịp nói lời gì an ủi đã bị anh lên tiếng ngắt lời: "Ô Diệu không sao. Con bé mất vào một tháng sau, chắc chắn sau đó chiếc thuyền kia đã được cứu."

Đúng vậy, anh nói rất có lý. Tâm trạng tôi thoáng thả lỏng, lại nhìn thấy lỗ mũi anh phả ra khói dường như vô cùng áp lực.

Trong lòng tôi khó chịu, nhưng lại không thể có cách gì. Tôi không có kinh nghiệm yêu đương, cũng không biết khi đàn ông sa sút phải làm gì.

Đúng lúc này anh ngẩng đầu lên, ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau. Tôi không hiểu trong lúc này đôi mắt đen kịt đó đang nghĩ gì.

"Vậy bây giờ chúng ta..." Tôi hỏi.

"Để nói sau." Anh cầm điều thuốc đứng dậy, "Em nghỉ ngơi cho thật tốt đã, đừng để bị cảm. Đừng suy nghĩ nhiều, cho dù xảy ra chuyện gì đã có tôi. Tôi đi ra ngoài hút thuốc đã."

Tôi muốn nói lại thôi, nhìn anh đẩy cửa đi ra ngoài ban công. Bên ngoài tuyết lạnh trắng xoá, anh mặc mỏng manh, đứng yên không nhúc nhích. Dáng vẻ kia dần trùng khớp với dáng vẻ khi anh đứng bên hồ. Tôi cũng hiểu ra tại sao lúc này anh lại lạnh lùng như vậy. Bởi vì anh không muốn đối mặt với bất cứ ai, thậm chí là tôi.

Lại một lần nữa nhìn thấy Ô Diệu rơi vào nguy hiểm, thân là anh trai lại bất lực, có lẽ chính là nguyên nhân hiện tại anh không khống chế được cảm xúc. Cuối cùng tôi đã chạm vào được, rốt cuộc anh tổn thương sâu bao nhiêu đây.

Thực ra anh đã làm rất tốt rồi.

Chương 96: Đàm Giảo (Phần 13.3)

Tôi nhìn qua, chẳng biết lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Trong mơ chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp yên tĩnh, tôi ngủ vô cùng say. Có lẽ là do quá đói tôi còn nằm mơ đi ăn cá hấp với Tráng Ngư, không ngừng nhai nuốt. Trong mơ con cá kia còn thè lưỡi ra liếm mặt tôi, vô cùng dịu dàng, liếm từ lưỡi rồi đến mắt, hơn nữa còn khẽ hôn miệng tôi. Sau đó còn dịch xuống cổ tôi không ngừng hôn. Tôi mơ mơ màng màng, chẳng lẽ tôi thực sự khao khát đến vậy sao?

Khi tỉnh lại đã là xế chiều. Tuyết đã ngừng rơi, trời sáng hơn một chút. Tôi phát hiện Ô Ngộ đang ngủ say bên cạnh.

Anh đã thay chiếc áo phong chúng tôi vừa mua ở tiệm tạp hoá, còn cả quần dài nữa. Khuôn mặt sạch sẽ càng làm các đường nét rõ ràng hơn. Giấc ngủ của anh rất sâu, hơi thở đều đều.

Tôi nhìn một lát, nhắc một tay anh lên. Không còn là bàn tay của thiên chi kiêu tử năm đó, rất to, dày, có có một ít vết thương, trên bàn tay cũng có lớp chai mỏng. Thời gian qua, người đàn ông này đã tra tấn chính mình. Tôi hôn tay anh, không nở buông ra.

A Ngộ, anh không biết là chỉ vì anh mà em vốn luôn vui vẻ trở nên nặng nề, yên lặng đâu.

A Ngộ.

Trên đời này chỉ có mình em được phép gọi anh như vậy thôi.

A Ngộ của em.

Đừng do dự, đừng tự trách, cũng đừng mất đi lòng tin. Dù bây giờ anh không chịu ở bên em, em cũng sẽ không bức bối so đo với anh nữa.

Em muốn giúp anh thực hiện được nguyện vọng.

Em muốn Ô Diệu và mẹ anh đều bình an trở về bên cạnh anh, hà cứ chi phải lo lắng việc mê man rơi vào vòng xoáy thời gian.

Đương nhiên em cũng hi vọng trong nguyện vọng tương lai của anh có thêm sự tồn tại của em.

Bởi vì anh nói em là ánh mặt trời nhỏ của anh. Ánh mặt trời duy nhất anh có trong cuộc đời này.

Khi Ô Ngộ tỉnh lại, trên bàn đã để hai phần thức ăn do tôi nhờ ông chủ khách sạn nấu hộ. Trên ghế salon còn có hai chiếc áo khoác, một nam một nữ, cũng là vừa rồi ông chủ mua hộ. Dù không có ý gì, nhưng chúng là dành cho tình nhân đấy, một xanh một hồng, dù không phải là nhãn hiệu đồ đôi nổi tiếng nhưng cũng là cùng dạng. Anh mặc size 185, còn tôi là 160.

Tôi đang gọi điện cho Tráng Ngư thì thấy anh đứng dậy, mỉm cười với anh, rồi nói chuyện tiếp: "Shit! Cô đừng hỏi nhiều như vậy, tới rồi nói sau. Sách dạy nuôi binh nghìn ngày dùng binh một giờ. A Ngư, lúc này tôi không thể không có cô. Cô tới đây một chuyến, tôi sẽ chi trả hết tiền xe và chi phí ăn ở."

Khuyên can một lúc lâu, cuối cùng Tráng Ngư cũng chịu tới. Cúp điện thoại, tâm trạng của tôi cũng vô cùng phức tạp. Vừa rồi khi trò chuyện với Tráng Ngư tôi cũng thăm dò được cô ấy vừa thi cuối kì xong bắt đầu nghỉ đông. Nói cách khác cho dù tôi xuyên đến khoảng thời gian nào thì cô ấy không phải đang thi, thì cũng là vừa thi xong... Trong lòng tôi không hiểu sao dâng lên chút đồng cảm với cô ấy.

Song Tráng Ngư của mùa đông năm ngoái quả thực không nhớ rõ Ô Ngộ, không nhớ gì về vụ án kia, cũng không nhớ được chút nào chuyện xảy ra sau đó. Bởi vì tôi cảm thấy cô ấy là người thông minh. Tôi và Ô Ngộ lại xuyên thời gian lần nữa, nói không chừng cô ấy có thể phân tích được gì đó. Đương nhiên loại cảm giác này chỉ là sự tin tưởng mù quáng của tôi dành cho cô ấy, giống như cô ấy tin tưởng mù quáng tôi có thể phá được tất cả các vụ án giết người.

Chương 97: Đàm Giảo (Phần 13.4)

Ô Ngộ đã đánh răng xong, ngồi xuống bên cạnh tôi: "Vất vả. Vừa rồi... không phải." Ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau, tim tôi thoáng nhói lên: "Không phải gì chứ, mau ăn thôi."

Cơm nước xong, chúng tôi đi ra ngoài một chút. Bởi vì gần tới năm mới, trong thôn cũng nhiều người hơn trước. Chúng tôi lại đến quán ăn kia, việc kinh doanh vẫn rất tốt. Tôi nhìn thấy chủ quán đang chào khách, vợ ông ấy đang có thai, cười ha hả thu tiền.

Chuyện này khiến người ta giật mình.

Sau đó, chúng tôi đứng ở rừng cây bên cạnh thôn, bầu trời đã có sao, lá cây xơ xác, tuyết chất thành đống. Tôi hỏi: "A Ngộ, vào lúc này anh vốn đang ở đâu?"

Ô Ngộ suy nghĩ một chút: "Năm ngoái lúc này tôi đang ở Tây Tạng."
"Đi Tây Tạng làm gì vậy?" Tôi hỏi.

Anh đáp: "Nghe nói chỗ đó cách trời gần nhất."
Tôi im lặng.

Anh dập diều thuốc vào trong đống tuyết, mỉm cười: "Thực ra chỗ đó khiến lòng người trở nên bình tĩnh hơn. Tôi cũng là ở đó cuối cùng mới bình tĩnh trở lại, nhưng hôm nay lại hơi thất lễ."
Anh liếc tôi, tôi cười không nói lời nào.

Tôi ngẩng đầu nhìn sao trên trời: "Em cũng muốn đi Tây Tạng."
Khoé miệng anh hiện lên ý cười.

Tôi nói: "A Ngộ, chờ tất cả chấm dứt, cứu được Ô Diệu và mẹ anh, anh dẫn em đi Tây Tạng được không? Trạch nữ như em chưa từng đi đến đó."

Anh im lặng một lúc lâu mới đáp: "Được, một lời đã định."

Vành mắt tôi hơi nóng lên. Thực sự vô cùng thích, cũng vô cùng khó chịu.

Nhưng tôi không muốn nói với anh, mọi chuyện thực sự có thể thuận lợi như chúng ta dự tính sao? Ngày nào đó thời gian chấm dứt quay ngược không biết hai chúng tôi sẽ đang ở nơi nào? Anh cam đoan sẽ nhớ rõ tôi, nhưng chuyện này có thể thực sự cam đoan sao?

Cho nên anh mới không chịu giữ lấy tay tôi sao?

Cũng chỉ có tôi ngốc nghếch, nghĩ gì cũng mặc kệ thôi sao?

Cho tới bây giờ tôi chưa từng trải qua tình yêu, nhưng cả đời này lần đầu tiên tôi gặp được tình yêu sâu sắc, nhưng chỉ là từ lúc bắt đầu đã không thấy được tương lai.

Vừa rồi lúc anh ngủ, tôi cũng đã gọi điện thoại cho cha mẹ, cố chịu đựng không để cho họ biết tôi đang khóc. Khi tôi giả vờ lơ đãng hỏi nửa năm qua chúng tôi đã làm gì thì mẹ đáp tôi bận rộn công việc như thế, cả ngày chỉ biết chơi bời, mau sớm tìm bạn trai đi.

Bọn họ cũng giống như Tráng Ngư không cảm nhận được bất cứ điều gì bất thường, nhưng tôi thì chẳng nhớ gì hết.

Tôi thực sự muốn quay về bên cha mẹ, nhưng tôi biết mình chỉ có thể ở lại đây mười lăm ngày. Nếu như không điều tra ra được chân tướng, tôi không biết vận mệnh của mình sẽ đi về đâu. Cho nên tôi đành phải nín nhịn, chỉ nói cho họ biết tôi sẽ sớm về nhà như trước. Tôi phải ở bên cạnh Ô Ngộ đối mặt với tương lai của chúng tôi.

Chỉ có hai người chúng tôi mà thôi.

"Năm ngoái lúc này..." Tôi cười khổ, "Trong trí nhớ của em trống rỗng."

Anh im lặng một lát mới lên tiếng: "Quá khứ của tôi đã thay đổi rồi."

Hai bọn tôi lại im lặng. Tại sao lại như vậy, tại sao thời gian của chúng tôi lại uốn cong quay ngược, hiện tại còn chưa tìm thấy nguyên nhân. Bí mật có lẽ cất giấu ở không gian mặt đất chúng tôi rơi xuống. Chúng tôi phải đợi mười lăm ngày nữa mới quay về được.

"Nhìn bên trong đi." Ô Ngộ nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn toà nhà giữa sườn núi của giáo sư Trần. Tuyết đã bao trùm tất cả, tôi không giống Ô Ngộ có thể nhìn rõ tất cả mọi thứ. Thực sự điều có thể thấy là cả ba tầng đều sáng đèn, hoàn toàn không giống như nửa năm sau chìm trong cảnh tối om.

Tâm trạng tôi chấn động. Chúng tôi quay lại nửa năm trước, có phải nghĩa là...

Vẻ mặt Ô Ngộ cũng trở nên thâm trầm cảnh giác: "Người nhà bọn họ vẫn còn sống. Nếu như trí nhớ của tôi chuẩn thì vụ hoả hoạn xảy ra hai ngày sau đó."

Chương 98: Ô Ngộ (Phần 13.1)

Sau khi vào phòng khách sạn, tôi lên mạng tìm kiếm thông tin về Ô Diệu đầu tiên.

Mất tích.

Mẹ tôi mất do tai nạn.

Nửa năm sau, lịch sử vẫn không thay đổi chút nào.

Buổi chiều tâm trạng tôi thực sự vô cùng tồi tệ. Cho đến khi đứng ngoài trời tuyết hút thuốc một lúc lâu, lạnh cóng đến sắp chết lạng, lúc quay về phòng phát hiện Đàm Giáo đã ngủ rồi.

Tôi khẽ khàng tắt đèn, chỉ để lại đèn bàn, ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn dáng vẻ ngủ yên ổn của cô ấy, sự áy náy và đau lòng tuôn trào. Trong ánh sáng lờ mờ, có thứ gì đó thúc giục tôi, tôi để tay sang hai bên cô ấy, cúi đầu nhìn cô ấy. Trong khoảnh khắc này thực sự không nhịn được nữa, muốn ôm thật chặt lấy cô ấy, muốn hôn môi, muốn ra sức chiếm hữu.

Tôi cũng thực sự cúi đầu hôn rồi.

Một lát sau, khi tôi ngẩng đầu lên đã thấy chiếc áo tắm của cô ấy tuột ra, đường cong trắng nõn no đủ, chiếc đùi nhẵn bóng đập ngay vào mắt. Đôi chân đã dụ dỗ tôi vô số lần. Lúc này cô ấy khẽ ưm một tiếng, trở mình. Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập loạn nhịp, vô thức bắt lấy cổ tay cô ấy. Nếu như cô ấy tỉnh lại vào lúc này...

Cô ấy không hề tỉnh lại.

Cô ấy thoáng chép miệng trong mơ, tiếng thở đều đều ổn định.

Có thứ nào đó thiêu đốt ngực tôi, không ai biết, cô ấy cũng không biết. Ngọn lửa kia dần lan tràn, sắp nuốt chửng đôi mắt tôi. Tôi không biết mình phải đấu tranh bao lâu, có lẽ rất ngắn cũng có lẽ rất dài, ngọn lửa chìm trong tôi cũng khó mà phân biệt.

Song cuối cùng ngọn lửa dần hạ nhiệt, trong tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô ấy dần dần dập tắt, vùi vào trong lồng ngực lạnh như băng của tôi.

Tôi buông cô ấy ra, chống trán, nằm xuống bên cạnh cô ấy.

Đêm đó khi chúng tôi quay về phòng, tôi cầm gối, chần ném lên salon. Cô ấy nhìn hành động của tôi, không nói lời nào.

Chờ tôi tắt đèn nằm trên ghế, nhìn trần nhà trong bóng tối, cũng nghe thấy tiếng thở bất an, không ngủ được của cô ấy.

"Ghế ngắn thế kia, nếu không chúng ta đổi đi?" Cô ấy lên tiếng.

Tôi đáp: "Không cần."

Chúng tôi im lặng một lúc. Cô ấy nói: "Thực ra anh có thể ngủ trên giường."

Tôi lấy tay che mắt, chậm rãi nói: "Tôi không làm được."

Không biết cô ấy nghe được ý gì trong lời nói của tôi, song cô ấy cũng không nói gì thêm nữa. Tôi lại nằm một lát, nghe thấy tiếng thở của cô ấy đều đều, biết rằng cô ấy đã ngủ rồi.

Còn tôi vẫn mở to mắt, nằm một lúc lâu, trong tiếng thở của cô ấy, trong căn phòng cũng có hơi thở như có như không thuộc về cô ấy, tâm trạng dần bình thản chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tôi bị tiếng đập cửa đánh thức. Mở mắt ra nhìn thì ánh nắng đã chiếu xuyên qua rèm vào. Đàm Giảo vẫn còn đang ngủ, trong miệng lẩm bẩm, dùng chăn che kín đầu, rõ ràng ngủ say đến mức chẳng quan tâm gì. Một chân còn vắt bên ngoài chăn. Tôi bò dậy, dèm chăn lại cho cô ấy, sau đó mặc quần áo ra mở cửa.

Ánh nắng trong veo, mùi tuyết theo gió bay đến. Cô gái cao gầy mặc trang phục vận động đeo kính râm đứng ở cửa, nhìn thấy tôi, tháo kính xuống, hơi sững sốt, sau đó gật đầu: "Xin lỗi, gõ nhầm phòng." Sau đó xoay người muốn đi.

"Tráng Ngư." Tôi gọi, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô ấy, "Cô không gõ nhầm đâu, Đàm Giảo ở trong. Cô ấy vẫn còn đang ngủ." Người bạn thân nửa năm trước của Đàm Giảo hiển nhiên đã không còn nhận ra tôi.

Chương 99: Ô Ngộ (Phần 13.2)

Vẻ mặt kinh ngạc của Tráng Ngự vẫn giữ nguyên, tôi thậm chí còn cảm thấy cả người cô ấy cứng đờ khi theo tôi đi vào phòng, cũng tràn đầy đề phòng. Tôi gấp gọn chăn trên ghế salon, đánh thức Đàm Giảo đang mơ màng, rồi đi WC rửa mặt. Sau đó chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện vội vàng của hai cô gái.

Chờ tôi đi ra, vẻ mặt hai cô gái đã rất khác ngồi trên giường. Vẻ mặt Đàm Giảo là bất đắc dĩ cùng lười giải thích, còn Tráng Ngự không hề che giấu quan sát tôi. Tôi không biết Đàm Giảo nói gì với cô ấy, nhưng cô ấy rõ ràng không có ý định buông tha cho người đàn ông ngủ chung một phòng với bạn thân cô ấy.

Đợi Đàm Giảo rửa mặt xong, ba người chúng tôi ngồi đối diện nhau, Đàm Giảo lên tiếng: "Vậy tôi bắt đầu nói chuyện chính nhé."

Tráng Ngự: "Á, không cho nhân vật nam chính trong phòng lên tiếng sao?"

Đàm Giảo im lặng, nhanh chóng liếc tôi, nói tiếp: "Tráng Ngự, anh ấy không phải nhân vật nam chính gì hết! Chúng tôi chỉ vì chuyện quan trọng nên mới chung phòng thôi."

Tráng Ngự: "À, chuyện quan trọng."

Đàm Giảo: "Shit!"

Tình cảnh trò chuyện y hệt như lúc Tráng Ngự gặp tôi ở nhà Đàm Giảo.

Tôi không nhịn được cười, Đàm Giảo có lẽ cũng nhớ tới chuyện đó, nhìn qua tôi cười. Chúng tôi nhìn nhau mấy giây, Tráng Ngự ở bên cạnh đột nhiên "Shit" một tiếng, nói: "Hai người thực sự coi tôi mù sao? Cái này còn gọi là không có chuyện gì? Cho nên Đại Châu thực sự ngủ với anh rồi? Cái cô nàng trạch nữ này rõ ràng so với tôi... Không được bà đây không vội

vàng, đi ra ngoài hít thở không khí, tiếp nhận sự thật này..."

Tôi không nghĩ tới cô gái thanh tú như Tráng Ngư lại nói chuyện không che giấu gì như vậy, chỉ cảm thấy mí mắt giật giật, vô thức nhìn về phía Đàm Giáo. Mặt cô ấy lập tức đỏ lên, ánh mắt chạm vào tôi rồi lại né tránh, sau đó kéo lấy Tráng Ngư định bỏ chạy, che miệng cô ấy: "Cô lại nói linh tinh rồi, không chơi với cô nữa!"

Cuối cùng Tráng Ngư cũng chịu yên phận, nhưng ánh mắt nhìn chúng tôi đã sáng tỏ.

Hôm qua Đàm Giáo từng nói giải thích chân tướng cho Tráng Ngư thực sự quá phức tạp mà cũng khó có thể tin nổi, cho nên nói thẳng luôn.

"Tráng Ngư, là như thế đấy. Dù cô tin hay không, nhưng chỉ cần giúp chúng tôi góp ý là được rồi." Đàm Giáo mở lời như vậy đấy.

Về mặt Tráng Ngư trở nên nghiêm túc. Đàm Giáo đã tin tưởng cô ấy như vậy thì tôi tạm thời tin cô gái mồm miệng lanh lẹ này thật sự có tài.

Đàm Giáo: "Có hai người một lần tham gia du lịch trên thuyền, nhưng sau khi trở về, một người mất kí ức trong chuyến du lịch, một người thì mất đi trí nhớ gần một năm. Sau đó, bọn họ phát hiện cách nửa tháng sẽ quay về con thuyền kia. Cũng tức là..." Đàm Giáo lấy giấy bút, vừa đánh dấu mỗi lần chúng tôi dịch chuyển, vẽ rất nhiều đường cong.

Sau khi nói xong toàn bộ, Đàm Giáo hỏi: "Như thế nào? Nhìn ra chưa? Có cảm giác gì?"

Tráng Ngư cầm lấy tờ giấy kia, nhìn chăm chăm một lúc lâu: "Cái này khá thú vị, để tôi nghĩ một lúc đã."

Đàm Giáo bình tĩnh nói: "Ừ." Trao đổi ánh mắt với tôi, đột nhiên như nhớ ra gì đó, nhanh chóng dời đi. Câu nói kia của Tráng Ngư lại đột nhiên vang lên bên tai tôi, tim tôi đập cũng nhanh hơn.

Chiếc cốc trước mặt Đàm Giảo đã trống không, tôi nhắc bình nước rót cho cô ấy. Ai ngờ cô ấy lại thò tay cầm cốc, nước ấm rót vào tay. Cô ấy a lên một tiếng, tốc độ tay tôi nhanh hơn so với cô ấy rút tay lại, cầm chặt tay cô ấy. Chúng tôi ngừng lại một lúc, rồi tôi buông tay ra. Về mặt cô ấy thản nhiên rút tay về, cúi đầu thối hai cái, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chương 100: Ô Ngộ (Phần 13.3)

Tráng Ngự lên tiếng: "VẬY hai dòng thời gian..."
Trong đầu tôi nhanh chóng có luồng ánh sáng hiện lên.

Hai dòng thời gian.

Hai dòng thời gian tương ứng với hai hướng đi.

Mấy ngày quay về như thoi đưa, buồn vui lẫn lộn, thay đổi rất nhanh, chiếm giữ toàn bộ sự chú ý của tôi, lại khiến cho tôi không để mắt đến khả năng nào đó như ẩn như hiện. Tôi nên sớm phát hiện ra mới phải.

Tôi ngẩng đầu, nhìn tờ giấy Đàm Giảo vẽ trên tay Tráng Ngự. Hai dòng thời gian tương ứng kia.

Nếu như một cái không ngừng lùi, một cái tiến về phía trước bình thường, như vậy kết quả cuối cùng sẽ như thế nào đây?

Tráng Ngự hiển nhiên cũng nghĩ giống tôi, trong mắt cô ấy loé lên sự hưng phấn, kéo Đàm Giảo nói: "Cô xem đi, hai người kia bắt đầu từ tháng 7 năm 2017 là thời gian lùi lại có đúng không? Còn khi bọn họ quay về thuyền, dòng thời gian tiến về phía trước, tuy là tốc độ tương đối chậm..."

Đàm Giảo a lên, rõ ràng cũng đã nghĩ ra.

Tráng Ngự cúi đầu xuống, nhanh chóng vẽ hai đường trên giấy, một đường từ trái sang phải, một đường từ phải sang trái, nói luôn: "Đầu kia lùi rất nhanh hơn nữa nếu tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện gì?" Cô ấy nối hai đường vào vẽ bằng nét đứt quãng, chỉ cùng về một điểm.

"Sẽ giao nhau." Tôi nói, "Hai dòng thời gian sẽ giao nhau tại điểm nào đó."

Tráng Ngự tán thành liếc tôi một cái, thấp giọng: "Người đàn ông của Đại Châu cũng không ngốc... Anh ấy nói đúng, sau khi giao nhau sẽ xảy ra chuyện gì đây?"

Tôi và Đàm Giáo cùng im lặng. Ánh mắt cô ấy đang chấn động, cho nên chúng tôi vừa mới cùng phỏng đoán đến loại khả năng này.

Tráng Ngự hít sâu một hơi: "Tuy tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ theo như logic vật lý đến điểm kia thời gian không thể tiến mà cũng không thể lùi nữa, nói cách khác, tất cả sẽ chấm dứt. Nếu không sẽ vi phạm nguyên lý vật lý cơ bản nhất, hệ thống thời gian cũng sẽ sụp đổ."

Nói cách khác, ở điểm kia sẽ cất giấu tất cả bí mật, kể cả lực lượng vũ trụ thần bí kia, còn cả nguyên nhân hai người kia vượt thời gian. Nó sẽ là điểm cuối cũng là khởi đầu mới. Tất cả chân tướng đều rõ ràng rồi!"

Buổi trưa ánh mặt trời ấm áp, nhiệt độ tăng trở lại. Tuyết đọng trên nhánh cây đã tan đi hoá thành nước rơi xuống. Tôi đứng ngoài ban công hút thuốc, hai cô gái còn đang trò chuyện trong phòng. Trong lòng tôi đã vô cùng chắc chắn với suy đoán vừa rồi. Điểm giao giữa hai dòng thời gian sẽ là kết thúc cũng đồng thời là khởi đầu mới.

Chỉ là không biết khi đó tôi và Đàm Giáo ở nơi nào.

Cửa ban công bị kéo ra, Đàm Giáo thăm dò đi ra: "Tráng Ngự phải về rồi. Em đã nhờ cô ấy giúp chúng ta điều tra kĩ về hồ nước kia."

Tôi và Đàm Giáo đưa Tráng Ngự ra bến xe, cô gái này vẫn không ngừng suy nghĩ, nghiêm túc gật đầu: "Yên tâm, ở thiên hạ này chớ ngành kỹ thuật là một nhà. Tôi sẽ nhờ đám bạn bên khí hậu, địa chất, vật lý điều tra kĩ càng tất cả tài liệu về cái hồ kia."

Tôi nói: "Cảm ơn."

Đàm Giáo và Tráng Ngự khẽ ôm nhau một cái, cái ôm hơi nhanh cũng hơi lâu. Tôi cảm giác được Tráng Ngự đã đoán ra điều gì. Cô ấy nói với Đàm Giáo: "Bảo trọng. Có chuyện gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào." Lại liếc

tôi, mắt lộ ra chất vấn. Tôi gật đầu, ra hiệu mình sẽ chăm sóc Đàm Giảo. Cô ấy hiểu ý cũng gật đầu một cái.

Đàm Giảo thấp giọng: "Ngư à, không biết lần sau chúng ta gặp mặt sẽ là lúc nào..."

Chương 101: Ô Ngộ (Phần 13.4)

Tráng Ngự: "Tôi về nhà đón Tết âm lịch rồi lại đến, chẳng lẽ cô định với anh ấy..." Phía sau hạ thấp giọng nên tôi không nghe được. Hai người nói xong, Đàm Giảo lại cười hì hì.

Hai cô gái buông nhau ra, Tráng Ngự lại hỏi: "Cô không về nhà đón Tết sao?"

Đàm Giảo không đáp, chỉ cười lắc đầu. Tôi hiểu ý của cô ấy, cô ấy thậm chí còn không xác định được mình có thể trải qua mấy ngày Tết không.

Tráng Ngự đi rồi, tôi và Đàm Giảo sóng vai về khách sạn. Tôi cảm thấy cô ấy hơi tổn thương, nhưng lại không biết an ủi thế nào. Xung quanh thường xuyên có người dân trong thôn đi qua, quan sát khách đến từ xa là chúng tôi.

Đàm Giảo hỏi: "Anh cảm thấy điểm giao kia sẽ là ở đâu?"
Tôi lắc đầu.

Cô ấy hỏi tiếp: "Có phải tại đáy hồ kia không?"
Tôi gật đầu: "Có khả năng."
Cô ấy lại im lặng một lúc, lên tiếng: "Có phải là vì vụ án của Ô Diệu không?"

Tôi không đáp.

"Sau điểm giao kia..." Đàm Giảo nói, "Chúng ta có thể quay lại vị trí của mình, quá trình vượt thời gian cũng sẽ chấm dứt. Cuối cùng đã có hi vọng rồi."

Tôi mỉm cười: "Đúng vậy."

Cô ấy lại cúi đầu, hỏi: "Lúc đó, A Ngộ, anh sẽ vẫn còn nhớ em chứ?"

Cô ấy hỏi rất bình tĩnh, giọng nói dịu dàng, không còn thản nhiên như thường.

Tôi nói: "Tôi nói rồi, không biết."

Cô ấy lại hỏi: "Làm sao anh biết được?"

"Tôi chính là biết như vậy."

"Dù thế nào cũng sẽ không quên sao?" Cô ấy nói tiếp.

Tôi im lặng, đáp: "Chết cũng không quên."

Tôi không ngẩng đầu lên, không nhìn thấy đôi mắt cô ấy. Xung quanh gió khẽ thổi qua, có tuyết bay xuống. Sau đó tôi nghe thấy tiếng động, hoá ra cô ấy đã thò tay bốc tuyết trên cây. Dường như cũng chả có mục đích gì, chỉ là lấy xuống, trong tay vân vân vứt đi. Ánh mặt trời rất nhạt, chiếu vào mặt tuyết óng ánh. Cô ấy chơi một lát, tôi yên tĩnh ở bên cạnh nhìn, có thể thấy tâm trạng của cô ấy đã khá hơn rồi.

Nhìn ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của cô ấy dính chút tuyết. Tôi hỏi: "Chỗ bị phỏng còn đau không?"

"Chút đó tính gì?" Cô ấy quay đầu cười với tôi, nụ cười vô cùng rực rỡ, "Đã không còn đau rồi. Dù sao mỗi ngày đều bị vận mệnh chi phối, chúng ta có nên bớt chút thời gian đáp người tuyết không?"

Tâm trạng của tôi lúc này vô cùng thả lỏng, nhất thời không muốn nghĩ gì nữa. Tôi ngậm điếu thuốc vào miệng, nhìn ngón tay cô ấy vì lạnh mà đỏ lên: Em đứng bên cạnh, đừng làm gì, để tôi đắp cho."

"Dựa vào gì chứ?" Cô ấy bĩu môi, ngồi xổm xuống, bắt đầu lấy tay gom tuyết. Tôi nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô ấy, khẽ cười. Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt còn sáng hơn cả tuyết.

Chúng tôi cứ như vậy ngồi xổm xuống, một người tuyết dần thành hình, tuy hai tay lạnh như băng, nhưng đều thoải mái.

"... A Ngô?" Phía sau truyền đến tiếng nói do dự quen thuộc. tôi dừng động tác lại, Đàm Giáo cũng sửng người.

Trần Như Anh của mùa đông này đứng ngay phía sau chúng tôi, trên con đường thôn nhỏ. Cô ta mặc áo lông trắng, đeo khăn quàng cổ đỏ, còn đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt cong cong, vui vẻ, kích động, còn cả lưu luyến nhìn qua tôi. Sau đó kinh ngạc nhìn Đàm Giáo, lộ ra sự nghi ngờ.

Tôi kéo Đàm Giáo đứng dậy, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Trần Như Anh không nhớ chuyện xảy ra trên thuyền, cũng không nhận ra Đàm Giáo bên cạnh tôi, giống y như Ngôn Viễn.

Bọn họ sau đó đều quên đi tất cả.

Chương 102: Đàm Giảo (Phần 14.1)

Ô Ngô nói với Trần Như Anh cần phải chuẩn bị một chút mới đến nhà cô ta thăm hỏi được. Người mù cũng nhìn ra được Trần Như Anh bám dính lấy người anh, ánh mắt lưu luyến, thậm chí còn có chút thương cảm. Không thể không nói, cô gái này yêu đơn phương cũng thực khổ sở.

Còn cả ánh mắt "đơn thuần ngây thơ" khi Trần Như Anh nhìn tôi, đối với việc lại lần nữa chịu đựng ánh mắt coi thường của tình địch, tôi vui vẻ chấp nhận. Lúc cô ta đi, tôi còn đứng sau lưng Ô Ngô vẫy tay: "Hẹn gặp lại."

Ô Ngô xoay người hỏi tôi: "Em cũng muốn đi?"

Xem ra anh còn chưa quên tôi lên đi theo, nhưng anh đã quên trong dòng nước lũ là ai liều mạng che chở tôi không buông được tay sao?

Tôi nói: "Chẳng lẽ anh muốn vứt bỏ em một mình trong phòng không quan tâm sao? Anh làm được à?" Có câu nói rất hay nữ truy nam cách một tầng sa.

Ô Ngô: "...". Một lát sau lên tiếng, "Được, chúng ta cùng đi."

Tôi: "Vậy... cũng được." Anh liếc tôi không nói lời nào.

Chúng tôi sóng vai trở về, anh nói: "Trần Như Anh tính cách tiểu thư, em đừng để bụng."

Tôi nói: "Em đương nhiên là không để ý đến cô ta rồi." Tôi nói rất đúng trọng tâm, cô ta tính làm rẽ hành giữa tôi và Ô Ngô sao?

Ô Ngô thoáng cười, nhưng nhanh chóng im lặng. Dường như người vừa ngậm thuốc cười vui vẻ đáp người tuyết lại bị anh giấu đi thật sâu rồi.

Tôi không sợ, tôi đợi anh.

Khoảng nửa tiếng sau, Ô Ngô mang theo quà cáp đứng bên ngoài hàng rào nhà tổ của họ Trần với tôi.

Nhà tổ của họ Trần là ngôi nhà có ba tầng nhỏ, gỗ đá pha lẫn, tuy xây trong núi, nhưng mang phong cách vô cùng cổ xưa, nghe nói đã từ rất lâu đời.

Sân rất rộng, ít nhất phải hai trăm mét vuông. Bà chủ nhà họ Trần - Phùng Yên cũng coi như là có duyên phận mấy lần trên thuyền với tôi, quản lý ngôi nhà rất khá. Cỏ cây chỉnh tề, đường mòn lát đá vụn. Có hai người thợ trẻ tuổi đang sửa chữa hồ cá trong vườn, ngẩng đầu nhìn chúng tôi. Tôi lập tức chú ý tới trong đó có một người còn rất ưa nhìn, khoảng tầm ba mươi tuổi, người cao to, đường nét rõ ràng, cơ bắp hiện rõ dưới áo jacket, song so với Ô Ngộ thì tôi cảm thấy vẫn kém xa. Không phải vấn đề tướng mạo mà là khí chất quá chênh lệch. Trên người Ô Ngộ có sự thâm trầm mà phức tạp, điều này khiến anh tràn đầy sức hút nam tính, khiến anh tách biệt với những người lao động chân tay.

Tôi quan sát người đó thì anh ta cũng chú ý tới tôi. Người đó còn rất linh hoạt, cầm xẻng nhỏ, khẽ mỉm cười với tôi, khiến cho tôi hơi thẹn thùng, cũng lịch sự mỉm cười với anh ta.

Giọng nói của Ô Ngộ đột nhiên vang lên: "Em cười gì thế?"

Tôi: "... Không có gì."

Vừa quay đầu chạm ngay ánh mắt sâu xa của anh. Tôi chưa bao giờ có cảm giác như vậy với anh, bởi rõ ràng ánh mắt anh nhìn tôi có chút chột dạ. Sau đó anh ngẩng đầu, cũng nhìn về phía vườn.

Đám người kia lại tiếp tục công việc rồi.

Ô Ngộ im lặng, tôi cũng không lên tiếng, đột nhiên cảm thấy ngực hơi nóng lên, còn có sự ngổn ngang không nói nên lời, lại không thể nhìn ra tâm trạng của anh, vẻ mặt anh âm trầm bấm chuông cửa.

Một người phụ nữ xa lạ đi ra.

Ô Ngộ nói nhỏ bên tai tôi: "Đây là em gái của giáo sư Trần, tên là Trần Bảo Châu." Trước kia anh từng xem tài liệu về vụ hoả hoạn, lại quen biết giáo sư Trần, cho nên nhận ra người nhà họ Trần cũng không kì quái.

Trần Bảo Châu khoảng chừng ba mươi tuổi, vóc dáng không cao, hơi mập, mặt rất gầy, đeo kính đen, lông mày ngắn môi dày, bộ dáng cũng không ưa nhìn. Trên người có khí chất nghiêm túc, cứng nhắc.

Chương 103: Đàm Giảo (Phần 14.2)

Chị ta không biết Ô Ngộ: "Hai người là?"

Ô Ngộ: "Xin chào, tôi là học sinh của giáo sư Trần, tới thăm thầy và cô ạ."
Trần Bảo Châu hơi sửng sốt.

Trong lòng tôi giật mình, còn chưa kịp nghĩ gì, chị ta đã mỉm cười, dáng vẻ hiền lành: "VẬY... Hai người vào đi, tôi đi báo cho anh tôi."
Tôi liếc Ô Ngộ, đi theo sau chị ta vào.

Ở cửa ra vào thấy ngay Trần Như Anh, lúc này cô ta đã tháo khẩu trang, cởi áo khoác lông, chỉ mặc áo lông cừu và váy, lộ ra dáng người thướt tha. Tuy cả người hơi gầy, mặt nhọn hoắt, nhưng cười tươi như hoa, ánh mắt toả sáng nhìn Ô Ngộ.

"A Ngộ! Chị Đàm, hai người tới rồi!" Cô ta vui mừng gọi.

Ô Ngộ khẽ gật đầu với cô ta, tôi cũng cười.

Đột nhiên nhận ra nghe cô ta gọi A Ngộ khiến tôi không thoải mái chút nào.

Chúng tôi đi vào phòng khách. Trong này trang trí kiểu Trung Hoa cổ điển, đồ dùng trong nhà làm bằng gỗ lim, chạm khắc ô vuông, u tĩnh, rộng rãi. Phòng khách này phải chiếm diện tích hơn nửa ngôi nhà của tôi. Trần cũng rất cao, cho dù ở trong nhà cũng vô cùng thoáng đãng.

Giáo sư Trần và Phùng Yên đều ở đó, có lẽ là đã nghe Trần Như Anh nói nên chờ. Bên cạnh bọn họ còn có một cô gái trẻ tuổi xa lạ.

Lần đầu gặp giáo sư Trần, ông ấy giống y như trong tưởng tượng của tôi về người đức cao vọng trọng. Quả thực giống như một tiêu bản, dáng người trung bình, chiếc trán rộng, mắt kính dày và nụ cười hiền lành, bộ quần áo mộc mạc và dáng người hơi mập, nhìn ra ông phải lớn hơn Phùng Yên ít nhất bảy tám tuổi, nhìn chả giống vợ chồng gì khi ở bên Phùng Yên mảnh khảnh, nhưng Phùng Yên có khí chất đoan trang nên nhìn hai người cũng khá tương xứng.

Trước kia Ô Ngộ từng nói, tên đầy đủ của giáo sư Trần là Trần Lương Kiệt, trước tiên ông hỏi han ân cần Ô Ngộ mấy câu, sau đó cười nhìn tôi: "Cô này là?"

Ô Ngộ đáp: "Đây là bạn của em, Đàm Giảo là một tác giả. Em đưa cô ấy đến chào hỏi, mong là không làm phiền giáo sư."

Tôi cũng cười nói: "Em chào giáo sư, cô ạ. Em là Đàm Giảo, chữ Đàm bên cạnh chữ Ngôn, Giảo trong trắng sáng. Nghe Ô Ngộ nói muốn tới thăm giáo sư anh ấy kính trọng nhất, nên em cũng mặt dày đến chiêm ngưỡng phong độ tư thái, mong thầy đừng để ý."

Giáo sư Trần hơi giật mình, bật cười: "Đừng ngại, người đến đều là khách, vô cùng hoan nghênh. Em còn là một tác giả, sáng tác loại sách gì thế?"

Tôi sờ mũi: "Chỉ là viết về chút tình yêu của nữ giới, không đáng nhắc tới đâu ạ."

Phùng Yên cũng cười, nói: "Có thể sáng tác chứng tỏ là rất giỏi, còn khiêm tốn như vậy, coi như không tệ." Trần Như Anh cũng ở bên cạnh cười, nhưng tôi cảm thấy đó là nụ cười giả tạo.

Còn nữa tôi cũng cảm nhận được ánh mắt của Ô Ngộ chiếu vào người, tôi không nhìn anh, nghĩ thầm, nhìn thấy chưa, người phụ nữ như em cũng thể cầm lên, lấy ra ở bất cứ đâu đấy.

Mọi người ngồi xuống uống trà một lát, giáo sư Trần hỏi: "Ô Ngộ... em vẫn chưa quay về trường sao?" Ngụ ý ám chỉ vụ thảm án ở nhà họ Ô.

Ô Ngộ bình tĩnh đáp: "Chưa ạ."

Giáo sư Trần thở dài, vỗ vai anh: "Em cũng chả dễ dàng gì, nhưng chuyện kia đã qua nửa năm rồi... Em cũng phải suy nghĩ cho tương lai của bản thân, đừng lãng phí cuộc sống như vậy, còn nhiều điều tốt đẹp..."

Chương 104: Đàm Giáo (Phần 14.3)

Ô Ngộ không đáp.

Phùng Yên kéo tay áo giáo sư Trần, lên tiếng: "Lão Trần, được rồi! Ô Ngộ vừa tới ông đã bắt đầu thuyết giáo. Tôi thấy người cũng đã đến đây thì hãy ở lại mấy ngày cùng đón năm mới với chúng ta, thế nào?"

Giáo sư Trần mỉm cười: "Ừ!"

Ô Ngộ: "... Vậy có quá làm phiền thầy cô không ạ?"

Tôi không nghĩ tới sẽ có chuyện này, hôm nay vốn chỉ là muốn tới xem tình hình nhà họ Trần, nhưng nghĩ lại chúng tôi đã quyết định ngăn cản vụ hoạ hoạn xảy ra, cứu người trong gia đình này, ở lại nhà họ thực sự càng tiện hơn. Tôi cũng không cảm thấy có gì nguy hiểm, bởi vì chúng tôi đã sớm biết được thời gian xảy ra hoạ hoạn.

Nhìn dáng vẻ của Ô Ngộ không từ chối dứt khoát, cũng là thuận theo.

Đang suy nghĩ, Ô Ngộ đột nhiên liếc tôi, ánh mắt trong trẻo. Tôi hiểu anh muốn hỏi ý mình, vì thế mỉm cười. Anh khẽ gật đầu, cảm giác tâm linh tương thông giữa chúng tôi cũng không tệ, tôi còn chưa kịp thu lại nụ cười trên mặt, đột nhiên cảm nhận được Trần Như Anh nhìn chăm chăm mình. Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng, cô ta lại tránh né.

"Đúng vậy, A Ngộ, anh ở lại nhà em đón năm mới đi... đã nửa năm bọn em không gặp anh rồi." Trần Như Anh lên tiếng.

Đúng lúc này, Trần Bảo Châu - em gái giáo sư Trần đột nhiên mở miệng: "Nhưng anh à, phòng ở... ngày mai Chí Vĩ cũng tới mà."

Cô gái xa lạ luôn im lặng từ khi chúng tôi vào nhà đến đây cũng cất lời: "Đúng vậy, muốn cho người vào ở có phải nên hỏi qua bà nội không?"

Tôi nhìn về phía cô ấy, tầm khoảng hai lăm hai sáu, mặt nhọn lông mày

mảnh, ăn mặc cũng khá đẹp như mẹ con Phùng Yên, khuôn mặt mang trang điểm nhạt, lúc nói chuyện không cười không giận, ngữ khí như vô tình.

Phùng Yên liếc cô ấy, nói với chúng tôi: "Đây là họ hàng nhà chúng tôi, tên là Đường Lan Lan. Chí Vĩ là bạn trai Bảo Châu. Đừng lo Bảo Châu, luôn có chỗ ở mà. Nhưng Lan Lan này, sinh viên mà chú họ cháu tâm đắc nhất đội tuyển đến thăm hỏi, ở lại mấy ngày thì sao chứ? Cháu đã muốn nhắc đến bà nội thì cứ hỏi đi."

Phùng Yên nói bình thản, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy có sự là lạ giữa bọn họ. Giáo sư Trần cúi đầu uống trà với Ô Ngộ, như hoàn toàn không để ý tới chuyện giữa mấy người phụ nữ. Trần Như Anh cũng đứng dậy, nói: "Con đi nói với nội." Lại liếc Ô Ngộ.

Ô Ngộ dường như nhận ra, liếc cô ta một cái, rồi dời ánh mắt đi.

Chỉ là nhìn thấy hành động rất nhỏ giữa bọn họ cũng khiến trong lòng tôi hơi khó chịu, nhưng dường như có thể hiểu được cảm nhận của Trần Như Anh, tại sao cô ta lại yêu không thể thoát ra được với người đàn ông như Ô Ngộ.

Tôi quan sát hai mắt Phùng Yên, trước đó không nhìn kĩ, hiện tại tuy bà trang điểm tinh tế, nhưng khí sắc kém hơn so với nửa năm trước, ánh mắt có quầng thâm, dáng vẻ chứa đầy tâm sự.

Tôi nhắc chén trà lên, chậm chậm nhấp một ngụm. Từ khi Trần Như Anh lên lầu, bầu không khí trong phòng khách cũng trở nên lắng xuống.

Quả nhiên dù là thời nay thì bầu không khí của gia đình lớn cũng vẫn khác biệt với những gia đình bình thường chúng tôi. Nếu là hiện tại thì mẹ tôi đã sớm rửa tay xuống bếp, cha tôi thì bắt đầu khoe khoang chiếc cần câu cá của mình, có lẽ còn lôi kéo Ô Ngộ uống hai chén. Nghĩ vậy tôi lại nhìn

lướt qua mọi người, nhìn dáng vẻ anh tuấn trầm tĩnh của anh, trong lòng âm ỉ đau.

Không bao lâu, Trần Như Anh dìu một bà lão đi xuống. Cả nhà giáo sư Trần đứng lên, tôi và Ô Ngộ cũng đứng theo.

Chương 105: Đàm Giảo (Phần 14.4)

"Mẹ." "Mẹ." "Bà nội." Bọn họ cùng hô.

Tôi tò mò quan sát người đi tới.

Là một bà lão gầy, không cao lắm, tóc trắng phau, nhưng không có sợi tóc nào rối. Bà mặc áo khoác tơ tằm, quần bố màu đen, giày cao gót đen, nhìn biết ngay là một bà lão vô cùng sang trọng, không nhanh không chậm đi xuống. Khuôn mặt cũng trắng nõn, mặc dù có không ít nếp nhăn, nhưng làn da so với đám người già bảo dưỡng được như vậy đã là vô cùng tốt rồi.

"Cháu chào bà". "Cháu chào bà." Tôi và Ô Ngộ cùng chào hỏi.

Bà lão mỉm cười, dáng vẻ bình thản, ngồi xuống vị trí chủ vị. Tôi từng nghe Ô Ngộ nhắc tới bình thường bà lão và cả Trần Bảo Châu đều sống trong biệt thự ở Bắc Kinh, chỉ có ngày lễ tết mới về nhà tổ. Bà lão tương đối truyền thống, hình như là con gái của một vị quan nào đó, còn cha của giáo sư Trần lại làm kinh doanh. Cho nên gia đình bọn họ thực sự là danh môn quyền quý chân chính.

"Như Anh nói với ta rồi." Bà lão nói, "Đến thì ở lại đi. Thực sự nhà chúng ta cũng hiếm khi có khách đến, nếu cháu đã là học sinh của Lương Kiệt, Như Anh cũng đã mở lời, vậy đừng từ chối nữa."

Giọng nói vô cùng ổn định, không nóng không lạnh, tuy không có vấn đề gì, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Ô Ngộ cũng không kiêu ngạo không nịnh nọt: "Cháu cảm ơn bà, vậy thì làm phiền ạ." Tôi cũng nói cảm ơn. Ánh mắt bà lão đột nhiên rơi vào người tôi, sau đó yên lặng rời đi.

Đó là cảm giác gì ư? Chính là bà ấy đang nhìn bạn, nhưng căn bản không để bạn vào trong mắt. Tôi nhìn Trần Như Anh nhỏ nhắn rúc vào bên người bà lão, cũng đủ biết bà đứng về phía ai.

"Nhưng mẹ ạ, ngày mai Chí Vĩ cũng tới, căn phòng kia..." Trần Bảo Châu lại lên tiếng.

Bà lão cầm chén trà, thản nhiên nói: "Chuyện này thì có gì khó, sắp xếp lại thư phòng của anh con cho nó ở là được."
Trần Bảo Châu không nói tiếp nữa.

Những người khác cũng im lặng.

Tôi nhìn Trần Bảo Châu cúi đầu, cảm thấy hơi áy náy, nhìn chị ta cũng là người thành thật, chúng tôi tới đây còn chiếm cả phòng của bạn trai chị ta. Hơn nữa nhìn thái độ của bà lão thì hình như... không quá coi trọng bạn trai chị ta.

Bà lão liếc Phùng Yên: "Dọn dẹp phòng đi."

Phùng Yên đáp: "Vâng, mẹ ạ."

Bà lão cười với chúng tôi: "Vậy mọi người cứ ngồi đi, đầu bếp về quê ăn Tết rồi, buổi tối nếm thử tay nghề của Phùng Yên. Ta đi lên niệm kinh tiếp đây."

Chúng tôi vội nói vâng.

Trần Như Anh biểu hiện vô cùng hoạt bát: "A Ngô, chị Đàm, vậy hai người ngồi đi, em lên giúp mẹ dọn phòng." Đường Lan Lan cũng đứng lên, dìu bà lão: "Cháu đưa bà lên, còn trà không ạ? Có cần pha bình nữa không ạ?" Hai người cùng lên lầu, thấp giọng nói chuyện, xem ra quan hệ vô cùng thân mật.

Tôi quay đầu lại nhìn Phùng Yên, bà cũng đang nhìn bọn họ, thoáng mỉm cười, ánh mắt nhàn nhạt.

Tôi khẽ giật mình.

Một lát sau, Phùng Yên và Trần Như Anh lên nhà dọn dẹp, Trần Bảo Châu cũng trở về phòng, chỉ còn lại giáo sư Trần nói chuyện với chúng tôi, bầu không khí thoáng cái vắng vẻ đi không ít. Tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông xuống, cỏ cây che khuất sân. Trong lúc đó tôi dường như thấy một đôi mắt xuyên qua lá cây nhìn chúng tôi. Chờ khi tôi tập trung nhìn chỉ thấy mỗi lá cây không, đôi mắt kia không còn thấy đâu. Tôi nghĩ có lẽ là mình hoa mắt rồi.

Chương 106: Đàm Giảo (Phần 14.5)

Sau đó, Trần Như Anh dẫn bọn tôi lên lầu, tới trước cửa một căn phòng tầng hai, bên trong rất rộng rãi, giường rộng mét tám, trang trí lịch sự tao nhã đầy đủ. Trần Như Anh ngẩng mặt lên nói với Ô Ngộ: "A Ngộ, anh ở phòng này được không?"

Ô Ngộ đáp: "Tôi thế nào cũng được." Rồi liếc sang tôi, "Cô ấy ở đâu?" Tôi đành đi theo cô ta.

Mãi đến căn phòng cuối hành lang, cô ta lên tiếng: "Bởi vì hai người đột ngột tới cho nên không đủ phòng, chị ở tạm phòng này trước nhé."

Căn phòng kia vì nằm cuối cùng, nên hình dạng không theo quy tắc, chỉ bằng một nửa phòng Ô Ngộ, có đặt một chiếc giường đơn, còn có tủ nhỏ, tôi đoán bình thường là bảo mẫu gì đó ở đây.

Tôi nói: "Được, vất vả cho cô rồi."

Cô ta không nói gì, quay người rời đi. Giữa phụ nữ với nhau thực ra cũng không cần nói quá nhiều.

Tôi thở dài, ngửa mặt nằm xuống giường, nhìn lên trần nhà. Nghĩ đến mọi người nhà họ Trần, nghĩ đến vụ án diệt môn sắp xảy ra, cảm giác này đúng thật kinh hãi, tất cả người đã mất lại sống sờ sờ trước mặt, mà bạn biết rõ hai ngày nữa bọn họ sẽ gặp xui xẻo.

Theo cách nói của Ô Ngộ, cảnh sát chỉ đưa tin đơn giản tường thuật tóm lược về vụ hoả hoạn kia, có lẽ tám phần là ngoài ý muốn. Tuy người nhà họ Trần có chút phức tạp, không thẳng thắn hoạt bát, nhưng vào đêm xảy ra vụ án, tôi và Ô Ngộ chắc chắn phải trông coi cả đêm, đồng thời cũng làm mọi chuẩn bị, một khi xảy ra hiện tượng kì lạ, lập tức dẫn bọn họ rời đi.

Đúng lúc này có người gõ cửa. Tôi nói: "Vào đi."
Ô Ngộ đẩy cửa vào, nhìn thấy sắp xếp trong phòng, hơi giật mình, sau đó liếc tôi.

Tôi mỉm cười, vỗ giường: "Ngồi đi."
Anh không ngồi, cứ đứng như vậy, nói: "Chúng ta đổi phòng."
Tôi nói: "Không cần. Anh là rể hiền trong lòng bọn họ, em chỉ là cái đuôi dư thừa, sao có thể nhận được đãi ngộ như anh. Hơn nữa không cần đổi đâu, làm vậy họ sẽ nghĩ thế nào chứ? Chúng ta tới cứu người, chuyện nhỏ nhặt này em tạm thời không so đo."
Lời còn chưa dứt, Ô Ngộ đã ngồi xuống giường, thoáng cái không gian trở nên chật chội. Chúng tôi liếc nhau, tôi nhắm mắt lại, làm ra dáng vẻ dưỡng thần. Tôi biết rõ lúc này ánh mắt anh đang nhìn mặt tôi, còn khi tôi mở mắt ra, nó sẽ biến mất.

Cho nên tôi tình nguyện không mở mắt.

"Vậy em nghỉ ngơi trước đi." Anh nói.

"Này." Tôi nói, "Đồng ý với em một chuyện."
"Chuyện gì?"
Tôi còn cảm nhận được hơi thở của anh bên người.

Tôi chậm chậm nói: "Đừng để cho Trần Như Anh gọi anh là A Ngộ nữa. Em nghe rất khó chịu."
Anh im lặng.

Lòng tôi hẹp hòi, bầu không khí im lặng, tim tôi hơi run rẩy.

"Được." Anh đáp.

Tôi không nhịn được cười, mở mắt ra nói: "Thực ra em cũng là vì muốn tốt cho anh, đã không có ý với người thì để người gọi như vậy cũng chả tốt mấy. Anh có biết từ chối phụ nữ không đấy?"

Một cánh tay anh chống lên giường, dí sát mặt tôi, cúi đầu nhìn tôi, tim tôi nóng lên.

"Em nói đúng." Anh chậm rãi nói.

Tim tôi đập nhanh hơn, tôi cũng muốn giữ mặt mũi, lập tức giả vờ không thèm để ý hất tay: "Được rồi, anh có thể trở về căn phòng xa hoa nghỉ ngơi, lui ra đi."

Anh cứ thế nhìn tôi từ trên cao xuống, im lặng, không lên tiếng.

Tôi hỏi: "A Ngộ, anh còn có gì muốn nói sao?"

Trên mặt anh như nhuộm một lớp sương băng, cơ bắp ở cánh tay nổi lên. Trong mắt anh như có cảm xúc gì đó thoáng hiện lên, anh thả tay xuống, giọng nói thản nhiên: "Giáo Giáo, tôi đi đây."

Tôi nằm lỳ trên giường, mặt dán vào gối, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ dần buông xuống tràn ngập ánh sao.

Anh gọi tôi là Giáo Giáo.

Nhẫn nại, xúc động, áp lực như vậy.

Bà đây mặc kệ.

Cái gì cũng không quan tâm.

Bà đây thề phải dỡ được ổ khoá trong lòng anh xuống, thả con thú tổn thương ra, để anh phóng túng, để anh nhất định ở bên mình.

Chương 107: Ô Ngộ (14.1)

Tôi không nghĩ tới Đàm Giáo sẽ để ý tới cách Trần Như Anh gọi tôi.

Trước kia ở trong phòng thí nghiệm trường, mấy người bạn đều gọi tôi "A Ngộ", Trần Như Anh cũng gọi theo nên tôi không quá bận tâm.

Nhưng bây giờ khi tôi quay về phòng nằm trên giường, trong đầu hiện lên toàn là dáng vẻ Đàm Giáo nằm trên giường, tư thế không hề nhã nhặn, hai chân co lại, khẽ gọi "A Ngộ".

Nhiều người từng gọi tôi như vậy, nhưng chỉ có giọng nói của cô ấy mềm đến tận xương.

Cô ấy nói đúng, tôi cũng không muốn nghe thấy những người phụ nữ bên cạnh gọi giống như cô ấy.

Vừa mới nhìn khuôn mặt, cơ thể cô ấy gần trong gang tấc, hai chữ "Giáo Giáo" trong lòng tôi không thể ép xuống được. Tôi đứng dậy muốn rời đi, nhưng cô ấy đã mở mắt ra, đôi mắt trong veo thông minh, hỏi: "Anh còn gì muốn nói sao?"

Lửa giận trong lòng đè nén dường như lại bị nhen nhóm, thiêu đốt cánh tay lan đến mặt, mắt, cổ họng tôi. Hai chữ kia cứ thế bật ra ngoài.

Giáo Giáo.

Bạn bè gọi em là Đại Châu, độc giả gọi em đủ loại tên, nhưng tôi đã sớm cảm thấy những cách gọi kia chả dễ nghe chút nào.

Tịch nguyệt giáo giáo, cố khiết vô hà, cố phán sinh tư (*) mới là cách gọi thích hợp nhất với em.

(*) Đi tham khảo câu này thì bạn mình giải thích ra tiếng Việt là: trắng sáng văng vặc, trơn bóng không tỳ vết, tràn đầy màu sắc

Hai chữ kia cứ thế lan tràn trong lòng tôi, không thể nào nhìn vào mắt cô ấy, tôi đứng dậy rời đi.

Giảo Giảo. Tôi nằm trên giường, gọi một lúc lâu. Cảm giác trầm luân nào đó dường như chất chứa trong cách gọi này đang hấp dẫn lấy tôi. Tôi hơi muốn cười, sâu trong lòng có cảm giác rung động ngọt ngào.

Có người gõ cửa.

"Vào đi."

Là Trần Như Anh. Tôi lập tức ngồi dậy. Rõ ràng cô ta vừa tắm xong, tóc dài hơi ẩm xoã xuống vai, khuôn mặt trắng nõn, hơn nữa hiếm khi mặc váy màu đen càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết. Khuôn mặt kia càng thêm gầy. Cô ta bưng khay đồ ăn, nhìn tôi mỉm cười: "A Ngô, nước ép trái cây tươi đây, còn cả bánh quy em học mẹ làm, em sợ buổi tối anh đói bụng."

Tôi ngồi im: "Không cần, tôi không đói."

Cô ta mỉm cười, đặt đồ xuống bàn, hình như hơi mất tự nhiên: "A Ngô, thật sự đã rất lâu em không được gặp anh rồi, từ sau khi rời khỏi thuyền..."

Lúc này tôi mới ngược mắt lên nhìn cô ta: "Tôi cũng có chuyện muốn hỏi. Cô còn nhớ chuyện trên thuyền không?"

Cô ta lắc đầu: "Không nhớ rõ, mẹ em cũng thế. Em chỉ nhớ khi tỉnh lại thì đã ở trong khách sạn do Chính phủ và công ty du lịch sắp xếp. Nói là thuyền xảy ra trục trặc, trả lại tiền, bảo mọi người về nhà. Hơn nữa lúc ấy có rất nhiều du khách cho nên em cũng chả để ý."

Cô ta cũng giống như tôi, sau khi rời thuyền tôi cũng như lọt trong sương mù, hạng mục bên Bắc Linh thúc giục gấp gáp, mẹ lo cho tôi và Ô Diệu, thêm nữa được hoàn tiền cũng không tổn thất gì, nên cứ thế rời đi.

Tôi lại hỏi: "VẬY... sau hơn nửa năm có xảy ra chuyện gì kì lạ không?"
Trần Như Anh hơi sững sốt: "Không, không có... A Ngộ, anh nói là chuyện gì kì lạ cơ?"

Nhìn dáng vẻ của cô ta, tôi đoán là sẽ không hỏi ra được gì. Tôi đáp: "Không có gì. Còn nữa sau này đừng gọi tôi là A Ngộ nữa, cứ gọi thẳng tên đi."

Sắc mặt cô ta thay đổi: "Tại sao?"

Tôi nói: "Không tại sao hết, cảm thấy không thích hợp."

Lời này có lẽ khiến cho cô ta càng khó chịu hơn, tôi thực sự không thích dây dưa với phụ nữ, bèn quay mặt đi, cúi đầu ngâm điếu thuốc, lại nghe thấy giọng nói của cô ta càng hèn mọn: "Có phải... chị Đàm không thích, cho nên không cho em gọi như vậy?"

Tôi liếc cô ta, nước mắt cũng sắp chảy ra rồi, hơi mất tự nhiên, nhưng tôi không thích giọng điệu của cô ta khi nhắc đến Đàm Giảo. Tôi nói: "Không liên quan gì đến cô ấy hết, chỉ là ý nghĩ của tôi."

"Ý nghĩ của anh?" Cô ta nói, "Ý nghĩ gì chứ? Trước kia em vẫn gọi anh như vậy, hiện tại chị ta có thể gọi còn em không được sao? Chị ta cũng không phải... không phải của anh..."

Tôi ngược mắt, lặng lẽ nhìn cô ta.

Trần Như Anh không ngốc nghếch, thậm chí vô cùng nhạy cảm, dần hiểu ánh mắt của tôi.

Vì thế mặt cô ta xám xịt: "Em... đã muộn rồi, anh đi ngủ sớm một chút, em về phòng..."

Chương 108: Ô Ngộ (Phần 14.2)

Đêm nay tôi ngủ không ngon lắm, lại mơ tới mấy hôm trước quay về thuyền, tôi nhìn chiếc thuyền chìm xuống, bị cuốn vào vòng xoáy trong hồ, thậm chí nhìn thấy Ô Diệu ngâm mình trong nước, đau đớn giãy dụa. Điều này khiến tôi cảm thấy mình như thể bị thứ gì đó trói buộc trong mơ, ra sức giãy dụa, muốn đi cứu con bé, nhưng lại không thể. Tôi chìm vào trong nước, cả người ướt sũng.

Có thứ gì đó quẩn lấy tôi, càng ngày càng chặt khiến cho tôi thở cũng khó khăn.

Tôi giật mình mở mắt ra, nhìn trần nhà trống rỗng, gió đêm từ cửa sổ thổi vào. Tôi nhận ra mình gặp ác mộng, qua một lúc lâu mới ngủ lại được.

Trong hai tháng sau khi Ô Diệu gặp chuyện không may, tôi càng không thể ngủ nổi, cả đêm mất ngủ, ngồi trên giường, cảm giác trống rỗng tinh tảo, y như trong mơ, như là rắn độc quẩn quanh từng bước xâm chiếm linh hồn và ý chí.

Tôi không biết lúc nào mới có thể thoát ra ngoài.

Sáng hôm sau, tôi ra ngoài đánh răng cũng thấy ngay Đàm Giáo từ nhà tắm đi ra. Tôi hơi giật mình bởi vì trên người chúng tôi đều mặc bộ quần áo mua ở cửa hàng tạp hoá, chỉ là áo len và sơ mi đơn giản không mặc áo khoác, chất liệu như nhau đều để giữ ấm. Cô ấy vừa gội đầu xong, tóc dài xoã xuống vai, không còn buộc tóc đuôi ngựa như ngày bình thường, càng làm nổi bật khuôn mặt trắng như ngọc. Hôm nay cô ấy khá đầu tư cho cách ăn mặc, áo len màu hồng cánh sen, áo sơ mi mặc trong lộ ra cổ áo, bên dưới là quần jean, lập tức lộ ra sự thanh tú động lòng người hơn so với bình thường.

Tôi nhìn cô ấy đến gần.

Cô ấy cũng nhìn tôi.

Trải qua tối hôm qua, bầu không khí giữa chúng tôi trở nên hơi xấu hổ, lúc đi đến gần tôi, cô ấy đột nhiên mỉm cười: "Chào buổi sáng, A Ngộ."

Tôi đáp: "Chào buổi sáng."

Cô ấy vịn cầu thang từ từ đi xuống nhà. Tôi liếc cô ấy, dường như cảm thấy cô ấy không giống như bình thường, nhưng khác ở đâu lại không nói được.

Chờ tôi rửa mặt xong đi xuống thì chỉ thấy Đàm Giáo và Phùng Yên đang làm sủi cỏ, không thấy bóng dáng những người khác đâu.

Phùng Yên cười dịu dàng hỏi han tôi: "Ngủ ngon không?"

Tôi nói: "Cũng được ạ." Ánh mắt lướt qua Đàm Giáo, cô ấy đang làm sủi cỏ, bàn tay không quá thuần thục đang dùng đũa gấp nhân vào trong bánh.

Phùng Yên nói tiếp: "Sáng nay Như Anh hơi khó chịu nên không xuống. Những người khác đều có việc, chúng ta làm xong sủi cỏ rồi phần cho họ."

Tôi không phản đối, đi rửa sạch tay, ngồi bên cạnh Đàm Giáo. Phùng Yên bỏ đồng sủi cỏ đầu tiên đã gói xong vào tủ lạnh, bên bàn chỉ còn lại hai chúng tôi. Đàm Giáo như thể hoàn toàn không chú ý tới tôi, hai mắt nhìn chăm chăm sủi cỏ, dáng vẻ chăm chú. Tôi nhìn mấy miếng "sủi cỏ" cô ấy gói lại bật cười.

Hình dáng lộn xộn, kì quái, sủi cỏ ở đâu ra chứ, nhiều lắm chỉ được coi là thịt được bao lớp ngoài.

"Em gói cho ai ăn thế?" Tôi cầm miếng vỏ sủi cỏ.

Cô ấy cũng không ngẩng đầu lên, đáp: "Anh."

Tôi bị á khẩu, lấy nhân thịt, gói sủi cảo, bỏ vào trong mâm. Cô ấy ngẩng đầu nhìn: "Á, sao gói đẹp thế? Anh có phải là đàn ông không?"

Tôi: "Nói bậy bạ gì thế?"

Cô ấy mỉm cười, dừng lại, nhìn tôi gói sủi cảo, sau đó bắt đầu nói mò: "Gói sủi cảo đẹp như vậy, thành thật khai báo, lúc trước từng gói cho bao nhiêu cô gái rồi?"

Tôi: "Trước kia mẹ tôi bán đồ ăn từng làm mì hoành thánh sủi cảo, tôi vừa học vừa giúp mẹ."

Cô ấy không nói nữa.

Chương 109: Ô Ngộ (Phần 14.3)

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, có thể thấy được trong mắt sự thương tiếc và dịu dàng. Khi cô ấy nhanh nhẹn như con thỏ cũng giống như trẻ con khiến đàn ông dễ khóc dễ cười; khi cô ấy yên lặng, trong ánh mắt như chứa đựng cả cuộc đời.

Tôi nói: "Không gói hết thì nhờ cô hỗ trợ..." Ai biết còn chưa nói xong, một ngón tay mềm mại đã chạm vào mặt tôi, tôi ngẩng đầu thấy cô ấy mím môi cười, còn giơ một ngón tay dính bột mì. Tôi lấy mu bàn tay lau mặt, quả nhiên có vệt trắng.

"Đừng nghịch." Tôi nói. Có thể nhìn thấy đôi mắt rục rờ đọng đầy ánh sao của cô ấy, khoé miệng tôi cũng không nhịn được nhếch lên. Cô ấy được một tắc lại muốn tiến một thước, đột nhiên đứng dậy, mở hai tay ra, mặt nhìn thẳng tôi.

Mười ngón tay chạm vào mặt tôi, trán, rồi cả sống mũi. Tôi bắt lấy tay cô ấy, lặng lẽ nhìn. Cô ấy đứng giữa hai chân tôi, mặt ửng đỏ, ánh mắt như có sương mù lan tràn.

"Đùa chút thôi mà..." Cô ấy nói thầm, tôi thả tay cô ấy ra. Ai ngờ cô ấy lại tiếp tục, lấy mu bàn tay chạm vào mặt tôi: "Lau cho anh..." Mu bàn tay mềm mại mát lạnh dán lên mặt tôi, cảm giác vô cùng thoải mái. Đôi mắt cô ấy gần trong gang tấc. Tôi cảm thấy cơ thể hơi cứng đờ, bàn tay vịn trên ghế cũng cứng ngắc. Tôi biết chỉ cần hơi vươn tay ra là có thể ôm được cô ấy vào lòng.

Tôi cảm thấy cổ họng khô khốc, hơi thở khê phả ra cũng rất nóng, nhưng Đàm Giảo dường như rất chuyên tâm, dùng mu bàn tay tiếp tục lau. Tôi

liếc cánh tay cô ấy, ngẫu nhiên chạm vào mắt cô ấy. Cô ấy liếc tôi, ánh mắt không chắc chắn.

Tôi biết không thể để cho cô ấy tiếp tục như vậy, đưa tay lên bỏ tay cô ấy ra, nghiêng đầu tránh đi, khàn giọng: "Làm sùi cào cho tốt..."

Tôi hoàn toàn không nghĩ tới, hai ngón tay đột nhiên chạm vào cằm tôi, xoay mặt tôi lại.

Chưa từng có cô gái nào chạm mặt tôi, trước kia cô ấy cũng chưa từng như vậy.

Tôi: "..."

Mặt của cô ấy thoáng đỏ ửng, ánh mắt vẫn thản nhiên như cũ, thả cằm tôi ra, lấy giấy thoáng lau qua mặt tôi: "Lộn xộn gì chứ, lại sạch sẽ đẹp trai xuất sắc rồi. Đừng nhăn nhó, không phải chúng ta là chiến hữu đồng cam cộng khổ à."

Cô ấy ngồi xuống, Phùng Yên bưng bát không đi ra, nhin cười, cũng không biết vừa rồi đã nhìn thấy bao nhiêu. Lúc này tôi mới từ từ lấy lại tinh thần. Đàm Giáo cúi đầu gói, trong miệng còn khẽ ngâm nga, điềm nhiên như không có việc gì.

Lần đầu tiên tôi phát hiện tim đập nhanh đến mức không thể khống chế nổi. Cảm giác nóng bức vẫn còn lưu lại trên đầu ngón tay và mặt. Cơ thể có chỗ nào đó mơ hồ ngứa ngáy. Tôi tiếp tục gói sùi cào, từng tế bào trong cơ thể cũng đang kìm nén.

Không bao lâu những người khác cũng xuống nhà. Trần Bảo Châu không có ý hỗ trợ, bưng lấy cốc nước uống, cũng không nói nhiều với chúng tôi. Phùng Yên nói: "Bảo Châu, em ăn bao nhiêu cái?" Trần Bảo Châu đáp: "10 cái." Phùng Yên nói được. Quan hệ hai người này nhìn bề ngoài có vẻ không thân thiết. Đường Lan Lan cũng đi xuống nhà, giọng nói thanh thúy: "Ôi! Làm sùi cào à. Ô Ngô cũng hỗ trợ?" Tôi mỉm cười, nói ừ. Cô ta cũng

cười, thái độ không tệ. Lúc này thái độ của Phùng Yên đối với cô ta lãnh đạm, Đường Lan Lan cũng không nói chuyện với bà.

Sau khi xuống phòng khách giáo sư Trần ngồi đọc báo, còn gọi tôi: "Ô Ngô, những chuyện kia để cho phụ nữ làm đi, em qua trò chuyện với thầy." Tôi đành phải rửa tay đi qua, lúc rời đi, Đàm Giáo cũng ngược mắt lên nhìn tôi, chóp mũi chẳng biết dính bột mì từ khi nào, đáng vẻ rất đáng yêu. Tôi không biết có phải là ảo giác hay không, hay là trong lòng tôi có quỷ, chỉ cảm thấy ánh mắt cô ấy nhìn tôi hôm nay mềm nhũn, ướt đẫm, có loại cảm giác không nói nên lời. Trước khi tôi ý thức được thì ngón tay đã khẽ giơ lên chạm vào sống mũi cô ấy.

Cô ấy cứ thế nhìn tôi, khiến tâm trạng tôi lại rung động, ngón tay hạ xuống, lau chút bột mì dính trên chiếc mũi nhỏ của cô ấy. Cô ấy thuận theo nhắm mắt lại, khoé miệng có ý cười.

"Như Anh? Bệnh cảm đã khá hơn chưa? Xuống ăn à?" Giọng của Phùng Yên đột nhiên vang lên, vô cùng ân cần. Tôi ngẩng đầu nhìn thấy Trần Như Anh đứng ở cửa phòng cô ta, vẫn mặc chiếc váy đen hôm qua, khoác thêm chiếc áo lông, trên mặt còn đeo khẩu trang.

Cô ta đứng yên, cả người như một chiếc bóng, không biết đã đứng đó bao lâu rồi.

"Không cần đâu mẹ." Giọng nói của cô ta cũng không lớn, dường như không nghe rõ. Tôi chạm vào ánh mắt cô ta, cô ta đột nhiên thoáng mỉm cười. Nụ cười kia có chút lạnh lẽo, có chút đau khổ, còn có chút oán hận, sau đó cô ta xoay người trở về phòng.

Chương 110: Đàm Giảo (Phần 15.1)

Tôi cảm thấy giữa người nhà họ Trần có chỗ nào đó không đúng, nhưng cụ thể là ở đâu thì không nói ra được.

Nhìn bọn họ ở chung khách khí, bình thường, thỉnh thoảng có chút khoảng cách, nhưng gia đình lớn nào mà không có chứ? Song tôi vẫn cảm thấy không đúng, loại cảm giác không thoải mái này mơ hồ nảy sinh trong lòng, giống như kiến bò, không gạt đi được.

Không bao lâu, bà Trần cũng đi xuống nhà, không biết có phải do tôi nhạy cảm quá hay không, bà lão vừa xuống. bầu không khí trong phòng khách lập tức thay đổi. Dáng vẻ mấy người phụ nữ khác đều trở nên nhún nhường, nhưng nếu nói là tôn trọng bề trên, còn là một người vừa có tiền vừa có quyền thì cũng là bình thường.

Giáo sư Trần thì lại rất thả lỏng, ngẩng đầu lên từ sau tờ báo: "Mẹ." Bà Trần "ừ" một tiếng, ngồi xuống vị trí chủ vị trên bàn ăn. Ánh mắt lướt qua tôi và Ô Ngộ, rất thản nhiên, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm nhận được sự hơn người của bà.

Sau đó mọi người ngồi xuống ăn sáng.

Ô Ngộ ngồi bên cạnh tôi, hoàn toàn không nhìn tôi. Điều này khiến tôi hơi mất mát, lại hơi buồn cười. Vừa rồi lúc tôi sờ cằm anh, biểu hiện lớn nhất của anh là giật mình, sau đó bình thản. Quả nhiên đối với người phụ nữ đàn hoàng như tôi muốn lưu manh cũng không hề dễ làm. Người ta còn không có phản ứng gì, trong khi tôi đến giờ còn lo sợ bất an.

Người nhà họ Trần khi ăn đều không nói chuyện, thỉnh thoảng có thấp giọng nói chuyện thì cũng thể hiện sự cư xử khéo léo. Trong bầu không khí

này, tôi cũng ăn rất nhã nhặn. Lúc ăn xong, lại cảm nhận Ô Ngô đang nhìn tôi, tôi lấy khăn tay lau miệng, bỏ bát xuống, anh cũng dờ mắt đi, chỉ để lại cho tôi phần gáy, cũng không biết anh đang nghĩ gì nữa.

Tất cả mọi người đã ăn xong, giáo sư Trần đi thư phòng. Trong ấn tượng của tôi, phần lớn thời gian hai ngày này ông ấy đều ở trong đó. Tính cách này chả thú vị chút nào, hơn nữa ông còn có một người vợ trẻ đẹp như Phùng Yên, Đường Lan Lan thì thay đổi thái độ xa cách trước lúc ăn, chủ động đi giúp Phùng Yên dọn dẹp nhà bếp. Tôi cũng muốn giúp, nhưng Phùng Yên nói tôi là khách, kiên quyết không cho. Tôi đành phải ngồi ở salon xem TV với Ô Ngô.

Bà Trần đã ăn xong, cầm chuỗi tràng hạt ngồi ở cửa sổ uống trà. Trần Bảo Châu lên tiếng: "Mẹ, con còn có việc làm chưa xong, giờ phải đi làm đã. Lát nữa Chí Vĩ sẽ đến." Trước khi nghe bọn họ nói chuyện, Ô Ngô cũng đã từng nói, Trần Bảo Châu làm trong một cơ quan nhà nước ở Bắc Kinh.

Bà lão từ từ mở mắt ra: "Hôm nào ta tìm Tổng giám đốc của con nói chuyện, đã sắp sang năm mới rồi còn phải tăng ca. Hoặc là năng lực quản lý của ông ta hoặc là năng lực làm việc của con có vấn đề."

Trần Bảo Châu im lặng, đôi mắt giấu sau cặp kính, cũng không biểu hiện gì: "Con lên nhà ạ."

Tôi hoảng hốt, không nghĩ tới có người ngoài ở đây mà bà lão lại nói như vậy. Đương nhiên không phải bà lão nói không có lý, nhưng dường như không hề giữ gìn mặt mũi cho Trần Bảo Châu, hơn nữa cũng quá hà khắc rồi.

Tôi hơi liếc mắt, đúng lúc chạm vào ánh mắt Ô Ngô. Thân là người ngoài, tất nhiên là anh cũng giữ im lặng. Trong lòng tôi đột nhiên loé sáng, tôi biết giữa người nhà họ Trần quái dị ở đâu rồi.

Áp lực.

Thực sự hơi áp lực.

Phong cách ở chung giữa bọn họ.

Áp lực kia giấu trong vẻ yên bình, mỗi người tập mãi thành quen, bạn có thể nhìn ra được nguồn gốc áp lực rõ ràng, nhưng trong đó lại ẩn giấu nguyên nhân phức tạp như có như không.

Chương 111: Đàm Giảo (Phần 15.2)

Ô Ngộ từng nói cho tôi biết bình thường người nhà họ Trần đều ở trong biệt thự tại Bắc Kinh. Phùng Yên được gả tới nhà họ ít nhất cũng phải hơn hai mươi năm, cũng tức là nói bọn họ chung sống cùng một chỗ lâu như vậy, phải duy trì một bầu không khí gia đình và cân bằng như vậy.

Tôi cảm thấy đối với một gia đình như thế thực sự không tốt lắm.

"Đang nghĩ gì thế?" Ô Ngộ đột nhiên thấp giọng hỏi.

Tôi nhìn anh, mỉm cười: "Không có gì."

Chúng tôi lại nhìn nhau mấy giây, anh quay đầu, dáng vẻ vẫn trầm như nước, nhưng ánh mắt của anh lại khiến tim tôi thảng thốt, như thể hai chúng tôi đều biết, song không nói gì.

Những lời chúng tôi từng nói trong buổi tối nửa năm sau, chúng tôi làm bộ không nghĩ đến.

Không bao lâu có người bấm chuông cửa, Đường Lan Lan đi mở cửa, cô ta mỉm cười nói: "Chí Vĩ tới rồi, xách nhiều đồ lắm. Bác, anh Chí Vĩ đến rồi."

Giọng nói của người tới trầm thấp, từ tốn, còn mang theo chút vui vẻ: "Làm phiền em họ rồi, dì, con đến chúc tết ạ."

Tôi không nghĩ tới người đàn ông của Trần Bảo Châu lại rất đẹp trai đấy.

Trịnh Chí Vĩ cao khoảng hơn mét bảy, thấp hơn Ô Ngộ nhà tôi, nhưng so với đàn ông ở phía nam cũng không tính là thấp. Anh ta mặc một chiếc áo khoác lông dê màu đen, bên trong là âu phục giày da, điển hình trang phục của giới tinh anh. Da trắng, mặt mày thanh tú. Khi cười, đôi mắt kia như có ánh sáng. Tôi từng nghe Ô Ngộ nói người này là phú nhị đại, tuy nhà không

quá giàu, nhưng cũng là cậu hai trong công ty cỡ vừa. Cho nên cũng coi như là tương xứng với nhà họ Trần.

Anh ta cũng bỏ mạng trong trận hoả hoạn diễn ra một ngày sau đó.

Trong tay Trịnh Chí Vĩ cầm mấy hộp nhân sâm tổ yến, Đường Lan Lan cười nhận lấy, Trịnh Chí Vĩ thấp giọng nói câu gì đó, Đường Lan Lan càng cười tươi như hoa, mang đồ xách vào trong. Phùng Yên từ nhà bếp đi ra, lau tay vào tạp dề, cười nói: "Chí Vĩ đến rồi."

Trịnh Chí Vĩ vô cùng khéo mồm: "Aiz, chị dâu, tới chúc tết mọi người đây. Bảo Châu đâu ạ?"

Phùng Yên đáp: "Trên nhà."

Bà Trần liếc nhìn đồ anh ta mang đến, cười nói: "Ta không ăn những thứ này, tốn tiền làm gì?" Trịnh Chí Vĩ đi qua nói: "Dì à, chỉ là chút tấm lòng của cháu, dì đừng bận tâm." Bà Trần cười không đáp. Trịnh Chí Vĩ lại hỏi han ân cần mấy câu, bà lão không nhanh không chậm đáp lại, cuối cùng vẫn lộ ra sự vui vẻ, còn Trịnh Chí Vĩ không ngừng cười.

Lại nghĩ đến hôm qua thái độ của bà Trần khi nhắc đến Trịnh Chí Vĩ, tôi mạnh dạn phỏng đoán, người gần như con rể này đối với bà chỉ là sự tồn tại giống như gân gà (*), không quá coi trọng nhưng cũng không quá coi thường.

() chỉ thứ không mang lại lợi ích gì*

Lúc này Trịnh Chí Vĩ nhìn về phía chúng tôi: "Hai vị này là?"

Phùng Yên đáp: "Đây là học trò của anh em và một người bạn viết văn, mấy ngày nay tới thăm."

Trịnh Chí Vĩ lập tức vươn tay với Ô Ngộ: "Hạnh ngộ, hoan nghênh hai người tới làm khách."

Ô Ngộ: "Hạnh ngộ."

Sau đó Trịnh Chí Vĩ nhìn về phía tôi mỉm cười, dùng giọng nói mềm mại

êm tai: "Cô là nhà văn à? Đây là lần đầu tôi nhìn thấy nhà văn đấy."
Thực ra anh ta nói rất bình thường, nhưng anh ta vốn mi thanh mục tú (**), trong ánh mắt có ánh sáng nhạt, như là vô cùng chăm chú nhìn bạn, đang nói chuyện với bạn chứ không phải khách sáo. Tim tôi khẽ đập nhanh hơn, hơi thẹn thùng, còn trong mắt anh ta cũng có ý cười.

(**) Lông mày dài nhỏ, mắt đẹp, chỉ diện mạo đẹp đẽ.

Chương 112: Đàm Giảo (Phần 15.3)

Tôi đột nhiên hiểu ra đều là đàn ông, nhưng Ô Ngộ bên cạnh tôi trêu chọc khiến người ta không biết, còn Trịnh Chí Vĩ thì khiến người ta biết rõ, hơn nữa còn ra sức dùng cách này thu hút sự chú ý của phụ nữ.

So sánh như vậy đột nhiên cảm thấy Trịnh Chí Vĩ thật tầm thường, nhin không được liếc về phía Ô Ngộ, ai ngờ anh lại đang nhìn tôi, ánh mắt có chút sâu xa, có chút nồng đậm, như là ngưng tụ tầng sương khí. Hình ảnh này hình như quen quen, ngày hôm qua khi tôi liếc trộm người công nhân trong vườn hoa, vẻ mặt anh cũng như thế, hơi dữ dội, hơi lạnh lùng, nhưng vẫn vô cùng kìm nén.

Tôi mỉm cười, không nhìn Trịnh Chí Vĩ nữa, tùy tiện khách sáo hai câu, lùi về sau nửa bước đến bên cạnh Ô Ngộ. Không biết anh có cảm nhận được hay không?

"Chí Vĩ." Giọng Trần Bảo Châu truyền đến. Tôi ngẩng đầu, nhìn chị ta đứng trên cầu thang mỉm cười. Trịnh Chí Vĩ cũng nhìn chị ta cười đáp lại: "Dì ơi, con lên nói chuyện với Bảo Châu ạ."

Bà Trần không tỏ thái độ gì. Trịnh Chí Vĩ bước ngay lên nhà, ánh mắt chỉ nhìn Trần Bảo Châu, sau đó giữ vai chị ta, hai người thấp giọng thầm thì, nhìn vô cùng thân mật. Trịnh Chí Vĩ cũng thay đổi dáng vẻ phóng khoáng phong lưu vừa rồi, mỗi tiếng nói cử chỉ với Trần Bảo Châu đều lộ ra sự dịu dàng, chuyên tâm, trầm tĩnh, khiến tôi có thêm chút cảm tình với anh ta.

Ô Ngộ nói chuyện vu vơ với giáo sư Trần, anh muốn đi dạo quanh sân tiện thể kiểm tra một chút đường ống điện nước quanh nhà. Giáo sư Trần vốn nói không cần, nhưng Ô Ngộ kiên quyết, cười khẽ nói đó là sở trường của mình. Giáo sư Trần cũng không còn khách sáo, đồng ý.

Lúc đó là tầm chiều, tôi nhìn Ô Ngộ đi ra ngoài, vội vàng đi theo sau. Anh nhận ra, liếc tôi, nhưng chỉ im lặng. Đợi khi ra đến cửa nhà họ Trần, bên cạnh không có ai, anh mới lên tiếng: "Bên ngoài lạnh lắm, một mình tôi đi được rồi. Em ở lại bên trong đi."

Tôi biết rõ mục đích thực sự của anh là kiểm tra điện nước nhằm ngăn chặn hoả hoạn, nhưng tôi chẳng thích ở cạnh người nhà họ Trần chút nào. Vì thế tôi kiên quyết: "Em cũng muốn đi."

Ô Ngộ liếc tôi. Lúc này chúng tôi đang đứng ở gốc cây lớn trong sân, dưới chân là tuyết lạnh. Anh nói: "Em không giúp được gì đâu."

Tôi nghĩ trong đầu, nhớ đến dáng vẻ tối qua anh thấp giọng gọi tôi Giáo Giáo, còn cả vừa rồi khi tôi đứng giữa chân anh, giữ lấy cảm anh, ánh mắt trầm mặc của anh.

Tôi nói: "A Ngộ, có phải anh sợ phân tâm không?"
Gió rất lạnh, xung quanh càng thêm yên tĩnh.

Anh chậm rãi nói: "Tôi phân tâm gì chứ?"
Shit. Chỉ một câu của anh đã hoàn toàn chặn đứng.

Mặt tôi cũng không dày đến vậy, quay đầu nhìn đi nơi khác: "Dù sao em cũng muốn đi."

Sau khi yên tĩnh mấy giây, nghe thấy anh nói: "Đi theo tôi, trên mặt đất trơn, cẩn thận bị nhánh cây quẹt vào."

Anh đi đằng trước, trong lòng tôi nóng lên đi theo sau.

Nhà tổ của họ Trần nằm trên dốc núi, phía sau là rừng cây. Trước cửa có vườn trà, bên ngoài là rừng cây. Khoảng cách đến con đường cái gần nhất mất mấy phút, còn với thôn dưới núi phải mất ít nhất nửa giờ. Cũng khó trách khi cháy không kịp dập lửa, Ô Ngộ dẫn tôi đi lòng vòng xung quanh nhà, lại dọn dẹp đồng lá cây rụng, nhưng thứ này cũng có thể là vật dẫn cháy.

Tôi đi theo anh, vừa kéo nhánh cây trên mặt đất vừa nói: "Anh có cảm thấy tính cách người nhà họ Trần u ám không. Trịnh Chí Vĩ kia thì khá nhiệt tình sáng sủa, xem ra tất cả mọi người đều thích anh ta đấy."

Chương 113: Đàm Giảo (Phần 15.4)

Ô Ngộ xoay người, nhận lấy đồ trong tay tôi, sức lực của anh thực sự rất tốt, khiêng một bó cây lớn, giọng nói nhàn nhạt: "Nhìn cậu ta thật đom đàng, chả đáng tin chút nào."

À, có chút chua nha.

Tôi trừng mắt, nghĩ thầm anh cũng từng như vậy đấy, nhưng lời này không cần nói ra.

Ô Ngộ nhìn trên tay tôi có vết đỏ do nhánh cây tạo thành, anh nói: "Em đừng đụng vào gì nữa, tránh bị quệt thương tay."

Tôi nói: "Không cần. Em cũng đâu có yếu ớt như vậy." Tôi thò tay ra muốn giúp, anh ngăn cánh tay tôi lại, hai bẹn tôi cách nhau hơi gần, cơ thể vô tình đụng chạm. Tôi thậm chí có thể nhìn rõ làn da màu lúa mạch ở cổ anh, còn cả sợi tóc đen vén sau tai.

Tôi ghé vào lỗ tai anh nói: "A Ngộ, có bản lĩnh, anh đừng đau lòng." Cả người anh dường như trở nên yên lặng, không nói chuyện, cũng không nhìn tôi. Sau khi dừng lại trong phút chốc, anh lại cúi đầu tiếp tục làm việc, chỉ là khi xắn tay áo lên, cơ bắp trên cánh tay cứng đờ, trên mặt cũng chẳng vui vẻ chút nào.

Tôi cảm thấy không thể tiếp tục chọc giận anh nữa, làm như không có việc gì, nói: "Vậy anh làm tiếp đi, em ngồi nghỉ một lát."

Anh dường như thật sự hơi tức giận, bởi vì khi anh đã làm xong, xoay người lại nhưng hoàn toàn không nhìn tôi, chỉ nói: "Đi thôi." Hơn nữa bước đi còn khá nhanh, suýt chút nữa tôi không đuổi kịp, vẻ mặt y xì với lúc tôi chạm vào cằm anh.

"Đợi chút." Tôi hô lên, lúc này bước chân của anh mới dừng lại.

Tôi nói: "Anh cho rằng ai cũng chân dài như anh à, một bước của anh bằng một phẩy năm bước của em, cơ bắp cũng nhiều hơn em, đừng có đi nhanh như vậy."

"Ừ." Anh chỉ đáp một từ này, bước chân cũng chậm lại.

Chúng tôi quay về trong sân, anh kiểm tra ống nước dây điện một chút, sau đó tiện thể đi thăm dò điện đóm ở sân sau. Tất cả đều không có bất cứ vấn đề gì, khả năng xảy ra hoả hoạn vì thiết bị trực trặc là vô cùng nhỏ.

Cuối cùng chúng tôi đã đến sân sau, chỗ này cách nhà chính một khoảng, còn có một ngôi nhà gỗ nhỏ, là phòng chứa đồ linh tinh, nghe nói còn có tầng ngầm.

Cửa nhà gỗ không khoá lại, nhưng có then cài. Chúng tôi đẩy cửa đi vào, phát hiện diện tích không lớn, cũng chỉ hơn mười mét vuông, nhưng chất đầy thứ, trong góc có một cầu thang thông xuống dưới.

Đúng lúc này tôi sững sốt khi nghe thấy một loại tiếng động.

Là tiếng dây dưa của đàn ông và phụ nữ, tôi từng chứng kiến nhiều trong sách, trên TV hoặc cũng ít nhiều nghe qua, nhưng đây là lần đầu tôi nghe bản thật, người đàn ông vô cùng kìm nén, còn người phụ nữ vô cùng yếu đuối, còn cả tiếng đồ vật bị đụng vào dưới tầng hầm.

Tôi không hề nghĩ tới sẽ chứng kiến hình ảnh này ở nhà họ Trần, ngỡ ngàng đầu nhìn, ánh mắt Ô Ngộ cũng giật mình. Tôi nhanh chóng suy nghĩ sẽ là ai trốn ở nơi này, yêu đương vụng trộm mãnh liệt?

Còn có một suy nghĩ kì quái liêu lĩnh xuất hiện trong đầu tôi, bọn họ to gan làm việc ở nơi kích thích như vậy, chắc là bà Trần không biết đâu nhỉ.

Tôi hạ thấp giọng, giật góc áo Ô Ngộ: "Nếu không chúng ta đi thôi, lúc này quấy rầy người ta, không có đạo đức..."
Anh không nhúc nhích.

"Không được." Anh cũng thấp giọng, "Còn chưa kiểm tra tầng hầm, cũng phải làm rõ hai người kia là ai."
Tôi trừng mắt, anh nói rất đúng, ngộ nhờ có bí ẩn gì thì sao? Thật sự chúng tôi không thể bỏ qua được.

Ô Ngộ cũng nhìn tôi.

Sau đó anh ho khan một tiếng.

Tiếng động dưới tầng ngầm lập tức im bật. Tôi cảm thấy xấu hổ muốn chết, nhưng hiện tại cũng không đi được, đành phải đứng phía sau Ô Ngộ, ra sức giảm bớt cảm giác tồn tại. Anh lại thoáng cười, nói: "Đừng căng thẳng vậy, tất cả đều là người trưởng thành." Dừng một chút nói tiếp: "Không phải hôm nay cái gì em cũng dám nói dám làm sao?"

Tôi: "..."

Tôi bị anh trêu chọc mà không biết, không tính toán được.

Tiếng bước chân vang lên, một người không nhanh không chậm, một người trì trệ, một nam một nữ đi tới, quần áo cũng đã chỉnh lại, nhưng trên mặt còn hơi đỏ, tóc cũng mất trật tự.

Là ngoài dự đoán của tôi, hai người kia cũng rất hợp tình hợp lý.

Chương 114: Ô Ngộ (Phần 15.1)

Nhìn thấy hai người kia, tôi hơi bất ngờ, nhưng ngoài bọn họ ra quả thực cũng không nghĩ ra người khác.

Lúc này là buổi chiều, trong sân nhà họ Trần rất yên tĩnh. Bầu trời âm u, tuyết chất thành đống. Trịnh Chí Vĩ chỉ mặc áo sơ mi, bên ngoài khoác áo, cúc áo sơ mi còn chưa cài hết. Anh ta chống một tay vào thang, dáng vẻ mất hứng nhìn tôi và Đàm Giảo.

Trần Bảo Châu đứng đằng sau anh ta, chỉ mặc áo len và váy. Tóc dài tán loạn, mặt hơi đỏ, khe cúi đầu, lộ vẻ xấu hổ.

Bầu không khí lúng túng, bốn người đối diện nhau. Cuối cùng Trịnh Chí Vĩ thoáng cười, mở miệng trước: "Sao hai người lại chạy tới đây?" Lại nhìn Trần Bảo Châu: "Anh còn tưởng buổi chiều không có người tới." Tôi đáp: "Giáo sư bảo tôi đi sửa ống nước, nên xuống lấy cờ lê." Tôi cũng không có ý định nói thật. Đàm Giảo hiểu ý cũng không lên tiếng.

Người đàn ông như Trịnh Chí Vĩ quả thực khiến tôi rất không thích, liêu lĩnh, tự cho là đúng. Anh ta cười nói: "À... tôi còn tưởng rằng hai người cũng muốn tìm nơi như vậy."

Tôi nhú mày, Đàm Giảo ở phía sau lên tiếng: "Anh Trịnh nói gì tôi không hiểu, chúng tôi tìm nơi như vậy để làm gì nha?"

Mỗi lần thu tiểu thuyết của Ô Diệu tôi cũng liếc qua mấy trang, chỉ sợ cô ấy còn hiểu hơn tôi đấy. Tôi mỉm cười, không ngờ bị Đàm Giảo bắt bẻ như vậy Trịnh Chí Vĩ cũng không tức giận, chỉ cười nhìn cô ấy.

Lúc này Trần Bảo Châu luôn im lặng lên tiếng: "Em về phòng đây." Trịnh Chí Vĩ kéo tay chị ta lại, dịu dàng dỗ dành: "Đừng tức giận, trách

anh." Ngẩng đầu nhìn chúng tôi nói: "Hai người tìm gì thì tìm đi, nhưng xin hãy kín miệng hộ một chút."

Tôi gật đầu, Trịnh Chí Vĩ ôm Trần Bảo Châu rời đi,

Tôi và Đàm Giảo im lặng một lát, cô ấy do dự: "Tầng hầm... chúng ta còn xuống không? Dù sao bọn họ vừa mới... Khụ, cũng không quá tiện." Tôi không nhịn được cười, xoa đầu cô ấy: "Nghĩ linh tinh gì trong đầu thế." Khi xuống cầu thang cô ấy lẽ mề đi theo đằng sau tôi, nhân lúc bên ngoài có ánh nắng, tôi thấy được trong mắt cô ấy có cả sự căng thẳng và hưng phấn.

Dáng vẻ cái gì cũng biết hết.

Trong đầu tôi đột nhiên nhớ đến câu nói mấy hôm trước Tráng Ngư nói với cô ấy, tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Thực ra cô ấy chả hiểu gì hết.

Trong tầng hầm cũng chất đầy đồ, không có vật gì dễ dẫn cháy, chỉ là trên mặt đất có giấy vệ sinh bị vo tròn, còn có cả áo khoác nữ, chắc là của Trần Bảo Châu.

Tôi cũng không muốn ở lại lâu, lên tiếng: "Đi thôi."

Mặt Đàm Giảo hơi đỏ lên: "Có nên đưa áo cho Trần Bảo Châu không?"

Tôi đáp: "Không cần, tự chị ta sẽ đến lấy."

Chúng tôi lại quay lên trên, mặt Đàm Giảo vẫn đỏ bừng, dáng vẻ như đã quen với chuyện này. Tôi lại xúc động nói: "Hiện tại còn cảm thấy Trịnh Chí Vĩ không tệ không? Mang phụ nữ tới chỗ này, cửa còn không khoá vào, căn bản không tôn trọng bạn gái mình."

Đàm Giảo đáp: "Anh ta quả thực quá tùy tiện, cũng bất cần, em không thích loại người này."

Tôi thừa nhận những lời này rất dễ nghe, nhìn cô ấy nói: "Ừ, em nói đúng."
Cô ấy đột nhiên thoáng cười, là nụ cười sắc sảo như thể gì cũng hiểu rõ
khiến tim đàn ông ngứa ngáy, nghĩ đến cả ngày hôm nay cô ấy nói bậy làm
ầu, tôi đột nhiên cảnh giác, nhưng chỗ nào đó mơ hồ có sự chờ mong
không nên có. Vì thế tôi quay sang: "Đi thôi."

Chương 115: Ô Ngộ (Phần 15.2)

"Nhưng mà..." Cô ấy thò tay chọc lưng tôi, sự mềm mại truyền đến làn da. Cô ấy nói: "Em cảm thấy tính cách của Trần Bảo Châu luôn khẳng khái một lòng với Trịnh Chí Vĩ như vậy là có nguyên nhân cả đấy. Thịnh thoảng điều phụ nữ muốn cũng không phải là việc tự cho là tôn trọng chu toàn của đàn ông."

Tôi cảm thấy sau lưng tê dại, cảm giác mềm mại từ đầu ngón tay cô ấy truyền đến lan tràn đến ngực, nhưng cô ấy đã chấp tay ra sau lưng, đi đến phía trước tôi: "Được rồi đi thôi, A Ngộ."

Trên đường quay về, cô ấy vẫn giữ nguyên dáng vẻ chậm chạp như thể chưa từng nói gì, nhưng lông mày nhướn lên thể hiện sự đặc ý.

Trong lòng tôi luôn có một đốm lửa nhỏ không an phận cháy lên, tôi chỉ im lặng.

Chờ khi chúng tôi trở lại vườn hoa đối diện nhà chính, chỉ thấy có mình Phùng Yên đang ngồi kia uống trà. Bà mặc váy dài đen, bên ngoài khoác áo lông trắng, mỉm cười khi thấy chúng tôi.

Tôi và Đàm Giáo đi qua, bà mời chúng tôi cùng uống trà. Trong trời đông giá rét, một ly trà nóng vừa pha xong cầm trong tay cũng thực sự khiến lòng người trở nên dịu dàng bình tĩnh. Tôi luôn kính trọng vợ chồng giáo sư, trong lòng càng hạ quyết tâm đêm mai phải cứu được họ ra.

"Giáo sư đâu ạ?" Đàm Giáo hỏi.

Phùng Yên thoáng cười: "Có lẽ vẫn còn ở trong thư phòng. Thịnh thoảng cả ngày cô cũng không thấy bóng dáng ông ấy."

Xuất phát từ lễ phép, tôi hỏi: "Như Anh đã khá hơn chút nào chưa ạ?"

Phùng Yên nhấp ngụm trà: "Tốt hơn nhiều rồi, không có việc gì đâu. Cơ

thể con bé yếu ớt hay bị cảm. Hai đứa không cần để ý."

Lúc này ở cửa truyền đến tiếng động, hoá ra là hai người công nhân kia đến. Phùng Yên nói với chúng tôi: "Hai đứa cứ ngồi đi." Một công nhân lên tiếng: "Bà chủ, chúng tôi tới làm việc." Phùng Yên đi qua, cười hỏi: "Ăn trưa chưa?" Người còn lại đáp: "Còn chưa ạ." Phùng Yên: "Trong tủ lạnh vẫn còn sủi cỏ gói sáng nay, hai người cứ làm đi, tôi nấu xong mang qua." Hai người đều nói: "Cảm ơn bà chủ."

Hai công nhân kia nhìn chúng tôi mấy lần, đi sâu vào trong vườn hoa bắt đầu làm việc, cách chúng tôi rất xa.

Đàm Giáo đột nhiên nói: "Giáo sư của anh và vợ đúng là tương kính như tân. Cả ngày chả thấy họ nói với nhau được mấy lời."

Lúc ấy tôi chả cảm thấy gì, chỉ nghĩ tính cách giáo sư bảo thủ, dốc lòng nghiên cứu khoa học, tất nhiên là không đủ chăm sóc vợ, hình thức ở chung hiện tại của bọn họ cũng bình thường, nhưng sau đó sự thật đã chứng minh, có một số chuyện phụ nữ nhạy cảm hơn nhiều so với đàn ông, nhất là người phụ nữ suy xét trong tình yêu như Đàm Giáo.

Lúc này điện thoại của Đàm Giáo vang lên, chúng tôi mua tạm được nó ở trong thôn. Cô ấy ồ lên một tiếng: "Sao Tráng Ngư lại gọi điện cho em nhỉ? Không phải vừa mới đi sao?"

Cô ấy đứng dậy đi ra ngoài vườn hoa bắt máy, dù sao khi nói chuyện với Tráng Ngư cũng vẫn còn phải che giấu. Tôi đứng cách mấy bước ở sau lưng cô ấy. Đợi cô ấy đi đến một rừng cây nhỏ nói chuyện, tôi cầm điều thuốc, đứng không xa hút.

Hai cô gái nói chuyện rất lâu. Ban đầu Đàm Giáo còn thỉnh thoảng liếc tôi, sau đó lập tức xoay người, đưa lưng về phía tôi, giọng nói cũng không lớn, tôi không nghe rõ.

Hút hết ba điều thuốc, cô ấy mới cúp máy, đứng im tại chỗ.

Tôi dập tàn thuốc, đi đến phía sau cô ấy: "Sao vậy?"
Lúc này Đàm Giảo mới xoay người nhìn tôi, trong mắt là nụ cười dịu dàng, mơ hồ có ánh nước: "Tráng Ngư... Cô ấy nói lo lắng cho em, vốn đã về đến nhà rồi, nhưng lại quay lại, quyết định ở lại đây giúp đỡ em."

Chương 116: Ô Ngộ (Phần 15.3)

Tôi nghe vậy mỉm cười: "Cô ấy đoán ra gì à?"

Đàm Giáo nghe vậy gật đầu: "Em cảm thấy có lẽ cô ấy đoán ra rồi, lần trước lúc nói về hai người xui xẻo vượt thời gian kia chính là hai chúng ta. Dù sao cô ấy cũng là học bá giống anh."

Tôi: "Bạn của em rất nghĩa khí."

Đàm Giáo mỉm cười: "Tất nhiên rồi."

"Vậy tại sao em lại không vui?"

Cô ấy hơi giật mình, sụp mắt xuống: "Em chỉ là... cẩn thận suy nghĩ cảm thấy thực sự rất khổ sở. Chúng ta và Tráng Ngự, Thẩm Thời Nhận đã từng cùng trải qua vụ án của Ngôn Viễn, nhưng khi chúng ta vượt thời gian đến đây hai người họ đều quên sạch. Lần này em giải thích nhiều với Tráng Ngự như vậy, cô ấy mơ hồ đoán được, nhưng tiếp theo thì thế nào, người bên cạnh vẫn quên đi chúng ta... quay đi quay lại, tiếp tục như vậy..."

Hoá ra đây là nguyên nhân khiến tâm trạng cô ấy đột nhiên sa sút. Tôi đặt tay lên vai cô ấy: "Tất cả sẽ kết thúc. Chờ khi chúng ta đi đến điểm thời gian cuối cùng kia, tất cả sẽ trở lại bình thường. Không chừng khi em nhắc với Tráng Ngự những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, cô ấy còn hâm mộ trải nghiệm kì của em đấy."

Đàm Giáo khẽ cười: "Cô nàng điên rồ kia thực sự hâm mộ muốn chết." Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, làn khí lạnh sinh ra khi nói chuyện bay quanh chúng tôi. Cô ấy hỏi: "A Ngộ, anh có chán nản khổ sở không? Em cảm thấy giữa hai chúng ta vẫn luôn là anh đưa chúng ta tiến lên phía trước."

Tôi im lặng một lúc mới đáp: "Thỉnh thoảng tôi cũng sẽ rất mệt mỏi. Trong quá trình này tôi muốn đạt được thứ gì đó. Tôi không biết những cố gắng của mình có kết quả hay không. Có rất nhiều chuyện không có phương hướng, không biết có cuối cùng hay không, nhưng trước mặt chúng ta chỉ có một con đường, chúng ta phải tiếp tục bước đi."

Cô ấy khẽ gật đầu, đôi mắt lại sáng như sao: "A Ngộ, anh nhất định không được cảm thấy chán nản. Trong lòng em, anh đã rất giỏi rồi. Trải qua nhiều

đau khổ như vậy, hiện tại anh còn muốn ở lại nhà họ Trần cứu mạng những người này. Thực ra em... vốn không có vô tư như anh, nhưng em bằng lòng ở bên anh làm những chuyện này. Chúng ta không lựa chọn được con đường trước mặt, nhưng chúng ta sẽ cố gắng khiến cho nó càng trở nên có ý nghĩa."

Trong lòng tôi âm áp bình tĩnh. Cô ấy không nói tiếp nữa, xung quanh im ắng, chỉ có hai chúng tôi đứng dưới tàng cây, thỉnh thoảng có tuyết rơi xuống nhánh cây lọt vào trong tầm mắt tôi. Tay tôi vẫn còn đặt trên vai cô ấy, cô ấy ngược chiếc cổ gầy gầy nhìn tôi. Tôi không biết cô ấy có thể nhắm mắt chờ đợi lần nữa hay không, nhưng tôi tự hỏi trong lòng chẳng lẽ lúc này có thể thực sự cách xa cô gái xinh đẹp này sao?

"Hắt xì..." Đàm Giáo không ngừng hắt hơi, sau đó lập tức xấu hổ che mặt. Tôi mỉm cười, buông vai cô ấy ra, lấy khăn giấy từ trong túi đưa cho cô ấy. Cô ấy nhận lấy không nhìn tôi, con mắt đảo quanh.

Tôi nói: "Ở đây lạnh lắm, vào nhà thôi."

Cô ấy đã lau xong, hít mũi, nói: "Không, tâm trạng của em còn chưa khá hơn, em muốn đứng ở đây một lát."

Tôi: "Được, vậy tôi hút điều thuốc." Vừa cúi đầu châm thuốc lại nghe giọng nói lạnh lốt của cô ấy: "Nhưng A Ngộ à, ở đây lạnh quá."

Tôi ngược mắt lên nhìn cô ấy, cô ấy cũng quay đầu nhìn tôi, ánh mắt loé lên, giống như một động vật mềm mại, còn cổ họng tôi lại hơi khô.

Cô gái này thật lợi hại, khó mà đối phó nổi.

Tôi ngậm điều thuốc trong miệng, định cởi áo ra thì đã thấy tay cô ấy bám vào cánh tay tôi: "Đừng cởi, anh cũng sẽ lạnh đấy."

Thời gian như dường này vào lúc này, trước khi tôi kịp phản ứng, đầu cô ấy đã khẽ tựa vào ngực tôi, ở chỗ tôi mở rộng áo khoác.

Hai người chúng tôi không ai nhúc nhích.

Một lát sau, tôi giơ tay lên, khẽ đặt lên lưng cô ấy.

"Còn lạnh không?" Tôi khẽ hỏi.

Cô ấy cúi thấp, giấu kín mặt, nhỏ giọng: "Rất tốt, ở đây không hề lạnh." Đây là ngày thứ hai chúng tôi ở lại nhà họ Trần, cũng tức là một tối trước khi xảy ra hoạ hoạn.

Ban ngày mọi thứ đều bình thường, chúng tôi kiểm tra cẩn thận những thứ có thể dẫn đến cháy nổ, nhưng nếu như là xảy ra bất ngờ, vậy thì càng phải đề phòng hơn.

Còn có trái tim trong lồng ngực tôi bị cô nàng kia gây loạn, sau khi hỗn loạn tựa như có thứ gì đó không ngừng hoà tan trong lòng, có cả cảm xúc gì đó không ngừng sinh sôi.

Đêm nay tôi vẫn không ngủ ngon được, điều này thực ra khá bất thường với tôi bởi vì gần đây ác mộng của tôi ngày càng ít đi, trong lồng ngực trống rỗng có thứ gì đó lấp vào, đang dần quen với sự hiện diện của nó.

Tôi mơ thấy mình rơi vào trối buộc nào đó. Có thứ gì đó quấn quanh kéo tôi vào trong bóng tối. Cả người tôi đổ mồ hôi lạnh, hít thở khó khăn, xung quanh vừa dính vừa ướt, thậm chí cảm thấy có thứ gì đó ở gần tôi.

Tôi vội vàng mở mắt ra, nhìn trần nhà trống không, tất cả bóng tối hỗn loạn trong mơ biến mất sạch.

Tôi ngồi dậy cầm lấy cốc nước bên giường uống, ngẩng đầu nhìn cửa sổ mở toang, còn cả bóng đen như dã thú ngủ đông, ẩn mình trong dãy núi.

Trong lòng tôi đột nhiên có luồng khí lạnh xoẹt qua.

Rõ ràng trước khi đi ngủ tôi đã đóng cửa sổ, còn chốt vào nữa.

Giấc mơ kia không phải đột nhiên mà đến, có người liên tục vào phòng tôi hai đêm, hơn nữa còn đứng bên cạnh tôi.

Chương 117: Đàm Giảo (Phần 16.1)

Tôi không nói thật với Ô Ngộ bởi vì trong điện thoại Tráng Ngư còn nói với tôi những lời khác.

Mới đầu khi nghe cô ấy nói muốn quay lại, tôi rất vui vẻ cảm động. Tôi ngọt ngào hỏi: "Tráng Ngư Đại Đại, tại sao cô lại đột nhiên muốn quay lại vậy?"

Giọng nói của cô ấy trở nên nghiêm túc: "Đại Châu, tôi thoáng nhớ lại một chút tình cảnh nửa năm qua của chúng ta."

Tôi hơi giật mình, nửa năm qua... tôi hoàn toàn không có trí nhớ, nhưng tôi nhớ được khi vừa bắt đầu phát hiện mình mất trí nhớ, tôi từng hỏi cô ấy một năm qua có gì, cô ấy đều nói mọi thứ bình thường.

"Nghĩ thì hình như chả có gì đặc biệt." Tráng Ngư nói, "Còn khi tôi suy nghĩ cẩn thận, cụ thể chợt phát hiện chả nhớ ra được chuyện gì."

Tôi sửng sốt, Ô Ngộ ở ngay phía sau tôi cách đó không xa, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy tuyết đọng đầy rừng, kéo dài đến phương xa.

Tráng Ngư chậm chạp nói: "Nói cách khác, rõ ràng cô ở trong trí nhớ của tôi nửa năm qua không có gì khác thường, nhưng lại là sự tồn tại mơ hồ. Nói như thế nào nhỉ? Ví dụ như trong tiềm thức, tôi cảm thấy chúng ta giống như trước kia, thường xuyên cùng nhau đi ăn cơm, nhưng mỗi lần cụ thể tôi lại không nhớ nổi cùng cô ăn ở đâu, cô mặc quần áo gì, nói những gì, không nhớ nổi chi tiết tí mì. Nhưng cô biết đấy trí nhớ của tôi trước nay vốn hơn người, ngay cả giám thị Diệt Tuyệt Sư Thái trong cuộc thì cuối kì năm ngoái mặc gì tôi vẫn còn cảm thấy mới mẻ."

Tôi nghe vậy trong lòng chấn động, tại sao lại như vậy chứ? Trước kia tôi vẫn cho rằng chỉ có mình mất trí nhớ.

Tôi đột nhiên nhớ tới mấy hôm trước gọi điện cho cha mẹ tôi, phản ứng của bọn họ hình như cũng giống như Tráng Ngư.

Bọn họ nói vẫn như vậy, con luôn bận rộn như thế.

Chẳng lẽ tôi trong trí nhớ của bọn họ cũng mơ hồ sao?
Chẳng lẽ tất cả mọi người bên cạnh tôi đều như vậy?

Tuy vậy Ô Ngộ lại khác với tôi, anh vẫn còn có kí ức một năm rõ ràng, chỉ mỗi quá khứ đang thay đổi thôi, còn người bên cạnh anh, giáo sư Trần, Tiểu Hoa, Trần Như Anh đều nhớ rõ được sự hiện hữu của anh.

"Biết không Đại Châu." Giọng Tráng Ngư lại truyền đến, "Cô giống như một hình ảnh hư ảo tồn tại trong trí nhớ của tôi."
Một ý nghĩ đáng sợ, không thể tưởng tượng nổi lan tràn trong đầu tôi.

Kí ức mất đi một năm kia rốt cuộc là tôi quên mất hay là... trước đó tôi căn bản chưa từng trải qua? Chưa từng tồn tại?
Tại sao tôi và Ô Ngộ lại không giống nhau?
Nhưng điều này đã vượt qua phạm vi lý giải trong đầu tôi, cũng không cách nào giải thích thông suốt được. Trong lòng tôi vô cùng hỗn loạn, vô thức quay mặt đi, không muốn để cho Ô Ngộ thấy tôi thất hồn lạc phách.

"Đừng hoảng, Đại Châu." Giọng nói bình tĩnh của Tráng Ngư truyền đến, "Cho dù là hiện tượng gì, phía sau tất có nguồn gốc. Dù là phạm vi vật lý thường thức chúng ta biết rõ thì cũng vẫn có phạm vi lượng tử cơ học và định luật vũ trụ cơ bản không biết được. Tất nhiên trong chỗ thời gian thần bí giao nhau cũng là một dòng thời gian dị thường, khởi đầu đồng thời cũng là điểm cuối, cô vẫn sẽ còn gặp những chuyện khác. Sự kiện kia thậm chí còn ảnh hưởng tới cả những người bên cạnh cô, bởi vì chúng tôi ở trong cuộc sống của cô gặp phải bước ngoặt của dòng thời gian, nhưng cô đừng

sợ, cô đi đến điểm kia, tìm được đáp án, cởi bỏ nó ra là được rồi."

"Ừ... ừ..." Tôi gần như cắn môi đáp, Tráng Ngư nghe chữ được chữ không.

"Cho nên tôi sẽ lập tức quay lại." Giọng của Tráng Ngư đột nhiên trở nên mềm mại, "Bởi vì cô nói lần trước hai người kia sắp đi làm chuyện nguy hiểm, nếu đã đối phó với sự nhảy vọt của dòng thời gian, còn phải đối phó với cả hoả hoạn. Hơn nữa mấy ngày nữa bọn họ sẽ tiếp tục tiến về trước, còn tôi của hôm nay sẽ không nhớ gì hết. Cô ấy vẫn sẽ là một bóng ma mờ hồ trong trí nhớ của tôi, tôi sẽ tiếp tục tiến về hướng khác cho đến khi gặp lại cô ấy lần nữa. Cho nên tôi nghĩ mình không giúp được gì thì cũng phải ở bên cô ấy."

Chương 118: Đàm Giảo (Phần 16.2)

Cúp điện thoại, nước mắt của tôi sắp trào ra. Trước kia cảm thấy Tráng Ngư cũng coi như là có chút nghĩa khí, không nghĩ tới cô ấy lại nghĩa khí như vậy. Bởi vì có những lời này của cô ấy, tôi không còn cảm thấy luống cuống nữa. Sợ gì chứ, thời gian xoay ngược đã xảy ra, cứ đối mặt là được rồi. Tôi nhìn Ô Ngộ, có được người tốt như vậy, còn có bạn tốt như vậy ở bên cạnh tôi mà.

Tuy vậy trong lòng vẫn bất an khổ sở, cho đến tận chiều mới có thể buông xuôi, vùi đầu vào trong ngực Ô Ngộ. Đây hoàn toàn vi phạm với phương châm trêu chọc mà không chủ động của tôi, nhưng mà... tôi chẳng quan tâm nữa. Tôi chỉ muốn vùi mặt trong lồng ngực anh, anh không biết việc được người đàn ông mình yêu mến ôm có ý nghĩa như thế nào với phụ nữ đây, đủ để cho tôi chống đỡ tất cả sóng gió và sợ hãi bên ngoài.

Tôi căng thẳng cố chấp vùi mặt vào trong ngực anh, nhưng nghĩ đến anh nhiều lần từ chối nên tay không dám giơ lên ôm anh. Đúng rồi, có phải tôi chưa từng ôm anh không... đang suy nghĩ miên man, bên hông đột nhiên nặng hơn, là tay anh ôm vào.

A Ngộ, em thực sự sa vào anh rồi.

Hôm sau là ngày xảy ra hoả hoạn trong quá khứ. Tôi dậy vô cùng sớm, tâm sự nặng nề, chỉ muốn một mình đi ra ngoài sắp xếp lại suy nghĩ. Những người khác còn chưa rời giường kể cả Ô Ngộ.

Sáng sớm trong núi vô cùng lạnh, tôi mặc cả hai chiếc áo len mua trong chợ, vo tròn tay áo, đi ra khỏi nhà họ Trần. Nơi này ít người lui tới, không có thú hoang, không có nguy hiểm.

Trời dần sáng lên.

Trong đầu tôi nghĩ đến đủ thứ chuyện, bất giác đi tới sâu trong rừng. Khi tôi phát hiện ra mới thấy xung quanh mình là bóng cây um tùm, vô cùng yên tĩnh, chợt cảm thấy hơi sợ hãi, nghĩ đến có lẽ Ô Ngộ cũng đã dậy rồi, định quay về lại phát hiện dưới một cây lớn hình như chôn thứ gì đó.

Tôi đi từng bước cẩn thận đến gần, lúc thấy rõ, lấp bấp kinh hãi.

Là một con mèo chết.

Con mèo kia rất gầy, cũng rất bẩn, hình như là mèo hoang, nhưng nhìn cẩn thận thấy lông trên đỉnh đầu bị nhổ sạch, lộ ra hai móng vuốt đầy máu, trên người cũng có không ít vết thương, rõ ràng là đã từng bị ngược đãi.

Tôi cảm thấy khó chịu trong lòng, hơi ngột ngạt, vừa định rời đi thì đó ánh mắt tôi quá sắc bén nhanh nhạy lại liếc qua một thân cây cách đó không xa cũng ném thứ gì đó.

Tôi thoáng do dự, lại đi qua.

Bốn con.

Trong khu rừng này, tôi lại phát hiện được thêm bốn thi thể mèo và chó bị ngược đãi. Có con được chôn, có con hoàn toàn không kiên nhẫn chôn mà nhét vào cành khô. Cho đến khi không tìm thêm được thứ gì khác tôi mới vội chạy về, nhưng trong đầu xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Nếu là một hai con còn có thể nghĩ là người xấu nào đó làm trò quái đản, nhưng liên tiếp bốn con hơn nữa bị ngược đãi vô cùng hung ác, có con mèo còn bị rút ruột ra.

Theo như tôi biết ngược đãi động vật nhỏ, các hành động dâm loạn đồ lót đều là quá trình biến thái sơ cấp. Ví dụ như từ đầu đến cuối ngược đãi động vật nhỏ thoả mãn chính mình, cho đến ngày nào đó không còn thoả mãn được nữa. Nhìn thời gian bốn con vật này chết không cách quá xa, chứng tỏ hành vi của người kia gần đây rất dày đặc. Tâm trạng của gã gần như bùng nổ.

Tôi đi ra ngoài rìa cánh rừng, nhà tổ họ Trần đứng sừng sững phía trước, vẫn là phong cách cổ xưa trang trọng quý khí. Sau lưng là núi non trùng điệp, còn thôn xóm nằm ở chân núi đằng xa.

Chương 119: Đàm Giảo (Phần 16.3)

Nếu như làm chuyện này là người ngoài thì không sao. Trên đời này có rất nhiều kẻ biến thái không liên quan gì đến chúng tôi.

Nếu như là người nhà họ Trần thì sao? Dù sao dựa vào con đường ném thi thể có khả năng lớn hơn.

Nói cách khác trong ngôi nhà trước mặt này có cất giấu một kẻ tâm thần biến thái khoẻ mạnh có tốc độ phát triển rất nhanh?

Phòng đoán này khiến tôi càng thêm bất an, trong đầu hiện lên từng khuôn mặt người nhà họ Trần, nhưng không tìm được manh mối gì. Tên biến thái này có liên quan gì đến vụ hoả hoạn diễn ra đêm nay không? Nhưng không sao, tôi và Ô Ngộ sẽ canh chừng cả đêm, nếu quả thực là người trong nhà phóng hoả nhất định sẽ không để cho lửa lan ra. Đến đêm tất cả chân tướng sẽ rõ ràng.

Nhưng mà suy đi nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy đêm nay còn nguy hiểm hơn so với dự đoán của chúng tôi. Vì thế tôi nghĩ tới một cách xử lý vô cùng xúc động thậm chí là phí công, tôi gọi điện thoại cho một cảnh sát hình sự duy nhất tôi quen, hơn nữa còn vô cùng giỏi - Thẩm Thời Nhận.

Có lẽ là vì dây số xa lạ, lúc bắt máy giọng nói của Thẩm Thời Nhận bình thản: "A lô, ai vậy?"

Tôi nói: "Là tôi, Đàm Giảo, mấy tháng trước từng đi xem mắt với anh, còn nhớ giọng tôi không?"

Anh ta thoáng im lặng một lúc: "Là cô."

Tại sao mỗi lần nói chuyện với anh ta, tôi đều có cảm giác không nói chuyện được?

"Thẩm đầu gối, những chuyện khác không cần nói nhiều, nghe kĩ..." Tôi nhấn mạnh từng từ, "Tối nay ở nhà tổ họ Trần ở trấn Thanh Dương - Lịch Huyện - Đại Ly sẽ xảy ra hoạ hoạn vô cùng nghiêm trọng. Nếu anh chịu tin tôi thì phải cảnh sát tới sẵn sàng."

Bên đầu kia im lặng.

"Nghe rõ chứ?" Tôi chẳng quan tâm nhiều như vậy, dù sao tròn nửa tháng tôi sẽ lại rời đi, Thẩm Thời Nhận cũng sẽ không còn nhớ gì giống như Tráng Ngự, những thứ liên quan đến tôi đều là mảnh mơ hồ.

Dù sao hiện tại có lẽ anh ta sẽ cho rằng tôi bị điên.

"Đàm Giáo, bây giờ tôi đang họp ở thành phố Côn, buổi tối cũng không chạy được đến nơi cô nói." Anh ta nói, "Hơn nữa cô nói tình hình cho rõ ràng, sao cô lại có được đầu mối này? Ai muốn phóng hoả? Tôi không thể dựa vào câu nói của cô điều cảnh sát, trong Cục cũng không cho phép. Còn nữa, cô gọi tôi... cái gì Thẩm?"

Tôi mỉm cười thờ dãi: "Thẩm đầu gối, nếu tôi nói được rõ thì còn cần đến sự giúp đỡ của anh sao? Không nói rõ được đâu. Tóm lại anh tin tôi là được, tôi muốn cứu người. Mấy mạng người đấy, cảnh sát Thẩm, thà rằng tin là có còn hơn không, đúng không?" Nói xong tôi cúp luôn điện thoại.

Anh ta lập tức gọi lại mấy lần nhưng tôi không bắt máy.

Tôi không biết anh ta sẽ có phản ứng gì, nhưng tôi đã cố gắng rồi.

Khi tôi trở lại nhà họ Trần, mọi thứ đều như bình thường. Phùng Yên im lặng chuẩn bị bữa sáng, công nhân đã đến vườn làm việc. Người đàn ông đẹp trai kia còn cười như có như không khi thấy tôi. Tôi lập tức nhận ra đây cũng là trêu chọc, quả nhiên đàn ông anh tuấn khó mà bớt lo; những người khác đều đang làm chuyện của mình. Bà Trần ở trên nhà, có tiếng nhạc truyền ra, hình như đang tập Thái Cực Quyền.

Trần Như Anh đã xuống nhà, khẩu trang cũng tháo ra, có lẽ đã khá hơn, vẻ mặt như thường ngồi ở salon. Hai bọn tôi liếc nhau, cô ta lên tiếng: "Chào buổi sáng, chị Đàm." Không hề mỉm cười. Thái độ này khiến người ta hơi giật mình, tôi gật đầu: "Chào buổi sáng."

Chương 120: Đàm Giảo (Phần 16.4)

Ô Ngộ ở trên nhà rửa mặt, mặc cùng loại áo sơ mi kẻ ca rô giống tôi, quần jean. Tôi tựa bên cửa, nói: "Này, em đã đi ra ngoài dạo một vòng rồi mới về. Hôm nay em dậy sớm hơn nhiều so với anh."

Anh lau khô nước trên mặt: "Tối qua tôi ngủ không ngon."

Tôi hỏi: "Tại sao?"

Anh liếc xung quanh: "Sẽ nói với em sau."

Dù trong lòng có nghi ngờ, những đành phải tạm thời kiềm chế, hạ thấp giọng: "Em cũng có phát hiện ở rừng cây bên ngoài." Ô Ngộ treo khăn mặt lên, kéo cánh tay tôi, tôi theo anh đi vào phòng. Anh đóng cửa lại, tôi ngồi xuống chiếc giường lớn xa hoa của anh. anh lên tiếng: "Nói đi."

Tôi kể hết việc phát hiện thi thể động vật bị ngược đãi trong rừng cây, còn có cả suy đoán của tôi. Sau khi anh nghe xong lâm vào trầm tư, sau đó nói: "Hiện tại cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy. Nếu quả thực có người phóng hoả, chúng ta chỉ có thể chờ hãn ra tay."

Tôi hỏi: "Tối qua anh phát hiện gì thế?"

Ô Ngộ nhìn tôi, im lặng mấy giây: "Không có gì, gặp ác mộng thôi."

"À..."

Anh thay đổi đề tài: "Khi xuống thuyền, có người có được khả năng dị thường, ví dụ như tôi và Ngôn Viễn, có người thì không, ví dụ như em và Ô Diệu. Hiện tại không biết tình hình của Phùng Yên và Trần Như Anh thế nào, phải lưu ý đề phòng với bọn họ."

Tôi không nghĩ tới anh đột nhiên nhắc chuyện này: "Vâng..."

Tôi cũng không nghĩ tới đến chiều lại nhận được điện thoại của Tráng Ngư.

Giọng nói của cô ấy cẩn thận, nhưng mơ hồ có cảm giác kiềm chế sự xấu xa nào đó, xung quanh âm ỉ.

"Này, Đại Châu." Cô ấy nói, "Cô đoán xem tôi gặp được ai ở nhà ga thành phố Côn?"

Tôi nhất thời chưa kịp phản ứng: "Ai?"

Cô ấy tuyên bố sâu xa: "Đối tượng xem mặt của cô, trước kia cô từng cho tôi xem ảnh đấy. Mặc đồng phục cảnh sát, chiều cao cũng phù hợp với cô miêu tả, chắc là không sai đâu. Hơn nữa dáng người còn đẹp hơn trong ảnh."

Tôi hơi sững sốt.

Trong lòng có đốm lửa nhỏ đột nhiên cháy lên.

Hoá ra... đây là... vận mệnh luân hồi sao? Thời gian xoay ngược, theo lý thuyết lúc này Tráng Ngự chưa từng gặp Thẩm Thời Nhận, tất nhiên cũng không nhớ đến việc ngày ấy gặp nhau ở dưới nhà Tiểu Hạo, còn cả lúc cô ấy hơi giật mình khi thấy Thẩm Thời Nhận, còn thì thầm: "Nhìn không hề giống nha..."

Tráng Ngự chạy từ quê đến Lịch Huyện, tất nhiên phải chuyển tiếp ở thành phố Côn. Đúng lúc này Thẩm Thời Nhận đang họp ở đó, tuy không biết lúc này anh ta xuất hiện ở nhà ga có phải do ảnh hưởng từ cuộc điện thoại của tôi hay không, nhưng tôi hoàn toàn cảm nhận được hai từ "duyên phận".

Tôi nói: "Tráng Ngự, đầu tiên tôi phải nhấn mạnh với cô là tôi và Thẩm đầu gối không có chút quan hệ nào. Cô... gặp Ô Ngộ, cô hiểu đấy."

Tráng Ngự "à" một tiếng kéo dài, bật cười.

Tôi nói tiếp: "Nhưng tôi vì vụ án nhà họ Trần đã gọi điện thoại xin Thẩm đầu gối giúp đỡ, không biết có phải anh ta cũng muốn đến Lịch Huyện không. Nếu anh ta đến thì nhất định là một hỗ trợ bên ngoài, cô giúp tôi giám sát chặt chẽ anh ta, được không?"

Có thể lời của tôi khiến Tráng Ngự hơi bất ngờ, cô ấy im lặng một lúc: "Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ quan sát lo liệu."

Cúp máy, trong lòng tôi có sự ngọt ngào hưng phấn nào đó chiếm cứ. Thân là một tác giả mạng, tôi không thể nào không hình dung tình cảnh Tráng Ngư và Thẩm Thời Nhận ngồi chung một xe. Cô ấy ngẫu như vậy, còn chịu sự nhờ vả của tôi "nhìn chăm chăm" anh ta, còn Thẩm Thời Nhận là một cảnh sát hình sự gần giống như võ tể Thiếu Lâm cấm dục, hết lần này tới lần khác một tác giả thiếu nữ mười chín tuổi và một xử nam hai tám tuổi (tôi cảm thấy không cần hoài nghi, nhất định là vậy), ha ha ha.

Chương 121: Đàm Giảo (Phần 16.5)

Thế nên cho dù hôm nay là đêm định mệnh, sau khi ăn tối xong bước vào phòng Ô Ngộ, trên mặt tôi vẫn là nụ cười.

Khi tôi đi vào, Ô Ngộ đang đọc sách. Anh ngồi trước bệ cửa sổ, dưới ánh đèn vàng, trong tay cầm cuốn "Học thuyết giới hạn", sách của nhà giáo sư Trần. Rất tốt, tôi xem không hiểu.

Tôi ngồi xuống đối diện anh, anh đang đọc lời cuối sách liếc tôi, đôi mắt vẫn thuộc về người thợ sửa xe của tôi, màu mắt thâm trầm lại nặng nề, anh hất cằm về phía giường: "Mệt thì qua đó ngủ." Đêm nay có chuyện lớn, hai bọn tôi tất nhiên phải ở chung để tùy cơ ứng biến.

Tôi nói: "Em vẫn chưa mệt."

Ô Ngộ bỏ sách xuống: "Vậy em muốn làm gì?"

Tôi nghĩ thầm tôi muốn làm gì cũng không thể nói ra miệng được. Tôi nói: "Em đọc tiểu thuyết đây." Tôi lấy di động ra. Vì thế hai bọn tôi cứ vậy ngồi đối diện nhau, ai xem của người nấy. Xem được một lúc, tôi lén ngược mắt đã thấy anh châm điếu thuốc, vừa hút vừa đọc. Khi anh đọc những cuốn sách chuyên ngành này, vẻ mặt rất bình tĩnh chăm chú. Trong ánh mắt cũng sạch sẽ như thể không có gì tồn tại. Tim tôi khẽ run lên: "Anh không nghĩ đến chuyện quay lại trường làm việc chuyên ngành sao?"

Ô Ngộ không ngẩng đầu, hơi thở toả ra theo làn khói: "Hiện tại không có tâm trí làm những chuyện này."

"À."

Anh lại nói tiếp: "Thực ra trước kia cũng từng nghĩ tới việc ở lại trường tiếp tục làm nghiên cứu, rảnh thì làm hạng mục kiếm tiền cũng rất tốt."

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh anh mặc bộ quần áo sạch sẽ, râu ria cũng được cạo sạch, đứng trên bục giảng, có chút mới lạ cũng có chút lạ lẫm.

Còn cả khi anh mặc chiếc áo sơ mi sạch sẽ, có lẽ bên trong vẫn là mặc áo ba lỗ để lộ thân hình cường tráng cơ bắp.

A... rất có cảm giác đấy.

"Đang nghĩ gì thế?" Ánh mắt anh sâu xa nhìn tôi, "Mặt hơi đỏ kìa."
Tôi vội nói: "À, không có gì. Thực ra em cũng từng nghĩ đến tương lai sau khi em không sáng tác tiểu thuyết nữa sẽ nghỉ hưu, đi tìm một trường đại học gà rừng (*) làm giáo viên dạy sáng tác văn học mạng."

()Đại học gà rừng hay còn gọi là "nhà máy bằng cấp", "đại học giả dối", quản lý trường học vì mục đích mưu cầu lợi nhuận mà thường dùng chung tên với những trường đại học nổi tiếng để dễ dàng lẫn lộn tên tuổi, dùng cách tuyển chọn sinh viên đánh lừa dư luận, dùng các loại thủ đoạn lợi dụng lỗ hổng của pháp luật, tạo ra văn bằng tràn lan.*

Loại đại học này chủ yếu là hợp pháp cơ cấu (cá biệt có trường thậm chí không tồn tại), nhưng được Nhà nước và doanh nghiệp tán thành, chủ yếu dùng tiền để mua bằng. (baidu)

Ô Ngộ mỉm cười: "Làm gì phải coi thường mình thế, người nổi tiếng như em sao phải vào trường đại học gà rừng?"
Tôi không biết giải thích với Ô Ngộ như thế nào, anh không hiểu được cái vòng tròn luẩn quẩn này của chúng tôi, người như tôi sao được tính là nổi tiếng chứ. Tiểu thần như tôi, tinh thần bất ổn, có thể tóm được cả bó to, hết lớp này lại có lớp khác.

Nhưng nói thực khi tưởng tượng ra việc đặt hai hình ảnh này cùng một chỗ, cảm giác cũng rất tốt đấy. Anh là giảng viên đại học danh giá, còn có thể kiếm hàng chục triệu nuôi gia đình, tôi là giảng viên đại học gà rừng kiêm giáo viên đào tạo, rảnh rỗi thì sáng tác tiểu thuyết.

Trong lòng tôi lại cảm thấy ngọt ngào, cảm giác phình to lên từng chút một, ngẩng đầu phát hiện Ô Ngộ cũng đang nhìn tôi.

Chúng tôi cứ thế yên lặng nhìn nhau một lúc. Ánh đèn tiến vào trong mắt anh, trong đó chỉ có tôi. Tôi biết lúc này anh đang nghĩ gì, cũng giống như suy nghĩ vừa nãy của tôi.

Nhưng chúng tôi phải làm thế nào mới có thể đi đến được ngày đó đây? Ô Ngộ khép sách lại, xoa mi tâm: "Tôi nghỉ ngơi một lát đây." Anh nhắm mắt lại, sau đó tựa vào thành ghế, cũng không biết là thực sự mệt mỏi hay đang muốn trốn tránh điều gì.

Tôi nói: "Anh lên giường nằm một lát đi."

Anh nói: "Không cần, em mệt thì ngủ đi, tôi không ngủ đâu."

Tôi nói: "Em cũng không ngủ."

Khuôn mặt anh trầm tĩnh, nhưng khoé miệng lại thoáng hiện lên ý cười. Tôi dứt khoát nằm sấp xuống bàn, nhìn dáng vẻ của anh, nhìn mái tóc đen ngắn ngắn của anh, hầu kết nhô lên, đôi chân dài, còn cả chiếc tay khoác lên ghế.

Làm thế nào đây?

Tôi cảm thấy mình không thể tưởng tượng nổi cuộc sống không có anh rồi.

Người đàn ông này thời gian trôi đi khiến anh đã đi sâu vào trong tính mạng của tôi, hấp dẫn lấy tôi, ở bên tôi, chinh phục tôi.

Tôi thật sự sợ hãi một ngày nào đó tôi cũng sẽ trở thành một cái bóng mờ hồ trong kí ức của anh chẳng?

Tôi được Ô Ngộ khê vỗ tỉnh dậy. Trong bóng tối, anh đã tắt đèn từ lúc nào, chỉ có ánh trăng xuyên qua cửa sổ, sáng ngời thanh tịnh. Tôi nhìn thấy hình dáng mơ hồ của Ô Ngộ, anh đứng trước mặt tôi, ánh mắt sắc bén. Tôi mơ

màng ngời, đột nhiên giật mình, nhìn về phía cửa ra vào, cũng không có ánh lửa, cũng không có mùi, Tôi khẽ thở phào.

Ô Ngộ tới gần bên tai tôi, nói bằng giọng rất thấp: "Nghe thấy gì không?"

Trong lòng tôi hoảng hốt, ngừng thở cẩn thận lắng nghe, quả nhiên nghe thấy dưới nhà truyền đến tiếng bước chân, còn cả tiếng "két" từ cửa chậm rãi bị đẩy ra.

Chương 122: Ô Ngộ (Phần 16.1)

"Ở yên đây." Tôi nói với Đàm Giáo, sau đó khẽ khàng đi đến cạnh cửa, kéo một chút ra. Dưới nhà không bật đèn, những ánh đèn pin không ngừng đan xen nhau pha trộn với bóng tối. Có hai bóng người đang đẩy cửa thư phòng dưới nhà, chỗ đó là nơi ở của Trịnh Chí Vĩ. Bốn người khác bước nhanh lên nhà, trong tay hoặc bên hông mơ hồ có dấp dao phản xạ ra ánh sáng.

Tôi lập tức nhận ra chuyện gì, đóng cửa lại, khoá trái, ôm vai Đàm Giáo lùi về sau. Cô ấy rất tinh táo, phản ứng cũng nhanh, lấy di động ra gọi 110. Tôi vội đẩy ngăn tủ ở bên cạnh ra chống đỡ cửa. Tiếng động này khiến cho tiếng bước chân ngoài cửa tới gần.

Vẻ mặt Đàm Giáo biến sắc: "Không gọi được! Không có tín hiệu!" Tôi cũng lấy di động ra, phát hiện buổi tối vẫn còn khá tốt, hiện tại không còn chút tín hiệu nào. Điều này khiến trong lòng tôi bịt kín một tầng mây đen. Trong núi này muốn phá hoại hoặc kẻ nào đó có chút nghề nghiệp ngăn cản tín hiệu truyền tin cũng không khó làm. Hơn nữa trận chiến lớn thế này xem ra là đã sớm chuẩn bị.

"Gọi lại đi," Tôi nói.

"Rầm!" Một tiếng vang rất lớn, có người đẩy cửa. "Rầm..." lại thêm tiếng nữa, thậm chí có thể nhìn thấy cửa gỗ đã bị lồi lên. Chúng tôi còn nghe thấy cả tiếng vang hỗn loạn, áp lực nặng nề lan toả xung quanh, tiếng va đập, tiếng bước chân, tiếng khóc, tiếng thở dốc hoà lẫn vào nhau. Có lẽ cả đám người nhà họ Trần bị kẻ bắt cóc xô đẩy ra khỏi phòng.

Hoá ra vụ án hoả hoạn diệt môn trong lịch sử che giấu ẩn tình như vậy.

Lửa sém lông mày. (*)

()Chỉ chuyện vô cùng cấp bách.*

Tôi liếc cửa sổ: "Trèo ra." Đàm Giáo đi theo tôi. Ai ngờ tôi nhìn qua cửa sổ lại thấy dưới nhà còn có bảy người đứng, đều mang mặt nạ màu đen giống những người khác, tay cầm con dao sáng như tuyết đặt sau lưng. Đây là canh gác đấy. Theo góc độ của bọn chúng, chỉ cần chúng tôi nhảy từ tầng hai xuống lập tức bị phát hiện ngay. Điều này khiến tôi càng thêm suy đoán chỉ sợ đây là đội tội phạm vô cùng chuyên nghiệp.

Trong lòng tôi thoáng cân nhắc, chỉ còn một mình tôi còn có thể nắm chắc mấy phần đào thoát, nhưng nếu thêm Đàm Giáo thì không thực hiện được.

"Lên nóc nhà." Đàm Giáo đột nhiên nói, trong lòng tôi khẽ động, nhìn ánh mắt cô ấy trong bóng tôi, trong lúc này tràn ngập hoảng sợ, nhưng vẫn chứa đựng sự can đảm và tỉnh táo. Cô ấy nói đúng, tôi đã kiểm tra toàn bộ bên ngoài nhà, dọc theo đường ống nước có thể leo lên, tạm thời tránh, cũng nhân tiện yểm trợ. Còn đám bắt cóc chỉ sợ chưa kịp nghĩ ra.

Tôi nhắc hai chân Đàm Giáo lên, nghe thấy tiếng cô ấy chậm chạp trèo lên mái hiên, sau lưng vang lên tiếng vỡ nát, chiếc búa không ngừng bổ vào cửa, sau đó một tay vớ vào vịn được nắm đấm cửa.

Không còn kịp rồi.

Tôi không kịp leo lên với Đàm Giáo rồi, lúc này kẻ đột nhập xông tới sẽ nghe thấy tiếng chúng tôi leo lên, sẽ không tin chúng tôi nhảy lầu đào thoát. Tôi gần như đê nặng cổ họng nói: "Đàm Giáo bò nhanh lên." Xông ra cửa cầm lấy gạt tàn thuốc nặng trĩu trên bàn, đập vào cái tay kia. Nó lập tức nghiêng đi, ngoài cửa phát ra tiếng hét thảm. Vì thế lại dẫn theo tiếng bước

chân không chỉ của một người. Cửa lập tức không ngừng bị phá, mấy gã đàn ông đeo mặt nạ xuất hiện, ánh mắt hung ác, nham hiểm. Tôi quay người chạy về phía cửa sổ, trong lòng lạnh lẽo, lúc này không còn cách nào ngẩng đầu nhìn Đàm Giáo, xoay người nhảy xuống đất.

Vừa rơi xuống đất, đám canh gác ở cửa ra vào lập tức phát hiện, chúng nhìn chăm chăm tôi. thối còi, đuổi theo. Tôi xoay người phóng qua hàng rào, thật sự không nhận được vội quay đầu lại, thấy được trên nóc nhà đen ngòm một người đang nằm rạp trên đó, gần như không nhận ra được. Hiện tại tôi hiện thân thì cô ấy sẽ được an toàn hơn một chút. Nghĩ vậy trong lòng tôi có quyết định, lao vào trong bóng tối.

Chương 123: Ô Ngộ (Phần 16.2)

Tuy nhiên xung quanh toàn là rừng cây, trên đường cái phía xa không có một ngọn đèn, càng không có người. Muốn chạy đến nơi có dấu chân người còn vô cùng xa, nơi này còn hoang vu hẻo lánh, chưa chắc đã tìm được sự giúp đỡ.

Sau lưng có hai tên đuổi theo rất nhanh. Hơn nữa rõ ràng đã điều tra địa hình nơi này, vô cùng quen thuộc, tinh táo lại hung mãnh. Một tên đuổi theo không rời, một tên rẽ vào trong rừng cây, không phải là định đánh bọc tôi đấy chứ?

Nhưng tôi đã chả kịp nghĩ nữa rồi.

Khi tôi chạy sâu vào trong rừng cây, một bóng người đột nhiên xuất hiện, tôi chạm mặt chính diện tên đó rồi.

Trong bóng đêm u ám, tôi và gã cùng đồng thời ra tay ngay trong chớp mắt.

Gã rất cường tráng, ra tay lại hung ác, có thể nhìn ra được kinh nghiệm, trong lúc đó tôi không chiếm được chút ưu thế nào, nhưng tôi cũng không phải là quả hồng mềm, dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, cũng chống trả được.

Trong lòng tôi biết tiếp tục như vậy thì không được, đợi gã kia đuổi tới thì tôi chỉ có bị đánh thôi. Trong nháy mắt tôi ăn một cú đấm của gã, bụng gã cũng bị tôi đá trúng. Tôi định nhân cơ hội cho gã một cú đá trí mạng thì phía sau đột nhiên có cảm giác bị đánh úp.

Gã kia đến rồi.

Sau đó là lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt đau nhức. Tôi lão đảo, nhìn dáng vẻ của mình trắng bệch dưới ánh trăng, phía sau bị đâm một nhát dao. Người nọ rút dao ra, hơi thở của tôi như ngừng lại.

Trong khoảnh khắc cơn đau ập đến, tôi đột nhiên vô cùng tỉnh táo, rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn thoáng chốc tràn vào trong đầu tôi.

Chính là lũ độc ác coi mạng người như cọng rơm cỏ rác, không chút do dự cướp đoạt mạng sống của người khác. Bọn hăn và gã có gì khác nhau? Một sự kích động tan nát tràn ngập lòng tôi. Tôi cũng không biết lấy được sức lực từ đâu ra, tay không bắt lấy con dao của gã trước mặt. Gã hơi sững sốt, tôi dùng hai tay đầy máu giữ chặt đầu gã, ra sức đập vào một cái cây lớn. Cơ thể gã choáng váng ngã xuống.

"Xoẹt..." Tiếng lưỡi dao xuyên qua cơ bắp lại vang lên trong cơ thể tôi. Gã ở đằng sau lại đâm một nhát. Tôi thuận thế bắt lấy con dao ở tay gã, một tay túm gã về phía trước, nâng đầu gối ra sức thúc vào đầu gã, mặt mũi gã lập tức tràn đầy máu, cũng bị tôi ném xuống đất.

Hai gã cứ thế nằm rên rỉ trên mặt đất. Tôi dùng tay ôm phần bụng, cởi áo khoác ra, lấy răng cắn, cột vào lưng. Chiếc áo khoác lập tức nhuộm đầy máu. Tôi lão đảo đi vài bước về phía trước, huyết thái dương giật giật. Mỗi bước như thể có vô số bàn tay xé rách miệng vết thương trong cơ thể tôi. Trong thoáng chốc tôi nhìn thấy hai gã lão đảo bò đằng sau tôi. Đường cái còn cách tôi một đoạn, con đường vào thôn thì xa hơn, căn bản không có khả năng đi được.

Ngay cả sức lực để tôi kêu cứu còn không có.

Tôi sắp không đi nổi nữa rồi.

Nhưng mà khuôn mặt kia của Đàm Giáo lại hiện lên trong đầu tôi. Đôi mắt sáng ngời dịu dàng tràn ngập hi vọng. Hiện tại nếu như tôi bị bọn chúng bắt về, sớm muộn gì Đàm Giáo cũng bị phát hiện. Tôi tuyệt đối không thể để cho cô ấy rơi vào tay đám ác độc đó, còn cả nhà họ Trần, nhà của ân sư tôi, bọn họ hiện tại cũng đang ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Tôi hít sâu một hơi, cắn chặt bờ môi, cắn ra một ngụm máu, hương vị tanh tanh chảy vào miệng tôi, người dường như tỉnh táo thêm một chút. Tôi dốc hết sức chạy vào trong bóng tối.

Tôi trốn trong bụi cỏ đen ngòm, không bao lâu nghe được tiếng bước chân của bọn chúng đi qua bên cạnh.

Chương 124: Ô Ngộ (Phần 16.3)

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn về phía trước, bọn chúng đi trên con đường nhỏ sáng đèn. Bọn chúng rất thông minh, canh giữ ở trên con đường phải đi qua, còn tôi cúi đầu nhìn điện thoại, vẫn không có tín hiệu như cũ.

Tôi nhắm mắt suy nghĩ một lát

Tôi quay người nhẹ nhàng chui ra khỏi bụi cỏ, chạy về phía nhà họ Trần.

Lúc này dưới nhà họ Trần cũng không có người canh gác, tất cả rèm cửa đều bị kéo xuống, vô cùng kín đáo, giống như một ngôi nhà chết. Không có ai nghĩ tới được trong nhà này đang xảy ra chuyện gì, căn bản hoàn toàn không có ai chú ý tới.

Tôi ngồi xổm sau hàng rào, mắt nhìn lên nóc nhà lại không thấy được Đàm Giáo. Tôi im lặng trèo lên, xuôi theo ống thông gió bò, nhưng bò vô cùng chậm chạp, tôi nghe thấy tiếng máu mình rỏ trên đường ống. Tôi phải đến được bên cạnh Đàm Giáo.

Cuối cùng tôi đã tốn hết sức lực bò lên được nóc nhà tầng ba. Trên đó trống rỗng, không thấy bóng người, chỉ có ánh trăng sáng treo trên đỉnh đầu. Trong lòng tôi chùng xuống, lúc này nhìn phía dưới con đường nhỏ kia, hai gã kia đã quay về, có lẽ là không tìm được tôi nên trở về báo cáo. Tôi nằm trên nóc nhà, lặng lẽ đợi bọn chúng vào trong nhà.

"Đàm Giáo..." Tôi gọi bằng giọng rất thấp, lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện cổ họng khàn đặc như bị nghiền nát.

Đột nhiên cô ấy xuất hiện, ló ra từ một xà ngang khác trên nóc nhà. Dưới ánh trăng sáng, tôi thấy rõ dáng vẻ của cô ấy, tóc dài rối loạn, mặt mũi đầy

tro bụi, đôi mắt ngập nước. Trong lòng tôi chấn động, vươn tay ra ôm cô ấy vào lòng.

"Người anh... người anh..." Giọng cô ấy run rẩy. Cuối cùng tôi không kìm nén nổi nữa, cúi đầu không ngừng hôn tóc mai cô ấy: "Tôi... không sao, sợ à?"

"Ừ..." Cô ấy thò tay chạm vào vết thương của tôi, cả người tôi run lên, ngón tay cô ấy dính máu, che mặt, cố gắng không khóc thành tiếng. Vào khoảnh khắc này trong lòng tôi đột nhiên trở nên mềm mại, tựa như đã bỏ được tảng đá lớn trong lòng, tất cả nguy hiểm ở dưới nhà dường như cũng chẳng gấp gáp. Tôi ôm cô ấy tựa trên nóc nhà mỉm cười.

Khuôn mặt đầy tro bụi của cô ấy nhìn tôi, giọng nói dịu dàng: "Anh vẫn còn cười được."

"Ừ." Tôi nói, "Suýt chút nữa không còn sống quay về bên cạnh em rồi."

Cô ấy im lặng một lúc, một lát sau ngẩng đầu, khẽ hôn một cái lên má tôi. Tôi im lặng, cô ấy cũng vậy. Nụ hôn kia vô cùng dịu dàng như một con vật nhỏ khẽ cọ qua mặt tôi. Tôi nhìn thấy dường như ánh trăng trên đỉnh đầu cũng thu hết vào trong tầm mắt dịu dàng của cô ấy. Trên mặt tôi có máu, môi cô ấy cũng bị dính rồi. Cô ấy lấy tay lau đi vết máu, thấp giọng hỏi tôi: "Làm thế nào đây?"

Một cơn gió lạnh thổi qua, chúng tôi đều chỉ mặc chiếc áo mỏng tanh, tôi sờ tay cô ấy đã sớm lạnh buốt, còn tôi cũng cảm thấy cơn lạnh xâm nhập tứ chi, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ không bị phát hiện cũng sẽ chết cồng.

Tôi cúi đầu, ở tầng ba nhà họ Trần còn có một phòng chứa đồ, nơi đó cửa sổ tối đen như mực, không có bất cứ động tĩnh gì.

Tôi nhìn về phía Đàm Giáo, cô ấy nắm chặt tay tôi.

Dưới sự giúp đỡ của cô ấy, tôi chậm rãi bò xuống cửa sổ, dốc hết sức lực nằm xuống sàn nhà, cô ấy cũng nhảy vào, cũng may nơi này cao, lại trong

bóng tối hẻo lánh, khoảng cách với tầng một khá xa, nên tiếng động gây ra cũng không bị người phát hiện.

Chúng tôi nhìn đồ đạc chất đầy, chỉ có không gian rất hẹp cho hai chúng tôi trú. Tôi cảm thấy cả người đã tiêu hao hết sức lực, đầu óc cũng hỗn loạn, cơn nóng lan khắp người, tôi không biết mình mất đi ý thức từ lúc nào.

Chương 125: Ô Ngộ (Phần 16.4)

"Nếu như tôi ngủ mất, bọn chúng phát hiện phải đánh thức tôi dậy." Tôi nói.

Cô ấy không đáp, sắc mặt vô cùng khó coi, không biết cô ấy tìm được khăn mặt ở nơi nào buộc vào băng bó vết thương cho tôi. Không biết có phải do ảo giác hay không mà tôi thấy dễ chịu hơn một chút.

"Không chảy máu nữa rồi." Cô ấy nói, "Nhưng không biết bên trong thế nào nữa, chắc bị nhiễm trùng rồi."

Tôi nói: "Không sao."

Cô ấy cúi đầu: "Sao lại để thành ra thế nào?" Tôi thò tay muốn ôm cô ấy nhưng lại không có sức. Cô ấy đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt có sự kiên định can đảm nào đó: "Anh không sao thì em sẽ không sao. Bởi vì chúng ta còn phải quay về thuyền. Hôm nay chỉ là một đoạn thời gian. Qua nửa năm sau chúng ta lại gặp nhau đúng không..."

Cuối cùng tôi vẫn liều mạng dùng tất cả sức kéo cô ấy vào lòng. Tôi khẽ vuốt tóc cô ấy, lại nghe cô ấy nhỏ giọng nói: "Anh luôn như vậy." Tôi khàn giọng nói: "Như thế nào?" Cô ấy nói: "Đối với em như vậy." Tôi không nói gì, tại khoảng cách rất gần, tôi giữ lấy gáy cô ấy, cô ấy cũng nhìn tôi. Chúng tôi không hôn nhau, nhưng như có một sợi dây thừng vô hình buộc chặt chúng tôi bên nhau.

Cô ấy đột nhiên mỉm cười: "Được rồi. Anh luôn như vậy, em còn so đo anh yêu hay không yêu em làm gì. Là em quá hoang mang rồi."

Tôi nói không ra lời, cảm thấy đầu choáng váng. Lòng ngực bị bóp nghẹt cùng với sự đau nhức ở vết thương càng khiến cơn đau tăng gấp bội.

Cô ấy ngồi thẳng người, trên vách tường có cửa sổ nhỏ đóng chặt, trên tường còn có mấy lỗ thông gió. Cô ấy nhìn ra ngoài từ lỗ thông gió. Tôi nghiêng đầu, cũng có thể lờ mờ nhìn thấy cảnh tượng dưới nhà. Hai bọn tôi lập tức ngừng thì thầm, im lặng là có thể nghe rõ cuộc đối thoại bên dưới.

Hình ảnh này khiến người ta sợ hãi. Im ắng, bình tĩnh khiến người ta hoảng hốt. Từ tầm mắt của tôi có thể nhìn thấy ở phía dưới cùng phòng khách, người nhà họ Trần đều đang quỳ, kể cả bà Trần về mặt tức giận. Tay bọn họ để sau lưng đang bị trói chặt.

Mấy gã đàn ông đeo mặt nạ đen ngồi trên ghế salon đối diện.

Trong đó người cao to nhất đám thì đứng, nhìn gã hơi quen mắt. Tôi có thể thấy rõ một nốt ruồi nhỏ trên cổ phía sau tai người nọ, cho nên tôi đã biết gã là ai. Vậy tất nhiên gã cũng biết tôi và Đàm Giáo chạy thoát.

Đường Lan Lan cách gã gần nhất, gã đi đến trước mặt cô ta, nói: "Nói đi, tiền nhà các người ở nơi nào? Tôi đoán cô cháu họ được bà chiều nhất nên biết chứ? Muốn sống thì lấy tiền ra mau." Giọng nói rất bình thản, không hung dữ không nóng nảy, so với con người dịu dàng sáng sủa ban ngày như thể hai người.

Những người khác không lên tiếng chỉ có Đường Lan Lan luống cuống quát: "Tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết... Sao tôi biết được tiền ở đâu... Thả tôi ra, xin các người thả tôi ra!"

Đường cong dưới cằm người nọ đột nhiên cử động, gã mỉm cười, cúi người, giữ lấy cằm Đường Lan Lan, sắc mặt cô ta lập tức trở nên trắng bệch, cũng may gã bỏ ra ngay.

Giáo sư Trần cũng bị ép quỳ trên mặt đất, thấy vậy tâm trạng tôi càng khó chịu. Ông cũng rất chật vật, cố gắng nói bằng giọng thương lượng: "Tôi là giáo sư, có phải mọi người hiểu lầm rồi hay không, nhà chúng tôi

làm gì có tiền. Có bao nhiêu tôi sẽ đưa hết cho các người, chỉ cần các người bảo đảm cho nhà chúng tôi bình an. A Yên, số tiết kiệm để ở đâu, nói cho anh ta biết."

Người nợ liếc giáo sư Trần. Ánh mắt kia hơi kì quái, rõ ràng có sự miệt thị, sau đó gã chuyển sang nhìn Phùng Yên.

Trần Như Anh luôn tựa trong lòng Phùng Yên, bà tựa cằm lên đầu con gái, nghe thấy giáo sư Trần nói bà ngẩng đầu, liếc người nợ. Gã túm bà lên, nhìn bà mấy giây, giữ cằm bà hỏi: "Tao không muốn số tiết kiệm. Cái đó không đủ cho tao. Tiền và vàng thỏi nhà các người giấu ở đâu?"

Phùng Yên nói: "Tôi không biết. Tôi đâu có quản lý nhà này." Giọng nói không hề hoảng hốt, cũng không sợ hãi.

Chương 126: Ô Ngộ (Phần 16.5)

Người nọ rõ ràng không hề tức giận, khẽ buông bà ra. Trần Như Anh trừng gã, bực mình chẳng dám nói ra. Ánh mắt này lại bị gã đàn ông bên cạnh thấy được, quát: "Con kia nhìn gì? Có tin tao hiếp chết mày!" Nói xong có mấy gã đàn ông cười. Ánh mắt Phùng Yên thay đổi, liếc người nọ. Gã làm như không thấy, chỉ thản nhiên nói: "Đừng nóng nảy náo loạn, thiên kim tiểu thư còn có chỗ dùng, không được xằng bậy." Phùng Yên và Trần Như Anh lại bị bắt quỳ xuống.

Đến lượt cặp đôi Trịnh Chí Vĩ và Trần Bảo Châu.

Mặt Trịnh Chí Vĩ hơi đỏ rồi lại trắng bệch: "Lão đại à, tôi là bạn trai cô ấy không biết tiền ở đâu đâu. Nhưng giáo sư Trần nói đúng, ông ấy chỉ là giáo sư, trong nhà làm gì có tiền, có phải mấy người nhằm rồi hay không? Còn nữa xin đừng làm tổn thương bạn gái tôi và người nhà cô ấy."

Lời này khiến Trần Bảo Châu sâu xa liếc anh ta, sau đó chị ta cũng coi như bình tĩnh nhìn đám bắt cóc, lên tiếng: "Nhà chúng tôi không có tiền. Đừng làm tổn thương người nhà tôi."

Người nọ mỉm cười, nói với người bên cạnh: "Xem đi, nhà bọn họ còn rất đoàn kết đấy. À... những kẻ có tiền này đều dối trá, hận người khác không thể chết sớm hơn một chút, giả vờ là người lương thiện vô tội làm gì?" Gã nhìn về người cuối cùng, hoá ra là bà Trần.

"Bà lão." Giọng nói của gã lãnh đạm, "Người khác giả vờ thì không nói làm gì, còn bà thì khỏi đi. Bà như thế nào chúng tôi cũng đã điều tra rõ ràng. Thức thời thì mau đem tiền giao ra, nếu không mạng sống của già trẻ lớn bé trong nhà này đều bị huỷ hoại trong tay bà."

Bà Trần có lẽ vô cùng tức giận, thậm chí quỳ lâu như vậy, sắc mặt vẫn không quá tốt, bà ta chỉ tay vào gã: "Mày, mày..." Sau đó lập tức ngã xuống ngất đi.

Toàn bộ người nhà bên cạnh luống cuống, "Mẹ!" "Mẹ!" "Bà!" Hô to gọi nhỏ. Tuy vậy người nọ chỉ lạnh lùng nhìn bà Trần ngã trên mặt đất, ra hiệu cho một người bên cạnh nâng bà ta dậy, sau đó quát những người còn lại: "Hoảng sợ cái gì? Bất tỉnh đúng không, không sao hết, gội nước lạnh đến khi bà ta tỉnh lại. Nếu không tỉnh thì ném ra đồng tuyết. Không tin dù rét cóng cũng không tỉnh." Gã lên tiếng, tên đồng bọn bên cạnh thực sự kéo bà Trần ra bên ngoài. Trần Như Anh và giáo sư Trần khóc rống lên, mắt Trần Bảo Châu cũng ứa nước.

Cũng không biết là do uy hiếp của người nọ có tác dụng hay là do bị người kéo quấy rầy, bà Trần từ từ tỉnh lại, trong mắt tràn ngập hoảng sợ và lửa giận, bà ta nói: "Mày... mày có biết nhà chúng ta là ai không mà dám tới đây cướp?"

Người nọ hơi giật mình, đột nhiên cất tiếng cười to: "Tao biết chứ. Bà có gia thế cách mạng, tiểu thư nhà quan, vô cùng tự cao tự đại. Chồng bà là cái gì hội trưởng thương hội. Nghiệp quan cấu kết có thể thiếu tiền sao? Cuối cùng bà cũng không giả ngu nữa hả? Vậy có phải nên lấy tiền ra không? Các anh em, lục soát tìm hết tiền ra trước đã, cứ thưởng thức từng chút một thôi."

Trong miệng người nhà họ Trần đều bị đút thứ gì đó, lập tức không nói được nữa. Những kẻ còn lại kia cũng ra vào bện rộn, chỉ có mỗi tên thủ lĩnh ngồi ở salon cầm quả táo trên bàn, hơi nhấc mặt nạ lên, nhét vào trong miệng, cắn mấy miếng đã xong, bật TV xem tạm. Một lát sau, gã quay đầu, im lặng nhìn đám người quỳ trên mặt đất.

Tôi cảm thấy cơn choáng váng không ngừng xuất hiện, cả cơn sốt bốc lên, ánh mắt dần trở nên mơ hồ.

Đàm Giáo khẽ nói với tôi: "Anh có cảm thấy chỗ nào không đúng không?"

Tôi đáp: "Ừ."

Mơ màng lại nghe thấy cô ấy nói: "Nếu như sau đó đám cướp này phóng hoả thì tại sao giáo sư Trần và Trần Như Anh không nhắc đến với cảnh sát? Chắc chắn còn có ẩn tình gì đó. Shit, điện thoại vẫn không có tín hiệu..."
Tôi không nói chuyện, không nói nổi ra lời nữa.

Anh yêu em.

Trong lòng tôi nói với cô ấy.

Chương 127: Đàm Giảo (Phần 17.1)

Bên ngoài trời đen kịt, khí lạnh từ cửa sổ chui vào. Trong căn phòng nhỏ hẹp không có đèn, mùi tro bụi nhanh chóng dính đầy xoang mũi.

Xung quanh chất đầy đồ. Ô Ngộ nằm trên sàn nhà lạnh buốt, hai tay để bên cạnh người không nhúc nhích, giống như một đồ vật. Bởi vì anh nên trong không khí mang theo mùi máu tươi.

Tôi nhìn dưới nhà một lát xuyên qua lỗ nhỏ, vừa quay đầu lại mới phát hiện anh đã nhắm mắt.

"A Ngộ?" Tôi khẽ gọi, nhưng anh không trả lời.

Tôi hơi sững sốt.

Từ sau hôm đó có một thời gian rất dài, tôi không thể nào miêu tả nổi khoảnh khắc này, cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên trống rỗng, đột nhiên không cảm thấy gì hết, người ở đây, nhưng linh hồn đã đi đâu mất. Nó từng sớm chiều ở chung với Ô Ngộ khi còn sống. Tôi nhìn thấy tay mình từ từ đưa ra, chạm vào mũi anh. Tất cả đều lạnh buốt, ngón tay tôi, chóp mũi anh, không khí xung quanh.

Có lẽ là qua mười mấy giây, tôi mới cảm nhận được chút hơi thở yếu ớt.

Tôi từ từ thả tay xuống, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Tôi nhìn thấy từng giọt nước mắt mình rơi xuống sàn nhà. Ánh mắt lập tức trở nên mơ hồ như bột nhào.

Tôi thật sợ hãi, suýt chút nữa cho rằng cứ thế mất đi anh.

"Giáo Giáo..." Tiếng gọi rất mơ hồ. Tôi lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn anh. Sắc mặt anh vẫn tái nhợt như vậy, máu tươi đầy người, mày cau lại.

Anh chỉ gọi tôi như vậy khi đang hôn mê mất đi ý thức, nhưng hiện tại tôi chả có cách gì.

"Giáo Giáo..." Anh lại gọi một tiếng nữa, dường như vô cùng vội vã. Tôi cúi người xuống, cầm chặt tay anh: "Em ở đây."

"Giáo..." Anh khẽ nói, "Anh yêu em."

Tôi kinh ngạc nhìn anh, khuôn mặt tuấn lãng trải qua tang thương, sau đó tầm mắt tôi lại trở nên mơ hồ. Anh nói anh yêu tôi.

Anh luôn nhịn không nói ra.

Ô Ngộ, anh thông minh như vậy, lại ra sức liều mạng. Nửa đời này anh đều sống như vậy sao.

Nhưng anh là đồ ngu ngốc.

Bởi vì anh căn bản không có cách nào không yêu tôi được.

Cũng giống như tôi cả thôi.

Dưới nhà đột nhiên truyền đến tiếng động rất lớn, người nọ hình như nổi giận. Tôi dựa sát vào lỗ nhỏ nhìn, chỉ thấy mấy tên đồng bọn của gã đã quay lại, để một đồng tiền mặt và vàng thỏi lên ghế salon. Tôi quan sát có lẽ phải hơn mười vạn, nhưng bọn chúng đã mưu đồ từ lâu, chỉ sợ số tiền này không thoải mãn được.

Quả nhiên người nọ ngồi trên ghế salon, vẫn đeo mặt nạ, trong ánh mắt âm trầm có ý cười: "Bà già, giáo sư Trần, chỉ có chút bụi này thôi sao? Chuyến này các anh em cũng không dễ dàng, tiền đi lại cũng không đủ được!"

Có người tháo khăn trong miệng bà Trần và giáo sư Trần ra, sắc mặt bà Trần tái nhợt không lên tiếng, vẻ mặt giáo sư Trần sợ hãi bất đặc dĩ: "Tôi... tôi chỉ là giáo sư, nhà chúng tôi thực sự chỉ có từng đây tiền..." Ông còn chưa nói xong, người nói đã ra hiệu cho đồng bọn, đột nhiên có người nhắc ông lên dấm đá mấy cái. Giáo sư Trần vốn yếu đuối, làm sao chịu được, lập tức chảy máu. Bà Trần hô: "Đừng đánh con tôi! Thực sự chỉ có từng đó thôi!" Trần Như Anh vẫn còn quỳ trên mặt đất, muốn bỏ nhào qua, Phùng Yên bảo vệ cô ta, sợ con bị chịu tội. Sắc mặt Đường Lan Lan trắng bệch, cơ thể run rẩy. Sắc mặt Trần Bảo Châu và Trịnh Chí Vĩ cũng rất khó coi, ánh mắt lộ ra bi thương. Trịnh Chí Vĩ cũng luôn che chở Trần Bảo Châu, cũng là có chút khí phách đàn ông.

Chương 128: Đàm Giảo (Phần 17.2)

Người nọ hất tay, tên đồng loã ngừng lại, trên mặt đất chỉ còn lại giáo sư Trần mặt mũi bầm dập không ngừng rên rỉ. Tôi nhìn mà không đành lòng. Ai ngờ ánh mắt người nọ lại lướt qua từng người phụ nữ quỳ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng: "Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ."

Trong lòng tôi dâng lên dự cảm xấu mãnh liệt. Ánh mắt gã lướt qua Trần Bảo Châu dung mạo bình thường, dừng trên mặt Phùng Yên và Trần Như Anh, cuối cùng rơi vào trên người Đường Lan Lan đầy phong trần.

"Bà già." Gã từ từ nói, "Tao hỏi lại bà một lần nữa, tiền và báu vật giấu ở đâu?"

Bà Trần không ngốc, tôi tin chắc bà tuyệt đối chú ý tới ánh mắt người nọ, lúc này sắc mặt trở nên bi thương mà quật cường, "Thực sự không có mà."

Người nọ thoáng liếc Đường Lan Lan, hai tên đồng loã lộ ra nụ cười âm ô, một gã đi qua, nâng Đường Lan Lan lên. Sắc mặt Đường Lan Lan sợ tới mức trắng bệch, phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào. ra sức liều mang giã dũa. Gã lại vỗ mông cô ta: "Thành thật một chút! Bận rộn nhiều ngày như vậy cũng nên thưởng thức chút ngọt rồi."

Bà Trần nhìn chăm chăm vào Đường Lan Lan, trên gương mặt khẽ động. Đường Lan Lan quay đầu lại nhìn bà ta. Ánh mắt cô ta tràn đầy sự cầu xin và sợ hãi, cô ta cầu xin bà lão mở miệng. Trong căn phòng này ngoài Trần Như Anh, có lẽ bình thường cô ta là người thân nhất với bà lão.

Thế nhưng cho đến khi cô ta bị hai gã đàn ông mang vào trong phòng đóng cửa lại, bà Trần vẫn là vẻ mặt hoảng hốt, nhưng không mở miệng.

Trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng giày vò, tiếng cười của đàn ông, tiếng thở dốc qua cánh cửa.

Người nọ ngồi trên ghế salon, cầm điếu thuốc, nhấc một góc mặt nạ lên, từ từ hút, lộ ra chiếc cằm tuấn lãng thô ráp. Sắc mặt bà Trần vô cùng khó coi, nhưng thái độ không thay đổi. Sắc mặt những người khác trở nên vô cùng u ám, đè nặng phần nộ và sợ hãi.

Tôi đột nhiên vô cùng cảm hận bầu không khí như vậy, vô cùng khó chịu. Tôi biết rõ nó là gì.

Là tên tội phạm mất đi nhân tính, tất cả tự tôn, nhân cách, an toàn đều bị nắm giữ trong lòng bàn tay, tùy ý chà đạp. Nó khiến người ta hoàn toàn thay đổi, chỉ có một tia sợ hãi dày đặc trong mắt.

Mỗi tên tội phạm thực sự đều như vậy, ích kỷ, độc ác đến cực điểm, nhưng vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Có lẽ trải qua khoảng mười phút, tất cả mọi thứ trong cánh cửa kia đã không thể vãn hồi, tất cả đều đã xảy ra. Người nọ vôn vê tàn thuốc, nhưng lúc này giọng nói càng thêm lạnh lẽo: "Đêm còn rất dài, chúng ta có thể làm từng người một. Tiếp theo đến lượt ai đây? Phu nhân?" Ánh mắt gã rơi trên người Phùng Yên, nhưng đôi mắt Phùng Yên trống rỗng không biết đang nhìn đi đâu.

Ánh mắt gã lại lướt qua mặt Trần Như Anh và Trần Bảo Châu: "Em gái nhỏ? Em gái lớn?" Trần Như Anh khóc thành tiếng, sắc mặt Trần Bảo Châu trắng bệch, nhưng cuối cùng ánh mắt gã lại chiếu vào người bà Trần: "Tôi thấy hay vẫn là bà đi. Cần gì quanh co nữa? Bà cũng là phụ nữ mà." Gã gọi đồng bọn đến, tên đó liếc nhìn bà Trần, lộ ra nụ cười ghét bỏ. Gã cười, vỗ cánh tay tên đồng bọn: "Được rồi coi như chơi cái ấm giữ nhiệt. Nhưng nhất định phải khiến cho bà ta mở miệng đấy." Tên đồng bọn gật đầu, đi lên trước, tất cả người nhà họ Trần đều ngây người, không nghĩ tới đám người này cầm thú đến nước này. Giáo sư Trần nhào đầu về phía trước quát: "Đừng đụng vào mẹ tôi!" Lại bị đá văng ra, đè xuống đất.

Chương 129: Đàm Giảo (Phần 17.3)

Tên đồng bọn kia thò tay kéo bà Trần, cuối cùng trên mặt bà ta đã hiện lên vẻ bối rối, gương mặt vốn lạnh lùng quật cường dường như đã nứt ra một đường nhỏ, bà ta chật vật né tránh gã đàn ông đung vào, quát: "Đủ rồi!"

Tên đồng bọn dừng tay. Người nọ nhìn chăm chăm bà ta.

Bà Trần nói: "Nếu như... theo như lời cậu nói thì làm thế nào cam đoan cả nhà chúng tôi an toàn?"

Ánh mắt người nọ sáng ngời: "Bà già, không cần cam đoan. Bà là người thông minh biết rõ chúng tôi chỉ cầu tài, cần gì mạng người? Mọi thứ đều phải có đường lui, giang hồ gặp mặt. Hơn nữa tôi chỉ cướp nhà các người hay làm bị thương người là hai tính chất khác nhau. Nếu có tiền ai muốn tay vấy máu chứ, tôi không thù không oán nhà các người. Chỉ cần các người đưa đồ cho chúng tôi, bọn tôi sẽ lập tức đi ngay, ngày mai các người vẫn có thể tiếp tục ca múa mừng cảnh thái bình, làm người phú quý. Nhưng nhớ kỹ là tôi muốn lấy tất cả đấy."

Những lời gã nói cũng có chút tương đối thuyết phục. Bà Trần im lặng một lát: "Trong hộc tủ quần áo thứ ba ở phòng ta có một ít đô la. Đó là tiền ta chuẩn bị cho cháu gái đi nước ngoài và hỗ trợ gia đình."

Mọi người nhà họ Trần nhìn về phía bà ta, tôi không biết tâm trạng hiện tại của bọn họ như thế nào, Có lẽ bọn họ đã quen với việc bà ta kiểm soát tất cả nhà này, kể cả lúc này cũng là quyết định mạng sống của bọn họ. Còn tôi nhìn vào khuôn mặt vốn được chăm chút của bà ta, hiện tại trầm tĩnh nhưng lại sinh ra chút chán ghét. Bởi vì tôi nghĩ nếu sớm biết chống cự cũng vô dụng, cuối cùng sẽ phải khuất phục, vậy thì tại sao không sớm nói ra nơi cất giấu tiền? Nhất định phải đợi đến khi bản thân đối mặt với nguy hiểm mới mở miệng? Làm gì để cho Đường Lan Lan mất đi sự trong sạch? Nghĩ đến Đường Lan Lan bình thường giống như một người hầu nhỏ đi sau bà ta tìm mọi cách lấy lòng, một người ngoài như tôi nghĩ đến khi cô ta bị mang

vào căn phòng kia, ánh mắt nhìn bà ta, trong lòng cũng cảm thấy buồn phiền.

Khi bọn họ nói tiếp những lời vô ích, tôi quay đầu nhìn Ô Ngô, tuy miệng vết thương bên ngoài dường như đã không còn ứa máu, nhưng sắc mặt anh lại trở nên đỏ. Điều này không bình thường, tôi đưa tay sờ trán anh mới phát hiện nóng đến dọa người.

Đây không phải là điềm tốt, còn tôi lại chả có cách nào.

Tôi lại đi tìm kiếm xung quanh, rút chút khăn mặt cũ trên kệ, không có nước, còn, tôi rón rén đi đến bên cửa sổ. Mái hiên bị chúng tôi giẫm lên có chút tuyết đọng. Tôi lấy khăn mặt bọc đông tuyết đó, hơi lạnh thấm vào khiến tay tôi run lên. Tôi chịu đựng cho đến khi cả chiếc khăn ướt đầm mới gấp gọn lại đặt lên trán Ô Ngô, lại lấy một chiếc khăn khác lau tay chân cho anh.

Lau đi lau lại bốn năm lần, nhiệt độ trên trán anh tạm thời hạ xuống một chút. Tôi nhìn dáng vẻ anh, trong lòng có chút bình lặng dù hoàn cảnh không thích hợp. Sau đó tôi nghỉ ngơi một lát, giơ tay lên nhìn ngón tay mình đỏ lên vì lạnh, có mấy ngón đã không có cảm giác, xuyên qua ngón tay tôi nhìn thấy ánh trăng vẫn yên lặng như trước.

Tôi còn nhìn thấy bên góc tường cửa sổ có để một chiếc hộp màu trắng, trên hộp có dấu hiệu chữ thập đỏ. Trước đó cái hộp bị đóng vải che khuất, tôi đi tới đi lui, vải rơi xuống mới lộ ra.

Trong lòng tôi run lên, phải biết rằng hiện tại Ô Ngô trong mắt tôi vẫn là sống chết chưa rõ, hơi thở mong manh, lại còn sốt cao, tôi thực sự sợ anh lại ngừng thở trong nháy mắt, nhưng bây giờ tôi lại thấy được hộp thuốc chữa bệnh, quả thực tương đương với đồ từ trên trời giáng xuống, nếu như đồ vật bên trong có thể sử dụng được.

Chương 130: Đàm Giảo (Phần 17.4)

Tôi vội vàng đẩy chiếc hòm ra ngoài, không có khoá, nhờ vào ánh trăng tôi mở nắp ra.

Tôi sửng người.

Tấm thẻ và chữ viết y như trong trí nhớ tôi từng nhìn thấy đã là chuyện rất lâu, như thế đã cách mấy đời. Sau vụ án của Ngôn Viễn, tôi gần như đã quên đi sự tồn tại của người thần bí kia, nhưng bây giờ ở trong nhà giáo sư Trần vô cùng xa xôi, chúng tôi trốn trong căn gác xép nhỏ, vậy mà tôi lại thấy vết tích của anh ta lần nữa.

Cũng là một tờ giấy, lần này đã viết nhiều hơn.

"Ngày 23 tháng 1 năm 2017 không thể ở lại nhà họ Trần sẽ có rất nhiều tên cướp xâm nhập. Hai rưỡi đêm báo cảnh sát bắt người."

Đằng sau có một loạt số thứ tự, tên thuốc và cách dùng:

"1.Lọ vuông màu trắng, thuốc tiêu viêm, mỗi lần 4 viên

2.Lọ hồng, thuốc hạ sốt, mỗi lần 1 viên

3.Lọ vuông vàng, thuốc cầm máu, sau khi sát trùng bằng cồn bôi lên, dùng băng gạc băng lại

..."

Tôi không dám tin lục chiếc hòm, thuốc, băng gạc bên trong hoàn toàn được sắp xếp theo như tờ giấy viết, ngoài ra còn có một chai nước và hai gói bánh bích quy. Quả thực là dựa theo tình hình hiện tại của chúng ta mà chuẩn bị. Tôi cảm thấy đầu ngón tay nóng lên, huyết thái dương giật giật.

Trong góc hòm còn có một thứ giống như điện thoại, nhưng lại cũng không giống, nó to hơn một chút, màn hình và phím bấm cũng kì quái, nhưng nó đã bị vỡ, tôi ấn một chút cũng không dùng được, vì thế thất vọng ném sang một bên.

Chữ viết trên tấm thẻ kia cũng giống như lần trước, thanh tú, tung bay, mang theo chút ngông cuồng. Trong lòng tôi mơ hồ xuất hiện một suy nghĩ nhưng cũng rất mờ nhạt thôi. Không biết sao nước mắt của tôi cũng sắp rơi xuống, tôi tự hỏi trong lòng mình, nên tin tưởng người thần bí này sao? Tin tưởng anh ta không biết ở nơi nào truyền đến tin tức sao? Quá khứ, hiện tại hay là tương lai đây?

Tin thôi, Tôi đã không còn lựa chọn nào khác. Ngay cả thời gian xoay ngược cũng gặp rồi, tôi bằng lòng tin tưởng kì tích này.

Không cần quan tâm tới những thứ khác, tôi lập tức dựa theo chỉ thị trên tấm thẻ, xử lý vết thương cho Ô Ngộ, cho anh uống nước.

Chờ sau khi đã bận rộn xong, tôi mới mệt mỏi ngồi bên cạnh Ô Ngộ. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, sắc mặt của anh không còn đỏ như vừa nãy, trán cũng đã hạ sốt một chút. Tôi ôm đầu gối, lặng lẽ nhìn anh.

Có lẽ anh mơ thấy ác mộng, mày nhíu càng chặt, ngón tay quờ quạng trên sàn nhà như đang muốn nắm lấy thứ gì đó, tôi lập tức cầm chặt tay anh, anh nắm lại rất nhanh.

"Ô Diệu..." Anh gọi.

Một lát sau, lại kêu lên: "Mẹ, mẹ..." Một tiếng này khiến tôi giật mình bởi vì hơi to, hai tay tôi đều để trong lòng bàn tay anh, muốn rút ra lại không được. Tôi vội nghiêng đầu nhìn qua lỗ nhỏ, may quá vẫn không bị người bên dưới nhà phát hiện, nhưng nếu anh lại kêu to thì không xong rồi.

Vừa quay đầu lại, phát hiện môi anh lại đang cử động, lông mày càng nhíu chặt: "Mẹ, mẹ..."

Tôi rút tay muốn che miệng anh nhưng vẫn không rút nổi. Người này khi hôn mê lực tay cực lớn, cố chấp y như lúc tỉnh, ngay cả một ngón tay tôi cũng không nhúc nhích được.

Một dòng nhiệt đột nhiên xông vào lòng tôi.

Tôi cúi đầu xuống, hôn môi anh. Tất cả đau khổ, nói mê của anh đều biến mất giữa môi chúng tôi.

Đây là lần thứ hai chúng tôi hôn nhau, còn cay đắng hơn so với lần đầu. Lần đầu, tôi xúc động, ngọt ngào, hoảng hốt, nhưng bây giờ anh nằm cứng đờ, tôi khẽ ngậm lấy môi anh, nhẹ nhàng thè lưỡi ra liếm. Mùi máu tươi từ trong miệng anh tiến vào miệng tôi. Tôi giống như gặp ma, cũng mất đi lý trí, quên sạch tất cả nguy hiểm dưới nhà. Đúng vậy, hiện tại tôi chỉ muốn hôn anh, hôn người đàn ông vừa khiến tôi ngọt ngào lại đau khổ này, hôn người đàn ông có vận mệnh cùng quay ngược thời gian chưa rõ với tôi.

Tôi dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng anh, trúc trắc tìm kiếm anh. Tôi mút lấy, không biết mình đang tìm kiếm thứ gì. Cổ họng anh không còn phát ra tiếng động nữa, nhưng sau khi hôn một lát tôi đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi ấm áp của anh nghênh đón, đánh úp về phía tôi, bắt đầu dây dưa. Tâm trạng tôi chấn động, ngược mắt nhìn, mắt anh vẫn nhắm, còn chưa tỉnh, nhưng anh hôn tôi vô cùng nhiệt tình. Anh hôn mỗi tắc linh hồn tôi, có sự nhung nhớ không kìm nén nổi.

Tôi cảm thấy khi ở bên anh nước mắt của mình trở nên thật nhiều, trong khi tôi không ngừng rơi nước mắt, còn anh nào hay biết, anh chỉ mơ màng hôn tôi, thỉnh thoảng nghe thấy anh gọi Giáo Giáo.

A Ngộ, anh chưa từng hôn ai hết. Anh luôn tìm kiếm em.

Chương 131: Đàm Giảo (Phần 17.5)

Lúc này dưới nhà đột nhiên truyền đến tiếng vang rất lớn, tôi ngẩng đầu. Ô Ngộ có lẽ đã nhận được sự trấn an, tay tôi đã rút được khỏi tay anh. Tôi nhìn ra ngoài, ở dưới phòng khách có một bình hoa bị đập nát trên mặt đất, có vẻ như là người nọ làm. Gã đứng trước mặt bà Trần, đá một cái, bà ta tựa như tờ giấy rách té ngã trên mặt đất.

"Thực sự coi tao là đồ ngu à?" Người nọ lật mấy tờ đô la trong tay, ném lên sô pha, quát: "Cũng chỉ có hơn trăm vạn, tính đuổi ăn mày sao? Vừa rồi không phải tao đã cảnh cáo bà phải lấy ra toàn bộ à! Toàn bộ! Tao muốn lấy toàn bộ mọi thứ trong nhà này!"

Bà Trần bị thương, khoé miệng cũng có máu, vẻ mặt bà ta hoảng hốt, bò dậy từ trên mặt đất: "Thật sự... thật sự chỉ có từng đây thôi!" Trong mắt cũng chảy ra nước mắt.

Ánh mắt người nọ âm trầm nhìn bà ta, im lặng mấy giây: "Đồ gia truyền nhà các người đâu? Viên ngọc phi thủy lớn, còn cả nhẫn ngọc phi thủy, vòng cổ kim cương 8 cara? Tổng cộng trị giá 3000 vạn!"

Gã vừa dứt lời, đám đồng loã bên cạnh đều lộ ra ánh mắt tham lam, người nhà họ Trần lại im lặng, ánh mắt hơi khác thường, còn bà Trần nhắm kịt mắt, không nhìn ra biểu tình.

Tôi hiểu rõ bọn họ đang nghĩ gì. Nếu như đồ gia truyền thực sự tồn tại thì đám trộm biết được từ đâu? Hơn nữa còn biết chính xác như vậy?

Nếu quả thật có, kết hợp với đủ chuyện đêm này vậy trong đám người nhà họ Trần rất có thể... có nội gián tiếp ứng cho bọn trộm.

"Những thứ kia... đã sớm mất rồi." Bà Trần lộ ra vẻ mặt đắng chát, "Tin tức của cậu không chính xác rồi. Mua ngôi nhà này, chồng tôi còn làm ăn tổn thất, còn những đô la và vàng thỏi kia đều được đổi từ đó mà ra. Nếu

không sao có nhiều như vậy."

Người nọ hơi sững sốt, ánh mắt âm tình bất định, có lẽ đang cân nhắc xem những lời này của bà Trần có đáng tin hay không. Trong lòng tôi thầm kêu không xong rồi, với tính cách của người này, còn cả bà Trần đêm nay quật cường khó chơi, chỉ sợ gã sẽ không dễ dàng tin tưởng, sẽ dẫn đến một vòng giằng co và tra tấn mới.

Quả nhiên người nọ cười nói: "Vậy sao? Nhưng bà già à, đêm nay mỗi câu bà nói ra đều là bị tôi dồn ép mới nói thật ra đấy. Vậy chúng ta linh hoạt một chút, cũng là lần cuối cùng đêm nay. Báo, đem con trai giáo sư bảo bối của bà già kéo tới nhà bếp. Hỏi một lần nếu không nói chém một tay, nếu không nói nữa chém một chân. Nếu mất cả tứ chi mà bà già vẫn không nói thì tao sẽ tin, chúng ta rút lui."

Bà Trần đột ngột trừng lớn mắt, giáo sư Trần co quắp trên mặt đất, gọi: "Mẹ... mẹ." Tất cả người nhà họ Trần đều hoảng sợ, nhưng mà vô dụng, tên đồng loã đã đi tới nhắc giáo sư Trần lên. Bà Trần gằn như gào lên: "Đừng đụng con ta..."

Trong mắt người nọ hiện lên sự vui vẻ, dường như rất thưởng thức tình cảnh cốt nhục chia lìa. Bờ môi bà Trần run rẩy, nhìn ra được bà ta thực sự sốt ruột muốn nói gì đó. Giáo sư Trần đã bị kéo đi nửa đường.

Đúng lúc này, Phùng Yên luôn im lặng đột nhiên đứng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người nọ. Gã hơi giật mình, đưa tay ra hiệu cho đồng bọn tháo khăn trong miệng Phùng Yên ra. Phùng Yên nói: "Anh chém chông tôi cũng vô dụng, ông ấy là người thành thật nhu nhược, trong nhà này cũng chả quyết định được việc gì. Ông ấy không biết những thứ kia giấu ở đâu đâu. Các người muốn ép sao không trực tiếp ép bà ta? Bà ta không chịu được chút uất ức nào đâu, rốt cuộc có tồn tại những thứ kia hay không, anh có thể dễ dàng biết được."

Chương 132: Đàm Giảo (Phần 17.6)

Người nọ nhìn Phùng Yên, nhưng không hề tức giận, thoáng cười: "Cô nói cũng đúng." Ra hiệu cho tên đồng bọn, gã thả giáo sư Trần ra. Sau đó ánh mắt người kia đầy ác ý, từ từ nhìn về phía bà Trần.

Tôi tin tưởng đây là lần đầu tiên bà Trần không khống chế được cảm xúc trong đêm nay, bởi vì mặt bà ta đỏ lên, thở hổn hển, ngón tay chỉ vào Phùng Yên, nói một hơi rất nhiều: "Mày... mày... là mày đúng không! Mày nói cho bọn chúng chuyện đồ gia truyền, mày cũng là kẻ nội gián! Nếu không tại sao hệ thống báo động trong nhà không hoạt động! Điện thoại và mạng đều bị hỏng. Hồ ly tinh, con đĩm ! Tao đã sớm biết mày ở bên con tao vì tiền! Nhiều năm như vậy trong lòng mày luôn hận nhà tao! Mày là cái đồ bần nhão không thể trát tường, tao không nên để cho nó lấy mày, hiện tại còn hại nhà tao như vậy! Tao nên sớm bảo nó đuổi mày ra khỏi cửa, lấy cô gái môn đăng hộ đối, cho mày chết ở bên ngoài, bị huỷ hoại ở bên ngoài! Sao còn để cho mày sống an nhàn sung sướng nhiều năm như vậy!"

Tuy đã sớm nhìn ra quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu bọn họ không hoà hợp, nhưng tôi tuyệt đối không nghĩ tới bà Trần trách mắng bằng những lời nói ác độc dơ bẩn như vậy, không nghĩ tới hoá ra mâu thuẫn giữa bọn đã sâu như vậy. Những người khác hiển nhiên cũng không nghĩ tới.

Dưới tình hình đám trộm xâm nhập, mỗi người đều có khả năng gặp hoạ đầu tiên, vốn giấu mâu thuẫn trước mặt người ngoài, nhưng tôi vẫn cảm nhận được quan hệ phức tạp tại mà áp lực kia sẽ lập tức bùng nổ. Hơn nữa người bùng nổ tất cả áp lực còn là chủ nhà - bà Trần.

Về mặt Phùng Yên chả thay đổi chút nào, vẫn bình tĩnh ôn hoà. Bà đứng lên, chiếc áo khoác màu đỏ mặc ngoài váy ngủ, đôi chân trần trụi, mái tóc dài đen nhánh xoã ngang vai, nhìn càng thêm đẹp mắt. Bà ấy chậm rãi đi đến trước mặt bà Trần, tôi đột nhiên giống như hiểu được Phật pháp tối cao,

lúc này Phùng Yên không hề bình thường. Loại không bình thường này giấu ở nơi yên tĩnh, vô cùng kiên nhẫn, ngày qua ngày lặp lại. Hiện tại bà bị đả kích tinh thần, tâm lý rối loạn, cho nên thay đổi thành một người xa lạ, như thế đó mới thực sự là chính bà.

Phùng Yên nói: "Có mấy lời nói ra cũng không còn ý nghĩa nữa rồi. Nhiều năm như vậy, bà không nói ra chỉ là muốn nghĩ cách chơi tôi, sao hôm nay lại đột nhiên không nhận được thế? À, tôi biết rồi, bởi vì hôm nay bà bị ép giao nộp tất cả tiền, sắp hai bàn tay trắng, bà tức giận nhưng không làm gì được bọn họ. Cho nên giống như bình thường trút giận hết lên tôi, đúng không?"

Bà Trần ngắc ngứ: "Mày... mày..." Lời còn chưa nói ra miệng đã bị Phùng Yên ngắt lời: "Nhưng mẹ à, có mấy lời không thể nói lung tung trước mặt con gái tôi. Bao nhiêu năm trước tôi ở bên cha con bé là thật lòng đấy. Sao có thể nói tôi vì tiền chứ? Tôi cũng chỉ nghĩ đến bà là một người mẹ chồng nghiêm khắc mà thôi. À... sau này bà làm gì với tôi, còn cần phải nói ra sao? Cái nhà này giống như nhà tù chứa đựng tất cả dụng vọng biến thái khổng lồ của bà. Con trai, con gái bà... tất cả mọi người đều là cá chậu chim lồng, là con rối để cho bà điều khiển cả đời. Còn tôi chỉ là thêm một con chim mà thôi, nhưng là con bà chướng mắt nhất.

Tôi ngơ ngác, không nghĩ tới Phùng Yên sẽ nói những lời này trong hoàn cảnh nguy hiểm bốn phía. Song điều khiến tôi kì quái hơn là người nọ ngồi trên ghế salon không hề xen vào, chỉ nhìn Phùng Yên, im lặng nghe bà nói.

Chương 133: Đàm Giảo (Phần 17.7)

Phùng Yên bĩu môi, ngẩng đầu, ánh mắt như đang nhìn đâu đó, nhưng chỉ là hư không: "Trước tối nay đối với tôi mà nói cái nhà này cũng đã là địa ngục rồi. Bà cứ điều khiển, huỷ hoại cả cuộc đời tôi, hiện tại bọn họ xông đến cướp tiền của bà, xin đừng kéo theo mạng của chúng tôi. Còn nữa mặc kệ bà tin hay không, tôi không làm hại cái nhà này. Ngôi nhà quái dị này rồi sẽ có một ngày bị huỷ hoại thôi. Tôi chỉ là đang chờ đến ngày đó. Không nghĩ tới..." Bà mỉm cười: "Nó tới nhanh như vậy."

Nói xong những lời này bà bước lên nhà. Một kẻ cướp thò tay ra chặn, bà đứng lại, sắc mặt lạnh lùng không sợ. Người nọ lại mở miệng: "Cho cô ta đi lên. Một người phụ nữ tay trói gà không chặt cũng không biết gì về những vật kia đâu. Cần gì phải gây thêm chuyện."

Phùng Yên lên nhà, đóng cửa phòng lại. Nước mắt Trần Như Anh không ngừng rơi xuống, hu hu gọi mẹ, nhưng Phùng Yên dường như vẫn chưa tỉnh lại. Đúng lúc này bà Trần tức giận đến mức run rẩy đột nhiên ngã xuống, hai mắt trắng bệch, khoé miệng còn sùi bọt mép, sau đó rơi vào hôn mê.

"Mẹ, mẹ..." Giáo sư Trần luôn im lặng hô lên, "Mẹ tôi trúng gió rồi! Trước kia bà ấy từng bị trúng gió hai lần!" Lại bị kẻ cướp đạp xuống. Người nọ nhìn bà Trần hôn mê mấy lần, mắng mấy câu, hất xuống đất. Trần Bảo Châu và Trần Như Anh vẫn bị che miệng, hai tay trói chặt, hai người nhào đầu về phía trước, tựa bên cạnh bà Trần. Ánh mắt Trần Như Anh rất phức tạp, Trần Bảo Châu tràn đầy sự quan tâm và đau thương. Trước đó tôi không nghĩ tới người chất phác như chị ta lại giàu cảm xúc như vậy.

Có lẽ tình hình trước mắt cũng khiến người nọ đau đầu, gã rút ra một liều thuốc, sau đó chỉ huy cho đồng bọn tách người nhà họ Trần ra giam

giữ, cha con giáo sư Trần bị nhốt vào một phòng, cặp đôi Trần Bảo Châu bị giam một chỗ, những kẻ khác tiếp tục tìm đồ.

Tôi quay người tựa vào vách tường, hiện tại khoảng bốn giờ, còn cách bình minh ít nhất ba tiếng đồng hồ. Lúc này tôi còn chưa có kinh nghiệm kết hôn yêu đương, bạn bè ở bên cạnh cũng thế. Cho nên đối với sự tố cáo của Phùng Yên với bà Trần, tôi dường như vẫn chưa thể hiểu rõ, nhưng cảm giác của tôi đối với Phùng Yên vẫn không tệ, còn với bà Trần thì ngược lại. Bình thường ở nhà bà ta cũng vênh mặt lên hất hàm sai khiến, ngôn ngữ bà ta dành cho Phùng Yên cũng thiếu sự tôn trọng cơ bản. Có lẽ trong gia đình nhìn bề ngoài bình an phú quý này đã cất chứa oán hận của hai người họ rất lâu.

Nhưng đồng thời tôi cũng nghĩ đến vẻ mặt của giáo sư Trần và Trần Bảo Châu khi Phùng Yên lên tiếng.

Im lặng, chứ không phải phẫn nộ, kinh ngạc.

Tôi cũng nhớ lại dáng vẻ của Phùng Yên lúc đó. Con người bình thường trang trọng bình thản của bà hoàn toàn nứt ra, có lẽ là do đêm nay bị chịu kích thích quá lớn, nét mặt bà cũng trở nên cố chấp, khoé miệng mang theo nụ cười hoảng hốt.

Không biết tại sao tôi lại nhớ đến những con mèo bị hành hạ đến chết phía sau nhà.

Tôi không khỏi nảy sinh lòng nghi hoặc: một gia đình bên trong chứa đựng mâu thuẫn dài ngày mà áp lực giữa mẹ chồng và nàng dâu thực sự có thể khiến cho người ta biến thái đến vậy sao? Có thể huỷ diệt tất cả sự tốt đẹp của người đó, từ nay trong lòng chỉ có hận thôi sao?

Khi tôi nhìn qua lỗ nhỏ lần nữa, đã thấy ở trong hành lang tầng hai cách tôi không xa, người nọ đang đứng ở cửa phòng Phùng Yên. Gã tháo mặt nạ

xuống, đúng là khuôn mặt tuần lãng tôi thấy ban ngày kia. Trên mặt gã không còn nụ cười lạnh lùng, đẩy cửa đi vào.

Trong đầu tôi cũng hiện lên hình ảnh đã thấy - Phùng Yên đứng trong đồng tuyết, gã ngồi xổm trên mặt đất, bưng lấy bát sứ cỏ, ánh mắt nhìn bấp chên mảnh khảnh và tất chên màu đen.

Chương 134: Đàm Giảo (Phần 17.8)

Qua một lúc, cơn sốt của Ô Ngộ đã giảm, ngủ cũng rất yên ổn. Tôi sờ trán anh, tôi nghĩ mình có tính là cứu anh một mạng hay không? Vậy anh có phải nên lấy thân báo đáp?

Không, người đàn ông này có thể giao tính mạng cho tôi, nhưng không chịu hứa hẹn với tôi.

Tôi tự giễu cười, không nhìn được thò tay sờ môi anh.

Cửa phòng Phùng Yên lại được mở ra, người nọ đi trước nắm tay Phùng Yên. Bà đã thay quần áo, dựa vào kinh nghiệm nam nữ ít ỏi của tôi cũng có thể nghĩ ra được sự khác thường giữa bọn họ. Mặt Phùng Yên hơi đỏ, người nọ ngay cả mặt nạ cũng lười đeo vào, khoé môi mỉm cười.

Nhưng mà kẻ cướp lộ mặt ra thì không phải điềm tốt. Nó chứng tỏ gã đã không còn phải kiêng nể.

Mới đi được hai bước, người nọ dường như vẫn chưa thoả mãn, quay người lại đặt Phùng Yên lên tường rồi hôn. Hai người hôn vô cùng mạnh bạo, tay gã còn đồng thời sờ loạn trên người bà. Đó là cảm giác như thể gã muốn ăn sạch bà rất mãnh liệt. Tôi với tư cách người ngoài cũng có thể cảm nhận được, trong sự nhiệt tình còn mang theo cả sự tuyệt vọng nào đó. Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện ý nghĩ kì quái: gã xấu xa như vậy, tại sao tôi cảm thấy gã thực sự động lòng.

Gã bị lợi dụng sao?
Không thể nào biết được.

"Em chịu theo anh thì tốt, không nghĩ tới anh có năng lực lớn vậy sao?"
Gã hỏi.

Phùng Yên ngửa mặt lên, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt: "Đúng vậy, không nghĩ tới."

Gã nhìn chằm chằm bà mấy giây, hỏi: "Em hận bọn họ như vậy, bà già kia cả ngày ức hiếp em, em cũng đã nói sống ở đây một ngày bằng một năm, bà già kia giống như Từ Hi thái hậu, đối với em như dao cùn mổ heo, thích ngược đãi con dâu. Hiện tại anh báo thù thay cho nửa đời của em, em không vui sao?"

Phùng Yên đáp: "Vui chứ. Nhưng nghĩ lại bà ta cũng không làm chuyện gì quá đáng. Việc ăn uống đều được cung cấp đầy đủ, chỉ là ngay cả công việc của em cũng nhúng tay vào, dựa vào mánh khoé ép em bị sa thải phải ở nhà làm nội trợ. Lại còn tìm cách đoạn tuyệt quan hệ của em với bạn bè, chỉ cho quen biết với đám bạn bà ta. Bà ta chỉ xem thường em vì bà ta quá trống trải, cần một người để bà ta tùy ý chà đạp mê mẩn, nhưng không để cho người khác biết. Anh có biết không ngay cả quan hệ vợ chồng của em và con trai mà bà ta cũng xen vào? Bà ta dung túng cho ông ta chơi bời bên ngoài, cảm thấy làm như vậy mới không bị em khống chế hoàn toàn... À, em đã nói với anh, bà ta vô cùng buồn cười rồi. Sau này em sẽ mỗi ngày chê cười bà ta."

Người nọ sờ mặt bà: "Vậy tại sao em không rời khỏi ngôi nhà này?"

Phùng Yên giống như một cô gái nhỏ liếc gã: "Em đã nói bà ta cũng không làm gì quá đáng mà. Hơn nữa cuối cùng em cũng không rời đi, hồi đầu lúc mang thai chồng em cũng đối xử với em tốt lắm. Sau khi thất nghiệp không có bạn bè, em không còn đường nào để đi. Sau đó em mới hiểu ra đây là kế hoạch bà ta đã lập sẵn từng bước. Bà ta chính là muốn khống chế cuộc đời của mỗi người trong nhà này, cải tạo dựa theo ý mình. Không chỉ có riêng em, chồng em, Trần Bảo Châu cũng như vậy. Anh cho rằng tại sao Trần Bảo Châu lại kết hôn với kẻ thối nát như Trịnh Chí Vĩ, bởi vì đây là trừng phạt của bà ta dành cho cô ấy. Trần Bảo Châu học hoá học hay máy móc gì đó, tính cách cô ấy cũng thích hợp làm những việc đó, nhưng bà ta lại sắp xếp cho cô ấy đến làm tài vụ trong một xí nghiệp quen biết. Trần Bảo Châu và chồng em bị quản thúc từ nhỏ đến lớn, không dám phản kháng. Sau đó

Trần Bảo Châu thích anh chàng nghèo kia, cô gái chất phác như vậy từ nhỏ đã không được coi trọng, không dám chống lại, lần đó thích đến mức chết đi sống lại. Sau đó anh cũng không tưởng tượng được bà ta dùng thủ đoạn độc ác đến mức nào đâu, lợi dụng sự hiếu thảo của Trần Bảo Châu chia rẽ hai người đến chết đi sống lại, không còn chút hi vọng nào. Cho nên em cũng dần quen. Em ở đây chỉ là thỉnh thoảng phải chịu đựng bà ta, còn cả ông chồng nhu nhược của em, em còn có con gái. Em cứ sống như vậy là được rồi. Tô Hoàn, em rất vui vì anh xuất hiện."

Chương 135: Đàm Giảo (Phần 17.9)

Tôi không nghĩ tới người công nhân nguy trang thành kẻ cướp này lại có cái tên điềm đạm như vậy. Về mặt Tô Hoàn biểu hiện hơi phức tạp, cuối cùng nắm tay bà, ra sức hôn hai cái: "Đồ ngốc, anh muốn hôn em như vậy trước mặt chồng em."

Phùng Yên: "Đừng."

Tô Hoàn: "Không phải do em. Xong chuyện này, anh sẽ mang em đi."

Hai người lại thì thầm mấy câu, tôi nghe không rõ. Hôm nay trong tay Tô Hoàn đã có gần 200 vạn, hăng hái ôm eo Phùng Yên đi xuống nhà.

Đúng lúc này Phùng Yên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tôi. Rõ ràng cách xa như vậy, rõ ràng chỉ là một cái lỗ to hơn đồng xu kim loại một chút, nhưng mắt bà lại nhìn thẳng vào tôi.

Trong khoảnh khắc ấy cả người tôi như rơi vào hầm băng, vội quay đầu dựa lưng vào tường, tim đập nhanh đến mức như sắp rớt ra khỏi lồng ngực. Tôi nghĩ xong rồi, nhất định là bà đã phát hiện ra rồi, nếu như nói cho Tô Hoàn, vậy thì tình trạng của tôi và Ô Ngộ khó mà tưởng tượng nổi.

Tôi dựa vào tường, cả người như mất hết sức lực. Trong lúc đó cũng không nghe rõ tiếng gì dưới nhà, trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Nếu như bọn họ thực sự lên đây...

Nếu như bọn họ đi lên.

Tôi đành phải lao ra trước thu hút sự chú ý của bọn họ, hi vọng Ô Ngộ có thể may mắn trốn thoát.

Nhưng khi ra quyết định này, không hiểu sao trong lòng lại đau đớn thê lương?

Ô Ngộ, anh có biết hay không?

Qua một hai phút, dưới nhà vẫn không có động tĩnh gì. Tôi cố lấy can đảm, lại nhìn ra ngoài, phát hiện đôi kia đã xuống nhà ngồi trên ghế salon, vẻ mặt bình thản trò chuyện. Phùng Yên không hề nhìn về phía tôi, cũng không có tên cướp nào xông lên.

Tâm trạng tôi tạm bình ổn, cảm thấy không dám tin Phùng Yên lại không nói cho Tô Hoàn. Chẳng lẽ bà bằng lòng bảo vệ chúng tôi?

Tôi chưa kịp suy nghĩ thì Ô Ngộ ở phía sau phát ra tiếng rên rỉ, đúng là phải phòng đột trời mưa cả đêm, tôi lập tức quay người. Đôi mắt anh vẫn nhắm chặt, sắc mặt đã tốt hơn, nhưng vẫn cau mày.

"A..."

Có lẽ là bị đau rồi.

Tôi cũng không có thời gian nghĩ nhiều, cúi người chặn miệng anh, chẳng lẽ là do trước lạ sau quen, trong đầu tôi trống rỗng không nghĩ được gì hết, môi đã chặn môi anh, quen thuộc đưa lưỡi đi vào, thè lưỡi ra khê liếm. Tôi nghĩ anh nhất định đã rơi vào cơn mơ, bởi vì anh lại bắt được đầu lưỡi của tôi, mạnh mẽ quấn lấy. Tôi cảm thấy cả người như nhũn ra, trong lòng vốn hoảng loạn cũng dần trở nên bình tĩnh.

Hôn một lát, anh không có kêu ra tiếng nữa. Tôi tìm khê hở, đầu lưỡi linh hoạt trượt ra, nhưng vẫn có chút khôngỡ, lại liếm môi anh, lẩm bẩm: "Dục vọng mạnh như vậy sao? Thích hôn đến thế à? Nói thì anh còn từ chối, anh còn nhẫn nhịn, anh là đồ tim thủy tinh... hôn chết anh..."

Tôi thề là do đêm nay quá kích thích không có cảm giác an toàn nên mới nói linh tinh như vậy chứ bình thường tôi không phải là người như thế.

Nhưng mà...

Trong lúc đó một bàn tay đè lưng tôi xuống. Tôi hơi sửng sốt, đột nhiên cảm thấy máu toàn thân xông hết lên đỉnh đầu, tôi ngược mắt lên, nhìn thấy đôi mắt kia đã từ từ mở ra.

Trong mắt Ô Ngộ còn có tơ máu, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng đôi mắt trong vắt kia vừa mới lấy lại ánh sáng, tựa như mặt hồ sắp có mưa to, tựa như đầm lầy đầy nước bùn.

Tôi có cảm giác như bị người dùng chày gỗ đập một cái, đập vỡ nát phần mặt mũi cuối cùng. Cho dù ở trong tình cảnh nguy hiểm, tôi vẫn cảm thấy cả khuôn mặt nóng bừng. Rốt cuộc anh đã nghe được bao nhiêu rồi, anh tỉnh lại trước khi tôi hôn hay là sau đó? Anh sẽ không cảm thấy tôi là người phụ nữ biến thái chưa được thoả mãn dục vọng chứ... Dưới tính hình nguy hiểm như vậy còn xâm phạm anh... Shit!

Tôi ngồi thẳng người lên, nhưng anh vẫn nhìn chăm chăm tôi, cánh tay đặt sau lưng tôi không thả ra.

Chương 136: Đàm Giảo (Phần 17.10)

Anh nghe được hết cả rồi.

Trong lỗ tai tôi đột nhiên trở nên im ắng, âm thanh gì cũng không nghe được. Tôi nói: "Đừng hiểu lầm, khi anh hôn mê không ngừng rên rỉ, ồn ào... Em sợ người bên ngoài nghe được, không có cách nào để cho anh im lặng cả."

Lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy mình ngu ngốc, tại sao không dùng tay? Nhưng Ô Ngộ cũng không truy hỏi, cả người như một dòng biển chứa đựng mạch nước ngầm.

"Ừ." Anh nói, "Tôi biết."
Tôi hơi giật mình.

Anh biết cái gì chứ?
Lúc này anh cũng không luẩn quẩn với vấn đề này, cúi xuống nhìn trên người, hỏi: "Băng gạc và thuốc... ở đâu ra thế?" Tôi chỉ cái hòm cho anh xem, đồng thời lấy tờ giấy kia ra: "Đây chính là người để lại cho em tờ giấy lần trước. Vẫn còn chưa có cơ hội cho anh xem, hai lần chữ viết y xì nhau." Không cần nhiều lời, Ô Ngộ cũng cảm thấy chuyện này khó mà tin nổi.

Nhưng vẻ mặt của Ô Ngộ đột nhiên trở nên vô cùng kì quái. Anh đột nhiên mở to mắt, cầm lấy tờ giấy, cảm xúc vô cùng kích động. Anh thậm chí còn muốn ngồi dậy, tôi vội đỡ lấy anh: "Không được, mau nằm xuống." Anh không nghe, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm tờ giấy kia.

Tôi hỏi: "Anh nhận ra chữ viết này, đúng không?"
Trên mặt anh hiện lên nụ cười, siết chặt eo tôi hơn vào trong ngực anh, mũi tôi toàn là mùi máu và thuốc. Sau đó ót tôi nóng lên, anh cúi đầu hôn lên tóc mai tôi, sau đó áp môi ở đấy không buông ra. Anh nói: "Giảo Giảo, hai

chúng ta được cứu rồi, đã có cái này... Chúng ta nhất định sẽ sống đi ra ngoài. Anh cam đoan em không cần phải lo lắng sợ hãi nữa."

Tôi ngược mắt nhìn anh, ánh mắt lộ ra chất vấn, nhưng anh đang chìm đắm trong niềm vui, hiển nhiên không có ý định giải thích. Anh buông tôi ra: "Trong hòm còn có gì nữa?"

Tôi mở hòm ra: "Ngoài thuốc, còn có thứ này, giống như một chiếc điện thoại nát, nhưng cũng không phải là điện thoại. Em đã thử qua, nhưng không dùng được, hơn nữa cũng không có tín hiệu." Anh cầm lấy nhìn, lộ ra nụ cười sâu xa: "Đây không phải điện thoại bình thường mà là điện thoại vệ tinh. Em chưa từng thấy sao? Khi anh còn đang học nghiên cứu sinh... từng làm một hạng mục liên quan. Chỉ là không biết tại sao lại làm hỏng." Điện thoại vệ tinh? Tôi từng nghe nói đến thứ này, nhưng vẫn là lần đầu nhìn thấy. Đã có nó căn bản không cần dựa vào mạng lưới điện thoại hay internet cũng có thể liên lạc được, nhưng sao lại có thứ này ở đây? Chẳng lẽ người thần bí kia còn đoán được cả chuyện đêm nay tín hiệu liên lạc sẽ bị gián đoạn?

Tôi cảm thấy mình giống như đang đứng trước một cái giếng sâu, bên trong sóng nước nhộn nhạo, giấu kín như bưng. Tôi mơ hồ nhìn thấy ánh trăng phản chiếu trên mặt nước, nhưng lại cảm thấy khó có thể tin được, ngẩng đầu, phát hiện Ô Ngộ đang loay hoay thứ kia.

Tôi hỏi: "Anh đang làm gì thế?"

"Xem có thể sửa được không."

Tôi giật mình: "Anh biết sửa cái này?"

"Tôi biết sửa rất nhiều thứ."

Cũng đúng, anh từng là người đàn ông khoa học tự nhiên ưu tú nhất, nghĩ lại những nam sinh học đại học gà rừng còn biết sửa máy tính. Thế nên Ô Ngộ sửa được máy bay thì cũng không có gì kì quái. Tôi vừa chú ý động tĩnh dưới nhà vừa yên lặng nhìn anh, nhưng mới qua vài phút, tôi phát hiện sai sai ở đâu đó.

Cho dù anh ngồi kia, dáng vẻ rất chăm chú sửa chữa linh kiện, thỉnh thoảng tìm kiếm đồ đạc trên kệ, nhưng chỉ một lúc mà trên mặt và cổ anh đầy mồ hôi. Lông mày hơi cau lại, sắc mặt cũng tái nhợt.

Chương 137: Đàm Giảo (Phần 17.11)

Tôi đột nhiên hiểu ra anh đang bị đau. Trong hòm cũng không có bất cứ thuốc giảm đau nào, anh hoàn toàn phải chịu đựng vết thương đau nhức. Cho nên mới tỉnh lại vì đau từ trong cơn mê, lúc này ngồi dậy cũng vô cùng khó khăn.

Tôi không biết tâm trạng hiện tại của mình như thế nào. Cho tới nay khi trải qua hoàn cảnh khó khăn đều là anh bảo vệ cho tôi đi rồi lại trở về. Kể cả vừa rồi khi tôi hoang mang lo sợ canh giữ trong căn phòng nhỏ này, khi anh tỉnh lại, cả người tôi dường như cũng sống lại theo anh, không còn sợ hãi, không còn uất ức nữa.

Bây giờ anh đang sửa điện thoại vệ tinh, đây có lẽ là cơ hội duy nhất của chúng tôi, nhưng nhìn thấy trên trán anh lấm tẩm mồ hôi, nhìn đôi tay run run của anh, nhìn thấy anh bị đau như vậy mà không nói gì với tôi... dường như tất cả là hiển nhiên. Tôi đột nhiên nhận ra thực ra anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường. Anh cũng sẽ biết đau đớn, yếu đuối, sợ hãi, tổn thương giống như cô gái bình thường là tôi. Hai chúng tôi chưa bao giờ là đại anh hùng, thiên tài gì đó, chúng tôi đang luân hồi trong vòng xoáy vận mệnh, chúng tôi đang phải cố gắng hơn so với người bình thường, nhưng vẫn chỉ là người bình thường. Cho dù nhìn anh cứng cõi như một toà thành cô độc cho tôi dựa vào.

Tôi cũng đột nhiên hiểu ra tại sao anh không chịu chấp nhận tôi.

Bởi vì anh cũng sẽ do dự lùi bước, nhưng đó không phải là yếu đuối mà là sự dịu dàng còn sót lại trong trái tim đã bị bóp nát.

Anh như vậy, sao tôi cam lòng để anh chịu khổ chứ?
Tôi không có thứ gì khác, đành cầm lấy băng gạc khô lau mồ hôi trên trán cho anh. Động tác của anh hơi dừng lại sau đó tiếp tục. Tôi mở chai nước ra, không uống ngụm nào, giữ lại cho anh, đưa nước đến bên môi, anh lại nói: "Tôi không khát, em uống đi."
Anh đổ mồ hôi đầy người lại bị thương như vậy, sao lại không khát chứ?

"Uống một chút đi." Tôi dịu dàng khích lệ.

"Thật sự không cần đâu." Anh thản nhiên nói.

Tôi im lặng một lúc: "Chẳng lẽ anh muốn em dùng cách vừa rồi cho anh uống?"
Đầu óc tôi có lẽ thực sự hỏng rồi hoặc là quá mệt mỏi căng thẳng, vậy mà lại thốt ra được những lời tống tài bá đạo như vậy.

Ô Ngô liếc tôi, ánh mắt kia khó mà có thể miêu tả, sau đó nhận lấy chai nước, tu hết nửa non, đưa cho tôi. Mặt tôi hơi nóng lên, nhận lấy uống mấy ngụm.

Tôi lại ra lỗ thông gió xem tình hình dưới nhà.

Hình ảnh dưới đó khiến người ta hơi xấu hổ.

Phùng Yên, Tô Hoàn và giáo sư Trần đang ở chung một chỗ.

Tầng hai còn có một phòng khách nhỏ, từ góc độ của tôi có thể nhìn thấy hơn nửa, Tô Hoàn ôm trọn eo Phùng Yên tựa trên ghế salon, còn giáo sư Trần sau khi bị người mang tới đứng yên, hai tay vẫn bị trói sau lưng, chỉ là vẻ mặt vô cùng giận dữ.

Tô Hoàn nói: "Tao hỏi mày lại một lần nữa đồ ở đâu. Nhà chúng mày còn muốn sống không?"

Sắc mặt giáo sư Trần trắng bệch: "Tôi không biết." Vừa dứt lời, tên cướp bên cạnh đã đâm ông. Giáo sư Trần vô cùng thê thảm, đau đớn ngã xuống đất. Tên côn đồ còn muốn đánh tiếp, Phùng Yên đột nhiên lên tiếng: "Nửa đời người ông ta đều được nuông chiều từ bé, theo như tôi đọc được trên mạng thì gọi là con trai bảo bối của mẹ. Ông ta chưa bao giờ quan tâm chuyện trong nhà này, sao biết được đồ giấu ở đâu. Nếu biết thì đã khai từ lúc bị đánh rồi."

Trên mặt Tô Hoàn cũng không nhìn ra được buồn vui, chỉ hôn Phùng Yên một cái nói: "Ừ."

Giáo sư Trần ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Phùng Yên, nhưng bà như thể không thấy, ánh mắt lộ ra sự trống rỗng.

"Tiện nhân." Giáo sư Trần mắng, "Bà là đồ đê tiện, những năm này tôi có lỗi với bà ở đâu chứ mà bà hại cả nhà tôi như vậy? Mẹ tôi nói không sai, bà quả nhiên là yêu tinh hại người..."

Khoé miệng Phùng Yên thoáng cười: "Đúng vậy, đời này ông đều không có lỗi với tôi. Bọn họ là tôi dẫn đến, tôi nội ứng ngoại hợp với bọn họ chính là muốn hại cả nhà ông không được sống yên ổn."

Giáo sư Trần lại bị mang đi nhốt vào phòng. Tô Hoàn dường như rất hài lòng với những lời vừa rồi của Phùng Yên, hai người lại tư tình trên ghế salon một lúc. Tôi nghĩ Tô Hoàn này đồ chưa đến tay mà đã đặc ý quên hình (*) rồi.

() vì đặc ý mà quên đi dáng vẻ vốn có của mình.*

"Mang cô em gái ra đây hỏi." Tô Hoàn lại ra lệnh cho đồng bọn.

"Trần Bảo Châu?" Phùng Yên cười nói, "Chỉ sợ anh không hỏi được gì từ cô ta đâu. Địa vị trong nhà của cô ta chỉ cao hơn em một chút thôi. Bà ta

đã sớm không thích đưa con gái này, sao mà nói cho cô ta biết đồ giấu ở đâu chứ?"

Tô Hoàn lại nói: "Cũng chưa chắc, dù sao cũng là con ruột, lại là người thành thật, không ép làm sao biết được."

Phùng Yên đứng lên nói: "Em về phòng trước."

Tô Hoàn cũng không ngăn lại, chỉ nắm tay bà mãnh liệt hôn một cái. Phùng Yên cúi đầu nhìn qua gã, nói: "Anh còn chưa thả con gái em sao? Nó không biết gì hết đâu."

Tô Hoàn tựa vào ghế, lười biếng nói: "Yên tâm, nó là con gái em, anh sẽ không để cho nó xảy ra chuyện gì. Nhưng bà già và chồng em coi trọng nó, con bé còn có chỗ hữu dụng."

Trong ánh mắt Phùng Yên hơi loé lên, cuối cùng chỉ gật đầu, bà đi ra đến cửa lại quay lại nói: "Em hỏi anh câu cuối cùng, trong nhà này là ai thông đồng đưa các anh vào?"

Tô Hoàn cầm điều thuốc, phả ra mảng khói lớn: "Em nghĩ xem còn ai không vừa mắt với cái nhà này?"

Chương 138: Ô Ngộ (Phần 17.1)

Ban đầu tôi có một giấc mơ rất ngọt ngào.

Tôi và Đàm Giảo ngồi trong bãi đất trống bên ngoài cửa hàng sửa xe, tôi hút thuốc lá, cô ấy nghịch điện thoại. Hút một lúc, tôi ôm cô ấy qua đặt lên đùi, cúi đầu hôn cô ấy. Cô ấy không ngừng lẩm bẩm bên tai tôi nói gì đó, chỉ là nghe không rõ, còn cả tiếng cười của cô ấy quanh quẩn như gió xuân. Tôi nhìn thấy rất rõ hoa văn trên váy cô ấy, tinh tế mềm mại. Tôi giữ làn váy cô ấy, cô ấy bắt lấy tay tôi.

"Giảo Giảo, Giảo Giảo." Tôi thấp giọng gọi cô ấy, "Ở bên anh được không?"

Nhưng cô ấy chỉ mỉm cười, không trả lời.

Tôi cảm thấy chưa đủ, ôm cô ấy chặt hơn, sau đó một tay giữ chặt đôi chân nhỏ của cô ấy. Cô ấy trừng tôi, tôi khẽ cười: "Muốn làm như vậy lâu lắm rồi."

Chẳng biết từ lúc nào người trong ngực đã biến mất, tôi mới phát hiện mình đang đứng trong một căn phòng tối đen, không thấy rõ xung quanh. Tôi bắt đầu chạy về phía trước, tìm kiếm đường ra. Trong lúc đó tôi thấy một bóng người quen thuộc hiện lên, cô ấy đang chạy, chỉ là không nhớ nổi được cô ấy là ai.

"Ha ha ha..." Có người đàn ông cười quái dị trong bóng tối ở ngay phía sau chúng tôi. Cuối cùng tôi đã thấy được khuôn mặt hoảng sợ của cô ấy. Thực ra vẫn không thấy rõ ngũ quan, chỉ là khuôn mặt mơ hồ, nhưng tôi đột nhiên nhận ra đó là Ô Diệu.

Ô Diệu!

Tôi không phát ra được tiếng hét, tôi muốn đuổi theo con bé, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp được. Căn phòng màu đen đột nhiên biến mất.

Tôi đứng trước một cánh cửa sổ, ngoài cửa sổ có người, mái tóc dài màu đen, mặc áo phông trắng, váy ngắn, đôi chân nhỏ dài. Cô ấy ngồi chỗ kia không ngừng khóc. Tôi nghe thấy cô ấy gọi "A Ngộ".

Nước mắt tôi đột nhiên trào ra: "Giảo Giảo!"
Cô ấy không ngừng khóc, tôi lại bất lực nhìn cô ấy ở bên này.

Sau đó Đàm Giảo cũng biến mất. Một mình tôi lủn xủn trong đất cát, trong tay là một ít vật liệu gỗ và gạch ngói. Tôi đang xây nhà, ra sức dựng nhà, nhưng vùng sa mạc này cát lún quá nhanh, ngôi nhà đó hoàn toàn không xây nổi.

Tôi không ngừng lặp lại.

Sau đó tôi khát nước, muốn uống nước, mở tủ lạnh trước mắt ra. Bên trong là nước lạnh có ga, còn cả một thùng lớn màu đen. Tôi nhìn thoáng qua trong thùng, xương người, thịt và máu đang trôi nổi...

Đó là... thi thể của ai?
Tôi nhìn chúng, nước mắt trào ra.

Tôi đổ mồ hôi lạnh bừng tỉnh, trong lòng lạnh buốt.

Nhìn thấy bóng tối mơ hồ trước mắt, còn cả cô gái đang nằm trên người hôn tôi, tôi đột nhiên hiểu ra tất cả.

Đã hiểu ra tại sao mình yêu mến cô ấy, tại sao lại không thể có được cô ấy.

Tất cả cố gắng trong cuộc sống hơn hai mươi năm trước của tôi đều là vì xây dựng một tương lai cho mẹ và Ô Diệu, nhưng tôi thất bại thảm hại mất đi tất cả. Lúc tôi quay người lại đã không nhận ra được chính mình nữa.

Còn bây giờ đừng nói cái gì xây dựng tương lai, ngay cả tương lai tôi vẽ ra cho mình và Đàm Giảo đều không làm được, cho nên tôi thường xuyên hỏi Ô Ngộ kia có tư cách gì mà yêu cô ấy chứ? Tôi có thể cho cô ấy được gì?

Nếu như tương lai tôi xây dựng cho cô ấy lại sụp đổ, không còn tồn tại thì làm thế nào?

Giảo Giảo, xin hãy tha thứ cho sự yếu đuối và bi thương của anh. Ô Ngộ kia đã bị vây trong đó quá lâu, hiện nay người hãn ao ước nhất lại không dám ôm.

Tôi vươn tay ôm lấy cô ấy. Cô ấy hơi giật mình vì sự tĩnh lặng của tôi, gần như lập tức nhích ra. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy lập tức đỏ lên, trong lòng tôi lại mềm mại. Về phần cô ấy lăm bẫm giải thích gì đó, tôi đều không có nghe.

Chương 139: Ô Ngộ (Phần 17.2)

Nhưng sự đau đớn từ trong cơ thể khiến tôi dần tỉnh táo lại, cho nên mới không bắt cô ấy lại, chỉ ra sức hôn mãnh liệt để che giấu ham muốn chiếm hữu.

Nhìn tờ giấy người thân bí kia để lại, còn thêm chữ viết không thể quen thuộc hơn, khiếp sợ qua đi, tôi thoáng hiểu được trình tự thời gian và logic trong đó. Tôi bắt đầu sửa chữa chiếc điện thoại vệ tinh kia, chỉ là vô cùng khó bởi vì đã bị hỏng linh kiện mấu chốt.

Cô ấy tựa vào tường, nhìn ra bên ngoài.

Một lát sau, tôi vẫn không thể kiên trì nổi. Những loại thuốc kia chỉ có thể tiêu viêm cầm máu tạm thời, nhưng không thể giảm bớt vết thương và đau đớn. Thực ra nếu không phải nhìn thấy tờ giấy kia, tôi còn không xác định được liệu mình có đến được bệnh viện, sống đến được bình minh hay không. Song hiện tại nhìn cô ấy yên tĩnh như vậy, tôi cũng tràn đầy khát vọng tỉnh táo và ý chí muốn sống mãnh liệt. Cô ấy luôn dựa vào tôi, không oán không giận đi theo tôi, tôi phải cứu hai chúng tôi ra ngoài.

Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra làm nhòa tầm mắt tôi. Thỉnh thoảng tôi dừng lại đợi quen với sự đau đớn mới tiếp tục.

Cô ấy phát hiện ra.

Tôi biết rõ thực ra cô ấy luôn liếc trộm tôi.

"Anh thực sự không sao chứ? Có cần... nằm xuống nghỉ ngơi một lát không?" Cô ấy vô cùng lo lắng hỏi.

Tôi đáp: "Không sao. Không có thời gian."

Cô ấy căn môi nhìn tôi, lấy băng gạc thừa lau mồ hôi cho tôi. Dáng vẻ cô ấy vô cùng khổ sở, tôi lơ đãng ngược mắt nhìn cô ấy. Ma quỷ xui khiến, tôi nhích mặt sát vào khẽ chạm vào cô ấy: "Nhìn bên dưới đi, tôi có thể chịu được."

Nước mắt của cô ấy im ắng rơi xuống, đôi mắt đỏ au, không biết đêm nay cô ấy đã rơi bao nhiêu nước mắt. Cô ấy "ừ" một tiếng, sau đó đột nhiên ngửa mặt lên, khẽ hôn lên mặt tôi. Động tác của tôi dừng lại, cô ấy cũng đã quay người, tiếp tục nhìn chăm chăm bên ngoài.

Người phụ nữ tôi yêu mến vui vẻ linh hoạt, hiện tại cô ấy trở nên dịu dàng mà im lặng.

Tôi yên tĩnh một lúc, để dời đi sự chú ý với cơn đau, cũng làm cho cô ấy phân tâm, hỏi: "Tình hình thế nào rồi?"

Cô ấy kể đại khái, sau đó hỏi tôi: "Nếu như Phùng Yên không phải là nội gián, vậy anh cảm thấy là ai?"

Tôi nhìn đồ trong tay, trong lòng chùng xuống, không thể lắp ghép được nữa rồi, linh kiện quan trọng nhất đã hỏng, không thể nào sửa được. Làm thế nào đây?

Tôi đáp: "Tô Hoàn vì cầu tài mà đến. Giáo sư Trần và Trần Như Anh không có khả năng, Trần Bảo Châu là phụ nữ, muốn tài sản thì không cần chọn cách như vậy, với tính cách của chị ta cũng hoàn toàn không có khả năng. Theo lý thuyết, kẻ tình nghi lớn nhất là Đường Lan Lan và Trịnh Chí Vĩ."

Đàm Giáo nói: "Nhưng Đường Lan Lan bị bọn họ làm nhục rồi."

Tôi gật đầu: "Vậy nên chỉ còn lại một người thôi."

Đàm Giáo sờ cằm, suy nghĩ một chút nói: "Đúng vậy, hơn nữa dựa theo tính cách thì mưu cầu của Đường Lan Lan và Trịnh Chí Vĩ cũng không giống nhau. Em có cảm giác, Đường Lan Lan thực ra rất hưởng thụ bầu không khí gia đình hiện tại, hưởng thụ bị bà lão điều khiển, hưởng thụ việc mình như cá gặp nước, thậm chí còn đặc ý hơn so với Phùng Yên và Trần Bảo Châu. Chỉ là cô ta không nghĩ tới bà Trần lại không hề mềm lòng hi

sinh cô ta. Trịnh Chí Vĩ thì ngược lại, trời sinh tính cách lỗ mãng láu cá, trong mắt cũng có dã tâm. Tuy nói là công tử của xí nghiệp nhỏ, nhưng cũng không nhất định có tài lực. Nếu gã biết được nhà họ Trần giấu gia sản, nội ứng ngoại hợp với đám cướp này sau đó chia của không phải là không có khả năng."

Chương 140: Ô Ngộ (Phần 17.3)

Phân tích của cô ấy rất hợp lý, trong lòng tôi đang tính toán, điện thoại vệ tinh đã không thể sửa được rồi, tôi có thể sử dụng linh kiện của nó làm cái khác, chỉ cần có thể truyền được tín hiệu cầu cứu đơn giản ra ngoài là được.

Để lại hộp cấp cứu và tin tức là người kia, có phải cũng nghĩ tới điều này hay không? Biết rõ dù cho nó bị hỏng bất ngờ, tôi cũng sẽ nghĩ ra cách? Nghĩ vậy trong lòng tôi lại dấy lên tin tưởng.

Dưới nhà đột nhiên truyền đến tiếng phụ nữ gào khóc.

Lại xảy ra chuyện rồi.

Lần này là cặp đôi Trần Bảo Châu. Cửa phòng mở ra, chị ta khóc, quát: "Súc sinh, súc sinh! Tôi không nên tin tưởng anh!" Bạn trai chị ta Trịnh Chí Vĩ vô cùng chật vật từ trong phòng chạy ra, trên mặt là vết máu. Trần Bảo Châu đi theo sau, ra sức đánh về phía gã.

Dây thừng trên hai người chẳng biết đã cởi ra từ lúc nào. Cho nên quả nhiên là gã rồi.

Trịnh Chí Vĩ đối diện với tên cướp, không hề sợ chút nào, còn bắt lấy tay đối phương hô: "Ngăn cô ta lại!" Tên cướp cũng nghe thấy, hai người đi lên trước bắt lấy Trần Bảo Châu. chị ta ra sức giãy dụa, lại bị ném vào trong phòng. Hai người kia trao đổi ánh mắt, dường như có thể nghe thấy tiếng đấm đá trong phòng. Trần Bảo Châu "không nghe lời" bị đánh, sau đó không còn chút tiếng động nào.

Xem ra chỉ sợ là khi cặp đôi này bị nhốt vào đã nói gì đó hoặc Trịnh Chí Vĩ lộ ra chân tướng, Trần Bảo Châu mới kích động phần nộ như vậy, còn Trịnh Chí Vĩ cũng vô cùng chật vật.

Hai tên cướp kéo nhau ra ngoài, lúc này Tô Hoàn cũng đi xuống nhà, như cười như không nhìn Trịnh Chí Vĩ. Gã và một tên cướp đang hút thuốc, nhả khói phì phò, mắng: "Mợ nó, một con đàn bà vừa xấu vừa ngu xuẩn, thực sự cho rằng tao sẽ lấy nó sao? Anh Tô, con đàn bà này tùy cho các anh chơi, không cần nể mặt em. Mợ nó, đã già còn là xử nữ, y như mẹ mẹ nó, nhìn phát buồn nôn. Chia tiền là em đi ngay, ai thèm chơi với nó?"

Trịnh Chí Vĩ càng nói càng tức, dứt khoát đứng lên đi đến bên cửa, lẩm bẩm: "Trần Bảo Châu, đừng cho là tôi không biết những chuyện trước kia của cô. Thích thẳng công tử bột, suýt chút nữa theo nó bỏ trốn đúng không? Lại còn giả vờ ngây thơ thuần khiết trước mặt tôi. Mẹ cô như thế nào thì khi về già cô cũng như thế đấy, tôi nghĩ đã thấy buồn nôn đến mức ngay cả cơm ăn không vào, lại còn phải diễn kịch mỗi ngày với nhà các người. Tôi nói này nhà các người đúng là đáng đời! Đáng bị cửa nát nhà tan!"

Cho dù ấn tượng của tôi không tốt đối với Trịnh Chí Vĩ, nhưng gã đột nhiên lộ ra bộ mặt này vẫn khiến trong lòng tôi càng chán ghét hơn.

Trong cửa truyền đến tiếng khàn khàn của Trần Bảo Châu: "Bà... dù cố chấp thế nào cũng là mẹ tôi. Người nhà tôi không có khó chịu như anh nói... Tôi không hận chuyện bà làm với tôi... nhưng mà anh... sao anhỡ phụ lòng tôi và mẹ tôi? Tôi là thực lòng muốn kết hôn với anh... Anh là đồ súc sinh!"

Trịnh Chí Vĩ đứng tại cửa cười lạnh, không đáp.

Lời Trần Bảo Châu khiến tôi hơi bất ngờ. Bởi vì theo như Đàm Giáo nói suốt nửa đêm nay, người nhà họ Trần không ngừng lên án nhau, phản bội và nhát gan. Những lời của Trần Bảo Châu chứa sự cảm thông và mang lại hi vọng duy nhất.

Tôi liếc Đàm Giáo, lại phát hiện cô ấy cũng giật mình.

Tô Hoàn và Trịnh Chí Vĩ trong phòng khách không để ý tới Trần Bảo Châu nữa, bọn gã cúi đầu thì thầm gì đó. Lúc này Trần Bảo Châu có lẽ đã tỉnh táo lại rồi, còn nói thêm: "Các người để cho tôi đi ra chăm sóc mẹ. Nếu bà thực sự xảy ra chuyện, các người cũng không chiếm được gì đâu."

Dường như cảm thấy những lời này chị ta nói có lý, Tô Hoàn khẽ liếc Trịnh Chí Vĩ gật đầu. Trịnh Chí Vĩ chẳng lộ ra chút vẻ mặt nào. Một lát sau hai tên cướp kéo Trần Bảo Châu từ trong phòng ra. Chị ta bị đánh bầm dập, tóc tai rối loạn. Bọn họ nhét chị ta vào bên cạnh bà Trần. Lúc này bà Trần nằm trong góc phòng khách, nước mắt Trần Bảo Châu cuộn cuộn rơi xuống, nhào vào người mẹ.

Lúc này một tên cướp từ ngoài đi vào, thì thầm một lúc với Tô Hoàn. Gã gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh. Vẻ mặt gã hơi kì quái, như là độc ác, như là đè nén hưng phấn nào đó.

Tim tôi khẽ run lên.

Bọn chúng còn mưu đồ khác.

Bọn chúng muốn phóng hoả, huỷ thi diệt tích.

Chương 141: Đàm Giảo (Phần 18.1)

Sau đó khi tôi nghĩ lại mới phát hiện tất cả chuyện xảy ra đêm đó thực ra đều đã có điềm báo. Trong mấy ngày gần ngủi chúng tôi ở chung, thực ra đều có thể bắt được dấu vết của những người tâm lý vụn vẹo. Phản bội, ghen ghét, bi thương, áp lực đều phát ra từ đau khổ sâu trong nội tâm. Sau khi chịu đủ khổ cực và tuyệt vọng ở nhà họ Trần, người che giấu cuối cùng trong đó hung ác và cũng đơn giản đến mức tận cùng.

Tôi không có cách nào đồng ý với hành vi của người kia, nhưng tôi hiểu người đó đã không còn con đường nào để đi.

Trần Bảo Châu chúng tôi nhìn thấy trước mặt sau khi trải qua phản bội, trên mặt Ô Ngộ tái nhợt, chỉ có khí lạnh. Anh như thế đã quen với cuộc sống đau khổ, cúi đầu xuống tiếp tục sửa điện thoại vệ tinh.

Cũng không bao lâu, bà Trần trúng gió không còn run rẩy nữa, đôi mắt nửa khép nửa hở, ý thức cũng không rõ ràng. Trần Bảo Châu được cởi trói, quỳ gối ngồi trước người bà, vô cùng kiên nhẫn mớm nước, mớm thuốc, lau mặt và lau tay cho bà.

Trịnh Chí Vĩ và Tô Hoàn cũng không còn kiêng dè gì. Trịnh Chí Vĩ ngồi bên cạnh bọn chúng, hút thuốc lá nói chuyện. Ánh mắt nhìn Trần Bảo Châu tựa như con kiến có thể tùy ý bóp chết. Tuy gã mang khí chất con cái nhà giàu mới nổi, miệng cọp gan thỏ không hề hợp với đám tội phạm, nhưng gã lại cố làm ra vẻ mình am hiểu. Tô Hoàn ôm Phùng Yên ngồi một bên, bộ dáng đại ca ôm được mỹ nhân. Biểu hiện của Phùng Yên vẫn rất thờ ơ. Từ sau khi xuống nhà, bà chưa từng thềm liếc bên trên, tôi cảm thấy cảm kích bà.

Những người khác vẫn còn bị nhốt trong phòng.

Đột nhiên bà Trần phát ra tiếng ấp úng hàm hồ, tất cả mọi người nhìn sang. Trần Bảo Châu lập tức nâng đầu bà ta dậy. Nếu như bà ta thực sự nói gì đó thì cũng chỉ có chị ta nghe được. Qua mấy giây, bà ta lại thở đều đều, Trần Bảo Châu ngẩng đầu, vẻ mặt hơi bi thương, có lẽ dùng từ bi tráng thì thích hợp hơn.

Tô Hoàn đứng lên: "Bà ta nói gì?"

Trần Bảo Châu thấp giọng: "Tôi hỏi bà rồi. Cuối cùng bà cũng nói... cái vòng lớn kia ở bên trong tường viên gạch thứ ba... ở phía bên phải phòng tiếp khách ở tầng hai phòng hai anh tôi. Tôi không nghe được rõ lắm."

Tô Hoàn lộ ra vẻ vui mừng, liếc Trịnh Chí Vĩ, Trịnh Chí Vĩ cũng hơi kích động, khẽ gật đầu. Tô Hoàn chọn hai tên đồng loã lên nhà, nói: "Hai người cầm dụng cụ đập tường ra lấy đồ." Rồi sau đó nói với Trần Bảo Châu: "Cô làm tốt đấy, cuối cùng nhà họ Trần cũng có một người đầu óc tinh táo. Cô chỉ cần ngoan ngoãn bảo bà ta nói hết nơi giấu đồ, như vậy cả nhà cô sẽ không sao. Tôi cam đoan chúng tôi chỉ cần tiền thôi."

Ánh mắt Trần Bảo Châu trở nên hơi trống rỗng, như là đã hoàn toàn tuyệt vọng khuất phục: "Anh... nói phải giữ lời. Tiền tài trong mắt tôi không quan trọng, tôi sẽ bảo mẹ lấy ra hết. Chỉ cần anh có thể bảo đảm mẹ tôi, anh trai, cháu gái... tất cả mọi người bình an."

Tô Hoàn thoáng cười: "Tôi nói chuyện đương nhiên giữ lời."

Trong lòng tôi tức giận, vừa rồi Ô Ngộ đã nói với tôi mồi lửa kia rất có thể là do bọn Tô Hoàn đốt để hủy thi diệt tích. Cho nên những thứ chúng tôi loại bỏ trước đó đều không có tác dụng. Hiện tại gã lại nói những lời thề lửa gạt Trần Bảo Châu. Trước mặt tội phạm, người bình thường yếu đuối bất lực, mặc cho bọn chúng chà đạp như vậy đấy.

Đúng lúc này, tôi chú ý tới Phùng Yên liếc Trần Bảo Châu, hai người chỉ thoáng nhìn nhau, sau đó rời đi, không có bất cứ biểu tình gì.

Tôi không hiểu ánh mắt của bọn họ có ý nghĩa gì, là coi thường hay là đồng tình với nhau, hay là chỉ còn sự lạnh lùng?

Chương 142: Đàm Giảo (Phần 18.2)

Một căn phòng khác được mở ra, một cô gái lão đảo đi ra. Tất cả mọi người nhìn cô ta với ánh mắt khác nhau. Tôi là thương cảm thật sâu. Đó là Đường Lan Lan, quần áo bị rách tơi tả, miễn cưỡng lắm mới che được cơ thể. Trên người trên mặt còn có một ít dấu vết xanh tím, ánh mắt trống rỗng. Có mấy gã thấy cô ta đi ra còn cười thành tiếng. Tôi nhìn bọn chúng, trong lòng vô cùng chán ghét, ngược mắt nhìn Ô Ngộ, anh cũng ngẩng đầu nhìn bên dưới, ánh mắt lạnh như băng.

"Giúp tôi chăm sóc mẹ." Trần Bảo Châu nghẹn ngào nói, nhưng cả người Đường Lan Lan như cái xác không hồn, trong ánh mắt chỉ có sự trống rỗng. Mất một lúc lâu cô ta mới hiểu lời của Trần Bảo Châu, ánh mắt cũng liếc vào người bà Trần nằm trên mặt đất. Cô ta từ từ ngồi xổm xuống, khoe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai, cứ thế nhìn chăm chăm, cũng không ra tay hỗ trợ, cũng không lên tiếng. Vì thế Trần Bảo Châu cũng không nói gì nữa.

Phùng Yên nói: "Tôi muốn uống nước."

Tô Hoàn hất tay, lập tức có tên đồng bọn cầm bình nước từ trong bếp đi ra. Tô Hoàn nhận lấy, mở ra cho bà. Phùng Yên từ từ uống. Đám đồng bọn đứng xung quanh, ba người phụ nữ trên mặt đất như miếng thịt nằm trên thớt. Không khí bỗng nhiên an tĩnh lại.

Ngay sau đó, một người vốn được Tô Hoàn sai đi lấy đồ, lão đảo từ thư phòng chạy về, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ, trên người còn có vết máu, gã nói: "Lão đại, Hà Tam... không còn thở nữa rồi! Lúc chúng tôi đục tường, đèn chùm rơi xuống, đúng lúc đập vào cậu ta! Một đầu nhọn cắm thẳng vào đầu..."

Tô Hoàn biến sắc, mấy người khác xông vào thư phòng. tôi không thấy được tình hình cụ thể bên trong, nhưng tôi dường như nghe thấy tiếng xì xào của đám người.

Một lát sau, Tô Hoàn đi ra, tay cầm viên ngọc bích, màu sắc trong suốt. Mặt gã lạnh lùng, hai tay cũng dính máu. Đi xuống nhà, gã đá một cái vào người bà Trần và Trần Bảo Châu. Bà Trần vẫn nhắm mắt, phát ra tiếng nức nở.

Trần Bảo Châu khóc ghé vào người mẹ: "Các người làm gì!"
"Mẹ kiếp!" Tô Hoàn mắng, "Bà lão kia có phải bà còn thiết kế bầy không? Đồ biến thái! Tại sao đèn chùm lại rơi xuống vừa vặn làm chết một người anh em của tao? Mẹ kiếp!" Nhắc chân còn lại đá. Phùng Yên ở bên cạnh thấy, vội vàng kéo gã: "Tô Hoàn!" Cú đá kia trật đi. Tô Hoàn vung tay gạt bà ra: "Mẹ kiếp, em đừng cản anh!" Phùng Yên bị đẩy lên ghế salon, nhìn qua mọi người, thoáng cười lạnh.

Trần Bảo châu bị dọa hoảng sợ khóc: "Chuyện này... chuyện này... đèn chùm đã nhiều năm rồi, mẹ tôi sao biết thiết kế bầy gì chứ? Trước đó đâu có ai biết ngọc giấu ở đâu. các người phá tường khiến nó bị chấn động rơi xuống, đây là tai nạn... sao lại đổ lên chúng tôi!" Đường Lan Lan luôn trốn phía sau, không ngẩng đầu, cũng không phát ra bất cứ tiếng gì, như thể sợ hãi tất cả.

Có lẽ là Trần Bảo Châu nói khá hợp lý, Tô Hoàn đỏ mặt thờ hờn hển mấy cái, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm bọn họ một lúc lâu, lạnh lùng nói: "Chúng tao sẽ tính sổ chuyện này sau. Tốt nhất các người khai nốt chỗ giấu đồ sớm một chút thì sẽ dễ chịu hơn đấy."

Chương 143: Đàm Giảo (Phần 18.3)

Người bên cạnh hỏi: "Lão đại, vậy Hà Tam... làm thế nào đây?" Tô Hoàn nói: "Dù sao cũng là anh em phải chôn cất cho cậu ta, lúc đi sẽ mang theo. Còn phần tiền kia chia cho người nhà cậu ta." Những tên đồng bọn còn lại gật đầu.

Trong phòng lại yên tĩnh. Tô Hoàn tựa trên ghế salon, trong tay cầm viên ngọc, xem một lát, lại ném cho đám đồng bọn.

"Đồ này thực sự có giá trị hơn tám trăm vạn sao?" Có người hỏi.

"Đúng vậy." Trịnh Chí Vĩ nhận lấy viên ngọc, ánh mắt cũng trở nên tham lam, "Cô ta nói với tôi đấy. Tôi cũng từng hỏi người trong nghề rồi. Một con mọt sách như cô ta sẽ không biết nói dối hay nói khoác đâu, lời nói đáng tin đấy." "Cô ta" tất nhiên là chỉ Trần Bảo Châu. Trần Bảo Châu gần như ngập tràn oán hận nhìn gã, hốc mắt vì khóc mà đỏ lên.

Hiện tại vẫn là nửa đêm, Tô Hoàn ngoài vợ vét được tất cả tiền mặt vàng thỏi, còn chiếm được vật báu thứ nhất. Bọn chúng mất đi một người, còn lại sáu người, hai người ở bên ngoài tìm kiếm tung tích của tôi và Ô Ngộ, không biết sẽ quay lại lúc nào.

Chúng tôi vẫn không có cách nào đối đầu với đám tội phạm. Bọn chúng đã chuẩn bị cướp của nhà này trong thời gian dài, có cả một tối lại cộng thêm một ngày, cho đến tận khi lấy được đồ bọn chúng muốn, sau đó phóng hoả.

Nhưng thực ra thời gian dành cho bọn chúng cũng không còn nhiều nữa, bởi vì ngày mai Tráng Ngư và Thẩm Thời Nhận sẽ chạy đến đây, một khi phát hiện không liên lạc được với tôi, phát hiện tình hình bất thường sẽ báo

cảnh sát. Hiện tại tôi thậm chí vô cùng cảm kích hành động của Trần Bảo Châu, chỉ hi vọng chị ta có thể kéo dài thêm chút cho đến khi cảnh sát chạy tới.

"Xong rồi." Ô Ngộ đột nhiên thấp giọng nói, tôi quay đầu nhìn lại phát hiện điện thoại vệ tinh cũng không sửa được, trong tay anh có thứ gì đó kì quái.

"Đây là gì thế?" Tôi hỏi.

Anh suy nghĩ một chút, dường như đang nghĩ xem nên giải thích với tôi thế nào, sau đó nói: "Không sửa được điện thoại, tôi dùng linh kiện làm vô tuyến điện mini gửi đi tín hiệu.

Tôi: "Gì cơ?"

Anh: "Tôi dùng nó gửi tín hiệu cầu cứu SOS và tọa độ của chúng ta qua kênh công cộng."

Tôi sống nửa đời người còn chưa từng thấy được người đàn ông lợi hại như vậy. Tôi nhìn ngón tay thon dài thô ráp của anh đặt lên thứ đồ kia, bắt đầu gửi tín hiệu đi. Bên trong vẫn tối đen, chỉ có ánh sáng mặt trăng mỏng manh chiếu vào sàn gỗ. Tôi đột nhiên chú ý tới phần băng gạc ở bụng anh, mơ hồ có vết máu chảy ra. Anh đã không đổ mồ hôi một lúc rồi, lúc này trên trán lại bắt đầu có. Tôi không biết anh rốt cuộc đau đớn bao nhiêu, nhưng động tác trên tay anh ngừng lại, sờ túi quần, lấy ra điều thuốc lá, liếc tôi một cái.

Tôi lập tức hiểu ra, lấy điều thuốc trong gói, đưa lên miệng anh. Trong bóng tối, đôi mắt đen kịt của anh càng nhìn chăm chăm tôi, ngậm lấy điều thuốc. Tôi cầm lấy bật lửa, châm cho anh. Anh khẽ phả ra hai làn khói vây quanh chúng tôi. Anh cúi đầu tiếp tục loay hoay, đồng thời nói: "Hút điều thuốc nâng cao tinh thần."

Tôi vô cùng đau lòng: "Em cũng muốn thử."
Anh nói: "Không được."
Tôi: "Tại sao?"

Anh: "Tôi cảm thấy thuốc lá là thứ sa đoạ, không muốn để cho em dính vào."

Trong lòng tôi lập tức dâng lên cảm xúc phức tạp, có chút ngọt ngào, nhưng cũng có chút đau nhức. Tôi dựa vào găng anh, tới gần điều thuốc anh ngậm trong miệng: "Không chừng chúng ta sẽ không sống qua được đêm nay, sa đoạ thì sa đoạ. Em cũng muốn nếm thử xem thử khiến anh say mê rốt cuộc có hương vị gì."

Chương 144: Đàm Giảo (Chương 18.4)

Anh biết rõ tôi lại gần nhưng không ngăn đầu lên. Anh bỏ một tay ra, phả hai ngậm khói, mỉm cười: "Chúng ta sẽ không chết ở đây. Tôi nhất định có thể mang được em ra ngoài." Rồi sau đó bàn tay nhuộm đầy mùi máu và thuốc lá chạm vào mặt tôi. Tôi không nhúc nhích, khe khẽ thở, cảm nhận sự trấn an của anh. Một lát sau, anh thả tay xuống.

Lòng tôi đột nhiên bình tĩnh trở lại, tất cả kinh hoàng, mất phương hướng và lo lắng cũng không còn tăm hơi, chỉ có dáng vẻ chân thật của anh ngay tại trước mắt.

Bà Trần ở dưới nhà vẫn còn run rẩy, lơ mơ: "Ta... ta... không có... đi, đi..." Tô Hoàn cầm lấy viên ngọc ngời xõm trước mặt bà ta, đưa tay tới gần mắt bà ta: "Bảo bối của bà ở đâu?"

Bà Trần trúng gió, cả người lơ đờ, hốt hoảng nhìn viên ngọc, im lặng. Tô Hoàn mỉm cười, Trần Bảo Châu ở bên cạnh lại khóc: "Mẹ, nói cho bọn họ đi. Dù sao chết cũng không mang đi theo được, chỉ cần chúng ta còn sống là được. Mẹ, con muốn mẹ không có việc gì, muốn cả nhà đều không có

việc gì..." Chị ta khóc nức nở, nhưng giữa lông mày lộ ra sự kiên định. Tôi cảm thấy rầu rĩ, chỉ cảm thấy Trần Bảo Châu không chỉ thật thà chất phác, hoá ra còn có tình người nữa.

Bà Trần không có động tĩnh gì, từ góc nhìn của tôi chỉ thấy Trần Bảo Châu ôm bà, còn Tô Hoàn đứng đó. Trần Bảo Châu đột nhiên ghé tai vào bên miệng bà Trần, ánh mắt Tô Hoàn sáng lên. Một lát sau, Trần Bảo Châu lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Tô Hoàn lạnh lùng mở miệng: "Bà ta nói gì?"

Trần Bảo Châu: "Mẹ tôi bảo...vòng tay trầm hương kia để ở trong máng nước của tầng hầm sâu sau. Mẹ tôi... đã giao ra hai thứ đáng giá nhất trong nhà rồi, anh có thể thả chúng tôi không?"

Tôi có thể cảm giác được lũ cướp đều hơi phấn chấn, Tô Hoàn thoáng cười: "Nếu các người sớm thành thật có phải bây giờ tất cả đều vui vẻ không." Vung tay lên, hai tên trộm đi ra ngoài.

Trước đó chúng tôi từng đến tầng hầm kia, cửa phòng bình thường đóng chặt, lạnh lẽo, âm u, chất đầy đồ đạc, tôi đoán có lẽ trước đó bọn chúng cũng không cần thận điều tra.

Bầu không khí lại rơi vào chờ đợi.

Nhưng tôi không nghĩ tới, đêm nay lại xảy ra biến cố khác.

Có lẽ sau khoảng mười phút, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân và thở dốc dồn dập, một tên cướp được Tô Hoàn phái đi lấy vòng, trên người đầy máu, mặt mũi hoảng hốt chạy về.

Tô Hoàn vội đứng lên: "Xảy ra chuyện gì?"

Người nọ nói không ra lời, ngón tay chỉ vào Trần Bảo Châu: "Tầng hầm có bẫy! Một con dao găm từ trong tường bắn ra giết chết Đại Vương!"

Mọi chuyện quá khác thường, tất cả mọi người đều yên tĩnh, Trần Bảo Châu cũng rơi vào mê mang. Tô Hoàn có phản ứng nhanh nhất, lao ra khỏi

phòng, mấy tên trộm cũng chạy theo ra ngoài, chỉ để lại hai tên trông giữ mọi người.

Tôi liếc Ô Ngộ, nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt lẫn nhau.

Không bao lâu, Tô Hoàn trở lại, mặt lạnh lùng, Đại Vượng kia không thấy đâu, có thể thấy là không cứu được. Tô Hoàn dùng một tay tóm Trần Bảo Châu, quát: "Xảy ra chuyện gì? Mẹ mày thiết kế bẫy? Mày dám thiết kế bẫy? Anh em tao chết rồi!" Tên cướp khác cũng lộ ra ánh mắt hung ác, nhưng giọng của Tô Hoàn vô cùng kì lạ.

Sắc mặt Trần Bảo Châu trắng bệch: "Anh... nói gì thế, tôi không hiểu. Bình thường tăng hàm đều để đồ, làm sao có bẫy chứ? Sao tôi biết có bẫy chứ? Tôi... tôi..." Cả người vô cùng bối rối.

Chương 145: Đàm Giảo (Phần 18.5)

Trịnh Chí Vĩ đột nhiên mở miệng: "Cô ta không lừa anh đâu, hôm qua tôi còn đến tầng hầm với cô ta, không có gì khác thường hết."

Tô Hoàn hỏi: "Các người đi tầng hầm làm gì?"

Trịnh Chí Vĩ hất tay ra hiệu không có liên quan gì đến việc này, sau đó cười mỉa: "Chúng tôi ở trong tầng hầm... tìm một chút kích thích. Lúc ấy cô ta thực sự không làm gì khác."

Trong lòng tôi hơi chấn động.

Sắc mặt Tô Hoàn khó đoán, đột nhiên nói: "Mang cô nhỏ kia ra đây." Phùng Yên biến sắc, Tô Hoàn cũng không nhìn bà. Trần Như Anh luôn bị nhốt trong phòng, xem ra ngoài Phùng Yên thì cô ta được đối xử tốt nhất. Lúc này bị người từ bên trong lôi ra, tôi nhìn tình trạng của cô ta cũng không tốt lắm, tóc tai lộn xộn, đồ ngủ cũng không thay. Sắc mặt tái nhợt, hơi hoảng hốt. Không biết trước khi chuyện trên nhà xảy ra, cô ta đã nhìn lén bao nhiêu rồi. Bình thường tôi cảm thấy cô ta lòng dạ hẹp hòi, nhưng nhìn cô ta bây giờ yếu ớt, tái nhợt, miễn cảm như thế, như con mèo nhỏ, bị tên cướp chạm vào, cả người rụt lại.

Cô ta bị đưa đến trước mặt Tô Hoàn.

Lúc này Phùng Yên mới có cảm xúc, ngồi thẳng người, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, dáng vẻ căng thẳng ân cần, nhưng cơ thể Trần Như Anh run rẩy, cũng không nhìn bà.

Cô ta đã biết mẹ mình phản bội.

Tô Hoàn ngồi xổm xuống trước mặt cô ta, hỏi: "Đại tiểu thư, cô nói xem trong tầng hầm có cơ quan gì có thể hại người?"

Tôi hiểu rõ tại sao gã lại phải tìm Trần Như Anh. Trong ngôi nhà này, Trần

Như Anh là người đơn thuần yếu ớt nhất, trước đó cũng không có mặt ở đây. Tô Hoàn càng dễ dò hỏi chân tướng từ miệng cô ta.

Cả người Trần Như Anh run rẩy, trạng thái tinh thần xem ra không quá bình thường, cô ta nói: "Không có... không có... Tôi không biết... Cách ngày người làm đều đến tầng hầm kiểm tra... Tôi chưa từng đi..."
Tất cả mọi người nhìn bọn họ. Đường Lan Lan, giáo sư Trần đều bị những tên cướp khác đánh ép hỏi, cũng ra sức liều mạng lắc đầu nói không biết.

Tô Hoàn im lặng ngồi một lúc, đột nhiên đứng lên, hỏi một tên cướp khác đi cùng: "Có phát hiện được vòng không?"

Tên cướp kia nuốt nước miếng: "Căn bản chưa kịp tìm."

Tô Hoàn: "Vậy sao?" Ra hiệu bằng mắt cho hai người bên cạnh, đột nhiên bắt lấy người này. Sắc mặt gã thay đổi: "Tô Hoàn, anh làm gì thế?" Tô Hoàn nói: "Không có gì, nói rõ mọi chuyện ra. Dao găm không thể vô duyên vô cớ bắn từ trong ra đâm chết người. Hơn nữa chúng ta cũng không tìm được cơ quan gì ở vách tường. Đáo mắt một cái chúng ta đã mất đi hai người, trong nhà này ngoài người nhà họ Trần thì cũng chỉ có chúng ta, tao phải biết có gián điệp hay không!"

Hai tên cướp lục soát trên người gã kia, người nọ ra sức giãy dụa, trong miệng chửi rủa Tô Hoàn không tin tưởng mình, không coi trọng anh em, nhưng gã còn chưa mắng xong thì một chuỗi vòng tay đã từ trong người gã rơi ra.

Ánh mắt Tô Hoàn mở to, nhặt chiếc vòng từ trên mặt đất, nhìn người nọ. Gã cũng sững sốt, bờ môi mấp má. Tô Hoàn lạnh lùng: "Mày giết anh em cướp vòng?" Sắc mặt những tên khác cũng lập tức thay đổi. Lúc này người nọ mới hoảng sợ: "Không phải... Hoàn, tôi... là nhất thời bị ma quỷ ám, nhặt vòng lên, nhưng thực sự không phải tôi giết anh ta, là bọn họ..."

Nhưng bọn Tô Hoàn đâu chịu nghe gã giải thích, dù sao mắt thấy mới là thật, tôi cũng đoán tên trộm này chỉ sợ là vì muốn độc chiếm vòng nên giết chết đồng bọn, chứ không có tồn tại chiếc bẫy ly kì gã nói.

Nhưng trong lòng tôi vẫn mơ hồ có cảm giác bất an.

Tuy người nhà họ Trần nhận hết khuất nhục tra tấn, sống không bằng chết, gần như mỗi người đều bộc lộ ra bản tính, nhưng bên bọn cướp cũng lần lượt mất đi hai người. Thực sự chỉ là nội chiến ngoài ý muốn sao?

Đêm nay... bắt đầu từ điểm thời gian chuyện này xảy ra, tình hình trong phòng đột nhiên tăng tốc phát triển theo hướng mới sao?

Phải chăng có một người âm thầm không muốn để cho mọi người biết được mình điều khiển trong đó? Hiện tại đang ở ngay trước mắt những người này.

Người nọ vẫn còn la hét, Tô Hoàn sai người bịt miệng gã. Có lẽ đêm nay không chỉ người nhà họ Trần bị giày vò không ra người mà bọn chúng cũng phải chứng kiến sự máu lạnh không thuộc về mình. Khi Tô Hoàn im ắng cầm dao vào tim người nọ, tôi cúi đầu không nhìn, Ô Ngộ như hiểu được tâm tư của tôi, duỗi tay ra kéo tôi vào trong ngực anh.

Chương 146: Ô Ngộ (Phần 18.1)

Tôi không muốn để cho Đàm Giảo nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu, thậm chí không muốn cho cô ấy nhìn thấy sự tàn nhẫn trên thế gian này. Vì thế tôi ôm chặt lấy cô ấy, để đầu cô ấy tiến vào trong lòng, Khuôn mặt cô ấy bình tĩnh và cô đơn, cô ấy hiểu hết tất cả đấy.

Tôi dùng một tay tiếp tục gửi đi tín hiệu cầu cứu. Thực ra hi vọng xa vời này gần như không có khả năng, chúng tôi muốn được cứu thoát thì phải có người cùng một kênh vào đêm nay, lại còn phải hiểu tín hiệu do tôi gửi, hơn nữa tin tưởng quyết định báo cảnh sát.

Nhưng tôi biết rõ chuyện này sẽ xảy ra.

Bởi vì hòm thuốc cứu mạng kia xuất hiện.

Trên tấm thẻ kia là chữ viết của tôi.

Hòm thuốc là do tôi chuẩn bị đấy. Nửa năm trước người dụ Đàm Giảo đến ngõ nhỏ kia cũng là tôi.

Tương lai... Không, là tôi của quá khứ.

Nghĩ đến đây, cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng tôi. Cô ấy không biết gì hết, tôi không nhịn được dùng toàn bộ sức ôm cô ấy chặt hơn, cô ấy tựa mặt vào cổ tôi, trong căn phòng đẫm máu, ở giữa tà ác, cô ấy yên tĩnh đẹp đẽ như một thiên sứ.

Dưới nhà lại xảy ra biến cố mới.

Đàm Giáo cũng rời khỏi ngực tôi, tiến lên trước. Tôi ngược mắt lên, trong lòng hoảng hốt.

Ở dưới tầng một, tên cướp ngã xuống mặt đất, hai tay ôm cổ họng, miệng sùi bọt mép, khuôn mặt méo mó. Bên cạnh rơi xuống chai nước có ga lấy ra từ trong tủ lạnh.

Tên cướp còn lại và Tô Hoàn vội chạy lên, người nọ chết rất nhanh, run rẩy mấy cái, bất động, sắc mặt nhìn rất không bình thường. Tô Hoàn dò xét hơi thở mạch đập của gã, mắt lộ ra kinh ngạc.

"Chẳng lẽ là trúng độc?" Một tên cướp khác hỏi, "Cơ thể của nó gần đây rất tốt, không thể cứ như vậy... Nhưng vừa rồi chúng ta cũng uống nước trong tủ lạnh đâu có việc gì..."

Tâm trạng tôi chấn động.

Tên cướp thứ ba chết rồi. Hơn nữa còn bị chết trực tiếp, cách sát hại không hề che giấu, như thế đã tính toán tốt tên cướp sẽ lấy chai nước uống, lúc trúng độc chết đi là thời cơ tốt nhất.

Tôi đồng thời nghĩ đến một chuyện khác, bọn chúng tổng cộng có tám người, có hai người ở bên ngoài tìm kiếm tôi. Hiện tại trong phòng chỉ còn lại hai người.

Sắc mặt Tô Hoàn tái nhợt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm mọi người trong phòng, đột nhiên lùi một bước, quát: "Ai làm? Ai hạ độc?"
Vẻ mặt người nhà họ Trần đều mê mang sợ hãi.

Tô Hoàn quát: "Không nói đúng không? Tao giết chết cả nhà chúng mày! Mẹ nó rốt cuộc ai trêu chúng ta..." Lúc này ánh mắt gã nhắm vào trên người Trịnh Chí Vĩ lộ ra hận ý. Trịnh Chí Vĩ sợ hãi kêu lên, vội nói: "Không phải

tôi, thực sự không phải... Tôi, tôi đâu làm được những chuyện này, tôi đâu dám làm đâu!" Gã cũng sắp bật khóc.

Trong lòng tôi chấn động, lúc này Đàm Giáo cũng sững sờ. Hai mắt chúng tôi nhìn nhau, tôi biết chúng tôi đã sớm cùng nghĩ đến một người.

Nhưng sao một người tinh thần bình thường lại có thể làm ra những chuyện này?

Đúng lúc này có người đứng lên.

Trần Bảo Châu đột nhiên nói: "Anh, hiện tại bọn chúng chỉ có hai người, chúng ta có sáu người, còn chờ gì nữa? Đây là cơ hội tốt nhất cho chúng ta chạy trốn."

Chị ta nói vừa nhanh vừa rõ ràng, tiếng nói yếu ớt nhưng giống như sét đánh rơi vào trong tai những người khác trong phòng. Vừa nói chuyện, Trần Bảo Châu lại vừa nhặt lấy con dao từ trên người gã trúng độc nằm trên mặt đất. Giáo sư Trần sững sờ, những người khác trong nhà họ Trần cũng hoảng hốt.

Hai người bọn Tô Hoàn cũng giật mình. Có một người khác thu hút sự chú ý của tôi, đó là Phùng Yên. Bà ngồi trên salon, cơ thể đột nhiên nghiêng về phía trước, khuôn mặt cứng đờ, không biết muốn thế nào.

Cuối cùng giáo sư Trần cũng bùng nổ, sắc mặt đỏ bừng, giãy dụa đứng lên, đồng thời hô: "Chúng ta lao ra, liều mạng với bọn chúng!" Cơ thể Đường Lan Lan đột nhiên nhúc nhích, Trần Như Anh cúi thấp đầu cũng đứng lên.

Chương 147: Ô Ngộ (Phần 18.2)

Tôi hận bản thân hiện tại không thể cử động được, nếu không đã có thể hỗ trợ bọn họ một tay, phần thắng sẽ lớn hơn nhiều. Song tất cả trước mắt như một sân khấu kịch dừng hình. Người nhà họ Trần giống như một đám cừu non dưới hố đang muốn nhảy lên, cơ thể Phùng Yên căng thẳng, Trịnh Chí Vĩ phản bội lùi về sau một bước, bọn Tô Hoàn cũng cầm chặt vũ khí về mặt khẩn trương.

Cửa phòng khách bị người từ ngoài đẩy ra. Hai tên cướp đi tìm chúng tôi, trên vai đầy tuyết, nhìn thấy tình hình trong phòng cũng sửng sốt.

Người nhà họ Trần lập tức đòi người.

Tô Hoàn lạnh lùng, lộ ra nụ cười dữ tợn.

Có lẽ là do đồng bọn liên tục chết, lại cộng thêm Trần Bảo Châu đột nhiên công kích nên vừa rồi mới có thể khiến gã rối loạn. Hiện tại đâu còn phải kiêng dè, gã sải bước đi qua, đá tung con dao trong tay Trần Bảo Châu, sau đó tàn nhẫn đâm đá mấy cái, đồng thời mắng: "Mẹ, đã xấu còn có lá gan muốn phản kháng lão tử? Còn tưởng rằng mày thức thời... Mày đúng là học nhiều nên đầu óc ngu xuẩn rồi, cho rằng có thể chạy được sao? Xem ai có thể cứu được mày? Lão tử xem ai dám cứu mày..."

Trần Bảo Châu nhanh chóng bị đánh te tua, tình trạng vô cùng thê thảm, nhưng chị ta cũng kiên cường hơn so với dự đoán của mọi người, ngoài thở dốc và rên rỉ, hầu như không hề nỉ non cầu xin. Giáo sư Trần cũng bị tên cướp đá ngã xuống đất, dao găm trong tay "choang" một cái rơi đi, sau đó gã đánh Đường Lan Lan và Trần Như Anh.

Không có ai cầu xin cho Trần Bảo Châu, tất cả đều đang tự cầu xin cho chính mình, cũng không có ai muốn đi cứu chị ta.

Tôi không muốn nhìn, trong lòng lạnh lẽo. Vì thế, tôi quay đầu, tựa vào tường, tiếp tục gửi tín hiệu.

Tiếng động dưới nhà dần ngừng lại.

Đàm Giáo nhìn chăm chăm dưới nhà đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, sắc mặt vô cùng ảm đạm. Tâm trạng tôi chùng xuống, quay đầu nhìn qua lỗ nhỏ.

Một tên cướp vừa quay lại, đang thì thầm với Tô Hoàn. Tô Hoàn vừa nghe vừa ngẩng đầu nhìn lên trên nhà.

Tôi hiểu rõ xảy ra chuyện gì, sớm muộn gì bọn chúng cũng phát hiện ra chúng tôi, đến được bây giờ đã là may mắn lắm rồi.

Trong đầu tôi trống rỗng, đang nghĩ xem nếu như bị phát hiện sẽ làm gì. Trong lòng tôi đã sớm có đáp án, nhưng vào lúc này khi thật sự phải rời xa cô ấy, trong lòng tôi lại đau xót, song tôi còn chưa kịp mở miệng, Đàm Giáo đã cúi đầu xuống, dáng vẻ vô cùng bi thương, thấp giọng: "Hãy nghe em nói, anh đã bị thương thành thế này, đi ra ngoài chính là tìm cái chết. Em đã sớm nghĩ kỹ, em đi sẽ dẫn theo sự chú ý của bọn họ. Anh tiếp tục gửi tín hiệu cầu cứu, như vậy chúng ta mới có khả năng được cứu thoát. Như vậy là hợp lý nhất."

Tôi cầm chặt tay cô ấy, ngón tay cô ấy lạnh buốt. Tôi hỏi: "Em đi ư?"

Cô ấy khẽ gật đầu.

Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, trong lòng tôi tràn đầy sự thống khổ và khiếp sợ. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mu bàn tay chúng tôi. Tôi cúi đầu xuống, gạt tóc cô ấy ra, hôn mấy cái, nói: "Em ở đây đợi tất cả mọi chuyện kết thúc, sẽ có người tới cứu chúng ta."

Sau đó tôi dùng hết tất cả sức lực cuối cùng ôm chặt cô ấy. Trên mặt cô ấy

toàn là nước mắt, mái tóc dài rơi xuống vai tôi. Tôi không để ý tới sự phản kháng im ắng của cô ấy, tôi đã sớm nhìn thấy có một chiếc tủ ở góc tường, mở tủ ra, nhét cô ấy vào. Cô ấy ra sức giữ tay tôi, không chịu buông ra. Trong bóng tối chỉ có đôi mắt cô ấy sáng như sao. Tôi gạt tay cô ấy ra, cô ấy cắn chặt răng, cũng sắp khóc thành tiếng. Trong khoảnh khắc này lòng tôi vô cùng mềm mại lại vô cùng đau khổ, giống như một đứa trẻ sắp rời khỏi nhà. Đứa trẻ đã chết đi một năm kia, hiện tại đang yêu thương người trước mặt này.

Cô ấy nức nở như một con vật nhỏ, khóc vô cùng nhỏ. Hai tay cô ấy vẫn còn giãy dụa giữa không trung. Tôi cũng cảm thấy trong cổ họng có hòn đá gì đó nóng hổi, thấp giọng: "Giảo Giảo, anh yêu em."
Cô ấy đã không còn nghe thấy gì hết, dùng bàn tay che kín mắt, nước mắt cuồn cuộn trào ra. Tôi thật sự không thể nhìn được dáng vẻ này của cô ấy. Tôi lại duỗi tay ra, giữ gáy cô ấy, ra sức hôn. Trong miệng cô ấy toàn là vị mặn, trong nháy mắt ngăn ngủi như vậy, tôi ra sức tìm kiếm cô ấy. Cả người cô ấy dần mềm đi, cho đến khi tôi thả cô ấy ra.

Tôi đóng cửa tủ lại.

Cuối cùng trong đầu tôi chỉ còn lại đôi mắt của cô ấy.

Đó là ánh mắt đau khổ của người phụ nữ tôi yêu.

Chương 148: Ô Ngộ (Phần 18.3)

Tôi lại chuyển một ít đồ vật che kín cửa tủ, lại giấu hòm thuốc kia vào trong một đồng hồ. Tôi biết rõ thời gian đã vô cùng gấp gáp rồi, nghe thấy tiếng động, bọn chúng sẽ lên tìm kiếm. Tôi làm xong tất cả, chỉ cảm thấy vết thương vô cùng đau nhức, máu lại chảy ra, thấm ướt bên ngoài. Tôi che vết thương, nhìn thời cơ, phi mau ra ngoài sau đó đóng cửa, lách mình vào trong một phòng nhỏ bên cạnh.

Tôi bị bọn chúng phát hiện ở phòng vệ sinh trên tầng ba hẻm lách. Tôi chú ý tới trước đó bọn chúng cũng không cẩn thận tìm kiếm vị trí này, cho nên sẽ cho rằng tôi luôn ở đây.

Phát hiện được tôi chính là hai tên cướp trước đó. Bọn chúng ở ngoài ăn đủ thua thiệt từ tôi, lúc này trên mặt hiện lên sự tức giận và đặc ý đan xen vào nhau. Bọn chúng đẩy tôi ra ngoài ngã xuống đất.

Tôi thật sự không có sức chống lại.

Những cú đấm đá không ngừng trên cơ thể, khiến tôi đau đến mức gần như mất đi ý thức, cả người dường như nhuộm đầy máu. Trong khoảnh khắc sắp ngất đi, tôi lại nghĩ tới Đàm Giáo, nghĩ đến cô ấy giống như con chim nhỏ run rẩy trong tủ. Cô ấy vẫn còn đang chờ tôi. Vì thế tôi gắng hết sức mở đôi mắt dính máu, mặc cho bọn chúng túm tôi xuống nhà.

Tôi bị vứt trên mặt đất.

Giọng của Tô Hoàn ngay trên đỉnh đầu tôi: "Ha ha... học trò đặc ý của giáo sư Trần, không nghĩ tới mày lại là đứa khó giải quyết nhất. Các người không nên tới đây, muốn chịu chết à?"

Tôi ngẩng đầu nhìn giáo sư Trần, ông nằm trên mặt đất cách đó không xa, cả người run rẩy, ánh mắt chết lặng.

Tô Hoàn lại đá vào mặt tôi, hỏi: "Bạn gái mày đâu?"

Tôi nằm rạp trên mặt đất, nói: "Cô ấy... đã sớm chạy rồi. Các người chờ... bị cảnh sát bắt đi."

Tô Hoàn ngồi xổm xuống trước mặt tôi, nhắc đầu tôi lên: "Mày dọa ai đó? Mày như vậy mà nó sẽ vứt bỏ mày một mình chạy sao?"

Tôi mỉm cười: "Tao... không chạy được... đương nhiên... phải để cho cô ấy đi..."

Hai bọn tôi đối mặt một lúc, Tô Hoàn vứt tôi xuống, vẻ mặt âm trầm muốn nói gì đó, trong lòng tôi chùng xuống. Phùng Yên lại đột nhiên lên tiếng: "Cô bé kia thực sự chạy rồi, vừa rồi lúc tôi đi ra ban công có thấy."

Tô Hoàn hơi giật mình, quay đầu nhìn bà: "Vậy sao không nói với tôi?"

Phùng Yên thở dài: "Cô bé ấy chạy đã xa, nhưng không phải chạy về phía đường, có lẽ là không biết đường, chạy lên núi đấy. Một cô gái trong tiết trời rét lạnh thế này có sống được hay không làm sao biết được. Sao có thể báo cảnh sát chứ? Tô Hoàn, được rồi."

Tô Hoàn không nói chuyện.

Tôi không nhìn Phùng Yên.

Chưa bao giờ tôi cảm kích bà đến thế.

Tô Hoàn lại nói với tôi: "Anh bạn, chuyện này không liên quan đến mày, nhưng mày ở trên nhà lâu như vậy, chuyện gì nên nghe thì cũng đã nghe rồi, nên xem cũng xem rồi, lại còn làm hai người của tao bị thương, hôm nay tao cũng chết ba người anh em, mũi tên đã lên dây không thể bỏ xuống được, mày coi như mình xui xẻo đi. Tao không thể tha cho mày được."

Tôi nằm rạp trên mặt đất, xung quanh đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh. Tôi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tô Hoàn, nhìn thấy kẻ cướp ở bên cạnh

móc ra con dao găm sáng bóng đâm về phía tôi. Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên dáng vẻ mỗi lần Đàm Giáo cười với mình, trong đôi mắt kia vĩnh viễn cất giấu ngôi sao sáng ngời. Tôi mỉm cười.

Đúng lúc này, một cô gái khác đột nhiên nhào đến bên cạnh tôi. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Trần Như Anh, khuôn mặt tái nhợt đầy vết thương. Ánh mắt cô ta vô cùng đau khổ nhìn tôi, dùng giọng nói chỉ có hai bọn tôi nghe thấy: "A Ngô... A Ngô... Sao anh bị thương thế này? Đừng sợ em sẽ không để cho anh chết... Em yêu anh... Em sẽ cứu anh! A Ngô, em yêu anh!"

Tôi không nói gì, muốn tránh khỏi cô ta, nhưng chả còn sức nữa. Cô ta ôm chặt lấy tôi, tôi không thể nhúc nhích được. Khi tôi lạnh mặt ngẩng đầu lại nhìn thấy sự bi thương trong mắt Phùng Yên. Đám giáo sư Trần chết lặng, còn đám cướp thì giọng mĩa mai.

"Đừng giết anh ấy!" Trần Như Anh khóc ròng, "Tôi nói hết cho các người, tôi biết rõ số tài sản còn lại giấu ở đâu, bà đã nói với tôi còn một vòng tay ngọc bích vô giá, một chuỗi vòng đá cổ... Chỉ cần các người để cho A Ngô sống..."

Trên mặt đám Tô Hoàn hiện lên niềm vui.

Tâm trạng tôi chấn động.

Chương 149: Ô Ngộ (Phần 18.4)

Tôi chưa bao giờ nhìn kỹ khuôn mặt Trần Như Anh như thế, bình thường tôi tránh cô ta còn không kịp. Trên người cô ta không có nửa điểm khiến tôi thích. Lúc này tôi lại thấy rõ khuôn mặt gầy chỉ có đôi mắt vì kích động mà toé lửa. Trong lòng tôi dâng lên sự áy náy và thương tiếc, vô thức thò tay bắt lấy tay cô ta. Cả người cô ta hơi run lên, nước mắt càng rơi nhiều hơn, cúi đầu xuống muốn hôn môi tôi. Tôi khẽ nghiêng đầu tránh đi.

Cô ta đột nhiên khẽ cười bên tai tôi, sự bi thương yếu ớt mất đi thay vào đó là sự cố chấp như trước. Cô ta nói: "Anh lại trốn em... Anh luôn trốn em... Em biết cho tới bây giờ anh đều chưa từng nhìn em... Nhưng mà, chờ em giết bọn chúng xong sẽ mang anh đi. Sau này anh chỉ có thể ở bên em, không thể rời đi. Chờ khi người nhà em nhìn thấy hình dạng kia của em chắc chắn sẽ không còn quan tâm em nữa, nhưng hiện tại em cũng chả cần bọn họ nữa. Em chỉ cần anh thôi. A Ngộ... hai đêm kia chúng ta đều ở chung, anh ngủ say như vậy, không phải rất vui vẻ ư..."

Cô ta đã bắt đầu nói linh tinh không đầu không đuôi. Tôi nghe được trong lòng hết hoảng, chẳng lẽ...

Cô ấy đã thả tôi ra đứng lên. Lúc này tôi mới nhận ra từ sau khi lũ cướp xông vào, cô ta nhìn bình thường yếu đuối mềm mại, nhưng tinh thần không đúng lắm, vẻ mặt cũng không ổn chút nào.

"Vòng tay ở trong phòng tôi, để tôi dẫn các người đi." Cô ta lại quay về với dáng vẻ khúm núm vừa rồi, thấp giọng nói.

Tô Hoàn cười lạnh hỏi: "Vòng cổ thì sao?"

"Vòng cổ... bà nội giao cho cô giữ đấy." Cô ta liếc Trần Bảo Châu đang hấp hối trên mặt đất, thấp giọng, "Cô à, giao ra đi, cháu biết là cô giữ đấy. Cái

nhà này còn gì cần phải giữ nữa à?"

Ánh mắt Trần Bảo Châu mờ mịt nhìn cô ta.

Sau đó Trần Bảo Châu cũng bị người túm dậy. Chị ta ho ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt: "Là ở trong phòng tôi."

Phùng Yên lo lắng đứng, khuôn mặt đầy âu lo: "Như Anh?"

Trần Như Anh không để ý đến bà.

Tô Hoàn mang theo hai tên cướp và Trịnh Chí Vĩ đi theo bọn họ lên nhà, chỉ để lại một người canh giữ chúng tôi.

Tôi nằm rạp trên mặt đất, nhắm mắt một lát lại mở ra, nhìn thấy Trần Như Anh mang theo hai tên cướp, còn Trần Bảo Châu mang theo Tô Hoàn và Trịnh Chí Vĩ đi vào phòng.

Còn Phùng Yên vẫn ngồi trên salon, cổ dựng đứng, ngẩng đầu nhìn qua, không có bất cứ biểu tình gì. Đường Lan Lan co rúm trên mặt đất phòng khách, cũng mặc kệ bà Trần. Còn bà Trần "trúng gió hôn mê" đã lâu đúng lúc này lại thoáng mở mắt, nhìn thấy đám cướp xoay người, bà ta lập tức nhắm mắt lại.

Giáo sư Trần run rẩy trong góc.

Sau đó khi tôi nhớ lại chuyện này lại phát giác người nhà họ Trần giống như một bức tranh chân dung. Mỗi người cất giấu bí mật, mỗi người tìm kiếm, cuối cùng đều để lộ hết ra. Đâu còn là gia đình tôn quý chúng tôi từng nhìn thấy chứ? Về sau Đàm Giáo cũng nói với tôi trong tâm lý học tội phạm "nhà" có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Nhà làm cho mỗi người phát triển, cũng làm cho một số người sa đoạ, đáng sợ nhất là có nhà khiến cho người ta cả đời không thoát được.

Tôi ngẩng đầu nhìn cửa sổ ngôi nhà này, bức màn dày đặc đã kéo xuống, không thấy được tí gì bên ngoài, cũng không biết là mấy giờ rồi, nhưng tôi biết có người nhất định sẽ đến cứu chúng tôi ra.

Còn đám cướp sau khi lấy được đồ cũng sẽ phóng hoả diệt môn.

Tôi lại ngẩng đầu nhìn lên trên nhà. Trên tường có mấy lỗ thông gió. Sau một lỗ đó có một đôi mắt không hề chớp nhìn tôi, không biết đã nhìn bao lâu rồi. Ánh mắt ấy đỏ như máu, thấy rõ được nước mắt lã lã trong mắt cô ấy, cũng thấy cô ấy không hề chớp mắt.

Tôi luôn nhìn theo cô ấy, ở trong ngục tù hồn oanh mộng khiên (*)

()nhớ nhung da diết*

Chương 150: Đàm Giảo (Phần 19.1)

Tôi từ từ đẩy cửa tủ ra, phát ra tiếng két, nhưng tôi chẳng bận tâm.

Tôi bò xuống từ đồng hồ Ô Ngộ chất kín, vừa bò nước mắt vừa rơi xuống. Tôi nằm rạp xuống sàn nhà, gần như mất hết sức lực.

Tôi nói mình muốn đi ra ngoài, anh nói vậy không bằng em để cho tôi chết đi.

Sau đó anh đi tìm cái chết.

Tôi biết rõ đời này mình không thể nào quên được người đàn ông này, dáng vẻ cứng cõi mà yếu ớt, cao ngất mà yên tĩnh. Tôi bò đến sau tường, men theo khe hở nhìn qua, đúng lúc thấy được hai gã kia dẫm đạp lên anh. Hiện tại anh không phải là anh hùng mà tôi mong đợi, lúc này anh bất lực nằm rạp trên mặt sàn, tóc che khuất đôi mắt, người đầy máu. Có gã dẫm trúng vết thương, anh khạc ra ngụm máu tươi, không rên tiếng nào.

Tôi tựa vào tường, nước mắt mặn chát chảy vào miệng. Nửa đời này tôi chưa từng trải qua sinh ly tử biệt, hiện tại mới biết được vào thời khắc nó xảy ra yên tĩnh như thế, không có oanh oanh liệt liệt, không có phẫn nộ vì hồng nhan, cũng không có bất cứ kì tích gì. Song tôi biết rõ, tôi có thể cảm nhận được cảm giác của anh. Phần cảm giác ấy chỉ thuộc về hai chúng tôi. Trên đời này, giờ khắc này, tại nơi này, không có bất cứ ai khác.

Tô Hoàn tức giận, xem ra còn muốn giết anh diệt khẩu, nếu con dao thực sự găm vào cổ anh, tôi sẽ đi ra ngăn cản. Tôi mặc kệ mình sẽ xảy ra chuyện gì cũng sẽ phải ở bên anh.

Nhưng mà Trần Như Anh lại đứng dậy. Cô nàng yếu ớt tâm cơ kia ôm chặt lấy anh. Lúc này người bên cạnh anh là cô ta giống như một đôi tình nhân cùng chung hoạn nạn. Tôi ngơ ngác nhìn, trong lòng đau đớn chết lặng. Tô Hoàn dường như vẫn có chút kiêng dè với con gái Phùng Yên, cũng không ra tay nữa. Sau đó Trần Như Anh nói bảo vật gì đó tôi cũng không để ý.

Cô ta ôm cổ anh, ghé vào tai anh thì thầm, nước mắt đầy mặt. Ô Ngô ngẩng đầu, bắt lấy cánh tay cô ta, nhìn cô ta. Sau đó cô ta lại cúi đầu xuống, chăm chú ghé sát vào anh.

Trên đời này không chỉ có mình tôi muốn cùng chung hoạn nạn với anh, nhưng hiện tại tôi lại không thể đến bên anh bởi vì anh nói vậy thì không bằng để cho anh chết đi.

Nước mắt tôi không ngừng rơi xuống. Đời này tôi chưa từng khó chịu như vậy, quá nhiều cảm xúc đan xen vào nhau, cuối cùng chỉ còn một ý nghĩ xuất hiện trong đầu.

Ô Ngô là của tôi. Anh là của tôi.

Tôi phải dùng hết sức cứu anh bình an đi ra.

Suy nghĩ này cắm rễ trong lòng tôi, bi thương dường như chẳng còn là bi thương, ngược lại sinh ra can đảm rét lạnh thấu xương. Tôi lau nước mắt, nhìn thấy Trần Như Anh đã dẫn theo hai tên cướp vào phòng cô ta. Không biết có phải do trực giác không mà tôi thấy có gió, cửa "rầm" một tiếng đóng lại phía sau bọn họ, giống như bị sức lực khổng lồ nào đó kéo qua. Trần Bảo Châu mang theo Tô Hoàn và Trịnh Chí Vĩ vào phòng chị ta, nhưng không đóng cửa lại.

Ô Ngộ vẫn còn nằm trên mặt đất, dưới người đầy máu, dáng vẻ suy yếu. Một lát sau anh ngẩng đầu nhìn về phía tôi.

Máu đầy cổ và khuôn mặt tuấn tú. Trong ánh mắt anh hiện lên sự vui vẻ dịu dàng.

Tôi lại khóc lên, thực sự là quá khó chấp nhận. Khi nhìn thấy người kia chịu khổ hoá ra là đau nhức như bị khoét tim. Anh đã sớm biết được điều này sao? Cho nên mới nói vậy không bằng để cho anh chết đi.

Tôi và anh cứ thế cách nhau xa như vậy, chỉ biết nhìn nhau cho đến tận khi có âm thanh quỷ dị phá vỡ tất cả sự chú ý của tôi.

Chương 151: Đàm Giảo (Chương 19.2)

Đó là một tiếng thở gấp áp lực ngăn ngui, khàn giọng, tựa như có người đột nhiên bị cắt đứt cổ họng phát ra, cuối cùng hét thảm một tiếng.

Tôi càng dán sát vào tường hơn, ra sức nhìn về phía âm thanh truyền đến ở tầng hai.

Gần như chỉ mấy giây sau khuôn mặt Tô Hoàn tái nhợt, lão đảo chạy theo Trần Bảo Châu. Từ góc của tôi không nhìn thấy trong phòng xảy ra chuyện gì, nhưng tôi không nhìn thấy Trịnh Chí Vĩ đâu.

Từ sau đêm nay cũng không còn thấy được bóng dáng Trịnh Chí Vĩ nữa.

Tô Hoàn lùi về sau mấy bước, xoay lưng về phía tôi, quát âm lên về phía cửa: "Đồ điên! Đồ điên! Sát nhân! Là mày đã sớm bố trí bẫy! Tất cả đều là do mày giết! Bệnh hoạn! Mày là đồ bệnh hoạn! Dẫn chúng tao tới nhà mày, sau đó... giết chết chúng tao!"

Trong lòng tôi tựa như có một kẻ hở nào đó không ngừng mở rộng, một lát sau xâu chuỗi lại từng ly từng tí chuyện xảy ra đêm nay, chúng hợp thành mảnh lớn, còn tôi đã hiểu rõ tất cả.

Với tư cách "con một sách", chị ta để lộ về vật báu trong nhà với Trịnh Chí Vĩ.

Từ nhỏ đã sống dưới áp lực không được coi trọng, thậm chí còn bị mẹ khống chế "đắp nặn" như lời Phùng Yên nói cũng là chị ta.

Bị ép thay đổi chí hướng công việc cũng là chị ta, người tàn nhẫn bị ép khỏi một lần yêu đương cuồng nhiệt duy nhất cũng là chị ta.

Hành hạ động vật nhỏ đến chết rõ ràng là chị ta.

Khi người nhà bị tra tấn, bắt đầu công bố "Mẹ nói cho tôi biết nơi giấu đồ" cũng là chị ta. Thực ra không có người thứ hai nghe được tiếng của bà Trần. Nếu như đã sớm chuẩn bị "bảo vật" vậy thì cũng không có người phân biệt được thật giả.

Dẫn từng tên cướp đi vào bẫy cũng là chị ta.

Thật lâu về sau khi tôi nhớ lại buổi đêm này vẫn cảm thấy trước khi chết Tô Hoàn nhất định là vô cùng hối hận khi lựa chọn đến cướp nhà họ Trần. Tất cả bọn chúng đều cho rằng là mình lựa chọn nạn nhân, song thực ra từ đầu tới cuối người bị lựa chọn là bọn chúng. Cô gái cô độc, hướng nội, thông minh, biến thái kia lựa chọn bọn chúng, trong giấc mộng anh hùng ở gia đình này của chị ta, bọn chúng đóng vai "kẻ xấu", sau đó cả đám bị chị ta sẵn giết.

Bóng dáng Trần Bảo Châu xuất hiện ở cửa phòng. Cho dù cả người đầy thương tích, nhưng nét mặt thần thái của chị ta lại hoàn toàn thay đổi. Bản chất điên cuồng cuối cùng đã thực sự lộ ra.

Trong tay chị ta cầm cung tên, nhìn rất chắc chắn, có lực sát thương. Trên cung có một mũi tên kim loại sắc bén. Trên lưng đeo túi đựng tên. Vừa rồi có phải do Trịnh Chí Vĩ không để ý nên đã bị mũi tên bắn thủng cổ họng?

Trần Bảo Châu đang cười, trong mắt toàn là sự hưng phấn giống như một đứa trẻ phát điên. Tôi đoán chị ta nhất định đã tập bắn tên, chuẩn bị cho buổi đêm nay lâu rồi.

Chị ta hoàn toàn không nghe thấy Tô Hoàn lên án, chỉ hét lên: "Bọn cướp các người giết hại người nhà tao! Tao phải báo thù! Tao phải cứu bọn họ ra ngoài!"

Vẻ mặt Tô Hoàn dữ tợn vội lui về sau, chịu phải đả kích quá lớn. Lúc này gã lùi đến cửa phòng Trần Như Anh, đập rầm rầm kêu gọi giúp đỡ.

Trần Bảo Châu chẳng bận tâm, lại giương cung.

Nhưng vượt qua dự đoán của Tô Hoàn cũng như tất cả mọi người, cửa phòng Trần Như Anh đóng quá chặt, không có chút tiếng động nào, cũng không có ai đi ra.

Vẻ mặt Tô Hoàn sững sờ, đã không còn ai giúp đỡ, đành phải quay người chạy như điên xuống nhà. Tôi cũng nhìn chăm chăm vào cửa phòng đóng chặt kia, mười Trần Như Anh chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hai tên cướp kia, nhưng bây giờ bên trong đang xảy ra chuyện gì? Tôi đột nhiên nhớ tới lời Ô Ngộ nói phải theo dõi Trần Như Anh và Phùng Yên vì họ cũng từ trên thuyền xuống. Bọn họ hoặc một trong hai người có thể bị biến dị. Tôi nhìn về phía Phùng Yên, bà vẫn ngồi trên ghế salon, hai tay bám chặt thành ghế, vô cùng căng thẳng lo lắng. Xem ra ít nhất là bà vẫn bình thường.

Vậy còn Trần Như Anh thì sao?

Chương 152: Đàm Giảo (Phần 19.3)

Nhìn thấy Tô Hoàn chạy thục mạng, vẻ mặt Trần Bảo Châu càng thêm hưng phấn, gương cung lên ngắm, tựa như thợ săn thực sự đuổi bắt con mồi. Các nhân vật ở giữa thực ra đã sớm ngầm trao đổi.

Từ lúc Trần Bảo Châu âm thầm giết kẻ thứ nhất đã bắt đầu.

"Vút..." một mũi tên bắn xuống bậc thang bên cạnh Tô Hoàn, gã vốn nhanh nhẹn cường tráng cũng phát bực, rút luôn con dao găm bên hông ra. Thực ra kỹ năng của Trần Bảo Châu tầm thường, vội vàng trốn tránh, suýt chút nữa bị dao đâm trúng.

Đợi chị ta nhặt được cung tên đứng lên, Tô Hoàn đã chạy xuống nhà, nhét tất cả tiền mặt vàng thỏi, báu vật vào trong túi. Gã đeo túi lên, kéo tay Phùng Yên: "Đi theo anh!" Phùng Yên lão đảo chạy theo gã ra cửa, chỉ còn lại một tên cướp vừa hận vừa sợ liếc người trong nhà, rồi cũng theo sát phía sau.

"Các người cho rằng chạy trốn được sao?" Trần Bảo Châu quát, chạy xuống nhà.

"Cạch" một tiếng tất cả kẻ cướp ở phòng khách chạy ra ngoài, sau đó là tiếng khoá vang lên. Lòng tôi chùng xuống: không tốt rồi!

Ô Ngộ đang vật lộn bò lên từ mặt đất, người nhà họ Trần không ai dìu anh, bọn họ còn giống như đang nằm mơ, lo sợ. Cuối cùng tôi không còn bận tâm gì nữa, kéo cửa, vọt xuống dưới.

Trần Bảo Châu như thể không thấy người nhà ở trong phòng khách, đang muốn đuổi theo ra cửa lớn, đột nhiên có tiếng già nua quát: "Mày đứng lại

cho tao!"

Tôi ở trên bậc thang cũng hoảng sợ, những người khác sợ ngây người.

Là bà Trần trúng gió luôn nằm hôn mê trên mặt đất, mở mắt ra. Hốc mắt đỏ bừng, ánh mắt tỉnh táo, làm gì có dáng vẻ bị bệnh. Tay chống mặt đất, lão đảo bò.

Đường Lan Lan vốn ở bên cạnh bà ta, trợn trừng mắt không nhúc nhích.

Giáo sư Trần như hồi hồn, khóc ròn: "Mẹ... mẹ..." Bò qua đỡ lấy bà Trần.

Dáng vẻ Trần Bảo Châu ốm yếu đứng trong phòng khách, chị ta cầm cung tên, từ từ xoay người, trên mặt là nụ cười xán lạn: "Mẹ... mẹ tỉnh rồi..."

Nhưng hôm nay mỗi tiếng nói cử chỉ của chị ta chỉ khiến cho tôi run lên.

Cuối cùng tôi đã đi được xuống nhà, người nhà họ Trần nhìn thấy tôi cũng không có phản ứng gì. Tôi chạy đến bên cạnh Ô Ngộ, càng nhìn gần càng đau lòng không thôi. Trong mắt anh toàn là máu, không ngừng cố gắng mở mắt ra. Cả người như một thi thể rách rưới. Tôi ôm anh khóc: "A Ngộ..."

Anh cũng ôm tôi, cánh tay rõ ràng không còn tí sức nào, giọng nói khàn đặc: "Chúng ta... lại ở bên nhau."

Chỉ một câu nói lại suýt khiến tôi rơi nước mắt khi đã cố nhịn xuống. Bây giờ không phải là lúc để khóc, nhưng tôi vẫn không nhịn được dựa sát vào anh, mặt anh vô cùng lạnh buốt, máu lập tức dính đầy mặt tôi, nhưng tôi chỉ muốn gần anh hơn.

"Đi?" Tôi hỏi.

Anh nói: "Lập tức."

Tôi dìu anh đến bên cạnh salon, còn tôi chạy đến cửa phòng khách, quả nhiên bên ngoài đã bị khoá, không mở cửa ra được. Tôi nghĩ đến vụ cháy kia, hơn nữa còn ngửi thấy mùi xăng bên ngoài. Bọn Tô Hoàn đã sớm chuẩn bị, không chừng bên ngoài nhà này đã đổ đầy xăng, chỉ cần một mồi lửa thôi. Có lẽ đã châm rồi chỉ là lửa chưa cháy đến trước mặt chúng tôi.

Lòng tôi ngày càng chùng xuống, lập tức chạy về bên cạnh Ô Ngộ, nâng anh dậy, nói với người nhà họ Trần: "Chúng ta phải ra ngoài ngay, bọn họ châm lửa rồi..."

Nhưng tôi còn chưa nói hết thì bà Trần đã không thềm nghe, sắc mặt tím tái hét lên ngắt lời: "Bảo Châu, là mày! Hoá ra là mày! Tao còn tưởng là con tiện nhân Phùng Yên kia, không nghĩ tới hoá ra là mày! Con gái ruột của tao! Mày muốn hại chết chúng tao sao? Người là mày đưa tới, mày đã sớm lên kế hoạch rồi! Có phải mày điên rồi không? Gã kia nói không sai mày điên rồi!"

Chương 153: Đàm Giảo (Phần 19.4)

Giáo sư Trần và Đường Lan Lan không nhúc nhích, nét mặt bọn họ cũng rất phức tạp.

Trần Bảo Châu từ từ vút cung tên xuống mặt đất: "Mẹ... mẹ nói gì thế? Con làm tất cả cũng chỉ để cứu gia đình mình, cứu mọi người! Chẳng lẽ mẹ vẫn không nhìn thấy sao? Con làm bao nhiêu chuyện mới đuổi được đám cầm thú, hiện tại nhà chúng ta mới có thể nói chuyện... mẹ không nhìn thấy sao?" Nước mắt chị ta chảy xuống.

Tôi không biết cảm xúc của người nhà họ Trần lúc này như thế nào, còn tôi vô cùng sợ hãi.

Một người dùng cách thức như vậy để nhận được yêu và hận của người nhà.

Nhưng nghĩ lại chẳng phải chỉ có kẻ tâm lý biến thái mới có hình thức tư duy như vậy sao?

Bà Trần luôn điều khiển ngôi nhà này, tiểu thư nhà quan ở goá ép từng thành viên trong gia đình phải sống như mình muốn. So với giáo sư Trần "con trai ngoan" thì Trần Bảo Châu rõ ràng không được yêu thích, bởi vậy chị ta luôn mộc mạc, im lặng, tối tăm phiến muộn, thậm chí so ra còn kém em họ nịnh nọt Đường Lan Lan. Tuy là Đường Lan Lan cũng bị bà Trần không hề do dự hi sinh. Phùng Yên từng nói: Con cái nhà họ Trần đều là cá chậu chim lồng. Còn Trần Bảo Châu có lẽ từng ngày sống bên trong, lại không ngừng bị đả kích... học tập, công tác, sở thích, tình yêu.. không ngừng biến thái.

"Mày học chuyên ngành là máy móc và hoá học." Bà Trần quát âm lên, "Bố trí các loại máy móc giết người, hạ độc, trong nhà này cũng chỉ có mày

làm được! Hơn nữa còn đã chuẩn bị chu đáo. Kể cả những cái bảo bối dỏm của mày nữa. Mày, mày, mày có phải điên rồi không, việc bọn chúng biết rõ báu vật trong nhà cũng là mày nói cho Trịnh Chí Vĩ đúng không? Tại sao mày phải làm như vậy để trả thù người nhà mình? Có phải vẫn còn hận tao không cho mày ở bên thẳng thối tha kia? Mày là đồ lòng lang dạ sói..."

Sắc mặt Trần Bảo Châu thay đổi.

Tôi nghi ngờ chị ta thường xuyên bị mẹ mắng chửi như vậy, cho nên nét mặt chị ta đột nhiên trở nên uất ức, sợ hãi, dường như trở lại với dáng vẻ khúm núm thường ngày. Chị ta nói: "Mẹ... mẹ... Con đã sớm quên anh ta rồi. Mẹ đừng nghĩ lung tung. Con làm sao dám hận mẹ chứ? Chuyện con làm đêm nay rõ ràng là để bảo vệ mọi người... Chắc chắn sẽ có người xấu muốn huỷ hoại cái nhà này, muốn hại mẹ. Mẹ xem đấy bọn chúng thậm chí còn muốn cưỡng bạo mẹ. Nhưng mẹ xem đi, anh trai hoàn toàn không cứu được mẹ, anh ấy yếu đuối, cả đời này đều như thế, nhưng mẹ lại chả biết. Chị dâu dứt khoát phản bội mẹ. Như Anh xinh xắn nhỏ nhắn cũng không làm gì được. Còn Đường Lan Lan hiện tại hận nhất là mẹ. Mẹ chỉ còn có con thôi. Hiện tại mẹ chỉ có con. Con mới là người đối xử với mẹ tốt nhất trong cái nhà này. Mẹ xem đi, chỉ có con liều mạng bảo vệ mẹ." Nói xong lời cuối cùng, chị ta lại cười, nụ cười ngập tràn hi vọng, hốt hoảng.

Trong phòng yên tĩnh, bà Trần cũng tức giận không nói ra lời. Người nhà họ Trần cũng không có ai nghe tôi, tôi đành dìu cánh tay Ô Ngộ, bắt đầu tập tễnh đi lên tầng hai, tìm kiếm lối ra.

"Mẹ..." Trần Bảo Châu đột nhiên ngẩng đầu, mỉm cười, "Yên tâm, Trịnh Chí Vĩ vô cùng ngu xuẩn. Mẹ tìm cho con đối tượng kết hôn ngu như heo, đến chết cũng không biết bị con hoàn toàn thao túng. Nhưng con biết được tình huống kế hoạch, trình tự của bọn chúng. Tiếp theo bọn chúng sẽ đốt cái nhà này. Yên tâm, con sẽ cứu mọi người ra ngoài."

"Mày điên rồi..." Bà Trần đột nhiên gào rú lên, tràn ngập tuyệt vọng và oán giận, còn giáo sư Trần cũng lộ ra vẻ mặt chán ghét căm hận.

Nhưng tôi quay đầu nhìn Trần Bảo Châu lại hoàn toàn hiểu được chị ta. Có lẽ trong căn phòng này chỉ có tác giả tâm lý học tội phạm gà mờ tôi có thể hiểu được chị ta.

Tại sao chị ta làm những chuyện này? Trăm phương ngàn kế, vi phạm luân thường chỉ vì một một đêm loé sáng này.

Có lẽ ba mươi năm sống trên đời này chị ta không ngừng tự hỏi:

Mẹ, tại sao mẹ không yêu con?

Tại sao... mỗi ngày, từng ly từng tí khinh thường, tra tấn con?

Không phải mẹ cảm thấy con là đứa vô dụng nhất sao?

Vậy nếu con thay đổi, mẹ sẽ yêu con sao?

Vậy thì đạo diễn một vụ tai nạn đi.

Trong vụ tai nạn này để cho chúng ta chịu hết khổ cực, để cho chúng ta bị giẫm đạp giống như súc vật, để cho con như một vị anh hùng, cưỡi mây đạp gió, cầm theo cung tên, ra tay vì cái nhà này. Tất cả những kẻ xấu kia cho rằng mình kiểm soát hết, nhưng thực ra chỉ là con rối trong tay con. Lúc này mẹ không phải là con rối cuối cùng con thao túng sao? Con giết chết cả đám bọn chúng, cứu các người khỏi bể khổ. Mẹ còn không cảm kích con sao?

Chẳng lẽ con vẫn không thể trở thành niềm kiêu ngạo, trở thành đứa con mẹ yêu nhất sao?

Con đã thoát khỏi tầm kiểm soát của mẹ, cuối cùng sống giống như một con người.

Chương 154: Ô Ngộ (Phần 19.1)

Khi Đàm Giáo ôm lấy tôi, cảm giác đau đớn căng cứng toàn thân thoáng chốc nới lỏng, đó là cảm giác mệt mỏi quay về nơi chốn bình yên, nhưng tôi nghĩ lại hiện tại không phải là lúc thả lỏng, chúng tôi phải an toàn rời đi đã.

Trần Bảo Châu vẫn còn đang chìm trong bi thương, Đàm Giáo nhắc nhở hai lần, người nhà họ Trần vẫn rơi vào thù hận và chỉ trích, không hề nhúc nhích.

Chỉ chốc lát thôi ngọn lửa sẽ bùng lên. Nhìn từ tầng một có thể thấy được ngọn lửa màu đỏ bốc lên, hơi nóng đang truyền từ bên ngoài vào.

Tôi nói: "Đi trước." Đàm Giáo dìu tôi bước lên nhà, chỉ là trông thấy mờ hồ từ cửa sổ tầng hai cũng có ánh lửa, kể cả căn phòng chúng tôi ở trước đó. Điều này khiến tâm trạng tôi chùng xuống, vốn định theo kế hoạch cũ nhảy xuống từ cửa sổ, giờ thì rơi vào khoảng không.

Lúc này Trần Bảo Châu đột nhiên nói biết Tô Hoàn sẽ phóng hoả, có cách cứu tất cả mọi người ra ngoài. Tôi nghĩ thầm chị ta đã muốn đóng vai anh hùng thì tốt nhất hãy đóng đến cùng.

"Giáo sư." Tôi mở miệng, "Có gì để rời đi đã rồi nói sau." Lời nói của tôi cuối cùng cũng khiến cho giáo sư Trần hồi hồn, ông khuyên bà Trần hai câu, khuôn mặt bà ta tái nhợt, cuối cùng vẫn để cho ông dìu đi theo Trần Bảo Châu lên nhà. Đường Lan Lan đi cuối cùng.

Song tôi không nghĩ tới hành động khuyên người của tôi lại chọc giận Trần Bảo Châu. Chị ta đi sau tôi và Đàm Giáo mấy bước, đột nhiên lên tiếng: "Hai người có phải nhiều chuyện quá không? Người nhà tôi có tôi

cứu, liên quan gì đến hai người."

Tôi không muốn cãi nhau với chị ta, chị ta là đồ điên, là tên sát nhân điên cuồng. Đàm Giáo lại mở miệng, giọng nói ôn hoà bình tĩnh: "Không, chúng tôi chỉ là đang tự cứu mình. Thực ra nếu không có chị giết bốn gã trong bọn chúng thì hiện tại bọn tôi cũng chết chắc rồi. Toàn bộ đều là nhờ chị. Cảm ơn chị, Trần Bảo Châu."

Trần Bảo Châu không nói chuyện, nhưng cũng không còn giận chó đánh mèo nữa.

Trước đó tôi đã biết Đàm Giáo am hiểu phỏng đoán lòng người không bình thường, không nghĩ tới với tình hình trước mặt này có ấy có thể duy trì sự bình thản như vậy. Tôi liếc cô ấy, cô ấy lén ngẩng đầu mỉm cười với tôi.

Lại không nghĩ rằng có người khác thiếu kiên nhẫn.

Hay nói đúng hơn là mặc dù Trần Bảo Châu điên rồi, nhưng vẫn có người không để vào mắt.

Bà Trần nghe thấy cuộc đối thoại của chúng tôi, lạnh lùng mắng: "Trần Bảo Châu, mày đừng có nằm mơ, chúng tao cần mày cứu ư? Mày thực sự cho rằng tao sẽ cảm kích mày? Tao sẽ bỏ qua cho mày? Mày làm hại cái nhà này cửa nát nhà tan, làm hại khiến chúng tao sắp phá sản. Đợi đi ra ngoài, tao sẽ từ từ tính toán khoản nợ này với mày. Bây giờ tốt nhất mày thành thật đưa bọn tao ra ngoài. Sao tao lại sinh ra đứa súc sinh như mày? Đồ điên không bằng cầm thú!"

Tôi không khỏi nhú mày, lúc này chọc giận Trần Bảo Châu thực sự là quá ngu xuẩn. Đàm Giáo cũng căng thẳng nhìn Trần Bảo Châu. Chị ta đứng trên đầu cầu thang, không nhúc nhích. Khuôn mặt từng có rất nhiều biểu cảm phong phú trong đêm nay đều là giả vờ. Lúc này không biểu lộ gì tựa như một bãi nước đọng.

Giáo sư Trần có lẽ cũng nhận ra điều này, khuyên nhủ: "Mẹ, đừng nói nữa."

Bà Trần lại mắng: "Con còn che chở cho nó sao? Có phải con cũng giống nó, cũng muốn hại mẹ, hại cái nhà này? Là do con cưới Phùng Yên mới dẫn đám kia tới! Ta ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn các con lại có kết cục như vậy, chúng mày không phải là người, không phải người!"

Thế là giáo sư Trần cũng không nói nữa.

Sáu người chúng tôi đã đi đến tầng hai, Trần Bảo Châu thấp giọng: "Tôi đã sớm tháo cửa sổ chống trộm trong WC tầng hai, trong két nước có để áo khoác chất liệu chống lửa, có thể chống đỡ được một lúc khi chúng ta nhảy xuống."

Đàm Giáo đột nhiên bắt lấy cánh tay tôi, khẽ lắc đầu. Tôi hiểu ý cô ấy. Trần Bảo Châu có thể sẽ bị chịu đả kích lớn, không biết sẽ gây ra chuyện gì. Tôi gật đầu, ra hiệu mình sẽ coi chừng.

Chương 155: Ô Ngộ (Phần 19.2)

Đúng lúc này, cửa phòng của Trần Như Anh yên lặng một lúc lâu ở tầng ba đột nhiên rầm một tiếng mở ra, giống như bị lực gì đó vô cùng mạnh giật ra. Chúng tôi ngẩng đầu lên, nhưng không thấy ai đi ra.

Trong lòng tôi đã có suy đoán, nhưng cái cửa kia hoang vắng tựa như động sâu cất chứa bí mật của Trần Như Anh. Tôi biết rõ cô ta nhất định sẽ còn xuất hiện. Tuy nhiên lại không biết sau khi cô ta biến đi sẽ là hình dáng gì, có năng lực gì khiến người ta kinh ngạc.

Giáo sư Trần khẽ căn môi: "Mẹ, con đi lên xem một chút, Như Anh còn ở trên!" Nói xong ông chạy lên tầng.

Trần Bảo Châu vẫn không dừng bước, mang theo bọn tôi vào WC, chị ta bò lên cửa sổ, lục lọi một lúc, tháo cửa sổ xuống. Sau đó lấy ra bảy tám bọ nhỏ từ trong két nước bồn cầu, lần lượt đưa cho chúng tôi, mở ra là chiếc áo choàng đơn giản.

Lửa đã dâng lên ngày càng cao, cũng sắp đến cửa sổ này.

Lúc này giáo sư Trần chạy trở lại, sắc mặt khó coi. Tôi hỏi: "Trần Như Anh đâu?" Tinh thần ông dường như hơi hoảng hốt, đáp: "Con bé... không ở trong phòng." Tôi hơi giật mình, lại hỏi: "Vậy hai tên cướp đâu?" Giáo sư Trần đáp: "Thầy không biết."

Tôi nhìn Đàm Giáo, nhất định là giáo sư Trần đã thấy gì đó, nhưng lén che giấu.

Song tôi cũng chẳng quan tâm được nhiều như vậy.

Trần Bảo Châu mở cửa sổ ra: "Anh đi xuống trước đi, ở dưới đó tiếp ứng." Giáo sư Trần vốn hơi do dự, nhưng nhìn thấy ngọn lửa cũng sắp lan đến tầng hai, cuối cùng vẫn nhảy xuống, nghe tiếng rơi thì không hề nhẹ.

"Cô nhảy thứ hai." Trần Bảo Châu nói với Đàm Giáo, "Như vậy cô và anh tôi mới có thể đỡ được Ô Ngộ bị thương." Lúc chị ta không điên thì vô cùng quyết đoán tinh táo. Đàm Giáo cũng không phản đối, liếc tôi một cái, tôi gật đầu, cô ấy nhảy xuống.

Bà Trần đột nhiên lên tiếng: "Còn ta thì sao?"

Trần Bảo Châu nhỏ giọng: "Mẹ để cho bọn họ xuống trước đi, con và Đường Lan Lan ở phía sau, mẹ ở giữa, trước sau đều có người chăm sóc sẽ an toàn hơn."

Bà Trần hừ một tiếng, không nói chuyện.

Tôi bò lên bệ cửa sổ, mỗi động tác đều khiến cả người vô cùng đau nhức. Lúc này Trần Bảo Châu đỡ lấy tôi, tôi vô thức nói: "Cảm ơn." Chị ta thoáng cười, ánh lửa chiếu lên mặt chị ta càng lộ ra sự quý dị. Chị ta nói: "Đi đi. Chuyện này không liên quan đến hai người." Tôi không kịp theo đuổi hàm nghĩa trong lời nói của chị ta, nhảy xuống.

Đàm Giáo và giáo sư Trần ở bên dưới. Chân tôi vừa rơi xuống đất, cả người đều ngã sấp xuống. Đàm Giáo muốn đỡ lấy tôi, lại bị tôi cuốn theo, hai bọn tôi lăn vào trong đồng tuyết. Cô ấy khẽ nức nở, nhưng trong ánh mắt lại chứa đựng sự quan tâm và vui sướng. Tôi biết rõ là cô ấy bị ngã đau lại thêm cả sức nặng từ người tôi đè lên. Tôi muốn kéo cô ấy dậy nhưng cả người chả có sức. Giáo sư Trần hỗ trợ, dìu hai chúng tôi dậy. Tôi và Đàm Giáo dựa sát vào nhau.

Song chỉ có ba người chúng tôi, còn lại chưa có ai ra.

Lửa đã lan đến cửa sổ rồi.

Hơi nóng không ngừng đánh về phía mặt chúng tôi.

"Nguy hiểm!" Giáo sư Trần hô, "Mau nhảy!"

Lúc này đã gần sáng sớm, nhưng mùa đông trong núi vẫn đen kịt. Bên dưới chân núi đã có ánh đèn thưa thớt, nhất định là đã có người thấy ánh lửa, sau đó báo cảnh sát, còn tôi mơ hồ nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát ở ngay dưới chân núi.

Ba người chúng tôi buộc phải lùi về sau mấy bước.

Lúc này không thể tin được lại có chuyện xảy ra. Trên lầu rõ ràng có chuyện, tiếng la khóc thê lương của bà Trần: "Súc sinh, súc sinh... thả ta... Con trai, cứu ta! Lan Lan, cứu ta..."

Chương 156: Ô Ngộ (Phần 19.3)

Chúng tôi không nghe thấy tiếng của hai người phụ nữ khác, chỉ có tiếng kêu thảm thiết của bà Trần mơ hồ truyền đến trong biển lửa. Giáo sư Trần gào lên: "Mẹ! Mẹ..."

Đúng lúc này một bóng người xuất hiện tại cửa sổ, Đường Lan Lan nhảy xuống. Cô ta lăn một đoạn trên mặt đất, người cũng dính lửa. Đàm Giáo vội thả tôi ra chạy tới, đẩy cô ta đi một chút, sau đó lấy áo khoác nhanh chóng dập lửa trên người cô ta. Sắc mặt Đường Lan Lan trắng bệch, nhìn chúng tôi, rồi bắt đầu chạy ra ngoài. Giáo sư Trần bắt được cô ta, quát: "Mẹ tôi đâu, sao bà còn chưa xuống?" Dù sao hiện tại chỗ cửa sổ trống trơn, không thấy bóng người nào.

Đường Lan Lan ngẩng đầu, lộ ra nụ cười giễu cợt: "Chuyện không liên quan đến tôi, là Bảo Châu."

Giáo sư Trần như gặp phải đả kích, sắc mặt trắng bệch, ngẩng đầu lên quát lần nữa: "Bảo Châu! Bảo Châu! Mau thả mẹ xuống! Mau xuống đây! Chúng ta tha thứ cho em, chúng ta đều tha thứ cho em! Em đừng xúc động! Đừng làm chuyện điên rồ!"

Thế nhưng giọng của bà Trần không còn truyền đến nữa.

Đáp lại ông là một cánh tay đột nhiên kéo tầm rèm xuống che toàn bộ cửa sổ. Sau đó ngọn lửa như nhận được lời kêu gọi nào đó, mãnh liệt dâng lên, nuốt trọn hết toàn bộ cửa sổ và mặt tường.

Bốn người chúng tôi bị luồng nhiệt đánh vào, không thể không lùi về sau mấy bước. Giáo sư Trần ghé vào mặt tuyết khóc lên: "Mẹ..."

Đường Lan Lan bò đi, mỉm cười: "Chết thật tốt, ha ha, chết thật tốt! Bà ta không cứu tôi thì tại sao tôi phải cứu bà ta?" Nói xong cô ta cũng mặc kệ chúng tôi, ôm chặt lấy người, thất thế chạy ra ngoài.

Đàm Giáo kéo giáo sư Trần, ông lão đảo, thất hồn lạc phách, ba người chúng tôi cũng chạy ra chỗ xa hơn.

Tiếng xe cảnh sát đã càng ngày càng rõ ràng.

"Tất cả đều xong rồi sao?" Đàm Giáo hỏi.

Tôi ngẩng đầu nhìn phía trước, đó là con đường phải đi qua mới ra đến đường cái, trong rừng cây, ánh lửa chiếu mờ hồ chỗ đó có ba người.

"Còn chưa kết thúc." Tôi nói.

Ánh trăng trên bầu trời đã biến mất rồi, mặt trời còn chưa mọc, toàn bộ bầu trời đen kịt, chỉ có ánh lửa bao phủ tất cả.

Trước mặt là hình ảnh vô cùng quỷ dị khủng bố.

Một người nằm trên mặt đất, mặt gã còn lộ ra ngoài, cho nên chúng tôi có thể nhận ra người kia là Tô Hoàn. Toàn thân gã bị quần đầy sợi tơ màu bạc có chất nhầy nào đó nhỏ giọt giống như một trứng côn trùng, bị quần từ đầu đến chân trở thành hình bầu dục. Ánh mắt gã trợn trừng, nhìn qua chúng tôi, hiển nhiên là đã không còn thở.

Đầu sợi tơ màu bạc kia kéo rất dài tới một thân cây. Ánh sáng chỗ đó rất tối, có người đứng cạnh đó, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được.

Là Trần Như Anh.

Cô ta từ trong bóng tối chậm rãi đi ra. Tóc dài rối tung, vẫn là thân hình gầy yếu thường ngày, nhưng khuôn mặt không còn là dáng vẻ bình thường. Cả khuôn mặt cô ta vạm vẹo, miệng mở to, như là có lực gì đó căng ra, sợi tơ kia là từ trong miệng cô ta.

Nói chính xác thì là ở trên đầu lưỡi cô ta, nó sưng to lên, phía trên có thứ gì đó nằm sấp. Cô ta "a a..." thở ra, lúc này tôi mới phát hiện ánh mắt cô ta cũng đục ngầu. Nhìn thấy chúng tôi, trong mắt cô ta hiện lên ánh nhìn hung ác, rút sợi tơ về, nuốt vào trong miệng, lại trở về dáng vẻ bình thường, im lặng nhìn chăm chăm chúng tôi.

Trong nháy mắt tôi lập tức hiểu ra, hoá ra hai đêm kia không phải là mơ.

Chương 157: Ô Ngộ (Phần 19.4)

Trần Như Anh... cô ta có đủ tập tính và năng lực của loài côn trùng nào đó, luôn cất giữ bí mật của mình trong bóng tối. Cho nên trong hai ngày chúng tôi tới đây cô ta đều dùng lý do bị cảm đeo khẩu trang.

Cô ta thực sự đi vào phòng tôi với hình dáng này, trốn trong bóng tối, cuốn lấy tôi, ngóng nhìn tôi.

Cô ta nhất định là đã bị biến dị sau khi rời khỏi con thuyền kia.

Trong lòng tôi thấy lạnh cả người. Đàm Giáo nắm chặt tay tôi, hiển nhiên cũng bị dọa. Giáo sư Trần sợ đến mức ngồi phịch trong đồng tuyết, miệng run rẩy, nói không ra lời. Vừa rời có phải khi vào phòng Trần Như Anh, ông đã nhìn thấy hai tên cướp bị cuốn thành trứng côn trùng không? Bên kia còn có một người nữa.

Là Phùng Yên. Bà cũng ngồi trong đồng tuyết, hai tay che mặt, nhìn qua Trần Như Anh, nước mắt ràn rụa, nhưng không hề có sợ hãi và kinh ngạc. Tôi lập tức hiểu ra thân là người mẹ, có lẽ bà còn biết nhiều hơn những người khác trong nhà.

Năm người chúng tôi, một cỗ thi thể, cứ yên tĩnh giăng co như vậy.

Tiếng còi xe cảnh sát ngày càng gần, dường như còn kèm theo cả tiếng bước chân dồn dập.

Trần Như Anh vẫn giữ nguyên dáng vẻ chiếm giữ, ánh mắt mơ hồ nhìn tôi. Phùng Yên khóc ròn: "Bắt đầu từ nửa năm trước rồi. Lúc đầu chúng tôi còn cho rằng là mắc bệnh, về sau càng ngày càng nghiêm trọng... là như vậy đấy. A Ngộ, Đàm Giáo, xin hai người đừng nói cho người khác biết.

Nếu không con bé cũng sẽ trở thành... Như Anh, chúng ta đi, đi thôi con."

Tuy nhiên Trần Như Anh hoàn toàn không để ý đến bà, hiển nhiên là tối nay cô ta bị đá kích không hề nhẹ, nói với giáo sư Trần: "Cha à, con giết mẹ và tên gian phu, cha có vui không? Thực ra con nhịn đã lâu rồi. Hình dạng thế này mới là thoải mái nhất với con đấy. Con có thể làm được rất nhiều chuyện, đã sớm không còn là con bé yếu đuối trước kia rồi."

Tôi đột nhiên nhớ tới cuốn tiểu thuyết "Nhật ký biến hình" của Kafka. Trần Như Anh trước mắt có phải cũng giống nhân vật chính trong câu chuyện đó, dần dần mất đi nhân tính? Mang theo đặc tính thói quen của côn trùng? Cùng chịu ảnh hưởng từ con thuyền kia, tôi và Ngôn Viễn tuy có thay đổi nhưng rõ ràng tốt hơn cô ta rất nhiều. Cô ta lại trở nên người không ra người quý không ra quý.

Suy cho cùng cô ta cũng chỉ là nạn nhân.

"Cô à, cô mang em ấy đi." Tôi nói.

Phùng Yên vội gật đầu, thở tới gần Trần Như Anh, sau đó thấp giọng dỗ dành: "Ngoan, Như Anh, con thấy đấy A Ngộ cũng bảo con đi trước..."

Trần Như Anh lại nhìn tôi, sau đó thở dài một tiếng: "A Ngộ à..."

Trong lòng tôi thầm kêu không ổn rồi.

"A Ngộ là của tôi, ai tranh với tôi thì tôi sẽ giết." Trần Như Anh nói, "Hiện tại cái gì em cũng đều làm được. Cuối cùng không cần phải đứng sau lưng nhìn anh rời đi nữa." Trong mắt cô ta đột nhiên tuôn ra nước mắt, lời còn chưa dứt, sợi tơ nhầy màu bạc đã chui ra từ trong miệng cô ta, tôi đẩy Đàm Giáo, chắn trước người cô ấy, sợi tơ kia thuận thế cuốn lấy cơ thể tôi. Sức lực to lớn, tôi không có cách nào chống lại, ngã xuống mặt đất, xoay vòng quanh Trần Như Anh.

Đàm Giáo gào khóc muốn bắt lấy tôi, tôi quát: "Đừng tới đây!" Thoáng nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Trần Như Anh, sợi tơ càng buộc chặt hơn khiến

cho bụng tôi đau nhức, tôi bị cuốn đến trước mặt cô ta.

Mặt tôi chỉ cách cô ta chưa đến một mét. Cô ta nhìn tôi, hoảng hốt cười. Sau đó ánh mắt hung ác quét về Đàm Giảo phía sau tôi, tôi biết cô ta lại muốn nhả sợi tơ ra tấn công Đàm Giảo, vội dấn về phía mặt cô ta. Cô ta bị tôi đánh lệch đầu, khoé môi cũng chảy máu. Cuối cùng sự chú ý của cô ta đã quay lại trên người tôi, ánh mắt trở nên vô cùng độc ác.

"Em sẽ dẫn anh đi." Cô ta nói, "Dẫn anh đến nơi không ai tìm thấy, ở trong lưới của em, cả đời ở bên em."

Chương 158: Ô Ngộ (Phần 19.5)

Cô ta vừa nói chuyện vừa quấn sợi tơ quanh cổ tôi, ngày càng siết chặt hơn. Tôi cảm thấy hít thở dần trở nên khó khăn, cả người bị nâng lên khỏi mặt đất, ra sức giãy dụa, nhưng chỉ phí công. Đàm Giáo từ sau nhào lên ôm lấy tôi, liều mạng kéo tôi khỏi đám tơ.

Tất cả lại lập tức đột nhiên kết thúc.

Sợi tơ quấn chặt cổ tôi đột ngột rút đi. Tôi ngã xuống mặt đất, trước mắt chỉ có một màu đen, ra sức thở. Đàm Giáo ôm chặt lấy tôi, chúng tôi ngẩng đầu lên.

Dưới ánh trăng sắp lặn, chẳng biết tầng mây đã rời đi lúc nào, chiếu rọi khắp mặt đất.

Phùng Yên đứng đằng sau Trần Như Anh, con dao găm cắm vào lưng cô ta. Khuôn mặt Trần Như Anh trở nên cứng ngắc, sợi tơ trong miệng đã không còn, chỉ là khoé miệng còn chút chất nhầy. Cô ta ngã xuống đất, cơ thể run rẩy.

Cả người Phùng Yên hoảng hốt, sau đó nước mắt chảy xuống, nhào tới ôm lấy Trần Như Anh: "Như Anh, Như Anh, con sao rồi..."
Trần Như Anh thấp giọng: "Mẹ... tại sao mẹ lại giết con..."

Phùng Yên ôm cô ta, đột nhiên phát ra tiếng kêu thê lương.

Đàm Giáo đỡ lấy tôi từ từ đứng dậy. chúng tôi vốn không dám đứng quá gần, nhưng một nhát dao kia của Phùng Yên đã đâm vào giữa tim, bà đã quyết ý muốn giết con gái, Trần Như Anh lập tức không ngừng thở dốc.

"Con không thể giết người..." Phùng Yên khóc lóc, "Bọn họ là người vô tội, người vô tội mà... Con với cái hình dạng này... sao mà sống tiếp được..."

Ánh mắt Trần Như Anh rã rời, một lần nữa đảo qua chúng tôi, mấp máy "A Ngộ..."

Tôi và Đàm Giảo đều không nói gì.

Ánh mắt Trần Như Anh khi nhắm khi mở, tựa như chịu phải kích thích mãnh liệt nào đó, đôi mắt cô ta trợn trừng nhìn chúng tôi, cuối cùng đã trở lại là con người trước khi chết.

"Anh... anh... tại sao phải... rõ ràng là trong lòng đất... con thuyền kia..."
Sắc mặt của cô tái tái mét mét như là thấy chuyện vô cùng đáng sợ, tâm trạng tôi đột nhiên căng thẳng, tiến lên truy hỏi: "Cô nói gì? Cô nói ai?"

Song Trần Như Anh mở to mắt, mím cười, nụ cười kia vô cùng quý dị lạnh lẽo, rõ ràng là đã biết gì đó, nhưng không nói ra. Tay trượt xuống, không còn cử động nữa. Phùng Yên ôm cô ta, khóc rống lên.

Tôi nhìn về phía Đàm Giảo, sắc mặt cô ấy cũng vô cùng khó coi.

Đây là lần thứ hai rồi. Trước đó Ngôn Viễn cũng giống Trần Như Anh, cũng không nhận ra chúng tôi, cùng mất đi tất cả trí nhớ trên con thuyền kia.

Nhưng trước khi chết bọn họ đều dường như nhớ ra gì đó, nhìn tôi và Đàm Giảo, phản ứng vô cùng mãnh liệt.

Rốt cuộc là có ý gì? Là điều gì khiến cho bọn họ sợ như vậy?
Sau khi chúng tôi bị nước lũ mang vào lòng đất, trên người Đàm Giảo rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tại sao chỉ có mình cô ấy mất đi trí nhớ một năm trước?

Tại sao khi tôi gặp cô ấy thời gian bắt đầu nghịch chuyển?

Lòng tôi tựa như chìm trong vực sâu, còn Đàm Giáo đứng ở bên dưới vực sâu đó, lúc này dùng đôi mắt yên tĩnh hoang mang, không phân biệt rõ thời gian nhìn tôi.

Nhưng mà Trần Như Anh đã chết rồi, vậy nên không tìm thấy đáp án nữa. Cho dù chúng tôi thay đổi được lịch sử, cứu được thêm Đường Lan Lan, Phùng Yên, nhưng Trần Như Anh lại chết. Giáo sư Trần ở đằng sau chúng tôi chẳng biết đã đi đâu.

Trong lịch sử có lẽ đêm đó ở nhà họ Trần cũng giống như đêm nay, chỉ là không có chúng tôi cho nên Phùng Yên không giết Trần Như Anh. Sau đó cha con nhà họ Trần cũng giấu giếm cảnh sát, vì bí mật của Trần Như Anh nên bọn họ không thể đối mặt sao?

Tiếng còi xe cảnh sát và cứu hoả vang lên gần bên, có hai giọng nói quen thuộc gọi tên Đàm Giáo và tôi. Ánh lửa đã gần như nuốt trọn biệt thự, chiếu sáng bầu trời phía sau chúng tôi. Tôi ôm Đàm Giáo, ngồi xuống đồng tuyết. Cách đó không xa, Phùng Yên xoa khuôn mặt đã chết của Trần Như Anh, đột nhiên mỉm cười lẩm bẩm: "Như Anh, con chết như vậy cũng tốt, không cần phải chịu tra tấn nữa." Bà lại sờ vào khuôn mặt Tô Hoàn chết bên cạnh: "Thực ra anh cũng không biết em muốn gì. Ông ta cũng chả biết gì. Thực sự em không muốn rời khỏi cái nhà này, em vẫn nên quay về thôi."

Lòng tôi trùng xuống, quát: "Cô à! Đừng làm chuyện điên rồ!" Song đã không còn kịp rồi, bà đột nhiên đứng lên, quay người lao vào đồng lửa. Trong chớp mắt người bị ngọn lửa nuốt chửng.

Chương 159: Đàm Giảo (Phần 20.1)

Đối với tôi mà nói từ sau ngày hôm đó tất cả kí ức đều trở nên vô cùng hỗn loạn. Cuối cùng Ô Ngộ lại ngất xỉu trong lòng tôi, tôi trơ mắt nhìn Phùng Yên cháy rụi, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Trần Như Anh đã chết, tôi cũng không hiểu tại sao mình không thể ngừng khóc, cảm giác kia giống như khi Ô Ngộ đưa mình vào trong nơi đồng không mông quạnh, mãi cho đến khi cảnh sát đưa chúng tôi ra khỏi đó.

Chờ khi tôi tỉnh lại đã là hôm sau. Tôi phát hiện mình nằm trên giường bệnh viện, ánh mặt trời bên ngoài rất sáng, Tráng Ngư ngồi bên giường ngủ gật.

"Ngư..." Tôi mở miệng mới phát hiện giọng mình ngắc ngứ.

Cô ấy vội vàng ngừng đầu, lộ ra nụ cười sâu xa: "Cuối cùng cũng tỉnh rồi. Yên tâm, bác sĩ nói cô chỉ bị thương ngoài da thôi, là do tinh thần bị đả kích, nghỉ ngơi một ngày là ổn."

Tôi hỏi: "Ô Ngộ đâu?"

Tráng Ngư hơi im lặng một lúc mới nói: "Tình hình của anh ấy thì không được tốt lắm. Tuy nhiên anh ấy mạng lớn, dao không đâm trúng chỗ hiểm, nhưng mất máu quá nhiều lại cấp cứu quá trễ..."

Lòng tôi như rơi xuống đáy cốc.

"... Cấp cứu mười mấy tiếng cuối cùng đã thoát khỏi nguy hiểm." Tráng Ngư không nhanh không chậm nói cho hết lời, "Nhưng vẫn còn đang hôn mê."

Tâm trạng của tôi khẽ thả lỏng, giãy dựa đứng dậy, Tráng Ngư ngăn lại: "Này đừng có diễn màn kịch máu chó với tôi, nằm xuống đi, bác sĩ cũng còn chưa qua kiểm tra cho cô đâu." Cô ấy ấn vào chuông ở đầu giường.

Tôi nói: "Có gì cần phải kiểm tra chứ? Không phải nói tôi không sao à? Tôi phải mau đi xem anh ấy."

Tráng Ngự kiên trì: "Năm xuống đợi bác sĩ đến kiểm tra rồi nói sau." Chưa nói hết y tá đã tới, sau đó xoay người đi gọi bác sĩ, tôi đành miễn cưỡng năm xuống.

Tráng Ngự quan sát vẻ mặt tôi: "Không phải nói anh ấy không là người đàn ông của cô ư? Hiện tại sao lại căng thẳng thế này?"

Tôi đáp: "Bây giờ là của tôi rồi."

Tráng Ngự huýt sáo: "Hai người xong rồi? Hoạn nạn thấy được chân tình, củi khô bốc lửa rồi hả?" Bác sĩ và y tá đứng bên đều nhin cười.

Tôi đáp: "Vẫn chưa. Nhưng sau này tôi muốn kết hôn với anh ấy."

Tráng Ngự: "..."

Tôi nói thật lòng đấy, đây là suy nghĩ đã hiện lên rõ ràng trong đầu sau khi tôi tỉnh lại. Tôi chưa bao giờ muốn ở bên, muốn ở cùng cả đời, sau này vĩnh viễn không lìa xa một người đến thế.

Chính là ở bên anh, Ô Ngộ.

Tôi đưa tay lau nước mắt. Tráng Ngự vốn còn đang buồn cười khiếp sợ, vẻ mặt cũng dần thay đổi, cô ấy thở dài lại lắc đầu: "Má ơi..."

Nhưng khi tôi bám vào thành giường đi xuống, Tráng Ngự lại thấp giọng nói: "Chúc mừng cô đã gặp được anh ấy."

Tôi nói: "Ừ, cô cũng cố gắng lên."

Vẻ mặt Tráng Ngự đột nhiên hơi mất tự nhiên, thì thầm: "Tôi thèm cái rằm, bà đây vẫn còn nhỏ."

Tôi: "..."

Đứng ngoài cửa phòng bệnh, tôi nhìn Ô Ngộ qua làn kính, cảm thấy hơi khác với bình thường. Anh đeo mặt nạ dưỡng khí, vẫn còn đang truyền máu. Trên người bọc kín thành bánh chưng, nhưng tôi cảm thấy khuôn mặt

anh thanh tú hơn so với ngày thường, không còn là con người cứng cỏi, mà chỉ là một người đàn ông của tôi.

Tôi rất muốn ghi mấy câu lên tấm kính, chờ anh tỉnh dậy có thể thấy, nhưng bác sĩ và y tá đi tới, đành phải từ bỏ ý định này. Tôi nói với y tá: "Anh ấy tỉnh dậy, xin hãy báo cho tôi. Cảm ơn cô." Y tá đồng ý, còn cười nói: "Bạn trai cô đẹp trai ghê." Tôi cười nói: "Ừ." Tráng Ngư ở bên cũng mỉm cười.

Tôi cảm thấy mình vẫn còn hơi mệt, đứng ở ngoài phòng bệnh của Ô Ngộ một lúc mới lưu luyến lễ mễ theo Tráng Ngư về phòng.

"Vẫn không báo cho cha mẹ cô sao?" Tráng Ngư hỏi.

Tôi nghĩ một lát lắc đầu.

Chương 160: Đàm Giảo (Phần 20.2)

Tôi... không biết mình có thể ở lại lúc này bao lâu nữa, có lẽ đối với cha mẹ mà nói chỉ là một đoạn trí nhớ mơ hồ, nhưng đối với tôi lại là sự chia ly rõ ràng. Tôi không muốn trở thành một cái bóng trong trí nhớ của họ, tôi sợ mình sẽ khóc không ngừng được. Tôi đã không còn muốn làm một cô gái yếu ớt, vậy thì dứt khoát dứt tất cả mọi thứ chãm dứt, tôi sẽ lại quay về với vòng ôm ấm áp của cha mẹ.

Hơn nữa hiện tại mối quan hệ giữa tôi và Ô Ngộ còn chưa rõ ràng, cũng không dễ giải thích với họ.

Quay về phòng lại phát hiện có một người đang chờ chúng tôi.

Thẩm Thời Nhận mặc đồng phục cảnh sát, ngồi trước cửa sổ chìm đắm trong ánh mặt trời, nhìn thấy chúng tôi đi vào, ánh mắt có sự xúc động nào đó không nói nên lời, sau đó lên tiếng chào hỏi: "Đàm Giảo, cô Chu."

Tôi sớm đoán được anh ấy sẽ đến, hơn nữa nghe Tráng Ngự vừa nói đêm hôm đó sau khi nhận được báo động từ "người dân nhiệt tình", anh ấy đã chống lại ý kiến của người khác, cho rằng không phải là trò đùa dai, ra sức đưa người đến hiện trường mới kịp thời cứu giúp được tôi và Ô Ngộ, giáo sư Trần, Đường Lan Lan.

Cũng nghe nói anh ấy đã sớm gọi điện cho đồn công an địa phương lưu ý đến nhà họ Trần, nhưng bởi vì đồn công an cách nhà họ Trần rất xa, lại sắp đến năm mới cho nên những người cảnh sát kia đuổi đến nơi đã không còn kịp.

Tôi nằm lên giường, nói: "Thẩm đầu gối, cảm ơn anh nhé."
Tráng Ngự đột nhiên lên tiếng: "Biệt hiệu này cũng không tệ."
Trên mặt Thẩm Thời Nhận hiện lên vẻ lúng túng: "Đàm Giảo, đừng có gọi

bậy. Còn cả cô nữa, cô Chu."

Thẩm Thời Nhận nói tiếp: "Đàm Giáo, bây giờ cô đã ổn chưa? Tôi đã hỏi qua bác sĩ, muốn xin lời khai từ cô."

Tôi nói: "Không sao."

Thẩm Thời Nhận liếc Tráng Ngự: "Có thể mời cô tránh đi trước không?"

Tôi và Tráng Ngự cùng đồng thời lên tiếng.

"Tôi muốn cô ấy ở lại."

"Không được. Ngộ nhớ anh nghiêm hình bức cung thì sao?"

Chuyện này hơi xấu hổ rồi đấy, Thẩm Thời Nhận chỉnh lại vành mũ, nói với Tráng Ngự: "Chu Hiểu Ngự, cảnh sát chúng tôi trước giờ luôn tuân theo công bằng pháp luật, làm gì có chuyện nghiêm hình bức cung."

Trong mắt Tráng Ngự hiện lên ánh sáng nào đó, không đáp. Trong lòng tôi cũng có chút cảm khái, bởi vì lúc vụ án của Ngôn Viễn, Thẩm Thời Nhận gọi điện thoại cho Tráng Ngự từng nói: "... Cô Chu, chúng tôi làm sao có thể nghiêm hình bức cung, cảnh sát chúng tôi chấp hành theo công bằng pháp luật..." Khi đó khoé mắt anh ấy cũng có chút vui vẻ.

Nhưng hai người này lại gặp nhau lần nữa mà không hề hay biết.

Thẩm Thời Nhận bắt đầu hỏi tôi, tôi kể lại tường tận tình hình xảy ra đêm đó, chỉ bỏ bớt đi việc phát hiện ra hòm thuốc và chuyện dị thường của Trần Như Anh. Sau khi nghe tôi nói, vẻ mặt anh ta trở nên vô cùng im ắng. Sau đó Thẩm Thời Nhận đứng dậy nói: "Tôi đi xem tình hình của người nam kia." Dừng một chút hỏi, "Người nam kia là gì của cô..."

Tôi đáp: "Bạn trai."

Thẩm Thời Nhận gật đầu rời đi.

Anh ấy đi rồi, tôi và Tráng Ngự lại rơi vào im lặng. Tráng Ngự gầy tằm rèm bên cạnh một lúc, đột nhiên nhìn về phía tôi, dáng vẻ muốn mở miệng, tôi lên tiếng trước: "Có phải cô muốn hỏi tôi và Thẩm Thời Nhận còn có khả năng không à? Đáp án của tôi là tuyệt đối không có. Hiện tại thể xác và

tinh thần tôi đều thuộc về anh thợ sửa xe kia rồi."
Vẻ mặt Tráng Ngự trở nên hơi phức tạp.

Tôi ngồi dậy, đưa tay sờ đầu cô ấy: "Ngự à, bởi vì nửa năm sau cô cũng hỏi tôi giống như vậy đấy. Cho nên cứ yên tâm tiến về phía trước đi. Cô có biết khi đó tôi nhìn thấy anh ấy nhận điện thoại của cô thì nụ cười trên mặt anh ấy rất khác cho dù hai người mới biết nhau hai ngày. Ánh mắt giống y hệt tại nhìn cô, khác hẳn với người khác. Hơn nữa cô cũng không nhỏ nha, 34D nhỏ cái rằm ấy..."

Chương 161: Đàm Giảo (Phần 20.3)

Tráng Ngự bật cười: "Đừng khiến lão tử hoang mang, tôi từng nói có ý với anh ta lúc nào chứ? Cô còn chê anh ta đầu gỗ mà." Một lát sau, nói tiếp: "Cho dù hiện tại tôi và anh ta có bắt đầu thì đợi sau khi hai người rời khỏi dòng thời gian này, chẳng phải chúng tôi sẽ bị ảnh hưởng trở thành một cái bóng mơ hồ trong trí nhớ nhau sao? Cho dù là quá khứ hay gặp lại nhau trong tương lai chúng tôi vẫn không nhớ được?"

Tôi nhìn cô ấy không nói. Cô ấy quá thông minh, nhạy cảm, chẳng cần tôi giải thích có thể đoán ra được tất cả.

Tới gần chạng vạng, Tráng Ngự nói đi mua cơm cho tôi. Tôi nằm chán muốn chết, lại hơi muốn gặp Ô Ngộ, nhân lúc y tá không ở đây, lén xuống giường.

Đi một đoạn trong hành lang, tới góc rẽ, nhìn thấy hình ảnh khiến tôi trợn mắt há hốc mồm.

Trời chiều chiếu sáng một khoảng vàng óng, Thẩm Thời Nhạn tựa vào tường, trong tay còn cầm cuốn sổ ghi chép, vô cùng luống cuống. Một tay Tráng Ngự đặt lên vai, tay kia đặt lên tường, kiễng chân lên hôn anh ấy.

Hai người kia vô cùng xứng đôi. Tuy một người đầu gỗ, một người quyến rũ thành thực không phù hợp độ tuổi, ai nhìn vào cũng cho rằng thực nữ nóng bỏng đang quyến rũ cảnh sát thành thật, nhưng đó cũng là sự thật khi thiếu nữ sinh viên đang tấn công người đàn ông lớn hơn mình chín tuổi.

Tôi vội dừng bước, trốn đến sau tường. Trước đó khi cô ấy giảng giải, tôi đã từng rất phục Tráng Ngự, nhất là mấy lần cô ấy phân tích cho chúng tôi về vấn đề thời gian khoa học viễn tưởng. Nhưng vào lúc này tôi phục cô ấy

sát đất, hành động này... đời này tôi chưa từng tấn công đàn ông, so với cô ấy, sức chiến đấu của tôi thực sự quá kém.

Tráng Ngự rời môi, mặc dù hồng, nhưng vẻ mặt vẫn khí phách trấn định như trước.

Thẩm Thời Nhận rõ ràng bị dọa không nhẹ, nhưng thân là cảnh sát hình sự, năng lực vẫn rất mạnh, anh ấy bắt được cánh tay mảnh khảnh của Tráng Ngự, khẽ gầm lên: "Chu Hiểu Ngự, cô có ý gì? Tại sao lại đối với tôi như vậy?"

Tôi suýt chút nữa bật cười ra tiếng, chắc, hình như đây là lời nói của phụ nữ sau khi bị cưỡng hôn mới đúng.

Lúc này Tráng Ngự hoàn toàn thể hiện ra khí chất tổng công bẩm sinh, cô ấy khẽ hất tay Thẩm Thời Nhận, nói: "Có ý gì à? Rõ ràng tôi có ý với anh mà. Dù sao qua hai ngày nữa chúng ta sẽ lại quên thôi." Thẩm Thời Nhận hơi sững sốt.

Tráng Ngự lấy cặp lông đặt trên bệ cửa sổ, thong thả bước đi.

Tôi hơi cảm động, bi thương, cũng có chút hỗn loạn, đi đến bên ngoài cửa phòng Ô Ngộ. Anh vẫn đang mê man ngủ. Tôi thấy không có y bác sĩ nên kéo cửa đi vào.

Ngồi bên giường, không bật đèn, chỉ có ánh trời chiều chiếu vào trong. Tôi nhìn anh một lát, cảm thấy rất yên tĩnh, cũng rất thoải mái. Tôi nhớ tới lời của Tráng Ngự, cảm thấy khá tốt, may mà tôi luôn kéo tay Ô Ngộ, mỗi lần đều nhớ rõ lẫn nhau.

Tôi còn nhớ lời Ô Ngộ nói với tôi khi ở nhà họ Trần. Anh đã đồng ý với tôi có chết cũng không quên.

Tương lai, giết người, thời gian, lúc này dường như đều cách chúng tôi rất xa, chỉ có tôi và anh trong căn phòng bệnh yên tĩnh này. Tôi khẽ kéo tay anh, nắm một lát, phát hiện lòng bàn tay anh vẫn nóng. Tôi cẩn thận kéo tay anh áp lên mặt mình. Tôi không biết hành động này có ý nghĩa gì, nhưng khi ở nhà họ Trần anh đã làm như vậy. Năm ngón tay không có sức lực áp lên mặt tôi, che khuất toàn bộ thế giới, khiến tôi an tâm thoải mái.

Tôi không biết qua bao lâu, trời cứ thế tối đen.

Tôi giữ tay anh, dò xét hơi thở của anh. Bao lâu đều không tính là lâu.

Tay anh đột nhiên hơi run lên. Tim tôi cũng run lên, mở mắt ra đã cảm giác được ngón tay anh đã có sức lực, dần dần áp chặt mặt tôi, đầu ngón tay khẽ vuốt ve làn da tôi.

Tôi không nhúc nhích, nước mắt rơi xuống lòng bàn tay anh.

Chương 162: Ô Ngộ (Phần 20.1)

Tôi vốn chìm trong cảnh hỗn loạn trong mơ không ngừng lặp đi lặp lại, nóng cháy, đau đớn tứa ra mồ hôi. Trong lúc mơ màng tôi mở mắt ra, nhìn thấy phòng bệnh và bác sĩ, sau đó lại rơi vào mê man.

Sâu trong giấc mơ của tôi dường như một năm qua chưa bao giờ thay đổi.

Không phải, có lẽ nó vẫn đang thay đổi rồi.

Trong nháy mắt, tôi đứng trước vách núi, gió lớn thổi qua, lại nghe thấy có người đang gọi tên tôi: A Ngộ, A Ngộ.

Từ khoảnh khắc này trong lòng tôi đột nhiên trở nên ôn hoà, sự ôn hoà đó dần lan tràn, như có ánh sáng chói lọi xuyên thấu qua cơ thể tôi.

A Ngộ, A Ngộ. Cô ấy không ngừng ở bên khẽ gọi tôi.

Giáo Giáo.

Ở trong sự hỗn loạn, tôi đã tìm được tên của cô ấy.

"Giáo Giáo!" Tôi đập vào khoảng không, rơi xuống vách núi, gọi tên cô ấy.

Hoảng hốt mở mắt, phát hiện căn phòng bệnh mờ ảo, ánh sáng đang ngả dần về phía tây. Đàm Giáo không ngồi trên ghế mà ngồi ở dưới đất bên giường bệnh, cả người nhỏ bé yếu ớt mặc đồ bệnh nhân. Tay tôi bị cô ấy khẽ cầm lấy, sờ mặt cô ấy.

Tay tôi từ từ dùng sức chạm vào mặt cô ấy. Cả người cô ấy run lên, rồi lại bất động, cầm lấy đầu ngón tay tôi. Tôi cảm thấy có sự ẩm ướt tiến vào lòng bàn tay.

"A Ngộ..." Cô ấy nhào vào trong ngực tôi.

Căn phòng đã hoàn toàn rơi vào bóng tối, cô ấy ôm cổ tôi, mặt tôi dán vào ngực cô ấy. Tay tôi vẫn run rẩy, nhưng tôi ra sức ôm lấy cô ấy. Qua một lúc lâu cả hai chúng tôi đều không lên tiếng.

Sau đó cô ấy từ từ ngẩng đầu, cách tôi rất gần trong bóng tối. Tôi thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của cô ấy gần bó như môi với răng với tôi. Tôi dùng cánh tay đang truyền máu giữ gáy cô ấy. Trong gian phòng đó chỉ có tiếng hít thở của tôi và cô ấy, tôi hôn cô ấy.

Chúng tôi chưa từng hôn mãnh liệt như thế, như tranh đấu với nhau, lại giống như trùng sinh trong biển lửa. Hai tay cô ấy chống lên ngực tôi. Tôi chỉ có thể nằm, gần như kéo cả người cô ấy lên giường. Vết thương lại đau rồi, nhưng tôi chẳng bận tâm. Tôi chỉ muốn hôn cô ấy, không quan tâm gì hết, chỉ muốn hôn cô ấy đến toàn thân run rẩy.

Thật sự cả người cô ấy đều run rẩy, tôi tìm được đầu lưỡi cô ấy, dùng sức cuốn lấy, khiêu khích. Hơi thở của cô ấy dần trở nên gấp gáp, mặt cũng nóng lên. Cô ấy bắt đầu giãy dụa, muốn đẩy tôi ra, tôi càng ôm chặt hơn, không cho phép cô ấy nhúc nhích.

"Anh thả em ra..." Cô ấy vô lực kháng nghị.

Đáp lại cô ấy là sự gặm cắn mạnh hơn của tôi. Tôi ngăn hết lời của cô ấy ở trong miệng.

"A a..." Cô ấy đẩy lưng tôi, tôi bị đau, không thể không buông ra. May mà bây giờ trong phòng tối đen, cô ấy không nhìn thấy mặt tôi. Cô ấy lại ngã ngồi xuống đất.

"Có đau không?" Tôi lên tiếng mới phát hiện cổ họng mình như bị thứ gì đó đè nát.

"Không!" Cô ấy khẽ gầm lên, "Anh có ý gì? Ô Ngô, anh có ý gì?" Tôi nói không ra lời. Vừa rồi khi tỉnh lại nhìn thấy cô ấy yên tĩnh yếu đuối, lại nghĩ đến trong thời khắc sống chết ở nhà họ Trần, tôi không có cách nào khống chế bản thân.

Tôi vô cùng muốn cô ấy, nhịn quá lâu cho nên không thể khống chế được.

Cô ấy đột nhiên bật đèn lên, ánh sáng trắng khiến tôi nheo mắt lại, đưa tay che, đồng thời nghe thấy giọng nói thản nhiên của cô ấy: "Em đi tìm bác sĩ. Ô Ngô, đợi lát nữa em có lời muốn nói với anh."

Lúc này tôi mới nhìn thấy rõ khuôn mặt cô ấy. Sắc mặt tiêu tụy hơn so với bình thường, hai gò má đỏ bừng. Trên môi có ánh nước phơn phớt hồng hồng do bị tôi hôn. Trong lúc đợi bác sĩ đến, cô ấy ngồi lên ghế, vô cùng im lặng nhìn tôi. Chỉ là cô ấy nhìn một lát, rồi dời mắt đi, hình như hơi thẹn thùng.

"Giáo Giáo." Tôi nói, "Ngồi vào bên cạnh anh." Tôi nghe thấy giọng nói của mình rất bình tĩnh, nhưng lại có chút run rẩy nóng nóng: "Anh có lời muốn nói với em."

Đàm Giáo không nhúc nhích, cắn môi, nói: "Dù anh muốn nói gì thì tạm thời em đều không muốn nghe."

Tôi hơi ngơ ngác, có mấy lời quá nặng nề với tôi, luôn không có cách nào nói ra miệng, nhưng hiện tại cuối cùng tôi muốn nói ra thì cô ấy lại không muốn nghe.

Chương 163: Ô Ngộ (Phần 20.2)

Bác sĩ đã đến, hai chúng tôi im lặng. Bác sĩ và y tá không ngừng cằn nhằn nói liên miên gì đó, tôi đều không nghe rõ. Tôi chỉ nhìn chăm chăm cô ấy. Thỉnh thoảng bác sĩ hỏi gì đó, cô ấy sẽ đáp đôi lời. Cô ấy bị tôi nhìn dần thấy khó xử, không nhịn được nhân lúc không có người chú ý lườm tôi.

Tôi vẫn cứ nhìn cô ấy.

Cuối cùng bác sĩ và y tá rời đi, cuối cùng Đàm Giao vẫn ở lại, cô ấy cúi đầu, đóng cửa, vì thế trong phòng lại lần nữa chỉ có hai chúng tôi.

"Muốn nói gì với anh?" Tôi hỏi.

Cô ấy ngồi xuống phía cuối giường, quay lưng về phía tôi, không nhìn tôi mà nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Cô ấy nói: "A Ngộ, anh hôn em cũng được, tránh em cũng được, muốn cũng được, không muốn cũng được. Trước kia em luôn cố gắng muốn chờ anh, chờ cho tương lai anh thực hiện xong nguyện vọng, chờ cho anh bỏ được sự phiền phức khó chịu trong lòng, em biết như vậy anh nhất định sẽ ở bên em. Anh thích một con sói bị thương, anh không thể mong đợi hiện tại nó vẫn còn mang theo vết thương mà nhảy vào trong lòng anh. Nghĩ như vậy, em đã thấy cân bằng, em bằng lòng chờ. Nhưng mà..."

Ánh mắt cô ấy yên tĩnh thâm thúy nhìn tôi: "... Ngày đó ở nhà họ Trần, anh để một mình em ở lại trên tầng, lúc rời đi, em đã hạ quyết tâm nếu như lần này chúng ta có thể sống ra ngoài, ngày đó em nhất định phải ở bên anh, Em không muốn đợi, cũng không thể đợi được nữa." Nước mắt cô ấy dần trào ra: "Anh không cần nói đạo lý to lớn với em, cũng không cần lại trốn tránh em nữa. Hoặc là hiện tại anh ở bên em hoặc là chúng ta từ bỏ đi. A Ngộ, em đã không thể đợi được nữa rồi."

Tim tôi như bị một nhát dao khê cửa vào. Con dao ấy giấu trong làn nước mắt yên tĩnh của cô ấy. Tôi chỉ muốn đâm mình một cái, vậy mà lại để cho một cô gái bị ép đến mức không còn cách nào phải nói ra như vậy. Tôi nghe thấy giọng nói khàn đặc của mình: "Giáo Giáo, em lại đây."

Môi của cô ấy sắp cắn nát rồi, ngang bướng: "Em không qua."

Tôi hơi muốn cười, hốc mắt lại nóng lên. Tôi thấp giọng: "Lại đây, nghe những lời anh muốn nói."

Cô ấy im lặng không nhúc nhích, sau đó đứng dậy đi đến bên giường, vết thương của tôi bị đau do cô ấy đụng vào, muốn ngồi dậy là không thể, đành phải thò tay nắm tay cô ấy, cô ấy lại tránh né, chỉ ngồi xuống bên giường, vẫn không nhìn thẳng vào tôi.

Tôi chống tay nhích người lên: "Lời anh vừa muốn nói em lại không cho anh cơ hội. Những lời đó nên để đàn ông nói."

Cô ấy khê ừ một tiếng, mặt dường như đỏ hơn.

Cô ấy không nhúc nhích, nước mắt lại rơi xuống.

Tôi nói: "Hôm nay chúng ta ở bên nhau, sau này không tách rời nữa."

Cô ấy lấy tay che mặt, sau đó cúi người vùi vào trong ngực tôi. Tôi ôm cô ấy, đúng là kì quái, thời gian tôi trông mong đã lâu này, thậm chí còn cho rằng mình vô phúc có được, nhưng khi xảy ra lại vô cùng yên tĩnh. Mái tóc đen của cô ấy yên tĩnh rơi xuống lòng bàn tay tôi, ngọn đèn đêm yên tĩnh, tiếng giọt máu rơi trong bình truyền cũng yên tĩnh.

Tôi xoa đầu cô ấy: "Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, em sẽ không rời khỏi anh sao?"

Tôi biết thân là đàn ông không nên hỏi như vậy, nhưng mà tôi muốn một câu hứa hẹn của cô ấy. Cô ấy không ngẩng đầu, nước mắt làm ướt ngực tôi, cô ấy chậm chậm nói: "Sau này cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng sẽ không rời khỏi anh. Anh cũng vậy sao?"

Tôi nói: "Đương nhiên là thế."

Cô ấy ngẩng đầu, trên mặt vẫn còn vương giọt nước mắt, nín khóc mỉm cười. Tôi cũng không nhịn được cười. Hai bọn tôi cứ thế nhìn nhau cười, nước mắt lập loè cho đến khi Tráng Ngư đẩy cửa vào kêu lên "Shit". Đàm Giảo từ từ ngồi thẳng dậy, rời khỏi ngực tôi. Tôi vẫn nắm tay cô ấy.

Tráng Ngư tựa bên cửa, hỏi: "Cho nên hai người... cuối cùng đã là đôi chim liền cánh rồi hả?"

Ánh mắt Đàm Giảo cong cong như vầng trăng non, tôi nắm tay cô ấy đáp: "Ừ, cuối cùng tôi đã có danh phận rồi."

Chương 164: Ô Ngộ (Phần 20.3)

Sau đó khi tôi nhớ lại mấy ngày ngày người trong bệnh viện đúng là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong nửa đời người của tôi. Cho dù tôi nằm trên giường không thể động đậy, có muốn ôm cũng phải được sự đồng ý của cô ấy, nhưng không có bất cứ chuyện gì quấy rầy, dòng thời gian còn chưa tuần hoàn vòng vèo, sát thủ liên hoàn, tất cả tội phạm còn cách chúng tôi rất xa. Cái chết của Ô Diệu vẫn còn chưa đến, còn chưa phải lo lắng đối mặt với tất cả, chỉ có ánh mặt trời ngày đông chiếu vào giường bệnh, còn Đàm Giáo ngồi bên cạnh tôi.

Đó chính là buổi tối chúng tôi "xác định danh phận", bởi vì ngủ quá lâu, nhất thời không muốn đi ngủ. Dưới sự chiếu cố của Thẩm Thời Nhận lại thêm sự đồng ý của y tá, Đàm Giáo có thể ở trong phòng tôi một lát.

Tráng Ngư mang cặp lồng cơm cho hai chúng tôi xong thức thừ rời đi. Đàm Giáo bưng chậu nước ấm tới cho tôi rửa mặt súc miệng. Tôi vốn không muốn để cho cô ấy làm, nhưng lại muốn nhìn cô ấy nhiều thêm mấy lần, vì thế không lên tiếng.

Cô ấy cầm lấy chiếc khăn mặt ấm áp, khẽ khàng lau mặt tôi. Tôi nhìn chăm chăm cô ấy: "Hoá ra có bạn gái là được đãi ngộ tốt như vậy."

Hai má cô ấy ửng đỏ, nhìn quanh: "Thế... chẳng lẽ em cứ để cho y tá lau mặt bạn trai em."

Tôi khẽ cười. Cô ấy lau sạch cho tôi xong lại cẩn thận quan sát: "Hơi gầy, nhưng vẫn đẹp trai." Tôi kiềm chế đã lâu, cảm giác kia giống như cuối cùng báu vật đã ở trong tay tôi, nhưng lại chưa thể đụng vào. Tôi nói: "Lại đây cho anh xem em có gầy đi không."

Cô ấy nghe lời ngồi xổm xuống bên giường, nhìn thẳng vào tôi. Tôi dịch người, phát hiện không được, thấp giọng: "Gần thêm chút nữa." Cô ấy nhìn tôi, từ từ ghé sát vào, tôi giữ bả vai cô ấy hôn lên. Cả người cô ấy ghé vào

đầu giường, như hoá thành một vũng nước mềm mại. Môi của cô ấy cũng rất thơm, làn da mịn màng lành lạnh. Trước kia tôi hôn quá vội vàng, chưa từng cẩn thận mà xâm nhập thưởng thức như hôm nay. Cuối cùng không cần kìm nén chính mình, cũng không cần lo cô ấy chống lại rời đi. Bởi vì hiện tại cô gái này là của tôi rồi.

Tay tôi vuốt ve phần gáy mềm mại của cô ấy, trong ngực là mùi thơm ngát tiến vào, tôi gặm nhấm môi cô ấy, càng gặm càng sâu. Hơi thở của cô ấy dần trở nên gấp gáp, trong ngực tôi như nhóm lên một ngọn lửa, càng muốn nhiều hơn.

"Giảo Giảo... Giảo Giảo..." Tôi ngậm lấy lỗ tai cô ấy lấm bầm, hai má cô ấy đỏ rục, mấy lần muốn đẩy tôi ra, nhưng lại sợ làm đau tôi, nên không giẫy ra. Tôi hôn đến mức ý loạn tình mê, đầu cũng nóng lên. Tôi nghe thấy tiếng thở gấp của mình, chỉ là một nụ hôn nhưng lại khiến cho tôi nhấm nháp kích động và vui vẻ như vậy. Tôi thậm chí chẳng biết tay mình đã luồn vào trong quần áo, vuốt ve eo của cô ấy từ lúc nào, làn da mịn màng lại trơn bóng như vậy.

"Ô Ngộ! Dừng lại..." Cuối cùng cô ấy vẫn thoát ra khỏi ngực tôi, tôi chợt cảm thấy mất mát, nhìn cô ấy không nói lời nào. Cô ấy lại thấp giọng: "Anh hôn em thế là đủ rồi."

Tôi nói: "Là em muốn hôm nay ở bên nhau đấy."

Cô ấy lườm tôi.

Tôi không nhịn được cười.

"Vậy anh muốn..." Cô ấy nuốt xuống đoạn phía sau.

Tôi tra hỏi: "Cái gì?"

"Ngang ngược!" Cô ấy đáp, nhưng tôi biết rõ đây không phải là điều cô ấy muốn nói. Chuyện này khiến lòng tôi cũng nóng lên.

Lại dở dành mấy câu, cam đoan sẽ không hôn cô ấy không chịu buông, cô ấy mới lại ngồi lên giường, lấy cháo cho tôi, đồng thời lướt web.

Tôi nhìn thấy trang web weibo trong di động cô ấy, nhớ tới cô ấy có chuyện gì đều thích viết lên weibo, cũng nhớ tới đoạn thời gian khi tôi rời xa cô ấy, cô ấy không ngừng viết weibo, thực sự là vì không có cách nào nói với người khác.

Còn có câu kia khiến lòng tôi đau như cắt: Khi mây đen gặp trăng sáng, mây tan không thấy trăng đâu.

"Lại viết gì thế?" Tôi hỏi.

Cô ấy lập tức thu lại điện thoại, liếc tôi: "Viết gì đâu? À, không có gì hết, nói chuyện với bạn bè thôi. Ngày không cho phép rình coi chuyện riêng của em."

Tôi không nói nữa.

Không bao lâu sau y tá tới kiểm tra phòng, cô ấy cũng sẽ phải trở về phòng mình. Tôi nhìn cô ấy đứng ở đó, bởi vì có y tá ở đây, nên hơi do dự, đôi mắt không ngừng nhìn về phía tôi, rõ ràng là không bỏ được. Tôi nói: "Giáo Giáo, qua đây một chút."

Cô ấy lập tức chạy tới trước mặt tôi. Tôi kéo tay cô ấy: "Cúi đầu."

Cô ấy liếc y tá, hơi xấu hổ, nhưng vẫn cúi đầu. Tôi hôn lên mặt cô ấy, dùng giọng nói chỉ có hai chúng tôi nghe được: "Em nghĩ gì, anh cũng đều biết cả đấy. Bởi vì hai chúng ta ở bên nhau rồi."

Cô ấy nhìn tôi, dường như không còn xấu hổ nữa, cũng không thèm để ý tới ánh mắt y tá. Cô ấy thoáng sờ đầu tôi: "Ừ, em biết rồi. Ngày mai em quay lại thăm anh."

Sau khi bọn họ rời đi, căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh. Tôi nằm trên giường, nhìn bóng đêm tràn ngập ngoài cửa sổ, tối nay không có tuyết rơi,

chỉ có ánh trăng sáng treo cao. Còn hai ngày nữa chúng tôi sẽ quay lại con thuyền kia rồi lại quay về.

Tiếp theo chúng tôi sẽ quay lại lúc nào đây?
Tôi lặng lẽ nghĩ một lát, lấy di động ra, mở weibo, đánh bút danh của Đàm Giảo, lướt xem.

Những weibo khiến tôi đau lòng kia đã biến mất không còn dấu vết. Bởi vì nửa năm sau khi tôi gặp Đàm Giảo mới xuất hiện. Tôi nhìn thấy bài mới nhất cô ấy viết nửa tiếng trước.

"Khi mây đen gặp trăng sáng, mây sù trắng cầu gì hơn?"

Chương 165: Đàm Giảo (Phần 21.1)

Tôi nằm trên giường bệnh, nhìn tầng mây dần rời đi lộ ra ánh trăng sáng ngoài cửa sổ. Tâm trạng không thể nào yên ổn nổi, cũng chẳng ngủ được. Nghĩ đến ánh sáng trong mắt anh, giọng nói trầm khàn của anh, nghĩ đến anh kéo tôi vào trong ngực hôn nhiều lần.

Cuối cùng tôi cũng bắt được con sói bị thương kia rồi.

Hoặc là cuối cùng nó đã giãy giụa khỏi xiềng xích đuổi theo tôi.

Nghĩ vậy lòng tôi càng thêm vô cùng sốt ruột. Cảm giác giống như trong ngực có một ngọn lửa, trong đêm cô đơn này người châm lửa lại không ở bên cạnh tôi.

Đầu tôi hỗn loạn, nghĩ một lát liệu có phải Ô Ngộ che giấu chút tính cách "thụ" hay không. Cho nên trước kia như thế nào cũng không chịu nói chuyện trai gái, hiện tại bị tôi ép buộc, anh lập tức lửa nóng đi vào khuôn khổ. Trong một lát lại nghĩ cuối cùng anh là thật lòng hay miễn cưỡng? Nhưng ánh mắt anh khi hôn tôi không phải là giả. Ánh mắt rung động như vậy sao có thể là miễn cưỡng chứ?

Nghĩ vậy lòng tôi cũng trở nên ngọt ngào hơn. Tôi vui mặt vào gối, mặt vẫn còn nóng bừng. Mỗi tắc trên người được anh vuốt ve đều vẫn nóng rực. Tôi muốn anh, cuối cùng tôi đã có được rồi. Từ hôm nay trở đi anh đã thuộc về tôi rồi. Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến tôi muốn nổ tung cảm xúc vì hạnh phúc, nó cũng đang im ắng nuốt chửng lấy tôi.

Lo sợ bất an cả một đêm, cho nên sáng hôm sau khi tỉnh lại mắt tôi xuất hiện quầng thâm. Chuyện này không hay chút nào mới chính thức yêu đương ngày đầu tiên mà đã xấu như quỷ thế này. Tôi nhắn tin cho Tráng Ngư: "Trên đường đi mang cho lão tử hộp phấn." Tráng Ngư nhắn lại: "Cô

cho rằng bà đây sẽ có loại đồ đó sao?" Tôi lại nhản: "Tuỳ tiện đi qua cửa hàng mua một hộp, nhớ rõ là màu trắng ngà voi ấy. Sẽ trả tiền cho cô." Tráng Ngư: "Thôi đi. Có bệnh nhân nào mà lại ăn mặc trang điểm xinh đẹp chứ? Lần đầu yêu đương có thể bình thản chút được không?"

Không trông cậy được vào Tráng Ngư rồi, tôi đành phải rửa sạch kĩ mặt, nhìn cho nhẹ nhàng khoan khoái một chút, còn nhanh chóng gội đầu, rồi mới đến phòng bệnh của Ô Ngộ. Anh đã tỉnh, kê một cái gối đầu lót phía sau, dựa vào đó. Ánh mặt trời ấm áp tràn đầy. Hai bọn tôi liếc nhau, tôi cảm nhận được tim hơi lạc nhịp. Anh nói: "Tối hôm qua ngủ không ngon à?"

"Ừ..." Tôi đáp, "Anh ăn sáng chưa?"

Anh hất cằm: "Y tá mang tới."

Tôi lập tức hứng thú: "Em cho anh ăn."

Anh nhìn chăm chăm tôi: "Ừ."

Đồ ăn sáng của anh là cháo và trứng gà, vẫn còn rất nóng. Tôi ngồi trên giường, thổi rồi đút cho anh, anh yên tĩnh ăn. Tôi nhìn xương gò má và cằm anh đến mức xuất thần. Anh thấp giọng: "Làm gì mà nhìn chăm chăm anh thế?" Tôi chợt cảm thấy mặt hơi nóng lên, bởi vì thực sự rất thích nên muốn nhận được nhiều hơn một chút.

"Em ăn chưa?" Anh hỏi.

"Còn chưa." Tôi nói, "Em chỉ bị thương ngoài da nào có đái ngộ như anh chứ? Đi xuống dưới mua đồ là được."

Anh im lặng, nói: "Ăn chung đi."

Tôi đáp: "Cảm ơn. Nhưng em thực sự không có hứng thú với cháo sùng của anh. Em muốn ăn bánh bao nhân thịt."

Anh mỉm cười, cuối cùng nghe lời ăn nốt chỗ còn lại.

Trước kia chưa bao giờ cảm thấy thời gian yên tĩnh đẹp đẽ mà dài đằng đẵng đến thế. Anh nằm trên giường không thể cử động, mở TV xem một lát, hai chúng tôi đều không nói gì. Tôi nhìn vẻ mặt anh hơi mệt mỏi, nói:

"Anh có muốn ngủ thêm một lúc không?"

"Ừ." Anh đáp, "Tối qua ngủ không ngon." Nhìn ánh mắt anh như có điều suy nghĩ, lòng tôi cũng không bình tĩnh nổi. Tôi kéo rèm xuống, trong phòng tối đi, anh nói: "Giảo Giảo, ngồi đây."

Chương 166: Đàm Giảo (Phần 21.2)

Tôi không nhịn được cười: "Có biết hai ngày nay anh nói nhiều nhất là câu gì không?"

Trong mắt anh hiện lên sự vui vẻ, lại dùng ánh mắt khiến người ta chìm đắm vào nhìn tôi. Tôi không có lựa chọn nào khác đành phải ngồi vào bên giường, anh kéo tay tôi, giữ trong lòng bàn tay. Hai bọn tôi đều không nói chuyện.

Sau đó tay anh bắt đầu vuốt ve tôi. Tất cả vô cùng yên tĩnh, xung quanh không có gì, chỉ có hai chúng tôi. Tay tôi cực kì ngứa ngáy, không phải là ngứa bình thường, mà cảm giác giống như ngọn lửa lan toả, từ ngón tay anh cầm chặt, đến mu bàn tay rồi đi vào thẳng bụng, chỉ là chưa đi được vào trong lòng.

"Này..." Tôi thấp giọng hỏi, "Anh luôn trêu chọc các cô gái như vậy sao?"

"Lần đầu tiên." Anh nói, "Kinh nghiệm chưa đủ, xin em chỉ giáo thêm."

Tôi không nhịn được cười. Tôi nhìn dáng vẻ của anh, cảm thấy hình như anh đang muốn hôn tôi. Vì thế tôi nhích mặt qua, nói: "Kinh nghiệm của anh chưa đủ ở đâu thế? Rõ ràng anh..." Anh đã ôm lấy tôi hôn lên.

Tôi cũng không biết khi Ô Ngộ hôn tôi đang nghĩ gì, trong mắt nhìn thấy gì hoặc là cũng không có gì, bởi vì anh hôn đến mức khiến chúng tôi không có cơ hội thở dốc. Cảm giác mềm mại lan tràn, ánh sáng lộn xộn trong tầm mắt, tôi nhìn thấy có ánh sáng yên tĩnh bắn ra qua khe hở rèm cửa, chiếu rọi bên hai chúng tôi. Trong khoảnh khắc này, tôi có thể khẳng định mình chưa bao giờ sa ngã, vui vẻ như vậy. Mỗi phút mỗi giây đều trở nên rất nhanh, lại giống như rất chậm. Tôi chỉ muốn cẩn thận nhắm nháp, không muốn buông tay.

Sau đó Ô Ngộ ngủ thiếp đi, nhưng vẫn nắm tay tôi. Tôi ghé vào giường cũng ngủ luôn. Khi tỉnh lại phát hiện đã là buổi chiều. Trong lúc đó Tráng Ngư từng tới một lần nhưng bị tôi nhỏ giọng đuổi đi.

Tráng Ngư cũng không có tâm trạng ở lâu: "Này đừng có để mang thai ở bệnh viện đấy. Hiện tại cả người còn thương tật, chất lượng không cao đâu."

Tôi lờm: "Có thể đừng nghĩ xấu xa như vậy không? Chúng tôi không có làm gì hết. Cô đi đâu thế?"

Tráng Ngư lộ ra vẻ mặt bí ẩn: "Tôi đi tìm Thẩm Thời Nhận."

Tôi lấp bắp, tuy nói hôm qua đã thấy cô ấy ép buộc Thẩm Thời Nhận, nhưng không nghĩ tới cô ấy vẫn còn tiếp tục.

"Cô đi tìm anh ấy... làm gì?"

Tráng Ngư vỗ vai tôi: "Thực ra cũng không có gì hết. Chỉ là muốn xem võ tăng thiếu lâm bị tôi trêu chọc thế nào rồi, còn có thể nhịn được không? Cô không cảm thấy như vậy rất kích thích sao?"

Trong lòng tôi tương đối cảm động, Tráng Ngư quả nhiên là cặp bài trùng với tôi, cùng dùng chung cụm "võ tăng thiếu lâm" đầy chính xác để miêu tả Thẩm Thời Nhận. Tuy vậy tôi vẫn cảm thấy bất ngờ vì Tráng Ngư vốn là người thành thực, cô ấy biết rõ sẽ có một ngày hai người họ quên sạch chuyện xảy ra trong hai ngày nay, phải tận nửa năm sau khi xảy ra vụ án của Ngôn Viễn mới gặp lại nhau. Hiện tại cô ấy làm những chuyện này có ý nghĩa gì chứ?

"Cô..." Tôi nói, "Ngư, cô xấu xa như vậy à?"

Cô ấy hơi sừng sốt, thản nhiên cười: "Thời gian có đối xử tốt với tôi sao? Tôi chỉ cảm thấy thú vị mà thôi, tại sao phải đối xử tốt với Thẩm Thời Nhận chứ? Anh ta chịu thiệt thòi gì chứ? Dù sao cũng sẽ quên sạch mà."

"Không. Tôi nói là... Cô quá xấu xa với bản thân ấy."

Tráng Ngư hơi giật mình, nhìn tôi, không nói gì.

Khi Ô Ngộ tỉnh lại thì tôi đang đọc tiểu thuyết trong di động. Tôi không biết anh đã tỉnh bao lâu rồi, dù sao khi tôi quay đầu lại phát hiện anh nhìn tôi không đời.

"Đang xem gì thế?" Anh hỏi.

Tôi giơ điện thoại: "Tiểu thuyết."

"Của em à?"

Tôi cười: "Ai lại rỗi hơi xem tiểu thuyết của mình làm gì, anh không biết những tác giả mạng bọ em sau khi cực khổ viết xong một cuốn thì không muốn liếc thêm lần nữa sao."

Ánh mắt anh chứa ý cười: "Đọc cho anh nghe đi."

Tôi nhất thời không kịp phản ứng: "Cái gì cơ, cái này á?"

"Tiểu thuyết của em."

Chương 167: Đàm Giảo (Phần 21.3)

Tôi lập tức sững sờ, trong đầu lập tức phản xạ có điều kiện, nghĩ đến những đoạn ngắn miêu tả trong sách không thể giải thích nổi. Thực ra cũng chỉ là những miêu tả linh tinh, hơn nữa cũng không dài mấy, nhưng miêu tả anh anh em em em lại còn đọc cho một người đàn ông nghe đúng là kì lạ.

"Không muốn." Tôi nói, "Trước kia không phải anh từng phá sách của em, bảo là rác rưởi sao?"

Anh nói: "Khi đó anh quá ngốc nghếch. Anh nên nhặt sách giấu kĩ."

Tôi mỉm cười, nhìn đôi mắt dịu dàng của anh, nghĩ thầm đọc cũng chả có vấn đề gì, lại cầm điện thoại, tìm một cuốn tiểu thuyết của tôi, hăng giọng đọc:

"Bầu trời tối đen, bóng cây dưới đèn đường khẽ lay động. Con đường không người, cũng không có xe tải chạy qua..."

Giữa lúc đó có y tá đến đổi thuốc nhìn chúng tôi yên tĩnh làm xong rồi rời đi, còn khẽ khàng đóng cửa phòng lại. Ô Ngô hình như nghe rất chăm chú, khi nghe thấy đoạn đặc sắc tôi viết về nam nữ chính, anh còn mỉm cười. Nghe thấy nhân vật nam nữ chính bị người khác hãm hại trên con đường sự nghiệp, sắc mặt cũng sẽ thay đổi một chút.

Đọc khoảng một tiếng, tôi bỏ di động xuống: "Cổ họng cũng khàn rồi, nghỉ ngơi một lát." Tôi uống nước lại rót cho anh một cốc.

Hai bọn tôi yên tĩnh uống nước một lát, anh nói: "Anh thừa nhận trước kia đã hiểu lầm em, cũng hiểu lầm cả Ô Diệu, cảm thấy con bé đọc những thứ này chả bổ ích chút nào. Thực ra bây giờ nghe cũng thấy khá thú vị, có một ít nội dung còn khiến anh xúc động. Khi đó em nói đúng, dụng tâm làm gì đó, nhất định có thể khiến người ta cảm động sâu sắc."

Trong lòng tôi cũng thoải mái hơn. Dù sao anh cũng là học bá, khẳng định

sách của tôi khiến tôi cảm thấy mình cao lên mấy phân, nhưng tôi chỉ liếc anh nói: "Bây giờ em là bạn gái anh, đương nhiên anh phải nói như vậy rồi."

Anh nhìn tôi không nói lời nào.

Một lát sau, tôi không nhịn được cười, trong mắt anh cũng hiện lên sự vui vẻ. Chưa bao giờ tôi thấy anh cười nhiều lần như vậy trong ngày, hơn nữa còn là nụ cười vui vẻ. Không đúng mới chỉ có nửa ngày thôi.

Anh thấp giọng: "Giảo Giảo, qua đây. Đọc tiếp cho anh nghe đi." Trong sự vui vẻ còn ẩn chứa điều gì đó. Vì thế tôi cảm giác được anh lại muốn hôn tôi rồi. Thực ra tôi cũng rất muốn hôn anh, cảm giác nhiệt liệt mà lưu luyến này giống như thuốc phiện sẽ khiến người ta nghiện. Có phải những đôi mới yêu nhau đều sẽ như vậy, dù hôn nhau thân mật như thế nào cũng như thế chưa đủ? Thời gian ở bên nhau cũng không đủ?

Thế nhưng tôi sờ lên đôi môi đã hơi sưng của mình, quyết định từ chối.

"Em không qua." Tôi nói.

Anh không nói gì nữa, nhưng khi tôi nhìn bàn tay dài trên giường còn có vết chai cộm thêm nhiều vết thương nhỏ thì cảm thấy tim đập rộn lên. Chính là đôi tay đó ôm tôi vào trong ngực. Tôi sợ anh không cần nói gì, chỉ cần nhìn chăm chăm tôi một lát là tôi sẽ không thể chống lại yêu thương nhưng nhớ. Vì thế tôi nhìn đi nơi khác, đổi chủ đề: "Này, anh kể chuyện trước kia ở trường đi. Trường học trâu bò của anh có phải áp lực học tập rất lớn không?"

Anh đáp: "Không lớn, nhưng anh phải cố gắng hơn rất nhiều so với người khác."

"Rất vất vả sao?"

"Ừ."

Tôi liếc anh: "Vậy có phải có rất nhiều cô gái theo đuổi anh không?"

Anh cười: “Đàm Giáo, trường anh là ngành kỹ thuật, sinh viên nữ hiếm lắm.”

“Rốt cuộc có hay không?”

“Có một ít, có mấy người là ở trường bên cạnh.”

Tôi chống cằm nhìn anh: “Vậy tại sao anh không chấp nhận bọn họ? Hay vẫn là... từng nhận rồi?”

Anh đáp: “Đương nhiên là anh không chấp nhận rồi.” Dừng một chút nói tiếp: “Thực ra cũng không nói rõ được, chỉ là có cảm giác cô gái anh đang chờ đợi không phải là những dạng đó.”

Tôi nhìn đôi mắt đen kịt của anh, tâm trạng dần mềm nhũn xuống: “À.”

Ai ngờ anh cũng chẳng phải là đèn dầu đã cạn, thực ra tôi cũng biết anh không phải, anh ngược mắt lên, giọng nói nhàn nhạt: “Em thì sao? Có lẽ có rất nhiều nam sinh theo đuổi em nhỉ?”

Tôi hơi xoắn xuýt, trường đại học gà rừng của chúng tôi nữ nhiều nam ít, dáng vẻ của tôi cũng thường thường. Thực ra cũng có mấy kẻ không đứng đắn, cũng hơi mất mặt. Nên nói khoác nhì, nhưng tôi lại không muốn anh hiểu lầm.

Cuối cùng tôi vẫn nói thật: “Chả có mấy đâu, đều không đến tay.”

Anh lại nói: “Anh không tin.” Tôi nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, điều này khiến tôi thoải mái. Tôi lại thản nhiên: “Tuỳ anh.”

“Mặc kệ có ai.” Anh thấp giọng, “Bọn họ đều không có cơ hội.”

Thực ra trong hai ngày này bác sĩ không cho Ô Ngộ xuống giường, nhưng anh vẫn cố chấp đi WC phải tự mình đi. Tôi vội vươn tay ra đỡ anh, nửa sức nặng trên cơ thể đều dồn trên người tôi, nhưng khi đến cửa WC, anh lập tức bỏ tôi ra, tự mình đi vào, đóng cửa lại.

Chờ anh đi ra trên mặt rõ ràng hơi ửng đỏ. Điều này khiến tôi hơi buồn cười, vừa dìu anh quay về giường vừa nói: “Anh xem chuyện riêng tư như vậy em cũng làm với anh rồi. Sau này anh là người của em rồi, đừng hòng phản kháng như trước.”

Tôi cũng là lạnh mồm lạnh miệng, Ô Ngộ liếc tôi rồi im lặng. Lúc đi anh nắm xuống, đột nhiên anh nói bên tai tôi: “Đợi vết thương của anh khá hơn, em cũng đừng hòng phản kháng.”

Tôi: “...”

Chương 168: Ô Ngộ (Phần 21.1)

Khi tôi tỉnh lại lần nữa phát hiện cảnh sắc xung quanh đã hoàn toàn thay đổi. Phòng bệnh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tôi nằm ở một nơi giống như hang động. Vừa mở mắt thấy mòm đá lờm chờm đen kịt, không gian xung quanh vô cùng rộng rãi, quả thực như một thế giới khác.

Trên đá còn có lân tinh lấp lánh, bởi vậy tôi có thể thấy rõ cảnh vật xung quanh. Có mấy người còn nằm ở đó, cả người tôi quần áo ướt sũng dán sát vào cơ thể, trong lúc đó tất cả đều không chân thực như vậy.

Song tất cả chúng đều là thật đấy, rõ ràng ở ngay xung quanh chúng tôi, khi tôi hít thở có thể nghe rõ cả tiếng.

Tôi ngồi dậy phát hiện những vết thương ở nhà họ Trần không xuất hiện trên cơ thể tôi, tôi vẫn là mình của một năm về trước. Chỉ là cả người đau muốn chết, khắp nơi là vết thương tím bầm, ngón tay cũng trắng bệch do ngâm nước lâu.

Tôi lập tức nhớ tới trước đó xảy ra chuyện gì, mình ở đâu.

Trước đêm chúng tôi ở nhà họ Trần, chúng tôi đổ lại bên hồ, dòng nước lũ cuốn vào trong lòng đất, trí nhớ cuối cùng của tôi là ôm chặt lấy Đàm Giảo. Hiện tại nghĩ lại như thế là chuyện đời trước đã xảy ra rất lâu.

Đàm Giảo đâu rồi?

“A Ngộ!” Có một giọng nói vui vẻ quen tai nhưng không phải là Đàm Giảo. Tôi ngẩng đầu nhìn Trần Như Anh và Phùng Yên đứng trước đầm nước tối như mực cách đó không xa, đang rửa mặt và bùn trên cánh tay.

Nhìn thấy bọn họ “sống lại” lần nữa trong lòng tôi hỗn loạn, khê gật đầu, tôi phát hiện ra Đàm Giáo rồi.

Cô ấy đang nằm trên mặt đất cách tôi không xa.

Hoá ra tôi chưa từng buông tay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vùi trong mái tóc đen ướt sũng, cơ thể bé nhỏ như động vật nhỏ lang thang. Tôi nhích người qua ôm lấy cô ấy. cô ấy ưm hai tiếng, mở to mắt, nhìn thấy tôi, mơ màng lẩm bẩm: “Lại dậy sao? Ngủ thêm một lát đã...”

Tôi không nhịn được cười, xoa mặt cô ấy, thì thầm: “Dậy đi, chúng ta quay lại một năm trước rồi.”

Cô ấy trừng mắt nhìn, không dám tin nhìn xung quanh, sau đó hắt xì. Không ít người quay đầu lại nhìn về phía cô ấy. Tôi ôm chặt cô ấy hơn, để cho cô ấy dán sát vào ngực tôi, cô ấy ngược mắt nhìn tôi nói thầm: “Vết thương đã tốt lên chưa?”

Tôi đáp: “Không thể tốt hơn.”

Cô ấy cúi đầu mỉm cười.

Đây là cảm giác chưa từng có, cho dù bị kẹt ở lòng đất chưa từng biết, tâm trạng tôi cũng rất nhẹ nhõm, tất cả đều tràn ngập hi vọng. Đơn giản là vì trong ngực có thêm cô ấy.

Cách đó không xa có người đốt lửa, ánh lửa chiếu đến đúng là Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy. Nhìn thấy chúng tôi tỉnh lại, Ngôn Viễn hơi gật đầu, ôn hoà cười với chúng tôi, hai đầu lông mày cũng nhướng lên. Tôi cũng lịch sự gật đầu.

Đàm Giáo nhìn thấy chúng tôi trao đổi với nhau, cũng nhìn thấy mẹ con Trần Như Anh cách đó không xa, giữ lấy quần áo tôi, nhỏ giọng: “Thực sự đúng là kích thích...”

Tôi xoa đầu cô ấy: “Đã đến đây thì yên tâm rồi. Bọn họ vẫn là của một năm về trước, đối xử bình thường là được.”

Đàm Giáo nói: “Vậy anh thả em xuống trước đi.”

Tôi nói: “Không muốn.”

Cô ấy trừng mắt nhìn tôi.

Tôi bật cười, cuối cùng vẫn thả cô ấy ra, chỉ là vẫn nắm tay cô ấy. Trên người cô ấy lạnh như vậy, tôi đưa cô ấy đến bên đồng lửa, nhưng cũng không quá gần bọn Ngôn Viễn.

“Rất tệ phải không?” Ngôn Viễn nói, “Không biết bao giờ cứu viện đến nữa.”

Tôi không đáp. Trong trí nhớ chúng tôi từng bị cuốn xuống lòng đất sụp đổ, có thể đi được vào trong động này quả là may mắn trong bất hạnh rồi. Tôi đoán người trên mặt đất đều cho rằng chúng tôi mất tích rồi.

Chương 169: Ô Ngộ (Phần 21.2)

Còn cả Ô Diệu ở trên chiếc thuyền kia, tuy đã thấy tận mắt chiếc thuyền rơi vào trong vòng xoáy khổng lồ mặt hồ khiến cho tâm trạng của tôi gần như sụp đổ. Tuy nhiên sau đó cẩn thận nghĩ lại thì Ô Diệu mất vào một tháng sau ở Tô Châu. Cho nên có lẽ sẽ được cứu ở trên thuyền rồi.

Hiện tại quan trọng nhất là mang theo Đàm Giáo rời khỏi lòng đất này đi ra ngoài. Nếu như suy đoán của chúng tôi là đúng, vậy thì địa điểm cất giấu bí mật có lẽ cũng ở trong lòng đất này. Tôi phải nhảy bèn cảnh giác gấp bội.

Tôi ngẩng đầu nhìn, rơi xuống đây ngoài mẹ con Phùng Yên, cặp đôi Ngôn Viễn còn có hai người đàn ông và một cô gái xa lạ, đều là người trẻ tuổi. Bọn họ xem ra cũng chả bị thương tích gì, đang tìm kiếm kiểm tra xung quanh hang, có lẽ cũng đang nghĩ cách đi ra ngoài.

Tôi hỏi: "Chúng ta ở đây bao lâu rồi?"

Ngôn Viễn đáp: "Cũng hơn mười phút rồi. Đúng là thần kì sau khi chúng ta bị cuốn vào trong hang này thì nước cũng rút đi. Hình như còn rất nhiều cửa giúp thoát nước."

"A Viễn, em sợ..." Chu Quý Nhụy thấp giọng. Ngôn Viễn kéo cô ta vào trong lòng, thấp giọng an ủi dỗ dành, vẻ mặt cũng không thể gọi là dịu dàng. Tôi và Đàm Giáo liếc nhau không nói gì.

"Chúng ta phải làm thế nào đây?" Đàm Giáo thủ thủ bên tai tôi.

Tôi nhìn về phía trước: "Chỗ này có nước ngầm, tìm được đầu nguồn nước ngầm, không chừng sẽ có đường ra."

Sắc mặt Đàm Giáo nhẹ nhõm, nhưng đôi lông mày đen nhánh xinh đẹp vẫn nhíu chặt, nhỏ giọng: "Cũng không biết ở cuối đường này đang có gì chờ

chúng ta."
Tôi im lặng.

Trên tay nóng lên, là Đàm Giảo khẽ khàng cầm lấy. Sau khi bị ngâm nước mặt mũi cô ấy càng trắng hơn, từng sợi tóc đen dán trên mặt trên cổ càng thể hiện sự lưu luyến. Tâm trạng của tôi cũng sục sôi, cúi đầu hôn cô ấy. Cô ấy không nhúc nhích, chỉ nói thầm: "Nhiều người..." Tôi không để ý.

Song không biết có phải ảo giác hay không, trong lúc đó cảm nhận được có không ít ánh mắt rơi vào người chúng tôi. Tuy nhiên khi tôi ngẩng đầu lại phát hiện chả có ai nhìn, Ngôn Viễn gần nhất đang nhắm mắt ôm Chu Quý Nhụy tựa bên tảng đá.

Có cảm giác khác thường không thể nói rõ xẹt qua trong lòng.

Đàm Giảo giữ lấy cổ áo tôi nhỏ giọng: "Làm sao lại đột nhiên hôn em?"
Tôi nói: "Đã quên hôm qua anh nói gì rồi à?"
Ánh mắt cô ấy xoay chuyển: "Nói gì cơ?"
"Đợi vết thương của anh tốt lên..."
Cô ấy quay đầu đi: "Nói linh ta linh tinh!" Tôi nhìn gương mặt đã hơi đỏ lên của cô ấy, chút dịu dàng lan tràn.

Mấy người khác từ bờ sông đi tới. Phùng Yên ân cần nhìn chúng tôi, hỏi: "A Ngô, hai người không sao chứ?" Tôi buông Đàm Giảo ra, đáp: "Bọn em không sao, còn cô thì sao ạ?"

Trần Như Anh đột nhiên nói: "Chân mẹ em bị thương, đau muốn chết. Anh chỉ quan tâm bản thân anh em em, không nghĩ tới anh lại là người như vậy."

Tôi hơi sửng sốt, tất cả mọi người cũng đều nhìn qua chúng tôi. Tôi nhìn khuôn mặt tức giận của Trần Như Anh, nhớ tới cô ta liều chết cứu tôi một mạng ở nhà họ Trần, cùng với cuối cùng cô ta người không ra người quý không ra quý, dần bình tĩnh lại, nhìn về phía Phùng Yên, quả nhiên phát

hiện bà đi lão đảo. Tôi đứng dậy đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh bà: "Cô à, để cho em xem."

Phùng Yên quát Trần Như Anh: "Như Anh, đừng có tùy tiện." Sau đó nở nụ cười áy náy với tôi, từ từ vén quần lên. Trên chân thực sự có một vết thương rất sâu, máu me lẫn lộn, nhưng không còn chảy máu, có lẽ là bị thương trong lúc lũ cuốn. Tôi cởi áo phông đã hong khô ra, xé làm mấy mảnh, thắt trên đùi Phùng Yên, bà vội rứt chân nói không cần, tôi vẫn kiên quyết. Sau khi đã sơ cứu xong, tôi nói: "Cô ơi, tình hình ở đây rất tệ, cũng không biết khi nào mới có thể đi ra ngoài. Cô và Như Anh hãy theo bọn em. Cần gì cứ nói với em."

Phùng Yên vội nói cảm ơn, Trần Như Anh nhìn tôi, cuối cùng không nói nữa. Tôi không nhìn cô ta, quay về bên cạnh Đàm Giáo.

Chương 170: Ô Ngộ (Phần 21.3)

Mọi người đều ngồi xuống bên đồng lửa, tổng cộng có chín người, cô gái trẻ tuổi kia đề nghị: "Nếu không mọi người trước tiên tự giới thiệu một chút về mình đi, dù sao hiện tại cũng chung hoạn nạn, còn cần phải nhờ mọi người cùng cố gắng. Tôi là Lưu Song Song, 25 tuổi, làm tài vụ trong một xí nghiệp ở thành phố Côn, thường xuyên tham gia một số hoạt động bên ngoài. Tôi cảm thấy tình trạng hiện tại tuy gian nan, nhưng mọi người đừng từ bỏ hi vọng, dựa vào kinh nghiệm của tôi thì chúng ta vẫn có thể nắm chắc phần lớn đi ra ngoài."

Bầu không khí dường như vì lời nói của cô gái này mà linh hoạt nên chút ít.

"Đúng vậy." Người đàn ông trẻ tuổi khác giọng nói trầm thấp, "Chúng ta đều gặp đại nạn không chết, nhất định có thể đi ra ngoài." Cậu ta cười nói: "Tôi là Chu Duy, 28 tuổi, làm việc ở Thượng Hải, là lập trình viên." Lưu Song Song mỉm cười với cậu ta.

Tiếp theo là Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy, Phùng Yên Trần Như Anh giới thiệu.

Đàm Giáo nói: "Tôi là Đàm Giáo, sống ở thành phố Đại Ly, làm nghề tự do."

Tôi nói: "Ô Ngộ, cũng ở Đại Ly..." Tôi dừng lại một chút, nhìn thấy Trần Như Anh, nhớ tới hiện tại vẫn là một năm trước, sửa lời: "Đang học thạc sĩ ở Bắc Kinh."

Người giới thiệu cuối cùng là một người đàn ông cao gầy teo, đeo kính, mặc áo dệt kim đen, luôn cúi đầu, nói: "Tôi là Chu Vũ Đồng, làm việc ở thành phố Côn, thiết kế nội thất."

Lưu Song Song nói: "Vừa rồi chúng tôi đã xem qua, hang này còn rất sâu, không biết sẽ thông đi đâu. Nhưng chỉ cần tìm theo hướng nước ngầm, không chừng sẽ tìm được nơi cách gần mặt đất."

Tất cả mọi người không phản đối.

Lưu Song Song nói tiếp: "Chúng ta bị nước lũ cuốn xuống lại bện bịu như vậy cũng đều rất mệt rồi, nhìn thời gian bây giờ cũng đã hơn một giờ đêm. Tôi đề nghị nghỉ lại đây một hai tiếng, lấy lại thể lực, rồi đi xa hơn một chút tìm kiếm đường ra và đồ ăn."

Mọi người rời khỏi đồng lửa nằm xuống nghỉ ngơi. Tôi đi tới một tảng đá, tìm một chỗ đất tương đối trống, diu Đàm Giáo ngồi xuống. Lúc này tôi nhìn thấy Trần Như Anh diu Phùng Yên, không ngừng nhìn các tảng đá, nói với Đàm Giáo: "Anh đi giúp bọn họ." Đàm Giáo: "Vâng."

Chúng tôi có không ít người, địa thế không bằng phẳng, thực sự khó tìm được nơi phù hợp. Hai người họ thể lực yếu, không thể rời đồng lửa quá xa. Tôi nhìn nói với Phùng Yên: "Cô ơi, đến đây ạ." Sau đó dời toàn bộ đồng đá sang bên cạnh. Hai người ở bên cạnh nhìn tôi, qua một lát Trần Như Anh nói: "A Ngô, để em giúp anh."

Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười hoàn toàn không biết gì của cô ta, cuối cùng không nói gì, chỉ nói: "Em đứng yên đừng nhúc nhích, để tôi làm."

"A Ngô, anh lạnh không?" Trần Như Anh lại hỏi.

Áo phông của tôi buộc trên đùi Phùng Yên, lúc này chỉ mặc áo sát nách, nghe vậy quay người, nhàn nhạt nói: "Không lạnh."

Bãi đất trống nhanh chóng hiện ra, tôi nói: "Cô ơi, ở đây điều kiện hơi kém, cô chấp nhận nghỉ ngơi một lát lấy lại thể lực, như vậy mới có thể tiếp tục đi về trước tìm lối ra." Phùng Yên là người hiểu chuyện, gật đầu. Trần Như Anh lại nói: "A Ngô, anh không ở lại chỗ này nghỉ ngơi với bọn em sao?" Tôi không nghĩ tới cô ta sẽ hỏi vậy, hơi bất ngờ cũng bực bội, nói thẳng: "Tôi quay về bên bạn gái."

Chờ tôi trở lại tảng đá thì Đàm Giáo đã nằm trên mặt đất, xoay lưng về phía tôi. Trong hang ẩm ướt lạnh lẽo, bóng lưng cô ấy nhỏ gầy như vậy. Tôi

nằm xuống sau lưng cô ấy, thò tay ôm cả người cô ấy. Cô ấy vùi mặt vào ngực tôi, hai bẹn tôi đều không nói chuyện.

Ban đầu mọi người còn phát ra tiếng xì xào, sau đó cũng yên tĩnh dần. Cả người tôi mệt mỏi, nhưng không ngủ được, trong đầu chợt nhớ tới căn phòng bệnh ấm áp dịu dàng ở chung với Đàm Giảo ngày hôm qua. Tuy khi đó tôi không thể cử động, nhưng cô ấy lại ngọt ngào ghé vào trong ngực để mặc cho tôi hôn. Bây giờ tôi đã thoải mái hoạt động, nhưng lại cùng cô ấy bị nhốt trong hiểm cảnh.

Chương 171: Ô Ngộ (Phần 21.4)

Tôi khẽ sờ mặt cô ấy, thì thầm: "Ngủ rồi à?"
Cô ấy chỉ đáp một từ: "Hừ!"
Tôi hỏi: "Sao vậy? Tại sao lại tức giận?"
Cô ấy gạt tay tôi, giọng điệu kiên quyết: "Ngủ đi. Em mệt lắm."
Cô ấy không ỡn chút nào.

Tôi im lặng một lúc, hất cằm cô ấy, cô ấy mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt kia có sự tức giận cũng chứa đựng cả sự dịu dàng. Tim tôi mềm nhũn, cúi đầu hôn.

Đây là nụ hôn nhanh nhất kể từ khi chúng tôi ở bên nhau. Bởi vì lúc trước cơ thể tôi không thể nhúc nhích, cô ấy nghịch ngợm then thùng, luôn hôn đến khoanh tay bó gối. Hiện tại cuối cùng tôi đã chiếm được thế chủ đạo, ôm chặt cô ấy vào ngực, vuốt ve mái tóc dài, mặt và cổ của cô ấy, hôn đến mức cô ấy không thể tránh thoát.

Tôi chưa bao giờ khoan khoái dễ chịu đến thế. Hoá ra khi hơi thở hai người gần gũi, da thịt kề sát là ngọt ngào mà xúc động như vậy. Trong không gian lờ mờ tôi nghe thấy tiếng thở nhẹ của cô ấy bị bao phủ bởi tiếng thở của tôi. Tay tôi nhanh chóng siết chặt eo cô ấy. Cô ấy cũng thế, cơ thể mềm mại, tôi không cảm nhận được chút kháng cự nào, ngón tay cô ấy đặt trên ngực tôi, nhẹ nhàng sờ, khuôn mặt nóng hổi, khuôn miệng ngọt ngào đều thuộc về tôi. Tôi cảm nhận được phản ứng không nên có trên cơ thể, cũng không biết cô ấy có phát hiện ra hay không. Có lẽ là không, dù sao cô ấy vẫn là...

Tôi đè nén cảm giác quay cuồng trong lòng, từ từ buông cô ấy ra, lại dời đi một khoảng, không để cho cô ấy phát hiện ra sự khác thường, nhưng vẫn

để cho cô ấy gối lên cánh tay tôi. Cô ấy ngược đôi mắt hơi ẩm ướt lên nhìn tôi. Sắc mặt vẫn đỏ ửng do bị tôi hôn nhiều lần.

Cô ấy mấp máy môi, nhưng không nói chuyện.

Tôi hỏi: "Muốn nói gì?"

Cô ấy: "À... không có gì."

Tôi lại hôn một cái lên trán cô ấy, loại cảm giác nam nữ thân mật này quả thật khiến cho người ta ngọt ngào đến tận xương tuỷ, khó có thể ngừng lại. Tôi thấp giọng hỏi: "Tại sao lại giận?"

Ánh mắt cô ấy lập tức dời đi nơi khác: "Không, em không tức giận. Bạn trai em khiến cho một cô gái khác yêu đến mức quên mất tất cả mà vẫn như một, shit, quên đi sống chết, quên cả người nhà, quên cả bi kịch của chính mình, nhưng vẫn yêu anh... Tại sao em có thể tức giận chứ? Em nên cảm động mới đúng!"

Hoá ra là thế.

Tôi mỉm cười, dùng sức ôm chặt cô ấy hơn, nói: "Ghen rồi hả? Đừng nghĩ linh tinh, cô ta sao so được với em? Ở chỗ này của anh, không ai có thể so được với em."

Cô ấy vẫn chu miệng, trong ánh mắt đã hiện lên sự vui vẻ. Tôi cúi đầu, hôn lên mắt cô ấy.

Sau đó hai chúng tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi. Mặt đất không bằng phẳng, tôi mơ màng ngủ. Cả người Đàm Giảo gần như được tôi ôm trọn, ngủ rất yên ổn, tiếng hít thở đều đều ở bên tai tôi. Còn tôi nửa ngủ nửa tỉnh, luôn thấy ánh sáng âm u và ngọn lửa chập chờn trong hang.

Không biết sao trong nháy mắt cả người tôi đột nhiên lạnh lẽo, tỉnh dậy. Khoé mắt dường như nhìn thấy một bóng đen xuất hiện phía sau chúng tôi.

Tôi đột nhiên quay đầu, lại thấy bên trong hang tối đen, mỗi người đều nằm xa xa cách đồng lửa, không có chút tiếng động nào.

Tôi hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm xung quanh một lát, phát hiện thực sự không có gì khác thường, mọi người đều đang ngủ say, không có ai đi đến chỗ chúng tôi, có lẽ chỉ là mơ mà thôi. Tôi cúi đầu, tiếp tục ôm chặt Đàm Giáo, định nhắm mắt ngủ, đột nhiên nhìn thấy một chân Đàm Giáo lộ ra ngoài. Tôi hơi giật mình, nhớ ra trước khi đi ngủ, cô ấy đi đầy đủ giày tất. Lúc này giày lại bị ném ở bên cạnh cùng với tất. Bàn chân cô ấy bóng loáng trắng nõn lộ ra trong không khí.

Ai đã chạm vào cô ấy?

Chương 172: Đàm Giảo (Phần 22.1)

"A Ngộ..." Trong lúc mơ màng tôi cảm thấy mình bị buông ra, rồi lại vô thức dựa vào Ô Ngộ, nhưng lại chỉ cảm thấy giường đệm và không khí lạnh như băng.

Giường đệm?

Tôi mở mắt ra, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ và trang trí quen thuộc. Đây là nhà của tôi ở Đại Ly, còn tôi đang trùm chăn, vừa tỉnh lại từ trong một thế giới khác.

Thời tiết ấm áp nhưng tôi lại cảm thấy toàn thân lạnh buốt, vội vàng ngồi dậy, sau đó tìm kiếm khắp nơi trong nhà: "A Ngộ? A Ngộ!"
Trống không, chỉ có một mình tôi giống như trước kia.

Tôi đi ra ban công ngắm cảnh sắc quen thuộc. Mặt trời nhô lên cao, thời tiết đã nóng lên, ánh mặt trời chiếu vào khiến làn da nóng lên. Trong lòng tôi dần có phỏng đoán nào đó, tôi không biết ý nghĩa của nó như thế nào, nhưng tôi biết rõ nó mang ý nghĩa cho rất nhiều chuyện. Tôi quay người chạy vào trong nhà, nhìn thấy di động của mình ở trên giường. Tôi cầm lấy, màn hình sáng lên, nhìn ngày tháng.

Ngày 19 tháng 7 năm 2016.

Một năm trước. Cách xảy ra vụ án nhà họ Trần nửa năm, cách vụ án của Ngôn Viễn là một năm. Là một tháng sau khi tôi và Ô Ngộ đi lên Mỹ Nhân Điền, cũng là hơn hai mươi ngày sau khi chúng tôi rơi xuống cái hang kia.

Tôi cảm thấy máu toàn thân dường như đang dần nóng lên. Tới gần, ngày càng gần hơn rồi. Thời gian thực sự tăng tốc, lại trôi qua nửa năm,

chúng tôi lại càng tiếp cận gần hơn với giao điểm kia, thời gian đã tới điểm cuối.

Tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề, ngày Ô Diệu bị sát hại là ngày nào? Mạch máu trong người tôi dường như đang mơ hồ sục sôi, nhưng vẫn còn đè nén. Tôi lấy di động định tìm kiếm, nhưng lại nhớ ra còn chưa có tin tức này. Tôi bỏ di động xuống, nhắm mắt lại, từ từ nhớ lại. Ô Ngộ đã từng nói, cũng từng nhấn mạnh với Ô Diệu đấy.

Lần đầu Ô Diệu bị sát hại là vào ngày 5 tháng 8 năm 2016.

Sau đó lịch sử thay đổi biến thành ngày 7 tháng 8.

Tôi mở mắt ra, cho dù hiện tại không biết được tung tích của Ô Ngộ, nhưng tôi lại cảm thấy trong lòng nóng rực, hốc mắt cũng ẩm ướt. Bây giờ Ô Ngộ đang ở đâu, cảm giác hiện tại của anh như thế nào? Anh cũng giống tôi biết được ý nghĩa của nó.

Tôi bắt đầu bấm số của anh. May mà số nửa năm trước vẫn là số đó.

Đúng vậy, là cùng một số bởi vì vẫn là số của Tô Châu.

Máy bận.

Lại gọi, máy vẫn bận.

Tôi hơi nôn nóng, chợt giật mình hiểu ra, bỏ di động xuống, tự nói với bản thân phải kiên nhẫn chờ đợi.

Quả nhiên qua khoảng mười phút, điện thoại vang lên, số hiển thị là số lạ, nhưng tôi đã sớm thuộc lòng. Tôi lập tức bắt máy: "A lô..." Bên đầu kia hơi chậm chạp, sau đó là giọng nói khàn khàn của Ô Ngộ:

"Giảo Giảo..."

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, anh gọi tôi một câu, rồi lặng im, như có hàng ngàn lời muốn nói nhưng không cách nào nói được. Rõ ràng vào khoảnh khắc trước đó, chúng tôi còn thân mật ôm nhau trong lòng đất.

"Bọn họ... vẫn còn sống?" Tôi hỏi.

"Ừ." Giọng anh chứa đầy niềm vui, "Anh vừa gọi điện thoại cho họ. Ô Diệu... Con bé đang đi học ở trường, mẹ anh... đang ở nhà."

Tôi cũng bật cười: "Vậy thì... tốt quá!"

"Giảo Giảo, sau khi anh tỉnh lại ở trong kí túc xá ở Bắc Kinh." Anh nói, "Anh lập tức mua vé máy bay đến Đại Ly với em, rồi chúng ta cùng đi Tô Châu."

Tôi lập tức nói: "Được. Nhưng... có cần em bay thẳng đến Tô Châu không, như vậy sẽ nhanh hơn?"

Chương 173: Đàm Giảo (Phần 22.2)

Anh lại nói: "Không cần. Cách ngày đó còn gần nửa tháng, tới kịp mà. Anh còn có chuyện quan trọng phải xử lý ở Đại Ly."

"À." Tuy không biết anh nói điều gì quan trọng, nhưng có thể nhìn thấy anh sớm hơn, tôi đương nhiên là càng mừng hơn. Tôi nói: "Vậ em ra sân bay đón anh."

Anh mỉm cười: "Ừ, chờ anh."

Chuyến bay của Ô Ngộ đến Đại Ly là tầm chạng vạng tối. Sân bay Đại Ly của chúng tôi rất nhỏ, tôi lách vào cửa đón, rõ ràng chỉ có một ngày không gặp... Không, là nửa năm không gặp... không hiểu sao tim tôi lại bất an.

Cuối cùng anh đã từ cửa đi ra. Không khác gì với lần đầu gặp trên thuyền, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy dáng vẻ anh vẫn còn học thạc sĩ, áo phong trắng, quần dài đen, kéo vali, đi giày thể thao, còn cả đôi tất trắng tinh. Mái tóc cắt ngắn, khuôn mặt trắng trẻo. Dáng người cao lớn, nhưng không hề mang lại cảm giác cường tráng. Không, vẫn còn đôi lông mày đen nhánh và xương gò má chắc nịch, thực chất bên trong vẫn là cường tráng đấy.

Tôi cũng không biết sao, ngơ ngác nhìn anh đến gần, lại cảm thấy hơi lạ lẫm, lại hơi căng thẳng. Anh đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi mấy giây, nói: "Dường như chả thay đổi." Tôi mới ý thức được anh nói mình, thuận miệng đáp: "Em sinh hoạt yên ổn, vô ưu vô lo, có thể thay đổi gì chứ?" Anh mỉm cười, ôm chặt tôi vào lòng. Tim tôi khẽ run lên, anh đã cúi đầu xuống tìm kiếm môi tôi.

Cảm giác tươi mát dịu dàng, tôi nhìn thấy trên làn da anh không có chút vết vảy nào, đường cong cổ tay xinh đẹp, tay tôi chạm vào áo anh.

"Giáo Giáo..." Anh buông tôi ra, khẽ nói: "Anh cảm thấy cuối cùng ông trời đã ban ơn cho anh rồi."

Trên đường quay về nội thành, Ô Ngộ lái xe. Có lẽ do ảnh hưởng từ anh nên tâm trạng của tôi khá tốt, chiếc thuyền kia, cái hang kia, thời gian vắn vẹo, đi qua rồi đi hay người chết gì đó, bí mật chưa biết... dường như đều cách chúng tôi rất xa. Chỉ có ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ xe.

"Anh muốn làm gì thế?" Tôi hỏi.

Anh im lặng một lúc mới móc từ trong túi ra một phong thư đưa cho tôi: "Mở ra xem đi."

Tôi nhìn phong thư, cảm thấy hơi quen mắt, cũng không nghĩ nhiều, mở ra, bên trong chỉ có một tấm thẻ.

Trên đó viết mấy dòng chữ, chữ viết mạnh mẽ, ngông cuồng, khoáng đạt. Tôi cũng nhận ra nét chữ này:

"Nếu như muốn biết rõ cô mất đi thứ gì

Buổi tối 10 giờ ngày 1 tháng 7, ở đường giao Bạch Vân và phía tây con sông nhỏ

Đàm Giáo, tới tìm tôi."

Ánh chiều tà chiếu xuống, tờ giấy hơi loé lên, tôi đột nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc: "Anh có được thứ này từ chỗ nào? Cái này không phải là... Không phải một năm sau mới xuất hiện trong ngăn kéo nhà em sao?"

Ô Ngộ: "Là anh viết, sau đó quay về đặt vào trong ngăn kéo nhà em. Một năm sau chính là buổi tối kia, em bất ngờ nhìn thấy. Sau đó đi đến con đường giao kia tìm anh."

Tôi không biết hình dung thế nào cảm giác của mình vào lúc này, trong đoạn thời gian đứt gãy nay đây mai đó, tôi thường xuyên nhớ tới chữ viết của người kia, nhớ tới hai lần người đó truyền tin tức. Tôi cũng từng tìm mọi cách phỏng đoán thân phận, nhưng không đoán ra được. Tôi thậm chí

nghĩ đó là người thần bí biết hết tất cả mọi bí mật, là người không gian khác, cũng có siêu năng lực chẳng?

Nhưng lại không nghĩ rằng người truyền tin tức tương lai cho tôi là Ô Ngộ hiện tại.

Tôi đột nhiên nhớ tới buổi tối khi phát hiện tấm thẻ này, tôi phân tích rất lâu đối với chữ viết này, thậm chí dùng cả tới tâm lý học tội phạm.

Phải luyện qua năm tháng, người nọ mới có thể viết tốt như vậy.

Chương 174: Đàm Giảo (Phần 22.3)

Trước đó chữ viết đều rất liền mạch, ngoài câu cuối cùng nét chữ đậm hơn, viết càng thêm cẩn thận. Điều này chứng tỏ khi viết đến câu này, tâm trạng của người đó hơi chấn động.

Bởi vì người đó viết: "Đàm Giảo, tới tìm tôi."

Tôi nhìn nét chữ mới nguyên, màu mực rõ nét, câu cuối cùng vẫn còn in nguyên trong tâm trí tôi. Tôi đột nhiên cảm nhận được sự chua xót trào dâng trong lòng.

"Hoá ra là như vậy." Tôi khẽ nói.

Hoá ra ngay từ ban đầu đã là anh.

Là anh đang tìm kiếm tôi.

Nước mắt tôi đột nhiên xuất hiện, nhưng tôi cảm thấy như vậy quá yếu đuối, ra sức nhịn xuống. Hoá ra từ đầu vẫn là Ô Ngộ tìm kiếm tôi. Tôi muốn cười, cũng không biết chuyện gì xảy ra, tôi thốt lên: "A Ngộ, em yêu anh."

Trong xe đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, sau khi nói ra miệng, tôi mới phát hiện mình nói gì. Mặt tôi như bị nhiệt độ từ ánh mặt trời toả vào, miệng đắng lưỡi khô, tôi lập tức không nói ra lời. Anh cũng im lặng, lái xe vững vàng.

"Anh cũng yêu em." Anh nói.

Tôi xoay mặt đi chỗ khác, chống tay lên cửa xe, không muốn đối mặt và cũng không muốn nói gì. Tôi cảm giác được xe dần ngừng lại, tôi lén liếc,

xe đã hoàn toàn đỗ lại bên đường. Sau đó là tiếng anh tháo dây an toàn, sau đó mặt tôi bị anh xoay qua. Tôi vội nói: "Này, vừa rồi em chỉ là nhất thời xúc động thôi. Nào có dễ nói yêu như vậy..."

Mặt anh ngược chiều ánh sáng, cúi đầu xuống, nụ hôn mạnh mẽ. Ngón tay này bóng loáng sạch sẽ hơn rất nhiều so với một năm sau, đặt trên cằm tôi. Hôn một lúc anh mới thả tôi ra, trong ánh mắt trong trẻo như chứa đựng cả ánh hoàng hôn vui vẻ.

"Đúng vậy." Anh nói, "Nào có dễ nói yêu như vậy."

Tôi che mặt, không nói lời nào, cũng cười. Người đàn ông xấu xa thông minh lại dịu dàng này.

"Vậy cái hòm thuốc cứu mạng kia?" Tôi hỏi.

Ô Ngộ nói: "Anh đã nghĩ cách chuẩn bị xong ở Bắc Kinh vào ban ngày rồi, bây giờ đang ở trong vali của anh."

Gánh nặng trong lòng tôi lập tức được cởi bỏ, nhớ tới đêm đó ở nhà họ Trần, khi anh nhìn thấy tờ giấy trong hòm, ánh mắt kì lạ. Hoá ra là thế khi đó anh đã biết hết tất cả.

"Nhưng mà chúng ta làm thế nào mới có thể đưa được vào nhà họ Trần để nửa năm sau dùng đến?" Tôi lại hỏi.

Ô Ngộ đáp: "Sáng sớm mai chúng ta phải đi Tô Châu, không thể chậm trễ hơn. Cái hòm này... chỉ có thể giao cho người bạn mạng đáng tin cậy."

Trời dần tối đen, tôi và Ô Ngộ đứng tại cửa trường đại học. Đối với quyết định anh giao hòm cho Tráng Ngự "người bạn mạng đáng tin cậy", tôi cảm thấy rất chững chạc, nhưng vẫn mơ hồ không có cảm giác an toàn.

Nhưng mà vào lúc này chúng tôi cũng không có lựa chọn khác.

Cũng không bao lâu đã thấy một thiếu nữ đội mũ lưỡi trai, bước chân tràn đầy sức sống đi tới. Tính ra tôi và cô ấy đã quen nhau hai ba năm rồi, lúc này tình cảm của hai chúng tôi đã rất tốt. Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, nụ cười mệt mỏi. Tôi lập tức cảm thấy may mắn: "Cô đang thi cuối kì à?"

Tráng Ngự gật đầu: "Vừa thi xong, xin lỗi thể lực tôi còn chưa kịp phục hồi, để cô chê cười."

Tôi thật sự mỉm cười, nhưng trong lòng lại có sự chua xót. Quả thực là mỗi lần chúng tôi gặp nhau, Tráng Ngự đều không ngừng bận rộn thi cử, làm đề thi, tiêu tụy... nhưng thực ra trong thế giới của Tráng Ngự, của người bình thường, thời gian vẫn quay vòng, chỉ có tôi là không bình thường.

Tại sao chỉ có tôi không bình thường.

Chỉ có trời mới biết.

Chương 175: Đàm Giảo (Phần 20.4)

Tráng Ngự liếc tôi, nhìn về phía Ô Ngộ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ mặt mỗi lần gặp anh lần đầu, căng thẳng, mờ ám, hoảng sợ, hóng chuyện, giả vờ bình tĩnh... Tôi nhin cười, kéo tay Ô Ngộ, thực hiện điều Tráng Ngự một năm sau chờ mong: "Ngự à, đây là bạn trai tôi."

Tráng Ngự sừng sốt khoảng mấy giây, cuối cùng thốt ra hai từ: "Mợ nó." Chạng vạng tối ánh sáng bao phủ quán cà phê, chúng tôi ngồi gần cửa sổ, Ô Ngộ ngồi bên cạnh tôi, tâm trạng Tráng Ngự vô cùng kích động nhưng ngoài mặt bình tĩnh ngồi đối diện chúng tôi. Còn tôi luôn cúi đầu, nhưng vẫn nhìn cây cỏ mọc ngoài cửa sổ.

Mấy lần trước tôi còn có thể nói những lời dễ nghe với Tráng Ngự về thời gian đảo ngược và ngọn nguồn đứt gãy cũng như ký ức mất đi, thì đến nay tựa như đã không còn quan trọng để kể. Bởi vì cô ấy và những người khác sẽ lại quên chúng tôi, tôi sẽ lại trở thành một bóng dáng mơ hồ trong trí nhớ cô ấy.

Cho nên lúc này dù ngồi đối diện cô ấy, tôi cũng vô cùng nhớ cô ấy. Vì thế tôi nói: "Tráng Ngự, tùy tiện đi, ăn gì cứ gọi, chúng tôi mời khách. Bởi vì cô là người bạn thân nhất."

Ô Ngộ nghe vậy chỉ khẽ cầm chặt tay tôi.

Tráng Ngự im lặng một lúc, ngược mắt liếc hai bàn tay nắm chặt của chúng tôi, nói: "Đương nhiên tôi sẽ thoải mái ăn. Đừng có khoe ân ái như vậy. Hai người bắt nạt cún độc thân."

Tôi: "..."

Tôi nói về hòm cấp cứu của Ô Ngộ, rồi cả yêu cầu của chúng tôi cho cô ấy: "Ở trường Đại học Thanh Hoa tại Bắc Kinh có một giáo sư tên Trần Lương Kiệt, quê ở ngay Lịch Huyện Đại Ly... Ngự, chúng tôi muốn nhờ cô trước tháng một năm sau nhất định phải nghĩ cách đem cái hòm này lên tầng nhà

họ Trần, hơn nữa không để cho bọn họ phát hiện."

Lần này đến lượt Tráng Ngư: "..."

Ô Ngộ lên tiếng: "Tráng Ngư, xin nhờ cô."

Tráng Ngư nghiêng mắt liếc anh, dáng vẻ tôi và anh rất thân quen sao? Lại nhìn chăm chăm tôi, dường như muốn hỏi gì đó, nhưng lại thôi. Cuối cùng cô ấy ăn sạch bánh trước mặt, hỏi: "Vô cùng quan trọng sao?"

Tôi gật đầu: "Vô cùng quan trọng. Nếu như không làm được thì tôi và Ô Ngộ không sống được."

Tráng Ngư trừng lớn mắt, lại im lặng một lúc: "Được rồi, tôi nhất định sẽ làm được vì cô. Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên (*). Nếu không làm cú độc thân cả đời!"

() Quân tử nói một lời như ngựa hay bị một roi*

Tôi và Ô Ngộ mỉm cười.

Tôi không biết sau đó Tráng Ngư nghĩ được cách gì, nhưng lúc này chúng tôi quả thực biết rõ cô ấy làm được. Tuy sau đó không biết nguyên nhân tại sao điện thoại vệ tinh bị hỏng. Tôi thực lòng chúc phúc cô ấy sẽ không phải làm cú độc thân cả đời.

Ăn xong, tôi kéo tay Tráng Ngư đi dạo trong sân trường, Ô Ngộ đi sau chúng tôi. Tráng Ngư có lẽ cũng là người nổi tiếng, trên đường đi có không ít người nhìn chúng tôi, cũng có người nhìn Ô Ngộ.

Tráng Ngư nhỏ giọng nói với tôi: "Này thành thật khai báo, cô qua lại với bạn trai từ khi nào? Tháng trước khi lên thuyền rõ ràng vẫn là cú độc thân."

Trong lòng tôi khẽ dao động, chậm rì rì nói: "Đây là câu chuyện rất dài, muốn nghe sao?"

Tráng Ngự: "Bà đây không quen dáng vẻ của cô rõ ràng không nhận được muốn nói còn thích thừa nước đục thả câu."

Tôi bật cười.

Tôi hỏi cô ấy: "Anh ấy đẹp trai không?"

Tráng Ngự đáp: "Khách quan mà nói là anh chàng đẹp trai không cô gái nào không chọn. Nhưng hơi lệch với thẩm mỹ của tôi, cô biết đấy tôi thích cảm giác sói con nghe lời cơ."

Sói con nghe lời.... Tôi nghĩ thầm chẳng lẽ đây là loại hình của Thẩm Thời Nhận sao?

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đen, còn cả đèn đường yên tĩnh trong sân trường, tôi nói: "Ngự à, thật ra khi tôi gặp anh ấy không phải như thế. Đẹp trai hơn nhiều so với hiện tại, có mùi vị đàn ông hơn, cơ bụng tám múi, cầm cờ lê, mặc áo ba lỗ, cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh đó. Nhưng hiện tại, aiz..."

Ô Ngộ ở đằng sau đột nhiên lên tiếng: "Giáo Giáo, anh nghe thấy hết đấy."

Đi vòng vo mấy vòng trong sân trường, cuối cùng lúc Tráng Ngự nói ba vòng rồi thì di động của tôi vang lên.

Lúc đầu tôi không để ý, cầm di động, còn chưa kịp phản ứng.

Người gửi tin nhắn: Thẩm Thời Nhận.

"Chào cô Đàm Giáo, trước đó cô muốn tư liệu về hồ sơ tham khảo, tôi đã xin được. Tiện thể gửi cho cô. Chúc tốt lành."

Tôi: "..."

Dùng từ gọn gàng, tuyệt đối không có chút mập mờ dây dưa.

Đấy chính là khoảng thời gian tôi xem mắt Thẩm Thời Nhận không lâu, không nghĩ tới anh ấy không ghim thù, còn nhớ rõ chuyện tôi đã nhờ.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tráng Ngự bên cạnh không có việc gì.

Thời gian thật sự đúng là như thoi đưa.

Chương 176: Đàm Giảo (Phần 22.5)

Cảnh đêm dần sâu, thành cổ xa xa, ánh đèn sáng rực. Khu dân cư nằm bên lưng chừng núi cũng vô cùng yên tĩnh. Có cơn gió nhẹ khẽ thổi qua hàng cây hai bên đường, Ô Ngộ đang chậm chậm lái chiếc xe mini cam của tôi.

Khi đi ngang qua nhà hàng, tốc độ xe đột nhiên chậm dần, Ô Ngộ ngẩng đầu nhìn. Tôi lập tức có phản ứng, đây là vị trí tiệm sửa xe từng nằm đó.

Không, vị trí tương lai. Bây giờ còn chưa khai trương, Tiểu Hoa, chủ tiệm, còn cả những người thợ từng trêu ghẹo chúng tôi hiện tại cũng không biết đang ở đâu.

Song dù hiện tại bọn họ gặp Ô Ngộ cũng sẽ cảm thấy vĩnh viễn không phải là cùng một loại người với bọn họ.

Bởi vì hiện tại anh vẫn còn ở trên đám mây, nhưng tôi biết rõ lòng anh đã cách tôi rất gần khi chúng tôi dừng chân trong lòng đất thần bí kia.

Xe tăng tốc, chúng tôi rời đi.

Ô Ngộ đã tới nhà tôi một lần, anh rất nhớ đường, quen thuộc đỗ xe trong bãi. Hai bọn tôi đi lên thang máy.

"Em để cho Tráng Ngư cầm tài liệu đến chỗ Thẩm Thời Nhận, có thích hợp không?" Anh hỏi.

"Không sao." Tôi nói, "Hai người bọn họ mới thực sự là có duyên. Tuy bọn họ lần lượt quên đi, nhưng anh xem ánh mắt Tráng Ngư ấy, khi em nói Thẩm Thời Nhận là dạng con sói nghe lời, cô ấy rõ ràng có hứng thú, chỉ là

ngoài miệng không thừa nhận mà thôi. Nhưng mà..." Tôi dừng lại một chút, nhớ tới lần đầu tiên Tráng Ngự cố ý đi trêu chọc Thẩm Thời Nhận, cuộc đối thoại của chúng tôi. Tại sao tôi cảm thấy mỗi lần bị tổn thương đều là Ngự của tôi thế này?

Nghĩ vậy trong lòng đột nhiên hơi khó chịu.

"Tác giả bọn em đều ví von đàn ông như vậy sao?" Ô Ngộ hỏi.

Tôi hơi xấu hổ, dù sao lúc tôi nói chuyện với Tráng Ngự đều là không giữ chút mặt mũi nào. Tôi ừ một tiếng.

Cửa thang máy mở ra, Ô Ngộ đi đằng sau tôi hỏi: "Vậy anh thì sao?" "Anh?" Tôi móc chìa khoá ra mở cửa, "Anh đã từng là... À không, anh tương lai, đó cũng là một con sói người gặp người thích, nhưng bây giờ là thượng khách sống an nhàn sung sướng..." Không nói được thêm nữa, cảm giác trên cổ nóng lên, là Ô Ngộ hôn một cái. Tay của anh cũng trượt đến lưng tôi: "Nói lại lần nữa xem?"

Tôi không dám nói nữa, mở cửa né tránh ngực anh.

Đêm hè Đại Ly vô cùng mát mẻ chiều lòng người. Sau khi vào nhà, tôi kéo rèm phòng khách ra, sao sáng hiện lên đầy trời, chiếu rọi mặt đất cũng với ánh đèn.

"Anh ngủ phòng dành cho khách nhé." Tôi nói, "Hôm nay em đã thay đổi giường đệm sạch sẽ rồi."

Ô Ngộ im lặng, xem ra hôm nay một ngày đã khiến anh mệt mỏi, tựa ở ghế salon, va li ném ở dưới chân. Tôi nhìn thấy mà đau lòng, cầm chai nước đưa cho anh. Anh mở ra uống, tôi ngồi bên cạnh, anh đặt một tay lên vai tôi, chậm chậm vuốt ve.

"Chuyến bay vào tám giờ sáng mai." Tôi nói, "Sáu giờ chúng ta ra khỏi nhà nhé?"

"Ừ."

Tôi hơi do dự: "Vậy đến lúc đó anh giới thiệu với mẹ và em gái anh về em như thế nào?"

Trong mắt anh hiện lên niềm vui: "Còn có thể thế nào? Con dâu, chị dâu tương lai."

Tôi hoảng hốt, nhưng lại hơi ngượng ngùng, vì thế chỉ gật đầu: "Tuỳ anh. Đã muộn rồi, tắm sớm một chút rồi đi ngủ."

"Em tắm trước đi." Anh nói.

Tôi nói: "Không cần. Trong phòng ngủ em có nhà tắm. Khăn mặt sạch em đã chuẩn bị cho anh rồi."

Không biết anh đang nghĩ gì, không đáp lại.

Chương 177: Đàm Giảo (Phần 22.6)

Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, bầu không khí rõ ràng rất bình thường, anh cũng không làm gì tôi, nhưng có lẽ là do phòng khách quá yên tĩnh, cảnh đêm thấp thoáng ngoài cửa sổ, anh không nói lời nào lại khiến tôi cảm thấy hơi sốt ruột. Theo bản năng, tôi phải nhanh chóng thoát khỏi bầu không khí này, vì thế tôi đứng dậy nói: "VẬY anh ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

Ô Ngộ ngẩng đầu nhìn tôi, một tay anh vẫn còn nắm tay tôi, trong ánh mắt như có thứ gì đó. Sau đó anh đột ngột kéo tôi vào lòng, tim tôi đập mạnh, không tự chủ ngồi trên đùi anh.

Đó là một nụ hôn khiến không người phụ nữ nào chống đỡ được. Một tay anh giữ mặt tôi, hôn rất nóng bỏng, tay kia dọc theo eo tôi, bắt đầu chậm chậm vuốt ve lên trên. Tôi cảm nhận được cả người hơi run rẩy, khi tay anh với vào trong áo, tim tôi quả thực như muốn nổ tung, vô thức muốn tránh thoát anh, nhưng sức lực trên tay anh rất lớn, khiến tôi không thể động đậy nổi.

"Giảo Giảo..." Anh khẽ nói, "Anh yêu em."

Tôi không biết khi người khác nghe thấy câu này sẽ có cảm giác gì, trên thực tế anh cũng là người đàn ông đầu tiên nói với tôi câu này. Tim tôi không ngừng rung động, vì thế không có cách nào từ chối sự vuốt ve của anh.

Rõ ràng là không hôn lâu, nhưng lại hôn đến mức cả người khô nóng, ngọn đèn xung quanh vẫn sáng như vậy nhưng lại tựa như hoà tan vào với cảnh đêm ngoài cửa sổ, chúng tôi cũng đã tan vào màu sắc bên trong. Song tôi chưa từng bao giờ trải qua, nên rất sợ đấy. Rốt cuộc tôi vẫn hơi luống cuống, vì thế tôi lập tức dùng sức giãy dụa đứng lên. Ô Ngộ vẫn ngồi yên,

chỗ áo ở ngực anh đã bị tôi nắm đến nhăn nhúm, mặt anh hơi đỏ, ánh mắt mê mang.

Tôi nói: "Anh cũng đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước. Ngủ thôi, ngủ ngon." Nói xong tôi nhanh chóng đi vào phòng, đóng cửa lại. Nghe tiếng động ngoài phòng khách thì anh hình như không hề nhúc nhích. Tôi dựa vào cửa, hơi thở dốc, cúi đầu, rõ ràng hơi do dự, cảm giác khoá cửa có vẻ hơi sĩ diện, không khoá cửa lại giống như rất phóng đảng. Cuối cùng vẫn nhẹ nhàng khoá lại, trong lòng hi vọng anh không nghe thấy.

Chờ tôi tắm rửa xong, hơi nóng trên người đã tản đi, nhưng trong lòng có ngọn lửa nhỏ vẫn cháy âm ỉ. Tôi thay đồ ngủ, nằm trên chiếc giường lớn rộng hai mét, cẩn thận nghe bên ngoài, dường như không còn tiếng động gì, có lẽ Ô Ngộ đã tắm xong đi ngủ rồi. Điều này khiến tôi yên lòng, nhưng trong lòng hơi trống rỗng. Thực ra tôi muốn kề sát vào anh, muốn trò chuyện thêm với anh, muốn hôn môi thân mật thêm chút, muốn nhận được cảm giác ngọt ngào rung động khiến người ta sa đọa, chỉ là như vậy mà thôi.

Một lát sau khi tôi chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa: "Giáo Giáo."

Tôi hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Ô Ngộ: "Em mở cửa trước đi."

Tôi không nghĩ quá nhiều, đi ra mở cửa, trong lòng hơi chần động.

Anh đã tắt đèn phòng khách, phòng ngủ cũng không có ánh đèn. Có lẽ là anh đã tắm xong một lúc rồi, tóc hơi ẩm ướt, chỉ mặc chiếc áo phông trắng mềm mại và quần đùi. Trên người còn có mùi thuốc lá nhạt, xem ra là vừa mới hút xong.

"Chuyện gì thế?" Tôi hỏi.

Anh im lặng một lúc mới lên tiếng: "Không có gì, trước khi đi ngủ qua xem em một chút."

Trong lòng tôi ầm ập: "Vâng."
Sau đó Ô Ngộ nói một câu. Sau này tôi cảm thấy đó là câu nói vô sỉ nhất đời này của anh.

Anh nói: "Anh vào ngồi một lát."
Tuy tôi đã đọc vô số sách, coi như là cao thủ về chuyện tình yêu, nhưng khi rơi vào thực chiến vẫn là quá ngây thơ. Có lẽ là do đêm khuya, lại ở chung một nhà với anh. Trong đầu không quá cảnh giác, vì thế tôi để cho anh đi vào.

Chương 178: Đàm Giảo (Phần 22.7)

Trong phòng ngủ của tôi chỉ có giường, tủ quần áo, cũng không có ghế, anh ngồi bên giường, rõ ràng phòng rất rộng đột nhiên trở nên hẹp hẫng. Tôi cũng ngồi xuống cuối giường bên kia, hai bọn tôi im lặng một lát. Tôi cũng đã kéo rèm lên, chỉ có chút ánh sáng nhỏ nhoi.

"Em sống ở đây một mình bao lâu rồi?" Anh hỏi.

Tôi đáp: "Hơn một năm rồi."

"Bình thường ngoài sáng tác ra, em còn làm những gì?"

Tôi cảm thấy có chút mới mẻ, lại có chút ảm cúng. Bởi vì từ sau khi chúng tôi gặp nhau, dường như luôn bị vận mệnh kéo đi, hiếm khi tâm sự về cuộc sống, việc nhà như vậy.

Tôi đáp: "Đi xem phim, ra ngoài đi dạo, tìm đồ ăn ngon ở Đại Ly. Thịnh thoảng đi chơi với Tráng Ngự, hoặc là gặp mặt bạn bè trước kia, nhưng bọn họ đều bận rộn với công việc. Thịnh thoảng đến hiệu sách hoặc thư viện. Còn anh bình thường chỉ học tập và làm hạng mục thôi sao?"
Anh gật đầu.

"Không có bất cứ giải trí gì sao?" Tôi hỏi.

Anh thoáng cười lắc đầu: "Lúc này nghĩ lại như thế đã cách nửa đời người vậy. Anh của quá khứ dường như em nói làm gì cũng có mục đích, mỗi phút đều không muốn thừa giây nào... rất không có ý nghĩa, cũng không có cuộc sống thú vị như em."

"Anh cũng đâu có không thú vị." Tôi lập tức nói, "Thực ra khi đó ở trên thuyền, em cũng chỉ cố ý nói những lời kia vì tức giận thôi. Thực ra anh chỉ muốn dốc sức vì cuộc sống của mình. So với nhiều người anh còn tốt hơn."

Ô Ngộ không nói gì, giữa chúng tôi chỉ cách một cánh tay. Cơ thể anh đột nhiên hơi nhích dần, nghiêng người kéo tôi qua hơn mười cen-ti-mét. Tim tôi thoáng rung lên, không biết sao đã ở trong ngực anh. Lúc này xung quanh vô cùng yên tĩnh, ánh đèn yên tĩnh, vách tường yên tĩnh, không khí cũng yên tĩnh. Song lại dường như có ngọn lửa thiêu đốt bên cạnh chúng tôi. Anh để tôi tựa đầu lên vai, một tay khẽ xoa mặt tôi, thấp giọng: "Giáo Giáo, anh rất muốn em. Cho dù nằm bên cạnh cũng rất muốn em." Tôi khẽ nói: "Em cũng vậy." Tôi cảm giác được lòng mình phát run.

Anh ôm tôi nằm xuống giường, mưa hôn trút xuống.

Nụ hôn kia nóng hổi, ngón tay có lực, hơi thở run rẩy. So với mỗi lần trước kia... thực ra cũng chả được mấy lần... nụ hôn của chúng tôi hoàn toàn khác biệt. Anh là người đàn ông cao lớn, thế giới của anh rộng lớn lan tràn, hôm nay anh đã cố ý muốn đưa tôi vào trong thế giới của mình. Anh đã có ý định, muốn đạt được mục đích, cho nên hôn rất kiên nhẫn cũng vô cùng... toàn diện. Anh hôn lên trán, đôi má, lưu luyến thật lâu bên bờ môi, sau đó cúi đầu xuống vùi vào hõm vai.

"Giáo Giáo... Em yêu..." Lời thì thầm nho nhỏ vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng, chỉ như vậy thôi cũng khiến cơ thể tôi cứng đờ rồi lại tê liệt. Tôi cảm thấy anh cởi áo mình, vô thức đưa tay ngăn cản, sau đó lập tức bị anh giữ lấy. Tôi muốn giãy dụa, anh mỉm cười. Sau đó anh để tay tôi đặt sang bên cạnh. Tim tôi đập nhanh đến mức như sắp không còn hoạt động.

Sau đó tay anh lần mò xuống dưới. Tim tôi căng thẳng, đến rồi... lại không nghĩ anh không hề lỗ mãng, mà cầm lấy một chân tôi. Tôi hơi giật mình, anh đã cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve lên làn da trên đùi tôi.

Tôi nghe thấy giọng nói của mình vô cùng khô khan: "Anh làm gì..." Giọng nói của anh mang theo ý cười: "Đã sớm muốn... chạm vào đây..." Trong đầu tôi "ầm" một tiếng, cảm giác ở những nơi khác dường như đã

biến mất, chỉ có mỗi đùi nơi anh chạm vào, hơi thở của anh. Tôi biết rõ anh đang cười gì, tôi biết rõ anh để ý gì, vậy mà lại còn luôn mặc váy. Hiện tại cuối cùng rơi vào tay anh rồi.

Anh sờ một lúc lâu, tay từ từ dò xét bên trong. Tôi thực sự luống cuống, cảm giác cả người như bị thiêu trên ngọn lửa. Tay anh, cơ thể anh như thể môi lửa thiêu đốt.

"Nhanh quá..." Tôi khàn giọng.

Động tác của anh hơi dừng lại, nhìn tôi: "Em... không muốn?" Tôi cảm thấy nhất định đầu mình là bị lừa đã rồi, tại sao vào lúc này lại muốn anh dừng lại hỏi ý tôi có sẵn lòng hay không, tôi do dự im lặng.

Thực ra tôi chỉ do dự có đúng một giây.

Nhưng anh đã nhận ra, trong mắt lập tức có ánh sáng hiện lên, anh cúi đầu cười, tôi biết hỏng rồi, bật ra: "À... phải... Thực ra em không muốn..." Anh cúi đầu chặn miệng tôi, ra sức hôn gần như làm đau tôi.

Sau đó tay kia của tôi cũng bị anh giữ chặt.

Chương 179: Đàm Giảo (Chương 22.8)

Việc đã đến nước này trong lòng tôi đột nhiên trống rỗng, nhưng trong đó lại có ngọn lửa lạ lẫm lạng lẽ thiêu đốt. Tôi thấp giọng: "Em không có kinh nghiệm, anh... chú ý độ mạnh yếu và tốc độ, làm theo chất lượng, đừng xúc động."

Anh thoáng cười, giọng nói chưa bao giờ khàn như vậy, nửa người vùi vào người tôi, lên tiếng: "Anh biết rõ em không có. Anh cũng thế. Chúng ta... ở bên nhau. Nhưng anh không có cách nào ngăn được xúc động."

Tôi nghĩ thầm, tại sao lại kì quái thế này, anh chỉ nói một câu bình thường: chúng ta ở bên nhau. Tôi lại thấy cảm động, dịu dàng, ngọt ngào kèm theo đau khổ. Tôi cảm động đến mức chỉ muốn thêm dùng sức ôm lấy anh.

"Em không hối hận." Tôi ghé vào lỗ tai anh nói, "A Ngộ, em bằng lòng, em muốn ở bên anh."

Lúc này anh đang vùi vào cách mấy tấc phía trên lãnh thổ chưa thất thủ của tôi, anh giữ lấy hai cánh tay tôi, cầm thật chặt. Sau đó anh phát ra tiếng thở gấp, tôi chỉ cảm thấy mặt vô cùng nóng hổi mơ màng, tôi nhìn dáng vẻ anh, hoá ra khi đàn ông động tình là dáng vẻ này đây.

Tôi hối hận rồi. Đời này tôi đã tạo ra một kỉ lục mất mặt nhất.

Tôi ngược đôi mắt ướt sũng, quan sát đồng hồ báo thức bên cạnh giường, bốn giờ sáng, còn có hai tiếng nữa để ngủ. Nếu như người nào đó... không làm gì tôi nữa.

Tôi quấn chặt chăn, tựa ở góc tường, chỉ chừa một góc đắp lên giữa bụng Ô Ngộ. Anh gối hai tay ra sau, trên trán còn mồ hôi chưa khô, đôi mắt tràn đầy ánh sáng nhìn tôi. Anh đang cười đấy.

Tôi...

Bây giờ nghĩ lại toàn bộ quá trình còn cảm thấy giống như trong mơ. Tôi không phải đồ ngốc, bình tĩnh suy xét, tôi cảm thấy mình còn hiểu nhiều hơn anh. Cho nên tôi biết rõ lần đầu tiên sẽ đau nhức. Tôi cũng biết chậm rãi sẽ tìm kiếm được nhiều sự thoải mái hơn... Biết rõ bơi trơn đầy đủ sẽ

tốt, biết rõ màn dạo đầu cũng rất quan trọng... Về phương diện này có gì mà tôi còn chưa biết sao?

Thế nhưng khi tất cả thực sự xảy ra, tôi mới hiểu loại chuyện này đối với phụ nữ mà nói không chỉ có ý nghĩa lạ lẫm, ngỡ ngàng, kích thích, vui vẻ, mà bạn còn bị ép đối mặt với một cái tôi khác. Khi anh rong ruổi, dẫn dắt bạn lên đỉnh đến một thế giới khác, tất cả ngại ngùng, rụt rè, sợ hãi, bạn đều thả hết ra, bạn chỉ có thể nhảy múa theo anh, chỉ có thể bị anh chinh phục, cũng không thể nào nhịn được mà muốn chinh phục anh.

Bạn muốn ở bên anh, nếu không bạn sẽ không hoàn chỉnh.

Nhưng mà thực ra tôi đã sớm đoán được từ trước, sớm tưởng tượng trong âm thầm mờ昧, Ô Ngộ sẽ là một người đàn ông chân chính như thế nào. Tối nay cuối cùng đã trải nghiệm, cảm nhận được.

Tôi biết rõ trong lòng anh từng tràn đầy tổn thương, biết rõ tính cách anh vốn bướng bỉnh, biết rõ sau khi trở thành thợ máy anh tập luyện được cơ thể cơ bắp, bây giờ tuy không có cơ bụng nhưng thể lực không hề kém chút nào, biết rõ anh... cũng là lần đầu tiên máu nóng sôi trào.

Khi anh ôm lấy tôi, chăm chú đè ép tôi, đuổi theo tôi. Còn tôi nhìn thấy cơ bắp kèm theo cả dáng người rắn chắc của anh, nhìn đôi mắt anh mê man, ngón tay thon dài tôi mới hiểu ra vừa rồi mình đã hứa hẹn gì với anh.

Lần đầu tiên chúng tôi kết thúc rất nhanh, nhưng anh không buông tôi ra, nhanh chóng bắt đầu hôn tôi. Khi anh dùng tay nâng mặt tôi, trán anh dán vào trán tôi, nhìn tôi. Tôi đột nhiên hiểu ra đêm nay anh vốn không có ý định từ bỏ ý đồ.

Người đàn ông quật cường, chịu qua nhiều tổn thương như vậy, cho nên đêm đầu tiên anh nhất định sẽ khiến tôi khó quên, khiến tôi hoàn toàn thoả mãn khuất phục.

Anh chính là một người đàn ông như vậy, cho dù là anh của một năm về trước hay một năm sau.

Song bây giờ cả người tôi toàn là cảm giác ẩm ướt dính dớp, nhớ tới từng hình ảnh vừa rồi, mặt càng đỏ tới mang tai. Tôi vùi mặt vào trong chăn, Ô Ngộ kéo mấy cái, tôi không nhúc nhích.

"Sao vậy?" Anh thấp giọng hỏi.

Tôi rầu rĩ nói: "Anh nói xem mấy lần rồi?"

Anh không lên tiếng, nhưng tôi biết rõ anh nhất định đang cười. Một lát sau, cả tôi và chăn đều bị anh ôm lấy. Thế này xong rồi, anh thuận thế kéo tôi từ chăn ra, tôi lọt vào trong ngực anh. Anh nhanh chóng ôm lấy tôi, gần như dán chặt vào người tôi.

Sau đó anh tắt đi ngọn đèn cuối cùng trong phòng. Trong bóng tối anh cứ ôm tôi như vậy. Hai chúng tôi im lặng, cùng cảm nhận cảm giác trần trụi quẩn quýt.

Tôi thấp giọng: "Anh nói chỉ vào ngời."

Anh không nói lời nào.

Tôi nói tiếp: "Ai ngờ anh quả nhiên ngời thật."

Anh cười ra tiếng.

"Giáo Giáo, anh vui lắm." Anh thấp giọng.

Tôi vùi mặt vào lồng ngực anh, nói: "Em cũng vậy."

Chương 180: Ô Ngộ (Phần 22.1)

Tôi bị đồng hồ báo thức đánh thức, cho dù chỉ là hai tiếng ngán ngủ, nhưng ngủ vô cùng say. Khi tôi vô cùng buồn ngủ mở mắt ra, nhìn thấy ánh mặt trời ngày hè đã chiếu vào giường, còn Đàm Giảo tựa vào trong ngực tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn bình thản say sưa ngủ. Bả vai trắng như tuyết lộ ra bên ngoài chăn.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi chính thức có một người phụ nữ yêu thương.

Tâm trạng tôi rung động, gần như lập tức lại có phản ứng, song không có thời gian, tôi cũng không muốn để cho cô ấy thấy tôi là người đàn ông mất tự chủ.

Tôi nhìn chăm chăm cô ấy một lát, chờ dẹp loạn cảm xúc, mới nhéo mũi cô ấy: "Giảo Giảo, Giảo Giảo?" Cô ấy hơi cau mày, mơ màng mở mắt nhìn tôi, nhưng vẻ mặt lại oán giận quay sang bên kia, tiếp tục nằm ngáy o o. Dáng vẻ kia thực sự quá đáng yêu, tôi khẽ cười, dứt khoát xoắn chân lên, nhìn cơ thể tối qua bị tôi làm càn chiếm hữu, trong lòng lại hơi run run.

Tôi cúi đầu xuống, dùng chút sức nhéo mặt cô ấy. Cuối cùng cô ấy đã mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy dáng vẻ của hai bọn tôi, khẽ a lên một tiếng, kéo chăn qua bọc lấy mình, thấy tôi không mặc gì, lại ném chăn đập lên hông tôi.

Chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy. Tôi cũng không dám gần hơn chút nữa. Nét mặt cô ấy hơi xấu hổ, nhưng trong ánh mắt đều là ánh sao sáng long lanh, cơn đỏ ửng kia mãi không rút đi, từ mặt cho đến cổ, lỗ tai, lại đến đôi vai gầy. Cô ấy không biết tôi phải tốn bao nhiêu ý chí mới không kéo cô ấy lại vào ngực đâu.

"Còn đau không?" Tôi khẽ hỏi.

"Đau... nhưng lần đầu tiên đều như vậy, không sao hết." Vẻ mặt cô ấy thản nhiên nói.

Tôi: "... Em biết rất nhiều nhỉ."

"Đúng vậy. Chắc chắn nhiều hơn so với anh." Trong ánh mắt của cô ấy hiện lên sự vui vẻ.

Tôi thấp giọng: "Tối qua không nhìn ra, chỉ mỗi anh cố gắng thôi."

Cô ấy: "... Anh có thể không cần cố gắng."

"Không được." Tôi cố ý nói, "Em biết đấy một năm trước anh làm gì cũng ra sức liều mạng, tính mục đích rất mạnh."

Cô ấy lấy tay che mặt: "Ngay cả chuyện này sao?"

Tôi mỉm cười, cô ấy cũng bật cười. Sau đó, cả người nhích đến trước mặt tôi, tôi lập tức ôm cô ấy vào lòng.

Buổi sáng này quả thực là hỗn loạn, với tính cách trầm ổn của tôi mà còn lần đầu tiên suýt chút nữa trở chuyển bay, nắm tay cô ấy chạy vội trong phòng chờ. Đợi đến lúc cuối cùng đã ngồi được lên máy bay, hai người đều mệt muốn chết. Cô ấy chỉ nói: "À... em ngủ tiếp một lát." Tôi để đầu cô ấy tựa lên vai, cô ấy vui vẻ cười, cả người nhanh chóng tựa vào ngực tôi. Tôi ôm như báu vật, nắm chặt tay cô ấy, hai bọn tôi cứ thế yên ổn dựa vào nhau ngủ.

Tôi phát hiện thái độ của Đàm Giáo đối với tôi đã có thay đổi nhỏ. Chỉ mấy hôm trước khi ở bên nhau, cô ấy hôn tôi ôm ấp đều mang theo sự kiêu ngạo. Thỉnh thoảng vui vẻ lại còn hôn tôi một phát. Phần lớn đều là tôi nửa ép buộc mới xấu hổ đi vào khuôn khổ.

Song kể từ tối hôm qua sau khi có quan hệ, cô gái của tôi dường như hơi bất an, lại có chút lưu luyến. Trên đường đi luôn kéo tay, dựa sát vào tôi, tôi nghĩ có lẽ đây là sự yếu đuối của phụ nữ. Sau đó lúc đi ra cầu máy bay, tôi ôm trọn eo cô ấy, cho dù xung quanh toàn là người, nhưng vẫn không nhận được cú đầu hôn một cái. Vẻ mặt cô ấy hơi biến đổi, càng ôm chặt cánh tay tôi hơn.

Phía trước là cửa đến.

Nghe nói lần này tôi dẫn bạn gái về, Ô Diệu đã cố ý tới đón. Tôi nhớ mấy ngày nay con bé vẫn an toàn, hơn nữa còn thật sự muốn sớm gặp Đàm Giảo, nên tôi đồng ý.

Chương 181: Ô Ngộ (Chương 22)

Vừa đi ra, trong đám người đông nghịt chợt nghe thấy giọng nói lạnh lốt vui vẻ: "Anh, anh!"

Tôi vô thức nắm chặt tay Đàm Giảo, nét mặt cô ấy cũng hơi rung động.

Chúng tôi thấy con bé rồi.

Ô Diệu sau khi rời thuyền vẫn sống đến tận bây giờ.

Con bé vẫn mặc chiếc váy giảm giá xinh đẹp, khuôn mặt cũng có chút nét tương tự với tôi, nụ cười chói lọi quả thực đã nuốt chửng tất cả bóng tối trong lòng tôi. Tôi cũng cười, hốc mắt hơi ẩm ướt. Chỉ có Đàm Giảo ở bên cạnh tôi nghe thấy, tôi hít vào, khẽ thở ra một hơi, đè nén tất cả nước mắt xuống. Cô ấy càng nắm tay tôi chặt hơn, sau đó buông ra, khẽ nói: "Đi thôi."

Đây là lần thứ ba tôi nhìn thấy Ô Diệu kể từ khi con bé qua đời. Trong lòng tôi hiện lên suy nghĩ này.

Tôi bước qua, ôm chặt lấy con bé. Rõ ràng Ô Diệu hơi xấu hổ: "Anh, anh làm sao vậy? Đột nhiên nhiệt tình như vậy... Em..."

Tôi nhắm mắt lại, từ từ hít thở sâu, sau đó buông con bé ra, sờ đầu con bé mỉm cười: "Ô Diệu, anh về bên em rồi đây."

Ô Diệu liếc tôi, nhìn về Đàm Giảo ở phía sau tôi, rõ ràng có hứng thú với cô ấy hơn so với anh ruột là tôi đây. Tôi ôm Đàm Giảo vào lòng, giới thiệu: "Đây là bạn gái anh, Đàm Giảo. Giảo Giảo, đây là em gái anh, Ô Diệu."

Đàm Giảo ngọt ngào cười, vươn tay ra với Ô Diệu, tựa như lần đầu gặp: "Chào em. Ô Diệu, chị là Đàm Giảo, bút danh Thất Châu."

Ô Diệu lập tức ngây người: "Thất... Thất Châu? Là... Thất Châu sáng tác tiểu thuyết kia sao? Thất trong một hai ba bốn năm sáu bảy, Châu trong đại châu báu sao?"

Cô gái của tôi vừa hiền lành vừa hào phóng, chủ động vươn tay ôm lấy em gái tôi, tôi nghe thấy cô ấy nói bằng giọng vô cùng dịu dàng: "Đúng vậy, Thất Châu, người giang hồ gọi là Đại Châu. Cảm ơn em đã yêu thích sách của chị, chị cũng vô cùng vui vẻ, lại... có thể được gặp em, Ô Diệu."

Chỉ còn lại tiếng hoan hô vui vẻ của Ô Diệu: "A, a, a... Có phải em đang nằm mơ không? Anh điên rồi, theo đuổi nữ thần của em?"

Tôi đã sớm thuê xe ở ssaan bay lái về nhà. Đàm Giáo và Ô Diệu ngồi ở đằng sau. Hai cô gái không ngừng trò chuyện, gần như coi tôi không tồn tại. Ban đầu Ô Diệu còn hơi ngượng ngùng căng thẳng, dù sao cũng là gặp được thần tượng. Còn cô nàng Đàm Giáo này vốn nói chuyện tùy tiện, không kiêu ngạo, còn rất linh hoạt. Ô Diệu nhanh chóng không còn căng thẳng, hai người gần như dính như sam.

"Sao chị lại quen anh em ạ?" Tôi nghe thấy Ô Diệu nhỏ giọng hỏi.

"À..." Đàm Giáo đáp, "Chuyện này nói ra rất dài. Thực ra bọn chị biết nhau trên "Mỹ Nhân Điền".

"Mỹ Nhân Điền?" Ô Diệu vô cùng kinh ngạc, "Chị đã ở trên con thuyền kia sao? Đây, anh lợi hại thật đấy, giấu không để lộ chút gió nào."

Tôi và Đàm Giáo mỉm cười, không đáp.

Ô Diệu không nhớ được sau khi chúng tôi xuống thuyền đã ở chung với cô ấy, giống như Ngôn Viễn, Trần Như Anh. Sau đó bọn họ đều chết hết.

Ô Diệu lại cảm thán nói: "Anh em khó chịu lại kiêu ngạo như vậy, thế mà cũng có bạn gái. Đại Châu, em cảm thấy anh ấy nhất định là động lòng rồi, rất thích chị đấy."

Tôi nghe vậy trong lòng hơi nóng lên.

Sau đó chợt nghe thấy Đàm Giáo nhỏ giọng: "Chị biết."

Tôi nhìn hai cô ấy qua gương chiếu hậu, sau đó ánh mắt rơi vào người Đàm

Giáo. Cô ấy phát hiện cũng nhìn tôi, chúng tôi nhìn lẫn nhau, ánh mắt cô ấy vô cùng dịu dàng lưu luyến.

Chương 182: Ô Ngộ (Chương 22.3)

Vì thế tôi biết rõ từ sau hôm đó giữa tôi và cô ấy đã không còn cần phải nói gì. Hai con tim cùng chung niềm vui, mây trắng hiểu nhau đã còn hơn cả ngàn lời nói.

Xe tiến vào khu quảng trường quen thuộc, nhìn nhà cửa cũ kỹ, đường đi chật chội, mặt đất dơ bẩn, còn cả hàng xóm ngồi hóng mát dưới bóng cây quan sát chúng tôi. Trong lòng tôi lại nổi lên chút gợn sóng. Đã bao nhiêu lần tôi từng một mình đi qua đây, tránh khỏi ánh mắt bọn họ, về nhà cả đêm ngồi thẩn thờ một mình.

"Mẹ đang làm gì?" Tôi hỏi.

Ô Diệu đáp: "Mẹ đang dọn dẹp xà rau. Mẹ còn hỏi đêm nay bạn gái anh có ở lại nhà không?"

Tôi dừng xe, liếc Đàm Giáo qua gương chiếu hậu, cô ấy đáp: "Chị thế nào cũng được, nghe theo anh em sắp xếp."

Tiểu khu này đã rất cũ rồi, lúc cha tôi còn sống được đơn vị phân cho. Ngẩng đầu có thể thấy được vách tường loang lỗ, trong hành lang chất đầy đồ, quảng cáo dán kín mít, ánh mặt trời chiếu vào cục gạch đã lệch trên tường. Đã đến cửa, Ô Diệu kích động đi trước, tôi và Đàm Giáo theo sau.

Ô Diệu đột nhiên quay đầu lại, hơi lo lắng liếc tôi. Tôi hiểu rõ con bé đang lo lắng điều gì, sợ Đàm Giáo xem thường gia cảnh nhà tôi. Tôi cũng nhìn về phía Đàm Giáo.

Vẻ mặt Đàm Giáo bình tĩnh, hơi mất tự nhiên, hoàn cảnh nơi đây cách biệt một trời một vực với căn hộ của cô ấy. Thấy tôi nhìn, cô ấy hơi đỏ mặt, nhỏ giọng: "Nhìn gì thế?"

"Sao lại đỏ mặt?" Tôi cũng thấp giọng hỏi.

Cô ấy shit một tiếng: "Gặp người lớn không thể căng thẳng chút sao? Ai mà không có lần đầu tiên chứ?"

Ô Diệu bật cười. Tôi cũng cười, tôi biết ngay cô ấy hoàn toàn không để ý những chuyện này, rất muốn ôm cô ấy vào lòng hôn một lát, nhưng ngại có Ô Diệu ở đây đành phải nhịn. Cúi đầu nhìn cô ấy, cô ấy phát hiện ánh mắt tôi, lén cầm chặt tay tôi.

Cửa mở, mẹ tôi đứng ngay đó, khuôn mặt tràn đầy dịu dàng vui mừng, thậm chí bởi vì muốn gặp Đàm Giảo mà bà còn hơi căng thẳng. Tôi đi lên trước ôm lấy bà.

Tối nay vô cùng ấm áp náo nhiệt. Trong cuộc sống của tôi đã lâu không ấm cúng như vậy.

Tính cách mẹ tôi ngại ngùng, nhưng Ô Diệu lại là người nhiệt tình. Chỉ là khi đến nhà tôi, biểu hiện của Đàm Giảo cũng hơi khác so với trước. Nói chuyện trở nên nhã nhặn, miệng ngọt ngào, ánh mắt nhìn tôi cũng như thể thực nữ thật sự. Bởi vậy mẹ tôi rất thích cô ấy.

Tôi cảm thấy hơi buồn cười, nhân lúc bọn họ không để ý, thấp giọng: "Không giống như bạn gái anh biết nha."

Cô ấy đá tôi một cái dưới bàn, nụ cười trên mặt không đổi.

Cơm nước xong, mẹ tôi kiên quyết không để cho Đàm Giảo rửa bát, để cho cô ấy nghỉ ngơi. Ô Diệu vì sự trở lại của tôi, muốn thể hiện, cũng không muốn làm bóng đèn nên vào phòng ôn bài, biến mất tăm, chỉ có tôi và Đàm Giảo đi lên sân thượng.

Lúc này hoàng hôn buông xuống, thực ra nhìn từ nhà tôi thì chả có cảnh sắc gì. Tầng trệt thấp bé, phòng ở cũ chen chúc, xung quanh phức tạp. Tôi

đã đóng kín cửa, tạm thời sẽ không có ai đi lên, rút ra điều thuốc. Đàm Giảo rúc vào người, nhìn về phía xa, cũng coi như là một cảnh đẹp.

"Mẹ và em gái anh rất tốt." Cô ấy nói.

Tôi nói: "Cảm ơn em, Giảo Giảo."

Cảm ơn em đã đi vào trong tính mạng, trong cuộc sống của anh.

"Cảm ơn gì chứ?" Cô ấy nói, "Em thật sự hi vọng sau này hai người đều tốt. Bọn họ cũng là người thân nhất của anh."

Tôi bỏ thuốc ra, giữ đầu cô ấy hôn xuống.

Chương 183: Ô Ngộ (Phần 22.4)

Một lát sau, ánh tà dương tắt dần. Tôi nói: "Buổi tối ở nhà anh được không?"

Cô ấy đáp: "Vâng."

Hai bọn tôi im lặng một lúc, tôi lên tiếng: "Em ngủ chung phòng với Ô Diệu, anh nằm ở phòng khách."

Cô ấy gần như lập tức nói: "Đương nhiên là em ngủ với Ô Diệu rồi, chẳng lẽ ở nhà..."

Tôi nhìn chăm chăm cô ấy, từ từ mỉm cười. Cô ấy cũng cười, sau đó tôi lại ôm cô ấy ngồi lên đùi, hai người kề sát vào nhau, thấp giọng trò chuyện, hôn nhau. Thực ra cũng không nhớ khi đó nói gì, chỉ là thăm sâu trong lòng tràn ngập niềm vui, không có thứ gì ngăn cản được. Trong bóng đêm, cảm giác đó như tơ lụa trong suốt mềm mại, từ từ bọc lấy hai chúng tôi vào trong một thế giới nhỏ không ai biết.

Cảnh đêm dần sâu, cơ thể mẹ tôi không tốt, thay xong ga giường cho Đàm Giảo và Ô Diệu thì đi ngủ. Hai cô gái đều là cú đêm, ngồi trong phòng chơi điện thoại. Phòng Ô Diệu vốn nhỏ, tôi ngồi ở trên giường giữa hai cô gái, khiến cho Ô Diệu hơi mất hứng: "Anh còn không nở xa đại thần nhà em à? Chèn chết người rồi! Mau đi ngủ đi, em còn muốn trò chuyện đủ thứ với đại thần."

Đàm Giảo cười xấu xa với tôi, cũng không nói lời nào.

"Hai người cũng sớm đi ngủ đi." Tôi nói, "Ngày mai chị ấy và anh còn có việc, mấy ngày nay sẽ tương đối mệt mỏi, đừng quẩn quýt lấy chị ấy trò chuyện quá muộn."

Ô Diệu lầm bầm: "Nhìn anh bao che khuyết điểm, không nở kìa... Hừ, đây là phòng em, không phải anh sẽ đuổi em ra phòng khách ngủ, chiếm giường của em đấy chứ?"

Đàm Giáo vẫn cười, nhưng nụ cười đã mang theo chút lúng túng, biểu hiện giống y như đúc với tối hôm qua. Còn cảm giác của tôi ư? Đột nhiên bị em gái nói trúng rồi.

Tôi không tiếp lời, chỉ cúi đầu nói mấy câu với Đàm Giáo. Ô Diệu thấy thế tất nhiên không còn làm bóng đèn nữa, tiếp tục chơi di động.

Đến mười một giờ, Ô Diệu đuổi lưng một cái, liếc hai bọng tôi. Tôi ôm eo Đàm Giáo, nhìn cô ấy lướt weibo. Ô Diệu nói: "Này, em mệt rồi, muốn ngủ."

Tôi không nhúc nhích: "Mệt thì đi ngủ, anh đã chuẩn bị túi ngủ ở phòng khách rồi."

Ô Diệu: "..."

Đàm Giáo cũng hơi xấu hổ, ngược mắt nhìn tôi: "Này!"

Ô Diệu đột nhiên bật dậy, chỉ tay vào tôi: "Anh, anh..."

Tôi nói: "Anh cái gì mà anh, trẻ con nên sớm đi ngủ." Tôi đứng dậy đẩy Ô Diệu ra ngoài cửa, ánh mắt con bé sâu xa nhìn tôi nhỏ giọng: "Anh... em không nghĩ tới anh là người như vậy nha. Rõ ràng anh đã đem đại thần nhà em..." Tôi thấp giọng: "Sáng sớm ngày mai đổi lại."

Đóng cửa lại, tôi quay đầu nhìn ngọn đèn êm dịu trong phòng, Đàm Giáo lấy tay che mặt, chui vào trong chăn. Tôi đi qua, cởi giày, hai tay đặt bên cạnh cô ấy.

Cô ấy không nhúc nhích, chỉ rầu rĩ nói: "Này, đây là phòng của em gái anh, hơn nữa lần này chúng ta là vì cứu con bé mới đến đây. Anh đuổi con bé ra ngoài phòng khách ngủ trên mặt đất... như vậy thật sự được sao?"

Tôi khẽ nói: "Không sao hết, thực ra con bé luôn thích ngủ túi. Thịnh thoảng không ngủ trên giường mà chạy vào túi ngủ."

"Nhưng mẹ anh..."

"Anh đã nói với Ô Diệu rồi, sáng mai sẽ đổi. Mẹ không phát hiện đâu."

Đàm Giáo vẫn vùi mặt trong chăn, thấp giọng: "Anh muốn làm gì... không có cách âm..."

Một câu này khiến cho máu nóng tôi sôi trào, trong đầu nhớ tới hình ảnh kiều diễm đêm qua, lại không nhịn được. Tôi cúi người xuống: "Muốn luôn ở bên em. Còn nữa dù nhà cũ... nhưng cách âm không tệ đâu..."

Chương 184: Đàm Giảo (Phần 23.1)

Yêu mến một người đàn ông như Ô Ngộ, mà trải nghiệm cảm giác được anh yêu là như thế nào ư?

Nắng sớm vừa hé lên, tôi mơ màng tỉnh dậy, nhìn người đàn ông bên cạnh. Nói thật hiện tại dù anh không có cơ bụng tám múi, nhưng dáng người vẫn vô cùng đẹp đấy. Lúc này người không mặc gì, cánh tay thon dài rắn chắc, dù đang mơ màng vẫn cứ giữ chặt lấy eo tôi. Hai chân tôi chủ động quấn quýt lấy anh, khụ... hoá ra hình ảnh đàn ông và phụ nữ quấn chân vào nhau là như vậy, cơ thể chúng tôi khác biệt nhưng lại không thể tách rời nhau như thế.

Tôi ngẩng đầu lặng lẽ nhìn anh. Khuôn mặt yên bình đến mức tôi chưa từng thấy. Là cuối cùng vì đã về tới nhà, còn có cả tôi ở bên sao? Tôi muốn chính là trải nghiệm như vậy.

Thoả mãn, hạnh phúc, kích thích. Lúc này yên lặng biết bao, trong lòng tôi ngọt ngào đậm đặc giống như một vũng bùn nuốt hết lòng tôi.

Tôi vẫn rất mệt, không biết người khác có cảm giác gì, khi tôi dán mặt vào làn da trên ngực anh, cảm giác kia thật tốt. Yên tâm, ấm áp, lại yên tâm. Anh đột nhiên nhúc nhích, mở mắt ra.

Chúng tôi nhìn nhau một lát, anh hôn lên trán tôi, nhỏ giọng: "Em ngủ thêm một lát đi, anh dậy đây."

Tôi hơi không nỡ, ôm eo anh không buông: "Ở với em thêm một lát, anh nghe xem bên ngoài đâu có chút tiếng động nào. Có lẽ hai người còn chưa dậy."

Anh lập tức không nhúc nhích nữa, cười nói: "Được, anh nhìn em ngủ."

Tim tôi lại được cảm giác kia mãnh liệt nhồi vào. Nghe lời cọ vào ngực anh, anh ôm chặt tôi. Tôi nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ.

Ai biết được Ô Ngô cũng ngủ quên luôn, đến khi anh đánh thức tôi lần nữa ánh mặt trời đã chiếu thẳng vào giường chúng tôi rồi. Tôi nhìn điện thoại, hơn chín giờ. Xong đời rồi.

"Làm sao đây?" Tôi hỏi.

Anh khẽ cười, cũng chẳng quá bận tâm, mặc quần áo xuống giường: "Anh đi ra ngoài trước."

Tôi tức giận: "Đương nhiên là anh ra trước rồi."

Anh nhìn tôi, ánh mắt sâu xa. Trong lòng tôi vừa khó xử vừa ngọt ngào: "Đi mau đi."

Anh kéo cửa đi ra ngoài, rồi lập tức đóng lại. Tôi rón rén mặc quần áo, nghe thấy giọng nói trò chuyện rất khẽ giữa anh, mẹ anh và Ô Diệu. Đương nhiên hai người họ đã sớm dậy rồi, nên Ô Diệu đương nhiên bị bắt gặp ngủ trên sàn nhà.

Tốt lắm, tôi mất hết mặt mũi ở nhà anh rồi.

Tôi lè mề một lát mới ra khỏi phòng. Không biết Ô Ngô đã nói gì, tóm lại khi tôi đi ra ngoài vẻ mặt của mọi người rất bình thường, mẹ anh vẫn chu đáo dịu dàng như cũ, đưa điểm tâm cho chúng tôi, chỉ là không biết có phải do tôi nhạy cảm quá hay không, ánh mắt bà nhìn tôi thêm chút trù mến thì phải. Á...

Ô Diệu thì ngoài mặt giả vờ điềm nhiên như không, chỉ khi có riêng hai bọn tôi, mới nở nụ cười xấu xa. Tôi học theo Ô Ngô, xoa đầu cô bé: "Trẻ con không nên nghĩ bậy bạ."

"Ai nghĩ lung tung chứ." Ô Diệu nói, "Đại thần, em đã đọc hết sách của chị rồi, kể cả bản trên mạng không bị cắt. Cho nên chẳng lẽ em có thể suy nghĩ

đơn giản là hai người chỉ đáp chẵn bông nói chuyện phiếm thôi sao?”

Tôi: "Khụ..."

Ngẩng đầu thấy Ô Ngộ đứng bên cửa ban công uống nước, rõ ràng anh chả xấu hổ chút nào, trong ánh mắt tràn đầy ý cười. Tôi lờm anh, anh quay đầu nhìn ra cửa sổ, càng thêm vui vẻ.

Shit, cả thế giới đều biết anh ngủ với tôi, tại sao chỉ có mình tôi thẹn thùng chứ?

Chương 185: Đàm Giảo (Phần 23.2)

Ngày Ô Diệu bị sát hại sớm nhất là mười ngày lăm ngày sau. Chúng tôi đã ở lại đây được ba ngày, cũng tức là rất có thể không ở lại được đến ngày đó.

Tôi hỏi Ô Ngộ nên đối phó như thế nào, anh nói: Nếu như chúng ta giúp đỡ cảnh sát bắt được gã trước ngày đó thì sao?

Làm thế nào để bắt đây?

Dựa theo trí nhớ của Ô Ngộ trước đó người nọ đã giết hai cô gái, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn. Cảnh sát cũng đã lập án điều tra. Dựa theo tin tức tôi tìm kiếm được trên mạng thì sự thật cũng là như thế.

Hai cô gái đều ở khu Khai Phúc, tuổi ngoài hai mươi, tướng mạo thanh tú đáng yêu, trình độ công việc đều không cao. Mặc dù không công bố ảnh chụp hai thi thể, nhưng dựa vào thông báo của cảnh sát và các loại tin đồn thì tình trạng xác chết đều vô cùng giống nhau, khi còn sống đều bị ngược đãi nghiêm trọng, chỉ có thể là do một người làm ra.

"Người bị hại tiếp theo là vào khi nào?" Tôi hỏi.

Ô Ngộ đáp: "Ngày 22 tháng 7 tức là tối mai, cũng ở khu Khai Phúc. Khoảng cách không xa."

Tôi cảm thán tên hung thủ này cũng thật to gan cuồng vọng, nhưng nghĩ lại vụ án giết người liên hoàn ở Ngân Xuyên Cam Túc, lúc đó chẳng phải cũng là như vậy sao, dù cảnh sát đã bố trí thiên la địa võng, nhưng gã vẫn liên tục gây án ở một khu vực, hơn nữa thành công trốn thoát. Tôi cũng hiểu được cho dù Ô Ngộ biết trước được thời gian và địa điểm tiếp theo người kia gây án, nhưng cũng không có cách nào tìm kiếm được sự giúp đỡ từ cảnh sát. Một là không có cách nào giải thích với cảnh sát, hơn nữa không chừng sẽ bị trở thành kẻ tình nghi; hai là cũng sợ đánh răn động cỏ.

"Chúng ta phải nghĩ cách thu thập được chứng cứ phạm tội của gã." Tôi nói. Ô Ngộ tỏ vẻ đồng ý.

"Nếu như có thể bắt được gã tại chỗ thì sẽ không còn ai bị sát hại nữa." Ô Ngộ nói, "Ô Diệu cũng sẽ bình an." Tôi nhìn dáng vẻ của anh rất bình tĩnh, ngón giữa cầm điếu thuốc chậm rãi hút. Song tôi biết rõ anh đã hạ quyết tâm bắt hung thủ.

Nạn nhân tiếp theo là Hứa Tĩnh Miêu, là một sinh viên gia cảnh nghèo, đang làm thuê ở một cửa hàng bán thức ăn nhanh hai tư giờ. Thời gian cô ta bị sát hại là đúng hôm đi làm về muộn. Mỗi đêm phải tầm một hai giờ mới tan ca về nhà một mình.

Buổi tối ngày 21 tháng 7, tôi và Ô Ngộ đến nơi cô ta làm việc, nhìn cô ta từ xa. Đúng như lời Ô Ngộ nói "gã kia" ưa chuộng những cô gái trẻ, có sức sống, thanh xuân sạch sẽ.

Chúng tôi đứng cách rất xa, đi theo Hứa Tĩnh Miêu về nhà. Bởi vì hai bọn tôi là tình nhân, cho nên không khiến cô ta chú ý, cũng không gây ra bất cứ sự nghi ngờ nào cho người qua đường.

Ban ngày hôm sau, chúng tôi lại đi trên con đường này lần nữa. Ô Ngộ đã ghi nhớ tất cả camera giám sát ở mặt tiền cửa hàng và trên đường đi. Chờ chúng tôi trở lại nhà, anh vẽ một lúc, cuối cùng chỉ vào một đoạn đường: "Gã chỉ có thể ra tay ở chỗ này."

Tôi nói: "À... bởi vì nơi này không có camera sao?"

"Không chỉ có vậy." Ô Ngộ đáp, "Vị trí ở đây tương đối khuất, cho dù ra tay cũng không dễ dàng bị người phát hiện. Hơn nữa ra tay ở chỗ này, gã có thể tránh được camera, chỉ cần mang nạn nhân đi một đoạn ngắn có thể đưa lên xe luôn."

Ô Ngộ vẽ mũi tên trên con đường, nhưng tôi nhìn đồ vật liên quan đến

phân bố không gian thì chỉ biết gật đầu, tôi thích đồ vật thiên về cảm tính hơn. Song tôi hiểu năng lực logic của anh mạnh, đã tính đến việc trùng lặp các loại khả năng, lại loại bỏ đi khả năng không thể, cuối cùng suy đoán ra địa điểm có khả năng hung thủ ra tay nhất.

Tôi gật đầu: "Nói như vậy, đầu óc người kia còn rất thông minh lại vô cùng kín đáo."

Ô Ngộ đáp: "Đúng vậy." Anh chỉ lên đoạn đường mình làm kí hiệu: "Đêm nay anh sẽ canh giữ ở đó."

Chương 186: Đàm Giảo (Phần 23.3)

Một câu đơn giản lại khiến tôi hãi hùng khiếp vía, nhưng lại mơ hồ có chút kích động, ông trời có mắt rồi, đây là lần đầu tiên hai chúng tôi nếm trải được quả ngọt kể từ khi bị cuốn vào vòng xoáy thời gian.

Tôi đi đến cửa hàng bên cạnh thuê thiết bị chụp ảnh nhỏ tương đối linh hoạt có thể ẩn núp chụp được hình. Bởi vì cần phải thu thập được chứng cứ quan trọng không thua gì việc bắt người. Còn Ô Ngộ để bảo đảm đạt được mục đích, anh đã liên lạc với mấy người bạn ở thành phố Tô, mù mờ nói muốn bắt một tên xấu xa, nhờ bọn họ canh hộ mấy con đường bên ngoài, cũng nhiều lần dặn dò bọn họ ngăn cản hộ, chú ý an toàn. Mấy người bạn tất nhiên là đồng ý, còn mang theo gậy bóng chày, gậy côn đủ loại.

Chúng tôi chuẩn bị đối phó chu toàn như vậy, cho nên hôm đó khi ăn tối, trong lòng tôi đầy xao động bất an, còn cả căng thẳng, trông mong buổi đêm đến sớm hơn chút.

Ô Ngộ vốn không muốn mang theo tôi đi, nhưng tôi kiên quyết: "Anh đi đâu em theo đấy. Hơn nữa một mình anh muốn quay chụp thu thập chứng cứ, lại còn muốn bắt gã, rồi còn báo tin cho anh em bên ngoài, chú ý được hết sao?" Có lẽ bởi vì tôi nói có lí, lại có lẽ đã quen với hoàn cảnh gian nan có tôi ở bên, Ô Ngộ cũng chẳng kiên quyết, chỉ dặn dò khi anh ra tay, tôi tuyệt đối không thể tới gần, đứng ở khu vực an toàn. Tôi tất nhiên là thức thời đồng ý.

Màn đêm buông xuống.

Con đường Ô Ngộ đánh dấu là một đoạn góc. Tôi và anh đứng ở trong một ngôi nhà gần góc đó. Ngôi nhà này vừa cũ vừa hỏng không có người ở. Vì để tránh đánh rần động cỏ, chúng tôi ngồi sau cửa sổ, kéo rèm xuống,

không bật đèn. Máy chiếc camera được đặt ở góc vô cùng tối, hơn nữa còn chất đầy đồ, còn được che bởi mấy bồn hoa đã héo.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế cũ nát, tôi nhìn ra ngoài qua khe hở rèm. Hẻm nhỏ yên tĩnh, thỉnh thoảng có người đi qua. Buổi đêm dần sâu chỉ có một chiếc đèn đường phía xa chiếu ánh sáng âm u, mặt đất màu xám tro, không có người.

Khu nội thành này đã rất cũ, có nhiều người chuyển đi, có nhiều ngôi nhà bỏ hoang, mấy gia đình sáng đèn trước đó cũng đều tắt sạch. Xung quanh tối đen như mực. Tôi nghĩ cho nên cô gái độc thân thật sự không thể mang theo tâm lý may mắn, đi qua được đoạn đường này phải thực sự rất dũng cảm.

Chuyện như vậy gặp phải một lần là xong đời.

Ô Ngộ cầm lấy cây côn thép nặng trĩu trong tay, nhìn thì nhỏ, những nghe nói có thể đánh gãy xương cốt người khác. Tôi nghi ngờ anh vì hôm nay đã sớm mưu đồ từ lâu. Chúng tôi đợi lâu như vậy mà anh vẫn luôn yên tĩnh ngồi, vô cùng kiên nhẫn, mi tâm không thay đổi chút nào.

Sau đó, anh cầm lấy điếu thuốc, nhưng vẫn vô cùng cẩn thận, tay buông thông xuống, cúi đầu hút thuốc, dáng vẻ vẫn rất yên lặng. Tôi nhìn một lát, anh lại rít một hơi vào lần nào đó, đột nhiên tôi nhích mặt qua, anh vừa ngẩng đầu lên, tôi lập tức hôn anh. Trên mặt anh hiện lên sự kinh ngạc, không kịp phản ứng, khói kia đã xông vào trong miệng tôi.

Tôi không nghĩ tới anh lại hút thuốc nặng như vậy, thoáng cái bị sặc, sợ phát ra tiếng, vội vùi mặt vào cánh tay anh, mặt đỏ bừng, không ho ra tiếng.

Cuối cùng anh đã mỉm cười, hạ giọng: "Em làm gì thế?"
"Muốn ở bên anh." Tôi đáp.

Anh nhìn tôi trong ánh sáng âm u.

"A Ngô, anh rất căng thẳng." Tôi nói, "Đừng quên chuyện gì cũng đều có em đối mặt cùng anh."

Ô Ngô kéo tôi vào lòng, tôi cũng không biết cảm giác của mình là gì, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ yên tĩnh lãnh đạm kia luôn cảm thấy anh cách tôi rất xa. Nhưng khi tôi cảm giác được hơi thở của anh trên vạt áo, cảm giác yên tâm mới quay trở lại.

Không muốn anh một mình, không muốn anh phải đối mặt một mình, dù cho anh là người cứng cõi trầm ổn.

"Sau khi Ô Diệu mất, anh từng lập lời thề." Anh nói, "Sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến mạng người trước mặt anh."

Tôi càng vùi sát mặt vào ngực anh hơn, cho nên ở nhà họ Chu hay nhà họ Trần, anh đều ra sức quên mình, cứu người không liên quan đến mình như vậy sao?

"Chúng ta nhất định sẽ bắt được hắn." Tôi nói, "Kẻ xấu xa như vậy, biến người vô tội trở thành con mồi, dùng sự tra tấn ngược đãi tìm kiếm niềm vui, từ cái chết của người khác đạt được khoái cảm, gã có quyền gì mà làm như vậy? Gã giống như một chuột sống trong cống ngầm, bị bắt ra, ghim vào cột nhục nhã, gã đâu xứng được coi là con người."

"Anh muốn đánh gãy chân gã." Ô Ngô nói.

Một giờ ba mươi lăm phút.

Hẻm nhỏ xa xa yên lặng đã lâu cuối cùng vang lên tiếng bước chân.

Tôi ghé vào cửa, nhìn một bóng người thướt tha từ xa đi tới.

Có thể thấy được Hứa Tĩnh Miêu đi rất nhanh, hiển nhiên cũng có sự cẩn thận khi đi buổi đêm. Dưới ánh đèn mờ, phía sau cô ta trống không.

Gã kia có đến không?

Ô Ngộ sớm dập tắt thuốc, tay cầm côn, cũng đang cảnh giác.

Chúng tôi nhìn Hứa Tĩnh Miêu dần đến gần.

Gã kia đột nhiên từ bên trong hẻm nhỏ tối mịt lao tới, nhanh như một bóng đen.

Đời này tôi sẽ không bao giờ quên hình ảnh này.

Gã tựa như sói đói đánh về phía dê con, tựa như ma quỷ đột nhiên lộ ra diện mạo dữ tợn, gã lập tức dùng găng tay che kín mặt Hứa Tĩnh Miêu. Gã không cao không thấp, đội một chiếc mũ rộng na ná của ngư dân, gần như che khuất cả khuôn mặt. Cánh tay lộ ra ngoài tay áo vô cùng rắn chắc. Trong nháy mắt gã đập thẳng vào đầu Hứa Tĩnh Miêu, cô ta không kêu lên được tiếng nào ngất đi. Gã ôm lấy cô ta, bắt đầu rút lui trong bóng tối, động tác nhanh nhẹn thành thạo khiến người ta giật mình. Trong bóng tối, mơ hồ lộ ra chiếc cằm. Tôi không thấy được gì, chỉ có cảm giác quỷ dị.

Tôi cảm thấy được gã mỉm cười.

Trong một lát tôi cảm thấy máu dồn hết lên đỉnh đầu, cơ thể lạnh buốt.

Chúng tôi thực sự chạm mặt gã rồi.

Tên tội phạm giết người liên hoàn xấu xa nhất trong lịch sử, giết chết mấy cô gái kể cả người thân của Ô Ngộ.

Chúng tôi thấy được bộ dáng đi sẵn của gã trong bóng tối.

Chương 187: Ô Ngộ (Phần 23.1)

Có phải chính là như vậy không?

Có phải Ô Diệu chính là bị gã tấn công bất ngờ, mang đi, từ đó sống không bằng chết, vạn kiếp bất phục?

Trước mắt tôi không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ có dáng vẻ gã ôm cô gái chạy trong bóng tối. Tôi đẩy cửa ra, vung côn lao ra ngoài. Đằng sau là tiếng gọi của Đàm Giáo: "Ô Ngộ!"

Gã đúng là rất cảnh giác, nghe thấy tiếng động quay đầu lại, tôi vẫn không thấy được mặt gã trong bóng tối, phản ứng của gã rất nhanh, quyết định nhanh chóng bỏ cô gái lại, một mình chạy vào trong ngõ nhỏ.

Tôi gần như dùng hết toàn bộ sức lực đuổi theo, nghe thấy tiếng gió gào thét giữa vạt áo. Có lẽ gã không nghĩ tới tôi lại nhanh như vậy, cơ thể linh hoạt luồn lách trong ngõ nhỏ, rõ ràng vô cùng quen thuộc với địa hình xung quanh.

Tôi gần như đã đuổi tới được phía sau gã, thò tay suýt chạm được vào vạt áo gã, gã a lên thờ hỗn hển chửi thề, tăng tốc, tôi vung côn lên, đập mạnh vào lưng gã.

Gã nghiêng người tránh, nhưng vẫn trúng một côn của tôi, toàn bộ lưng thoáng sụp xuống, nhưng gã lại rất cố chấp, tiếp tục bò chạy về phía trước. Trong đường tắt lờ mờ, gió đêm thổi thật lạnh, đôi mắt tôi nóng hổi, mang theo côn tiếp tục tới gần. Gã thấy không thoát được khỏi tôi, đột nhiên quay người, móc từ hông ra một con dao găm.

Không cần bất cứ lời nào, huyết hải thâm thù, mà nay gã đã đứng trước mặt tôi.

Đúng lúc hai chúng tôi đang giao tranh thì trong ngõ nhỏ lại truyền đến tiếng bước chân khác. Tôi hơi giật mình, gã lại ha ha cười, tiếng nói khàn khàn khó nghe. Một chàng trai đeo balo từ ngõ nhỏ rẽ ra, đeo kính cầm điện thoại, nhìn dáng vẻ xem ra là đi về muộn, luôn cúi đầu, không chú ý tới chúng tôi.

Trong lòng tôi thầm kêu không ổn, quát: "Cẩn thận!" Trong bóng tối chàng trai sững sờ ngẩng đầu, nhưng đã chậm rồi. Gã nhào về phía chàng trai, vung dao găm lên. Chàng trai sợ hãi choáng váng, gã cười một tiếng, giữ lấy chàng trai lùi về sau mấy bước, sau đó đẩy về phía tôi.

Tôi không thể không tiếp lấy chàng trai, suýt chút nữa còn bị cậu ta làm ngã xuống đất. Chờ tôi đẩy được chàng trai ra thì phát hiện gã đã chạy sâu vào trong ngõ nhỏ, khoảng cách giữa chúng tôi lại bị kéo xa.

Cái mũ kia rất lớn hoàn toàn che khuất mặt gã. Tôi có thể thấy rõ được từng cọng tóc từ cổ gã trở lên, nhưng lại không nhìn rõ khuôn mặt.

Ngay khi gã chạy tới cuối ngõ, phía trước là khu vực bồn hoa nhộn nhịp hơn rồi. Một người bạn của tôi xuất hiện, cầm gậy bóng chày trong tay, có lẽ cậu ta đã được Đàm Giảo báo tin.

Bạn tôi hô lên, vung gậy bóng chày đập về phía gã. Cơ thể gã né ra, cầm lấy con dao trong tay đâm ra.

"Cẩn thận!" Tôi quát. Bạn tôi cuống quýt tránh thoát, gã cũng không tranh chấp, nhân lúc này đột nhiên thay đổi chạy vào một đầu ngõ nhỏ khác.

Mẹ kiếp!

Ngõ nhỏ trước mắt đã gần với khu dân cư, lại còn là nơi sống về đêm. Ánh đèn sáng trưng, có mấy quán ăn đêm mở cửa, còn có mấy quán bar ánh sáng lờ mờ, âm nhạc rung trời, bên trong đầy người.

Tôi trầm mặt, cả người đầy mồ hôi, thở hỗn hèn, nhưng trong lòng lạnh lẽo, đi dọc từng bước về phía trước trong ngõ nhỏ.

Chúng tôi nhìn thấy một đám khách ngồi ngoài cửa hộp đêm, bọn họ nhìn chúng tôi với ánh mắt nghi hoặc. Không có ai ăn mặc quần áo giống thể, từ cơ thể, phán đoán tuổi tác đều không phải. Gã cao gần mét bảy, không gầy không béo. Hiện tại có lẽ gã cũng đồ đầy mồ hôi giống tôi.

Trong quán bar ngọn đèn ngày càng tối hơn.

Gã ta tựa như cá chạy vào trong vũng nước đục, cứ thế biến mất.

Chương 188: Ô Ngộ (Phần 23.2)

Không bao lâu sau, Đàm Giảo và những người bạn khác của tôi đều chạy đến. Chúng tôi canh chừng con ngõ khoảng hai mươi phút cũng không phát hiện được gì.

"Làm thế nào đây, anh Ngộ?" Một người bạn hỏi.

Tôi nói: "Mọi người về trước đi, giúp tôi đưa Đàm Giảo về, hôm nay thực sự phải cảm tạ nhiều rồi."

Mấy người bạn nhìn nhau, bọn họ chỉ biết là gã kia bắt nạt Ô Diệu, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Đàm Giảo cũng vì chạy mà mệt mỏi đến mức sắp gục xuống, bám vào tường thở hổn hển, cầm lấy tay tôi nói: "Anh không thể ở lại đây một mình."

Tôi nói: "Nghe lời, anh có chừng mực."

Tôi biết rõ hôm nay muốn bắt được gã đã là không có hi vọng, nhưng tôi thật sự không cam lòng cứ thế từ bỏ. Chỉ cần gã còn ở trong con ngõ này thì nhất định phải đi ra rồi đi.

"Vậy em ở lại với anh, anh đi đâu em theo đấy." Đàm Giảo đáp.

Tôi không nói gì.

Đúng lúc này có một người từ quán bar phía trước đi ra.

Gã cao chừng khoảng 1m73, 74, dáng người trung bình, ăn mặc không giống người nọ, áo sơ mi trắng quần âu, vô cùng thu hút sự chú ý của người khác. Cổ áo hơi mở, tướng mạo thanh tú. Mặt ửng đỏ, dáng vẻ hơi say.

Gã đi về phía tôi.

Dường như gã không phát hiện ra tôi, đi thẳng về một đường giao khác. Tôi đi đến trước mặt gã, mấy người bạn và Đàm Giáo đều đi theo tôi.

"Anh Ngô." Có người bạn lên tiếng gọi tôi.

Tôi im lặng không đáp.

Về mặt người nọ bình tĩnh, bước chân còn hơi chệnh choáng vì say, đi qua con đường nhỏ bên cạnh chúng tôi.

Tôi vô thức dịch người, che lại Đàm Giáo ở phía sau.

Gã ợ một tiếng, liếc chúng tôi, như thể chẳng bận tâm, tiếp tục đi lên phía trước.

Bây giờ tôi đã có được đôi mắt như chim ưng.

Trong tích tắc dịch người, tôi nhìn thấy được ở lọn tóc gã có mồ hôi còn chưa khô, còn cả chiếc cằm hếch lên, từ từ lộ ra nụ cười.

Khuôn mặt này có gì khác với gã vừa bị che hoàn toàn dưới chiếc mũ kia chứ?

Tôi đột nhiên cảm giác trong cơ thể có thứ gì đó nổ tung, nắm chặt lấy cổ áo gã, áp lên vách tường, nhìn chăm chăm. Mấy người bạn vây quanh toàn bộ.

Gã nhìn tôi.

Nụ cười trong mắt gã dần biến mất chuyển thành sự lạnh lùng.

"Là mày đúng không?" Tôi nói. Năm đấm đã sắp tung ra.

"Anh nói gì?" Gã chậm rãi nói, "Tôi nghe không hiểu. Buông ra."
Vành mắt của tôi như lửa cháy nóng lên. Nhìn gã chỉ là một người đàn ông vô cùng bình thường, khuôn mặt tầm thường, giọng nói tầm thường, kể cả lúc này khi bị tôi làm khó dễ, thậm chí cũng chẳng biểu hiện chút phản kháng nào.

Là gã sao? Chính là gã trong tương lai giết em gái tôi sao?
"Mày chạy không thoát đâu." Tôi lạnh giọng.

Nét mặt gã dần trở nên lạnh như băng: "Anh này, rốt cuộc anh đang nói gì thế? Thả tôi ra."
Tôi cười lạnh. Một người bạn phía sau quát: "Mọi người còn chờ cái gì? Đánh gã!" Bọn họ đồng loạt mặc kệ mọi chuyện đánh người đàn ông này tui bụi trên mặt đất. Còn gã chỉ chống cự mấy cái, lộ ra hoàn toàn không có năng lực chống trả.

Tôi lùi về sau mấy bước, Đàm Giảo vô cùng lo lắng nhìn tôi, tôi nói: "Giảo Giảo, báo cảnh sát."
Nhưng mà tôi hoàn toàn không lường trước được tình cảnh mấy ngày sau ở đồn cảnh sát.

Đội trưởng Đinh phụ trách vụ án là người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, dáng người trung bình, luôn mặc áo jacket, mặt vuông, khuôn mặt già trước tuổi. Thực ra trong quá khứ tôi từng quen biết lão Đinh. Tôi từng chứng kiến ông bị vụ án này dày vò đến u sầu, nhưng hiện tại đối với ông, tôi chỉ là một người xa lạ thôi.

Chương 189: Ô Ngộ (Phần 23.3)

Tôi đã sớm nghĩ kĩ đáp: "Trước đó tôi đã so sánh với mấy vụ án liên hoàn, bởi vì trong nhà cũng có em gái tuổi tương đương người bị hại. Mấy hôm trước khi tôi đi ngang qua đây phát hiện hành tung của người này vô cùng khả nghi, lại còn đang theo dõi một cô gái là Hứa Tĩnh Miêu. Vì thế tôi muốn bắt được gã."

Sự giải thích này thực ra đầy sơ hở, nhưng cảnh sát có lẽ cũng sẽ không nghĩ ra được đáp án khác. Hơn nữa nếu không phải chúng tôi đuổi theo chỉ sợ Hứa Tĩnh Miêu đã xảy ra bất trắc.

Chúng tôi cũng biết người bị chúng tôi bắt kia tên là Trần Tinh Kiến, hai mươi sáu tuổi, nhưng gã cũng không phải là kẻ không có việc làm, thất ý trả thù xã hội hay có bệnh tâm lí như cảnh sát suy đoán trước đó. Mà gã còn tự mình mở một công ty bất động sản nhỏ, là phú nhị đại không lo cơm áo.

Bởi vì có camera ghi lại, cộng thêm sự coi trọng của lão Đinh đối với vụ giết người này, nên dù không có chứng cứ trực tiếp thì lão Đinh vẫn đúng như tôi mong muốn nhanh chóng triển khai tìm tòi điều tra về Trần Tinh Kiến.

Song kết quả lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Đêm đó tôi mạo hiểm bị cảnh sát hoài nghi báo động là muốn đánh cho gã trở tay không kịp. Bởi vì Trần Tinh Kiến sẽ không thể nào dự đoán được sự xuất hiện của chúng tôi, cho nên đêm đó khi chúng tôi mang gã về Cục cảnh sát, lão Đinh nhanh chóng triển khai điều tra, nếu như tìm được dấu vết chứng cứ ở hang ổ của gã, vậy thì chạy không thoát. Ai ngờ lão Đinh đã tìm kiếm nhà Trần Tinh Kiến, văn phòng, biệt thự, xe cộ, nhưng lại không phát hiện được gì. Không có một chút dấu hiệu phạm tội nào.

Ngược lại bọn họ lại tìm thấy một người thanh niên cần cù tiến lên, gia đình hoà thuận, quan hệ nhân mạch hoà hợp, vô cùng bình thường gây dựng sự nghiệp, không có chút nào phù hợp với kẻ tình nghi mà họ tưởng tượng. Còn người ở quán bar chỉ chú ý người đến mỗi ngày chứ không quan tâm họ có ra ngoài hay không, cho nên không có cách cung cấp thời gian chứng minh.

Về phần người bị hại Hứa Tĩnh Miêu khi cảnh sát hỏi cung thì cô ta không trả lời được gì, kể cả người nọ cao bao nhiêu, hình dáng, bất cứ điểm đặc biệt nào. Người nọ tấn công từ đằng sau, cô ta nhanh chóng bị đánh ngất xỉu, cho nên không thấy gì hết.

Còn chàng trai đêm hôm đó chúng tôi gặp, cảnh sát cũng tạm không gian tìm được, công cuộc thu thập manh mối cũng không có thu hoạch.

Cảnh sát không chỉ hỏi tôi, Đàm Giáo và bạn bè tôi một lần: "Các người thấy rõ người tấn công Hứa Tĩnh Miêu là Trần Tinh Kiến sao?" Chúng tôi không có cách nào nói dối.

Tôi đáp: "Không có. Nhưng dáng người của gã vô cùng giống người kia, còn cả cái cằm nữa. Sau khi chúng tôi đuổi theo người kia, chỉ có gã xuất hiện ở trong ngõ tên tội phạm biến mất..." Cảnh sát không nói gì.

Sau đó Trần Tinh Kiến cũng tỏ vẻ đêm đó mình say rượu, không nhớ đã gây ra chuyện gì khiêu khích, cho nên rộng lượng không so đo chuyện bạn bè tôi đánh gã.

Ngày gã được thả ra từ Cục cảnh sát, chúng tôi lại gặp mặt.

Khi đó tôi vì vụ án này đã ba ngày ba đêm không ngủ, huyết thái dương giật giật, râu ria mọc dài ra. Còn Trần Tinh Kiến áo sơ mi quần âu thẳng

thớm, khuôn mặt thanh tú bình thản, đứng bên cạnh luật sư, dù cho thái dương còn có vết bầm do bị bạn tôi đánh.

Gã với người hung hăng càn quấy lông bông đêm đó tưởng chừng như hai người, nhìn tôi vài lần, khẽ gật đầu.

Lão Đinh tạ lỗi với gã, cuối cùng cảm ơn đã hỗ trợ điều tra.

Tôi nhìn theo gã rời khỏi Cục cảnh sát ngồi lên xe.

Hoàng hôn buông xuống, tôi nằm trên giường, từ từ nhìn mây bị bóng tối nuốt chửng. Cả người mệt mỏi, lười biếng, nhưng lại không ngủ được.

Có người gõ cửa, rất có tiết tấu, dịu dàng. Là Đàm Giáo. Nếu là Ô Diệu thì đã sớm gào to đòi mở.

"Vào đi." Tôi nói.

Chương 190: Ô Ngộ (Phần 23.4)

Mẹ và Ô Diệu đi ra ngoài tản bộ, Đàm Giảo khẽ khàng đi đến bên giường, tôi kéo cô ấy vào trong ngực. Cô ấy nằm một lát, nói: "Anh vẫn cảm thấy là gã sao?"

Tôi im lặng.

Hôm nay là ngày 27 tháng 7, đã cách sáu ngày kể từ vụ án của Hứa Tĩnh Miêu, thời gian chúng tôi ở đây đã là chín ngày, chỉ còn sáu ngày nữa.

Cho dù lão Đinh lén ám chỉ với tôi sẽ vẫn tiếp tục chú ý hành tung của Trần Tinh Kiến, nhưng tôi hiểu rõ cho dù chúng tôi tận mắt nhìn thấy hành tung khả nghi của gã thì rốt cuộc cũng chỉ là khả năng, chứ không có bất cứ chứng cứ xác thực nào. Còn ấn tượng của cảnh sát dành cho gã càng tốt, càng có khuynh hướng vô tội hơn.

Cho nên lúc này, Đàm Giảo hỏi tôi còn cảm thấy là gã hay không, tôi chỉ biết im lặng.

Bởi vì trực giác mách bảo tôi là gã, nhưng không có bất cứ chứng cứ khách quan nào.

Nếu như gã thực sự chỉ là trùng hợp đi ngang qua, thật sự chỉ là người say rượu qua đường thì sao?

Lão Đinh cũng nói so sánh với hành vi hàng ngày của gã hoàn toàn không giống với sát thủ.

Nhưng khi chúng tôi lướt qua nhau, tôi làm sao có thể quên được nụ cười tràn ngập khiêu khích, liêu lĩnh, lạnh lùng của gã?

Chắc là Đàm Giảo đã phát hiện ra phiền não trong lòng tôi, dịu dàng vuốt ve tôi. Tôi ngược mắt nhìn cô ấy.

"Xin lỗi." Tôi nói.

"Anh có gì phải xin lỗi chứ?" Cô ấy nói, trong mắt có ánh sáng trong trẻo. Cô ấy vốn đang tựa trong ngực tôi, đột nhiên bò ra, hai tay đặt hai bên đầu tôi.

"A Ngộ..." Cô ấy nói, "Em muốn hôn anh."

Tôi thò tay định giữ đầu cô ấy thì cô ấy đã cúi đầu xuống, không phải nụ hôn dịu dàng mà là "chụt" một cái, sau đó liếc tôi, lại cúi đầu "chụt" phát nữa.

"Sao rồi? Có phải tâm trạng tốt hơn một chút rồi không?" Ánh mắt cô ấy tràn ngập sự vui vẻ.

Trong lòng tôi như có cánh tay khẽ khàng xoa nắn. Tôi hỏi mình tại sao trên thế giới này lại có cô gái đáng yêu, khéo hiểu lòng người như thế, may mắn tôi lại có được.

Tôi hỏi: "Cho nên nụ hôn của em có thể chữa khỏi được bách bệnh?"

"Cắt." Cô nói, "Em nào có tự ki như vậy. Chỉ là nhìn dáng vẻ anh vừa rồi rất thiếu thốn yêu thương."

Tôi im lặng một lát, xoay người chặn cô ấy: "Em nói ai thiếu thốn yêu thương cơ?"

Cô ấy phì cười.

Cô ấy nói không sai. Ngoài cửa sổ núi cao sông dài, mây đen nuốt chửng ánh mặt trời, nhưng chỉ cần có thể ở bên cô ấy, tất cả dường như đều tràn ngập hi vọng, tất cả đều không thể đè ép lên lưng tôi.

"Mẹ anh đi ra ngoài bao lâu rồi?" Tôi thấp giọng hỏi.

Cô ấy đáp: "Không lâu lắm."

Tôi nói tiếp: "Hôm nay mẹ nói với anh đã ngủ với con gái nhà người ta rồi. Nhà họ Ô chúng ta không có người nào vô trách nhiệm như vậy, mắng anh một trận, bảo anh phải chịu trách nhiệm đến cùng với em."

Tôi không biết Đàm Giáo có hiểu tâm ý của mẹ tôi hay không, cô ấy à một tiếng, tiếp tục ghé vào ngực tôi, ngón tay vẽ loạn vòng tròn.

"Giáo Giáo..." Tôi cầm chặt ngón tay cô ấy, cúi đầu muốn hôn, cô ấy lại khẽ hỏi: "Anh muốn chịu trách nhiệm đến cùng như thế nào?"

Tôi nhìn mười ngón tay chúng tôi nắm chặt lấy nhau, không có chút khe hở nào. Tôi nói: "Con người này, số mệnh này đã sớm là của em. Ngoài ở bên em ra, anh không muốn đi đâu hết."

Cô ấy thấp giọng: "Ngoài bên cạnh anh, em cũng không muốn đi đâu cả. Cho tới bây giờ em chưa từng nói ra những lời ngu ngốc như vậy, nhưng A Ngộ à, em thực sự thích anh, thích đến mức không biết làm thế nào cho tốt. Cho nên A Ngộ, nhất định đừng chán nản, cảnh sát truy bắt lâu như vậy mà còn không bắt được gã, chắc chắn gã không phải là kẻ dễ đối phó. Chúng ta còn có thời gian, còn có cơ hội."

Chương 191: Đàm Giảo (Phần 24.1)

Tôi cảm thấy mình đã mất hết thể diện khi ở nhà họ Ô rồi.

Bởi vì chàng vạng hôm nay sau khi tôi và Ô Ngộ "trò chuyện" dĩ nhiên lại ngủ thiếp đi rồi, ngay cả cửa phòng cũng không khoá lại. Còn mẹ và em gái anh cũng không đánh thức chúng tôi. Hai bọn tôi ôm nhau ngủ cho đến sáng sớm hôm sau.

Ô Ngộ rời giường đi rửa mặt, tôi ngồi trên giường, ôm chăn mền ngăn người. Tôi biết mẹ và em gái anh tính tình lương thiện, sợ tôi không chịu được hoặc bọn họ vốn dĩ ngưỡng nung, hiện tại đã ra ngoài mua điểm tâm rồi. Còn tôi vừa tỉnh lại, quần áo tán loạn không chỉnh tề lại giống như gì đây?

Tôi nghĩ Ô Ngộ không chỉ lưu luyến gia đình mà còn hơi gia trưởng. Hiện tại tôi giống như một cô dâu mới bị anh giấu trong phòng làm hư.

Đợi khi Ô Ngộ đi vào phòng lần nữa, đã cạo sạch râu, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, quét sạch tinh thần suy sụp tối qua. Anh nhìn thấy tôi, giữa mi tâm hơi có ý cười. Tôi cố ý không để ý tới anh, thay xong quần áo lao ra ngoài. Là anh ôm chặt mới khiến tôi ngủ say như vậy, coi trời bằng vung ở bên anh ngay tại trong nhà anh.

Nhưng khi hai bọn tôi ngồi ở ban công uống trà phơi nắng đón mặt trời buổi sớm, không thể không nói, trải qua một buổi tối như vậy, tinh thần của cả hai đều đã điều chỉnh tốt rồi. Chúng tôi đối mặt nhìn thẳng vào sự thật - lần đầu tiên truy bắt người kia đã thất bại.

Mấy ngày nay, tôi nhiều lần suy xét về vụ án giết người này, kết hợp liên hệ với cảnh sát, lại gián tiếp lấy được tài liệu khác, tôi nói ra suy nghĩ trong lòng: "Cuối cùng em đã rút ra được mấy đặc điểm của gã:

Một, không hề nghi ngờ gì về việc gã có IQ cao, kế hoạch kín đáo, kiên nhẫn cứng cỏi. Gã đã sớm theo dõi, phân tích, điều tra từng nạn nhân. Sau đó lựa chọn thời gian và địa điểm thích hợp nhất để gây án. Gã che giấu dáng vẻ của mình rất tốt, không để lại bất cứ dấu vết gì ở hiện trường. Em dám đánh cuộc gã cùng đồng thời quan sát hướng đi của cảnh sát.

Một người gây ra nhiều vụ án như vậy lại gần như không mắc sai lầm gì. Hơn nữa đêm đó lúc hai người quyết đấu, gã đã bị thương, còn cố chấp bò dậy, điều này phải dựa vào ý chí vô cùng cứng cỏi, và tuyệt đối chuyên tâm với chuyện phạm tội.

Thứ hai, gã gây án một mình. Dựa theo giải thích của em, trong lịch sử sát thủ biến thái có năng lực tổ chức chỉ số thông minh cao như vậy rất hiếm khi kết nhóm. Bởi vì thế giới của bọn chúng vô cùng vụn vặt, cô độc, khép kín, trong quá trình săn giết của bọn chúng luôn quán triệt nguyên vọng cá nhân, bọn chúng sẽ không nhìn trúng người không bằng mình, cho nên hiếm mà có đội được. Theo tư liệu vụ án đã có cũng thể hiện điểm này. Thi thể của hai nạn nhân trước đó vô cùng giống nhau, thủ đoạn thống nhất, phong cách rõ ràng, cũng không có dấu hiệu của hai gã sát thủ. Em nghe nói cảnh sát cũng là suy đoán như vậy đấy.

Thứ ba, trước đó gã không làm bất cứ chuyện gì khiêu khích cảnh sát, có thể thấy được gã không có hứng thú với hư danh và vui đùa. Gã chỉ muốn thoả mãn sự phạm tội của mình. Người như vậy thông minh lại lợi hại, tinh cách tất nhiên cũng vô cùng kiêu ngạo. Hiện tại việc phạm tội của gã đã bị chúng ta cắt ngang, thậm chí chúng ta còn chạm được vào hình ảnh mơ hồ của gã, nguy hiểm khi gây án của gã sẽ cao hơn, anh cảm thấy gã có thể dừng tay hay không?"

Ô Ngộ nhấp một ngụm trà, khuôn mặt nghiêm trọng: "Không biết."

Tôi mỉm cười: "Em cũng nghĩ như vậy. Chính vì gã vô cùng kiêu ngạo, cho

nên sẽ không cho phép bản thân thất bại. Trong khoảng thời gian này gã gây án nhiều lần như thế, chứng tỏ tâm trạng của gã đã lên đỉnh.”

Chương 192: Đàm Giảo (Phần 24.2)

Tôi nói tiếp: "Theo phân tích tâm lý học tội phạm, gã cũng không khống chế nổi chính mình. Hơn nữa nếu như là một kẻ biến thái, thì Hứa Tĩnh Miêu là một tác phẩm thất bại không thể đến tay. Hiện tại cảnh sát chắc chắn sẽ tăng cường bảo vệ Hứa Tĩnh Miêu, gã cũng sẽ không mạo hiểm. Gã nhất định sẽ nhanh chóng gây án, tìm kiếm một mục tiêu khác, thoả mãn chính mình."

"Trong lịch sử gã gây án lần nữa là vào ba ngày sau." Ô Ngộ nói, "Chúng ta còn một cơ hội."

Tôi khẽ gật đầu.

Mục tiêu của chúng tôi đã xác định rồi, đã có kinh nghiệm lần đầu, lần này chúng tôi sẽ chắc chắn chuẩn bị đối phó chu toàn hơn, để cho gã không có cơ hội tiếp tục chạy thoát nữa.

"Em phân tích rất có lý." Ô Ngộ nói.

Tôi nói: "Đương nhiên rồi, chưa từng thấy heo chạy không có nghĩa là chưa từng ném thử thịt heo sao?"

Có lẽ tôi ví von hơi thô tục, Ô Ngộ mỉm cười, đè tay lên vai tôi: "Em là cô gái thông minh ưu tú nhất anh từng gặp."

Tuy nói trong mắt người tình hoá Tây Thi, nhưng lời này của anh vẫn khiến tôi đỏ mặt. Dù sao tôi cũng chỉ là kẻ kém cỏi ở đại học hạng ba, nhưng anh đã bị sắc làm cho mất trí, chẳng lẽ tôi còn phải nhắc nhở anh tỉnh táo sao? Trong lòng dù sao cũng vui mừng, ai ngờ anh lại nhìn chằm chằm tôi một lúc, hỏi: "Lúc trước sao em lại thi vào trường đại học kia?"

Tôi: "..."

Học bá thực sự không thể hiểu được thế giới cũng những người học kém đâu. Quả thật đôi khi tôi có chút lợi, nhưng chẳng lẽ chỉ thế mà học bá

cho rằng có chút lợi ích có thể học giỏi được những ngành kia sao?

Tôi hơi buồn bực một lát, nói: "Thì cứ thế thi vào thôi."

Anh hỏi: "Dốc hết toàn lực rồi hả?"

Tôi cảm thấy câu hỏi này sai sai, anh coi tôi như em gái dạy dỗ sao? Tôi lờm anh, bày ra lập trường kiên định chống lại, nói: "Đương nhiên rồi! Dùng hết toàn lực! Không được sao?"

Anh mỉm cười, ôm tôi không hỏi nữa. Một lát sau anh nói: "Sau này..."

Tôi hỏi: "Sau này cái gì?"

Anh nói: "Không có gì."

Tôi giữ cổ áo anh: "Nói đi!"

Anh nghiêng đầu mỉm cười: "Sau này chuyện học hành của con cái vẫn là để cho anh lo đi."

Trong lòng tôi đột nhiên như có dòng nước ấm luồn vào, không thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ là anh đột nhiên nói về tương lai, tựa như một câu nói bình thường lại khiến cho lòng tôi như được lấp đầy.

"À... Em sẽ nhúng tay vào việc làm văn của con." Tôi thản nhiên nói.

Ô Ngộ: "Rất tốt, văn lý kết hợp."

Anh lại cúi đầu hôn tôi. Nụ hôn này vô cùng tham lam nhiệt liệt, như là kì vọng mới mẻ nào đó ẩn núp trong lòng. Cho đến khi sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, còn có Ô Diệu ra sức ho khan, Ô Ngộ mới thả tôi ra. Ánh mặt trời chiếu phía sau chúng tôi, tôi và anh đều quay người, nhìn mẹ anh và Ô Diệu cười ha ha đi vào trong, trong đầu chỉ có một ý nghĩ - hi vọng đoạn thời gian này kéo dài thêm chút, lâu một chút, tốt nhất vĩnh viễn đừng chấm dứt.

Chúng tôi đi tìm nạn nhân thứ hai, cũng là người bị hại trong vụ án thứ tư, tên là Diệp Tâm Y, là cô gái mới hai mươi.

Cô ta thích đến quán bar, nhà ở ngay tại địa phương trong khu đại học mới, vị trí vắng vẻ. Dựa theo trí nhớ của Ô Ngộ, 1 giờ rạng sáng ngày 30 tháng 7, mất tích trên đường từ quán bar về nhà. Thi thể được phát hiện ba ngày sau, cách khu đất hoang gần trường học không xa. Diệt Tâm Y cũng bị chém nát vụn, tình trạng tử vong vô cùng giống với Ô Diệu, khó có thể tưởng tượng nổi khi còn sống bị sợ hãi và tra tấn như thế nào. Trình độ phạm tội của gã kia từ ban đầu là tách rời đến bằm thi thể, đang không ngừng tăng lên.

Chương 193: Đàm Giảo (Phần 24.3)

Lần đầu tiên chúng tôi đã đánh giá thấp ý chí và khả năng ứng biến của gã kia, gã vốn giống như dã thú, cho dù đối mặt với sự đuổi bắt của nhiều người cũng không sợ hãi. Cho nên lần này chúng tôi phải cẩn thận chu toàn hơn. Song chúng tôi vẫn có ưu thế, bởi vì gã không thể biết được chúng tôi sẽ lại ngồi ở địa điểm tiếp theo gã gây án, đánh úp.

Hơn nữa chúng tôi càng cần sự hỗ trợ mạnh mẽ và chuyên nghiệp hơn.

Nhắc tới lúc muốn gọi điện thoại cho Thẩm Thời Nhận, trong lòng tôi còn hơi bất an. Tuy ở vụ nhà họ Trần, anh ấy chỉ dựa vào mấy câu của tôi đã đến Lịch Huyện điều tra, hơn nữa còn quyết đoán xuất đội, nhưng lần này vụ án lớn hơn, đã thế tôi còn từ chối người thẳng nam này không lâu.

Trong lòng tôi hơi do dự, ngày đó không phải là Tráng Ngư đến chỗ Thẩm Thời Nhận lấy tư liệu sáng tác cho tôi sao? Đã đến Tô Châu nhiều ngày, quên hỏi Tráng Ngư tình hình thế nào rồi. Vì thế tôi quyết định không tìm Thẩm Thời Nhận mà gọi cho Tráng Ngư nữ thần của anh ấy.

Bên phía Tráng Ngư nhiều lần tôi gọi điện không phải nghe thấy tiếng trò chơi chém giết thì là tiếng ồn trong quán ăn, lần này lại khá yên tĩnh, nhưng còn có tiếng nhạc phát ra bên ngoài.

Tôi hỏi: "Ngư à, đang làm gì thế?"

Giọng nói của Tráng Ngư vô cùng bình thản: "Không làm gì hết."

Tôi đã nghe ra sự không đúng: "Cô... đang ở với ai đấy?"

Giọng cô ấy vẫn thản nhiên: "À, tôi đang ở bên Thời Nhận."

Thời Nhận... cách xưng hô này quanh quẩn trong đầu tôi mấy vòng, đột nhiên có cảm giác đầu đầy vạch đen.

"Hai người đang..." Tôi lại hỏi.

Tráng Ngự nhả từng chữ: "À, chúng tôi đang hẹn hò lần thứ tư."

Ngay sau đó bên đầu kia mơ hồ truyền đến giọng nói trầm thấp bình thản của Thời Nhận: "Hiếu Ngự, điện thoại của bạn à?"

Trong lúc đó tôi đột nhiên không biết nên vui cho Tráng Ngự hay là khổ sở. Bởi vì ngày ấy khi đi năm sáu vòng trong sân trường, tôi đã nói tất cả sự thật một lần với cô ấy, nhưng không đề cập khúc mắc giữa cô ấy và Thẩm Thời Nhận. Cô ấy ngoài khiếp sợ ra, còn xen lẫn lo lắng và hưng phấn, nói cần phải có khoảng thời gian để tiêu hoá. Dựa vào tình bạn sâu sắc của chúng tôi, vẫn còn cần phải giải thích lại từ đầu đủ loại chuyện cô ấy đã quên sau đó, hơn nữa còn là giữa cô ấy và Thẩm Thời Nhận.

Tuy vậy khi gặp lại nhau lần nữa, bọn họ lại vẫn ở bên nhau. Đã vậy lần này dường như so với trước, à không so với mỗi một lần trước lại càng thuận lợi, bình thường, xâm nhập.

"Có chuyện gì vậy?" Tráng Ngự hỏi.

"À..." Thế nhưng tôi không thể mở miệng được. Bởi vì tôi quen cảnh sát lợi hại tốt bụng cũng chỉ có mình Thẩm Thời Nhận. Bây giờ có thể nhờ được sự giúp đỡ của Thẩm Thời Nhận cũng chỉ có Tráng Ngự.

Tôi nói qua một lần mọi chuyện với Tráng Ngự, sau đó nói: "Cho nên... chúng tôi muốn nhờ Thẩm Thời Nhận giúp đỡ, bởi vì không có cách nào nói với cảnh sát, cảnh sát cũng sẽ không tin. Nhưng mà chúng tôi nhất định phải bắt được gã, không thể để các cô gái vô tội bị hại nữa. Ngự à, có lẽ cô sẽ không dám tin chuyện tôi nói, nhưng xin cô hãy tin tôi. Tôi lấy..." Tôi hạ giọng, "Lấy hạnh phúc cả đời của mình đảm bảo, nếu như nói sai thì sẽ cả đời làm cún độc thân."

Ô Ngộ liếc tôi, rõ ràng đã nghe thấy, nhưng không nói gì.

Tráng Ngư ở đầu bên kia im lặng. Vì thế tôi lại nghe thấy được tiếng "Thời Nhận", tôi thề chưa từng nghe thấy anh ấy nói chuyện dịu dàng như vậy, dù lúc chúng tôi xem mặt, giọng nói cũng không phong phú từ tính như thế. Anh ấy lại hỏi: "Hiếu Ngư, sao thế? Có chuyện gì vậy?"

Tráng Ngư khê ho một tiếng: "Được, tôi biết rồi. Chờ tin tức của tôi."

Tôi lập tức nói: "Được, nói với con sói kia đi."

Tráng Ngư mỉm cười, thấp giọng: "Còn quên chưa cảm ơn cô, đại thần của tôi đã giới thiệu anh ấy cho tôi."

Chương 194: Đàm Giảo (Phần 24.4)

Cúp máy, trong lòng tôi có cảm giác nói không nên lời, nhìn ráng mây xẹt qua bầu trời xanh, thành phố trước mắt yên tĩnh như thể không có chuyện gì xảy ra. Ô Ngộ nói: "Cho dù Thẩm Thời Nhận có tới hay không, ngày kia anh sẽ dốc hết sức bắt gã."

Tôi nắm tay anh: "Em muốn đi theo anh."

Ánh mắt anh nháy lên, cuối cùng mỉm cười nói: "Ừ."

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng dịu dàng, chỉ có mấy ngày thôi mà hai chúng tôi đã càng thêm thân mật, cảm giác trống trải cũng càng thêm rõ ràng. Sự trống trải kia vừa chứa đựng dịu dàng lại kèm theo cả hốt hoảng, trống trải như thể chỉ có hai người nương tựa vào nhau.

Tôi vùi đầu gần hơn vào ngực anh, không nói lời nào. Khoé mắt thoáng liếc qua Ô Diệu ở sau cửa kính, có lẽ nhìn thấy dáng vẻ của chúng tôi nên không đi ra làm phiền.

Ô Ngộ cầm lấy hộp thuốc lá, có lẽ nghĩ đến đang ở nhà lại nhét vào túi. Tôi cười: "Lại tái phát nghiện thuốc lá rồi?"

Anh ừ một tiếng.

Tôi nói: "Nhịn đi."

Trước mặt mẹ và em gái đương nhiên anh sẽ không lấy ra, chỉ cười không nói gì. Tôi cầm một ngón tay anh, lúc này tay anh vẫn trắng nõn thon dài chứ không có vết chai và thô ráp như sau này. Tôi đưa lên ngửi: "May cho anh là mùi thuốc lá không quá nặng." Ngón tay anh đặt lên môi tôi, khẽ vuốt ve trên mặt. Cảm giác ngứa ngáy khe khẽ chạm vào, tôi không nhúc nhích, lại cảm giác được tim mình run lên theo từng cử động của người đàn ông này.

"Vừa thề gì đấy?" Anh nói, "Cả đời làm cún độc thân?"
Tôi phì cười: "Anh không biết đây là lời nguyện rửa thảm thứ hai em nói với cô ấy đâu..." Lời vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức dừng lại.

Ô Ngộ nhìn tôi: "Lời nguyện rửa thảm nhất là gì?"
Tôi hơi ngượng ngùng: "Có phải nên đi ăn cơm rồi không?" Vừa định đứng dậy đánh trống lảng sang chuyện khác nhưng lại thất bại, bạn trai tôi thông minh như vậy nào có dễ lừa gạt, anh giữ chặt tôi, kéo tôi ngồi trên đùi: "Đừng nghĩ đến chuyện chạy, nói."

Tôi không còn cách nào, nhỏ giọng: "Cả đời đều không phá thân được. Chỉ là đùa thôi á..."

Ô Ngộ hơi giật mình, mỉm cười. Tôi cũng bật cười, hơi đặc ý: "Còn bây giờ em đã thả cô ấy rất xa rồi."

Ô Ngộ cười ra tiếng, một lát sau nói: "Đúng thế, chúng ta thả bọn họ rất xa. Bọn họ có thúc ngựa cũng không đuổi kịp."

Trước nay tôi biết rõ Tráng Ngư "trâu bò", ai ngờ cô ấy lại "trâu bò" đến vậy. Chiều hôm sau tôi đã nhận được điện thoại của cô ấy: "Tối nay tôi và Tiểu Thời sẽ đến Tô Châu." Lúc ấy tôi còn ngỡ mình đang mơ.

Tôi còn có thể làm gì chứ, lập tức kéo Ô Ngộ đi sân bay đón.
Đúng là lúc hoàng hôn phủ xuống, sân bay người đến người đi, âm ỉ ồn ào. Tôi và Ô Ngộ sóng vai đứng ở cửa đón, trong lòng vẫn hơi kích động. Chúng tôi nhanh chóng thấy được hai người họ trong đám đông. Tráng Ngư của tôi hôm nay rõ ràng ăn mặc vô cùng đẹp, váy đen, tóc dài xoã ngang vai. Thẩm Thời Nhận đi đằng sau, cầm lấy hai túi hành lý trong tay. Xem ra trước kia đúng là tôi không nhìn ra được chỗ đẹp của Thẩm Thời Nhận rồi, lúc này anh ấy chỉ mặc một chiếc áo phông đen đơn giản, đứng bên cạnh Tráng Ngư, sao lại cũng lộ ra vẻ đẹp thế này, chả hề quê mùa chút nào.

Tráng Ngư nhìn thấy chúng tôi, tôi lập tức vẫy tay, cô ấy khẽ gật đầu, sau đó quay đầu nói gì đó với Thẩm Thời Nhận. Anh ấy khẽ gật đầu, nhìn chúng tôi.

Không hiểu sao tôi lại cảm thấy hơi cảm động, cứ thế nhìn họ đến gần.

Trong lòng tôi chỉ có một suy nghĩ: xem ra con sói thật sự bị thuần phục rồi. Bọn họ ăn ý như một đôi tình nhân thật sự.

Còn con sói của tôi thì sao?

Tôi ngẩng đầu nhìn Ô Ngộ, anh phát hiện thò tay ôm eo tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy rất thoải mái.

Chương 195: Ô Ngộ (Phần 24.1)

Có lẽ Đàm Giảo còn không chưa hiểu rõ tâm tư đàn ông. Tuy hiện tại Thẩm Thời Nhận kia đã ở bên bạn thân cô ấy, còn cô ấy cũng thực sự không có ý gì với anh ta, nhưng khi gặp lại anh ta lần nữa, tôi vẫn sẽ nhớ đến từng có ngày tôi từ Cục cảnh sát đi ra, muốn đợi Đàm Giảo. Anh ta lại cười như một đóa hoa đưa Đàm Giảo về nhà.

Anh ta từng có ý với Đàm Giảo, tôi vẫn nắm được điều đó đấy.

Hơn nữa lúc này nhìn anh ta và Tráng Ngư có đôi có cặp, Đàm Giảo trước nay vốn tùy ý đột nhiên quay đầu nhìn tôi, ánh mắt kia có chút đáng thương, trong mắt cũng hơi ươn ướt. Tôi không quá thoải mái, thò tay ôm lấy cô ấy, cô ấy lập tức mỉm cười. Vì thế tôi hiểu ra, có lẽ cô ấy chỉ cảm động vì bọn họ.

Điều này khiến cho tâm trạng tôi dễ chịu hơn chút.

Đàm Giảo nói tôi hay ghen tuông, lúc đầu tôi cũng không biết. Sau này mới phát hiện đúng là hơi hơi, nhưng tôi cũng không có ý định thay đổi.

Bọn họ đi về phía chúng tôi. Hai cô gái lanh lợi liếc nhau, vẻ mặt Tráng Ngư bình thản: "Thời Nhận, anh đã gặp Đại Châu rồi. Đây là Ô Ngộ, bạn trai cô ấy, đây là bạn tôi, Thẩm Thời Nhận."

Thẩm Thời Nhận gật đầu với chúng tôi, tôi nói: "Tìm một chỗ ngồi xuống từ từ nói chuyện."

Bọn họ không phản đối. Hai cô gái nắm tay đi trước, hai người đàn ông chúng tôi đi đằng sau. Sau đó tôi chợt nghe thấy giọng nói của bạn gái mình tự cho là thầm thì: "Này, sao hôm nay trông Thẩm Thời Nhận nghiêm túc thế." Tráng Ngư đáp: "Lúc nào anh ấy chả vậy, chỉ là hồ giấy thôi."

Thẩm Thời Nhận không lên tiếng.

Tôi cũng im lặng.

Lại đi một đoạn, Thẩm Thời Nhận mở miệng: "Anh Ô, tôi đã xem video do Hiếu Ngư gửi, lần trước suýt chút nữa mọi người đã bắt được kẻ tình nghi. Lần này đến đây, tôi rất muốn biết một chuyện, tại sao hai người lại biết được thời gian, địa điểm, đối tượng tiếp theo gã gây án?"

Tôi yên tĩnh một lúc mới nói: "Chỉ sợ là tôi nhất thời không có cách nào giải thích."

Thẩm Thời Nhận nói: "Có một số việc phải giải thích rõ ràng."

Tôi không đáp. Hiện tại Thẩm Thời Nhận chưa từng trải qua vụ án Ngôn Viễn với chúng tôi, cũng chưa hỗ trợ vụ án nhà họ Trần. Anh ta đề phòng chúng tôi cũng là bình thường.

Vì thế trên đường đưa bọn họ về khách sạn, Thẩm Thời Nhận ngồi ở ghế trước, hai chúng tôi cũng không nói chuyện nhiều. Chỉ có hai cô gái đằng sau, luôn trò chuyện không coi ai ra gì. Thình thoảng nghe thấy câu chuyện thú vị của bọn họ, tôi và Thẩm Thời Nhận đều bật cười. Cũng chỉ có thế mà thôi.

Chờ sau khi đã sắp xếp xong khách sạn cho bọn họ, chúng tôi đến nhà hàng Đàm Giáo đã sớm tìm được. Nhà hàng này phần lớn là đồ ăn Tô Châu vì để mời họ từ phương xa đến dùng cơm. Hoàn cảnh nhà hàng thanh nhã riêng tư, khi chúng tôi ngồi xuống bên cửa sổ, Đàm Giáo bắt đầu khen ngợi sự đặc sắc của nhà hàng này, Tráng Ngư vô cùng nghiêm túc nghe, còn phụ họa theo: "Chọn không tệ, phải nếm thử rồi."

Tôi ngồi xuống cạnh Đàm Giáo, khẽ mỉm cười. Tôi sống hơn hai mươi năm ở Tô Châu, nhưng lại chẳng biết, chỉ là hiện tại tôi đã có cô bạn gái nhiệt tình trong cuộc sống.

Từng món ăn được mang lên, tôi biết cũng sắp đến lúc đi vào chủ đề chính rồi. Tôi hỏi hai cô gái: "Có ngại tôi hút thuốc không?"

"Không ngại."

"Không ngại."

Tôi liếc Thẩm Thời Nhận, anh ta không nói gì. Tôi châm thuốc, đặt tên lên bàn, từ từ hút.

Tráng Ngự nói: "Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn. Tôi đã kể chuyện hai người bắt tên sát thủ liên hoàn cho Thời Nhận. Oa, rất ngẫu đấy. Anh ấy cũng đồng ý đến hỗ trợ. Chỉ đơn giản như vậy thôi."

Đàm Giáo mỉm cười: "Đồng chí Thẩm Thời Nhận, tôi không nhìn lầm anh rồi. Quả nhiên là thanh niên tốt nhiệt huyết chính trực."

Thẩm Thời Nhận bị cô ấy nói hơi lúng túng. Tôi xoa đầu Đàm Giáo, chân thành nói: "Tóm lại, vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của hai người."

Chương 196: Ô Ngộ (Phần 24.2)

Tráng Ngự mỉm cười, nhìn Thẩm Thời Nhận, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng. Đừng nói Đàm Giáo, tôi cũng coi như là người quen của Tráng Ngự, chưa từng bao giờ thấy dáng vẻ dịu dàng lịch thiệp của cô ấy như vậy.

Thế nhưng hai người bọn họ sẽ lại không ngừng quên đi lẫn nhau khi chúng tôi rời đi. Khách quan mà nói, tôi và Đàm Giáo coi như là may mắn hơn.

Thẩm Thời Nhận cúi đầu, nhấp ngụm trà: "Nhưng mà sự tham gia của tôi thực sự không phải là vô điều kiện đâu."

Hai cô gái hơi giật mình, tôi im lặng hút thuốc. Anh ta là cảnh sát có nguyên tắc, là đàn ông chân chính, tôi đã sớm đoán được.

Thẩm Thời Nhận ngẩng đầu nhìn chúng tôi, ánh mắt kiên định: "Ô Ngộ, Đàm Giáo, hai người thực sự đã cung cấp được tài liệu đáng tin cậy về kẻ tình nghi gây án, nhưng khi Chu Hiểu Ngự nói tỉ mỉ với tôi tất cả chi tiết mấy lần, tôi thực sự vẫn không tìm ra được lý do gì để giải thích được nguyên nhân hai người sớm biết được thời gian, địa điểm, đối tượng, chi tiết tỉ mỉ về việc hung thủ gây án. Từ góc độ này mà nói, hai người cũng bị tình nghi nhiều như người trong video. Sợ rằng hai người phải theo tôi đi một chuyến đến Cục cảnh sát Tô Châu giải thích rõ ràng với bọn họ. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu tôi đến đây lần này."

Anh ta nói ra khiến tất cả mọi người đều im lặng.

Đàm Giáo lên tiếng: "Thẩm Thời Nhận, sao anh có thể như vậy? Chúng tôi tin tưởng mới nhờ anh hỗ trợ. Bởi vì tôi biết rõ anh khác với những cảnh sát kia, anh sẵn lòng tin tưởng bạn bè, chúng tôi cũng là vì không nhờ được sự giúp đỡ khác..."

"Đại Châu, đừng nói nữa." Tráng Ngự ngắt lời cô ấy, ngẩng đầu nhìn Thẩm

Thời Nhận, giọng nói lạnh lùng: "Cho nên anh đồng ý đến đây chính là quyết định chủ ý này sao? Bọn họ là bạn thân nhất của em, cũng là bởi vì không giải thích được với người bình thường nên mới đem tính mạng giao phó cho anh, anh lại muốn đưa họ đến Cục cảnh sát sao? Vậy phải mất bao nhiêu ngày mới có thể đi ra bắt người, cứu được em gái Ô Ngô, còn hi vọng gì nữa?"

Thẩm Thời Nhận lập tức nói: "Hiếu Ngư, anh không có ý này, nhưng là phải biết được rõ sự thật! Bất cứ chuyện gì, bất cứ chi tiết vụ án nào đều phải có cách giải thích hợp lý. Anh chỉ là tùy việc mà xét..."

Tráng Ngư lại bật cười: "Anh đừng nói nữa."

Sắc mặt Thẩm Thời Nhận trở nên đỏ.

Tráng Ngư ngẩng đầu liếc chúng tôi: "Xin lỗi, người bạn tôi mới quen mười ngày này, không nghĩ tới chả đáng tin chút nào. Không sao, tôi giúp hai người bắt người, cùng lắm thì bà đây dùng tiền thuê mười người đàn ông khoẻ mạnh đến! Thời... Thẩm Thời Nhận, bây giờ anh lên máy bay về Đại Ly đi, chuyện này không còn liên quan gì đến anh nữa."

Tôi và Đàm Giảo không lên tiếng. Tôi vốn định tự mình thuyết phục Thẩm Thời Nhận, ai ngờ Tráng Ngư đã bùng nổ nhanh như vậy, trong lúc này không nên mở miệng chọc vào.

Vẻ mặt Thẩm Thời Nhận xấu hổ, nhưng cũng không nhúc nhích.

Tráng Ngư nói tiếp: "Sao anh còn không đi? Còn chờ tôi tiễn à?"

Vẻ mặt Thẩm Thời Nhận đã bình tĩnh trở lại: "Hiếu Ngư, anh hiểu cảm giác của em. Nhưng có một số chuyện, anh không thể chiều theo tính của em được. Anh biết rõ chuyện này, thân là cảnh sát, anh nhất định phải biết rõ ràng, đây mới là có trách nhiệm với những nạn nhân kia. Anh sẽ không đi."

Tráng Ngư hơi sững sờ, gần như khó thở: "Anh, anh..."

Đàm Giảo nhìn tôi, rõ ràng là không có cách nào, dùng mắt hỏi tôi nên làm sao. Tôi dập tàn thuốc: "Cảnh sát Thẩm, đừng để cho phụ nữ khó chịu, tôi đi ra hút thêm điếu thuốc, chúng ta nói chuyện."

Đàm Giáo lập tức cầm chặt tay tôi, tôi mỉm cười, ra hiệu cho cô ấy không sao.

Thẩm Thời Nhận nói: "Được." Lúc đứng dậy liếc Tráng Ngư, sắc mặt Tráng Ngư lạnh như băng, không để ý đến anh ta. Tôi đột nhiên cảm thấy người anh em này thực sự thảm hơn so với mình.

Chương 197: Ô Ngộ (Phần 24.3)

Bên ngoài nhà hàng có khu vườn nhỏ, lúc này trời đã tối đen, tôi và Thẩm Thời Nhận đứng trong đó, anh chàng cảnh sát này ngay cả đứng cũng thẳng tắp, khoé miệng nhếch lên, im lặng không nói. Tôi nói: "Đừng lo, Tráng Ngự nói mạnh miệng nhưng mềm lòng lắm, cô ấy có tình với anh, nhất định sẽ không dễ dàng từ bỏ."

Thẩm Thời Nhận yên lặng một lúc, hỏi: "Anh rất thân với Tráng Ngự sao?"

Tôi nói: "Không thân, nhưng vì Giáo Giáo nên cũng khá hiểu."

Thẩm Thời Nhận vươn tay về phía tôi: "Cho tôi một điếu."

Tôi ném hộp thuốc lá cho anh ta: "Tôi cứ tưởng anh không hút thuốc."

Anh ta đáp: "Rất hiếm, thứ này không tốt."

Hai chúng tôi ngồi xuống ghế, yên lặng hút một lát, tôi nói: "Anh vẫn luôn muốn biết rốt cuộc tại sao chúng tôi có thể biết trước được kẻ kia phạm tội, trong lòng anh đang đoán chúng tôi là đồng phạm hay là có nỗi khổ tâm gì sao?"

Thẩm Thời Nhận không đáp.

Tôi mỉm cười: "Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì chúng tôi đến từ tương lai. Hiện tại đối với mọi người chuyện còn chưa xảy ra, đối với tôi là trí nhớ trong quá khứ, kể cả tên nạn nhân thứ tư là Diệp Tâm Y, tên nạn nhân thứ năm là Ô Diệu. Ngày bọn họ mất tích, khu vực mất tích, những điều này chúng tôi đều biết. Tôi giải thích như vậy, anh sẽ tin sao?"

Thẩm Thời Nhận trợn trừng mắt nhìn tôi.

Qua một lúc, sắc mặt khó coi lắc đầu: "Tôi không tin."

Tôi nói: "Vậy đó, cho nên chúng tôi không có cách nào giải thích."

Thẩm Thời Nhận hút thuốc, sắc mặt xanh lét, sau đó kiên quyết: "Tôi không có cách nào chấp nhận sự giải thích này, làm sao có người biết trước được tương lai..." Đột nhiên ngừng lại, "Hiếu Ngự tin sao?"

Tôi nói: "Lần nào cô ấy cũng tin tưởng Đàm Giáo."

"Lần nào?"

"Đúng vậy, lần nào cũng thế. Mỗi khi chúng tôi rời đi rồi gặp lại cô ấy."

Thẩm Thời Nhận im lặng rất lâu mới lên tiếng: "Xin lỗi, tôi vẫn không có cách nào chấp nhận được."

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta: "Cho nên chúng tôi vẫn phải đến Cục cảnh sát với anh sao?"

Anh ta đáp: "Đúng vậy."

Tôi nói: "Thế này nhé. Tôi đưa ra cách xử lý như vậy. Thực ra chỉ cần bắt được gã kia, tất cả sẽ được phơi bày. Nhưng cảnh sát sẽ không tin chúng tôi để sớm bố trí phòng vệ, hơn nữa nếu bọn họ ra tay thì chắc chắn sẽ đánh rã động cơ, không còn hi vọng. Nếu như hiện tại tôi và Đàm Giáo đi vào Cục cảnh sát, sẽ hoàn toàn không kịp bắt gã. Ngày kia, anh đi bắt người với chúng tôi. Sau khi bắt được người, chúng tôi sẽ quay về Cục cảnh sát với anh, tùy ý tiếp nhận điều tra, chỉ cần có thể bắt được gã."

Thẩm Thời Nhận không nói lời nào. Một lát sau, anh ta ném tàn thuốc vào thùng rác: "Được, một lời đã định. Nếu hai người không tuân thủ lời hứa chạy trốn, tôi nhất định sẽ tự tay bắt hai người về. Không quan tâm hai người có phải là bạn của Hiếu Ngư hay không."

Tôi cũng nói: "Được."

Thực ra đối với việc anh ta có thể bắt được chúng tôi hay không, sau đó chúng tôi có thể quay về Cục cảnh sát hay không đã không còn quan trọng. Bởi vì hai ngày sau khi vụ án xảy ra đã cách thời gian chúng tôi rời đi rất gần. Thẩm Thời Nhận vẫn là người thành thật, anh ta không biết điều này.

Chúng tôi sóng vai đi vào trong nhà hàng, đột nhiên Thẩm Thời Nhận hỏi: "Nếu hai người thực sự biết được tương lai, có thấy tôi và cô ấy..."

Tôi im lặng một lát, chỉ nói: "Đây cũng không phải là lần đầu tiên hai người gặp nhau."

Thẩm Thời Nhận sửng sốt, không biết anh ta hiểu sao về những lời này của tôi, nhưng anh ta đột nhiên mỉm cười lẩm bẫm: "Khó trách tôi vừa nhìn thấy cô ấy đã cảm thấy..."

Chương 198: Ô Ngộ (Phần 24.4)

Chúng tôi quay về bàn, đồ ăn đã mang lên đủ, nhưng hai cô gái chưa đụng đũa. Tôi nói: "Anh và cảnh sát Thẩm đã trao đổi xong, đợi bắt được người, chúng ta theo anh ấy về Cục cảnh sát."

Đàm Giảo tất nhiên là đã hiểu ý tôi, ánh mắt linh động: "À, được, cứ thế đi."

Tráng Ngự vẫn như cũ không để ý tới Thẩm Thời Nhận. Anh ta ngồi xuống cạnh cô ấy, cũng không nói gì, múc cho cô ấy bát cơm, lại đưa cho cô ấy bát canh.

Tôi nói lời công bằng: "Tráng Ngự à, không thể trách Thẩm Thời Nhận. Anh ấy là cảnh sát, nếu không làm như vậy thì cũng không xứng với chức trách." Thẩm Thời Nhận cảm kích nhìn tôi. Tráng Ngự hừ một tiếng. Đàm Giảo cũng xen vào: "Được rồi, Ngự à, tha thứ cho anh ấy đi. Cô sớm biết anh ấy vốn đầu gỗ, võ tăng Thiếu Lâm đúng không... quen là được rồi."

"Võ tăng Thiếu Lâm?" Tráng Ngự kì quái liếc Đàm Giảo, Thẩm Thời Nhận cũng hơi xấu hổ.

Tôi mỉm cười.

Từ đó bầu không khí giữa bốn người chúng tôi cũng trở nên hoà hợp hơn. Tôi và Đàm Giảo không ngừng nói rõ chi tiết về vụ án cho bọn họ. Thẩm Thời Nhận nghe vô cùng chăm chú, còn móc từ trong người ra cuốn sổ ghi lại. Tráng Ngự vừa uống Coca vừa nhìn chúng tôi.

Cuối cùng tôi và anh ta lại chả bận tâm đến đồ ăn trên bàn. Đàm Giảo đẩy tôi: "Ăn cơm trước đã rồi nói sau." Tôi đáp: "Không sao." Tráng Ngự cũng chạm vào cánh tay Thẩm Thời Nhận: "Này, ăn cơm trước đã."

Thẩm Thời Nhận ngẩng đầu liếc tôi, lập tức bỏ sổ và bút xuống, nhận lấy đôi đũa Tráng Ngự đưa. Tôi mỉm cười, rõ ràng cùng là đàn ông nhưng địa

vị trong nhà lại khác nhau. Trên cánh tay đột nhiên tê rần, là Đàm Giáo vụng trộm néo một cái. Cô ấy nhìn tôi, ánh mắt rất uất ức rất "tức giận". Tôi đột nhiên nhớ ra tôi còn phải thắng rất nhiều cô gái khác. Tôi cũng lập tức nhận lấy bát đũa, và mấy miếng lớn, Đàm Giáo lập tức mỉm cười ngọt ngào.

Tôi ngẩng đầu, lại nhìn thấy Thẩm Thời Nhận cũng mỉm cười với tôi.

Không nghĩ tới lại có cảm giác anh không ra anh, em không ra em với anh ta.

Cha mẹ Diệp Tâm Y là giáo viên, cô ta sống ở khu đại học mới, diện tích không lớn, hơn nữa còn có công trình đang xây dựng.

Dựa vào trí nhớ của tôi, tài liệu sau đó của cảnh sát có ghi lại rạng sáng hôm đó Diệp Tâm Y đi taxi tới cửa trường học rồi đi bộ về nhà. Trong đó có một đoạn đường không có camera, tương đối vắng vẻ âm u, cảnh sát cũng xác nhận cô ta bị tấn công mang đi trên con đường này.

Cửa chính trường học có camera và đăng kí xe cộ ra vào, nhưng bởi vì đang xây dựng nên còn có những con đường khác đi ra ngoài trường thông đến công trường, ban đêm cũng không có người trông coi, hơn nữa khoảng cách Diệp Tâm Y mất tích đến đoạn đường kia không xa. Cảnh sát suy đoán kẻ tình nghi lái xe trên con đường này mang theo Diệp Tâm Y, cho nên không để lại bất cứ manh mối gì.

Đêm nay chúng tôi đến trong trường học điều tra một chút, quan sát hoàn cảnh xung quanh. Thực sự con đường xảy ra vụ án vô cùng đen kịt vắng vẻ, hai bên cây cối um tùm, bóng đen chập chờn, khoảng cách đến kí túc xá giáo viên cũng tương đối gần, nếu như xảy ra chuyện gì thực sự khó mà phát hiện. Còn Diệp Tâm Y có lẽ cũng đoán chừng cảm thấy trong trường

học tương đối an toàn, không có vấn đề nên đêm khuya mới đi một mình. Còn kẻ kia cũng gan lớn cuồng vọng, tính toán chính xác.

Ngoài ra, địa chỉ trường học này trong khu Khai Phúc. Chúng tôi vừa đi vào, Đàm Giáo đã nói: "Xem này, đây chính là điển hình của sát thủ liên hoàn, gã sẽ gây án ở nơi cảm thấy thoải mái dễ chịu quen thuộc."

Tổng kết kinh nghiệm thất bại lần trước, tôi và Thẩm Thời Nhận quyết định thương lượng, lần này không thể hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên phải chắc chắn thu thập, giữ lại đầy đủ chứng cứ. Nếu có điều kiện thì bắt người tại chỗ. Bởi vì chúng tôi đã có mục tiêu hoài nghi, mà gã lại giao hoạt linh hoạt, chỉ cần chúng tôi có thể chụp được chứng cứ gã phạm tội, chụp được biển số xe của gã, theo dõi hướng đi của gã, gã làm sao mà chạy trốn được? Đương nhiên tất cả những điều này phải đặt sự an toàn của nạn nhân lên hàng đầu.

Tôi sẽ âm thầm canh giữ trên con đường vụ án xảy ra, còn Thẩm Thời Nhận canh giữ cửa công trường ra vào. Với thân thủ và ứng biến của hai chúng tôi, một khi liên thủ, ai muốn đào thoát được chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chương 199: Đàm Giảo (Phần 25.1)

Khách sạn Tráng Ngự và Thẩm Thời Nhận ở năm ngay gần nhà Ô Ngộ, đi đường chỉ mất năm phút. Tôi hôm đó tôi không quay về nhà Ô Ngộ ngủ mà đến chỗ Tráng Ngự.

Đêm đã khuya, tôi tắm rửa thay đồ ngủ, ngồi trên giường lên mạng. Tráng Ngự thì thay chiếc váy ngủ tơ tằm vô cùng gợi cảm, chân gác lên, vừa mắng vừa chơi game.

Tôi nghịch điện thoại một lát, mới có phản ứng, nhìn chăm chăm vào váy ngủ của cô ấy: "Này, cô thay đổi thường thức từ bao giờ thế? Trước kia đi ngủ không phải toàn mặc áo may ô, quần đùi sao?"

Tráng Ngự không quay đầu lại, thản nhiên nói: "À, mẹ tôi mua, nói tôi chả có dáng vẻ con gái."

"À, giả dối." Tôi nói.

Cô ấy nghiêng người lườm tôi, cũng không phản bác.

Một lát sau, cô ấy để di động xuống bò lên giường, hai bẹn tôi cùng nằm. Tôi không biết tám với cô ấy bao lâu, nhưng đối với tôi mà nói đã rất lâu không trò chuyện với cô ấy như vậy rồi.

"Nói thật, cô và Ô Ngộ có phải đã đập vỡ toàn bộ thành lũy rồi không?"
Cô ấy vừa lên tiếng lập tức đi thẳng vào chủ đề.

Tôi: "À..."

"À... cái gì mà à..." Ánh mắt của cô ấy loé lên tia sáng: "Vậy chính là có rồi? Cảm giác như thế nào?"

"Cảm giác... muốn chết muốn sống đấy."

Cô ấy không ngừng cười, tôi cũng cười, hai người bật cười vô cùng vui vẻ.

"Anh ta xứng đáng sao?" Cô ấy hỏi.

Tôi gật đầu: "Xứng đáng. Đối với tôi trên thế giới này không có người đàn ông nào xứng đáng bằng anh ấy."

"Cô yêu anh ta nhiều vậy sao?" Tráng Ngự để tay ra sau gối, khẽ hỏi.

"Cảm giác này rất khó miêu tả." Tôi nói, "Khi cô toàn tâm toàn ý yêu một người đàn ông, anh ấy cũng bắt chấp yêu cô. Cô có thể cảm nhận được cảm giác của tôi. Tình yêu thực sự sẽ khiến cô hoàn toàn đắm chìm vào, không nghĩ đến chuyện quay đầu."

"Tình yêu thực sự khiến người ta hoàn toàn đắm chìm vào, không nghĩ đến chuyện quay đầu." Tráng Ngự chậm rãi lặp lại lời tôi nói, "Tôi còn chưa từng có cảm giác như vậy."

Tôi cười nhìn cô ấy: "Thẩm Thời Nhận thì sao?"

"Anh ta?" Tráng Ngự nói, "Tôi có chút hứng thú với anh ta, có lẽ anh ta cũng có với tôi. Nhưng đến yêu còn cách xa lắm. Hơn nữa tính cách của anh ta hơi bảo thủ, tôi còn phải thận trọng cân nhắc."

"Ừ." Tôi nói, "Vậy hai người đã từng hôn chưa?"

Tráng Ngự hơi yên lặng một lúc mới nói: "Tuỳ tiện hôn mấy lần."

Tôi phụt cười: "Nếu như tôi nhớ không nhầm thì đây là nụ hôn đầu tiên của nữ thần Ngự nhà tôi nha?"

Nói đến đây, ánh mắt Tráng Ngự đột nhiên sáng lên, "Cô có tin không? Lão già kia rõ ràng cũng là nụ hôn đầu tiên, lúc bà đây đè anh ta, mặt anh ta đỏ cả lên..."

Tôi không nhịn được bật cười, gần như có thể tưởng tượng ra được hình ảnh lúc đó. Rõ ràng Tráng Ngự vẫn còn nhỏ lại là đáng vẻ lão luyện, Thẩm Thời Nhận cao lớn bị cô ấy hôn đến mặt ửng đỏ... ha ha ha...

Đúng lúc này, có người khẽ gõ cửa.

Tôi liếc Tráng Ngự. Cô ấy ngồi dậy, chậm rãi hỏi: "Ai vậy?"
Ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm thấp của Thẩm Thời Nhận: "Hiếu Ngự, là anh."
Tráng Ngự liếc tôi, đứng dậy xuống giường mở cửa. Từ góc của tôi không thể nhìn ra được tình hình ngoài cửa, chỉ có chút ánh đèn từ ngoài hành lang chiếu vào. Tráng Ngự tựa ở cạnh cửa, hai người nói chuyện với nhau rất khẽ. Một lát sau, tôi nhìn thấy một cánh tay đàn ông kéo cả người Ngự của tôi ra ngoài.

Đàn ông quả nhiên đều là giống nhau.

Tôi đặt hai tay ra sau đầu, chậm rãi chờ. Song qua mấy phút cô ấy vẫn còn chưa trở lại, cũng không còn tiếng nói chuyện của hai người, không biết đang làm gì ngoài cửa. Tôi đành phải nhắn tin cho Ô Ngộ: "Anh ngủ chưa?"

Anh nhanh chóng nhắn lại: "Vẫn chưa."

Tôi: "Em cảm thấy mình sắp được chứng kiến xuân cung đồ sống rồi. Nửa đêm Thẩm Thời Nhận đến tìm Tráng Ngự, hiện tại hai người còn đang nói chuyện ngoài cửa không để ý tới em."

Ô Ngộ: "Về thôi, anh qua đón em."

Tôi: "Không cần đâu, em tin Tráng Ngự nhất định sẽ quay về bên em. Chẳng lẽ cô ấy dám qua đêm ở phòng Thẩm Thời Nhận sao?"

Chương 200: Đàm Giảo (Phần 25.2)

Kết quả sự thật chứng minh, không thể dựng cờ quá sớm. Vừa mới nhận tin cho Ô Ngộ không bao lâu thì thấy Tráng Ngự từ cửa sáng ngời đi vào. Ngược sáng nên không thấy rõ mặt cô ấy, nhưng khiến cho người ta có cảm giác không giống với lúc trước. Trong phòng lờ mờ chỉ có thể nhìn thấy đường cong mảnh mai và mái tóc dài rối tung, cô ấy cầm lấy bộ quần áo vắt lên vai, sau đó nói với tôi bằng giọng rất thấp bình tĩnh: "Cô ngủ trước đi, tôi đi tâm sự với Thời Nhận."

Tôi: "Mợ nó, hơn nửa đêm rồi các người muốn làm gì?"

Cô ấy im lặng một lúc, thoáng cười, nói: "Ai biết được."

Đã gần mười hai giờ đêm, tôi xuống đại sảnh khách sạn, nhìn thấy Ô Ngộ mặc áo phông bên ngoài khoác thêm áo sơ mi, tựa bên cột hút thuốc lá. Tôi đi qua, anh vươn tay ôm tôi vào lòng.

Tôi vui mặt thật sâu vào ngực anh, hít mấy hơi mới có cảm giác mình không bị thua bởi Tráng Ngự... ha ha.

Tôi nói thầm: "Tráng Ngự quá trọng sắc khinh bạn rồi."

Ô Ngộ xoa mặt tôi: "Vậy tại sao em không học theo cô ấy?"

Tôi nói: "Đúng thế, sau này em sẽ vượt xa cô ấy."

Anh mỉm cười: "Tốt."

Chúng tôi đi về nhà anh, tôi hỏi: "Vậy em trở về ngủ chỗ nào đây? Ô Diệu ngủ rồi, liệu có đánh thức con bé không?"

Vẻ mặt Ô Ngộ vô cùng bình tĩnh: "Mỗi ngày con bé vốn ngủ muộn, vừa rồi lúc anh đi ra ngoài đã bảo con bé ra phòng khách ngủ rồi."

Tôi không nhịn được cười: "Nếu em là Ô Diệu, chắc chắn sẽ không cần người anh trai như anh."

Hai bọn tôi yên lặng đi trong đêm tối về nhà. Khi đó trời tối đen, gió mát mẻ, trên đường gần như không có người, nhưng trong lòng tôi rất bình thản, cũng rất vui vẻ. Bạn bè ở bên ủng hộ, họ cũng rất hạnh phúc, anh cũng ở bên tôi, dù chưa biết tương lai ra sao, nhưng đời người không ngừng vui vẻ.

Ngày 30 tháng 7 đến rồi.

Suy nghĩ cẩn thận, không biết tôi và Ô Ngộ đã vào sinh ra tử bao nhiêu lần, cũng từng chạm trán rất nhiều tên tội phạm. Song buổi tối ngày 30 tháng 7 năm 2016 lại khiến tôi suốt đời khó quên.

Không chỉ là vì tội phạm tâm ngoan thủ lạt, cáo giá, ngoài dự đoán của mọi người.

Bởi vì từ sau đêm đó, tôi đã thua thiệt Tráng Ngư một nhân tình rất lớn. Đời này không có cách nào nói rõ được.

Trong đêm đó, chúng tôi sớm mai phục theo kế hoạch. Tôi và Ô Ngộ vẫn như cũ trốn trong một phòng học bên đường. Đang là nghỉ hè, lại là cơ sở mới xây, trong trường học chả có bóng người. Thẩm Thời Nhận mai phục bên cửa xe ra vào gần công trường.

Tôi biết dù sao Tráng Ngư cũng chưa từng tiếp xúc với tội phạm nên không hi vọng cô ấy mạo hiểm. Cho nên khi Thẩm Thời Nhận đề nghị Tráng Ngư ở lại trong xe theo dõi, từ đó giúp điều chỉnh, tôi ra sức đồng ý. Tráng Ngư có lẽ cũng tự giải thích việc này trở thành "tổng chỉ huy", hơn nữa tối qua rất có thể cô ấy đã thất thân nên hôm nay tâm trạng vẫn còn nhộn nhạo, chỉ hai ba câu nói Thẩm Thời Nhận đã thuyết phục được cô ấy.

Sau khi vào đêm, nhiệt độ trở nên mát hơn. Tôi và Ô Ngộ nấp sau một cửa gỗ trong phòng học đen kịt, xem như lặn lội chiêu cũ.

Tuy nhiên lần này chúng tôi đã thống nhất kế sách, tuyệt đối không tùy tiện ra tay, thu thập chứng cứ trước đã, như vậy cũng an toàn hơn.

Thời gian còn sớm, tôi nói: "Nếu em là gã, lần này chắc chắn sẽ chịu đả kích nặng nề, tại sao những người này lại biết được kế hoạch gây án trong lòng ta. Chúng ta cũng đã chiếm ưu thế tâm lý."

Ô Ngộ khẽ cười: "Lần này địa điểm gã gây án càng lớn gan điên cuồng hơn, còn là đường thẳng, anh xem gã còn trốn chỗ nào?"

Tâm trạng tôi nóng lên, dáng vẻ khí phách lạnh lùng như vậy của Ô Ngộ cũng khiến tôi mãn nguyện: "Gã không có cách nào trốn được đâu. Số phận của Ô Diệu có thể thay đổi, sẽ có một tương lai yên ổn hạnh phúc, còn cả một đời người."

Ô Ngộ im lặng, nhưng tôi biết rõ lòng anh cũng không hề bình tĩnh. Tôi nghĩ nếu như tối nay có thể trở thành sự thật, tổn thương trong lòng người đàn ông này sẽ hoàn toàn trị hết. Anh từng lưu lạc một năm sẽ tìm được về chính mình.

Chương 201: Đàm Giảo (Phần 25.3)

"Đợi bắt được gã định tội đưa vào ngục..." Tôi nói, "Có phải anh vẫn còn lo không?"

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, đáp: "Kết thúc chuyện này, trong lòng anh sẽ chỉ còn lại một người, tất cả mọi chuyện liên quan đến cô ấy."

Tôi cúi đầu mỉm cười, anh nắm tay tôi cứ yên tĩnh như vậy sánh cùng trời đất. Tôi biết rõ trong lòng chúng tôi đều căng thẳng mà dịu dàng.

Có lẽ đã qua một giờ, toàn bộ sân trường đều không còn chút ánh đèn, chỉ có bóng cây che xuống, đèn đường lơ mờ chiếu rọi. Di động của tôi đột nhiên rung lên, là Tráng Ngự.

Tôi bắt máy, nghe thấy giọng nói khàn khàn vô cùng nghiêm túc của cô ấy: "Diệp Tâm Y đã xuống taxi một mình ở cửa trường học."

Ô Ngộ nói: "Anh ra bên đường trông coi."

"Cẩn thận."

Anh khẽ ôm tôi, quay người im lặng đi ra cửa. Anh sẽ mai phục dưới cây đen ngòm bên đường, với thị lực 6.0 của anh, dù là một con kiến bò qua cũng không lọt khỏi tầm mắt.

Tôi lấy ống nhòm nhìn qua khe hở rèm cửa, tập trung tư tưởng nhìn ra ngoài. Tôi, Ô Ngộ, Thẩm Thời Nhận đã sớm chuẩn bị sẵn sàng thiết bị quay phim trong tay.

Phía xa xuất hiện một bóng dáng phụ nữ.

Chúng tôi lại nhìn thấy sự kiện trong lịch sử xảy ra chân thật trước mặt lần nữa.

Diệp Tâm Y hiển nhiên là đã uống rượu ở quán bar, bước đi loạng choạng nghiêng ngả. Đi được một đoạn ngắn còn đứng lại ven đường nôn oẹ một trận. Trên con đường này cách rất xa mới có một chiếc đèn, vậy nên không thể nhìn rõ.

Diệp Tâm Y đi tới đoạn giữa.

Tiếng động cơ ô tô đột nhiên vang lên rất gần. Tôi vội bỏ ống nhòm xuống, nhìn thấy một chiếc xe con màu đen bất ngờ từ đường nhánh hiện ra, chạy về phía Diệp Tâm Y.

Một chiếc xe vô cùng bình thường, nhưng không có biển số.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ xe. Tôi giơ ống nhòm lên lần nữa, cả người như cứng đờ.

Diệp Tâm Y thấy có xe tới, dịch sát lại lề đường. Xe dừng lại bên cạnh cô ta. Cô ta ngẩng đầu lên, một người đàn ông đội mũ đi xuống. Bọn họ đứng ở nơi cách đèn đường không xa, cho nên tôi có thể mơ hồ nhìn thấy biểu hiện của Diệp Tâm Y. Dáng vẻ cô ta hơi hoảng sợ, tôi nghĩ đời này có lẽ sẽ không quên được sự thay đổi trên nét mặt cô ta: ngây thơ, đơn thuần, kinh ngạc, sợ hãi... Trên đời này có bao nhiêu người, kể cả Ô Diệu mấy ngày sau cứ thế từ trong cuộc sống bình yên bỗng chốc rơi vào địa ngục.

Người nọ hiển nhiên đã quen tay, đập thẳng vào đầu Diệp Tâm Y, cô ta cũng không kịp hô lên kêu cứu, ngã luôn xuống đất. Sau đó người nọ dùng một tay che miệng cô ta từ đằng sau, một tay đỡ lấy cơ thể cô ta, ngẩng đầu lên.

Tôi cảm thấy hơi thở của mình ngừng lại. Tôi nhìn thấy khuôn mặt hé ra của gã, vậy là đã rõ ràng. Vành mắt tôi nóng lên, tôi nắm chặt tay, A Ngô, cuối cùng em đã nhìn thấy mặt gã rồi, có lẽ lúc này anh cũng thấy rồi

chăng?

Trần Tinh Kiến, là gã.

Dù cho cảnh sát không tìm thấy bất cứ điểm đáng ngờ nào trên người gã, dù gã gan lớn cuồng vọng lao đầu về phía chúng tôi, nhưng mà lần thứ hai này chúng tôi đã thực sự thấy rõ ràng.

Tôi không biết Ô Ngô mai phục ở chỗ nào, nhưng chắc chắn vô cùng gần gã. Tôi nghĩ anh thậm chí có thể đã chụp được chứng cứ rõ ràng. Nhìn Trần Tinh Ngô kéo Diệp Tâm Y hôn mê về phía xe, từng mạch máu trong cơ thể tôi dường như đều căng thẳng kích động như muốn nổ tung, có cảm xúc nào đó sắp không kìm nén được. Tuy vậy tôi tự nói với lòng, A Ngô, nhẫn nại, bình tĩnh, tiếp tục quay toàn bộ quá trình, còn cả Thẩm Thời Nhận, chúng ta sẽ theo dõi xe của gã, tìm nơi ở của gã, tìm dấu vết những nạn nhân khác, gã sẽ xong đời! Sẽ bị phán tội chết! Gã sẽ không chạy thoát được.

Quả nhiên Ô Ngô và Thẩm Thời Nhận không có động tĩnh gì. Tôi biết rõ hai người bọn họ còn mạnh mẽ linh hoạt hơn tôi, cũng càng dễ giữ được sự bình thản.

Đúng lúc này, một chuyện chúng tôi không dự đoán được đã xảy ra.

Chương 202: Đàm Giảo (Phần 25.4)

Trần Tinh Kiến kéo Diệp Tâm Y đến bên cạnh xe, không nhét vào xe ngay mà ép vào cửa xe. Tôi khẽ giật mình, không đợi tôi kịp phản ứng chỉ thấy gã ở trên màn hình lộ ra nụ cười dữ tợn. Một đường sáng như tuyết hiện lên, tâm trạng tôi chấn động, gã đã rút dao găm từ bên hông ra đâm vào phần bụng Diệp Tâm Y.

Diệp Tâm Y hôn mê phát ra tiếng hét thảm thiết trong đêm khuya trống trải. Mắt thấy Trần Tinh Kiến rút ra dao găm, không chút lưu tình đâm vào lần nữa, cả người tôi đờ ra. Trong phạm vi thị lực có thể nhìn được, đúng lúc thấy một bóng đen từ bên đường xông ra, tay cầm côn chạy như điên về phía Trần Tinh Kiến. Bên con đường kia, Thẩm Thời Nhận cũng chạy ra, cầm gậy cảnh sát trong tay.

Trong đêm tối, tôi nhìn thấy hai người đàn ông này ra sức chạy về phía người bị hại. Tất cả xảy ra yên tĩnh mà nhanh chóng, lại như một màn kịch im ắng bất ngờ. Trần Tinh Kiến nghe thấy tiếng động, nghiêng đầu, lúc này Ô Ngộ đã cách gã rất gần. Trần Tinh Kiến vứt Diệp Tâm Y xuống mặt đất, quay người giao đấu với Ô Ngộ, còn Thẩm Thời Nhận vẫn ra sức chạy băng băng.

Tôi nhìn hình ảnh này chỉ cảm thấy trong đầu hoảng hốt. Có loại cảm giác mãnh liệt, cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng lại nhất thời không nắm bắt được.

Thẩm Thời Nhận đã chạy tới, hai người lập tức chiếm thế thượng phong, Trần Tinh Kiến đã bị dồn đến bên cạnh xe.

Nhưng mà sao có thể như vậy chứ?
Một sát thủ liên hoàn tại sao lại đột nhiên thay đổi cách thức gây án? Gã

không thể chờ được giết người ở hiện trường, hoàn toàn không hề hưởng thụ quá trình tra tấn, bắt nhốt, ngược đãi, bầm thây? Không, điều này không đúng! Không hợp lý, hoàn toàn không hợp lý.

Tại sao gã phải làm như vậy?

Tại sao lại đột nhiên ra tay ở hiện trường phạm tội để cho Ô Ngộ và Thẩm Thời Nhận cứu nạn nhân, đi ra bắt người?

Tại sao?

Trừ khi là gã cố ý.

Đây là cạm bẫy đã thiết kế cho chúng tôi.

Làm sao có thể chứ? Chúng tôi tới từ tương lai, gã tuyệt đối không thể biết được chúng tôi có thể đoán được trước hành vi của gã.

Nhưng nếu như lần mai phục đầu tiên của chúng tôi khiến gã nổi lên lòng nghi ngờ thì sao? Trong lịch sử, gã cẩn thận chu đáo chặt chẽ như vậy, có lẽ gã sẽ không hiểu được tại sao chúng tôi có thể làm được, nếu như lúc này là gã thăm dò thì sao? Sử dụng người bị hại để thăm dò xem chúng tôi còn xuất hiện hay không?

Tôi cảm thấy cả người ớn lạnh. Cho dù không biết rõ cái bẫy của gã rốt cuộc là gì, nhưng tôi biết không ổn rồi. Tôi ngẩng đầu nhìn, Thẩm Thời Nhận đã ghì Trần Tinh Kiến xuống đất, khoá lại bằng còng tay, còn Ô Ngộ đang đỡ Diệp Tâm Y bị thương từ trên mặt đất dậy.

Tôi bỏ ống nhòm xuống, kéo cửa phòng học, dùng hết sức hô lên: "Mau rời khỏi đó! Cẩn thận..."

Tôi nhìn thấy Thẩm Thời Nhận và Ô Ngộ cùng nhìn về phía mình.

"Đoàng, đoàng, đoàng" Tiếng động xé toang bầu trời. Tôi hoàn toàn không kịp phản ứng mình nghe được tiếng gì, chỉ biết trơ mắt nhìn Thẩm Thời Nhận ngã xuống, đồng thời còn thò tay che Ô Ngộ bên cạnh. Tôi

choáng váng, tiếng súng, là tiếng súng phát ra từ chỗ hắc ám nào đó trong sân trường.

Bọn gã có hai người, kẻ khác mới là chủ mưu không tiếc dùng đồng bọn làm mồi nhử.

Suy luận của tôi sai rồi, hoàn toàn sai rồi! Một kẻ khác núp quá kỹ, nên Ô Ngộ cũng cho rằng bọn gã chỉ có một người. Hiện tại lại trúng mai phục của gã ở hiện trường phạm tội tiếp theo khi cảnh sát còn chưa biết, gã đã bắt đầu độ sức chính diện với chúng tôi.

Trong đêm đen như mực, lòng tôi lại lạnh buốt. Tôi nghe thấy dường như có tiếng động cơ ô tô đi xa, nhưng tôi chẳng còn quan tâm nữa. Tôi lao đảo chạy ra ngoài phòng học về phía bọn họ. Tôi càng chạy gần càng nhìn thấy vai trái Ô Ngộ không ngừng chảy máu, đang ra sức bò dậy. Bên cạnh là nạn nhân đang hấp hối.

Suýt chút nữa tôi đã khốc nắc lên, nhưng Ô Ngộ vẫn còn chưa từ bỏ, không ngừng gào thét, đánh về phía Thẩm Thời Nhận nằm trên mặt đất: "Thẩm Thời Nhận! Thẩm Thời Nhận! Ráng chịu đựng! Mợ nó anh ráng chịu đựng cho tôi!"

Thẩm Thời Nhận nằm cùng một chỗ trên mặt đất với Trần Tinh Kiến. Tay Thẩm Thời Nhận vẫn còn giữ chặt còng tay. Trên ngực hai người đều có lỗ máu, đôi mắt trợn trừng, hiển nhiên là Trần Tinh Kiến đã bị người kia vứt bỏ. Còn Thẩm Thời Nhận vẫn giữ nguyên dáng vẻ mắt trợn trừng, không nhúc nhích, khoé miệng kiên nghị nhếch lên như mỗi lần chúng tôi thấy. Phát súng vào giữa tim, cho dù Ô Ngộ gọi thế nào, anh ấy cũng không đáp lại.

Trong đầu tôi đột nhiên trống rỗng.

Đúng lúc này, di động của tôi đổ chuông dồn dập. Tôi bắt máy nghe được tiếng Tráng Ngư hình như đang hỏi xảy ra chuyện gì.

Trước mắt tôi, Ô Ngộ máu chảy đầy người, hai mắt đỏ ửng. Một tay anh vẫn còn chưa từ bỏ ý định đè ngực Thẩm Thời Nhận, tay kia gọi cho cấp cứu.

"Xảy ra chuyện gì?" Đột nhiên Tráng Ngư hét lên trong điện thoại, "Cô nói đi!"

Cuối cùng tôi đã nghe thấy rồi.

"Tráng Ngư, Thẩm Thời Nhận mất rồi!" Tôi nghe thấy mình nói, "Anh ấy bị hung thủ giết. Tôi không biết... Tôi thật sự không biết... Người đã mất còn có thể cứu được hay không..." Tôi khóc lên.

Đầu bên kia điện thoại cuối cùng đã hoàn toàn yên tĩnh.

Chương 203: Ô Ngộ (Phần 25.1)

Mấy ngày về sau ở bên dòng thời gian kia, tôi và Đàm Giảo đều hỗn loạn thống khổ.

Tôi luôn biết Tráng Ngư là cô gái đặc biệt. Sau khi đêm đó xảy ra chuyện không may, cô ấy cũng chạy tới, nhìn chăm chăm thi thể Thẩm Thời Nhận một lát, không nói câu nào rời đi. mấy ngày sau cảnh sát cũng không tìm được cô ấy. Điều này càng khiến cho Đàm Giảo thương tâm áy náy.

Chúng tôi bị đưa về Cục cảnh sát tra hỏi nhiều lần, ngay cả lão Đinh cũng tràn đầy nghi ngờ đối với chúng tôi. Bọn tôi không có cách nào giải thích, bởi vì ở chỗ chúng tôi chỉ có hai cỗ thi thể của Thẩm Thời Nhận, Trần Tinh Kiến và Diệp Tầm Y trọng thương hôn mê.

Mấy ngày nay tôi không thể nhìn thấy Đàm Giảo, chúng tôi bị tách ra giam giữ.

Tôi mở mắt ra nghe thấy tiếng nước, hơi ẩm từ trong hang phủ vào mặt, trên đỉnh đầu vẫn là đá lởm chởm.

Tôi cúi đầu nhìn Đàm Giảo đang nằm ngủ trong tay tôi, nằm sấp như một con mèo nhỏ chịu tổn thương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn có giọt nước mắt từ trong mộng. Trong lòng tôi đau xót, ôm cô ấy vào trong ngực. Cô ấy tỉnh lại, nhìn thấy tôi, nước mắt lại trào ra.

"A Ngộ..."

Tôi ôm chặt cô ấy.

Ngẩng đầu nhìn, mấy người khác đã thu dọn xong đồ đứng dậy. Phùng Yên và Trần Như Anh đứng cách chúng tôi không xa, Trần Như Anh nhìn về phía chúng tôi.

"Là chúng ta kéo Thẩm Thời Nhận vào chuyện này..." Đàm Giáo nói bên tai tôi, giọng nói mệt mỏi khàn khàn. Trong đầu tôi cũng hiện lên hình ảnh kia, cho dù trúng đạn Thẩm Thời Nhận vẫn đè tôi nằm xuống. Sự đau nhức từ trong xương cốt truyền đến.

"Chúng ta còn cơ hội cứu anh ấy." Tôi nói.

Đàm Giáo bám chặt tay vào người tôi, không nói gì.

"Chúng ta thu dọn một chút rồi lên đường." Cô gái hoạt bát Lưu Song song hô lên. Mọi người nhao nhao đồng ý, tôi cũng kéo Đàm Giáo đứng dậy.

Chúng tôi không có lựa chọn nào khác, phải tiếp tục đi về phía trước tìm được đáp án kia.

Chuyến đi này của chúng tôi gồm chín người có cả nam lẫn nữ, có khoẻ có yếu, không đi nhanh được. Cả đường đi toàn là hang, ẩm ướt, nước chảy. Tuy vậy không khí vẫn còn dờ dật, trong mạch nước ngầm không ít cá con, trong hang cũng có thực vật rêu cây màu xanh để cho chúng tôi đỡ đói. Hình dạng đá dần thay đổi, màu sắc khác nhau, hình dáng cũng khác. Chỉ là chúng tôi đi khoảng bốn năm tiếng, hang này sâu lại dài hẹp, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối.

Tuy đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, bầu không khí áp lực, nhưng những người trẻ tuổi không ngừng nói chuyện với nhau nên cũng không quá bi quan, Thái độ Đàm Giáo hơi khác thường, cả đường đi không nói gì. Tôi biết trong lòng cô ấy đang khó chịu.

Sau đó mọi người cũng đã thấm mệt, tìm một khu đất tương đối rộng rãi nghỉ ngơi. Không biết có phải do lân tinh trên đá hay không mà trong hang cũng không hoàn toàn tối, luôn có chút ánh sáng yếu ớt.

Có lẽ là quá mệt mỏi sinh ra tuyệt vọng, Chu Quý Nhụy tựa vào ngực Ngôn Viễn, thấp giọng thút tha thút thít. Ngôn Viễn dịu dàng vỗ về. Lưu Song Song và Chu Duy lập trình viên đến từ Thượng Hải ở chung một chỗ. Cô gái này luôn rất bình tĩnh. Tuy Chu Duy là đàn ông nhưng rõ ràng có vẻ y lại cô ta, mỉm cười lấy thanh sô cô la từ trong túi áo ra chia sẻ.

Chu Vũ Đồng luôn im lặng, đi một mình đến bên mạch nước ngầm, vốc một ngụm uống, không quá thân cận với ai.

Chân Phùng Yên bị thương, nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, Trần Như Anh chăm sóc bà. Thực ra trên đoạn đường này tôi luôn cảm nhận được ánh mắt cô ta thường xuyên nhìn mình, nhưng cô ta trước nay vẫn luôn yếu đuối nhạy cảm, có lẽ là vì Đàm Giảo ở bên, nên cô ta chỉ nhìn chứ không tới gần. Vì thế tôi cũng chẳng để ý.

Hiện tại điều tôi cần để ý là tương lai của mình và Đàm Giảo, còn cả tâm trạng của cô ấy nữa.

Chương 204: Ô Ngộ (Phần 25.2)

Đàm Giảo cúi người xuống mạch nước ngầm, vốc nước lên uống. Tôi nhìn khuôn mặt nghiêng trầm tư của cô ấy.

Hiện tại cách ngày chúng tôi rời thuyền có lẽ đã qua một hai ngày, tầm 26, 27 tháng 6 năm 2016. Ở một dòng thời gian khác, tôi và Đàm Giảo đã trải qua mười chín ngày đến ngày 2 tháng 8.

Điểm giao giữa hai dòng thời gian ngày càng gần.

Tôi ngẩng đầu nhìn chỗ sâu trong hang, nơi đó vẫn phản xạ ánh huỳnh quang, không thể nhìn rõ phía xa. Bí mật kia phải chăng giấu trong lòng đất thần bí này? Cuối cùng sụp đổ trong hồ nước?

Quan hệ của Ngôn Viễn và bầy chim, sự biến dị của Trần Như Anh, ánh mắt của tôi... vẫn còn chưa tìm được đáp án.

Còn nữa chỉ có tôi và Đàm Giảo quay ngược thời gian, chu kỳ là nửa tháng. Ngôn Viễn, Chu Quý Nhụy, Trần Như Anh, Phùng Yên, Ô Diệu... trước và sau đó đều mất trí nhớ cho đến khoảnh khắc trước khi qua đời. Trong đầu tôi hiện lên dáng vẻ Ngôn Viễn và Trần Như Anh trước khi chết, không có hoảng sợ, bọn họ nhìn tôi và Đàm Giảo, rốt cuộc là đã nhớ ra điều gì?

Tôi và Đàm Giảo còn có thể quay lại dòng thời gian kia không? Ô Diệu của tôi, vận mệnh của con bé còn chưa thay đổi, tên hung thủ kia còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Thấm Thờì Nhận mất rồi... Nghĩ tới đây, tôi ra sức đập mạnh tay xuống đất.

Tiếng động này khiến Đàm Giảo giật mình, cơ thể cô ấy khẽ run lên, quay đầu nhìn tôi. Tôi nói: "Giảo Giảo, qua đây."

Lời âu yếm này có lẽ đã khiến cô ấy rung động, đứng dậy đi đến bên cạnh tôi. Tôi cũng không thềm quan tâm sau lưng có nhiều người như vậy, ôm vai cô ấy, giữ lấy cằm cô ấy: "Giữ vững tinh thần."

"Vâng..." Cô ấy vẫn cúi thấp đầu. Dáng vẻ này khiến tôi vừa yêu vừa thương, tôi cúi đầu hôn cô ấy.

Cuối cùng đã cảm giác được cơ thể cô ấy trở nên mềm mại, hai bàn tay bé nhỏ giữ lấy vạt áo tôi, dáng vẻ dịu dàng không muốn rời xa. Tôi thấp giọng: "Dáng vẻ vừa rồi của em nhìn rất thiếu yêu thương."

Đây là lời cô ấy từng nói với tôi, cô ấy bị trêu mỉm cười, những giữa lông mày vẫn là sự buồn rầu.

Tôi nói: "Chúng ta vẫn còn cơ hội cứu Thẩm Thời Nhận, nếu như có thể quay lại dòng thời gian kia lần nữa."

"Nhưng mà..." Cô ấy nói, "Nếu như không quay lại được thì sao? Nếu như chúng ta không thay đổi được lịch sử, không cứu được anh ấy thì sao?"

Tôi còn chưa lên tiếng, cô ấy đã vùi mặt vào ngực tôi: "Chúng ta tốn biết bao nhiêu sức lực, khổ cực như vậy, đau khổ nhiều như vậy... để bắt gã, nhưng chúng ta vốn không phải là đối thủ của gã, không chỉ không thay đổi được số phận của Ô Diệu, mà còn liên lụy Tráng Ngự Thẩm Thời Nhận... Người đàn ông Tráng Ngự thích như vậy lại qua đời... A Ngộ, anh nói xem có phải do hai chúng ta can thiệp, chúng ta muốn thay đổi, cho nên khiến cho người vô tội khác hi sinh? Có lẽ chúng ta không thể thay đổi được, không có cách nào thay đổi được số phận..."

Tôi nâng mặt cô ấy lên, nhìn thẳng vào mắt cô ấy. Ánh mắt cô ấy đỏ ửng, có sự cố chấp, cũng có sự uất ức khiến tôi vừa thương vừa đau. Tôi nói: "Giảo Giảo, nhìn anh. Em sai rồi, lịch sử đương nhiên là sẽ thay đổi, chúng ta không hề tổn công vô ích. Cả nhà Chu Quý Nhụy vốn chết trên núi đã được chúng ta cứu, năm mạng người đó. Tuy nhà họ Trần chỉ có mình Đường Lan Lan sống, nhưng vẫn là một mạng người vô tội. Hiện tại Hứa

Tĩnh Miêu không chết, Diệp Tầm Y cũng không chết. Em còn muốn chứng minh nữa sao? Chúng ta có thể thay đổi lịch sử, chúng ta không ngừng cứu người vô tội. Những việc chúng ta từng trải qua không phải là không có chút ý nghĩa nào."

Nước mắt Đàm Giáo chảy xuống ngón tay tôi, tôi cũng không đành lòng, cúi đầu xuống, kề sát vào mặt cô ấy.

Chương 205: Ô Ngộ (Phần 25.3)

"A Ngộ... Em... xin lỗi."

Tôi mỉm cười, hôn đi nước mắt trên mặt cô ấy: "Người phụ nữ anh yêu sẽ không dễ dàng từ bỏ."

Ai biết những lời này lại khiến cô ấy xúc động, cô ấy mở to mắt, nước mắt lại ào ào tuôn ra, thậm chí nghẹn ngào, cầm áo tôi lau nước mắt và nước mũi. Tôi hơi muốn cười, nhưng trong lòng lại nóng lên. Cô ấy hu hu khóc: "Em cũng không phải muốn từ bỏ... Chỉ là em sợ hãi, sợ tất cả không có kết quả. Em nhìn thấy Thẩm Thời Nhận chết đi trước mặt, một giây trước vẫn còn vui vẻ, giây sau lại lạnh như băng năm đó, em thật sợ..."

Tôi đã từng nhìn thấy thi thể người mình yêu thương nên có thể hiểu được cảm giác của cô ấy. Đợi tiếng khóc dần nhỏ hơn, tôi cầm tay cô ấy hôn một cái: "Giáo Giáo, anh có thể cam đoan với em tất cả không phải là công dã tràng, không có kết quả gì. Em đã đọc "Meditations" của hoàng đế La Mã cổ đại chưa? Bên trong có câu nói thế này: Tất cả mọi chuyện xảy ra trên đất đều có gốc rễ từ đất. Mọi thứ tất có nhân quả, dù cho chân tướng vượt khỏi phạm vi giải thích thường thức. Một năm sau chúng ta gặp nhau, nếu hiện tại chúng ta gặp phải bất trắc gì, vậy một năm sau làm sao chúng ta gặp nhau được? Cho nên chúng ta chắc chắn sẽ có một kết thúc tốt đẹp, dù kết thúc kia xảy ra trước khi chúng ta gặp nhau. Vậy có liên quan gì chứ? Đối với người khác là một năm sau, đối với chúng ta là tương lai cũng là quá khứ. Anh vốn không thêm để ý, chỉ cần được ở bên em. Cũng theo quy luật đó, nửa năm sau, một năm sau chúng ta vẫn nhìn thấy Thẩm Thời Nhận sống êm đẹp, tuy anh ta không nhớ được gì, không nhớ được những lần gặp chúng ta. Lịch sử không phải là duy nhất, thời gian cũng vậy. Có nhiều loại khả năng, có nhiều loại chuyện là do con người làm. Nhưng không sao hết, chúng ta sẽ cứu anh ta trở về. Anh thề với em sẽ cứu anh ta trở về. Đợi đến khi tất cả mọi chuyện kết thúc nhất định sẽ quay lại bình thường vào ngày nào đó. Đến lúc đó em lại giới thiệu anh ta cho Tráng Ngư. Ông trời sẽ không nhẫn tâm như vậy đâu, sau khi gặp được em, anh

tin tưởng điều này. Hai người bọn họ đều là người tốt, nhất định sẽ có kết thúc tốt đẹp."

Đàm Giảo lại vùi trong ngực tôi một lúc lâu, sau đó giọng nói buồn bực: "Vâng, anh nói đúng."

Tôi hỏi: "Không chán nản, khó chịu nữa chứ?"

Cô ấy ra sức gật đầu, sau đó giơ tay lên làm ra tư thế thề: "Là em... nhìn thấy Thẩm Thời Nhận qua đời, nhìn thấy dáng vẻ không nói câu nào đã bỏ đi của Tráng Ngự, nên rất khó chịu. Sao em có thể dễ dàng từ bỏ chứ, em là đại thần, weibo có 10 vạn người hâm mộ cơ mà! Em được trải nghiệm xuyên qua không gian thần kì, Tráng Ngự còn hâm mộ mãi... A Ngộ, em sẽ theo anh, anh đi đâu em sẽ theo đấy. Anh kiên trì bao lâu, em sẽ kiên trì bấy lâu. Chúng ta sẽ đi đến cuối cùng. Số mệnh của em chưa bao giờ ở nơi khác mà ở trong chính tay em!"

Hai bọn tôi ôm nhau hôn một lúc lâu, sau đó nhìn nhau mỉm cười, cúi đầu triền miên. Trong hang vẫn âm u, xa lạ, người quen ở bên, mạch nước ngầm vẫn không nhìn thấy điểm cuối, nhưng lòng tôi đã trở nên bình tĩnh dịu dàng.

Cho dù sống nơi đầu đường xó chợ chỉ cần được ở bên cô ấy mà thôi.

Tôi không biết chúng tôi ngủ bao lâu, có lẽ chỉ qua một tiếng hoặc là năm sáu tiếng. Thời gian dưới lòng đất rất khó phân biệt.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, Đàm Giảo vẫn tựa vào trong ngực tôi ngủ say, tôi đột nhiên phát hiện xung quanh không có người.

Trong hang sâu to như vậy, mạch nước ngầm chằng chịt bên cạnh, chỉ còn lại tôi và Đàm Giảo. Nơi bảy người kia từng nằm không còn chút dấu vết nào.

Chương 206: Ô Ngộ (Phần 25.4)

Tôi ngồi dậy, đánh thức Đàm Giảo. Cô ấy liếc xung quanh, cũng lập tức sửng sốt: "Người đâu rồi?"

Tôi nhìn quanh, trong lòng hiện lên đủ loại suy đoán.

Bọn họ bỏ chúng tôi đi rồi? Không, khả năng này rất nhỏ, mọi người là một đám đủ loại, bọn họ không có lý do gì bỏ lại chúng tôi.

Bởi vì nguyên nhân gì đó khiến bọn họ không thể không rời đi? Hoặc là bị ép rời đi? Aiz, hay là có thể lực nào ép bọn họ?

Nhưng cũng không thể nào không có chút tiếng động nào chứ.

Tôi bình tĩnh kéo Đàm Giảo đứng lên, cẩn thận nhìn dấu chân trên mặt đất. Tôi phát hiện bước chân rất loạn, nhưng đều là đi về phía trước. Vì kế hoạch hôm nay cũng chỉ có thể đi về trước thôi. Tôi nhặt một viên đá từ bên cạnh dùng để phòng thân. Đàm Giảo cũng học theo tôi nhặt một viên. Tay chúng tôi nắm chặt, cẩn thận đi về phía trước.

Nhưng không ngờ đi được hơn hai mươi mét, phía trước có một lối rẽ, địa thế đột nhiên rộng hơn, tiếng nước ngầm cũng to hơn. Bên bãi đất trống có ba người đứng, không phải là Phùng Yên, Chu Quý Nhụy và Chu Vũ Đồng sao?

Những người khác đâu rồi?

Tôi ấn tay Đàm Giảo, ra hiệu cho cô ấy dừng đến gần, hai bọn tôi áp vào đá nghe một lát.

Chu Vũ Đồng đứng bên mép nước luôn nhìn về phía trước, dường như hơi nôn nóng. Chu Quý Nhụy ôm chân ngồi bên mép nước cúi đầu. Phùng

Yên ở bên cạnh cô ta, cũng nhìn về phía xa.

"Sao bọn họ còn chưa trở lại?" Phùng Yên lo lắng nói.

"Đúng vậy." Chu Quý Nhụy phụ họa, "Chúng ta nên đi theo bọn họ. Nếu không Bành... Chu Vũ Đồng, anh đi tìm đi?"

Chu Vũ Đồng yên lặng một lúc mới nói: "Bọn họ đi đằng trước dò đường bảo tôi ở lại đây bảo vệ hai người. Vẫn là nghe lời họ đi."

"Nếu không đánh thức hai người kia dậy?" Chu Quý Nhụy nói, "Vậy mà bọn họ còn có thể ngủ được."

Phùng Yên lại nói: "Tất cả mọi người đều không dễ dàng, chờ bọn họ tỉnh ngủ tất nhiên sẽ tới hỗ trợ. Trước khi đi bạn trai cô cũng nói dù sao cũng chỉ là dò đường, không cần nhiều người."

Tôi thoáng yên lòng, hoá ra là thế. Tôi ném viên đá, Đàm Giảo cũng ném đi. Ba người bọn họ nghe thấy tiếng động quay đầu lại, chúng tôi đi qua.

Phùng Yên mỉm cười: "Tỉnh rồi? Hình như hôm qua hai người rất mệt, cho nên không đánh thức, tính đợi bọn họ tìm được đường rồi nói sau."

Tôi gật đầu: "Hiện tại tình hình thế nào ạ?" Nhưng không cần Phùng Yên nói thêm, tôi cũng thấy rồi. Khó trách mấy người kia không đợi được, đi trước dò đường.

Tuy phía trước có đường rẽ, nhưng vẫn là đi thẳng về trước, phía trước kéo dài ít nhất hơn trăm mét, song không thấy được điểm cuối.

Tuy vậy phía trước có ánh sáng, hơn nữa không chỉ là một nguồn sáng.

Tôi liếc Đàm Giảo, nhìn thấy hi vọng trong mắt lẫn nhau. Rốt cuộc là ánh sáng từ mặt đất chiếu xuống hay là thứ khác thì hiện tại không biết được, nhưng đủ khiến người ta lay động.

Chỉ là đoạn đường trước mắt này cũng không dễ đi, nước chảy rộng hơn, gần như tràn ra toàn bộ mặt đất. Trong nước có không ít viên đá màu đen bóng loáng. Cho nên bọn họ mới lựa chọn người thể lực tốt đi trước dò đường.

"Anh đi qua xem." Tôi nói.

Đàm Giáo lập tức nói: "Em đi với anh."
Tôi nắm chặt tay cô ấy.

Ai ngờ Chu Quý Nhụy cũng đứng lên: "Tôi cũng muốn đi, đợi lâu như vậy, tôi rất lo lắng." Phùng Yên nói: "Tôi cũng muốn đi..." Chu Vũ Đồng im lặng.

Kết quả cuối cùng là năm người chúng tôi không đợi nữa mà cũng đi qua đoạn đường đầy nước khó đi này.

Cũng may tuy Chu Vũ Đồng không nói nhiều, nhưng hành động nhanh nhẹn đáng tin cậy, Đàm Giáo và Chu Quý Nhụy cũng coi như linh hoạt, tuy Phùng Yên bị thương, nhưng năm người giúp đỡ lẫn nhau, mất nửa tiếng, cuối cùng thuận lợi đi qua đoạn đường này.

Chương 207: Ô Ngộ (Phần 25.5)

Lúc nhảy khỏi hòn đá cuối cùng, Đàm Giảo và Chu Quý Nhụy nhìn nhau cười, dường như đã thân hơn không ít, song khi Đàm Giảo chạm phải ánh mắt tôi lại lộ ra sự thương tiếc. Tôi biết rõ cô ấy là vì số phận trong tương lai của cô gái vô tội này. Trong hang này hiện tại bọn tôi đang ở chung với bọn họ của quá khứ. Chúng tôi nắm tay nhau, không nói chuyện.

Tuy nhiên hình ảnh trước mặt khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Chúng tôi thấy rõ chỗ nguồn sáng.

Chúng tôi tới một hang mới vô cùng rộng. Nhìn qua cửa động phải rộng bằng một sân bóng rổ, chỉ là ở đây có đá hiện ra màu trắng như băng tuyết. Hơn nữa tầng tầng lớp lớp chõng từ mặt đất đến đỉnh hang, liếc nhìn thậm chí có cảm giác vô cùng vô tận. Đó là loại đá tôi chưa từng thấy nhưng lại phát ra ánh sáng lấp lánh, cả hang như được ánh trắng bao phủ. Nguồn sáng chúng tôi nhìn thấy trước đó là từ trong hang chiếu ra.

Mặt đất cũng là loại đá đó, chỉ là tương đối bằng phẳng do bị nước chảy mài mòn. Tôi cũng chú ý tới nguồn nước ngầm đã biến mất hoàn toàn ở nơi này, như thế thấm hết vào lòng đất, không thấy tung tích.

Hơn nữa cái hang này cũng không hề rộng không, cũng không phải là cuối cùng. Trong vách đá còn tạo ra rất nhiều lỗ nhỏ, bên trong trắng xoá, không biết còn bao nhiêu, còn thông đến đâu.

Chúng tôi bị kinh hoàng bởi hình ảnh này, yên tĩnh một lúc.

"Đây là nơi nào " Chu Quý Nhụy lại luống cuống, "Làm thế nào đây? Bọn họ đi đâu rồi? Ngôn Viễn, Ngôn Viễn! Anh ở đâu!"

Xa xa chúng tôi dường như nghe thấy có người đáp lại. Tôi lập tức hiểu ra bọn họ có lẽ đã vào những con đường nhỏ kia tìm lối ra rồi.

"Chúng ta ở đây chờ bọn họ quay lại." Tôi nói, mọi người không phản đối. Đàm Giáo cầm chặt tay tôi, nhưng hai mắt vẫn hiểu kì nhìn xung quanh.

Phùng Yên là mẹ, cũng rất lo lắng, cao giọng gọi: "Như Anh? Như Anh? Con ở đâu? Trả lời mẹ! Vừa rồi tôi không nên đồng ý cho con bé đi... con bé không nên đi theo bọn họ..."

Trong lòng tôi đột nhiên nhói lên, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, còn chưa kịp nghĩ ra đã chợt nghe thấy có tiếng đáp lại: "Mẹ, con ở đây." Giọng nói cách đó không xa.

Tất cả chúng tôi nhìn theo nơi phát ra tiếng, trong hang đột nhiên yên tĩnh đến mức ngay cả chiếc kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Qua mùi mấy giây, tiếng bước chân truyền đến, một bóng người từ trong lỗ nhỏ đi ra. Đúng là Trần Như Anh.

Sắc mặt cô ta hơi tái nhợt, ánh mắt rơi trên người tôi, sau đó nhìn về phía mẹ, bước nhanh: "Mấy người cũng tới à? Tôi không tìm được lối ra, mẹ có ổn không?"

Phùng Yên an lòng: "Mẹ không sao. Con không có chuyện gì là tốt rồi, bọn họ đâu? Không đi chung với con sao?"

Trần Như Anh đến gần chúng tôi: "Bọn con tách ra tìm đường, có lẽ bọn họ cũng nhanh chóng quay lại thôi."

Trong hang chỉ có ánh sáng mờ mờ, cho nên khi cô ta đến gần chúng tôi mới thấy rõ dáng vẻ cô ta. Tôi đột nhiên cảm thấy trên người cô ta có điểm là lạ, trên lưng như có thứ gì đó. Tôi, Phùng Yên, Đàm Giáo đứng trước mặt cô ta, Chu Quý Nhụy và Chu Vũ Đồng đứng bên cạnh, sắc mặt hai

người bọn họ đột nhiên biến đổi, Chu Quý Nhụy lùi lại hai bước, Chu Vũ Đồng quát lên: "Cô, trên lưng cô!" Chu Quý Nhụy kêu lên.

Trần Như Anh hơi sửng sốt, vội vàng nghiêng xoay người muốn xem sau lưng mình. Tất cả chúng tôi đều có thể nhìn thấy một con nhện... màu đen phải bằng chậu rửa mặt nhỏ đang ở trên lưng cô ta, những cái chân kia đều bám vào cổ, vào lưng, quần áo...

Tôi hít sâu một hơi, lúc này có lẽ Trần Như Anh cũng đã nhìn thấy, sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ hét lên, ngã luôn xuống đất, cả người run rẩy, ra sức vùng vẫy, nhưng con nhện kia chả hề sao. Phùng Yên cũng sợ tới mức không dám tới gần, bắt lấy tay tôi: "A Ngô, mau cứu con bé! Giúp Như Anh!"

Tôi thả tay Đàm Giáo ra, đạp qua, đá vào người con nhện. Nó bị tôi đá rơi xuống một nửa, còn một nửa vẫn ở trên lưng Trần Như Anh. Tôi ra sức đá, cuối cùng nó đã rơi xuống mặt đất.

Cả người Trần Như Anh co lại, không ngừng hét lên, đột nhiên nhào vào ngực tôi.

Con nhện kia đột nhiên cử động khiến chúng tôi sợ tới mức lùi một bước. Nó mở chân ra, đột nhiên bò cực nhanh vào trong một lỗ nhỏ, tốc độ nhanh đến mức không cách nào đuổi theo, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng. Còn sâu trong hang kia mơ hồ truyền đến tiếng bụp, như có thứ gì đó núp ở bên trong.

Tất cả chúng tôi đứng yên không nhúc nhích. Trần Như Anh giữ chặt cánh tay tôi, còn tôi cúi đầu nhìn thấy cổ và bờ vai loã lồ của cô ta, có mấy lỗ máu vô cùng nhỏ. Không biết là nhện cắn hay là cào, thậm chí có sợi tơ màu trắng bạc rơi vào trong thịt. Bên trong còn có hạt nhỏ màu trắng.

Là... trứng ký sinh trùng sao? Trong lòng tôi phát run.

Tôi vô thức nhìn về phía Đàm Giảo ở sau, cô ấy cũng nhìn thấy miệng vết thương kia, ánh mắt loé lên.

Hồ nước trên đỉnh đầu chúng tôi không bình thường, đá trong hang này cũng bất thường. Tráng Ngư nói chúng tôi nhất định đã đi đến nơi nào đó có năng lượng vũ trụ, từ trường không gian dị thường.

Như vậy sinh vật ở bên trong cái hang này phải chăng cũng không bình thường?

Hoá ra câu chuyện của Trần Như Anh bắt đầu từ đây.

Chương 208: Đàm Giảo (Phần 26.1)

Khi tôi tỉnh lại lần nữa từ trong vòng xoáy không gian, phát hiện mình nằm trên một cái giường, nhìn hơi quen mắt. Tôi nhớ tới đây là nhà Ô Ngộ.

Đủ loại cảm xúc xông lên trong đầu, hiện tại là ngày bao nhiêu? Lúc này là ban ngày, ánh mặt trời yên tĩnh. Tôi xuống giường, cách cửa phòng nghe thấy tiếng nói chuyện của Ô Ngộ với mẹ và em gái.

"A Ngộ, bây giờ con mang con gái người ta về nhà rồi, con là đàn ông nên chịu trách nhiệm, chủ động gánh vác." Tiếng mẹ anh bình tĩnh dịu dàng.

Ô Diệu nói: "Aiz, mẹ ơi, mẹ còn lo lắng điều này sao, nhìn anh trai con đối xử nhiệt tình với đại thần thế kia, chỉ sợ đang trông ngóng sớm đón người ta vào cửa đấy. Anh nói xem có đúng không? Tốt nhất là gạo nấu thành cơm, có con rồi kết hôn..."

Ô Ngộ và mẹ anh cùng lên tiếng: "Câm miệng." "Đừng nói nhảm." Tôi chống đầu vào cửa, không nhìn được cười.

Tiếng bước chân dần gần, cửa mở ra, Ô Ngộ lại đứng trước mặt tôi. Anh mặc áo phông và quần đùi sạch sẽ, toàn bộ không hề kiên cường thô ráp như khoảnh khắc trước ở trong hang. Tôi nhìn khuôn mặt anh, đột nhiên có cảm giác mất phương hướng, hoang mang rốt cuộc đâu mới là thế giới thực.

Ô Ngộ nhìn tôi bằng ánh mắt sáng ngời, sau đó xoay người ôm lấy tôi.

Cửa đóng lại phía sau chúng tôi. Bọn tôi quay về rồi, tận mắt chứng kiến Trần Như Anh trải qua biến dị ngăn ngủi, còn cả cái hang tựa như ảo cảnh.

"Bây giờ là ngày nào?" Tôi hỏi.

"Ngày 4 tháng 7 năm 2016." Ô Ngộ đáp.

Tôi hơi giật mình: "Tốt quá."

Hai tay anh ôm chặt, thấp giọng: "Ừ, tốt quá."

"Hiện tại có mấy nạn nhân rồi?" Tôi hỏi.

Anh đáp: "Không có ai hết. Nạn nhân đầu tiên là vào ngày mai."

Chúng tôi im lặng ôm nhau một lát, cảm giác yên tâm dịu dàng này không có cách nào nói rõ được. Tôi ngẩng đầu, khao khát nụ hôn của anh, còn anh quả nhiên ra sức hôn. Không thể nói rõ là cảm giác gì, nụ hôn này ban đầu dịu dàng vỗ về, dần dần trở nên mạnh mẽ. Nhiều lần anh mút lấy môi lưỡi tôi tựa như muốn hôn sâu vào trong cơ thể. Sau đó anh khoá cửa phòng lại, ôm tôi đi về phía giường.

Tôi cũng rất xúc động, sâu trong cơ thể như có ngọn lửa muốn bao phủ lấy nhau, nhưng lí trí vẫn còn, tôi giãy ra: "Anh muốn làm gì, hiện tại vẫn là ban ngày, chỉ cách mọi người có một cánh cửa thôi đấy."

Anh cúi đầu mỉm cười: "Nghĩ gì thế? Chỉ muốn ôm em nằm một lát thôi."

Trong lòng tôi thả lỏng, nhưng lại có sự mất mát không nói nên lời, còn anh như cát bụi ngừng đọng bên tai tôi: "Để cho anh từ từ hôn em, Giáo Giáo..."

Tôi nằm dưới người anh, hoàn toàn thả lỏng, không nhúc nhích, để mặc cho anh nhiệt tình tìm kiếm trên người mình. Chúng tôi thở hỗn hển, tôi vuốt ve mái tóc mềm mại của anh, cánh tay rắn chắc của anh ôm lấy tôi. Anh là người đàn ông chân chính, nhưng lại giống như đứa bé, chỉ có mình tôi thấy được mặt này của anh. Là từ khi nào cuối cùng anh đã không còn phòng bị trước mặt tôi, để cho tôi thấy được anh thực sự?

Cuối cùng hai bọn tôi ôm nhau nằm trên giường. Mùi vị tựa sát vào nhau khiến người ta sa đoạ, trầm mê. Vẫn còn cần phải đối mặt với tất cả tổn thương.

"Em ra chào hỏi mẹ anh nhé." Ô Ngộ nói.

"Vâng." Tôi nói, "Nhưng mà đều do anh tỉnh trước lại để em ở trong phòng lâu như vậy... Mọi người chắc chắn không có ấn tượng tốt với em rồi."

Ô Ngộ khẽ cười: "Không sao, mọi người biết là anh làm mà."

Trong lòng tôi ngọt ngào: "Vậy cũng không được, sao em còn giữ được hình tượng thực nữ hai ngày trước chứ?"

Tôi đột nhiên sững sốt.

Có sự nhận thức nào đó đột nhiên tiến vào trong đầu khiến tôi hoàn toàn ngây dại.

Ánh mắt anh sâu thẳm: "Em phát hiện rồi?"

Chương 209: Đàm Giảo (Phần 26.2)

Toàn bộ đầu tôi trở nên rối loạn: "Sao... tại sao lại có thể như vậy? Tại sao chúng ta lại tỉnh dậy ngay ở đây? Rõ ràng là 15 ngày sau, ngày 19 tháng 7 mới đến Tô Châu mà. Bây giờ là ngày 4 là trước đó, tại sao chúng ta lại ở đây? Hơn nữa mẹ anh... biết em rồi à?"

Rối loạn, hoàn toàn rối loạn. Dù cho mỗi lần chúng tôi vượt thời gian đều là lùi về sau, nhưng hiện tại là tình huống gì đây?

Ô Ngộ nói: "Anh cũng không rõ. Vừa tỉnh dậy anh đã phát hiện không bình thường, cho nên mới đi ra thăm dò. Mẹ anh nói mấy hôm trước chúng ta đến đây, nhưng anh hỏi cụ thể ngày nào thì bà không nhớ rõ. Còn chuyện chúng ta ở đây nửa tháng sau thì bà không có chút ấn tượng nào."

Tôi đột nhiên cảm thấy rùng cả mình: "Tại sao... lại có thể như vậy?" Tôi bỗng nhiên có cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh đều mất hết cảm giác chân thật. Song hết lần này tới lần khác đều là sự tồn tại vô cùng chân thật, ánh mặt trời, vài vóc, Ô Ngộ... vây quanh tôi.

Thời gian thực sự vẫn là thời gian tôi biết đó sao?

Không, nó đã sớm không phải rồi.

Ô Ngộ rõ ràng đã đối mặt được với vấn đề này, bình tĩnh hơn nhiều so với tôi, nắm tay tôi nói: "Đừng hoảng hốt. Mọi chuyện tồn tại tất nhiên là có lý do của nó. Tình hình hiện tại là hai người bọn họ đã có ấn tượng đối với chuyện xảy ra trong tương lai. Có lẽ hai người đã bị ảnh hưởng nào đó từ sự bẻ gãy của dòng thời gian."

Tâm trạng tôi chấn động, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Nhưng tại sao hiện tại hai người họ có thể như vậy? Trước kia chưa từng có mà, chỉ cần chúng ta rời đi, người bên cạnh sẽ không nhớ rõ chúng ta, hơn nữa chúng ta xuất hiện ở nơi khác, sẽ không còn ở trong nhà anh..."

Tôi và Ô Ngộ đối mặt với nhau. Trong ánh mắt anh như ẩn giấu biển cả tối tăm.

Anh nói: "Anh nghĩ đến một khả năng. Bởi vì chúng ta đã cách giao điểm thời gian đan xen ngày càng gần rồi. Cái điểm kia là quá khứ cũng là tương lai chứa đựng năng lượng thần bí. Có lẽ năng lượng kia khiến cho người bên cạnh chúng ta cũng chịu sự ảnh hưởng."

Trong đầu tôi lại mơ hồ hỗn loạn về cái điểm đó, nhưng bởi vì lời của Ô Ngộ khiến trong đầu tôi xuất hiện một ý nghĩ:

Bởi vì cái điểm kia là một đầu dòng thời gian quá khứ, cũng là một đầu dòng thời gian tương lai.

Hiện tại chúng sắp trùng vào nhau.

Cho nên giới hạn giữa quá khứ và tương lai đã không còn rõ ràng như vậy sao?

Đã không có cách nào phân chia được rõ ràng, cái gì là quá khứ, cái gì là tương lai?

Nhận thức này tựa như một cái hố không đáy giày vò lấy tôi. Thế nên lúc ăn cơm Ô Diệu lấy tay chọc tôi mấy cái tôi mới lấy lại tinh thần.

"Chị dâu đại thần, chị dâu đại thần..." Ô Diệu nói, "Hình như điện thoại trong túi áo chị rung kìa."

"À." Tôi lấy di động ra thoáng bắt gặp ánh mắt ân cần của Ô Ngộ.

Là một dì tôi quen, một người chị em của mẹ tôi gọi điện thoại tới. Tôi bắt máy còn chưa kịp phản ứng tại sao bà lại gọi điện. Cho đến khi bà oán trách: "Đàm Giáo à, nghe nói con bỏ Thẩm Thời Nhận do dì giới thiệu rồi à? Chàng trai tốt như vậy mà, hôm qua dì hỏi cậu ấy mới nói, con không thấy cậu ấy... thực sự không có cơ hội sao? Thử lại lần nữa đi..."

Tay tôi run lên, suýt chút nữa điện thoại rơi xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn Ô Ngộ.

Thẩm Thời Nhận. Đúng rồi, lúc này tôi mới chia tay Thẩm Thời Nhận không bao lâu.

Nhưng hôm nay dì ấy gọi điện đến có phải chứng tỏ người kia vẫn mạnh khoẻ không có việc gì, chuyện 15 ngày sau đó còn chưa xảy ra, anh ấy không có liên quan gì đến vụ án kia?

Tôi đột nhiên cảm thấy cổ họng như bị chặn lại, chuyện này thực sự tốt quá. Ô Ngộ nói không sai, chúng tôi còn có cơ hội quay lại thay đổi lịch sử, thay đổi số phận của Thẩm Thời Nhận. Chúng tôi có thể báo cảnh sát trước và cứu anh ấy quay về sao? Để cho anh ấy 15 ngày sau không đi đến trường đại học bắt nghi phạm với chúng tôi.

Trong đầu tôi cũng hiện lên hình ảnh Tráng Ngư lập tức như bị đóng băng khi nhìn thấy thi thể Thẩm Thời Nhận.

Chương 210: Đàm Giảo (Phần 26.3)

"Đàm Giảo, Đàm Giảo?" Dì ấy ở bên đầu kia gọi. Tôi lập tức lấy lại tinh thần: "Dì ạ, cháu không cần liên lạc với anh ta nữa đâu, đời này cũng không cần tìm anh ta giúp đỡ. Để cho anh ta sống thật tốt, anh ta sẽ có người bạn gái thích hợp, sẽ vẫn là... cảnh sát hình sự rất tốt." Tôi lại không nhịn được ghen ngào.

Dì ấy: "..."

Cúp điện thoại mới phát hiện ba người nhà họ Ô đều im lặng nhìn tôi. Tôi nén nước mắt, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ. Tôi nhìn về phía Ô Ngộ, anh tất nhiên là hiểu tôi, trong mắt chứa đựng sự dịu dàng.

"Em còn phải gọi một cuộc nữa." Tôi nhỏ giọng.

Anh xoa tóc tôi: "Anh biết rồi, đi đi."

Đứng ở ban công, nhìn ánh nắng chiều lan tràn. Tô Châu khác hoàn toàn với Đại Ly. Ở đây yên tĩnh lại đông đúc như một thành thị thực sự, còn Đại Ly nơi tôi sinh sống, nơi tôi và Ô Ngộ gặp nhau, trong không khí tựa như luôn nóng nực, màu sắc sáng rực, núi rất cao so với bầu trời, hồ còn yên tĩnh hơn so với biển cả.

Còn bây giờ bạn thân của tôi có lẽ đang ngây thơ không biết gì sống ở thành phố kia. Trong một năm này, cuộc sống của cô ấy mới bắt đầu, còn chúng tôi đã kết thúc.

Nghĩ đến điều này nước mắt tôi cũng sắp tuôn ra, cố gắng nhịn xuống, gọi cho cô ấy.

"Này..." Giọng Tráng Ngư đầy lười biếng, "Châu thiếu nữ, có chuyện gì thế?"

Vẫn là cô ấy, tất cả đều không có gì khác thường. Có lẽ chưa từng có gì xảy ra trong thế giới của cô ấy.

Tôi hỏi: "Tráng Ngự, cô đang làm gì thế?"

"Còn có thể làm gì." Cô ấy tức giận, "Thi cuối kì đó, vừa mới bắt đầu, shit!"

Tôi mỉm cười, nước mắt đột nhiên bắt đầu không ngăn được rơi xuống, hơi thở cũng rối loạn. Tráng Ngự phát hiện, thoáng im lặng: "Này, cô sao thế? Đừng dọa tôi."

Tôi không nói chuyện, khóc khoảng mấy phút. Vì thế Tráng Ngự lại im lặng, cô ấy vốn là như thế đấy. Cho đến khi tôi bình tĩnh trở lại, cô ấy dịu dàng mỉm cười: "Xong chưa, công chúa đại nhân?"

Cô ấy không biết hiện tại tôi nghe được đáng về còn sống không tim không phổi của cô ấy thì đau khổ biết bao.

Tôi hít một hơi: "Được rồi. Tráng Ngự, tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với cô, nghe kĩ cho tôi."

Tráng Ngự thoáng yên lặng: "Hôm nay cô uống nhầm thuốc gì rồi hả?"

Tôi nói: "Không uống nhầm thuốc gì hết. Việc này liên quan đến mạng người đấy. Một người vô cùng quý báu, lương thiện, chính trực. cô nghe đây, mặc kệ thi cuối kì gì đó, dù sao kì sau cô vẫn cầm được học bổng top 3. Cô lập tức đến phân cục cảnh sát hình sự Thành Đông thành phố tìm một người cảnh sát tên Thẩm Thời Nhạn. Thẩm trong thẩm vạn tam, Thời trong thời gian, Nhạn trong chim nhạn. Hai tám tuổi, cao 1m84, cho dù ngoại hình hay tính cách đều thuộc gu của cô... Cô đi tìm anh ấy, đây là điều duy nhất tôi nhờ đời này... Được rồi, coi như là duy nhất đi... Xin nhờ cô chuyện vô cùng quan trọng. Tôi mặc kệ cô dùng cách gì, khuyên bảo hay bắm đuôi cũng được, nói cho anh ấy biết mỗi người bên cạnh, giấy tờ tràn ngập trong chỗ làm việc cuộc sống của anh ấy, trong di động của hai người đầy nhật kí cuộc gọi... bảo đảm anh ấy làm thế nào cũng không quên. Bảo cho anh ấy ngày 30 tháng 7 nhất định không được đến Tô Châu, không được đến học viện XX Tô Châu, đừng đi giúp tôi, xin nhờ cô đấy?"

Tráng Ngư: "..."

Tôi nói: "Xin hãy cam đoan với tôi."

Một lát sau, cuối cùng Tráng Ngư vẫn còn hơi bất đắc dĩ: "Mợ nó... Tôi cam đoan với cô, nếu như không làm được thì cả đời này tôi làm cún độc thân."

Chương 211: Đàm Giảo (Phần 26.4)

Màn đêm buông xuống, tôi và Ô Ngộ ngồi ngoài ban công. Anh mở hai lon bia, Ô Diệu vô cùng ngoan ngoãn mở mấy túi đậu phộng chân gà cho chúng tôi, sau đó thức thoir quay về phòng không làm bóng đèn.

Ô Ngộ nhìn về phía xa, từ từ uống. Tôi nhìn ngón tay anh cầm lon bia, tâm trạng lại trở nên bình tĩnh, cũng cầm lon của mình lên, uống mấy ngụm.

Tráng Ngư có thể làm được hay không tôi cũng không rõ, nhưng tôi cảm thấy có thể, tôi tin cô ấy. Đưa một chiếc hòm kìa quái đến trên tầng nhà họ Trần, cô ấy còn làm được, hướng chỉ là đi ngăn cản một người đàn ông đến một nơi. Tuy hiện tại người đàn ông kia vẫn là xa lạ với cô ấy.

Tuy nhiên hai người họ sau mỗi lần gặp mặt đều quên đi lẫn nhau, nhưng khi gặp lại vẫn có cảm giác, vẫn thích được đối phương. Chẳng phải hai người họ sẽ nhất định ở bên nhau sao?

Giống như tôi và Ô Ngộ, ngày tháng năm nào đó trong tương lai có lẽ cuối cùng sẽ trở về bình thường, có ngôi nhà của mình, có phải hai chúng tôi cũng sẽ giống như bây giờ, mở hai lon bia, ngồi ở ban công, anh và tôi cùng uống ngắm mặt trời lặn?

Nghĩ vậy trong lòng tôi dần trở nên mềm mại. Đã trải qua nhiều như vậy lại khiến cho tôi ngày càng khát vọng tương lai kia. Bia trong miệng dường như cũng chẳng đắng chát mà mang theo chút ngòn ngọt.

Ô Ngộ mở miệng: "Ngày mai một mình anh đi đến Cục cảnh sát."
"Tại sao?"

Anh nghiêng đầu nhìn tôi: "Giảo Giảo, bọn chúng là tội phạm chuyên nghiệp, thân phận của một gã trong đó chúng ta còn không biết, hơn nữa

còn có súng. Chỉ dựa vào sức của chúng ta không bắt được bọn chúng, cũng quá nguy hiểm. Không thể để cho ai hi sinh, phải tìm kiếm được sự trợ giúp mạnh mẽ chuyên nghiệp hơn nữa."

"Nhưng mà anh làm thế nào để cho cảnh sát tin tưởng mình?" Tôi hỏi.

Anh nhấp một ngụm bia, thản nhiên nói: "Đi bước nào hay bước ấy, dù tạm thời bị coi là kẻ tình nghi cũng không sao hết. Anh đi tìm lão Đinh, ông ấy là người vô cùng ngay thẳng cẩn thận. Anh đi tìm, có lẽ ông ấy không tin, nhưng chỉ cần ngày kia ông ấy chịu xuất ra lực lượng, mắt thấy được hiện trường phạm tội đầu tiên có thể ngăn cản được người bị hại. Nếu có thể trực tiếp bắt được hai gã kia thì không còn gì tốt hơn."

Tôi yên tĩnh một lát: "Từ góc độ tội phạm học, lần đầu tiên gây án thường không quen tay có khả năng sơ hở nhất đấy. Hơn nữa em đoán hai người bọn chúng sẽ cùng xuất hiện, bởi vì là lần đầu tiên. Vụ án ngày kia là dạng như thế nào?"

Ô Ngộ nhắm mắt nhớ lại: "Người bị hại đầu tiên là Trần Ninh Mông, 22 tuổi, là một nhân viên phục vụ quán ăn. Nhà hàng kinh doanh đến hai giờ sáng, Trần Ninh Mông mất tích vào ngày 5 tháng 7 trên đường về nhà. Bốn ngày sau thi thể bị tách rời được công nhân vệ sinh phát hiện ở trong thùng rác cách nhà hai ngõ."

Tôi cảm thấy không rét mà run.

"Người bị hại thứ hai thì sao?" Tôi hỏi.

Ô Ngộ lấy điều thuốc ra châm hít mấy hơi, nghiêng mặt, che giấu trong bóng tối: "Nạn nhân thứ hai là Lưu Tiểu Giang, cũng được phát hiện trong thùng rác gần nhà, nạn nhân thứ ba là Hứa Tĩnh Miêu, bị bằm thây phát hiện ở nhà. Nạn nhân thứ tư là Diệp Tâm Y, em biết đấy là ở bãi đất hoang đối diện trường học." Dừng một chút, dùng ngón tay chỉ ra xa, ngữ điệu vô cùng yên tĩnh: "Ô Diệu là ở trong tủ lạnh ở một nhà nghỉ trên con phố kia." Hơi thở của tôi đột nhiên ngừng lại, vô thức nhìn về sau, Ô Diệu và mẹ anh

đang ngồi trên salon xem tivi, cười vô cùng vui vẻ. Dường như phát hiện ra ánh mắt của tôi, cô bé nhìn về phía này. Tôi nhìn dáng vẻ của cô bé, mỉm cười, dời mắt đi.

Trong lúc đó, cuối cùng tôi đã hiểu được tại sao khi gặp anh ở cửa hàng sửa xe, anh im lặng và kháng cự như vậy. Tôi cũng hiểu được những ngày này anh liều mạng, kiên cường không muốn để cho người khác biết được sự yếu đuối. Nếu như đổi lại là tôi, người thân yêu nhất từng chết thảm như vậy trước mặt mình, hiện tại lại có thể cười đùa ở bên, chỉ sợ tôi cũng sẽ đắm mình trong nước, ra sức liều mạng bắt lấy, liều lĩnh chống lại, chỉ vì khi màn đêm buông xuống, cuối cùng đã được làm bạn với sự yên tĩnh, hạnh phúc tầm thường cầu còn không được.

Vành mắt tôi hơi nóng lên, tôi phải giúp anh. Tôi là ánh mặt trời nhỏ, cô gái thông minh, lợi hại nhất trong lòng anh.

Đã từng là lời thề, khi yêu nhau yên lặng thề trong lòng, đã đến lúc thực hiện rồi. Tôi muốn thay đổi số phận của anh, cửa ải khó khăn như trò đùa lợi suất này, bọn tôi trời sinh một đôi phải dũng cảm vượt qua.

Tôi nói: "Em đi."

Ô Ngộ sửng sờ, buông điếu thuốc, quay đầu nhìn tôi.

Tôi từ từ mỉm cười: "Ngày mai em đến Cục cảnh sát. Nếu như Trần Ninh Mông không phải là nạn nhân đầu tiên thì sao? Nếu như đã có nạn nhân đầu tiên là em? Bọn chúng đã tán tận lương tâm, vậy dựa vào cái gì chúng ta phải thành thật, tiếp tục ôm cây đợi thỏ, đối chọi với đá? Em trời sinh đã biết bịa chuyện, còn giỏi hơn anh. Em là tác giả trên mạng có chút danh tiếng, đến Tô Châu với bạn trai, buổi tối không nghe lời một mình chuẩn đi chơi, ai ngờ bị bọn chúng bắt đi. May mà lần đầu tiên kinh nghiệm của bọn chúng chưa đủ mới để cho em linh hoạt tìm được cơ hội chạy trốn, hơn nữa không bị tra tấn. Em biết rõ dáng vẻ của một kẻ tình nghi, biết rõ có lẽ gã

đang ở đâu, cũng nhìn thấy được ảnh chụp và tên của những cô gái là nạn nhân tiếp theo... Hiện tại em nhắm mắt cũng có thể miêu tả được cảm giác bị bọn chúng nhốt trong phòng tối, em có thể nói ra chi tiết tỉ mỉ động tác ngôn ngữ của bọn chúng với tư cách là sát thủ liên hoàn tâm thần biến thái, đặc điểm cuộc sống được bày ra trong căn phòng và thói quen của bọn chúng... Cảnh sát còn có lý do gì không tin em, không đồng tình với em, không dựa vào hi vọng của em lập tức tổ chức truy đuổi hai gã tiềm ẩn sát thủ liên hoàn mạnh nhất?"

Chương 212: Ô Ngộ (Phần 26.1)

Nghe được Đàm Giáo nói, phản ứng đầu tiên của tôi là không được, cô ấy càng liên lụy sâu vào vụ án này càng nguy hiểm. Song trong lòng cũng mơ hồ có suy nghĩ, như vậy nhất định có thể thực hiện được.

Tôi suy nghĩ một chút, mở miệng: "Không được."
Cô ấy vốn đặc ý, hai mắt toả sáng, nghe được tôi nói thoáng ỉu xiu: "Tại sao?"

Tôi nói: "Lão Đinh rất khôn khéo, không nhất định tin tưởng lời em, ngược lại sẽ khiến em gặp phải phiền phức. Nếu bọn chúng biết sẽ không bỏ qua em. Anh không thể để cho em gặp phải nguy hiểm."

Ai biết nói xong những lời tự đáy lòng này, cô ấy lại bĩu môi: "Lại nữa rồi? Trước kia là sợ liên lụy đến em, rõ ràng trong lòng muốn nhưng không chịu ở bên em, đúng không? Ô Ngộ, em nói này tư tưởng chịu trách nhiệm của anh có cần phải nặng nề, chủ nghĩa anh hùng cá nhân như vậy không? Anh biết rõ em ra trận là cách tốt nhất. Hơn nữa em luôn ở bên anh trong hoàn cảnh nguy hiểm. Đã vậy mười lăm ngày sau em sẽ lại rời đi mà."

Tôi thoáng im lặng: "Em xác định mười lăm ngày sau chúng ta còn có thể trở về sao, chứ không phải thời gian đã tới điểm cuối cùng?"

Đàm Giáo khẽ gạt mình, nắm tay tôi: "Anh biết chúng ta sẽ trở về mà, bởi vì anh từng nói mọi thứ cũng nên có một điểm giới hạn. Ở bên trong cái hang kia."

Lời này khiến tôi im lặng.

Cô ấy dịu dàng nói: "Em đồng ý với anh, với tư cách là ánh mặt trời nhỏ của anh, trịnh trọng đồng ý với anh. Một khi gặp phải nguy hiểm và phiền phức sẽ lập tức đứt ra. Em không có gốc như vậy đâu. Hơn nữa chỉ cần lão Đinh tập kích bắt được bọn chúng, tin tức của em có bị lộ ra thì cũng đâu có nguy hiểm gì sau này?"

Cuối cùng tôi khẽ gật đầu.

Chỉ là tôi cảm thấy lần quay lại này hai chúng tôi còn quên thứ gì đó.

Việc này không nên chậm trễ, hai chúng tôi lập tức chuẩn bị đi đến Cục cảnh sát, nhưng Đàm Giáo nói trước đó cô ấy còn phải chuẩn bị một chút. Cô ấy lấy hành tây từ trong phòng bếp mẹ tôi bóc mấy miếng, rồi xoa lên mắt, nước mắt nhanh chóng tuôn ra, hốc mắt đỏ lên. Lại nhìn vào gương, vò tóc tán loạn, lau đi phấn trên mặt, lấy chút bụi từ bệ cửa sổ bôi lên mặt, làm ra bộ dạng bản thủ. Tôi nhìn, cô ấy lập tức quay mặt đi quát: "Không cho xem."

Tôi hơi bất đắc dĩ, vụ án vô nghiêm túc ác nghiệt, hiện tại cô ấy lại làm như chuyện nhà. Tuy vậy thực ra tôi đã hạ quyết tâm, nếu cảnh sát không tin cô ấy, tôi sẽ từ từ nói chuyện với lão Đinh. Tôi sẽ thẳng thắn thành khẩn tất cả vì để cho bọn họ tin tưởng sự tồn tại của sát thủ liên hoàn, ôm hết tất cả vào mình. Mà tại sao chúng tôi biết ư? Tôi sẽ nói hi vọng bọn họ bảo vệ người thông báo, đợi bắt được hung thủ sẽ nói rõ hơn.

Chỉ cần có thể bắt được bọn chúng, tất cả đều không quan trọng.

Bởi vì trong lòng tồn tại chủ ý này nên tôi cũng mặc Đàm Giáo dầy vò. Chỉ là khi cô ấy nói: "Em đi mua chút đồ." Khi quay về, trên đầu gối và khuỷu tay lại có thêm mấy vết máu, sau đó nhếch miệng cười với tôi: "Trên người không có chút vết thương nào, vậy thì quá giả." Rõ ràng là cố ý ngã dưới nhà đấy.

Tôi nắm cổ tay cô ấy: "Ai bảo em làm mình bị thương?"

Cô ấy nhe răng: "Nhẹ chút, đừng đụng vào miệng vết thương của em. Yên tâm, tuyệt đối không có lần sau, em cũng không phải cuồng ngược đãi. Có biết em phải dùng bao nhiêu dũng khí mới làm cho mình ngã không. Nếu có anh ở bên, em không nỡ ra tay. Aiz, cũng không biết có làm giống không, có thể gạt những cảnh sát già kia không."

Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt cô ấy lại sáng ngời kiên định, không hề hợp

với vẻ bề ngoài tùy tiện chút nào: "Đi thôi, A Ngộ, lúc này chúng ta đánh đòn phủ đầu, tống hai gã cầm thú kia vào ngục giam."

Chương 213: Ô Ngộ (Phần 26.2)

Tôi cũng chẳng cảm thấy hành động của Đàm Giảo là hồ đồ, cũng không thèm quan tâm chúng tôi có thành thật hay không. Bởi vì khi tôi nhớ tới Ô Diệu và các cô gái gặp phải đủ loại cảnh ngộ, tôi biết rõ việc chúng tôi đi đến Cục cảnh sát "hãm hại" có ý nghĩa quan trọng cỡ nào đối với tính mạng của các cô ấy.

Đàm Giảo cũng không cười nữa. Trên đường đi đến Cục cảnh sát, cô ấy kiểm tra cả người, sắc mặt yên tĩnh, thậm chí nhìn cô ấy còn có chút buồn bã bi thương. Tôi hỏi cô ấy: "Đang nghĩ gì thế?" Cô ấy đáp: "Thực ra, chỉ cần nghĩ đến cảnh ngộ của những cô gái kia, em chẳng cần tốn chút tâm tư nào mà cũng bị cảm động lây."

Tôi nghe vậy trong lòng chột dạ dằng.

Cô gái tôi yêu, toàn bộ thế giới này, cũng chỉ có cô ấy có thể cảm động lây với tôi.

Khi xe dừng lại tại cửa Cục, tôi nghiêng đầu hôn cô ấy. Chúng tôi hôn rất im lặng, cuối cùng cô ấy nhìn tôi, nói: "A Ngộ à, em sẽ tự mình kết thúc bất hạnh của anh." Tôi xoa tóc cô ấy: "Từ ngày gặp được em, bất hạnh của anh đã kết thúc rồi."

Một cảnh sát trẻ tuổi tiếp đón chúng tôi. Tôi biết rõ Đàm Giảo dễ dàng đối phó được với người như vậy. Quả nhiên sắc mặt cô ấy xám như tro tàn, trước đó đã bồi hành tây khiến cho nước mắt không ngừng rơi xuống: "Đồng chí cảnh sát, tôi muốn báo án... khuya hôm trước tôi bị người bắt cóc."

Tôi ôm vai cô ấy, không nói gì. Người cảnh sát lấp bắp kinh hãi: "Xảy ra chuyện gì?"

Đàm Giảo bắt đầu mô tả: "Khuya hôm trước, một mình tôi đến quán bar chơi, bạn trai tôi bận rộn công việc, không để ý đến tôi. Lúc quay về... là ở

con đường nhỏ cách nhà anh ấy không xa, có một người đàn ông tóm lấy tôi từ đằng sau, tôi không thấy mặt gã... Sau đó tôi bị mang vào trong phòng, có hai người..."

Người cảnh sát: "Hai người đàn ông?"

Đàm Giáo nghẹn ngào: "Hu hu... đúng vậy. Tôi thấy rõ mặt của một gã, còn gã kia thì không. Trong phòng kia có rất nhiều dao, còn có cả cửa... Bọn họ nói muốn từ từ tra tấn, giết tôi..."

Người cảnh sát trợn trừng mắt, nhìn tôi, tôi từ từ gật đầu, anh ta lại hỏi: "Vậy cô làm thế nào trốn được?"

Đàm Giáo hít một hơi: "Nhân lúc bọn họ không để ý. Hình như đây là lần đầu bọn họ làm như vậy, bọn họ còn tranh cãi nữa. Sáng hôm qua bọn họ uống say, cũng không buộc chặt dây thừng, tôi bò từ cửa sổ thoát ra." Nói xong cho người cảnh sát xem vết thương ở khuỷu tay.

Người cảnh sát trẻ tuổi vẫn là đáng vẻ sợ ngây người.

Đàm Giáo thả tay xuống: "Đồng chí cảnh sát, tôi là tác giả, trước kia chưa từng tới thành phố này. Lần này đến tìm bạn trai tôi lại gặp phải chuyện như vậy. Xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng rất đau khổ. Không biết độc giả trên mạng của tôi có lo lắng hay không... nhưng tôi nghĩ không thể để cho hai người kia nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, trên bàn bọn họ còn để ảnh chụp và tài liệu của mấy cô gái. Cho nên tôi cố lấy dũng khí, bất chấp nguy hiểm đến đây. Tôi nghĩ các anh nhất định sẽ bắt được bọn họ, nếu không bọn họ sẽ càng gây hại cho nhiều người, sẽ xảy ra án liên hoàn." Người cảnh sát trẻ tuổi tạm thời rời khỏi phòng thẩm vấn, Đàm Giáo cầm cốc trà lên nhấp một ngụm, sau đó dán vào ngực tôi, trợn mắt nhìn tôi như muốn hỏi: biểu hiện của em thế nào?

Cô ấy biểu hiện rất tốt, rất bình tĩnh, trật tự rõ ràng, thần thái tự nhiên. Không hổ là tác giả, trời sinh tư duy kín đáo, cho dù khi ở bên tôi thỉnh thoảng tinh nghịch như đứa trẻ, nhưng lúc này lại có thể dấu điếm được sắc mặt.

Chương 214: Ô Ngộ (Phần 26.3)

Tôi cúi đầu thoáng hôn cô ấy một cái, nói với giọng rất khẽ: "Rất lợi hại."

Cô ấy vùi mặt vào ngực tôi: "À... Em còn có thể lợi hại hơn nữa cơ, khó khăn còn ở người phía sau. Trên đời này khó khăn nhất chính là cảnh sát hình sự già chân chính."

Tôi biết cô ấy nói đúng, chỉ ôm sát cô ấy: "Đừng lo, có anh đây." Lúc cần thiết tôi sẽ ra tay chịu toàn bộ trách nhiệm.

Cô ấy lại nhỏ giọng: "Không, là lúc để cho anh biết được sự lợi hại của đại thần huyền nghi."

Tuy thế Đàm Giao quả thực không nói khoác, sau đó khi đối mặt với lão Đinh, cô ấy cũng ứng đối rất tự nhiên.

Cũng không bao lâu thì lão Đinh tới, theo sau là người cảnh sát trẻ tuổi vừa rồi và một người cảnh sát trung niên sắc mặt nặng nề.

Đó cũng không phải là lần đầu tiên tôi gặp lão Đinh, nhưng đối với ông đây lại là lần đầu. Vốn là sau khi Ô Diệu bị sát hại, tôi đến Cục cảnh sát tìm, ông luôn mang vẻ mặt gian nan vất vả, áy náy: "Ô Ngộ, chúng tôi luôn cố gắng, nhất định sẽ bắt được hăng." Dù là một lần nào đó tôi sụp đổ ở đồn cảnh sát, rộng to làm náo loạn chỉ trích cảnh sát không chịu trách nhiệm, ông cũng không cho thuộc hạ xua đuổi tôi, mà chỉ im lặng đưa tôi ra ngoài.

Đều đã là quá khứ rồi.

Lão Đinh trước mặt không phải là đội trưởng đội cảnh sát hình sự của một tháng sau hay mấy tháng sau mang đầy trách nhiệm, áy náy tra tấn. Ông khoảng hơn bốn mươi, dáng người trung bình, mặc áo jacket cũ,

nhưng vẻ mặt già trước tuổi, mặt vuông, trong ánh mắt lộ ra sự linh hoạt và buông lỏng.

Ông liếc tôi, tôi hơi rung động, cảm giác phức tạp mỉm cười. Ông gật đầu, nhìn về phía Đàm Giáo.

"Cô gái, từ từ nói lại từ đầu với tôi lần nữa." Lão Đinh ôn hoà nói, "Xảy ra chuyện gì?"

Đàm Giáo cũng nghiêm túc hơn, ánh mắt yếu đuối, lộ ra sự quật cường, thực ra đó đúng là bản tính của cô ấy, thuật lại lần nữa những lời vừa nói với người cảnh sát trẻ tuổi.

Ba người cảnh sát im lặng. Lão Đinh cầm điều thuốc, đột nhiên liếc tôi, tôi không biết ánh mắt ông có ý nghĩa gì hay là phát hiện ra gì, sau đó lại hỏi Đàm Giáo: "Bắt cô là kẻ nào, thấy rõ hình dạng sao?"

Đàm Giáo đáp: "Vốn không thấy rõ. Nhưng khi ở trong căn phòng đó, có một lần tôi giả vờ ngủ, nhìn thấy một người trong đó." Cô ấy hơi do dự, như là đang cố gắng nhớ lại, sau đó miêu tả lại.

Đây cũng là điều tôi đã sớm thương lượng tốt với Đàm Giáo, có thể để lộ ngoại hình Trần Tinh Kiến, nơi ở và tình huống, nhưng không thể nói rõ thân phận. Một là sợ cảnh sát nảy sinh lòng nghi ngờ, hai là hiện tại không có chứng cứ, nếu như bọn họ tìm Trần Tinh Kiến điều tra, đánh rần động cỏ, sao còn bắt được người thứ hai? Mục tiêu cuối cùng của chúng tôi là người thứ hai, kẻ chủ mưu kia.

Lão Đinh lại im lặng một lúc, hỏi: "Vậy đêm đó khi hắn bắt cô có từng nói điều gì, có hành động cụ thể gì, cô có thể cẩn thận nhớ lại không?"

Tôi cũng nhìn về phía Đàm Giáo, liên quan đến chi tiết tỉ mỉ. Điều này chúng tôi còn chưa kịp thương lượng và dự đoán đến.

Đàm Giảo thoáng yên lặng, mới lên tiếng: "Gã đội một chiếc mũ lưỡi trai, vành mũ hơi rộng, chạm vào gáy tôi. Tay của gã rất sạch, không có mùi gì khác thường. Lúc ấy tôi sợ tới mức ra sức liều mạng giãy dụa, nhưng gã rất khoẻ, cánh tay rắn chắc, tuyệt đối có tập thể hình. Gã có lẽ... thấp hơn bạn trai tôi nửa cái đầu. Lúc ấy gã..." Đàm Giảo nhắm mắt lại suy nghĩ, "Gã nói chuyện! Gã nói một câu, gã nói: bảo bối... bắt được em rồi. Đừng sợ, chúng tôi sẽ làm cho em thoải mái vui vẻ..."

Chương 215: Ô Ngộ (Phần 26.4)

Đàm Giảo nói xong cũng cúi đầu xuống, biết rõ cô ấy nói dối, trong lòng tôi đột nhiên lạnh buốt. Tôi biết đó là cô ấy phỏng đoán và tưởng tượng, suy luận đối với hung thủ và hiện trường xảy ra vụ án.

Trong mắt lão Đinh lần đầu tiên hiện lên chút ánh sáng. Bởi vì Đàm Giảo giả vờ vô tình nói ra những lời này, có lẽ là những chi tiết manh mối vô cùng quan trọng.

"Còn gì nữa không?" Lão Đinh vội hỏi: "Bọn họ còn nói gì, làm gì, suy nghĩ cần thận xem, cô gái."

Đàm Giảo lại làm ra vẻ mặt mờ mịt: "Cái gì khác ư?" Như là không biết trả lời thế nào.

Lão Đinh lập tức thay đổi cách hỏi cụ thể hơn: "Chỗ kia như thế nào? Cô còn nhớ nó ở đâu không?"

Đàm Giảo đáp: "Không biết, lúc tôi trốn trời còn chưa sáng, tôi sợ trời chết chạy thật lâu, mới gặp được chiếc taxi, gọi xe đi tìm Ô Ngộ."

Tôi lập tức nói: "Tôi tìm cô ấy cả đêm, lúc hừng đông vừa vặn về nhà nhìn thấy cô ấy chưa về, ai ngờ lại thấy cô ấy. Tôi hỏi tài xế, nói là xe chạy trên đường Bình An, nhưng hôm đó chúng tôi... không có lấy hoá đơn taxi."

Nhà Trần Tinh Kiến ở ngay gần đường Bình An. Mỗi câu nói của chúng tôi đều có dự tính cả.

Lão Đinh lập tức quay đầu nói với người cảnh sát hình sự trẻ tuổi: "Lập tức đi đến công ty taxi điều tra, từ đường Bình An buổi sáng hôm đó đến..."

địa chỉ nhà cậu?"

Tôi báo ra địa chỉ.

Đàm Giáo còn nói thêm: "Tôi ở đó cả một buổi tối. Một người khác luôn đứng rất xa, không thấy rõ dáng vẻ, nhưng gã từng nói qua mấy câu..."

Lão Đinh lập tức hỏi: "Nói gì?" Tôi cũng nhìn về phía Đàm Giáo.

Cô ấy nói: "Gã nói... gã nói người anh em, đừng gấp, từ từ sẽ đến, nhìn cô ta vừa cầu xin vừa kêu thảm thiết là chơi vui nhất. Lúc đó nhớ xem ánh mắt của cô ta, khi đó đôi mắt nhất định là đẹp nhất đấy.

Gã nói: chúng ta không phải đang hại cô ta, mà là đang giúp cô ta, cũng là tự giúp lấy chúng ta, cậu hiểu không?

Gã còn nói: cuối cùng đã bắt đầu, ngày mai, bắt đầu từ cô ta, cảnh sát không bắt được chúng ta đâu. Chúng ta dựa theo cách làm của một số cao thủ trong lịch sử, lưu loát một chút, cảnh sát không sờ nổi cái rắm đâu. Chờ khi bọn họ lấy được tinh thần, chúng ta đã rời khỏi Tô Châu mang theo vật kỷ niệm rồi.

Gã là tên điên. Hai người bọn chúng tuyệt đối là tên điên, biến thái. Đội trưởng Đinh, các ông nhất định phải bắt bọn chúng về trừng trị, không để cho làm hại những cô gái khác."

Sau đó Đàm Giáo còn "nhớ lại" ở chỗ đó "mắt thấy" một tờ giấy đầy tên, cùng một số ảnh chụp. Tên thì đã xác định, còn những ảnh kia chụp rất khéo, "chụp được" công việc, hoàn cảnh sinh hoạt của mấy người bị hại trong tương lai. Tôi nhìn thấy ánh sáng trong mắt lão Đinh, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc, nhanh chóng dặn dò cấp dưới đi làm gì đó.

Sau đó ông nói với chúng tôi: "Hai người qua phòng nghỉ chờ một chút, chúng tôi cần họp thảo luận tình hình này."

Đêm đã khuya, trong phòng nghỉ không có camera, cũng không có máy ghi âm, không có ai hết. Tôi và Đàm Giáo ngồi một lát, cô ấy thấp giọng hỏi:

"Bọn họ sẽ tin tưởng chúng ta chứ?"

Tôi đáp: "Sẽ."

Cô ấy lập tức lộ vẻ vui mừng: "Em biểu hiện tốt vậy sao?"

Tôi mỉm cười: "Đây chỉ là một phương diện. Nhiều khi người phán đoán người sẽ dựa vào bối cảnh. Em là tác giả nổi tiếng, anh học thạc sĩ, hoàn cảnh trong sạch, chúng ta không có lý do gì nói dối. Cho nên dù chuyện này đột ngột còn rất kinh hãi, nhưng ít nhất bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc."

Đàm Giáo tựa vào vai tôi: "Anh luôn lý trí tinh táo như vậy sao?"

Tôi nói: "Không phải."

Cô ấy mỉm cười: "Em cũng hiểu lần này có thể bắt được bọn họ rồi."

"Cảm ơn em." Tôi khẽ nói.

Cô ấy nhắm mắt lại, như là đã hết sức: "Không cần cảm ơn. Nhớ kỹ từ nay về sau trong cuộc đời của anh, thái dương thần quân vĩnh viễn ở cạnh anh."

Chương 216: Ô Ngộ (Phần 26.5)

Chúng tôi lặng lẽ ôm nhau một lát, cô ấy tựa vào ghế ngủ thiếp đi, tôi hỏi cảnh sát mượn chân đỡ cho cô ấy, sau đó đi ra ngoài hành lang hút thuốc.

Ánh sao lấp lánh phía chân trời, đèn đuốc dưới vãn phòng sáng trưng, bọn họ có lẽ vẫn còn đang bàn bạc. Chúng tôi cần sự giúp đỡ của cảnh sát, chỉ có bọn họ ra tay mới có thể bắt được sát thủ liên hoàn.

Không bao lâu thì một người đi lên, đúng là lão Đinh.

Tôi hút thuốc, yên tĩnh nhìn ông tới gần. Vẻ mặt ông bình thản, cầm điều thuốc, dừng bước bên tôi.

Hai chúng tôi im lặng trong chốc lát.

Lão Đinh nói: "Còn chưa tìm được người tài xế taxi kia."
Tôi không đáp.

Ông nói tiếp: "Nhưng bạn gái cậu nhìn thấy tài liệu và tên của mấy cô gái, chúng tôi đã thăm dò đối chiếu hai người. Kể cả người cô ấy nói ngày mai sẽ bị sát hại."

Trong lòng tôi khẽ động, không chắc ông đang nghĩ gì, chỉ nói: "Vậ thì thật tốt quá."

Lão Đinh rít một ngậm thuốc: "Tôi đã quyết định đêm mai hành động. Mai phục tại con đường Trần Ninh Mông về nhà. Nếu bọn chúng thực sự xuất hiện, sẽ bắt về Cục, triệt để tra khảo ngọn nguồn."

Trong lòng tôi như có thứ gì đó khẽ rung động bay lên, một lát sau chậm chạp chìm xuống, không thể nào ngăn cản được sự kích động, nhưng tôi không nói gì, chỉ nhìn về phía xa.

Lão Đình lại thoáng cười: "Nghe thấy tôi đưa ra quyết định này, có phải hai người rất vui không?"

Tôi nghiêng đầu nhìn ông, chạm vào ánh sáng trong mắt ông, tôi nói: "Đúng vậy. Tôi năm mơ cũng muốn bắt được hai người kia."

Lão Đình không nói gì, hít mấy hơi thuốc, nói tiếp: "Ô Ngô, người Tô Châu, học tập ở Bắc Kinh, thạc sĩ đại học nổi tiếng, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi không? Cảm giác hơi quen mắt?"

Tôi khẽ giật mình.

Ông hỏi: có phải đã gặp ở đâu rồi không?

Là trong tương lai.

Phải chăng lão Đình cũng có cảm giác mơ hồ đối với tương lai? Ông cũng chịu sự ảnh hưởng của dòng thời gian?

Giới hạn giữa quá khứ và tương lai có lẽ thật sự đang quấy nhiễu lẫn nhau, thế giới và con người xung quanh tôi và Đàm Giáo,

Trong lúc mơ hồ, tôi vẫn cảm thấy mình còn bỏ sót điều gì đó.

Sau đó khi tôi nghĩ lại mới phát hiện đêm đó chúng tôi thực sự quá muốn bắt bọn họ, cho nên có chút dấu hiệu vô cùng rõ ràng đã bị chúng tôi bỏ qua. Chúng tôi quá khát vọng ra tay, muốn chiếm thế chủ động.

Đối mặt với sự nghi ngờ của lão Đình, tôi nói: "Tôi là người Tô Châu, có lẽ trước kia đã từng gặp ở nơi nào đó rồi."

Ông dường như cũng hiểu được chỉ có giải thích này mới hợp lý, khẽ gật đầu. Một lát sau, đột nhiên lại nói: "Lời khai của bạn gái cậu có một đồng lỗ thủng, biết không?"

Tôi chấn động, rồi lại có cảm giác đã đoán được trước, nhìn ông nói: "Tôi không hiểu chú nói gì."

Lão Đình lại thoáng cười: "Cậu hiểu đấy. Hai cô cậu đều là người thông minh, cậu còn là thạc sĩ, sẽ càng thông minh hơn. Người đọc sách đều thông minh đến mức khiến những con người thô kệch như chúng tôi ghen ghét. Những cảnh sát khác có lẽ không hiểu, bởi vì lời khai của bạn gái cậu quá cụ thể, chân thật. Những thứ đó khiến người ta cảm thấy tuyệt đối chân thật, không phải bịa ra..."

Tôi hỏi: "Vậy chú còn nói có lỗ thủng gì?"

Lão Đình bí hiểm nói: "Lỗ thủng lớn nhất là quá hoàn mỹ, trùng hợp. Tất cả đều quá giống như thật. Cô ấy mới đến Tô Châu mấy ngày đã bị kẻ tình nghi theo dõi. Đã thế còn chú ý tới chiều cao, đặc điểm của kẻ tình nghi, nhớ kỹ mỗi câu nói, vậy mà lại may mắn trốn thoát. Tuy không nhớ rõ địa chỉ cụ thể, thực sự chỉ đưa ra được phạm vi đại khái, nhưng lại bắt gặp được tư liệu của nạn nhân về sau. Quả thực... tất cả đầy đủ hoàn mỹ, chỉ còn chờ cơ hội, thiếu chút nữa để cho chúng tôi bắt người thôi."

Lòng tôi từ từ trầm xuống: "Chú đã không tin, tại sao còn nói ngày mai muốn ra tay bắt người?"

Lão Đình rít một ngụm khói: "Đừng nóng, chàng trai, tôi còn chưa nói xong. Dù những điều cô cậu nói có thể hơi khó tin, nhưng tôi lại tin sự tồn tại của hai gã sát thủ kia rất có thể là thật, những thứ kia bạn gái cậu không bịa ra được. Hai cô cậu là thanh niên tốt, cũng không cần phải đến bịa đặt lừa gạt cảnh sát, gây phiền phức đúng không?"

Tuy không biết hai người còn che giấu gì, nhưng tôi tin vào mắt nhìn người của mình. Đôi mắt hai người đều bình thản sạch sẽ, đáng tin tưởng. Giống như cậu thậm chí mới quen đã cho tôi cảm giác thân thiết. Cho nên tôi bằng lòng mạo hiểm như vậy.

Còn có nguyên nhân này, chúng tôi đã làm cảnh sát hình sự nhiều năm, nhiều khi hiểu rõ trực giác còn quan trọng hơn so với phán đoán. Nói ra thì buồn cười, cũng không sợ nói với cậu điều này, tôi có cảm giác kì quái, vô cùng mãnh liệt, cảm thấy ngày mai nhất định phải đi, Nếu như không đi, tôi quả thực đứng ngồi không yên, sau này nhất định sẽ hối hận đến chết.

Nếu như hai tên súc sinh kia thực sự tồn tại, tôi nhất định phải bắt được bọn chúng. Dù dùng hết nửa đời sau cũng phải bắt được. Bởi vì tôi là cảnh sát hình sự."

Chương 217: Đàm Giảo (Phần 27.1)

Trên băng ghế trong phòng nghỉ ở đồn cảnh sát, tôi mơ màng, lúc mơ lúc tỉnh.

Tôi có một giấc mơ kì quái. Xung quanh toàn là nước bao phủ lấy tôi, còn có tuyết sáng choang. Đột nhiên có mấy cánh tay xuất hiện trên đỉnh đầu, lôi kéo, tìm kiếm tôi.

Cả người tôi đổ mồ hôi lạnh, đột nhiên tỉnh lại. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Ô Ngộ đi đến.

Tôi co người trong chăn nhìn anh.

Theo góc độ tâm lý học, mơ thấy tay người, đồng cỏ nguồn nước, bày răn các loại đều đại diện cho sự bất an và sợ hãi.

Hoá ra trong lòng tôi còn bất an hơn so với tưởng tượng.

Ô Ngộ phát hiện sắc mặt tôi, thò tay ôm lấy tôi, hỏi: "Gặp ác mộng à?" Tôi khẽ gật đầu, anh cúi đầu xuống, mặt dán vào tôi, bàn tay lạnh buốt mà quen thuộc. Sau đó râu từ cằm anh đâm vào mặt tôi. Dù sao anh cũng không được nghỉ ngơi tốt.

Tôi nói: "Cuối cùng đã có chút dáng vẻ thợ máy rồi đấy."

Anh hỏi: "Em thích anh như vậy sao?"

Tôi nhìn dáng vẻ hiện tại của anh, khuôn mặt sạch sẽ, dáng người cao lớn hơi gầy, áo phông quần âu, cường tráng nhưng không mất đi phong độ của người trí thức, thực ra càng gần với dáng vẻ nam thần hơn.

Tôi nói: "Em có được phép thích linh hồn anh của hiện tại, cộng với cơ thể một năm sau không?"

Ô Ngộ thoáng néo một cái lên mặt tôi: "Cô gái hư."

Lúc này là cảm giác gì ư? Cho dù đang lênh đênh trong không gian, cho dù mỗi ngày xoay người đều gắn ngụi vôi vàng, nhưng chỉ cần chúng tôi có thể ở bên nhau, dù cho xung quanh tràn đầy nguy hiểm, mỗi khắc đều ngọt ngào đấy. Đủ để khiến cho chúng tôi quên đi tất cả, chìm vào sự ngọt ngào chứa đựng cả đắng cay.

Sau đó chúng tôi về nhà đợi hai ngày một đêm.

Cảnh sát đã chuẩn bị sẵn sàng hành động, không cho phép chúng tôi nhúng tay vào. Tuy Ô Ngộ ngang bằng với một cảnh sát hình sự ưu tú, nhưng chúng tôi cũng sẽ không gây thêm phiền phức vào lúc này.

Ban ngày tôi và Ô Ngộ đến nhà hàng Trần Ninh Mông làm thuê. Không có gì kì lạ, cô gái vui vẻ trải qua cuộc sống bình thường. Hai người kia nhất định là sống trong khu vực này, bởi vì khi tôi tới đó đã cảm thấy địa hình quen thuộc. Ô Ngộ nói với tôi bởi vì chúng tôi đã từng đi qua nơi này, vụ án thứ ba của Hứa Tĩnh Miêu, quán bar chỉ cách một con phố.

Tin tức truyền đến vào rạng sáng ngày thứ ba. Ô Ngộ nhận được điện thoại của một người cảnh sát, bảo chúng tôi đến Cục ngay lập tức. Trong lòng tôi vô cùng bất an, cũng rất căng thẳng. Trên đường lái xe đến đó, Ô Ngộ luôn im lặng, nhưng tôi biết trong lòng anh không hề bình tĩnh chút nào, cái này gọi là ẩn chứa đau lòng.

Khi chúng tôi đi ngang qua văn phòng đội cảnh sát hình sự, có một số cảnh sát nhìn chúng tôi, ánh mắt bọn họ hơi kì quái, khiến tôi càng thêm bất an.

Lão Đình gặp chúng tôi ở văn phòng, trên bàn đặt gạt tàn thuốc đã có mấy đầu lọc, ông chịu cả đêm, hốc mắt đỏ bừng. Ông quan sát chúng tôi một lát, không nói chuyện.

Ô Ngộ hỏi: "Tình hình thế nào?"

Lão Đình nhìn chằm chằm chúng tôi: "Chúng tôi mai phục cả buổi con đường Trần Ninh Mông về nhà. Chờ cô ta đi qua, cô ta bình an trở về, chờ đến rạng sáng, không xảy ra bất cứ gì, không có bất cứ kẻ khả nghi nào."

Trong lòng tôi như có thứ gì đó âm âm rơi xuống. Tại sao có thể như vậy chứ? Tại sao bọn chúng thay đổi kế hoạch hành động?

Bất an mơ hồ chạy thẳng lên não.

Sắc mặt Ô Ngộ cũng trở nên rất khó coi, lập tức hỏi: "Các chú xác định? Có phải lúc mai phục làm kinh động đến bọn chúng không? Bọn chúng vô cùng cảnh giác. Có thể đã bỏ sót kẻ tình nghi nào không?"

Lão Đình mất hứng hất tay áo: "Không thể nào. Cậu đang nghi ngờ năng lực phá án của tôi sao. Các anh em của tôi làm rất cẩn thận, yên lặng không có chút tiếng động nào. Ai ngờ các người lại hại chúng tôi tay trắng, cậu nói xem làm thế nào đây? Còn cả cô nữa, cô gái, tác giả, cô nói xem lời khai của cô rốt cuộc có phải là bịa chuyện không, chúng tôi cần phải truy cứu một chút."

Chương 218: Đàm Giảo (Phần 27.2)

Tôi gần như là quả quyết nói: "Tôi không bịa chuyện! Tại sao tôi phải bịa chuyện lừa gạt các chú chứ? Ăn no rồi việc sao? Không, chuyện này không thể nào, bọn chúng nhất định sẽ gây án. Hiện tại không bắt được chờ đến khi bọn chúng thực sự giết hại những cô gái kia, các chú chạy gãy chân cũng không kịp, tất cả mọi người sẽ hối tiếc!" Tôi cũng không biết sao cảm xúc lại hơi kích động, hốc mắt cứ thế ướt nhoè. Lão Đinh nhìn tôi, nhất thời im lặng.

Sắc mặt Ô Ngộ hoàn toàn chùng xuống, anh nói: "Ngày mai. Lão Đinh, tôi cầu xin chú chờ thêm một ngày. Có lẽ là xảy ra chênh lệch ngoài ý muốn, mới khiến cho bọn chúng tối hôm qua không ra tay, nhưng bọn chúng tuyệt đối sẽ không bỏ dở chuyện phạm tội, bọn chúng sẽ lập tức bắt đầu. Xin hãy canh thêm một buổi tối nữa!"

Tôi và Ô Ngộ ngồi trong quán ăn gần đồn cảnh sát, trời đã sáng tỏ, bầu không khí trên đường hơi hã, thành phố yên lặng. Mới sáng ra trong quán không nhiều người lắm, ngoài chúng tôi ra chỉ có ba học sinh trung học.

Ô Ngộ lại hút thuốc rồi, tay đặt bên cạnh bàn, tôi hỏi anh muốn ăn gì uống gì, anh chỉ thản nhiên đáp mấy câu, dáng vẻ khó có thể tới gần.

Tôi để bát hoành thánh nóng tới trước mặt anh, anh liếc tôi, ánh mắt kia khiến người ta rung động cũng như đau lòng. Anh nói: "Em ăn trước đi."

Tôi đứng dậy bưng bát tới: "Nhường cái gì, anh ăn đi."

Anh ném đầu lọc thuốc lá xuống đất giẫm tắt, cầm lấy đĩa vùi đầu ăn. Vẫn là dáng vẻ người thợ máy của tôi, ăn như gió cuốn tràn đầy mùi vị đàn ông, không có chút nào nhã nhặn ra vẻ ta đây. Nhìn vậy trong lòng tôi cũng trở nên mềm mại, đồ ăn trong miệng cũng chẳng còn đắng chát nữa.

Không biết có phải do quán gần Cục mà mới ăn được nửa bát tôi đã no căng, cảm thấy hơi khó chịu. Anh đã sớm ăn xong, thấy thế hỏi: "Không ăn nổi nữa rồi à?" Tôi yên lặng gật đầu, anh kéo bát của tôi qua, cầm lấy ăn. Tôi nói: "Này em ăn rồi đấy, không sao chứ?"

Cuối cùng anh đã mỉm cười: "Có sao đâu? Em cho rằng anh sẽ lãng phí thức ăn sao?"

Cuối cùng tôi đã biết cảm giác hoàn toàn thích một người là như thế nào rồi. Dù là nhìn anh thế nào, trong mắt bạn vẫn là cảnh đẹp. Nhìn anh khó xử, không thể che giấu được cảm giác vui mừng trong lòng. Tất cả uế oải trong tôi dần quét sạch, không nhìn được cười.

Chờ anh ăn xong tính tiền, tôi chỉ cảm thấy trên người cả hai đều là hương vị khói lửa ấm áp, bàn tay được anh nắm lấy cũng rất nóng. Anh đã không còn sa sút, cũng không im lặng, giữa đôi lông mày anh tuấn là sự bình tĩnh dịu dàng. Anh không biết tôi yêu quý anh như vậy biết bao.

Đi mấy bước, tôi kéo lấy áo anh, anh quay đầu lại, tôi kiễng chân lên hôn anh.

Anh khẽ giật mình, dù sao chúng tôi cũng đang ở phố xá sầm uất, xung quanh toàn là người. Tôi chưa bao giờ to gan như thế, nhưng hôm nay tôi mặc kệ tất cả, cố chấp nhắm mắt hôn anh. Anh nhanh chóng ôm lấy tôi, gần như để mặt tôi vùi trong cánh tay.

Bên cạnh ánh mặt trời chiếu sáng, xe đến người đi, hơi nóng từ quán xá bốc lên, chủ quán bận rộn. Mấy học sinh trung học có lẽ đang nhìn chúng tôi.

Tôi cảm thấy thoải mái, cảm giác kia giống như thời gian dừng lại, lúc này chỉ có hai chúng tôi.

Lúc về đến nhà Ô Ngộ nhận được điện thoại. Giọng nói của người đó rất gấp, cũng rất cẩn thận: "Ô Ngộ, tôi là Tiểu Trương ở đội cảnh sát hình sự thành phố, ngày hôm qua chúng ta đã gặp nhau, là tôi tiếp đón hai người. Bên này phát hiện ra chút ít tình huống mới, đội trưởng Đinh bảo cậu lập tức tới ngay." Bên đầu kia ầm ĩ, tiếng nói cũng không quá rõ ràng.

Ô Ngộ lập tức đáp: "Tôi tới ngay."

Chương 219: Đàm Giảo (Phần 27.3)

Tôi hỏi: "Cần em đi cùng không?"

Ô Ngộ đáp: "Đội trưởng Đinh chỉ gọi mình anh, có lẽ có biến, em đi cũng không tiện. Ở nhà cũng an toàn hơn."

Tôi suy nghĩ quả thực mình đi cũng không giúp được gì, có lẽ bọn họ có phát hiện gì mới chẳng? Gật đầu: "VẬY anh chú ý an toàn."

Ô Ngộ đưa tôi đến dưới nhà rồi đi. Tôi lấy chìa khoá mở cửa, phát hiện mẹ anh không có nhà, chắc là ra ngoài mua thức ăn. Mấy ngày nay Ô Diệu ngủ với mẹ anh, cửa phòng mở, xem ra cô bé còn chưa dậy.

Tôi khẽ khàng đi vào nhà, lại nghe thấy tiếng rên của cô bé. Tôi đi tới cửa, nhỏ giọng hỏi: "Ô Diệu, em không sao chứ?"

Cả người con bé vùi trong chăn, tay vung lên mấy cái giữa không trung, như là muốn mở ra thứ gì đó. Sau đó lấy tay đè chặt đầu: "Không sao ạ... Đầu hơi đau, luôn cho rằng em đang nằm mơ."

Tôi đi vào, ngồi bên giường hỏi: "Mơ gì thế?"

Mặt cô bé hơi đỏ, tóc tai lộn xộn: "Em nói với chị nhé, thực sự rất kì quái, em nhìn thấy biển màu đỏ, sau đó em không ngừng bơi ở bên trong. Một mình em không bơi được đến điểm cuối, cũng không tìm thấy anh trai và mẹ, thật đáng sợ..."

Biển màu đỏ?

Trong lòng tôi thoáng run lên, đó là... gì thế? Lại nhìn mắt cô bé phát hiện còn có vệt nước mắt, chắc là lúc trong mơ vô cùng hoảng sợ bất lực.

Cảm thấy có dấu hiệu nào đó cách chúng tôi ngày càng gần. Từ khi chúng tôi tỉnh lại từ dòng thời gian này, cảm giác ấy đã bắt đầu rồi.

Tôi nói: "Đừng sợ, chị giúp em. Có muốn uống nước không?"

Cô bé lắc đầu, khí sắc xem ra không được tốt lắm, ánh mắt tràn đầy kinh hoàng. Tôi sờ lên đầu cô bé, phát hiện hơi nóng.

"Em sốt à?"

Ô Diệu: "A... Không thể nào."

"Chị đưa em đến bệnh viện."

Cô bé lập tức nói: "Không cần đâu... chỉ là chút bệnh vặt đi viện làm gì, anh em mà biết sẽ chê em yếu ớt. Uống nước là được rồi."

"Vậy không được." Tôi hỏi: "Trong nhà có thuốc không?"

Cô bé đáp: "Hình như không có thuốc hạ sốt."

Tôi rót cốc nước ấm cho cô bé: "Vậy chị xuống nhà mua, em ngoan ngoãn nằm, chị sẽ nhanh chóng về."

Ai ngờ lần chia tay này là lần cuối tôi nhìn thấy Ô Diệu ở không gian này.

Ngày đó, tôi chỉ nhớ rõ mình lo lắng đi ra ngoài, vừa lo cho Ô Diệu mắc bệnh, vừa suy nghĩ xem tại sao hai gã kia lại đột nhiên biến mất. Trong lòng không có suy đoán nào. Đi đến nơi nào, đi ngang qua người nào cũng không để ý, chỉ không ngừng tìm kiếm hiệu thuốc.

Mặt trời đã lên cao, trên đường cũng nhiều người. Tôi mua thuốc ở một hiệu nhỏ, lúc trở về đi tắt qua đường nhỏ, chỉ lơ mơ nhớ rõ con đường tắt rất hẹp, vách tường màu xám.

Không nghĩ tới tôi đụng vào một người, vô thức nói: "Xin lỗi." Người nọ không cao không thấp, không béo không gầy, ăn mặc cũng rất bình thường.

"Không sao, Đàm Giảo." Gã nói.

Tôi đột nhiên khẽ giật mình, không chỉ vì sự vui vẻ chứa đựng trong giọng nói của gã.

Tôi hoang mang ngáng đầu.

Trong nháy mắt cả người tôi rét run, muốn lùi lại nhưng đã không còn kịp.

Tôi nhìn xi-măng cục đá trên đường, cũng nhìn thấy vết bẩn trên tường. Gã đội chiếc mũ giống ngư dân, bóng dáng khuôn mặt mờ mờ không thấy rõ. Sau đó một bàn tay to che vào mặt tôi. Vào khoảnh khắc kia tôi chỉ cảm thấy cả mặt đều ngọt ngọt, há miệng muốn cắn bàn tay gã, đồng thời ra sức đẩy gã ra ngoài.

Tuy vậy hoàn toàn vô dụng, gã từ phía sau bắt được tôi, cả người tôi tựa như rơi vào trong một cái lưới to. Tôi bị gã kéo về sau, nhìn thấy hai chân giãy dụa giữa không trung.

Tôi vô cùng sợ, trong lúc đó có cảm giác kì quái, trong đầu, trong lỗ tai trống rỗng, giống như lúc này người đang giãy dụa là người khác chứ không phải mình.

Nước mắt tôi rơi xuống.

Gã dường như phát hiện, hạ giọng ghé sát vào bên tai tôi: "Bảo bối, đừng sợ! Tôi mang cô đi nơi thoải mái, mang cô đi bay..."

Trong lúc đó tôi có cảm giác nghẹt thở, dù mũi rõ ràng không hề bị che. Sự sợ hãi lên đến tột đỉnh, như thể dưới ánh mặt trời toát ra mạch nước ngầm màu đen, bỗng chốc nuốt chửng lấy tôi.

Có thứ gì đó nện vào đầu, mắt tôi nổ đom đóm, cảm thấy đầu từ từ chảy ra chất lỏng tanh tanh ẩm ướt. Sau đó mắt cũng bị bịt kín, không nhìn thấy gì nữa.

Bọn chúng thấy được tôi ở đâu?

Không tấn công Trần Ninh Mông.

Bởi vì mục tiêu sẵn bản thay đổi.

Lịch sử thay đổi rồi.

Chương 220: Ô Ngộ (Phần 27.1)

Nếu như ông trời cho tôi một cơ hội lựa chọn lần nữa, ngày đó tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi Đàm Giáo, lẻ loi một mình hành động.

Có lẽ chúng tôi đều quá khát vọng bắt được bọn chúng, cũng đã quen ở trong bẫy, biết trước ôm cây đợi thỏ. Dục vọng mãnh liệt che mờ đôi mắt của tôi, cho nên hoàn toàn không nghĩ tới đây đúng là một cái bẫy.

Một cái bẫy thiết kế riêng cho tôi và cô ấy.

Tôi lái xe đến Cục cảnh sát, nhưng ngày đó vốn dĩ không thể chạy đến được đó.

Hôm đó thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng, ánh mặt trời sáng rực. Tô Châu vẫn cứ rực rỡ như thế. Tôi rời nhà ngày càng xa, cũng cách Đàm Giáo ngày càng xa.

Lúc tôi vừa chạy nhanh đến chiếc cầu vượt tiếp theo, nhìn thấy bóng dáng cực giống Trần Tinh Kiến. Chiếc xe kia cũng giống y của gã, xuyên qua cửa xe, tôi nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế lái đội mũ giống ngư dân, chỗ ngồi phía sau mơ hồ có một cô gái.

Vào khoảnh khắc này trong lòng tôi tựa như có một trận lửa, im ắng thiêu đốt. Tôi đột nhiên thay đổi đi theo. Cái gì điện thoại của cảnh sát hình sự, giọng nói kia phải chăng chỉ là giống với của cảnh sát Tiểu Trương, hoàn toàn không có cơ hội nghĩ nữa.

Tôi đi theo tới một đầu hẻm, nhìn Trần Tinh Kiến xuống xe từ phía xa, kéo cô gái từ ghế sau xuống. Cô gái dường như đang giãy dụa chống cự, nhưng cách quá xa, không nghe rõ. Đang là buổi sáng, tuy chỗ này vắng vẻ,

nhưng bên cạnh tôi cũng có người đi đường, song họ chỉ ngẩng đầu nhìn một chút rồi thờ ơ rời đi.

Tôi cảm thấy trong lồng ngực mơ hồ nóng cháy quay cuồng. Tôi xuống xe, dán sát vào tường, nhanh chóng tới gần.

Rẽ vào trong hẻm, đã không còn thấy bóng người. Tôi từ từ đi về phía trước, nơi này là khu lâm viên cũ điển hình, đường tắt hẹp, bức tường cao ngất, như tiến vào một vực núi tĩnh mịch. Tay tôi chạm vào tường, lạnh buốt thô ráp. Hai bên có mấy gia đình, nhưng cửa đều đóng chặt. Tôi nhìn cuối hẻm, có quán cà phê mở cửa ở giữa, cửa ra vào che kín cây, còn có tiếng nhạc truyền đến, nhưng nhìn từ xa vẫn không thấy bóng dáng người.

Tôi đi đến cửa quán cà phê, bên trong không có một bóng người, còn phía sau tôi là hai ngõ nhỏ giao nhau, đi thẳng ra đường lớn.

Tôi biết rõ lúc này mình không tìm được sự giúp đỡ nào, đành phải một mình đi vào, vô cùng biết rõ có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng hoàn toàn không thèm để ý.

Tôi từ từ đi vào quán cà phê, sau quầy bar không có ai, có chút kì quái. Diện tích quán cà phê không lớn, nhiều nhất chỉ kê được năm sáu bàn, nhìn một phát là thấy hết.

Tiếng nhạc vẫn vang lên, mang phong cách heavy metal rock, giọng nam khàn khàn gào thét.

Tôi chú ý tới bên trái quầy bar có một đoạn cầu thang đi thông xuống dưới, cẩn thận lắng nghe, trong tiếng nhạc, phía dưới mơ hồ có tiếng động. Tôi rón rén đi qua, bên dưới thang rất tối, không nhìn thấy gì hết.

Tôi im lặng một giây, rồi đi xuống.

Phái dưới lẩn lộn, không có đèn, chỉ có ánh sáng từ trên mơ hồ chiếu xuống, chất đầy nguyên liệu nấu ăn, rau quả, đĩa nhạc, sạch vở. Tôi chậm rãi đi lên phía trước, nhìn thấy phía sau tấm rèm còn có một căn phòng nhỏ, bên trong hình như có một cô gái nằm trên giường.

Tôi đi qua, vén rèm lên, mặt cô gái úp xuống giường, tay chân bị trói chặt bằng dây thừng, quấn thành một hình dạng vô cùng quỷ dị, nhìn quần áo không phải là người vừa ở trên xe Trần Tinh Kiến sao? Tôi cảm thấy dòng khí nóng lạnh đan xen tràn vào lòng, định nâng cô gái lên khỏi giường thì cảm giác được phía sau có người.

Chương 221: Ô Ngộ (Phần 27.2)

Trong lòng tôi chùng xuống, không kịp nâng cô gái, phản xạ có điều kiện né tránh, chỉ nghe thấy một tiếng rầm vang lên, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy một cây gậy sắt nện vào vách tường bên cạnh.

Trần Tinh Kiến!

Trong nháy mắt tôi xoay người đánh về phía eo gã. Gã đã cởi mũ ra, lộ ra khuôn mặt sần có, trong tầng hầm lò mờ lộ ra khuôn mặt dữ tợn lạnh như băng. Gã bị tôi ôm lấy, đụng vào tường, lập tức không thể động đậy, nhưng cây gậy sắt trong tay lại đập về phía tôi lần nữa. Tôi đành buông gã ra, lùi sang bên tránh né.

Chúng tôi đánh tay đôi.

Tuy trên tay gã có vũ khí, nhưng vì hành động ngu ngốc nên gậy sắt chỉ suýt chạm được vào đầu tôi mấy lần. Mặc dù gã không giành được ưu thế, nhưng trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa quỷ dị, tâm trạng tôi chấn động.

Cuối cùng tôi đã tìm được khoảng trống, đâm thẳng vào ngực trái gã, gã bị đau sắc mặt trở nên khó coi, cây gậy sắt cũng lập tức rơi xuống, nhưng gã không phải là người đơn giản, đá thẳng vào bụng tôi, suýt chút nữa tôi đã ngồi ngậy đơ người không đứng dậy được.

Cuối cùng tôi vẫn nhanh hơn gã, trong lúc gã xoay người nhặt gậy sắt tôi nhanh chóng ngồi dậy, đánh lên đầu gã, gã bị đánh đến đầu óc choáng váng, nhất thời lung lay, trong lòng tôi nảy sinh sự ác độc, nhắc người gã đụng vào tường hai cái, cuối cùng người gã cũng mềm nhũn, tôi cũng thờ hồn hển, giống như một cảnh sát ép sát gã lên tường, quát: "Súc sinh, lập tức bắt mày vào ngục giam!"

Nhưng gã chả hề hoảng hốt chút nào, máu đầy cổ và mặt, lại cúi đầu xuống cười khanh khách.

Tôi hơi giật mình, chợt thấy không ổn, song đã không còn kịp rồi.

Tiếng gió và tiếng bước chân đồng thời tới gần, có một giọng nói khàn khàn vang lên đằng sau tôi: "Ô Ngô, là chúng tao muốn tiễn mày đến địa ngục!"

Là gã, người thứ hai. Cuối cùng gã đã xuất hiện rồi.

Có thứ gì đó đập mạnh vào gáy tôi, tôi nhìn thấy Trần Tinh Kiến xoay người lộ ra nụ cười âm u. Sau đó gáy tôi bị đập thêm cái nữa, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Đã có một thời gian rất lâu, tôi không còn gặp giấc mơ đau khổ không ngừng lặp đi lặp lại.

Lúc này, cảnh trong mơ lại dường như lún càng sâu. Căn nhà bừa bãi, trước mặt tôi sụp đổ; tôi không ngừng tìm kiếm bóng dáng con bé trong đồng hồ nát; lần lượt rời nhà đi đến cái tủ lạnh trong nhà hàng kia, nhìn thấy một thùng đầy máu, ngón tay mảnh khảnh của Ô Diệu trôi nổi...

Khi thì có lửa, khi thì có băng tuyết, cơ thể tôi không ngừng bị hành hạ, trong đầu hỗn loạn. Tôi lại nhìn thấy quá khứ và tương lai, những đoạn ngắn tan tác thành mảnh nhỏ. Nhìn thấy một mình tôi quỳ xuống trong núi tuyết, nhìn thấy lão Đinh ngồi sau đôn cảnh sát hút thuốc, đưa tay lau nước mắt dường như không hề tồn tại, nhìn thấy Đàm Giáo đi vào cửa hàng sửa chữa xe, khuôn mặt xinh đẹp khiến tâm can tôi đều nứt cả ra.

Còn cả khi chúng tôi ngồi trong cửa hàng, tôi nói với cô ấy, đừng rơi xuống cái hố của tôi. Qua một lát cô ấy cúi đầu nhìn tôi, trong đôi mắt kia

chỉ có duy nhất mặt trời của tôi, có ánh sao tôi khát vọng, cô ấy nói: anh phải ở bên em.

Thuyền đang xoay tròn chìm xuống dưới hồ. Nhện bò qua, bầy chim bay liệng, có người nhe răng cười trong bóng tối, cuối cùng tiếng thét âm ì chói tai làm kinh động đến màng nhĩ tôi.

"A Ngộ!"

Tôi vội vàng mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu nặng như chì, tất cả đều tràn đầy sự ngọt ngọt đau đớn. Tôi thấy rõ hoàn cảnh của chính mình.

Đây là nơi nào?

Xem ra là một tầng hầm u ám, xung quanh tro bụi bay lên. Trên đỉnh đầu tôi có cửa sổ chắn bằng thanh sắt, ánh nắng vô cùng sáng ngời rọi vào từ nơi ấy.

Chương 222: Ô Ngộ (Phần 27.3)

Tôi cúi đầu xuống, cảm thấy trên gáy và cổ đều dính dòng chất lỏng ẩm ướt, đó là máu, hai tay tôi bị trói chặt bằng dây thừng sau lưng, cột vào một chiếc ghế nặng, hai chân cũng giống như vậy.

Trong bóng tối đột nhiên có người cười một tiếng.

Tôi nghe ra tiếng kia, là của Trần Tinh Kiến. Gã từ trong bóng tối đi ra, vết thương trên mặt đã được băng bó, khuôn mặt vốn thanh tú cũng trở nên vụn vẹo, biểu cảm âm u lại hưng phấn.

Trong tay gã có dao găm sắc bén sáng như tuyết, không ngừng vuốt ve.

"Ô Ngộ, nghiên cứu sinh đại học Thanh Hoa, hiện tại vốn nên thực tập ở Bắc Kinh, không biết thế nào đột nhiên quay về Tô Châu. Mà nói xem tại sao lại xông vào chuyện của chúng tao, lại còn muốn bắt tao. Thế nhưng không nghĩ tới sẽ bị chúng tao bắt lấy nhỉ?"

Tâm trạng tôi chấn động, những suy đoán và bất an đều đã hoá thành sự thật. Với sự cẩn thận khôn khéo của lão Đinh tuyệt đối sẽ không để lộ tin tức, nhưng bọn chúng lại biết được sự hiện diện của tôi, tất cả mọi chuyện đến ngày hôm nay đều là cái bẫy đã sớm được thiết lập, kể cả chuyện bọn chúng không giữ nguyên kế hoạch đi tấn công nạn nhân đầu tiên Trần Ninh Mông.

Khí lạnh dâng tràn, tôi ngẩng đầu, hỏi: "Các người biết từ lúc nào?"
Trần Tinh Kiến cười: "Nói cho mày biết cũng không sao, dù sao mày vĩnh viễn không thể chạy thoát khỏi đây giống như những cô gái kia. Mấy hôm

trước, rất kì quái, khi tao và hãn... quyết định hành động lại thấy được một số hình ảnh kì quái, hoàn toàn giống như ảo giác."

Gã tới gần, túm lấy cổ áo tôi: "Tao nhìn thấy mày khiến tao buông tay ở trong con ngõ kia, cũng chứng kiến cả người tao nằm trong vũng máu ở trường đại học kia, hãn bị ép nổ súng với tao, cũng không thể uống phí cả hai người... Mày nói xem, tất cả những điều này nên trách ai? Ô Ngô? Ô Ngô và Đàm Giáo xen vào việc của người khác? Không biết xuất hiện từ đâu lại biết được suy nghĩ trong lòng chúng tao, biết rõ được kế hoạch của hai con quái vật chúng tao!"

Nghe gã nhắc đến tên Đàm Giáo, tim tôi như bị quất một cái, nhưng tôi nhẫn nại, tự giễu cười.

Lần này sau khi chúng tôi tỉnh lại, mẹ tôi và Ô Diệu đều bảo là chúng tôi đến từ mấy hôm trước, hai người không có chút ấn tượng nào đối với chuyện xảy ra trong mười lăm ngày sau. Còn lão Đinh nhìn thấy tôi lại có cảm giác quen thuộc, thậm chí đối với vụ án này còn có dự cảm mãnh liệt nào đó...

Cho nên bọn chúng cũng cảm nhận được sao?

Vòng xoáy thời gian từ hai hướng kia đã đến gần với giao điểm, dòng thời gian quấn quanh lan đến mỗi người bên cạnh chúng tôi rồi, kể cả hung thủ. Tôi và Đàm Giáo cho rằng có thể biết trước, tiếp tục bố trí bẫy, ai ngờ lại sập bẫy của bọn chúng. Lần này ông trời đã cùng sắp đặt cho chúng tôi.

Tôi trúng bẫy, còn Đàm Giáo thì sao?

Trong lúc tôi im lặng giật mình, Trần Tinh Kiến dường như không hài lòng với phản ứng của tôi, có lẽ là cũng không giống như gã mong muốn. Sau đó gã tiến gần hơn, con dao kia đâm thẳng vào đầu vai tôi. Tôi kêu lên một tiếng, cảm thấy máu chảy đau đớn. Gã đặc ý bắt đầu từ từ dịch chuyển dao găm, còn tôi không ngăn được cả người run rẩy.

"Ha ha..." Gã cười nói, "Hiện tại sợ rồi? Biết rõ mình đã chọn vào người nào rồi?"

"Người nào?" Tôi thở hỗn hển cười, "Hai thằng... phế vật." Tôi nhớ tới những lời Đàm Giảo từng nói, cô ấy có đủ loại đánh giá và suy đoán đối với sát thủ liên hoàn tâm thần. Trong lúc đó vết thương dường như chẳng hề đau đớn, sự sợ hãi mơ hồ cũng biến mất, chỉ còn lại bình tĩnh miệt thị.

Tôi nói: "Thực ra... các người vô cùng nhát gan nhu nhược... chỉ dám ra tay đối với phụ nữ... đạt được cảm giác thành tựu từ quá trình âm u dơ bẩn... Nhưng sau đó trong lòng vẫn trống rỗng, càng giãy dụa... càng sa đoạ... Thật buồn cười, đáng thương..."

Chương 223: Ô Ngộ (Phần 27.4)

Trần Tinh Kiến trợn to mắt, sắc mặt cũng thay đổi: "Mày nói bậy bạ gì đó? Hiện tại người phải chết là mày!" Còn chưa nói dứt lời đã rút dao găm ra, cười dữ tợn, đâm vào bắp đùi tôi nhiều nhất.

Tôi đau đến mức cả người run rẩy, gục đầu xuống, nếu không phải được cột vào ghế thì đã ngã xuống rồi. Kì quái là trong lúc ý thức và ý chí sắp sụp đổ, tôi lại nghe thấy rõ tiếng máu do gã đâm tới, còn cả từng giọt máu rơi xuống mặt đất. Tách tách, tách tách, rất khẽ. Như thế tôi trụ trước đến nay ra sức liều mạng đi về phía trước, ra sức cố gắng, rồi tính mạng lại bị vận mệnh không ngừng kéo xuống.

Tôi nghĩ hôm nay mình có khả năng không thoát ra được rồi.

Đã tới điểm cuối rồi.

Không ai biết tôi ở đâu, không có người nào đến cứu tôi. Cách thời gian chúng tôi quay về đầu kia còn mấy ngày nữa, kì tích sẽ không xuất hiện.

Sợ rằng đã ở giữa kì tích rồi, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có kì tích.

Hoá ra tôi không có cách nào đi đến cuối cùng với Đàm Giảo và Ô Diệu. Tôi sẽ chết trong tầng hầm ngột ngạt này sao? Cô ấy sẽ một mình quay trở lại cái hang kia, trở lại thuyền; cô ấy sẽ nhớ tôi, tôi biết rõ cô ấy sẽ vậy, cô ấy sẽ đau khổ, cuối cùng tôi vẫn phụ lòng cô ấy. Còn Ô Diệu và mẹ tôi cũng sẽ tiến về vận mệnh phía trước sao?

Từng lời cô ấy nói đã ứng nghiệm.

Khi mây đen gặp trăng sáng, mây tan không thấy trăng đâu?
Trần Tinh Kiến lại đâm một dao vào người tôi.

Trong thế giới mơ hồ mà đầy máu, tôi nghe thấy tiếng Trần Tinh Kiến tựa như rất gần mà cũng rất xa, gã hỏi: "Muốn biết vợ mày hiện tại thế nào sao?"

Tôi nghe thấy mình trả lời: "Cô ấy thế nào?"

Gã nói: "Mày không phát hiện hần không ở đây sao?"

Tôi không đáp.

Trần Tinh Kiến cười: "Hiện tại hần đang ở với vợ mày."

Tôi im lặng một lát, nghe thấy giọng nói khàn đặc của mình: "Mày nói cái gì? Tao... nghe không rõ."

Trần Tinh Kiến dường như không hề kiến nhân chút nào, lại dí sát vào, nhả từng từ bên tai tôi: "Hiện tại hần đang ở với vợ mày."

Tôi ngẩng đầu, dùng trán không ngừng đập về phía cái bóng mơ hồ kia, có lẽ gã cho rằng tôi đã hấp hối, hoàn toàn không phòng bị, bị đập ngã xuống đất. Tôi đứng dậy kéo lấy ghế, vào khoảnh khắc này chỉ cảm thấy gân cốt toàn thân như đứt lìa, cơn đau nhức khiến cơ thể chết lặng. Thực ra tôi đã lập tức ngã xuống, song cái ghế cũng đồng thời rơi vào người gã, gã phát ra tiếng rên đau đớn. Con dao kia đã rời khỏi tay gã.

Tôi ngược đôi mắt thắm đầy máu, nhìn gã, mỉm cười. Còn tôi cuối cùng đã nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt gã, gã muốn lùi lại, nhưng bị ghế giữ, không thể động đậy.

"Tao sẽ quay về bên cạnh Đàm Giáo." Tôi nói với gã cũng là nói với chính mình. Là mê sảng khi ý thức gần như mơ hồ cũng là lời thề quyết tâm.

Cô ấy cũng từng nói bởi vì khi mây đen gặp trăng sáng, mây sẫm trắng cầu gì hơn.

Cô gái kia đã giao toàn bộ tính mạng, tình yêu và chờ đợi cho tôi. Tôi không thể chết, sao tôi có thể chết ở chỗ này chứ? Đời này sao cô ấy sống được.

Không ai có thể giết tôi, tôi sẽ không chết trong tầng hầm âm u này, sẽ không chết vào một năm trước. Tôi phải quay lại bên cạnh Đàm Giáo, cho dù người đầy thương tích cũng phải quay về bên cô ấy. Tôi còn muốn gặp cô ấy vào một năm sau, dù cô ấy đi đến ngõ nhỏ, từ đó dây dưa không ngắt với tôi. Đời này không ai có thể khiến cho chúng tôi chia lìa.

Chương 224: Đàm Giảo (Phần 28.1)

Tôi thực sự vô cùng sợ hãi.

Xuyên qua cửa sổ, tôi nhìn thấy rừng cây xanh biếc, không có chút tiếng người, chỉ có tiếng chim hót. Trên núi có lẽ là vừa mới mưa, lá cây đều là màu xanh ẩm ướt, bầu trời hơi âm u, thời tiết hoàn toàn khác biệt với trong thành phố.

Người kia mang tôi tới nơi nào?

Ở bên trong thành thị phồn hoa, gã có thể nhanh chóng im ắng đưa tôi ra khỏi đó đến nơi vắng vẻ này, tuyệt đối là người kín đáo, cẩn thận, quyết đoán.

Đây là một căn phòng tương đối sạch sẽ, nhìn theo độ cao của mây từ ngoài cửa sổ phán đoán có lẽ là vị trí chếch xuống sườn núi. Căn phòng rất cũ kỹ, chiếc bàn rách nát, có lẽ là bỏ hoang đã lâu. Loại người như bọn gã giống như chuột cũng giống như mèo, giỏi săn bắt và cả cơ hội chạy thực mạng.

Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, trong lòng tôi có chút tự giễu, tôi đi phân tích người khác, nhưng hiện tại tôi lại trở thành con mồi.

Tôi nằm trên một chiếc giường lót ván gỗ nhỏ, hay tay bị trói chặt bằng dây thừng, dựa vào sức của tôi hoàn toàn không có cách nào cởi bỏ. Đời này tôi chưa từng có cảm giác như vậy, xung quanh vô cùng yên tĩnh, mọi thứ đều rất yên ắng, nhưng sự sợ hãi như thủy triều lan tràn từ ngón chân kẽ hở của tôi đến bắp chân, đùi, bụng, ngực, cổ, da đầu...

Tôi đột nhiên nhớ tới một câu Ô Ngộ từng nói:

Chỉ có khi chuyện xảy ra trên người mình mới biết được vĩnh viễn không

có ngày chấm dứt.

Tôi không có cách nào tưởng tượng được sắp xảy ra chuyện gì, tôi tràn ngập khát vọng kì tích xảy ra, Ô Ngô sẽ đến cứu tôi. Tuy vậy trong lòng lại biết khả năng này cực kì nhỏ, anh làm sao tìm được tôi chứ? Ra sức đè ép sự sợ hãi xuống và không từ bỏ khát vọng về khả năng yếu ớt, đan xen giày vò lòng tôi. Tôi ra sức nhịn xuống không khóc. Không thể khóc bởi vì vừa khóc chỉ sợ là điều người kia muốn nhìn thấy, gã sẽ càng hưng phấn, vui vẻ, tôi càng thêm thê thảm.

Chỉ là đời này, tôi chưa có lúc nào muốn về nhà như thế này, muốn quay về cuộc sống yên bình với thợ sửa chữa Ô Ngô, muốn quay về bên cạnh cha mẹ tôi. Tôi đột nhiên cảm nhận được Ô Diệu của tương lai, còn cả đám cô gái bị sát hại, khi rơi vào hoàn cảnh này, bọn họ bất lực mà yếu ớt như thế nào.

Là những gã kia, bọn chúng phạm tội mất nhân tính, làm nhục, huỷ hoại cảm xúc của người khác.

Cuối cùng nước mắt tôi vẫn chảy xuống.

Như thể chờ thời khác này, chờ tâm trạng tôi sụp đổ, két một tiếng cửa phòng mở ra, một người đàn ông đi vào. Cả người tôi run rẩy.

Trời âm u, khuất bóng, gã đội chiếc mũ rất rộng, vì thế không thể thấy rõ được mặt, chỉ thấy được cái cằm trắng nõn. Trên mặt và cổ mơ hồ có vết sẹo, nhưng không thấy rõ. Từ trong đám đông sẽ không thể nào nhận ra hình dạng của gã. Dáng người trung bình, gầy gò, cường tráng, trên người vô cùng giống với Trần Tinh Kiến, nhưng tôi biết rõ gã là một người khác, thâm trầm hơn và xấu xa hơn.

Gã đến gần chiếc giường, cúi đầu, không thấy rõ mặt. Đột nhiên gã vươn tay, giày của tôi đã sớm bị tháo ra. Gã sờ chân tôi, sờ từng ngón một, động tác rất khẽ, gần như dịu dàng, khiến cho từ ngón chân đến bẹn tôi cứng ngắt.

Gã sờ một lát, như thể đắm chìm trong thế giới của riêng mình, sau đó ngồi xuống cuối giường.

Gã không nói lời nào, tôi cũng không lên tiếng. Ngoài cửa sổ yên tĩnh, ngay cả chim đã bay đi xa.

Trong lòng tôi đột nhiên bình tĩnh trở lại, nói là bình tĩnh chi bằng nói là lộ ra sự lạnh lẽo quật cường thì đúng hơn.

Chương 225: Đàm Giảo (Phần 28.2)

Gã muốn hại tôi, muốn tôi trở thành con mồi tra tấn, còn trong lòng tôi dần có một giọng nói vang lên: đừng khuất phục, đừng cầu xin tha thứ, đừng chấp nhận thua như vậy.

Tôi hận nhất, hiểu rõ nhất, xem thường nhất loại người nhận thua.

Vì thế tôi không ngừng nhích người lên, nước mắt cũng đã ngừng lại, nhìn sự trống rỗng trước mắt, không nói lời nào. Còn gã vô cùng kiên nhẫn, rút điều thuốc trong túi ra hút. Trong lòng tôi khẽ động, con mắt liếc về phía gã đang ngậm thuốc, còn cả khói thuốc. Ai ngờ gã hút xong, bỏ hết đầu lọc và tàn thuốc vào trong một túi nilon, nhét vào túi. Gã cúi đầu, tôi nhìn thấy sự vui vẻ như có như không ở khoé môi gã.

Trong lòng tôi chùng xuống.

Cuối cùng gã đã lên tiếng: "Đàm Giảo, Ô Ngộ đã ở trong tay chúng tôi rồi."

Tôi nhìn gã cúi xuống bên cạnh ghế, đeo găng tay, không nhìn ra được chút manh mối nào. Rất nhiều manh mối như là nhánh cây lộn xộn, im ắng giao nhau trong đầu sau đó bẽ gãy, tiếng bẽ gãy thanh thúy vô tình.

Mẹ Ô Ngộ và em gái đột nhiên có ấn tượng mơ hồ đối với chuyện nửa tháng sau.

Quá khứ và tương lai đã mơ hồ.

Đội trưởng Đinh chính là dự cảm.

Ô Diệu nói thấy mình bơi trong biển đỏ. Màu đỏ giống như máu, cô bé thấy mình trôi nổi.

Còn cả gã tội phạm trước mặt, gã gọi chính xác tên của tôi và Ô Ngộ. Nếu như gã nói thật thì Ô Ngộ cũng đã rơi vào bẫy của bọn chúng.

Từ khi tôi và Ô Ngộ vượt thời gian đến nay còn chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm thế này.

Tôi im lặng trong chốc lát, mỉm cười: "Không thể nào. Anh ấy thông minh lại cảnh giác, các người không bắt được anh ấy. Anh ấy cũng không phải là tôi." Giọng nói của tôi đã không còn hoảng hốt, cũng không mĩa mai, chỉ giống như người bình thường kể lại sự thật. Tôi nghĩ có lẽ gã sẽ mắc bẫy, bệnh tâm thần biến thái thỉnh thoảng tựa như đứa bé, không cần bạn e sợ hay mềm lòng, gã càng khát vọng bạn đối xử với gã như người bình thường hơn.

Gã nói: "Tôi lừa cô làm gì?"

Tôi nói: "Anh muốn làm tôi sợ sao? Nhưng chuyện này thực sự không có khả năng." Tôi cũng muốn lấy thêm được tin tức từ trong miệng gã.

Ai ngờ gã chỉ mỉm cười nói: "Đợi cô thấy anh ta chỉ còn lại xương cốt sẽ tin."

Chỉ một câu thôi khiến cho cả trái tim tôi như rơi vào hầm băng, ra sức nhịn xuống, không tin, trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt tươi cười của Ô Ngộ, dáng vẻ anh cúi đầu hút thuốc lá, anh ôm tôi nằm trên giường.

Nếu như Ô Ngộ cứ thế mất đi, vậy đời này tôi còn gì phải sợ hãi nữa?
Tôi từ từ mỉm cười, nhắm mắt lại, không nhìn gã, cũng không nói chuyện. Tôi tựa như nằm trên núi băng trong biển lửa, tôi biết rõ mỗi một khúc xương, giọt máu đều tràn ngập nguy cơ, nhưng tôi biết phải nhịn, phải tin

tưởng vững chắc. Tôi không thể chịu thua, nếu không tôi sẽ biến thành một đồng máu thịt gã tra tấn, sụp đổ đúng như ý đồ của gã.

Một lát sau, tôi lại cảm thấy tay gã chạm vào chân tôi. Tôi hơi run lên, lại bị gã nắm chặt. Móng tay gã từ từ lướt qua mu bàn chân tôi.

Sau đó tay gã đi thẳng lên trên, từ từ trượt đến lưng tôi. Rất chậm chậm chạm vào, mang theo tình dục sao? Vừa có lại giống như không. Tôi cũng sắp không chịu nổi nữa rồi, đột nhiên mở mắt ra. Ai ngờ gã đã sớm biết được, một bàn tay đột nhiên đè xuống che lấy mặt tôi. Vì thế tôi không thấy được gì, chỉ có thể ngửi thấy mùi nhựa từ găng tay của gã, còn cả cảm nhận mềm mại kia.

Tôi cảm nhận được gã cúi người, hơi thở ở ngay bên cạnh tôi.

Chương 226: Đàm Giảo (Phần 28.3)

Gã nói: "Thực ra... tôi luôn rất ngạc nhiên với một chuyện, nếu con người bị chém ngang, liệu còn có thể sống hay không. Có lẽ là vẫn sống đấy, cô xem những bộ phim truyền hình kia ấy, người bị chém thành hai đoạn vẫn còn có thể bò được, thậm chí có người còn chụp được tấm ảnh quý giá. Chúng ta có nên thử không? Quá trình có thể sẽ hơi chậm, có thể cô sẽ tương đối đau. Cô có thể ra sức hét, xung quanh đây không có người. Nếu tiếng thực sự lớn, tôi sẽ che miệng cô lại. Nhưng thực sự không có người tới cứu cô đâu. Lúc Ô Ngộ sắp chết, tôi sẽ để cho anh ta nhìn một chút hình dạng này của cô, cô cảm thấy thế nào? Nhìn thấy cô gái mình thích, chỉ còn một nửa nằm lý trên giường. Cô nói xem anh ta sẽ có cảm giác gì? Anh ta có bị dọa bỏ chạy hay không? Nhưng tôi cam đoan với cô, anh ta cũng sẽ không tốt hơn cô chút nào đâu."

Tôi cảm thấy mỗi giọt máu trong cơ thể run lên, tôi như cảm giác được phần eo có khí lạnh không tốt vờn quanh. Cuối cùng tôi không ngăn được nước mắt chảy xuống, toàn bộ đều chảy vào tay gã. Tôi đột nhiên có xúc động mãnh liệt, muốn cầu xin gã bỏ qua cho mình, đừng đối xử với tôi như vậy. Tuy thế tôi vẫn chịu đựng, tôi vô cùng sợ hãi đến mức không thở nổi, em rất sợ, Ô Ngộ, em sợ lắm.

A Ngộ, anh ở đâu? Có phải cũng đang chịu khổ không? Em nên làm thế nào đây?

Em rơi vào địa ngục rồi. Từ nay về sau rơi vào địa ngục hắc ám khôn cùng.

A Ngộ, em thực sự rất sợ.

Gã dời tay, nhưng tôi đã chẳng còn nhìn rõ dáng vẻ của hắn nữa, bởi vì qua làn nước mắt mơ hồ, tôi nghe thấy tiếng mình nức nở trong căn phòng trống rỗng này.

Gã đi khỏi nhà gỗ, nói đi lấy dụng cụ. Tôi không ngừng khóc, gã đã khiến tôi đối diện với nỗi sợ hãi nhất trong lòng. Tôi luôn tự cho là mình thông minh linh hoạt, còn từng đọc thuộc lòng tài liệu tâm lý tội phạm, mỗi lần tôi đều kích động muốn ở bên Ô Ngộ bắt hung thủ. Song hoá ra thực sự khi rơi vào đầu mình, tôi cũng không khác gì với những cô gái kia. Gã sẽ huỷ hoại, chà đạp tôi, còn tôi ngoài sợ hãi ra thì từ nay về sau không có cách nào thoát khỏi gã.

Một lát sau, gã quay trở lại, tiếng động rất lớn, kéo theo một cái hòm. Tôi đoán gã giấu dụng cụ ở trong căn phòng nhỏ phía sau hoặc là để lên xe.

Nước mắt tôi đã ngừng lại.

Gã cầm lấy cửa đi đến trước mặt tôi, tôi phát hiện gã đeo mặt nạ đen sì, không có bất cứ hình vẽ nào, như thể muốn che kín hết ngũ quan. Tôi cũng nhìn thấy phía sau tai gã, trên cổ có một vết sẹo vô cùng khó coi. Từ câu nói đầu tiên của gã với tôi đã rất khàn, không biết là do bẩm sinh hay là cố ý giấu diếm. Gã bộc lộ toàn bộ dự vọng trước mặt nạn nhân, nhưng lại thực sự che giấu bản thân chân thật.

Tôi hỏi: "Sợ hãi đối mặt với nạn nhân như vậy sao?"

Gã cầm cửa, nói: "Cái gì?"

Tôi nói tiếp: "Thực ra chả có gì khác biệt."

Gã nhìn tôi không nói lời nào, đôi mắt đen kịt sau mặt nạ yên lặng.

Tôi nói: "Cho dù anh giết tôi, tách rời tôi, hay là giết thêm nhiều người nữa, anh cũng sẽ chả có gì khác biệt. Trong lòng anh vẫn sẽ trống rỗng, thứ anh muốn chưa bao giờ đạt được; khiến cho người ta sợ hãi chẳng qua vốn là nỗi sợ hãi của anh. Vô dụng thôi, một khi đã bắt đầu con đường này rồi, anh sẽ không dừng lại được, cuối cùng vẫn không có cách nào để sống bình thường. Rốt cuộc anh vẫn sẽ bị cảnh sát bắt, đời này đều bị huỷ hoại. Anh bỏ cửa xuống, tất cả vẫn còn kíp, tôi không nhìn thấy mặt anh, cũng không

có ai thấy anh, nhận được ra anh. Anh vẫn còn có thể quay lại cuộc sống yên ổn."

Gã im lặng một lát, mỉm cười, nói: "Đây đúng là lần đầu tiên của tao, nếu như không tính những thứ mơ hồ nhìn thấy trong tương lai kia. Nhưng không thử thì sao biết được? Nói thật cô rất đặc biệt, hoàn toàn không giống như tôi tưởng tượng. Tôi không muốn giết cô, nhưng cô thể hiện quá hiểu rõ tôi, giống như muốn biết gì đó. Vậy cô cũng nên biết tôi không có cách nào, tôi đã suy nghĩ kỹ chuyện này trong nhiều năm, tôi đã không còn quay lại được nữa rồi."

Gã từ từ hạ cửa xuống, trời hè ăn mặc mỏng mảnh, răng cửa lạnh buốt chạm vào da tôi.

Chương 227: Đàm Giảo (Phần 28.4)

Tôi thật sự cho rằng bản thân cứ thế chết đi, hoặc là sống không bằng chết.

Lúc gã hạ cửa xuống, khoé miệng thu lại nụ cười, sự căng thẳng rất nhỏ cũng không ngăn được sự run rẩy trong toàn thân tôi.

Gió ngoài cửa sổ ngừng lại, cây ngừng lay, chim cách xa. Trong núi sâu không có bóng dáng người.

Sau đó tôi và gã mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ ô tô, cả hai đều khẽ giật mình. Tôi rất sợ đây chỉ là có người ngẫu nhiên đi ngang qua, sợ chiếc xe kia đi qua mà không dừng lại. Tôi há mồm muốn kêu cứu, nhưng động tác của gã nhanh hơn so với tôi, lấy tay bịt miệng tôi lại. Tôi ra sức giãy dụa, đá vào bụng gã, nhưng dù gã không quá cao lớn, thì vẫn cường tráng, dường như không có việc gì, tay kia đè lại chân tôi, sau đó cơ thể áp xuống, gần như che phủ toàn bộ người tôi, không thể phát ra chút tiếng động nào.

Đây chắc chắn là thời khắc tuyệt vọng nhất trong cuộc đời tôi, tôi nghe thấy có tiếng xe tới gần, song nghe thấy xe lại rời đi, nước mắt của tôi chảy xuống, tôi gần như bộc phát ra sức lực lớn nhất đời này khiến gã cũng phải ra sức áp chế. Gã cách bờ môi tôi không xa, mỉm cười, nhưng gò má ần ần có mồ hôi.

Tiếng xe đã không còn, gã vẫn còn giữ chặt lấy tôi, hai chúng tôi như bị đóng đinh tại chỗ, một tên tâm thần biến thái IQ cao lần đầu gây án, một tiểu thuyết gia lần đầu tiên trở thành nạn nhân. Tôi đột nhiên hiểu ra cả gã và mình đều căng thẳng.

Tất cả xảy ra nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, khi cửa xoảng một tiếng bị người bên ngoài phá vỡ, có người vọt vào. Trong đôi mắt sững nước, tôi nhìn thấy khuôn mặt chính trực của Thẩm Thời Nhận, còn cả dáng vẻ lạnh lùng của Tráng Ngự đi theo phía sau, trong khoảnh khắc nhìn thấy tình hình trong phòng, tôi thấy được sự phẫn nộ đau đớn từ trong ánh mắt họ. Trong nháy mắt toàn bộ sức lực trong người tôi như bị rút hết đi, nhưng có sức lực nào đó vốn đã chết đi giống như tro tàn bùng cháy trở lại. Tôi không biết bọn họ làm thế nào tìm được tới nơi này, cũng không biết bọn họ có thắng được gã hay không, nhưng một ý nghĩ như pháo hoa bùng nổ, trong nháy mắt nhóm lên trên lòng tôi...

Nếu như Ô Diệu, mẹ Ô Ngộ, đội trưởng Đinh, hung thủ... bọn họ đều có trí nhớ và ảo giác mơ hồ về tương lai, vậy có phải Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngự cũng thấy được những mảnh ghép nhỏ trong tương lai không? Tôi ghen ngào, nhìn thấy người kia lập tức nhảy lên đấu nhau với Thẩm Thời Nhận. Tráng Ngự vốn là đai đen Taekwondo, vô cùng linh hoạt lách mình tiến lên, dù người nọ đấm cũng tránh được, đi đến bên cạnh tôi, móc con dao nhỏ cắt dây thừng trên tay tôi. Tôi không nói được lời nào, cuối cùng dây thừng đã được tháo xuống, Tráng Ngự đỡ tôi dậy, giọng nói cũng mất trật tự: "Vậy mới tốt chứ, Đại Châu ổn rồi, không có việc gì..." Tôi ôm chặt lấy cô ấy.

Nói về đấu tay đôi, người nọ cũng không chiếm được ưu thế gì với Thẩm Thời Nhận. Thấy tình hình không ổn, gã quay người chạy đi, sợ là muốn chạy trốn rồi. Thẩm Thời Nhận đâu chịu, quát: "Hai người ở lại đây." Rồi đuổi theo.

Tráng Ngự mở to mắt hô: "Coi chừng!" Kéo tôi đứng dậy, hỏi: "Cô có thể đi được không?" Cơ thể tôi dù không còn bị khống chế nhưng vẫn run rẩy, đáp: "Đi được." Cô ấy kéo tôi đi ra ngoài, lúc này tôi mới nhìn rõ hoá ra chúng tôi ở trong rừng, bên ngoài cánh rừng có làn xe chật hẹp. Chắc hẳn bình thường có rất ít người đến nơi này. Ánh mắt Tráng Ngự sắc bén,

chỉ vào một hướng nói: "Bọn họ ở đó."

Đó là làn đường xe chạy, tôi chỉ thấy một chiếc xe con màu trắng đậu ở đó, vị trí vô cùng dễ dàng thu hút sự chú ý, tôi biết đó là xe của bọn Tráng Ngư, còn xa hơn trong rừng mơ hồ có chiếc xe con màu đen, nhưng không thấy rõ được. Người nọ chạy trốn rất nhanh, nhưng Thẩm Thời Nhận không hề yếu thế theo sát phía sau.

Chương 228: Đàm Giảo (Phần 28.5)

Bọn họ biến thành hai bóng dáng truy đuổi trong rừng cây. Tráng Ngư nắm chặt tay tôi, còn tôi giống như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, chân đạp trên mặt đất, còn không có cảm giác chân thực. Tôi hiểu được cảm giác của cô ấy, hiện tại... tôi chỉ muốn đi tìm Ô Ngộ. Tuy thế điện thoại của tôi đã bị người nọ cầm đi, cũng không biết Ô Ngộ đang ở đâu.

Tôi được cứu rồi, tôi không chết. Tôi còn sống sờ sờ đứng ở chỗ này, được bạn thân cứu ra từ trong cơn ác mộng. A Ngộ, nếu lúc này anh đang chịu khổ, xin hãy nhất định chịu đựng, đừng từ bỏ.

"Đoàng."

Đột nhiên xuất hiện âm thanh xé gió, tôi giật mình ngẩng đầu, trong lúc ấy đầu óc trì trệ, tiếng động này... còn Tráng Ngư cũng ngây người nhìn.

Bóng dáng phía sau ngã vào trong rừng cây, còn người phía trước thoáng cái không thấy bóng đâu.

Đó là tiếng súng.

Một hình ảnh vô cùng đau đớn như đã từng thấy hiện lên trong đầu tôi, như móng vuốt sắc bén cào vào tim tôi. Không, Thẩm Thời Nhạn không thể chết được! Không thể lại chết đi!

Tráng Ngư buông tay tôi ra, chạy như điên về phía Thẩm Thời Nhạn. Trong đầu tôi trống rỗng, cũng theo sát.

Tráng Ngư không nói lời nào, khoé miệng nhếch lên, tôi thấy được nước mắt kìm nén trong mắt cô ấy. Tôi chỉ cảm thấy trong lòng khô khốc.

Chúng tôi chạy đến trước mặt Thẩm Thời Nhận, sau đó nhìn thấy người trên mặt đất co giật, tay chống đất ngồi dậy. Tráng Ngự gần như nhào tới, ôm anh ấy hỏi: "Anh có sao không? Có sao không?" "Tôi nhìn thấy sắc mặt Thẩm Thời Nhận cũng tái nhợt, ngực có một lỗ, nhưng không đổ máu. Anh ấy nhìn Tráng Ngự, chỉ nhìn mình cô ấy, nói: "Anh mặc áo chống đạn..." Hai người bọn họ ôm chặt lấy nhau.

Tôi nhìn bọn họ, vừa muốn khóc lại muốn cười, đúng lúc này tiếng động cơ từ xa truyền đến, người nọ đã tranh thủ trốn đi.

Tôi gọi điện cho Ô Ngộ, nhưng câu trả lời vẫn là: Xin lỗi số điện thoại bạn gọi tạm thời không liên lạc được.

Tôi bỏ điện thoại của Tráng Ngự xuống, nhìn thấy cô ấy đi về phía mình, còn Thẩm Thời Nhận đứng ở cách đó không xa, không ngừng gọi điện thoại thông báo cho cảnh sát địa phương chạy tới.

Vành mắt Tráng Ngự đỏ au, nhưng khuôn mặt vẫn thanh tú. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau.

"Đại Châu..." Cô ấy nói, "Tôi thực sự sợ cô gặp chuyện không may..." "Hai người đã cứu mạng tôi..." Tôi nói, "Nếu không hiện tại tôi đã là hai khúc rời, cô sẽ chỉ nhìn thấy tôi còn nửa người nằm trên giường chào hỏi cô thôi..."

Cô ấy khẽ xoa tóc tôi: "Cô vẫn còn đùa được."

Tôi hỏi: "Sao hai người lại tìm tới được nơi này?"

Tráng Ngự đáp: "Chúng tôi vừa chạy tới nhà họ Ô thì biết được cô đi ra ngoài. Điện thoại không gọi được, vì thế tôi đành sử dụng phần mềm tương thân tương ái của chúng ta..."

Tim tôi đập mạnh: "Cho nên cô biết được tôi biến mất ở nơi nào?"

Cô ấy khẽ gật đầu: "Biến mất dưới chân ngọn núi này, người kia có lẽ đã

ném điện thoại của cô ở đâu đó. Thấm Thời Nhận nói chúng tôi phải lập tức tới ngay bởi vì cô vừa đi còn có thể tìm được một ít dấu vết, ví dụ như vết bánh xe, di động bị vứt bỏ, dấu chân, người đi đường... Muộn một bước không chừng những dấu vết này sẽ biến mất, càng thêm khó tìm. May mà trời mới mưa, vết bánh xe còn lưu lại, còn cả hai người dân trong thôn thấy xe lên núi... Anh ấy tìm cả đường thì chúng tôi đến được nơi này."

Cô ấy nói không nhanh không chậm, nhưng tôi nghe thấy mà chấn động. Có thể được bọn họ tìm thấy thực sự vô cùng may mắn. Trên đời này cũng chỉ có hai người bọn họ kết hợp mới có thể tìm được tôi.

Chương 229: Đàm Giảo (Phần 28.6)

Tôi nắm tay Tráng Ngự, nói không ra lời. Cô ấy quay đầu, mắt nhìn Thẩm Thời Nhận cách đó không xa. Trong ánh mắt kia chứa chan tình cảm, tôi hỏi ra sự nghi ngờ trong lòng: "Hai người..."
Tráng Ngự biết rõ tôi hỏi gì.

Cô ấy sụp mắt, giống như rơi vào trầm tư. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cảm xúc bi thương như thế trong mắt cô ấy.

Tráng Ngự nói ngày đó cô ấy dựa theo lời dặn của tôi, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đến Cục cảnh sát tìm Thẩm Thời Nhận. Đó là một buổi chiều chạng vạng như máu, khi Thẩm Thời Nhận từ trong Cục đi ra, Tráng Ngự nhìn ngây người.

"Cô có một loại cảm giác..." Tráng Ngự hỏi tôi, "Khi nhìn thấy một người có cảm giác như đã gặp anh ấy ở nơi nào đó, giống như kiếp trước. Tâm trạng của cô không bình tĩnh nổi."

Tôi im lặng không đáp. Tôi không biết lúc ấy tâm trạng của Thẩm Thời Nhận thế nào, nhưng tôi nghĩ dòng thời gian tới gần đan xen gây rối loạn, tất cả mọi người ở hai bên dòng thời gian đều chịu ảnh hưởng. Lời Tráng Ngự nói cũng quả thực xác nhận suy đoán của tôi. Bởi vì khi cô ấy hoảng hốt nói xong lời tôi dặn, Thẩm Thời Nhận chất phác như võ tăng Thiếu Lâm bắt ngay lấy tay cô ấy, hỏi: tôi đã gặp cô ở nơi nào sao?

Anh ấy nói, tôi đã gặp cô ở nơi nào sao?

Là ở trong mơ hay là trong năm tháng nào đó?

Tại sao vừa nhìn thấy cô rất nhiều cảm xúc lạ lẫm lại quen thuộc len lỏi vào trong lòng?

Không muốn buông cô ra.

Lúc Tráng Ngự nói lời này, tôi nhìn thấy trong mắt cô ấy mơ hồ ngần ngại. Trong lòng tôi cũng không chịu nổi, vui vẻ mà cũng đau khổ thay cho họ.

"Về sau thì sao?" Tôi hỏi.

Hai má Tráng Ngự hồng hồng, vẻ mặt bình tĩnh: "Ừ, sau đó chúng tôi cùng ăn cơm tối, anh ấy không tốt chút nào, dám ép buộc tôi. Nụ hôn đầu tiên của bà đây, mợ nó. Chú cảnh sát đùa nghịch lưu manh, bà đây mới học năm ba."

Tôi rất muốn nói thực ra đây cũng không phải là nụ hôn đầu của cô, lần đầu của cô...cũng đã mất rồi... Có lẽ hai người còn phải trải qua mấy lần đầu nữa.

Tôi hỏi: "Có phải hôn không ngừng giống như đã từng quen thuộc?"

Cô ấy thoáng im lặng, đáp: "Đúng thế. Sau tối hôm đó tôi nằm mơ nhìn thấy rất nhiều chuyện kì quái..."

Tôi dừng một chút, hỏi: "Có phải nhìn thấy anh ấy trúng đạn không?"

Khuôn mặt Tráng Ngự nghiêm trọng: "Đúng vậy. Còn cả rất nhiều chuyện khác. Tôi không ngủ được, nửa đêm muốn chạy đi tìm anh ấy, ai ngờ phát hiện anh ấy đứng dưới nhà tôi... Anh ấy nói bản thân cũng rất hỗn loạn, nhưng anh ấy nắm chặt tay tôi, không bao giờ chịu buông ra nữa..."

Tôi nhìn dáng vẻ vừa bi thương vừa hoang mang, nhưng mơ hồ chứa cả sự hạnh phúc và vui vẻ của cô ấy. Tôi vươn tay ôm lấy cô ấy: "Anh ấy là định mệnh của cô, hai người gặp lại được nhau lần nữa, đừng có tách ra..."

Tráng Ngự thấp giọng hỏi: "Chúng tôi... lại gặp nhau lần nữa?"

Tôi ra sức gật đầu.

Cô ấy cũng không hỏi nhiều nữa, còn tôi nghĩ muốn giải thích chân tướng lần nữa với Tráng Ngự thì đó là một câu chuyện rất dài.

Cô ấy không ngừng biết anh ấy, còn tôi phải lần lượt giải thích đoạn nhân sinh rối loạn. Cho nên một năm sau khi lần đầu tiên tôi hỏi Tráng Ngự, một năm qua chúng ta đã làm những gì, cô ấy không phát hiện ra

nguyên nhân gì khác thường sao? Bởi vì toàn bộ trí nhớ mơ hồ, tôi giống như một cái bóng mơ hồ tồn tại trong trí nhớ cô ấy, tồn tại trong quá khứ và tương lai.

Tại sao tôi lại có cảm giác bị thương xông lên đầu thế này?

Theo lời Tráng Ngự nói sau khi phát hiện cảm giác không đúng, bọn họ cùng nhất trí chỉ có đi tìm tôi và Ô Ngộ mới có thể biết được đáp án tồn tại mơ hồ kia. Bọn họ quyết định đi máy bay tới, trên đường đi tâm trạng hai người phức tạp, cho nên cũng không để ý gọi điện thoại cho tôi, ai ngờ cứ thế lại cứu được mạng tôi.

Tôi và Tráng Ngự đứng bên cánh rừng, tôi từ từ kể, cô ấy im lặng nghe. Qua lại phức tạp như thế, phá vỡ tất cả thường thức về không gian thời gian, chỉ có cô ấy nghe xong là hiểu. Chỉ là so với việc kích động hưng phấn trước đó, dù cô ấy nhiều lần trợn to mắt thì bình tĩnh hơn.

Thẩm Thời Nhận cúp máy đi về phía chúng tôi.

Ánh mắt anh ấy gần như luôn nhìn Tráng Ngự, trong ánh mắt bọn họ không chứa bất kì ai khác.

Tôi biết rõ mình và Ô Ngộ cũng vậy.

Sắc mặt Thẩm Thời Nhận nghiêm trọng: "Ô Ngộ cũng bị một người khác bắt, nhưng anh ấy đã trốn được, còn bắt được tên Trần Tinh Kiến kia."

Tim tôi đập mạnh, còn chưa kịp vui mừng, lại nghe Thẩm Thời Nhận nói: "Ô Ngộ bị thương nặng, đã đưa đến bệnh viện cấp cứu."

Chương 230: Ô Ngộ (Phần 28.1)

Tôi có một giấc mơ chưa bao giờ có.

Không có tương lai sụp đổ, cũng không có Ô Diệu và Đàm Giáo khóc thút thít nỉ non. Trong giấc mơ kia, mặt trời rất sáng, chiếu lên khắp sa mạc ôn hoà. Tôi không ngừng đi trong sa mạc, không biết mệt mỏi, cũng không thấy khát. Trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Cho đến khi đi đến trước một hồ nước.

Hồ nước trong suốt, có gió khẽ khàng thổi qua. Cảm giác kia giống như đã từng quen thuộc. Rõ ràng trong cuộc đời tôi cũng từng có khoảnh khắc dịu dàng yên tĩnh như thế.

Bên cạnh hồ có mấy người đứng. Ô Diệu, Đàm Giáo, mẹ, Tráng Ngư, Thẩm Thời Nhận, lão Đình, còn cả những người bạn từng giúp đỡ tôi... Tôi không thấy rõ mặt của bọn họ, nhưng có thể cảm nhận được sự dịu dàng và tình cảm vây quanh tôi.

Tôi bắt đầu lội nước đi qua về phía bọn họ, về phía ánh sáng và hi vọng.

Trải qua một năm, tôi chưa bao giờ có cảm giác yên ổn như vậy. Trong nháy mắt rơi vào bóng tối, tôi đột nhiên hiểu ra cuối cùng mình đã chiến thắng được thứ gì.

Chiến thắng ác mộng một năm qua dây dưa đau khổ, chiến thắng lũ đen khổng lồ trong lòng ngực. Khi đấu đến sống chết với Trần Tinh Kiến, dũng khí muốn sống và tình yêu đời non lấp biển đột nhiên tràn đầy cơ thể tôi, tất cả đau xót đã được trị hết.

Tôi từng bị giày vò trong tội ác. Hôm nay khi tôi dùng tính mạng chiến thắng nó, cuối cùng đã tìm được về bản thân nguyên vẹn.

Giáo Giáo, A Diệu, anh không còn lún xuống, sợ hãi nữa rồi.

Không gì có thể ngăn cản anh trả giá tất cả đi về phía hai người, đi về phía hạnh phúc đời này.

Tôi mở mắt ra, nhìn trần nhà trắng nhợt, còn cả mùi chỉ bệnh viện mới cô. Cả người như cứng đờ, băng bó đầy người, rất nhiều chỗ đau nhức, nhưng trong lòng tôi rất bình tĩnh.

Trời bên ngoài tối đen, không biết là mấy giờ. Đàm Giáo tựa vào bên giường.

Trong lòng tôi yên ổn, ngẩng đầu muốn chạm vào cô ấy thì cô ấy ngẩng đầu lên. Tôi nhìn vào mắt cô ấy.

"Giáo Giáo..." Tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn như thể đã chết qua một lần của mình, "Lại đây."

Ánh mắt cô ấy bỗng chốc đỏ lên, đứng dậy, quỳ gối bên cạnh tôi, cầm chặt tay tôi. Tôi khẽ xoa mặt cô ấy, cô ấy chảy nước mắt, nghiêng đầu hôn lòng bàn tay tôi. Chúng tôi im lặng một lúc lâu, chỉ là không ngừng lặp lại động tác này.

"Có phải rất đau không?" Cô ấy hỏi, "Lúc em đến bệnh viện, cả người anh toàn là máu..."

"Ừ." Tôi rất muốn cười, "Là vô cùng đau, lúc ấy trong đầu chỉ nghĩ đến em."

"Anh còn cười được?" Giọng nói của cô ấy nghẹn ngào, "Bác sĩ bảo may mà không bị thương ở chỗ hiểm."

Tôi nói: "Trần Tinh Kiến muốn từ từ tra tấn anh, cho nên cũng không ra tay

vào chỗ hiểm."

"Gã sẽ không có ngày tốt lành." Đàm Giáo nói, "Nhờ có anh mà lúc này chúng cứ vô cùng xác thực, ít nhất gã phải ở trong tù mấy chục năm. A Ngộ, anh quả thực đã thay đổi lịch sử rồi."

Tôi nhớ tới khi mình phát hiện cô gái bị hôn mê kia sau khi chế ngự Trần Tinh Kiến, phát hiện cô ấy nằm bên ngoài tầng hầm, còn cả cảnh sát sau đó đuổi tới hiện trường. Tâm trạng tôi khoan khoái dễ chịu, Đàm Giáo nói không sai.

Gã là một trong hai kẻ đó, ván đã đóng thuyền rồi. Chỉ là một gã khác tấn công tôi, sau đó không thấy tung tích đâu.

Tôi đột nhiên nhớ tới Trần Tinh Kiến từng nói: hiện tại hẳn đang ở với vợ mày.

Trong đầu hoàn toàn lạnh băng, lúc này tôi mới chú ý tới dáng vẻ không tốt lắm của Đàm Giáo.

Chương 231: Ô Ngộ (Phần 28.2)

Cô ấy khoác áo cảnh sát, quần áo rất bẩn, còn có nhiều chỗ bị rách. Hai cổ tay có vết hằn dây màu đỏ.

Tôi bắt lấy cổ tay cô ấy: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đàm Giảo im lặng một lúc, khẽ cầm tay tôi, nói: "Em không sao hết. Trước đây chưa từng nghĩ tới... sẽ bị gã thứ hai bắt đi, nhưng cũng chưa bị tổn hại gì hết, Tráng Ngư và Thẩm Thời Nhận đã nhanh chóng đến cứu em. Thẩm Thời Nhận còn suýt chút nữa đã bắt được gã. Em thực sự không sao đâu, không giống như anh..."

Trong lòng tôi tê liệt đau đớn, mặt mũi cô ấy tái nhợt, nhưng trong ánh mắt rõ ràng ẩn chứa bóng tối. Tôi im lặng một lát mới lên tiếng: "Giảo Giảo, lại gần anh thêm chút nữa."

Cô ấy vốn ở trước mặt tôi, nghe vậy dịch càng gần hơn, tôi giơ tay lên, giữ gáy cô ấy, ánh mắt của cô ấy đối diện ngay với mắt tôi.

"Rất sợ sao?" Tôi thấp giọng hỏi.

Sắc mặt cô ấy thay đổi, cắn môi không nói.

"Vậy mới tốt chứ." Tôi nói, "Em là cô gái dũng cảm, thông minh nhất anh từng gặp. Anh yêu em, Đàm Giảo."

Nước mắt cô ấy rơi xuống, cúi đầu, bắt đầu nức nở. Tôi yên lặng ôm chặt cô ấy. Không thể tưởng tượng nổi cô ấy đã gặp phải chuyện gì, đó là vực thẳm, nhưng cô ấy đã một mình vượt qua được rồi.

Cuối cùng tôi đã không có cách nào nhịn được, cũng không quan tâm vết thương, ra sức ôm cô ấy vào lòng. Từ lúc tôi bắt đầu tỉnh lại cho đến hiện tại, dường như cả người cô ấy bây giờ mới được thả lỏng, khuôn mặt nhỏ

nhấn vùi trong cổ tôi không ngừng khóc. Tôi hôn tóc, trán cô ấy, cuối cùng tìm được mặt cô ấy. Chúng tôi cứ thế yên lặng hôn lấy nhau trong phòng bệnh tối đen. Môi cô ấy và tôi đều lạnh buốt. Tôi tìm lấy cô ấy, dây dưa với cô ấy, nước mắt của cô ấy ở giữa hai chúng tôi, lại mất đi trong đầu lưỡi. Hương vị kia hơi mặn, tôi hút hết cả.

"Rất sợ..." Cô ấy nói, "A Ngộ, em vô cùng sợ, sợ bị gã tra tấn, sợ trở nên người không giống người, quý không ra quý, sợ đau đớn, sợ chết, sợ sẽ không còn gặp lại anh nữa..."

"Xin lỗi..."

"Anh có lỗi gì chứ?"

"Anh không bảo vệ tốt cho em, không ở bên em."

"Không liên quan đến anh." Cô ấy lập tức nói, "Anh còn bắt được một người. Nếu không phải là anh, chúng ta cũng đầu hàng với vụ án này."

"Sau này, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau." Tôi nói, "Anh sẽ không bao giờ rời khỏi em."

"Ừ." Cô ấy ngửa mặt lên, nhìn mười ngón tay chúng tôi nắm chặt lấy nhau, "Em và A Ngộ ở bên nhau."

Tại sao cô ấy chỉ nói câu đơn giản như vậy mà lại khiến lòng đàn ông dịu dàng, ngọt ngào, đau khổ. Trong lòng tôi đột nhiên bị sự xúc động mãnh liệt chiếm giữ. Tôi sờ ngón áp út cô ấy, khẽ nắm chặt. Tôi nghe thấy giọng nói không quá ổn của mình: "Đàm Giảo, sau này lấy anh, được không?"

Cả người cô ấy đều bất động.

Giọng nói của tôi khô khốc, xung quanh yên tĩnh, chỉ có hơi thở và tiếng nói chuyện của chúng tôi. Tôi nói: "Hiện tại anh không có nhà, cũng không có phòng cưới và xe hoa. Sau này chỉ cần anh cố gắng là sẽ có."

Cô ấy khóc nói: "Chẳng lẽ anh đang cầu hôn sao?"

Tôi không nhịn được cười, khi cười lại khiến vết thương bị đau, tôi nói: "Nếu không thì sao?"

Cô ấy nói tiếp: "Nhưng tại sao anh lại cầu hôn vào lúc này?"

Tôi nói: "Bởi vì anh muốn được ở bên em suốt quãng đời còn lại."

Cô ấy hỏi: "Rất muốn rất muốn sao?"

"Rất muốn rất muốn."

Cô ấy nói tiếp: "Tuyệt đối không đổi ý? Hơn nữa luôn đối đối xử tốt với em như vậy?"

Tôi nén nước mắt: "Vĩnh viễn không đổi ý, cả đời đối xử tốt với em."

Cô ấy cúi đầu lau nước mắt: "Được, vậy cứ quyết định như thế đi."

Chương 232: Ô Ngộ (Phần 28.3)

Sau đó Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngư đi vào, tôi cũng chẳng quan tâm sự xuất hiện của hai người họ. Nếu như những người khác bên cạnh chúng tôi đều bị ảnh hưởng bởi dòng thời gian, hoặc nhiều hoặc ít cảm nhận được tương lai, vậy bọn họ cũng chả kì quái. Tôi trịnh trọng nói: "Cảm ơn hai người đã cứu mạng Giáo Giáo."

Thẩm Thời Nhận chỉ khẽ gật đầu, nghĩ đến đây cũng là lần đầu chúng tôi gặp nhau. Anh ta nói: "Nên làm. Còn có chút chuyện muốn hỏi hai người đấy." Tôi nói: "Được."

Tráng Ngư thì vẫn như lúc mới gặp mặt, dáng vẻ thanh cao trầm tĩnh, nhìn tôi nói: "Anh là thợ sửa xe sao? Lần đầu gặp mặt, không cần phải khách sáo, dù sao ân lớn cũng không nói hết được. Nhưng tôi mạo muội hỏi một câu, anh và Đại Châu nhà tôi đã phát triển đến bước kia rồi hả?"

Trong lòng tôi hơi nóng, Đàm Giáo ở bên mặt cũng đỏ lên. Tôi nắm tay cô ấy: "Tráng Ngư, yên tâm giao cô ấy cho tôi. Chúng tôi... sẽ kết hôn."

Thẩm Thời Nhận hơi giật mình, mỉm cười: "Chúc mừng."

Đàm Giáo vô cùng xấu hổ, nhưng đuôi mày và khoé mắt đều chứa ý cười, hơi ngại ngùng nhìn cô ấy. Tráng Ngư lại "shit" một câu, vẻ mặt sinh động lại phức tạp: "Kết hôn? Không được tôi phải từ từ tiếp nhận đã, Đại Châu cô dễ dàng bán mình cho anh ta vậy sao? Cô thực sự trở thành phụ nữ có chồng trước tôi sao? Shit, rốt cuộc bà đây đã bỏ lỡ điều gì?"

"Một cô gái, sao thế nào... miệng đây thô tục?" Thẩm Thời Nhận nhíu mày nhìn cô ấy, Tráng Ngư vốn đuối lý, chỉ đành trợn mắt nhìn chúng tôi.

Tôi và Đàm Giáo đều mỉm cười.

Sau đó cấp dưới của lão Đinh và bác sĩ đều đến. Kiểm tra, hỏi thăm, bận rộn một lúc, mặc dù sức lực tôi không được tốt, nhưng vẫn phối hợp, kể lại toàn bộ chuyện đã xảy ra, cẩn thận trình bày với cảnh sát. Đàm Giáo và

Tráng Ngự tránh đi, Thẩm Thời Nhận bởi vì tham gia bắt kẻ tình nghi, cho nên cũng ở bên cạnh nghe. Cuối cùng, cảnh sát gấp lại sổ, nói: "Ô Ngộ, anh nghi ngơi cho tốt, đội trưởng Đinh hiện tại đã mang theo các anh em dốc toàn bộ sức lực cho vụ án này. Ông nói xong việc sẽ quay lại thăm anh." Người cảnh sát rời đi, trong phòng tạm thời chỉ còn tôi và Thẩm Thời Nhận.

Tôi hỏi: "Rốt cuộc tình hình thế nào rồi?"

Thẩm Thời Nhận đáp: "Sự việc xảy ra quá đột ngột, bên anh rồi bên Đàm Giáo. Nhưng hiện tại lão Đinh đã triệu tập đội, xin viện trợ, truy tìm toàn diện sẽ lập tức được triển khai."

Trong lòng tôi bình tĩnh, lại hỏi: "Anh cảm thấy nắm chắc được bao nhiêu phần phá án?"

Vẻ mặt Thẩm Thời Nhận hơi dao động, có lẽ cảm thấy ngữ khí của tôi quá quen thuộc, nhưng anh ta cũng không hỏi gì, chỉ đáp: "Phán đoán của tôi là vô cùng lớn. Người thứ hai và Trần Tinh Kiến đều để lại dấu vết ở hiện trường, cũng chưa kịp xử lý, hiện tại đang khám nghiệm hiện trường. Hơn nữa Trần Tinh Kiến đã bị bắt giam, nghe nói đã nhanh chóng tiến hành thẩm vấn. Lần này xem như bọn chúng đã thất bại, đã như vậy rồi, tôi tin người thứ hai không thể chạy trốn được."

Tôi im lặng, hoàn toàn hiểu ý của Thẩm Thời Nhận.

Lần này tôi và Đàm Giáo vượt thời gian đến đây, nhưng không ngờ đối thủ cũng thấy được tương lai mơ hồ, thiết kế bẫy cho chúng tôi khiến chúng tôi thập tử nhất sinh. Tuy nhiên bọn chúng lại không ngờ chúng tôi thành công trốn thoát. Hoá ra cả chúng tôi và bọn chúng đều nóng vội, lần này bọn chúng chủ động ra tay, không chỉ khiến cho Trần Tinh Kiến sa lưới, mà còn bại lộ nhiều manh mối hơn về gã thứ hai.

Trong họa có phúc. Nói không chừng, có đầu mối cảnh sát sẽ phá được án, phát hiện dấu vết chứng cứ ở hiện trường, trên đường gã kia bỏ trốn có

camera ghi lại, Trần Tình Kiến còn sống cũng rất có thể trở thành chỗ đột phá...

Chương 233: Ô Ngộ (Phần 28.4)

Sự kiên định nào đó từ từ bao trùm lòng tôi. Tôi biết rõ, chúng tôi đã tiếp cận thành công và chân tướng rồi, tiếp theo vận mệnh sẽ thay đổi.

Sau đó Thẩm Thời Nhận nói: "Vậy anh nghỉ ngơi trước đi, tôi gọi Đàm Giảo vào." Tôi gật đầu, anh ta đi ra ngoài cửa rồi dừng lại, nói: "Có chuyện này không liên quan không biết có tiện hỏi hay không, nhưng thực sự vô cùng quan trọng với tôi. Tôi và Chu Hiểu Ngư có liên quan gì đến những chuyện này?"

Đây là lần thứ hai anh ta hỏi tôi rồi.

Tôi nhớ tới lần trước khi anh ta bị giết, Đàm Giảo từng nói với tôi về quan hệ của hai người bọn họ, còn cả ánh mắt của Tráng Ngư khi nhìn thấy thi thể.

Chúng tôi đều đang ở giữa dòng thời gian. Tôi cũng không biết cuối cùng mình và Đàm Giảo sẽ đi về hướng nào, nhưng chúng tôi đều mang theo hi vọng, hiện tại bọn họ ở trong quá khứ hay tương lai đều có thể tốt đẹp.

Hi vọng bọn họ không quên lẫn nhau bởi vì có lẽ đây là lần cuối tôi và Đàm Giảo rời khỏi dòng thời gian.

Tôi chỉ nói một câu: "Tráng Ngư đã là người của anh rồi."
Thẩm Thời Nhận gần như thất hồn lạc phách đi ra.

Qua một lúc, anh ta quay lại cùng hai cô gái, im lặng đứng phía sau, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào. Tráng Ngư vẫn là dáng vẻ tùy ý, không phát hiện ra gì. Đàm Giảo đi đến bên cạnh tôi, nói: "Anh có muốn nghỉ ngơi một lát không?"

Tôi hỏi: "Mẹ anh và Ô Diệu đâu?"

"Em vừa gọi cho dì, hai người sẽ đến ngay."

Tôi yên lòng, sau đó bọn tôi chợt nghe thấy cuộc đối thoại giữa Tráng Ngư và Thẩm Thời Nhận.

"Đồng chí Đại Nhận, sao sắc mặt anh khó coi thế?"

"..."

"Uống nhầm thuốc à?"

"Đừng nói bậy."

"Vậy anh nhìn em chăm chăm làm gì? Anh anh anh kéo em làm gì?"

Thẩm Thời Nhận cầm lấy tay cô ấy, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt tối đen. Anh ta nói với chúng tôi: "Tôi đi ra ngoài nói chuyện với cô ấy." Về mặt Tráng Ngư không cam lòng, nhưng trong mắt chỉ có ánh sáng phụ nữ mới có. Đàm Giảo gần như lập tức hất tay: "Đi đi, muốn làm gì thì làm, đừng có quay lại."

Hai người bọn họ đi rồi, trong phòng quay lại sự yên lặng. Cuối cùng tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, Đàm Giảo đặt tay lên trán tôi: "Mệt thì ngủ đi."

Tôi nói: "Đợi mẹ anh, Ô Diệu đến đã mới ngủ được. Chắc chắn hai người họ rất lo lắng."

Đột nhiên một nụ hôn chạm vào môi tôi, rồi lập tức rời đi. Tôi trợn mắt, thấy ánh sáng loé lên trong mắt cô ấy: "Đợi họ đến em không thể hôn rồi." Tôi không nhịn được cười. cô ấy là người luôn khiến cho người ta vui vẻ, cho dù là bất cứ lúc nào, ở nơi đâu, khi vào sinh hay ra tử.

Trong lòng tôi tràn đầy hi vọng, chỉ cảm thấy có lẽ chúng tôi có lẽ thực sự cách hạnh phúc ngày càng gần rồi.

Đàm Giảo đã hứa giao đời này cho tôi, mẹ và A Diệu đều còn sống. Tên tội phạm tàn nhẫn giao hoạt khéo quá thành vụng cuối cùng đã bại lộ chính mình, như một con chuột chui rúc chạy thực mạng, không còn nhiều thời

gian. Dòng thời gian này cũng sắp đi đến điểm cuối, chỉ cần chúng tôi cố gắng, tôi tin nhất định có thể đi ra ngoài, quay lại cuộc sống bình thường.

Tôi nắm tay cô ấy, không nói lời nào. Đàm Giảo ghé vào bên giường, cô ấy ngược cầm lên nhìn tôi: "Làm gì mà cứ nhìn em thế?"

Tôi nói: "Ngắm bà xã."

Cô ấy thực sự rất vui, còn hơi thẹn thùng, dứt khoát dùng tay che mặt, cúi đầu mỉm cười. Tôi cũng cười, kéo tay cô ấy xuống, không cho cô ấy che mặt, thấp giọng: "Đợi bọn họ đến, anh sẽ nói cho họ biết chuyện của chúng ta."

"Chuyện gì?" Cô ấy biết rõ còn cố hỏi.

"Chuyện chúng ta đã nói rồi đấy. Đời này."

Chương 234: Đàm Giảo (Phần 29.1)

Tôi nghĩ tới mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên đi buổi tối kia.

Tôi và Ô Ngộ đã quyết định bên nhau trọn đời, nhưng sau đó, anh suýt chút nữa đã mất đi tất cả.

Sau đó không lâu mẹ anh chạy tới bệnh viện, bà vô cùng đau lòng, cũng không phải chỉ là lo lắng không thôi đâu. Bà khóc hỏi: "A Ngộ, tại sao lại bị thương nặng như vậy?"

Ô Ngộ rõ ràng cũng rất mệt rất đau, nhưng vẫn nhỏ giọng trấn an mẹ. Anh nói là vì bắt người xấu cho nên bị thương, Tráng Ngư khẽ huých cánh tay Thẩm Thời Nhận, ý bảo anh ấy là cảnh nên lên tiếng, dĩ nhiên, vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của Ô Ngộ, nếu không chúng cháu đã không phá được án.

Mẹ anh lại khóc: "Con yên ổn đọc sách không được sao? Nếu con thực sự xảy ra chuyện thì làm sao đây?"

Khi đó vẻ mặt của Ô Ngộ rất dịu dàng, chỉ có tôi hiểu được đằng sau sự hiểu thuận ấy ẩn giấu cảm xúc sâu nặng cỡ nào. Tôi cũng lên tiếng khuyên bảo, không ngừng cam đoan bác sĩ nói Ô Ngộ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, cảm xúc mẹ anh mới dần bình tĩnh trở lại.

"Ô Diệu đâu rồi?" Ô Ngộ hỏi.

Mẹ anh đáp: "Mẹ đã gọi, tí nữa con bé sẽ đến."

Ô Ngộ lại hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt, sao con bé không ở chung với mẹ?"

Mẹ anh đáp: "Không phải, trước đó không thấy Đàm Giảo đâu, cũng không liên lạc được, bọn mẹ rất lo lắng nên chia nhau đi tìm, cũng không gọi được cho con..."

Ô Ngộ không lên tiếng, chỉ nhìn ra cửa. Trong lòng tôi không hiểu sao mơ

hồ có sự bất an. Ô Ngộ nhìn về phía tôi, tôi ngẫm hiều, cầm lấy di động trên bàn đưa cho anh. Anh bấm gọi cho Ô Diệu.

Chúng tôi im lặng chờ.

"Tút... tut... tut...." Vang lên hơn mười tiếng nhưng không có người nghe máy. Trên mặt Ô Ngộ không có biểu cảm gì, lại tiếp tục gọi.

Lại gọi.

Tiếp tục gọi.

"Sao A Diệu không nghe máy?" Mẹ anh lầm bầm.

Không, không thể nào. Nhất định không phải là như tôi nghĩ. Trong lòng tôi nhủ thầm, A Diệu, mau bắt máy đi, không nghe thấy chuông sao? Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Ô Ngộ cầm di động, nghe âm thanh máy móc kia, không nhúc nhích. Tôi dường như cảm giác được có đồ vật nào đó cứng ngắc mà mục nát đang sản sinh trong cơ thể anh. Đó là gì chứ? Trong lúc đó, dường như mọi người đều đang chờ đợi. Cạch một tiếng, điện thoại được bắt máy.

Ô Ngộ chần động, gần như lập tức quát lên: "Ô Diệu? Em ở đâu? Tại sao không nghe máy?"
Đầu kia yên lặng trong chốc lát. Giọng của Ô Diệu dường như cách hơi xa, nhưng vẫn có thể nghe được ra là cô bé.

"Anh... xin lỗi." Cô bé nói.

Ánh mắt Ô Ngộ cũng bất động rồi.

Cô bé nói: "Em gặp phải... gã rồi. Em vẫn gặp phải gã rồi... không trốn thoát được. Vĩnh biệt anh, chăm sóc tốt cho mẹ..." Trong giọng nói nghẹn ngào của cô bé, điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, chỉ còn tiếng trống không.

Bầu không khí trong khoảnh khắc này như ngừng lại. Người phản ứng đầu tiên là mẹ anh, nhào về phía Ô Ngộ giật lấy điện thoại, hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Ô Diệu làm sao? Con bé làm sao vậy?" Nước mắt không ngừng rơi xuống. Vẻ mặt Tráng Ngự lạnh te. Thẩm Thời Nhận gần như lập tức xoay người chạy ra ngoài: "Tôi đi thông báo cho lão Đinh!"

Tôi chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, không kịp phản ứng với cuộc xảy ra chuyện gì. Thế nhưng có sự mờ mịt nào đó đằng sau, mãnh liệt, bi thống, phần nộ như một tay kẹp chặt lòng tôi.

Cuối cùng đã xảy ra.

Chuyện này cuối cùng đã xảy ra.

Nhưng tại sao lại có thể như vậy? Theo tình hình trước mặt, gã chạy trốn chết, tại sao lại đột ngột ra tay?

Gã hướng về phía tôi và Ô Ngộ, liều lĩnh cá chết lưới rách rồi.

Chương 235: Đàm Giảo (Phần 29.2)

"Ô Ngộ!"

"A Ngộ!"

Mẹ anh và Tráng Ngự hô lên khiến tôi lấy lại tinh thần. Tôi nhìn thấy Ô Ngộ dùng tay đè chặt ngực, nôn ra ngum máu lớn. Ga trải giường đã dính màu đỏ thẫm, bừa bãi. Anh giơ tay lên che mặt, tôi nhìn thấy hai hàng nước mắt dọc theo bàn tay từ từ chảy xuống.

Tráng Ngự quát: "Chịu đựng, bác sĩ! Bác sĩ! Có ai không!" Chạy ra ngoài. Mẹ anh khóc nhào vào bên cạnh Ô Ngộ, nhưng Ô Ngộ không chịu thả tay xuống.

Trong đầu tôi đau nhức, muốn tới gần anh, nhưng chân bất động. Bởi vì tôi không có cách nào đi an ủi anh, tôi hoảng hốt xoay người, đi ra ngoài. Dưới chân không phải dẫm trên đất mà như đang bay lơ lửng.

Tôi đi thẳng đến cuối hành lang không bóng người. Tôi đứng bên lan can nhìn về phía xa. Thành phố rộng lớn như vậy rốt cuộc cất giấu bao nhiêu tội ác, bao nhiêu bi thương và hạnh phúc?

Tôi nhớ tới đôi má lúm đồng tiền của Ô Diệu, mỗi lần vui vẻ gọi tôi đại thần; nhớ tới cô bé bị Ô Ngộ đuổi ra phòng khách ngủ, cũng không oán hận câu nào, chỉ là hôm sau không ngừng nháy mắt với tôi; nhớ tới cô bé bị Ô Ngộ mắng, thành thật đọc sách nhưng đáng vẻ ngồi không an phận; nhớ tới cô bé vụng trộm nói với tôi: chị dâu, lúc nào hai người kết hôn, em thực sự rất vui; nhớ tới cô bé khi nhìn người nhà, đôi mắt lúc nào cũng xán lạn yên bình.

Còn có cả vừa rồi cô bé ghen ngào nói trong điện thoại vĩnh biệt anh.

Nước mắt tôi cuối cùng đã rơi xuống. Ô Diệu, em nhất định đừng xảy ra chuyện gì. Bọn chị cố gắng lâu như vậy, Ô Ngộ không ngừng vượt thời gian, chịu nhiều đau khổ, chỉ vì được ở bên cạnh em. Bây giờ nhất định em rất sợ hãi, có lẽ đang chịu tra tấn. Chị cầu xin em chịu đựng. Đừng chết trước khi bọn chị tìm được em, đừng giống như trong lịch sử. Bọn chị không thể chịu đựng nổi, Ô Ngộ thực sự đã không chịu đựng nổi nữa rồi.

Gã kia, tôi thực sự hận chết gã. So với lúc gã mang tôi đi còn hận hơn. Bởi vì gã mang đi toàn bộ hi vọng của Ô Ngộ. Gã biết làm thế nào để khiến cho tôi và Ô Ngộ hoàn toàn sụp đổ.

Đang lúc hoảng loạn, có người tới bên cạnh tôi.

Tôi dờ dẫm không nói, đôi mắt ẩm ướt đau đớn.

Tráng Ngự khẽ hỏi: "Cô trốn ở đây làm gì?"

Tôi từ từ hít một hơi: "Tôi đang cố trở lại bình thường."

Tráng Ngự im lặng một lúc: "Ổn rồi chứ. Hiện tại cần trấn an nhất không phải là cô, mà là người đàn ông của cô, hiểu không?"

Nước mắt tôi lại rơi xuống, nhưng đầu bị Tráng Ngự đè lại, đặt lên bờ vai mảnh khảnh của cô ấy. Tôi che mặt khóc: "Ngự à, Ô Ngộ, anh ấy thực sự quá khổ, anh ấy tốt như vậy, một người mạnh mẽ như vậy... Tôi thực sự không thể nhìn anh ấy tiếp tục như vậy, tôi sắp không chịu nổi rồi. Chỉ cần anh ấy có thể sống thật tốt, tôi sẵn lòng trả giá tất cả."

Tráng Ngự sờ đầu tôi: "Cho nên cô càng phải tỉnh táo, không phải hôm qua cô còn nói với tôi, anh ấy coi cô trở thành ánh mặt trời nhỏ của mình sao? Hiện tại anh ấy cần cô."

Tôi nói: "Nhưng mà ánh mặt trời nhỏ... cũng cần nhiệt lượng mới có thể sáng lên."

Tráng Ngự dịu dàng mỉm cười.

Tôi thực sự không biết biểu đạt mình yêu quý cô ấy nhiều như thế nào. Tuy nhìn cô ấy bình thường hờ hững, nhưng lúc tôi cần cô ấy luôn dùng tình nghĩa đơn giản nhất chân thành nhất trấn an tôi.

Cô ấy nói: "Đồ ngốc, chẳng lẽ anh ấy không phải là mặt trời của cô sao, cho cô nhiệt lượng, cho cô sáng lên. Cô không biết sau khi cô yêu anh ấy dáng vẻ khác với trước kia thế nào đâu, quả thực như một ngôi sao chói lọi đến mức chưa từng có trước nay."

Chương 236: Đàm Giảo (Phần 29.3)

Tôi ngẩn người.

Tráng Ngự nhìn tôi, dịu dàng cười. Lòng tôi dần dần bình tĩnh trở lại.

"Nhưng mà..." Nói ra lời này trong lòng tôi đau xót, "Đã qua lâu như vậy, tôi sợ Ô Diệu lành ít dữ nhiều, tôi không biết có cứu được cô bé hay không, tôi sợ tất cả không thể vãn hồi..."

"Tình táo lại đại thần của tôi." Tráng Ngự nghiêm mặt, "Cái này là quan trọng nhất... cảnh sát không biết được tương lai, chỉ có cô và Ô Ngộ biết rõ nhất. Còn trong đám chúng tôi, cũng chỉ có cô hiểu rõ nhất cái tâm lý kia. Ô Diệu còn sống hay không, có thể cứu trở lại hay không, không phải là dựa vào phán đoán của cô sao? Chính là cô nói cho chúng tôi biết nên làm như thế nào? Chỉ cần có một tia hi vọng, chúng tôi đều sẽ ở bên cô, liều lĩnh đi tranh thủ. Cô nên mang theo trái tim mạnh mẽ quay về bên người đàn ông của cô đi. Vừa rồi anh ấy đòi xuống giường ra viện, bị bác sĩ tiêm cho một mũi ngủ mê man rồi. Cô gái tốt, không bao giờ được để cho người đàn ông của mình khóc. Dù là trời sập xuống cũng phải để cho anh ấy đứng vững!"

Tôi quay lại phòng bệnh Ô Ngộ.

Mẹ anh là người cuối cùng gặp Ô Diệu, đã được cảnh sát đưa đi hỏi, những người khác đều không có ở đây.

Ô Ngộ ngủ say, người đàn ông to cao như vậy, lúc này lại yếu đuối không có chút sức lực nào. Tôi cũng phát hiện mặt anh chưa bao giờ gầy như vậy. Tôi lấy tay sờ vào râu trên cằm anh, còn cả đôi lông mày đang khẽ cau lại, khoé môi nhếch lên. Cuối cùng cầm chặt tay anh, áp mặt vào.

Sau đó y tá đến, dưới lời khuyên của cô ấy, tôi nằm xuống bên xô pha, sớm đã vô cùng mệt mỏi, nhanh chóng thiếp đi.

Thực ra cũng chỉ ngủ được có ba bốn tiếng. Khi tỉnh lại trời vẫn tối đen, thậm chí còn không có ánh sáng. Tôi xoa đầu đau nhức, lại càng hoảng sợ.

Ô Ngộ ở trên giường đã tỉnh dậy, mở to mắt nằm yên tại chỗ, không nói tiếng nào, nhìn trần nhà.

Tôi bước chân trần chạy tới, nắm tay anh. Anh từ từ cup mắt, nhìn về phía tôi. Trong mắt chúng tôi đã không còn nước mắt.

"A Ngộ..." Chỉ là khi gọi tên anh, trong lòng tôi đủ loại cảm xúc.

"Có phải... bị anh dọa rồi không?" Anh khàn giọng hỏi.

Cổ họng tôi bị bóp nghẹt: "Không có, chỉ là lần đầu tiên em nhìn thấy người thật nôn ra máu..." Tôi cố ý chê cười, anh lại không cười chút nào, giơ tay lên cầm chặt tay tôi. Lòng tôi như một hố bùn nhão, dựa vào anh rất gần.

"A Ngộ, chúng ta còn có thể cứu con bé, anh đừng suy sụp." Tôi khẽ nói, "Con bé đang chờ chúng ta."

Anh không nói lời nào, chỉ cầm chặt tay tôi.

"Em nói thật đấy." Tôi nhìn anh nói, "Vừa rồi lúc em ngủ vẫn luôn suy nghĩ. Hiện tại sao gã phải làm như vậy. Theo lý thuyết từ trước đến nay gã cẩn thận chu đáo chặt chẽ, hiện tại cảnh sát đang lùng sục bắt gã khắp nơi, gã liên tiếp thất bại hai lần trong việc hại anh và em, gã không nên vội vã bắt Ô Diệu như vậy, rất dễ khiến bản thân bị lộ. Vừa rồi Thẩm Thời Nhận cũng nói, gã đã để lộ rất nhiều manh mối, muốn bắt được gã chỉ còn là vấn

đề thời gian thôi. Tất nhiên gã cũng biết được điều này, hiện tại không phải nên điên cuồng chạy trốn thoát chết sao? Sao lại còn xông ra vọi vàng bắt Ô Diệu?

Bởi vì em cảm thấy gã không chỉ là tên tội phạm tinh táo IQ cao, mà cũng là kẻ cuồng vọng, vô cùng tâm cao khí ngạo. Anh nghĩ lại vụ án trong lịch sử của gã xem, càng ngày càng ngang ngược, không có nhân tính. Ban đầu là phanh thây, sau đó tiến thêm một bước là cắt ra, cuối cùng thậm chí... Anh biết không đối với kẻ mắc bệnh tâm thần biến thái mà nói trình độ gây án càng cao, chứng tỏ trình độ tâm thần phân liệt đã ngày càng sâu, gã càng tăng thêm chứng tỏ càng ngày càng tự ti. Mâu thuẫn tâm lý đạt tới cực điểm như vậy, hoặc là sụp đổ, hoặc là điên dại. Hiện tại gã đã có cảm giác ngăn ngại mơ hồ với tương lai, gã biết rõ mình có thể có được gì, cũng sẽ trở thành gì. Những thứ kia có sức hấp dẫn kì lạ với gã. Hiện tại bị anh và em làm gián đoạn, anh nói xem gã có hận chúng ta hay không?"

Chương 237: Đàm Giảo (Phần 29.4)

Ánh mắt Ô Ngộ trầm tĩnh tựa như một tầng sương tuyết.

Tôi nói tiếp: "Hiện tại cảnh sát truy đuổi nghiêm như vậy, giấc mộng của gã sau này bị hẫng rồi. Ô Diệu có lẽ là người cuối cùng gã bắt được, gã có kiến thức phản trình thám tốt như vậy, tất nhiên cũng sẽ cảm nhận được bản thân sẽ nhanh chóng bị bắt lấy. Cho nên gã lựa chọn Ô Diệu chính là để khiêu khích chúng ta, trả thù chúng ta. Ô Diệu... có lẽ sẽ chịu rất nhiều đau khổ, nhưng gã sẽ không dễ dàng giết chết con bé. Bởi vì giết chết con bé đồng nghĩa với việc tất cả đều đã kết thúc. Gã không nỡ để cho tất cả kết thúc nhanh như vậy. Đợi người của gã, giấc mộng của gã. Anh có tin hay không, gã thậm chí có khả năng... sẽ liên lạc với chúng ta, bằng cách tra tấn Ô Diệu nhiều lần, trêu đùa, làm nhục chúng ta, bởi vì... chỉ có như vậy chúng ta mới có thể đau khổ gấp bội, gã có thể phát hận. Lúc này gã quyết đập nồi dìm thuyền, điên cuồng cuối cùng mới đáng giá."

Ô Ngộ ngo ngoay muốn ngồi dậy, tôi vội đỡ lấy anh. Một tay anh ôm lấy tôi, tôi cách anh rất gần, anh nói: "Giảo Giảo, anh tin em. A Diệu đang chờ chúng ta đi cứu."

Tim tôi đập mạnh, cũng sợ mình phán đoán sai, sợ Ô Ngộ tin tưởng sai, nhưng nghĩ lại nếu ngay cả suy đoán khi tôi tỉnh táo nhất không đáng tin thì còn thứ gì đáng tin đây?

Tôi ra sức gật đầu: "A Ngộ, yên tâm, có em đây."

Trên mặt anh cuối cùng đã thoáng hiện lên ý cười, chỉ là nụ cười kia vẫn bao hàm sự tịch mịch. Anh hỏi: "Bên cảnh sát có tin tức gì không?"

Rất tốt, Ô Ngộ của tôi gần như đã mất đi đã nhanh chóng tỉnh lại rồi. Tôi biết anh sẽ tỉnh lại. Người đàn ông như anh, cuối cùng nhất định sẽ giữ chặt vận mệnh, phát ra sức lực khiến người ta chấn động.

Tôi đáp: "Thẩm Thời Nhạn đã đến đó, sẽ nhanh chóng mang tin tức về."
"Anh muốn mau chóng xuất viện." Anh nói, "Anh không thể nằm ở đây đợi"

tin tức của Ô Diệu." Tôi liếc nhìn cả người anh băng bó, còn có vết máu loang lổ, khẽ cắn răng: "Được, chúng ta sẽ nghĩ cách."

"Tất cả chi tiết về việc Ô Diệu mất tích, vị trí chiếc điện thoại, camera giám sát, còn cả bên Trần Tinh Kiến..." Anh nói, "Anh muốn có tất cả những manh mối của cảnh sát."

Tôi lập tức nói: "Em đã dặn Thẩm Thời Nhận rồi, anh ấy cũng băng lòng phá lệ."

Anh im lặng một lúc: "Cảm ơn."

Tôi nói: "Anh đã lấy thân báo đáp rồi, không cần cảm ơn."

Ô Ngộ khẽ cười, cho dù nụ cười kia không có sự ấm áp như cũ, nhưng lòng tôi đã ấm lại rồi. Tôi vùi đầu vào ngực anh, thầm muốn tới gần anh. Anh nói khẽ bên tai tôi: "Giảo Giảo, vĩnh viễn đừng rời khỏi anh, anh không thể mất đi em."

Đây đã là lần thứ hai anh nói như vậy rồi. Lần đầu tiên, là lúc... tôi thổ lộ với anh.

Tôi nói: "Này, em mạnh mẽ như vậy không khiến anh có cảm giác an toàn sao? Ô Ngộ, em vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh. Thời gian chúng ta ở bên nhau được bao lâu thì vĩnh viễn có bấy lâu. Em còn chả muốn nhìn người đàn ông khác. Em đã có được thứ tốt nhất trên thế giới này thì còn muốn gì nữa?"

Anh ngắt lời tôi, tự giễu: "Anh có chỗ nào mà tốt nhất chứ?"

Tôi nói: "Anh chính là tốt nhất. Em tin cả đời này sẽ không có ai tốt hơn so với anh."

Không bao lâu Thẩm Thời Nhận quả nhiên trở lại rồi, sau lưng anh ấy là Tráng Ngư vẻ mặt đầy nghiêm túc, mắt lộ ra ánh sáng. Nhìn vẻ mặt của bọn họ, tôi biết ngay tình hình có thay đổi lớn. Vẻ mặt Ô Ngộ cũng nghiêm trọng hơn.

Thẩm Thời Nhận đưa một tờ giấy tới trước mặt chúng tôi:

"Đây là lá thư phát hiện một tiếng trước trong hòm nhà Ô Ngộ. Đã kiểm tra kỹ lưỡng, đây là một bản phô - tô."

Ô Ngộ nhận lấy, tôi nhìn trên đó là mấy kiểu chữ được đánh máy:
"Ô Ngộ, Đàm Giáo:

Chỉ có chúng ta biết rõ đôi bên nghĩ gì.

Cuối cùng cô bé vẫn rơi vào tay tôi. Rất đáng yêu, non nớt, chúng tôi ở bên nhau rất vui vẻ.

Cho các người thời gian ba ngày, cô bé ở nơi vốn nên ở.

Lúc mặt trời lặn, tôi sẽ dẫn cô bé đi."

Chương 238: Ô Ngộ (Phần 29.1)

Nửa đêm tôi đột nhiên bừng tỉnh, cảm giác tắc nghẽn kia vẫn ở nguyên trong lòng. Có một số việc không thể nào nghĩ sâu được, một khi nghĩ rồi sẽ là vực thẳm không đáy.

Tôi sẽ không để cho nó nuốt chửng lấy tôi.

Tôi nhìn thấy một người đứng trước cửa sổ. Không bật đèn, Thẩm Thời Nhận cũng không mặc đồng phục cảnh sát, lời ít ý nhiều: "Đi thôi, hai cô ấy đang đợi trên xe."

Tôi vịn giường ngồi dậy, anh ta đỡ lấy tôi. Đêm khuya hành lang bệnh viện không có người, hai bọn tôi đều đội mũ, tránh ánh mắt của y tá và bác sĩ đi xuống nhà.

Cái này là mọi người đã thương lượng tốt. Tôi vốn nên ở bệnh viện để cho bác sĩ và cảnh sát chăm lo, cả người băng bó thể này vốn không có cách gì trong việc tìm kiếm Ô Diệu. Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngư vốn dĩ còn hơi do dự, lo lắng cho cơ thể tôi. Đàm Giảo lại nói: "Làm theo lời anh ấy nói đi."

Cô ấy nói với tôi: "Em hiểu chuyện này có ý nghĩa quan trọng với anh như thế nào, em cũng biết đây là mạo hiểm đối với cơ thể anh, nhưng ba ngày sau chúng ta sẽ kết thúc ở dòng thời gian này. Chỉ cần trước đó anh còn một hơi, sẽ không chết được."

Sẽ quay lại nửa tháng trước, ở trong cái hang dưới mặt đất đấy. Linh hồn hay là tôi, cơ thể đều run lên.

Lúc ấy Tráng Ngư giơ ngón tay cái với cô ấy: "Có khí phách, không hổ là nữ..." Liếc tôi một cái, nhếch miệng: "Người phụ nữ của anh."

Chúng tôi đều mỉm cười. Tôi và Thẩm Thời Nhận liếc nhau, có hai cô gái ở đây, có lẽ đã là sự thoải mái nhất trong bóng đêm dài rồi.

Tôi và Thẩm Thời Nhận đi ra cửa sau bệnh viện, thấy có một chiếc xe đã đỗ ở đó, đón tiếp tôi là ánh mắt của Đàm Giảo trên ghế lái. Thẩm Thời Nhận đỡ tôi ngồi vào ghế sau, Đàm Giảo hỏi: "Có ổn không?"
Đi đoạn đường này quả thực khiến tôi đau đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh. Tôi đáp: "Vẫn còn tương đối nhẹ nhõm." Tráng Ngư ngồi cạnh ghế lái huýt sáo.

Đàm Giảo tìm "đại bản doanh" cho chúng tôi, là một căn phòng xép trên tầng cao nhất của khách sạn thuận tiện với giao thông. Tổng cộng có hai phòng ngủ, phòng khách cũng đủ lớn, trên bàn chất đầy tài liệu vụ án. Tôi dựa vào sô pha, ngồi một chỗ bắt đầu thương lượng với mọi người.

"Vừa rồi bọn em đến Cục cảnh sát gặp được lão Đinh, ông rất bận rộn, không ngừng nói với bọn em." Đàm Giảo nói, "Em cảm thấy trong một đêm nay tóc ông đã bạc đi không ít."

Tôi biết rõ tính cách của lão Đinh, thậm chí là bị ảnh hưởng bởi trí nhớ tương lai, mới càng thêm lo lắng.

"Người kia rất cẩn thận." Thẩm Thời Nhận nói, "Cho dù ở hiện trường nào đều đeo găng tay, mũ, trước mắt còn không tìm được vân tay và ADN liên quan đến gã. Nhưng bên chỗ Trần Tinh Kiến có dấu vết ra vào của gã, dấu giày, ly đã dùng qua, tư liệu ảnh chụp người bị hại... Cảnh sát đang cẩn thận loại bỏ từng chi tiết, gã là người không phải là thần. Tôi tin nhất định sẽ có phát hiện. Chỉ có điều, Trần Tinh Kiến khá khó chơi, tố chất tâm lý cũng rất mạnh, không chịu nhận tội có liên quan, vô cùng trung thành với gã. Hơn nữa địa điểm Ô Diệt mất tích đã xác định được cơ bản."

Tâm trạng tôi căng thẳng: "Ở nơi nào?"

Thẩm Thời Nhận đáp: "Con đường nhỏ cách nhà anh 1,2 km, lúc ấy là buổi tối, người đi đường vô cùng ít. Trên con đường kia cũng không có camera,

có một chủ cửa hàng nhỏ từ xa nhìn thấy có một người đàn ông đội mũ kéo một cô gái lên xe. Anh ta tưởng rằng là cặp đôi cãi nhau, cũng không dám lên tiếng. Nhưng trời tối quá, dáng vẻ và xe người kia, anh ta đều không thấy rõ."

Tay tôi nắm chặt, Đàm Giáo nói: "A Ngộ, anh đừng vội, cũng đừng nổi giận, đây là đột phá thực sự quan trọng, người kia càng xuất hiện nhiều ở hiện trường phạm tội thì càng để lại nhiều dấu vết, sẽ càng dễ dàng bị tóm."

Chương 239: Ô Ngộ (Phần 29.2)

"Đàm Giảo nói rất đúng." Thẩm Thời Nhận nói, "Dù anh tin hay không, cảnh sát hình sự chúng tôi đều có dự cảm và nắm chắc đối với một vụ án có thể phá được hay không đấy. Vụ án này... không giống như trí nhớ mơ hồ của tôi trong lịch sử, khi đó hành vi của bọn chúng gần như không có sơ hở, có lẽ vụ án này vĩnh viễn không phá được, trừ khi xuất hiện sự vô cùng ngẫu nhiên. Tôi nghĩ lão Đinh cũng là có cảm giác như vậy."

Nhưng hiện tại đã khác, hiện trường có rất nhiều đầu mối có thể tra được. Chúng ta dường như chỉ cách hung thủ một tấm vải mỏng. Vụ án này nhất định sẽ phá được, gã nhất định sẽ bị bắt."

"Tôi hiểu." Tôi nói. Thực ra không cần Thẩm Thời Nhận giải thích, tôi cũng có cảm giác như vậy. Hiện tại gã đang ở trong hoàn cảnh khó khăn, buộc phải đánh cược một lần. Tuy nhiên hiện tại là cuộc đua về thời gian, tôi nghĩ gã vô cùng rõ ràng về điều này."

"Nhưng chúng ta chỉ có thời gian ba ngày." Đàm Giảo nói ra lời tôi muốn nói, "Dù là trong ba ngày hay sau ba ngày đều là phá án. Tuy nhiên cơ hội sống còn của Ô Diệu chỉ có ba ngày này, chúng ta phải tìm được con bé trước đó."

Tất cả mọi người im lặng, chỉ có ngọn đèn thành phố chiếu vào cửa.

"Gã... nhất định sẽ làm như lời mình nói, trong ba ngày không giết Ô Diệu?" Tráng Ngự do dự hỏi, "Sẽ không đùa bỡn chúng ta? Cố ý để cho chúng ta bận rộn?"

Đàm Giảo đáp: "Không biết. Như vậy gã sẽ nhận được niềm vui không đủ lớn, chỉ là trêu chọc nhỏ. Nhất định gã sẽ làm, là thất bại của chúng ta, là thất bại của kẻ thù gã, tôi và Ô Ngộ. Cho nên nhất định sẽ muốn nhìn thấy chúng tôi hoàn toàn thất bại, sau đó... lại giết chết Ô Diệu, trở thành chiến

lợi phẩm của gã." Nói xong lời cuối cùng, giọng cô ấy nhỏ đi. Tôi cảm kích cô ấy với sự phân tích gần như tinh tế tâm lý hung thủ.

Thẩm Thời Nhận nói: "Đàm Giáo nói rất có lý. Tôi cũng đồng ý."

Tráng Ngư: "Ừ."

Lúc này Đàm Giáo liếc tôi một cái. Cô ấy cũng không nói gì, nhưng tôi lại lập tức hiểu ý trong mắt cô ấy. Ánh mắt cô ấy bình tĩnh, kiên định. Phía sau ánh mắt trong suốt kia là tình ý nồng đậm không có cách nào hình dung bằng ngôn ngữ. Cô ấy đã quyết định dốc hết toàn lực. Cô ấy chính là cô gái dũng cảm như vậy.

Đàm Giáo nói tiếp: "Nếu như kết hợp với thư gã để lại, cái gì là "nơi Ô Diệu vốn nên ở"?"

Trong lòng tôi khê động, Đàm Giáo đưa bản phôi-tô cho tôi. Dù đây đã là lần đọc thứ mấy, mấy hàng chữ ngắn ngủi kia vẫn khiến tôi nhìn mà giật mình.

"Chỉ có chúng ta biết đôi bên muốn gì."

"Cuối cùng cô bé vẫn ở trong tay tôi."

"Cô bé ở nơi vốn nên ở."

"Lúc mặt trời lặn tôi sẽ dẫn cô bé đi."

Trong lòng bàn tay nóng bừng, là Đàm Giáo cầm chặt tay tôi, cô ấy đứng bên cửa sổ, cặp mắt nhìn tôi: "A Ngộ, hãy nhìn em giúp anh tìm con bé trở lại."

Cô ấy như đang thề hoặc là như đang an ủi tôi. Tôi đưa tay sờ mặt cô ấy, "Cô gái ngọc." Cô ấy nói: "Em ngọc ở đâu chứ, có biết là em cũng rất hiểu về tâm lý tội phạm hay không, có biết kẻ dốt đặc là em đây đọc bao nhiêu tác phẩm vĩ đại không, nhờ bạn bè cho xem bao nhiêu hồ sơ không? Người này tiếc là ghi vẫn còn ít. Chỉ cần ghi nhiều sẽ càng lộ nhiều. Lúc ấy... anh để lại tờ giấy cho em, em gần như đã phân tích được ra một hình dáng mơ hồ rồi."

Cô ấy cầm lấy tờ giấy viết thư kia: "Vậy để em bêu xấu. 'Chỉ có chúng ta biết đôi bên muốn gì' Cái này xác nhận phỏng đoán của em, gã biết rõ mục đích cuối cùng của chúng ta là giao nộp gã cho pháp luật, có lẽ gã cũng không biết tại sao dòng thời gian hỗn loạn, không rõ tại sao chúng ta lại chạm trán gã trong tương lai, nhưng gã biết chúng ta sẽ đến vì gã."

Chương 240: Ô Ngộ (Phần 29.3)

Đàm Giảo nói tiếp: "Lúc em bị gã bắt có từng nói chuyện với gã. Gã biết rõ em có thể hiểu được gã, em biết rõ gã muốn gì, cho nên gã sẽ nói như vậy. Gã đang thực hiện con đường của mình, hai chúng ta... bây giờ là bốn người chúng ta trở thành chướng ngại lớn nhất của gã. Như vậy hiện tại đánh bại chúng ta mới là ý nghĩa với con đường biến thái của gã, thay thế ý nghĩa vốn có. Đây là nguyên nhân tại sao em nói Ô Diệu sẽ không lập tức bị giết. Bởi vì tra tấn con bé chỉ là thứ yếu, hiện tại quan trọng nhất là chúng ta, muốn xem chúng ta khóc, muốn xem chúng ta không khống chế được cảm xúc, muốn xem chúng ta trở thành nạn nhân của hành vi biến thái của gã."

Tráng Ngư nhỏ giọng nói: "Shit, bà đây lạnh hết cả người!"
Thẩm Thời Nhận xoa đầu cô ấy, Tráng Ngư im miệng.

Đàm Giảo tập trung thực sự thay đổi thành người khác. Trong thoáng chốc tôi lại như quay về lần đầu tiên gặp trên thuyền, cô gái kia dùng ánh mắt trong suốt sắc bén nhìn tôi, xem thấu nội tâm tôi, xem thấu sự cứng cõi và yếu đuối của tôi. Còn lần này cô ấy tìm tòi nghiên cứu là tâm lý tội phạm đáng sợ nhất. Cô ấy nhìn chăm chăm vào giấy viết thư nói: "Tuy gã dùng máy đánh chữ, không lộ chữ viết, nhưng từ cách dùng từ có thể phân tích được bối cảnh của một người. Gã dùng 'đôi bên', 'mặt trời lặn', từ ngữ văn bản như vậy chứng tỏ nhất định đã được học hành. Hơn nữa gã có thể tự do gây án, kế hoạch kín đáo, hơn nữa còn làm bạn với phú nhị đại như Trần Tinh Kiến, em tin tưởng điều kiện kinh tế của gã nhất định không hề kém."

Chúng tôi đều gật đầu.

"Tiếp đó là đầu mối quan trọng nhất. "Đàm Giảo nói, "Cái gì là 'cô bé ở nơi vốn nên ở'?"

Thẩm Thời Nhận đứng lên: "Ô Diệu vốn nên mất tích ở gần đường Xuân Tịch, thi thể... ở trong tủ lạnh nhà hàng cách nhà Ô Ngộ 3 km. Tôi lập tức thông báo cho lão Đinh tăng cường tuần tra hai địa điểm này, một khi phát hiện tung tích kẻ khả nghi sẽ đuổi bắt."

Đàm Giáo nhíu mày: "Tuy nói Ô Diệu nên ở nơi vốn nên ở, nhưng gã biết rõ chúng ta cũng biết... Nếu như trực tiếp mang Ô Diệu tới hai nơi này, chẳng phải là chui đầu vào lưới sao?"

"Hoặc là cùng loại nhưng là nơi khác nhau." Tôi mở miệng, "Cách nhà anh mấy cây có không ít nhà hàng. Gã đem con bé đến một nơi khác có thể né tránh cảnh sát, lại có thể lặp lại lịch sử."

Đàm Giáo gật đầu: "Em cũng cho rằng đây là một loại khả năng."

Thẩm Thời Nhận nói: "Đã hiểu, tôi sẽ thông báo cho lão Đinh."

Đàm Giáo nói tiếp: "Chỗ "có lẽ" này em đã suy nghĩ thật lâu, cái gì là nơi có lẽ cần phải xem giải thích như thế nào. Ví dụ như gã không phải chỉ nơi Ô Diệu có lẽ ở trong lịch sử, mà là nơi duy nhất bây giờ gã có thể giết chết nạn nhân. Vậy gã ở đâu? Trong lịch sử có nạn nhân được phát hiện ở thùng rác, trong nhà, bãi đất hoang, nhà hàng... Em nghĩ có lẽ chúng có đặc điểm chung nào đó.

Còn có khả năng trong lịch sử, Ô Diệu là nạn nhân thứ năm, nhưng bây giờ con bé là thứ mấy?"

Tiim tôi xoay vòng, đáp: "Thứ hai."

Đàm Giáo gật đầu: "Em là người đầu tiên, thay thế Trần Ninh Mông. Ý của những lời này liệu có phải là nơi nạn nhân thứ hai trong lịch sử nên xuất hiện không?"

Trong lịch sử nạn nhân thứ hai... tên là Lục Tiêu Giang, được phát hiện trong thùng rác cách nhà cô ta không xa, cơ thể bị tách rời.

Chương 241: Ô Ngộ (Phần 29.4)

Thẩm Thời Nhận liếc tôi: "Đã hiểu, tôi cũng sẽ bảo lão Đinh canh chừng khu vực đó."

"Không không..." Đàm Giáo lắc đầu, "Anh chưa hoàn toàn hiểu ý của tôi, anh muốn canh giữ rốt cuộc là thùng rác gần nhà Lưu Tiểu Giang hay là gần nhà Ô Ngộ?"

Thẩm Thời Nhận khẽ giật mình, Tráng Ngư cũng trừng lớn mắt.

Đàm Giáo nói: "Cả hai đều có khả năng. Bởi vì chuyện này hoàn toàn quyết định bởi ý nghĩ của gã kia."

Chúng tôi đều im lặng. Quả thực nếu như tâm lý tội phạm dễ dàng nhìn thấu không chế như vậy, chỉ sợ đã bị truy nã quy án rồi. Phỏng đoán lòng người vốn là một chuyện thay đổi trong nháy mắt. Chúng tôi thảo luận, phỏng đoán ra ba địa điểm có khả năng, nhưng vẫn không thể xác định.

Tuy vậy khi tôi nhìn về phía Đàm Giáo lại phát hiện tuy vẻ mặt cô ấy nghiêm trọng, nhưng trong mắt vẫn có ánh sáng lợi hại nào đó. Vì thế tôi hiểu ra tuy cô ấy còn chưa nhìn thấu chân tướng, nhưng đã từng bước tiếp cận mục tiêu. Tôi đột nhiên nhớ tới cô ấy từng nói qua câu này: Vận mệnh không ở nơi nào khác, chỉ ở trong lòng bàn tay em.

Khi cô ấy tự tin, chuyên tâm đối mặt thực sự không có thứ gì ngăn cản được.

Trong lòng tôi cũng dâng lên niềm hi vọng mãnh liệt đối với việc cứu Ô Diệu về, cũng nắm chắc thêm vài phần.

Không nghĩ tới lúc thời khắc cần thiết nhất trong cuộc đời, cuối cùng vẫn là người phụ nữ của tôi dẫn dắt tôi ra khỏi vũng bùn.

Quyết tâm kiềm chế cảm xúc, những tình ý, cảm kích kia, tất cả cảm kích và ái mộ đợi sau này sẽ nói cho cô ấy nghe.

Không ngờ khi đang thảo luận đến phần cuối, cô gái này lại công bố ra một manh mối nhìn như bình thản nhưng khiến người ta ta phải suy nghĩ sâu xa...

"Mặt trời lặn." Đàm Giảo nhấp một ngụm trà, "Tại sao lại là mặt trời lặn?"

"Có phải là... thời gian mặt trời lặn có ý nghĩa đặc biệt với gã?" Tôi nói.

Đàm Giảo mỉm cười: "Có lẽ. Nhưng dựa vào nhiều lần gã gây án, dường như cũng không có bất kì chút thiên vị nào với thời gian mặt trời lặn. Theo lý thuyết, nếu như nghiêm túc như tính toán ba ngày gã nói, có lẽ gã phải ra tay vào 0 giờ đêm mới đúng, mới thắng được viên mãn. Hơn nữa nửa đêm càng không dễ dàng bị phát hiện, nhưng tại sao gã lại quyết định 'mặt trời lặn'?"

"Chẳng lẽ cảnh sắc mặt trời lặn đẹp hơn? Gã có tâm hồn thơ mộng như vậy?" Tráng Ngư mở miệng.

Thẩm Thời Nhận: "Đừng nói linh tinh." Đàm Giảo lại nói: "Không, Thẩm Thời Nhận, lần này anh nói sai rồi, có lẽ Tráng Ngư nói đúng đấy. Nếu như gã thật sự lựa chọn một nơi vô cùng đẹp ngắm mặt trời lặn thì sao? Tôi đã điều tra ba ngày sau trời nắng. Gã lựa chọn điểm này nhất định là có nguyên nhân, nhất định có thứ gì đó tác động đến gã.

Bởi vì mặt trời lặn mang nghĩa một ngày kết thúc, ban ngày chấm dứt, bóng tối tiến đến.

Đây cũng có thể là lần giết chóc duy nhất của gã. Vào thời khắc gã thắng được chúng ta, nắng chiều đầy trời, ánh tà dương như máu. Tia sáng cuối

cùng trong trời đất rơi về phía dưới chân trời, còn bữa tiệc lớn của gã mới chỉ bắt đầu, như là dã thú vừa xổ khỏi lồng. Tôi cảm thấy cảnh tượng như vậy mới có ý nghĩa biểu tượng với gã, sẽ làm gã kích động hơn. Có lẽ đây là nguyên nhân thực sự gã lựa chọn mặt trời lặn.

Hơn nữa... dựa theo kỹ thuật mà nói, trong bối cảnh trống trải trắng lè này, đi hành hạ giết một người so với trong căn phòng nhỏ âm u sẽ kích thích hơn. Nếu là lần cuối cùng, dĩ nhiên gã càng phải to gan hơn. Cho nên, nói không chừng có thể thực sự gã đã đưa Ô Diệu tới một toà nhà cao tầng hoặc đưa thẳng đến vùng ngoại ô có thể nhìn thấy mặt trời lặn."

Chương 242: Đàm Giảo (Phần 30.1)

Trời còn chưa sáng, trên tầng cao nhất khách sạn cảm giác hơi mát, ánh đèn ngoài cửa sổ như ánh sao tô điểm cho đất trời bao la.

Trải qua một tối như vậy, trong mấy tiếng ngủ đã xảy ra nhiều chuyện như thế, Ô Ngộ được cứu, Ô Diệu mất tích, chúng tôi rời khỏi bệnh viện chuẩn bị "đại bản doanh" này, tất cả mọi người vô cùng mệt mỏi.

Tráng Ngự ngáp một cái, đi vào phòng trong: "Tôi đi chớp mắt một lát, bao giờ hành động gọi tôi." Mặc dù nói vậy nhưng cô ấy vẫn nắm tay ở cửa không đóng lại.

Thẩm Thời Nhận đứng trước căn phòng, cầm lấy ba lô: "Tôi đi một chuyến đến chỗ lão Đinh."

Chúng tôi còn chưa nói lời nào, Tráng Ngự đã lạnh lùng mở miệng: "Anh không cần ngủ sao?"

Thẩm Thời Nhận nhìn cô ấy, đáp: "Có một số việc không tự mình đi xác nhận, anh sẽ lo. Mọi người nghỉ ngơi trước đi." Mặc dù nói vậy, nhưng ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào mình Tráng Ngự.

Tôi nhìn thấy Tráng Ngự lại lộ ra vẻ mặt chẳng hề để ý, ngáp một cái: "Được, tôi đi ngủ." Không hề do dự đóng cửa phòng lại. Thẩm Thời Nhận liếc cửa, gật đầu với chúng tôi một cái rời đi.

Trong căn phòng to như vậy, chỉ còn lại tôi và Ô Ngộ. Tôi thề cho dù chúng tôi phát ra tiếng động lớn, Tráng Ngự cũng sẽ không ra. Đương nhiên đây chỉ là giả thiết, hiện tại Ô Ngộ ngồi đã găng hết sức rồi.

Đây có lẽ là dáng vẻ yếu ớt nhất của anh mà tôi thấy. Bởi vì trước kia... Không, anh trong tương lai dù bị thương vẫn còn có nền tảng sức lực của

người thợ sửa chữa. Dù băng kín người, nhưng cơ bắp vẫn lộ ra, rất có sức mạnh khiến người ta cảm thấy không có việc gì. Hiện tại anh vẫn là dáng vẻ gầy gò của người đàn ông ngành kỹ thuật một năm về trước, cơ bắp còn chưa có, quần đây băng, vẻ mặt cứng cõi thăm trầm càng khiến người ta thêm đau lòng.

Anh tựa ở đầu giường, trong tay còn cầm xấp tài liệu, tập trung nhìn, ánh mắt sụp xuống, lộ ra tinh thần không tốt khó coi. Tôi cởi giày leo lên giường, nhưng không dám dựa vào người anh, chỉ tựa vào bên cạnh, hỏi: "Anh không ngủ sao?"

Anh đáp: "Anh nhìn thêm một lát đã, xem có phát hiện gì không."

Tôi: "Vâng."

Tôi tắt hết đèn chỉ để lại chiếc đèn bàn đầu giường, cả phòng mờ nhạt. Ô Diệu mất tích mấy tiếng trước, hiện tại dù chúng tôi nằm cũng cũng không nói chuyện, nhưng bầu không khí trong phòng có sự bị thương không thể thấy được.

Cánh tay anh không bị thương, tôi khẽ chạm vào, nắm chặt tay anh, Một lát sau, anh cúi đầu nhìn tôi.

"Cảm ơn em Giáo Giáo." Anh nói, "Nếu như không có em, anh sẽ không tìm được phương hướng."

Tôi mỉm cười: "Thực ra hôm nay em cũng là vượt xa phát huy bình thường, trước kia chỉ là trong sách muốn viết thế nào thì viết thế ấy, chưa từng trải qua thực tế. Em cũng suy nghĩ rất lâu, tưởng tượng rất nhiều khả năng, cũng loại đi một số khả năng, cảm giác hôm nay đầu óc em đã vượt ngoài giới hạn, bởi vì phải phân tích được ra, cứu con bé về..."

Lời còn chưa dứt, anh đã cúi người hôn tôi. Tôi không dám chạm vào ngực anh, tay đặt lên cổ anh, tay kia chống xuống giường, để giảm một chút sức nặng cho chúng tôi. Nụ hôn của anh luôn dịu dàng, cũng rất mãnh liệt, giam cầm tất cả sức lực của tôi. Khi bạn bắt đầu hôn môi với anh sẽ cảm thấy lúc này kỹ xảo, mức độ, dục vọng,, đều trở nên không quan trọng, bởi

vì bạn có thể cảm nhận được anh dùng linh hồn hôn bạn, còn bạn hôn anh cũng là linh hồn thuần khiết nhiệt liệt.

Khi anh hôn tôi, tôi chính là toàn bộ cuộc sống của anh và anh cũng vậy.

"A Ngộ..." Tôi lên tiếng.

Chương 243: Đàm Giảo (Phần 30.2)

Nhưng cuối cùng anh vẫn chỉ chống đỡ được từng đó sức lực, buông tôi ra nằm xuống, tôi lại dịch qua, vùi đầu, anh hôn cổ tôi. Tôi biết anh cần tôi an ủi. Sau khi hôn anh, tôi cũng cúi đầu xuống hôn cổ anh, cánh tay không bị thương của anh. Xung quanh yên tĩnh, những nụ hôn này không mang theo chút tình dục nào, không có ý nghĩa gì nhưng bản thân chúng cũng đã có ý nghĩa rồi.

Tôi tắt đèn, chúng tôi tìm kiếm nhau trong bóng tối, dựa sát vào nhau, thì thầm, nói miên man. Cuối cùng nắm tay nhau, nằm một chỗ. Bầu không khí thân mật, mập mờ, dịu dàng, nhiệt liệt như bao trùm lấy chúng tôi, bao bọc chúng tôi trong thế giới của chúng. Trong thế giới này không có thương hại, cũng không có thời gian, không có quên đi, chỉ có tôi và anh.

Tôi đột nhiên nghĩ đến Ô Ngộ từng nói. Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên tôi, hiện tại tôi đã tin tưởng điều này.

Nếu như bạn từng yêu đến khắc cốt ghi tâm, dù cho thời gian mất đi, trí nhớ, tính mạng... mất đi tất cả, đều sẽ không quên.

Sau đó có lẽ là dưới sự an ủi lẫn nhau, cuối cùng Ô Ngộ đã ngủ rồi, mệt mỏi, nặng nề thiếp đi. Tôi dựa vào ánh sáng mờ nhìn mặt anh, rất lâu mới không nỡ nhắm mắt lại. Hoá ra mỗi khoảnh khắc ở bên anh đều không bỏ được, hoá ra trên đời này thực sự có một người như vậy, khi bạn ở bên anh, cho dù không làm gì, cũng cảm thấy đây là hạnh phúc lớn nhất thế gian.

Hôm sau tôi tỉnh lại, đã thấy người bệnh nặng này tỉnh trước, dựa vào ánh sáng buổi sớm xem tài liệu. Tôi rời giường đi lấy khăn mặt và nước

đến lau mặt súc miệng cho anh. Lại gọi điện thoại kêu bữa sáng, sau đó ngồi bên cạnh, hỏi: "Rốt cuộc anh đang nhìn gì thế?"

Trong tay Ô Ngộ là một phần tài liệu có liên quan đến Trần Tinh Kiến, kể cả địa chỉ, xe cộ, đăng ký công ty.

Chúng tôi có thể phân tích được gì đã phân tích hết, có thể cung cấp gì cho cảnh sát cũng đã cung cấp rồi, những chuyện cần làm không còn nhiều lắm. Nếu như muốn tiến thêm một bước đạt được manh mối về người kia, Trần Tinh Kiến xem ra là điểm đột phá. Cho nên hôm nay tôi đã nói chuyện với Thẩm Thời Nhận, nghĩ cách gặp được Trần Tinh Kiến một lần ở Cục cảnh sát.

Tôi nói: "Trần Tinh Kiến hiện tại đang bị tạm giam, gã kia cũng có một chiếc xe, tiếc là lúc ở chân núi em và bọn Thẩm Thời Nhận không thấy rõ biển số. Hiện tại cũng không có camera nào chụp lại được chiếc xe kia."

Ô Ngộ nói: "Nhất định sẽ có camera chụp được, chỉ là chúng ta còn chưa tìm được thôi. Hôm nay mọi người đến Cục cảnh sát xem trên xe Trần Tinh Kiến có ghi chép hộp đen gì không, nếu có thì sao một bản về đây."

Trong lòng tôi sáng lên, gật đầu: "Thông minh!"

Ô Ngộ mỉm cười.

Đúng vậy, nếu hai người bọn chúng cùng hành động, dù camera trên đường không chụp lại được, thì hộp đen trên xe Trần Tinh Kiến có thể ghi được lại xe của gã chẳng?

Bữa sáng nhanh chóng mang đến, tôi thấy phòng Tráng Ngự vẫn đóng kín, quan sát thời gian không còn sớm, đi gõ cửa. Ai ngờ không khoá, chạm vào một cái mở ra luôn. Tôi nhìn thấy Tráng Ngự mặc chiếc váy đai đen trong lịch sử, cả người úp xuống giường, lộ ra lưng trắng như tuyết và đôi chân dài, nhớ đến tướng ngủ mạnh mẽ nhào vào chăn mền của cô ấy.

Ở bên cạnh ghế salon có người nằm. Thấm Thời Nhận không biết trở lại từ lúc nào, chúng tôi cũng không phát hiện ra. Người cao mét tám, chậ vật ngủ trên ghế, dùng mũ cảnh sát che khuất mặt, hơi ngáy. Bên cạnh là gạt tàn có mấy tàn thuốc.

Chương 244: Đàm Giảo (Phần 30.3)

Tôi thực sự không nhìn được, nhanh chóng quét một vòng trên người Tráng Ngự, cũng không phát hiện được ra dấu vết ô mai hay gì. Không biết sao hình ảnh này khiến tôi hơi cảm động, cũng hơi bi thương. Tôi khẽ đóng cửa phòng lại, sau đó ho một tiếng, cốc cốc gõ hai cái: "Ngự, dậy đi!" Trong cửa truyền đến một ít tiếng động.

Một lát sau, là giọng nói của Tráng Ngự: "Được rồi, tôi biết rồi." Tôi không nhìn được cười.

Phải nói là lão Đinh còn rất phúc hậu, sau khi biết chúng tôi lén trốn khỏi bệnh viện, cũng không tức giận, chỉ truyền lời cho Thẩm Thời Nhận phải phối hợp điều tra bất cứ lúc nào, còn gửi bác sĩ đến khách sạn, một ngày hai lần thay thuốc truyền dịch cho Ô Ngộ. Có lẽ là có sức chống từ Ô Diệu, cũng có lẽ là ý chí mãnh liệt của anh, bác sĩ nói tốc độ khô phục vết thương và tinh thần khá tốt.

Buổi trưa, tôi, Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngự đi đến Cục cảnh sát. Lúc này khoảng cách đến thời điểm Ô Diệu tử vong còn hai ngày rưỡi.

Tuy là trọng phạm, nhưng dưới sự đồng ý của lão Đinh, chúng tôi vẫn còn thể gặp được Trần Tinh Kiến, còn xem được một đoạn thẩm vấn ngắn.

Trước đó tôi đã từng biết gã vốn là người khó chơi, nhưng không nghĩ tới gã lại có thể đối phó với nhóm cảnh sát hình sự lâu như vậy, nghe nói đến nay còn chưa lộ ra chút manh mối nào liên quan đến người kia. Đối với câu hỏi của cảnh sát, cho dù là vừa đấm vừa xoa, hoặc là gã im miệng hoặc là cân nhắc cẩn thận mới trả lời.

"Hắn sẽ giấu nạn nhân ở đâu?" Có một lần, cảnh sát ép hỏi.

Người thanh niên phú nhị đại bình thường sống an nhàn sung sướng, tràn ngập ánh sáng, lúc này lại lạnh lùng đắc ý cười: "Hắn lại bắt được một người sao? Tôi biết rõ hắn sẽ không chấp nhận chịu thua như vậy mà. Lúc này chắc chắn hắn đã bắt được người quan trọng. Để tôi đoán nhé, Ô Diệu? Em gái Ô Ngộ?"

Tôi hơi ngỡ ngác. Gã rất hiểu người kia, vừa đoán đã trúng luôn. Hay đúng hơn là Ô Diệu vốn đã nằm trong kế hoạch của bọn chúng?

Tôi cảm thấy hai người bọn chúng vô cùng giống nhau, cho dù là tính cách hay là yêu cầu, cho nên Trần Tinh Kiến chỉ cần một câu đã nói toạc ra hành vi và tâm lý của người kia.

Tựa như sống chết có nhau. Hai tên ác ma tội phạm.

Cảnh sát lại hỏi, một người cảnh sát khác lập tức vào vai phản diện, khuyên nhủ: "Trần Tinh Kiến, anh chỉ có thể nói ra nơi hắn giấu người mới có cơ hội giảm hình phạt, cha mẹ anh cũng đã chạy tới đây rồi, đang ở bên ngoài đấy. Anh nghĩ xem mình phải đối mặt với họ thế nào đây?"

Lời này khiến cho Trần Tinh Kiến hơi giật mình, sau đó gần như dùng ánh mắt oán hận nhìn cảnh sát, nhưng cũng không nói gì. Người cảnh sát kia thấy thế, không ngừng dùng tình thân đả động.

Trần Tinh Kiến quay mặt đi, thản nhiên nói: "Các người dùng tình thân thuyết phục tôi cũng vô dụng, bởi vì tôi thực sự không biết hắn sẽ giấu người ở đâu. Mỗi lần chúng tôi hành động đều là hắn chỉ đạo. Lựa chọn người, lựa chọn địa điểm, ra tay đều là hắn tự hành động. Tôi chỉ là nghe lệnh làm theo thôi."

Trong lòng tôi phỏng đoán những lời này của Trần Tinh Kiến là thật, nếu không gã có thể ngậm miệng không nói giống như trước. Cho dù gã đã đánh mất nhân tính, nhưng vẫn còn lo lắng về cha mẹ.

Sau đoạn ngắn đó, cho dù cảnh sát hỏi gì, Trần Tinh Kiến đều im lặng.

Chúng tôi rời khỏi phòng ghi hình còn bắt gặp cha mẹ Trần Tinh Kiến, nhìn dáng vẻ hai ông bà cũng rất hiền lành, chỉ là lúc này vẻ mặt lo lắng đau khổ. Bọn họ ở trong phòng, giữ lấy quần áo cảnh sát, người cha vô cùng tức giận, người mẹ không ngừng rơi nước mắt nói: "Không thể nào, Tinh Kiến nhà tôi đến con gà còn không nở giết, làm sao có thể hại người? Ai cũng biết nó là đứa trẻ tốt mà! Nó không thiếu gì, tự mình gây dựng sự nghiệp, công ty cũng phát triển không ngừng, mấy ngày trước còn gọi điện cho tôi bảo đầu tư sự nghiệp, tìm bạn gái, sao có thể phạm tội chứ? Nó làm sao có thể đi giết người!"

Chương 245: Đàm Giảo (Phần 30.4)

Chúng tôi im lặng nhìn hình ảnh này.

Đây là lần đầu tiên sau khi cảnh sát bắt Trần Tinh Kiến về Cục, sau khi điều tra về gã mới cảm thấy cuộc đời gã có gia cảnh, không có bất cứ chỗ tình nghi nào, vẫn là thanh niên tốt cần cù tiến lên, thực sự không hề giống sát thủ biến thái.

Rốt cuộc là gã vẫn luôn sắm một bộ mặt khác trước mặt cha mẹ? Hay đây là do cha mẹ mù quáng nhu nhược, không có chút quy tắc nào với con cái?

Tuy thế điều này trái ngược với nguyên lý tâm lý học tội phạm. Từ gia đình, bối cảnh, quan hệ xung quanh, Trần Tinh Kiến quả thực không hề bộc lộ ra tí gì liên quan đến bệnh tâm thần và tội phạm. Rốt cuộc là điều gì đã biến gã trở thành một người khác như vậy?

Tôi và Tráng Ngư ngồi trong một cửa hàng nhỏ đối diện đồn cảnh sát, uống nước, tiện thể đợi Thẩm Thời Nhận còn có chút việc.

Tôi im lặng một lúc, ngẩng đầu đã thấy sắc mặt Tráng Ngư hơi căng thẳng. Vừa rồi khi chúng tôi ở đồn cảnh sát, cô ấy gần như không nói lời nào. Xem ra đúng là có tâm sự.

Tôi mỉm cười: "Sao thế? Suy nghĩ về tình yêu hả? Hay là do tối qua không được thoả mãn dục vọng?"

Tráng Ngư hiếm khi oán giận, chỉ cúi đầu nói: "Moá, tôi hơi buồn bực thôi."

"Sao vậy?"

Cô ấy hút một viên đá, tức giận: "Không phải cô nói mọi người cùng cứu Ô Diệu sao? Nhưng tôi chả giúp được tí gì. Thẩm Thời Nhận làm điều này đương nhiên không cần phải nói, Cô nữa, là nửa chuyên gia. Ngay cả Ô

Ngộ nhà cô cũng là thần, cảm giác được điểm quan trọng. Còn tôi, cái gì cũng không giúp được. Trước nay bà đây chưa từng vô dụng đến vậy."

Tôi không nhịn được cười: "Nghề nghiệp của mỗi người khác nhau mà. Cô hiểu khoa học, chắc chắn đến thời điểm quan trọng mới phát huy tác dụng, đại thần Ngự à. Hơn nữa... cho dù cô không làm gì, chỉ cần cô ở nơi này, tôi yên tâm vui vẻ, Thẩm Đại Nhận có lẽ cũng tràn đầy nhiệt tình."

Tráng Ngự lờm tôi: "Ý của cô... tôi là xuân dược của các người?"

Tôi suýt chút nữa phun nước ra.

Cô ấy hếch cằm lên, nhìn qua Cục cảnh sát cách đó không xa, chỗ đó đang có một hai người mặc đồng phục đi tới đi lui. Cô ấy nói: "Cảm giác này, cô biết đấy từ khi tôi gặp lại anh ấy, địa vị của tôi vốn cao mà lại bị ép hôn mấy lần... Nhưng bà đây không có chịu thua đâu. Nhưng bây giờ, có hồ sơ trong tay, cái gì anh ấy cũng hiểu, tôi cái gì cũng chậm, cảm giác từ công biến thành thụ này, bà đây thực sự không thích ứng được..."

Suy cho cùng cũng là vì tình yêu đấy. Tôi liếc cô ấy, lười thông suốt.

Nhắc Tào Tháo thì điện thoại tới rồi, di động của tôi vang lên: "Thời Nhận?"

Giọng Thẩm Thời Nhận vẫn như thường: "Hai người ở đâu, tôi xong việc bên này rồi, qua tìm hai người."

Tôi định lên tiếng, đột ngột nghe thấy Tráng Ngự lẩm bẩm: À... ngay cả điện thoại cũng không gọi cho bà đây mà gọi cho phụ nữ có chồng, cũng là vì bà đây không hiểu thuật ngữ trinh thám sao?"

Tôi cũng không ngẩng đầu lên, thò tay đập đầu cô ấy một cái, sau đó nói: "Chờ một chút, chúng tôi ra ngay, tôi còn có việc cần tìm hiểu thêm một chút."

Tôi muốn tiến thêm một bước hiểu rõ về Trần Tinh Kiến.

Cũng may cảnh sát cực kì phối hợp với chúng tôi, ngoài việc lấy bản ghi chép từ hộp đen xe Trần Tinh Kiến, còn để cho chúng tôi đi vào phòng vật chứng, nhìn thấy toàn bộ mọi thứ của Trần Tinh Kiến trước khi bị bắt.

Song theo lời họ nói, bọn họ cũng sớm nghĩ tới hộp đen trên xe, trước khi vụ án xảy ra, Trần Tinh Kiến từng đi đến địa điểm nạn nhân đầu tiên Trần Ninh Mông làm việc, nhưng cũng không có chiếc xe khả nghi nào khác. Ngoài ra, một ít ghi chép đã bị xoá sạch, có thể thấy được người kia cẩn thận thế nào. Không biết thứ này có tác dụng gì với Ô Ngộ không, nhưng tôi vẫn cứ mang về.

Chương 246: Đàm Giảo (Phần 30.5)

Về phần Trần Tinh Kiến, tôi cảm thấy trên người gã vẫn còn thứ gì đó có thể đào được. Đây là một loại trực giác, tôi cũng không thể giải thích rõ ràng. Có lẽ bởi vì gã và người kia cho tôi cảm giác quá giống nhau. Tâm lý tội phạm chú ý tới phân tích hành vi, Trần Tinh Kiến đã cho chúng tôi quan sát trực tiếp, hiện tại có thể quan sát hành vi gián tiếp của gã, ví dụ như đồ đạc bên cạnh gã, đồ đạc gã mang theo người, không chừng có thể phát hiện ra hành vi đặc thù, dẫn tới phát hiện manh mối.

Phòng vật chứng nằm ngay tầng dưới phòng thẩm vấn, chúng tôi còn có thể nghe thấy tiếng bước chân ở tầng trên. Người cảnh sát chịu trách nhiệm bảo Thẩm Thời Nhận ký tên lên bản kê khai rồi lần lượt mang đồ cho chúng tôi, còn ông ra phía sau sắp xếp đồ. Dưới ánh đèn yên tĩnh sáng người, ba người chúng tôi cầm một ít đồ vật, ngồi xuống trước bàn, đeo găng tay lấy ra xem.

Một chiếc bật lửa tinh xảo, nửa bao thuốc. Tất cả những thứ này cảnh sát đều đã xem qua, ngoài vân tay của Trần Tinh Kiến ra thì không có thứ gì khác, cho nên tạm thời chả tiến thêm được bước nào có giá trị. Một quyển sổ ghi chép khiến cho tôi thấy ngạc nhiên là ban đầu bên trong còn đầy các loại hạng mục công việc: họp hành, đặt hàng... càng về sau càng trống không. Có thể thấy được Trần Tinh Kiến vừa mở công ty là một thanh niên tốt.

Một sợi dây chuyền bạch kim nhỏ, giữa sợi dây có cục đá nhỏ, khoảng bằng ngón cái, không biết là chất liệu gì, bên trong còn phát ra ánh sáng.

Bên trong ví có chứng minh thư, một xấp tiền mặt, bằng lái xe...

"Em đang làm gì thế?" Thăm Thời Nhận đột nhiên lên tiếng. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy chẳng biết từ lúc nào Tráng Ngư đang cầm dụng cụ thăm dò đồ vật lấy từ ba lô để đến trước cái bật lửa.

Tráng Ngư bị anh ấy chất vấn, sắc mặt ửng đỏ, thản nhiên nói: "À, đây là máy lực từ nhỏ em lấy từ phòng thí nghiệm, có thể tăng thêm phản từ trường, dòng điện, kiểm tra đo lường các thuộc tính vật chất, hai người xem đi."

Thăm Thời Nhận: "..."

Tôi: "..."

Tráng Ngư này có lẽ đã bị đè nén đến mức hơi không bình thường, còn nữa cô ấy và Thăm Thời Nhận tới Tô Châu cứu giúp tôi, mang theo thứ này làm gì? Nhưng nghĩ lại tôi cảm thấy cô ấy thật thông minh, ngẩng đầu nói: "Đồ tốt, Tráng Ngư, cho tôi mượn nào."

Hai ngày sau, nếu lúc ấy không thay đổi được gì, tôi sẽ đem thứ này theo người. Tuy có thể không mang được đến không gian kia, nhưng cũng có thể xem đo đạc được ra gì chẳng?

Tráng Ngư hiểu ý của tôi, khẽ gật đầu: "Tôi mang đi là vì cô đấy."

Tôi nói: "Nhưng cô chạm vào cái bật lửa kia làm gì?"

Tráng Ngư: "..."

Thăm Thời Nhận không đồng tình nhìn cô ấy: "Đừng làm loạn, bỏ vật chứng xuống."

Nhưng Tráng Ngư đâu phải là người nghe lời, càng không chịu nghe anh ấy, từ từ bỏ bật lửa xuống, rồi đột nhiên cầm lấy sợi dây chuyền sáng ngời, bỏ vào giữa dụng cụ thăm dò .

"Em..." Thăm Thời Nhận còn chưa nói hết lời, ba chúng tôi đột nhiên nhìn chăm chăm vào tay Tráng Ngư. Bởi vì ngay khi cô ấy bỏ sợi dây chuyền vào máy thăm dò, kim đồng hồ của nó đột nhiên dịch chuyển, gần như vọt vàng quay đến chỉ số cao nhất, sau đó không dịch chuyển nữa.

Không biết có phải là tôi hoa mắt hay không nhưng rõ ràng nhìn thấy ánh sáng trong sợi dây kia loé lên.

Tráng Ngự hiển nhiên là cũng thấy mắng shit một tiếng. Rõ ràng cô ấy vô cùng hưng phấn, nhìn chăm chăm sợi dây.

Sau đó kim đồng hồ dụng cụ thăm dò bắt đầu chuyển động hỗn loạn, Tráng Ngự mở to mắt.

"Cái này... chứng tỏ điều gì?" Tôi hỏi.

Tráng Ngự nuốt nước miếng: "Chứng tỏ... dụng cụ thăm dò của bà đây đã bị nó làm hỏng rồi... Đây rốt cuộc là thứ quái gì? Moá nó bình thường Trần Tinh Kiến đeo cái máy phóng xạ tín hiệu điện từ trên cổ?"

Trong lòng tôi chấn động, chỉ cảm thấy có một số chuyện như vực thăm, lại để cho tôi sa vào bóng tối mới.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu chúng tôi đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, có người không ngừng chạy, xảy ra chuyện gì gấp sao? Thẩm Thời Nhận lập tức đứng lên: "Tôi đi xem!"

Tôi và Tráng Ngự bỏ vật chứng xuống, đi ra ngoài. Không bao lâu, Thẩm Thời Nhận quay lại, sắc mặt nghiêm trọng: "Vừa rồi, Trần Tinh Kiến đột nhiên mất hết sức lực, rơi vào hôn mê sâu, đã được đưa đi bệnh viện rồi!"

Chương 247: Ô Ngộ (Phần 30.1)

Đàm Giảo ngẩng đầu hỏi tôi: "Anh nói xem sợi dây chuyền kì quái kia có liên quan gì đến việc Trần Tinh Kiến hôn mê bất tỉnh không?"

Tôi đáp: "Anh là người theo chủ nghĩa duy vật."

Đàm Giảo nhìn chăm chăm tôi một lát, phụt cười: "Đã như vậy rồi mà anh vẫn còn duy vật sao?"

Tôi nói: "Mối liên quan giữa chúng chỉ là suy đoán của em. Mặt khác cho dù có liên quan hay không, chỉ có tìm được chân tướng mới được coi là đáp án xác thực. Suy đoán ngược lại sẽ khiến cho mạch suy nghĩ hẹp đi."

Đàm Giảo lập tức bĩu môi: "Anh vốn lý trí như vậy sao? Em có từng nói qua thực ra anh chả thú vị chút nào không?" Lúc nói lời này, trong ánh mắt cô ấy loé lên ánh sáng.

Tôi nói: "Anh thú vị hay không thì em đã không còn cơ hội đổi ý rồi."

Tráng Ngự ngồi bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu: "Này, ở đây vẫn còn một người sống sờ sờ đấy. Đại Châu, có thể đừng khoe khoang mạn nông được không?"

Đàm Giảo khẽ nói: "Có bản lĩnh cô cũng mạn nông đi?"

Tráng Ngự lập tức im lặng, khẽ cười nhạt. Thẩm Thời Nhận ngồi bên cạnh cô ấy, cúi đầu im lặng.

Tôi đã có thể ngồi dậy, xuống giường, chỉ là không đi được, tiếp tục trượt chuột trên bàn laptop.

Đây là video được ghi lại từ trong hộp đen xe Trần Tinh Kiến. Chỉ có hai ngày ngắn ngủi, nghe nói thông tin trước đó đều đã biến mất rồi. Đàm Giảo nghi ngờ, đoạn video này sở dĩ không bị xoá đi là vì hai tên biến thái muốn ghi chép lại toàn bộ quá trình mình gây án, chỉ có điều trước mắt xem ra không có tác dụng gì với việc chúng tôi tìm kiếm manh mối.

Đó là hai ngày trước vụ án đầu tiên của Trần Ninh Mông xảy ra trong lịch sử.

Trước đó đều là trống không.

Ban đêm xe đỗ trước một đầu đường nhỏ, Trần Tinh Kiến lái xe, rẽ vào một đoạn ngắn, phía trước là nhà hàng Trần Ninh Mông làm thuê.

Trần Tinh Kiến dừng xe lại. Từ góc của gã có thể nhìn thấy người đến người đi trong nhà hàng. Trần Ninh Mông mặc đồng phục thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt. Không có người nói chuyện, không có chút âm thanh nào. Xem ra người thứ hai cũng không ở trong xe.

Dần dần có một làn sương mù trắng thổi qua camera. Trần Tinh Kiến châm một điếu thuốc, rồi tắt máy.

Cho đến một hai tiếng sau, gã mới khởi động xe, quay đầu rời đi, Lúc này nhà hàng đã sớm đóng cửa, Trần Ninh Mông cũng đã về nhà.

Quá trình như vậy lặp lại hai buổi tối. Tôi đoán khoảng thời gian đỗ xe tắt máy kia, bọn chúng xuống xe, theo dõi Trần Ninh Mông, nghiên cứu địa hình.

"Vẫn không quay được chút nào sao?" Đàm Giảo hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, trước khi Đàm Giảo báo cáo cảnh sát tự xưng là nạn nhân, chúng tôi cũng từng đến nhà hàng này nghiên cứu địa hình. Cuối cùng tôi vẫn cảm giác được đã bỏ sót đầu mối gì, nhưng tạm thời không nghĩ ra được.

Vì thế tôi nhiều lần xem đoạn băng này.

Cũng không biết qua bao lâu, Đàm Giảo đột nhiên vỗ vai tôi, trên mặt là dáng vẻ nghiêm túc: "Này, em có một ý tưởng mới."

Ba người chúng tôi dừng toàn bộ việc trong tay, nghe cô ấy nói. Trong tay Tráng Ngư còn cầm dụng cụ thăm dò đã bị hỏng, trước đó cô ấy luôn tra tài liệu về phương diện này, vật chất gì hoặc lực lượng gì có thể khiến cho cái máy nổ tung; Thẩm Thời Nhận cẩn thận đọc lại hồ sơ khẩu cung; Đàm Giảo thì xem video thăm vấn Trần Tinh Kiến, ngược cảm như đang ngăn người, không nghĩ rằng cô ấy lại có phát hiện mới.

"Trước đó chúng ta từng phân tích Ô Diệu 'vốn nên ở' là ở đâu." Đàm Giảo nói, "Dựa theo phân tích logic, lại không để ý tới điểm giống nhau giữa yếu tố tình cảm và người bị hại."

Cô ấy vẽ mấy vòng lên bản đồ trên tường, tôi hơi giật mình, bởi vì nơi phát hiện thi thể của người bị hại đều ở trong vòng rất nhỏ.

Chương 248: Ô Ngộ (Phần 30.2)

"A Ngộ, anh từng nói những người bị hại đều được phát hiện gần nhà đấy." Cô ấy nói, "Thùng rác gần nhà Trần Ninh Mông; Lưu Tiểu Giang cũng vậy; Hứa Tinh Miêu bị băm xác phát hiện trong nhà; Diệp Tâm Y là bãi đất hoang đối diện trường học; còn cả Ô Diệu, A Ngộ anh đã từng chỉ cho em xem, là một nhà hàng gần nhà. Các cô ấy đều bị hung thủ sắp xếp ở nơi có thể thấy được nhà."

Trong lòng tôi rung động, không thể nói nên lời. Tráng Ngự và Thẩm Thời Nhạn tập trung tư tưởng nghe.

Trong mắt Đàm Giảo có ánh sáng: "Trần Tinh Kiến trong lúc thẩm vấn vô tình lộ ra việc lựa chọn nạn nhân, lựa chọn địa điểm, đêm đó ra tay gần như đều là tự tay người thứ hai. Nhà có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với gã. Đó cũng không phải phát hiện đặc biệt gì, bởi vì đối với rất nhiều tên tâm thần biến thái, nhà là ngọn nguồn của tất cả tội ác, tổn thương, dục vọng, vui vẻ. Ô Diệu đã là con mồi cuối cùng quan trọng nhất của gã, như vậy "nơi vốn nên ở" này tất nhiên có liên quan đến nhà. Đó là chốn trở về, cũng là kết thúc."

Thẩm Thời Nhạn trầm ngâm mở miệng: "Nhưng mà sau khi nhận được thư của gã chúng tôi đã giới nghiêm, hơn nữa gần như tất cả nhà hàng, còn cả ngõ hẻm, những toà nhà cao tầng có thể thấy được mặt trời lặn, đều đã loại bỏ hết, nhưng không phát hiện ra gì."

Tôi xúc động, nói ra: "Không phải nhà tôi."

Thẩm Thời Nhạn và Tráng Ngự đều sửng sốt, Đàm Giảo ngược đôi mắt yên tĩnh nhìn tôi: "A Ngộ nói đúng, không phải nhà người bị hại. Lần cuối cùng phạm tội, quyết đấu đập nồi dìm thuyền, gã sẽ về đâu?"

Tráng Ngự vỗ đùi: "Nhà của gã!"

Đàm Giảo gật đầu: "Đúng vậy!"

Tôi im lặng một lát: "Nhưng ngay cả thân phận của gã chúng ta cũng không rõ, làm sao biết được nhà gã ở đâu?"

Đàm Giáo ngẩng đầu nhìn bản đồ: "Trước mắt còn không rõ. Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận thật ra là có cách đấy. Cảnh sát đã điều tra rõ rồi, Trần Tinh Kiến dẫn anh đến quán cà phê kia là sản nghiệp của gã, đương nhiên gã vốn cho rằng anh không thể trốn thoát, cho nên ra tay ở địa bàn của mình; còn cả tầng hầm gã nhốt anh cũng là một ngôi nhà trên danh nghĩa của gã. Vậy em thì sao, người kia làm sao biết được có một ngôi nhà gỗ nhỏ nằm ở vùng ngoại thành trên núi ít người lui tới, lại còn nhanh chóng bỏ chạy như vậy. Em cũng là một trong những mục tiêu cuối cùng của gã, gã không mang em tới địa bàn của Trần Tinh Kiến mà mang tới đó, nó có ý nghĩa như thế nào?"

"Ý nghĩa... về nhà." Tôi chậm rãi nói, "Tức là khu vực như vậy cách nhà gã rất gần."

"Đúng vậy." Đàm Giáo nói, "Hơn nữa nếu như là vùng ngoại thành không phải càng dễ nhìn thấy mặt trời lặn nguyên vẹn, lộng lẫy sao?"

Thẩm Thời Nhận nhanh chóng tra trên máy tính một lát, ngẩng đầu nói: "Nơi gần đó chính xác có một thị trấn nhỏ, nhưng dân số cũng hơn một nghìn người. Tôi lập tức gọi cho lão Đinh."

Tuy vậy kết quả trao đổi của lão Đinh và Thẩm Thời Nhận cũng không mấy lý tưởng. Một là bởi vì lúc trước chúng tôi cung cấp mấy khả năng đều không tìm được kẻ tình nghi; hai là lực lượng cảnh sát có hạn, họ cũng có phương hướng nghiên cứu phá án và bắt giam của riêng mình, Đàm Giáo suy cho cùng cũng chỉ là phán đoán chủ quan, cho nên bọn họ không có khả năng phái lực lượng tới. Song lão Đinh cũng đồng ý ủng hộ thông báo cho cảnh sát địa phương nghiêm túc sàng lọc kẻ tình nghi.

Nhưng Đàm Giáo nghe xong chỉ lắc đầu: "Không được. Người kia lợi hại như vậy, nếu quả thật ở bên kia, sẽ càng cảnh giác hơn, có khả năng không tìm thấy bóng dáng của gã."

Chương 249: Ô Ngộ (Phần 30.3)

"Nhưng tự chúng ta qua đó tìm, chỉ sợ không dễ dàng." Thẩm Thời Nhận nói, "Tuy là thị trấn, nhưng dân cư không hề ít, diện tích còn rất rộng. Cách... thời gian kia chỉ còn một ngày rưỡi thôi."

Tất cả mọi người im lặng, cuối cùng đều nhìn về phía tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, đã là xế chiều. Khoảng cách đến xế chiều ngày mai còn chưa đến ba mươi tiếng đồng hồ.

Tôi tự nói với mình phải tỉnh táo lại, có được phán đoán hợp lý nhất.

"Truy bắt trong nội thành, khám nghiệm hiện trường, thẩm vấn Trần Tinh Kiến... cảnh sát đều đã làm những cái này." Tôi nói, "Chúng ta ở lại cũng không giúp được gì, điều chúng ta cần làm là cân nhắc những khả năng khác, không được bỏ sót gì. Xem ra trước mắt, phỏng đoán của Đàm Giảo mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng các khả năng chồng lên nhau đều chỉ về một kết quả, không thể xem nhẹ được. Chúng ta lập tức đến thị trấn kia."

"Nhưng vết thương của anh..." Đàm Giảo do dự.

Tôi cầm chặt tay cô ấy: "Anh không sao."

Chúng tôi đi đến thị trấn là lúc chạng vạng tối. Tuy nó không lớn mấy, nhưng có đến mấy trăm hộ gia đình. Ngoài ra đây chỉ là vùng thị trấn, trên núi còn có thôn xóm rải rác. Quả thực là nơi tốt để ẩn náu.

Chúng tôi tìm một khách sạn ở lại.

Trời đã tối đen. Thẩm Thời Nhận nói buổi đêm chỉ có thể quan sát sơ bộ, muốn tìm kiếm quy mô lớn phải đợi đến ngày mai.

Tôi và Đàm Giảo ở chung một phòng. Tôi ngậy người một lát, Đàm Giảo mang đồ ăn đến, đóng cửa lại, như có điều gì suy nghĩ: "Thực sự không nhìn ra nha, Thẩm Thời Nhận cũng chỉ thuê có một phòng, anh không thấy được vẻ mặt Tráng Ngư lúc ấy đâu, vừa xoắn suốt từ chối lại ra vẻ mời chào đấy..."

Tôi nói: "Thẩm Thời Nhận thực ra là người hiểu rõ mình muốn gì, sẽ đi tranh giành."

"À..." Đàm Giảo tựa vào bên tôi, "Còn anh thì sao, đã hiểu rõ chưa?"

"Anh đã hoàn toàn thẳng thắn, anh ta đã thuê phòng, em nói xem anh có hiểu rõ hay không?"

Đàm Giảo phụng cười, nhìn qua tôi: "Vết thương còn đau không?"

Tôi đáp: "Không có việc gì, ngày mai anh sẽ đi tìm với mọi người."

Đàm Giảo im lặng một lúc. Trước khi đi, tôi đã nhờ bác sĩ tiêm cho một mũi, còn kê cho một ít thuốc giảm đau. Thực ra lúc tiêm còn đau hơn so với bình thường. Tất nhiên tôi sẽ không phát ra tiếng gì, lúc ấy Đàm Giảo đứng ở bên luôn nhìn, ánh mắt kia khiến người ta không chịu nổi.

"Tối mai chính là thời gian chúng ta quay về lòng đất." Cô ấy nói.

"Ừ." Tôi nói, "Trước thời khắc đó, cứu Ô Diệu về là tâm nguyện của anh hoàn thành."

Chúng tôi im lặng một lúc, cô ấy dang rộng hai tay: "Vâng, anh đừng suy nghĩ quá nhiều, ăn no ngủ một giấc mới có sức. Này, có muốn em đút cho anh ăn không?"

Tôi mỉm cười: "Không cần."

Cô ấy mở hộp cơm ra, gắp đồ ăn cho tôi, đưa đồ, rót nước. Chúng tôi cứ thế ăn hết một bữa cơm, đến khi trăng treo lên cao, cô ấy dựa vào salon đưa thuốc cho tôi. Tôi nhất thời động lòng, cầm chặt tay cô ấy, cô ấy cúi đầu nhìn tôi, mỉm cười, cúi người hôn tôi. Đôi môi mát lạnh, nụ hôn tinh tế.

Cuối cùng, cô ấy dời mặt đi: "Em có dự cảm ngày mai nhất định rất gian nan. Em biết anh sẽ ra sức liều mạng, đồng ý với em, cẩn thận, chăm sóc

tốt bản thân. Dù sao bây giờ anh không chỉ có một mình. Cho dù xảy ra chuyện gì, anh phải nhớ có em đợi anh. Đợi anh lấy em."

Chương 250: Ô Ngộ (Phần 30.4)

Giọng nói của cô ấy bình tĩnh dịu dàng, tôi nghe mà trong lòng đột nhiên đau nhức, biết rõ đây có lẽ là những lời cô ấy nín nhịn mấy ngày.

Tôi nói: "Anh đồng ý với em, Giáo Giáo. Sẽ không để cho em chờ đợi một mình. Anh là chồng em, anh sẽ quay trở về bên em."

Cô ấy đưa tay lau mắt: "Đừng tự phong, hiện tại vẫn chỉ là vị hôn phu thôi! Hôn nữa vẫn còn là tự quyết định đấy! Cũng không biết cha mẹ em có chấp nhận anh hay không!"

Tôi nắm tay cô ấy: "Em cảm thấy cô chú sẽ không chấp nhận anh?"

Đàm Giáo bĩu môi, thở dài: "Cha mẹ em đúng là thích nhất học bá, con cái nhà hàng xóm. Hôn nữa còn là đại học Thanh Hoa, em có thể tưởng tượng ra dáng vẻ bọn họ nâng anh trong lòng bàn tay rồi. Địa vị tương lai của em trong nhà vô cùng thâm trọng, trước kia là hai người quản lý em, sau này là ba người, aiz..."

Tôi mỉm cười, cô ấy cũng cười, ánh mắt ánh vào ánh trăng lập loè, đẹp đến mức khiến cho tôi không thể nào dời mắt, đẹp đến mức dù lòng tôi lạnh lẽo vẫn tràn ngập hi vọng.

Cơm nước xong, Đàm Giáo đi ra ngoài với hai người họ, đi thăm hỏi đơn giản. Tôi tích trữ thể lực đợi đến mai. Dựa vào giường, tiếp tục xem video trong hộp đen xe Trần Tinh Kiến, lật tài liệu vụ án.

Tôi luôn cảm thấy mình đã bỏ qua điểm quan trọng nào đó.

Trong hộp đen xe Trần Tinh Kiến không quay được xe người thứ hai. Vị trí ghế đờ xe cũng tránh được camera nhà hàng gần đó. Tôi phải làm thế nào mới tìm kiếm được tung tích người thứ hai đây? Không thể có người nào không để lại dấu vết, nhất định có camera chụp được chiếc xe thứ hai, nó ở nơi nào?

Sau đó tôi vô cùng mệt mỏi, có lẽ là do tác dụng của thuốc, mơ màng thiếp đi. Có lẽ bởi vì trước khi ngủ còn đang nghĩ đến những chuyện này, nên trong mơ cũng thế.

Tôi mơ thấy lần đầu đuổi theo hung thủ chính là buổi đêm kia, ngõ nhỏ tối đen, bạn bè gào thét, bóng dáng của gã, người qua đường gây trở ngại, sau đó gã chạy vào ngõ nhỏ quán bar, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

Trần Tinh Kiến từ trong quán bar đi ra. Trong bóng tối, xa xa, rõ ràng còn có một người khác đi xa.

Tôi và Đàm Giảo lái xe tới Cục cảnh sát, nói dối cô ấy là người bị hại.

Trên đường chúng tôi tới nhà hàng của nạn nhân đầu tiên Trần Ninh Mông, lúc ấy Đàm Giảo nói một câu, cô ấy nói...

Cô ấy nói...

Tôi mở mắt, nhìn thấy sắc trời ngoài cửa sổ đã bắt đầu sáng lên, cơ thể Đàm Giảo rúc bên cạnh tôi, ngủ say, nhưng trong đầu tôi đã vô cùng tỉnh táo.

Tôi nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của Đàm Giảo, nhớ tới lúc chúng tôi đứng bên ngoài nhà hàng, cô ấy nói: Nơi này hình như hơi quen mắt.

Tôi trả lời như thế nào nhỉ?

Tôi nói: Bởi vì chúng ta từng đến đây. Nơi này cách một con phố với quán bar xảy ra vụ án của Hứa Tĩnh Miêu.

Chính là con phố bắt gặp chiếc xe của Trần Tinh Kiến.

Địa hình kia tôi đã sớm quen thuộc, lúc này có một ngọn lửa thiêu đốt trong đầu tôi, sau đó từng không gian dần được thắp sáng.

Tôi đột nhiên nhớ ra những lời Trần Tinh Kiến từng nói trong đoạn video thẩm vấn, gã nói tất cả con mồi, lựa chọn địa điểm, còn cả ra tay đều là người thứ hai.

Tôi nhắm mắt lại, nhớ tới đêm ban đầu trải qua kia. Trong ngõ nhỏ, người nọ không ngừng chạy trốn, vốn trúng một cơn không thể thoát được, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi ngăn cản tôi...

Sau đó, cảnh sát muốn tìm nhân chứng này lại không được. Công khai thu thập manh mối cũng không có ai đến chủ động liên hệ. Nếu quả thực là cư dân vùng gần đó, sao lại không tìm thấy?

Chương 251: Ô Ngộ (Phần 30.5)

Tôi vẫn cho là mình đuổi theo người kia chính là Trần Tinh Kiến, nhưng rốt cuộc là Trần Tinh Kiến hay là gã? Người đàn ông đeo ba lô xuất hiện trong bóng đêm không thấy rõ mặt là ai?

Nhưng cho dù là ai thì đêm đó gã đã ở chỗ này. Sau đó Trần Tinh Kiến xuất hiện làm tấm chắn, còn gã nhanh chóng đào thoát rời đi.

Xe của gã đỗ ở phía sau quán bar, còn khu dân cư gần đó tương đối phồn hoa, không thể không có camera.

Hiện tại vụ án của Hứa Tĩnh Miêu còn chưa xảy ra, có lẽ vĩnh viễn sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Cho nên camera đêm đó không tồn tại, nhưng vụ án của Trần Ninh Mông đã xảy ra ở địa điểm gần như vậy, liệu xe của gã còn đỗ ở vị trí đó hay không? Phía sau quán bar là vị trí có thể nhìn thấy nhà hàng Trần Ninh Mông làm việc. Có lẽ chính là trong ngõ nhỏ nối liền quán bar và nhà hàng. Gã không đỗ chung một chỗ với Trần Tinh Kiến.

Gã để cho Trần Tinh Kiến xông lên phía trước, bản thân hoàn toàn không liên quan gì đến gã. Như vậy gã sẽ cẩn thận né tránh tất cả camera trên đường sao?

Một người không có khả năng không để lộ sơ hở 100%.

Trong lòng tôi như có một dòng nước tuôn ra, tôi biết rõ mình tìm được gã rồi.

Lập tức cầm lấy điện thoại gọi cho lão Đinh, Đàm Giáo xoa mắt ngồi, nghe được lời tôi nói cũng khẽ giật mình.

Tôi không có cách nào giải thích rõ nguyên nhân với lão Đinh, nhưng ông nghe tôi nói xong địa điểm, lập tức đồng ý phái người đi đến điều tra

địa điểm Trần Tinh Kiến quan sát đêm đó, cả camera gần đó...

Tin tức của cảnh sát cũng không truyền đến ngay, sau khi bình minh lên, chúng tôi lập tức tiến hành tìm kiếm loại bỏ những căn nhà khả nghi trong thị trấn, nhưng vẫn không có thu hoạch.

Tối gần giữa trưa, cuối cùng đã đợi được điện thoại của lão Đinh.

Giọng ông vô cùng nghiêm trọng: "Ô Ngô, chúng tôi thực sự tìm được một chiếc xe như vậy vào đêm hôm đó. Nó dừng ở trong ngõ nhỏ phía sau quán bar, hơn nữa chỉ có một chiếc xe đó. Tuy phía sau quán bar không có camera, nhưng trên đường đi có, khi gã nhanh chóng đi ra, đã bị chụp lại kiểu xe và biển số. Thời gian gã rời đi gần như trùng khớp với Trần Tinh Kiến. Bề ngoài chiếc xe gần giống y hệt với Đàm Giáo Thẩm Thời Nhận miêu tả. Tôi sẽ lập tức gửi ảnh chụp và biển số xe cho mọi người, nhưng là xe thuê, dùng chứng minh giả, chúng tôi vẫn còn đang điều tra. Ngoài ra chúng tôi đã xin toàn bộ hướng đi của chiếc xe này trong thành phố."

Lời lão Đinh nói khiến dòng suy nghĩ của tôi lên xuống. Tôi hỏi: "Có thể sắp xếp điều tra camera trong thị trấn bên này trước không? Nếu như gã mang theo Ô Diệu tới đây, tìm xe sẽ dễ hơn so với tìm người."

Lão Đinh đồng ý.

Cúp điện thoại, tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời nhô lên cao, Đàm Giáo nói không sai, hôm nay là ngày nắng, lúc mặt trời lặn ánh tà dương như máu, nắng chiều vờn xa. Chúng tôi đang chạy đua với thời gian, giành giật mạng sống cho Ô Diệu.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến buổi chiều, chúng tôi đã tìm kiếm hết những nơi có khả năng ẩn nấp mà vẫn không phát hiện được gì.

Mặt trời dần ngả về tây, chúng tôi đứng bên cạnh xe. Lúc này mũi tiêm và thuốc đã sắp hết tác dụng trong cơ thể tôi, nhưng tinh thần luôn căng

thăng khiến tôi hoàn toàn không cảm nhận được sự đau đớn. Vẻ mặt bọn Tráng Ngự đều mệt mỏi, nhưng ánh mắt sáng ngời như tuyết. Đã đến bước này, bọn họ đều không nói gì, chỉ nhìn sắc mặt tôi.

Tôi châm điếu thuốc, gần như là vệt vàng rút ra. Thẩm Thời Nhận ở bên cạnh hút thuốc. Hai cô gái im lặng.

Tôi nói với họ, cũng là nói với chính mình: "Vẫn còn cơ hội. Không ở thị trấn thì là ở trên núi. Hơn nữa nhất định là con đường thông lên núi, chúng ta chia nhau ra tìm."

Thẩm Thời Nhận nói: "Đúng vậy. Cách thời gian mặt trời lặn còn ít nhất một tiếng, chia nhau ra tìm."

Chúng tôi vừa lên xe, di động của tôi vang lên, lão Đinh gọi tới. Tôi lập tức bắt máy: "Lão Đinh! Tình hình thế nào?"

"Ồ Ngộ, chúng tôi vừa mới tìm được chiếc xe kia rồi!" Lão Đinh gào lên trong điện thoại, "Ở ngay thị trấn đó, hôm qua nó xuất hiện trong camera tiến vào núi, ngọn núi kia cách thị trấn khoảng hai cây, gọi là núi Ô Long. Các cậu đừng hành động thiếu suy nghĩ, tôi lập tức phái người tới. Còn nữa chúng tôi đã tìm được một ADN mới ở nhà Trần Tinh Kiến! Đã bắt đầu so với..."

Phía sau lão Đinh còn nói gì đó, nhưng tôi đã không nghe rõ. Tôi quát: "Đi!" Thẩm Thời Nhận đạp chân ga, xe như mũi tên phóng về phía núi Ô Long. Vẻ mặt Tráng Ngự và Đàm Giáo chưa bao giờ nghiêm túc căng thẳng như thế. Gió thổi vù vù vào mặt tôi, cảm xúc nóng lạnh đan xen, lan tràn trong cơ thể tôi. Trong ánh mắt tôi đã không nhìn thấy gì, chỉ còn ngọn núi cách đó hai cây, cây cối xác xơ, trong núi che giấu bí mật. Vầng mặt trời đỏ đang từ từ lặn xuống.

Chương 252: Đàm Giảo (Phần 31.1)

Phong cảnh chạng vạng tối, đẹp đến mức không chân thật. Mặt trời đỏ như máu tô điểm trên đỉnh núi, ánh sáng xuyên qua tầng mây tựa như vàng hào quang, mờ mịt trong trẻo. Núi rừng đã dần tối, tất cả cây cối chập chờn trong gió, dày đặc, không thấy điểm cuối cùng.

Lái xe đến giữa sườn núi thì không thể đi lên được nữa. Chúng tôi nhìn thấy xe người kia dừng cuối đường. Thẩm Thời Nhận gần như lập tức cầm súng tới gần, Ô Ngộ theo sát phía sau. Sau khi nhanh chóng xem xét một vòng, lại đá cốp xe, Thẩm Thời Nhận lắc đầu, ra hiệu không có gì.

Người kia thực sự đã chuẩn bị tử chiến đến cùng.

"Lên núi." Ô Ngộ nói.

Chúng tôi đi theo con đường nhỏ tiến vào rừng rậm, chỉ có duy nhất một con đường này. Thẩm Thời Nhận nhìn kĩ chút bùn đất: "Có dấu chân mới, chiều dài trùng khớp với chúng tôi phát hiện ở hiện trường phạm tội." Khuôn mặt Ô Ngộ lạnh lùng, cuối cùng tôi đã cảm giác được hôm nay anh rất khác so với bình thường, như một con báo bị thương, tuy không nói lời nào, nhưng chỉ cần một khắc sức lực toàn thân như muốn bộc phát ra.

Tôi thực sự sợ anh không để ý tới tính mạng. Chúng tôi phải cứu được Ô Diệu về.

Song anh đã đồng ý với tôi, vì tôi sẽ không bất chấp sống chết.

Tôi chỉ biết đi theo thật sát sau anh.

Chúng tôi đi khoảng hơn nửa tiếng, tôi dần cảm thấy Ô Ngộ không ổn. Tốc độ của Thẩm Thời Nhận rất nhanh, Ô Ngộ theo sát phía sau, tôi và Tráng Ngự đi sau cùng. Cho dù Ô Ngộ vẫn theo sát, nhưng tôi nhìn thấy có vết máu thấm trên áo.

Tôi hỏi: “A Ngộ, anh không sao chứ?”

Anh đáp: “Không sao.” Trên trán là mồ hôi dày đặc. Tôi cảm thấy trong lòng khó chịu, cho dù đã tiêm, nhưng anh mới bị thương mấy ngày, hơn nữa thể lực không thể so được với một cảnh sát hình sự khoẻ mạnh. Thế nhưng tôi không có cách nào, cũng không có khả năng khuyên anh dừng lại.

Thẩm Thời Nhận chỉ quay đầu nhìn anh một cái, không nói gì, tốc độ cũng không hề chậm lại.

Cuối cùng chúng tôi đã tới được rừng cây, trước mặt là khu vườn trái cây, dưới ánh trời chiều, lộ ra sự yên tĩnh rậm rạp.

Có vườn trái cây tức là có người.

Nhìn từ xa, ở phía trên vườn trái cây có ngôi nhà, trong nơi hoang vắng này lại được xây dựng vô cùng thanh nhã tinh tế. Bức tường đá bất quy tắc, phía trên là cửa gỗ, nóc nhà màu xám nghiêng nghiêng, phía sau được che phủ bởi một cây đại thụ.

Vẫn là Thẩm Thời Nhận dẫn đầu, chúng tôi đi xuôi theo con đường mòn trong rừng, thẳng tiến về trước. Sắc trời lại tối thêm, cảm giác yên tĩnh lạnh lùng tăng thêm. Thẩm Thời Nhận quay đầu lại nhìn chúng tôi, nhỏ giọng: “Cẩn thận.” Chúng tôi gật đầu, Thẩm Thời Nhận nói tiếp: “Hiếu Ngự, em đến bên cạnh anh,” Tráng Ngự ừ một tiếng, tiến lên hai bước, Thẩm Thời Nhận nắm tay cô ấy.

Tôi cũng nắm chặt tay Ô Ngộ, máu đã hiện rõ trên áo anh. Anh nhìn tôi, vào lúc này tôi đột nhiên như cảm thấy mình đang nhìn là người thợ sửa chữa một năm sau. Con người thô ráp, cứng rắn, vẻ mặt tang thương. Anh nói: “Cẩn thận, đi theo đằng sau anh.” Tôi đáp: “Vâng.”

Chúng tôi nhanh chóng ra khỏi cánh rừng, cách ngôi nhà kia chỉ khoảng hơn trăm mét. Chúng tôi bước rất khẽ, không phát ra tiếng động.

Đúng lúc này, trong ngôi nhà phía trước đột nhiên truyền đến tiếng động. Như là có thứ gì đó va chạm rơi xuống đất hoặc là thứ gì đó bị túm lấy. Thời gian như dừng lại vào khoảnh khắc này, Thẩm Thời Nhận như chó săn vọt tới. Tráng Ngự theo sát phía sau, cô ấy có đai đen Taekwondo, lại vận động quanh năm bên ngoài, sức bật kinh người.

Chương 253: Đàm Giảo (Phần 31.2)

Ô Ngộ cũng nghe thấy tiếng động, ban đầu anh còn sóng vai với Thẩm Thời Nhận, hai người đàn ông ra sức chạy, nhưng lúc này tốc độ của Ô Ngộ rõ ràng đã tụt lại, tôi đi theo bên cạnh anh, nhìn thấy anh nhíu chặt lông mày, nhìn thấy máu chảy dọc từ áo xuống. Tôi không có cách nào nói ra, nhìn căn nhà thần bí trước mắt, nhìn người đàn ông kiên cường bên cạnh.

Mắt thấy hai người Thẩm Thời Nhận cũng sắp chạy đến cửa ra vào, Ô Ngộ vội vàng lao đảo, bị trượt chân bởi hòn đá, ngã xuống đất. Anh chỉ kêu lên một tiếng, lập tức chống đất bò dậy. Tôi vươn tay muốn đỡ anh, nhưng anh không cần, anh nói: “Giảo Giảo, anh không sao.”

Tôi chỉ nhìn anh, đi theo anh, không lên tiếng.

Song chỉ một khắc chậm trễ này, Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngự đã đi đến cửa, tôi ngẩng đầu, thấy sắc mặt bọn họ biến đổi, như là nhìn thấy gì đó. Tuy nhiên do nhánh cây và tấm rèm thấp thoáng, từ chỗ chúng tôi không thấy được trong nhà xảy ra chuyện gì.

Sau đó tôi nghe thấy Thẩm Thời Nhận hét lên: “Đứng lại!” Anh ấy vọt vào, sau đó là Tráng Ngự. Tim tôi run lên, chỉ hận mình không thể chấp cánh đuổi theo khoảng cách chỉ hơn mười mét này. Trong nhà truyền đến tiếng đánh nhau, còn có cả tiếng hét của Tráng Ngự. Hai tiếng sủng vang lên, vô cùng vang dội giữa núi non trùng điệp.

Tim tôi như dừng lại vào khoảnh khắc bọn họ nổ súng. Còn Ô Ngộ ở bên cạnh tôi, sắc mặt đã căng thẳng rồi, quát: “Em ở đây đừng đi!” Người chạy đi luôn. Tôi đâu chịu, đi theo

Ánh mắt Ô Ngộ nhìn chăm chăm vào nhà, phát hiện tôi đi theo, liếc tôi một cái, đôi mắt nặng nề. Tôi nói: “Anh đi đâu em theo đây.” Anh không nói chuyện, đột nhiên thả tay xuống, giữ chặt tôi. Sau đó tôi lập tức cảm nhận được lòng bàn tay anh hơi ẩm ướt, cúi đầu nhìn, có máu chảy từ tay áo xuống vào lòng bàn tay. Cổ họng tôi bị bóp nghẹt, chỉ đành cầm tay anh thật chặt. Cho dù xảy ra chuyện gì, tôi đều không muốn tách khỏi anh.

Ở cửa ra vào có hai đôi giày. Một đôi giày nam, đúng là loại hung thủ đi do cảnh sát suy luận ra, còn có một đôi giày nữ, nhìn rất quen mắt, trên đó còn có vết máu bùn đất, không phải của Ô Diệu thì ai? Ô Ngộ cũng nhìn thấy, sự lạnh lẽo trong mắt như bao trùm tất cả. Tôi ngẩng đầu nhìn, chấn động. Thẩm Thời Nhạn dựa vào đất ngồi, tay giữ lấy đèn, còn cầm lấy súng, khuôn mặt căng thẳng, máu chảy xuống từ chân trái. Xem ra Tráng Ngư không có việc gì, ở bên cạnh đỡ anh ấy, khuôn mặt lo lắng. Thẩm Thời Nhạn trúng đạn rồi.

Thẩm Thời Nhạn nhìn thấy chúng tôi đi vào, gần như không lãng phí giây nào, nhanh chóng nói ra: “Trên người gã cũng trúng đạn rồi, chạy từ cửa sau, không thấy Ô Diệu!”

Ô Ngộ khẽ gào lên: “Hai người có sao không?” Thẩm Thời Nhạn đáp: “Mặc kệ chúng tôi đi, đuổi theo!” Đưa súng trong tay cho Ô Ngộ: “Cẩn thận.” Tráng Ngư cũng gật đầu với tôi một cái, tôi cắn răng, chạy theo Ô Ngộ về cửa sau.

Hoàng hôn đã buông xuống.

Phía sau ngôi nhà là núi, có một người bước trên đường nhỏ, bám vào tảng đá, đi xiêu vẹo. Tôi liếc thấy vết máu trên mặt đất, vẫn còn chưa khô, hô lên: “A Ngộ, trên mặt đất!” Ô Ngộ nhìn thoáng qua, ngẩng đầu lên, khuôn mặt lạnh băng.

Chúng tôi đi theo con đường nhỏ khoảng mười phút đồng hồ, trước mắt rộng rãi, là một dòng suối nhỏ từ trong thung lũng tuôn ra, song hình ảnh trong nước quá thực khiến tôi sờn cả gai ốc tim nứt cả ra.

Chương 254: Đàm Giảo (Phần 31.3)

Cạnh suối là một bãi bùn, chỗ đó có để một chiếc bàn. Trên bàn có cửa, dụng cụ cắt gọt lớn nhỏ đủ loại, kéo, máy khoan điện... Không ít dụng cụ đã nhuộm máu. Bên cạnh còn có cái hòm lớn, đúng là thùng dụng cụ ngày ấy người nọ giam giữ tôi dương dương đắc ý khoe.

Bên trong nước có người.

Nước xung quanh cô bé đều bị nhuộm đỏ. Tiếng nước róc rách lan tràn. Nhìn từ xa chỉ có thể thấy hai tay cô bé bị trói chặt bằng dây thừng, trên người không biết còn bị buộc gì nữa, cho nên luôn chìm trong nước. Mái tóc dài lặng lẽ lay động trong nước, ngón chân tái nhợt trồi lên mặt nước.

Trong đầu tôi trống rỗng.

Tôi nhìn Ô Ngộ nhảy xuống, phía dưới toàn là đá, anh gần như ngã nhào xuống, sau đó rơi vào nước, ôm cô bé từ trong nước đi ra.

“Ô Diệu...” Quanh núi chỉ vang vọng tiếng gọi tê tâm liệt phế của anh.

Trước mắt tôi mơ hồ, tôi cũng từ từ nhảy xuống, có thứ gì đó đâm mạnh vào, nhưng cũng chẳng biết là gì. Đột nhiên không biết có phải do tôi hoa mắt hay không, tôi nhìn thấy Ô Diệu trong lồng ngực anh thoáng run rẩy, tựa như một ánh sáng yếu ớt, thoáng cái chiếu sáng khắp ngọn núi hoàng hôn tuyệt vọng. Tôi lao đảo chạy tới, hô lên: “Con bé không chết! Con bé còn chưa chết!”

Ô Ngộ ôm cô bé ngồi ở mép nước, tay run rẩy, xoa mặt cô bé, gọi: “A Diệu? A Diệu!” Giọng nói khàn khàn trầm thấp, khiến người ta khó mà chịu nổi.

Trên mặt Ô Diệu không có tí màu máu nào, cũng dường như không thấy nhịp tim. Tuy nhiên cô bé từ từ mở mắt ra. Cô bé nhìn thấy anh trai, dường như vẫn còn hơi lơ đãng sau hôn mê, không dám tin được thứ trước mắt. Cô bé mỉm cười, giọng yếu ớt: “Anh... Em không chết... Cuối cùng em đã đợi được anh đến rồi... Em luôn nói với bản thân... Không thể chết được... Anh và mẹ... mẹ... sẽ đau lòng...”

Nước mắt tôi rơi xuống, quỳ rạp xuống bên cạnh hai anh em, trong mắt Ô Ngộ cũng tuôn trào nước, xoa mặt Ô Diệu, trên mặt lộ ra sự dịu dàng vui vẻ, anh nói: “Ừ, cuối cùng Ô Diệu của anh sống rồi, cứu trở lại rồi... Tốt lắm, cố gắng kiên cường như vậy...”

Tôi che mặt, không để cho mình khóc thành tiếng. Ô Diệu vùi đầu vào ngực anh trai, cả người cô bé đầy vết thương, rất nhiều nơi lộ cả xương ra, đôi mắt nửa khép nửa hở, nhưng vẫn còn hơi thở. Ô Ngộ ôm cô bé rất chặt, cả người anh cũng đã ướt đẫm, máu nhuộm đầy nước, hai anh em ôm chặt nhau, hai người đầy máu, cô độc gần bó. Ô Ngộ nhắm mắt một lúc mới mở ra nhìn tôi. Trời đã hơi tối, tôi không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng hình ảnh này khiến tôi chấn động. Tôi nhào qua, ôm hai người họ. Ô Ngộ giang hai tay ôm tôi vào lòng.

Một lát sau, anh buông tôi ra. Chúng tôi cúi đầu nhìn, Ô Diệu lại rơi vào hôn mê, hơi thở yếu ớt. Ô Ngộ nhìn chăm chăm cô bé mấy giây, sau đó giao cho tôi. Lòng tôi chùng xuống, anh nói: “Giảo Giảo, xin nhờ em chăm sóc con bé.”

Tôi cẩn thận ôm lấy Ô Diệu, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho cô bé, ngẩng đầu nhìn anh, không hỏi gì hết, bởi vì anh muốn gì tôi cũng biết rồi.

Anh cũng hiểu rõ điều này.

Anh đột nhiên vươn tay ra, đưa đầu tôi vào trong ngực, tựa như mỗi lần anh rời khỏi tôi, bảo vệ tôi, một mình đối phó với nguy hiểm, nhưng lúc này chúng tôi đã là tất cả của nhau.

“Anh phải bắt lấy gã!” Anh nói, “Tất cả mới có thể hoàn toàn chấm dứt, đời này Ô Diệu mới được yên ổn, cũng sẽ không còn cô gái nào bị sát hại. Chờ anh.”

Anh giữ lấy cằm tôi không ngừng hôn, gần như là vừa hôn vừa đi. Trong lòng tôi tràn đầy bi thương, đau đớn tựa như vàng mặt trời sắp lặn xuống sau lưng anh. Tôi chảy nước mắt: “Vâng, anh đi đi. Nhất định phải cẩn thận.”

Anh đứng lên, xoay người rời đi, không quay đầu lại, đi theo con đường nhỏ, chạy về phía trước, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Tôi ôm lấy Ô Diệu, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách và gió thổi lay động lá cây. Tôi nhìn nước suối phản chiếu, vàng mặt trời cuối cùng đã lặn xuống núi. Trong tích tắc tất cả xung quanh đều ảm đạm.

Thời gian mặt trời lặn đến rồi.

Chương 255: Đàm Giảo (Phần 31.4)

Tôi nhìn mặt Ô Diệu, hơi thở và nhịp tim của cô bé vẫn còn ổn, tôi thoáng yên tâm. Tôi cởi áo khoác, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mảnh mai của cô bé, sau đó lại ôm lấy cô bé, ngồi yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Cho đến tận khi bên con đường nhỏ kia vang lên tiếng bước chân. Tôi ngẩng đầu nhìn thấy hai người dìu nhau đi tới, theo thân hình đúng là Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngự.

Nhìn thấy chúng tôi, bọn họ cũng rất khiếp sợ, đi dọc theo con đường nhỏ xuống, Tráng Ngự hỏi: “Ô Ngộ đâu rồi?”

Tôi đáp: “Anh ấy đuổi theo gã rồi.”

Thẩm Thời Nhận hỏi: “Ô Diệu có ổn không?”

Tôi đáp: “Con bé vẫn còn sống, không sao rồi.” Bọn họ tới gần, tôi nói với Tráng Ngự: “Cô chăm sóc con bé.” Tráng Ngự vội vàng nhận lấy người, Thẩm Thời Nhận dè vết thương ở đùi, tựa bên cạnh bàn: “Đàm Giảo, người kia chạy không thoát được đâu, lão Đinh đã đến dưới núi rồi, xe cấp cứu cũng đến. Ô Diệu không sao đâu. Đã có kết quả ADN của người kia, gã tên Đoàn Vân Ảnh, người địa phương, ảnh chụp đã gửi tới di động tôi, trước đó không lâu bị bóng huỷ mặt...”

Tôi đứng lên: “Tôi đi tìm Ô Ngộ.”

Hai người họ gần như lập tức kêu lên: “Đừng đi!” Tráng Ngự kéo tay tôi lại: “Cảnh sát sẽ đến ngay, cô đi làm gì, dù sao cô cũng không giúp được gì! Không phải cô làm vậy sẽ khiến Ô Ngộ lo lắng sao?”

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời: “Trăng sắp lên rồi. Hôm nay đã là ngày thứ mười lăm, chu kỳ trăng tròn trăng khuyết cũng là nửa tháng. Tráng Ngự, tôi không biết có liên quan gì không, nhưng tôi và anh ấy sẽ lập tức rời khỏi đây. Bảo trọng. Sau này, hai người đừng quên đối phương. Hi vọng tiếp theo chúng ta còn có thể gặp lại.”

Nước mắt tôi khẽ rơi xuống, hai người họ không nói gì. Đột nhiên Tráng Ngư lại nắm chặt tay tôi, tôi giãy ra, đuổi theo chạy về phía Ô Ngộ.

Con đường nhỏ phía trước yên tĩnh tối tăm. Ánh trăng đã lên, ánh sáng trắng chiếu sáng con đường trước mặt. Cho dù yếu ớt, nhưng đủ để cho tôi đi. Tôi nghe thấy phía xa, mơ hồ có rất nhiều tiếng động, dưới chân núi còn có ánh sáng. Tôi tin lời Thâm Thời Nhận, lúc này tên cầm thú gọi là Đoàn Vân Ảnh kia cuối cùng chạy không thoát rồi.

Song hiện tại tôi chỉ muốn đi đến bên cạnh Ô Ngộ.

Xem anh thế nào, liệu anh có bắt được tên tàn ác dưới trăng không, anh còn ổn không, sau này còn buồn phiền đến đứt từng khúc ruột?

Tôi lập tức thấy bọn họ rồi.

Vẫn là bên cạnh suối nước, phía trước là thác nước, có lẽ đây là đầu nguồn suối. Một người đàn ông cả người đầy máu, đang chống đỡ bên một tảng đá. Ô Ngộ cũng không khá hơn chút nào, tôi nhìn thấy hai khẩu súng đều rơi xuống đất, hiển nhiên là đã trải qua trận đấu lưỡng bại câu thương. Anh như mãnh thú bóp cổ người nọ. Trong cổ họng gã phát ra tiếng a a.

Gã từng đeo mặt nạ trước mặt tôi, hoá ra là để che vết thương. Hôm nay không biết mặt nạ đã sớm ném ở đâu, lộ ra chân dung. Dưới ánh trăng âm đạm, khuôn mặt vụn vẹo, lan tràn vết thương, như là quỷ dữ, không nhìn ra dáng vẻ lúc trước.

Song người nọ đâu phải là kẻ dễ đối phó? Hai cánh tay gã toàn là máu, trên người toàn là vết thương. Hai tay vốn rũ xuống, có lẽ là phát hiện Ô Ngộ chờ người, cánh tay cứng ngắc giơ lên, đánh về phía vết thương trên người Ô Ngộ.

Chương 256: Đàm Giảo (Phần 31.5)

Tôi ghen ngào hô: "Cẩn thận!"

Ô Ngộ bị đau, cả người gần như đã còng xuống, nhưng hai tay anh vẫn không buông ra, người nọ hít thở ngày càng khó khăn, đôi mắt dữ tợn trên mặt mở lớn.

Không ngừng đấm, từng cú đấm đánh vào người Ô Ngộ, nhưng lúc này Ô Ngộ cũng gần như điên cuồng, cả người anh đầy máu, hai bàn tay vẫn bóp chặt cổ người nọ, sau đó bùng nổ, nắm đầu người nọ, đập xuống đất.

Không ngừng đập...

Tôi ngăn người nhìn bởi vì chưa từng thấy dáng vẻ tàn bạo của anh như vậy. Tôi đột nhiên vô cùng sợ hãi trong cuộc vật lộn này sẽ mất đi anh. Tôi lao đảo chạy tới, chỉ thấy Đoàn Vân Ảnh trong tay Ô Ngộ lúc này giống như một con gà chết, rú đầu xuống, cuối cùng Ô Ngộ đã kiệt sức, buông tay ra vút gã xuống đất, còn Đoàn Vân Ảnh tựa như không có xương, gục xuống. Tôi nhìn cơ thể Ô Ngộ, trong nháy mắt như ngừng thở, tôi đỡ lấy anh, nhưng cơ thể anh quá suy yếu nặng nề, sau đó tôi cũng ngã xuống đất.

"A Ngộ... A Ngộ..."

Ô Ngộ từ từ mở mắt ra, nhìn tôi mỉm cười. Là nụ cười vui vẻ, quyết tuyệt. Tim tôi vỡ nát, ôm anh: "A Ngộ, anh đừng dọa em, anh có sao không? Có sao không? Anh đừng nhắm mắt, đừng có nhắm mắt!"

Anh nôn ra một ngụm máu, nụ cười trên mặt vẫn còn, giọng nói khàn khàn nhưng vẫn nghe được: "Anh sẽ không nhắm mắt... trước gã..."

Tôi nhìn theo tầm mắt anh, Đoàn Vân Ảnh nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, đôi mắt vẫn còn khẽ chớp. Phía sau chúng tôi đã có rất nhiều tiếng bước chân và ánh sáng đến gần.

Sau đó tôi chợt thấy trên gương mặt vắn vẹo kia, chiếc cằm duy nhất trơn bóng sạch sẽ, khoé miệng từ từ cong lên, gã mỉm cười.

Trước khi chết, gã mỉm cười.

"Đàm Giáo, Ô Ngộ." Gã nói, "Tôi chờ hai người ở địa ngục."

Đầu gã nghiêng một cái, hoàn toàn không còn hơi thở. Trong lòng tôi lạnh lẽo. Cảnh sát đã từ phía sau lao đến, đỡ chúng tôi dậy. Tôi ôm chặt lấy Ô Ngộ, hơi thở của anh ở ngay bên cạnh tôi, mặt đầy mồ hôi và máu, chúng tôi kề sát bên nhau. Anh khẽ hỏi: "Gã chết rồi?"

Tôi đáp: "Chết rồi. Xe cấp cứu đến rồi. Ô Diệu không sao."

Ánh mắt Ô Ngộ hơi khép lại, khoé miệng lộ ra sự vui vẻ. Tôi ôm anh, cả người lạnh buốt, tim đập loạn nhịp, không hiểu sao nhìn thấy dáng vẻ của anh tôi không nhịn được cười, vừa khóc vừa cười.

Cảnh sát bên cạnh dường như cũng hết cách, đành phải buông lỏng ra đỡ lấy tay chúng tôi. Bởi vì hai chúng tôi ôm chặt lấy nhau.

"Tốt quá... "Tôi nói, "A Ngộ, tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta đã làm được..."

"Ừ..." Anh dường như sắp ngất đi, ôm lấy eo tôi: "Giáo Giáo, anh thực sự rất vui..."

Tôi ngẩng đầu, ánh trăng đã treo cao trên đỉnh đầu chúng tôi, ánh sáng bạc chiếu khắp mặt đất, giữa núi non trùng điệp vô cùng yên lặng. Tôi biết rõ thời khắc kia sắp xảy ra, còn từ giờ phút này lịch sử đã thay đổi, người kia thực sự đã chết trước mặt chúng tôi, chết ở điểm thời gian ban đầu này. Sẽ không còn người sát hại, Ô Diệu sẽ sống yên ổn hạnh phúc. Còn Ô Ngộ trong tương lai, phải chăng cũng sẽ thay đổi, không còn là thợ sửa chữa nữa? Còn chúng tôi sau khi trải qua tất cả, liệu có trở thành hư vô? Cho dù chúng tôi từng cố gắng thay đổi mỗi bước lịch sử, cứu vãn mỗi tính mạng.

Tôi đã không còn muốn nghiên cứu sâu thêm nữa. bởi vì vào lúc này người tôi ôm là anh. Tôi cũng tin tưởng, cho dù tương lai thay đổi như thế nào, chúng tôi đều sẽ không quên đi đối phương, quên mất phần tình cảm này.

Tôi nói: "Ô Ngộ, chờ chúng ta từ trong cái hang kia ra, về bên cạnh dì, Ô Diệu, về chỗ cha mẹ em, còn cả Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngư nữa."

"Ừ..." Anh nói, "Sau này chúng ta sẽ sống thật tốt. Từ sau này mỗi ngày đều là tương lai. Tương lai của hai chúng ta."

Chương 257: Ô Ngộ (Phần 31.1)

Tôi cảm giác được khí lạnh và ẩm ướt, cảm giác hơi quen thuộc.

Tôi mở mắt ra, lại nhìn thấy khối đá có hình dạng như băng tuyết kia trải rộng tầm mắt. Hang rộng lớn, không khí mát lạnh lan toả. Tôi cảm thấy chân tay tuy đau đớn nhưng cũng không phải thực sự đau đớn, cúi đầu nhìn, cả người vẫn như lúc ban đầu.

Trong đầu thoáng hiện lên dáng vẻ cuối cùng của A Diệu trong ngực, vẫn còn hôn mê, nhìn thấy ánh đèn xe cấp cứu lập loè dưới chân núi. Tôi từ từ mỉm cười.

Đàm Giáo ở ngay bên cạnh, gối đầu trên đùi tôi, nghiêng mặt, ngủ say sưa. Khoé miệng còn có chút nước miếng. Tôi vươn tay, khẽ sờ mặt cô ấy, nhưng cô ấy không tỉnh.

Tôi từ từ ngồi dậy.

Hang vẫn bao phủ trong tầng ánh sáng tuyết mờ ảo, cách chúng tôi gần nhất chính là Trần Như Anh, tôi nhớ trước đó không lâu cô ta bị nhện cắn, lúc này cô ta ôm đầu gối, vùi đầu xuống. Trên cổ có thể thấy được máu đã bắt đầu đông vấy. Phùng Yên ngồi bên cạnh cô ta, vẻ mặt ân cần lo lắng nói gì đó. Trần Như Anh đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt chán ghét, đẩy tay Phùng Yên ra, sau đó che ngực, nôn mấy cái.

Cô ta phát hiện ra ánh mắt tôi, xoay đầu lại, trong mắt có ánh nước: "A Ngộ..."

Vẻ mặt Phùng Yên âu sầu nhìn tôi.

Giọng tôi đủ để cho cô ta nghe thấy: "Đừng sợ, cũng đừng để cảm xúc chùng xuống. Chuyện gì xảy ra thì đã xảy ra rồi, sau này mặc kệ tình hình thế nào, quý trọng bản thân, cũng nhớ chăm sóc mẹ cô, đừng để cho bà đau lòng."

Trần Như Anh hơi ngỡ ngác, ánh mắt trở nên tối tăm, lại vùi đầu xuống.

Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy ngồi trong góc, lúc này không biết hai người nói gì, Chu Quý Nhụy tựa vào đá, Ngôn Viễn dịch qua hôn cô ta. Về mặt Chu Quý Nhụy ý lại ái mộ, dáng vẻ của Ngôn Viễn nhìn cũng vô cùng thâm tình, càng hôn càng động tình, thân mật hơn, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của những người khác. Tôi nhìn chỉ cảm thấy chướng mắt.

Người thanh niên tên Chuy Duy kia, trước nay luôn dính một chỗ với Lưu Song Song. Hai người ngồi rất gần, dường như còn thân thiết hơn so với bạn bè bình thường. Chu Vũ Đồng vẫn là ngồi một mình, liếc tôi, im lặng.

Trong đám người có người lạ không biết, có người quen cũng không phải là người lương thiện. Tâm nguyện cả đời của tôi đã xong, mục tiêu duy nhất hiện tại là đưa Đàm Giảo an toàn ra ngoài, cẩn thận đề phòng không thiếu.

Cuối cùng đã cứu được Ô Diệu, nhưng tôi vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm hơn, dường như có một ngọn núi đặt trên lưng tôi đang giãy dụa. Tôi tiếp tục quan sát xung quanh, chỗ quý dị kì lạ này, toàn là lần đầu tiên nhìn thấy. Chúng tôi quả thực đã đến một nơi bí mật, chưa từng có người đến, cất giấu sức mạnh thiên nhiên kì bí. Nó thay đổi cuộc sống quá nhiều người, thay đổi vận mệnh của tôi, nhưng cũng để cho tôi và Đàm Giảo cả đời gắn chặt với nhau.

Ở trong lòng đất không có cách nào cảm nhận chuẩn xác được phương hướng và độ cao. Tôi cũng không biết lòng đất này sâu bao nhiêu, đi hướng

nào. Nhưng trực giác mách bảo tôi, chúng tôi vẫn còn ở trong cái hồ lớn kia. Không khí trong đây lưu thông, cho nên nhất định có đường thông ra bên ngoài.

Đàm Giáo ừm một tiếng, tôi cúi đầu xuống, cánh tay chống lên mặt đất, nhìn cô ấy. Cô ấy mở mắt nhìn tôi, trong mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc, người nhào đầu về phía trước, tôi ôm chặt vào lòng.

Cô ấy đã thấy rõ cảnh vật xung quanh, khẽ hỏi tôi: "A Ngộ... như vậy có phải Ô Diệu đã chắc chắn được cứu rồi không?"

Tôi nói: "Đây là lần vượt thời gian cuối cùng của chúng ta, chắc chắn được cứu rồi, không thể nào thay đổi nữa."

Cô ấy mỉm cười, tôi cũng vậy, con đường sinh tử này cuối cùng đã khổ tận cam lai, sự yên lặng vui sướng chỉ có hai chúng tôi biết. Chúng tôi áp trán vào nhau, cười nhìn nhau. Lúc này tôi hoàn toàn không quan tâm đang ở đâu, có ai đang nhìn.

Chương 258: Ô Ngộ (Phần 31.2)

Ăn no rồi mới có sức lực tiếp tục tìm kiếm đường ra, bên ngoài hang "băng tuyết" này, mạch nước ngầm kia vẫn còn chảy. Tôi và mấy người đàn ông thương lượng, quyết định bắt mấy con cá, chuẩn bị cho mọi tình huống. Mấy lần trước đều là Ngôn Viễn nhóm lửa, trong túi gã có bột lửa không thấm nước. Ngoài ra bên ngoài hang cũng có thực vật dây leo sinh trưởng, có thể dùng làm chất đốt.

Khi tôi Chu Vũ Đồng, Chu Duy, Lưu Song Song đi ra ngoài động bắt cá, nghe thấy Chu Quý Nhụy hỏi Ngôn Viễn: "A Viễn, sao cái gì anh cũng biết thế? Tuỳ tiện loay hoay là châm được lửa. Trước kia em từng thử, khó đốt lắm."

Ngôn Viễn mỉm cười đáp: "Khi còn bé trải qua không ít khổ sở, lúc khó khăn nhất đến một miếng ăn cũng không có, nhóm lửa thì tính gì chứ? Kỹ năng sinh tồn cơ bản nhất mà thôi."

Tôi không quay đầu lại.

Sự dị thường trên người Ngôn Viễn, đàm chim nhận gã là chủ đường như còn chưa xảy ra.

Lúc bắt cá, Chu Duy tay chân luống cuống, rõ ràng chưa bao giờ trải qua chuyện này, chỉ bắt được một con, vẫn là Lưu Song Song giúp cậu ta. Chu Vũ Đồng bắt được hai con, tôi bắt năm con. Lưu Song Song hỏi: "Aiz, Ô Ngộ, sao anh lợi hại như vậy?"

Tôi cười đáp: "Tôi cũng từng chịu khổ hồi bé đấy."

Con cá kia nhìn như cá chép, nhưng màu sắc hình dạng hơi khác. Mấy lần trước mọi người đói đến mức không nhìn được, cũng đã ăn không có việc gì. Cho nên tất nhiên không phải cảnh giác. Sau khi mang cá về, lại nướng lên. Ngôn Viễn đưa cho Chu Quý Nhụy, tôi lấy cho hai mẹ con Phùng Yên, rồi cầm một con đi về phía Đàm Giáo.

Đàm Giảo nhận lấy, mắt nhìn bọn họ, nhỏ giọng: "Em còn tưởng anh phải đợi tất cả mọi người ăn no rồi mới lấy phần cho chúng ta cơ."

Tôi đáp: "Anh bắt được nhiều nhất, nướng nhiều nhất, tại sao không để cho người phụ nữ của mình ăn trước chứ?"

Cô ấy lập tức mỉm cười, đôi mắt cong cong, giơ cá lên trước mặt tôi, tôi cắn một miếng, cô ấy hơi do dự: "Thực ra em không đói lắm."

Con cá này không có gia vị, hương vị tất nhiên nhạt nhẽo. Tôi nói: "Không được. Không ăn sao có sức đi."

Cô gái này trước đó đau khổ gì cũng chịu được cùng tôi. Hiện tại tình hình đã hơi sáng sủa hơn, áp lực cũng rút đi, lập tức lộ ra sự nũng nịu. Cô ấy vô cùng thành khẩn nhìn tôi: "Em thực sự không đói, cũng không thiếu sức."

Tôi cầm chặt tay cô ấy, hôn một cái: "Nghe lời."

Cô ấy nói: "Vậy anh dứt cho em ăn."

Lòng tôi mềm nhũn, xé thịt cá, nhét vào miệng cô ấy. Cô ấy trợn mắt, nhai mấy miếng, nuốt xuống, nói khê: "Anh không dứt kiểu kia, thực sự là... trâu bò, chả dụn dụn chút nào, cũng không tô (*)."...

() Tô trong hậu lai kì tô tức là sau khi trải qua khổ khó cảm nhận được dễ chịu*

Tôi hỏi: "Tô là gì?"

Cô ấy chột mỉm cười: "Tô là... thôi được rồi, nói anh cũng không hiểu đâu." Nói xong oán trách liếc tôi một cái.

Đã bao lâu rồi mới thấy được nụ cười tươi tắn nhẹ nhõm như vậy trên mặt cô ấy? Mỗi cái nhăn mày mỉm cười đều linh động, sáng rọi.

Tôi ôm lấy cô ấy, đặt lên đùi, cô ấy trở tay không kịp, hít thở mấy cái, tôi cầm lấy cá trong tay cô ấy, cùi đầu dứt cho cô ấy ăn. Tôi không nói gì, mặt cô ấy dần ửng đỏ, cắn từng miếng, cuối cùng cũng chịu ăn.

Hai chúng tôi nhanh chóng ăn xong cá, cô ấy vẫn ngồi trong ngực tôi, tôi dựa vào đá, cũng không muốn buông ra. Cô ấy cọ đầu vào cổ tôi: "A Ngô, em thực sự cứ muốn ngồi như vậy không đi nữa."

Tôi nói: "Vậy ngồi thêm một lát."

Cô ấy nói: "Em rất muốn có một ngày như vậy, trong căn phòng nhỏ, có thể là nhà em. Chỉ có hai chúng ta, không có bất cứ ai, bất cứ chuyện gì quấy rầy. chỉ có hai chúng ta từ sáng đến tối, từ khi bầu trời sáng đến khi tối đen luôn ở bên nhau. Như vậy thật tốt, giống như bây giờ. Anh chưa từng ở bên em như vậy."

Tôi nghe vậy cảm thấy trong lòng hơi chua xót. Từ khi chúng tôi bắt đầu gặp nhau, chưa từng có một ngày bình yên. Đúng như cô ấy nói, tôi chưa từng cho cô ấy một ngày như vậy. Hoá ra đó là nguyện vọng của cô ấy, phải chăng cô ấy cũng biết, đó cũng là nguyện vọng của tôi.

Tôi cầm chặt tay cô ấy: "Được, đợi sau khi rời khỏi đây, chúng ta không đi tìm ai, cái gì cũng bỏ qua hết. Anh và em trải qua một ngày, thoả mãn nguyện vọng của em. Em cũng thoả mãn anh."

Chương 259: Ô Ngộ (Phần 31.3)

Ai biết trong đầu cô nàng này hơi... Tôi vốn nói không có ý gì, cô ấy lại lộ ra vẻ mặt nhăn nhó, sau đó nhìn tôi, dáng vẻ em biết ngay là như thế. Cô ấy nhỏ giọng: "À... thoả mãn thì thoả mãn, nhưng anh không thể lại... cố gắng như vậy."

Tôi suýt chút nữa bật cười, ý này do chính cô ấy khởi động ra. Mấy đêm bên nhau ở nhà tôi là bí mật sâu nhất, trao gửi thân mật nhất. Cô ấy đã nói như vậy rồi, tôi chẳng lẽ còn phủ nhận "nguyện vọng" này?

Tôi nắm tay cô ấy, thăm dò vào trong áo, đi xuống bụng dưới. Ánh mắt cô ấy dần thay đổi, tuy chỗ đó bằng phẳng, nhưng cũng có cơ bụng rắn chắc, chỉ là đường cong không lồi ra rõ ràng như một năm sau.

Tôi nhỏ giọng nói bên tai cô ấy: "Chờ trở về, anh sẽ đi tập thể hình, còn đi làm việc ở tiệm sửa xe. Chờ anh."

Lỗ tai cô ấy đỏ lên, tay để ở đó không nhúc nhích, mặt vùi vào trong ngực tôi: "Moá, vậy mà anh lại trêu đùa em."

"Em không thích như vậy sao?"

"À... vậy phải thực sự trải nghiệm qua mới có thể kết luận được."

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước.

Đám người Lưu Song Song đã thăm dò con đường nhỏ phía trước kia, ai ngờ tất cả đều lạc đường, cuối cùng quay về điểm ban đầu. Bọn họ bó tay, nhưng thương lượng vẫn phải tiếp tục thử, bởi vì không thể quay lại nữa.

Tôi không nói gì, Trần Như Anh đã lên tiếng: "Có Ô Ngộ ở đây, mê cung gì đều có thể phá được. Anh ấy học toán đấy."

Tất cả mọi người nhìn về phía tôi, Đàm Giáo cũng mở to mắt: "Thật sao?"

Tôi đáp: "Theo như lý thuyết thì chỉ cần có lối ra."

Lưu Song Song vui mừng: "Vậy thì tốt quá, Ô Ngộ, mọi người trông cậy

vào anh." Những người khác cũng mỉm cười, tôi đáp: "Tôi sẽ hết sức."
Tôi dẫn đầu, mang theo Đàm Giáo. Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy đi theo chúng tôi, sau đó là Trần Như Anh và Phùng Yên, bọn Lưu Song Song tự nguyện đi sau. Sau khi đi vào lỗ nhỏ, tôi phát hiện bên trong càng hẹp hơn, xung quanh vẫn là tầng đá tuyết, có ánh sáng lấp lánh. Dưới chân mơ hồ có ẩm ướt, như là truyền đến từ lòng đất. Tạm thời không thấy bất cứ động thực vật nào.

Tôi chậm rãi đi, đồng thời vứt bỏ tất cả xương cá thừa ở trên đường coi như dấu hiệu. Trong đầu tôi cũng hiện lên hướng đi và chiều dài mỗi đoạn đường nhỏ, không ngừng hình thành bản đồ.

Trần Như Anh nói không sai, chỉ cần là mê cung, người học toán chúng tôi có thể dùng phép tính tìm lối ra, chỉ có điều hơi mất thời gian. Song dần dần bản đồ không ngừng hoàn thiện lại thay đổi trong đầu tôi, tôi phát hiện có chỗ sai.

Lẽ ra hang này là tự nhiên hình thành, uốn lượn, có lẽ không theo quy luật nào, nhưng đi tới đi lui, tôi phát hiện ra rất nhiều đoạn đường, hướng đi vô cùng giống nhau, giống như là vô số đoạn đường cong, phân bố theo quy luật nhất định, vây quanh trung tâm, quấn quanh lặp lại, cũng khó trách bọn họ lạc đường.

Loại hiện tượng này chúng tôi gọi là tự tương tự. Trong giới tự nhiên thỉnh thoảng sẽ có loại hiện tượng này, nhưng hình dạng lớn như vậy, tự tương tự tinh vi như vậy, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, thậm chí cho rằng là thần công của quý.

Trong tối tăm giống như có lực lượng thần bí vô hình sử dụng tạo ra chúng, toàn bộ hướng về một phía, chúng tôi đã đến chỗ kia.

Lòng bàn tay tôi dần thấm mồ hôi lạnh, lại sinh ra cảm giác kính sợ với lực lượng không biết.

Đàm Giáo có lẽ phát hiện ra vẻ mặt tôi nghiêm trọng, thấp giọng hỏi: "Không sao chứ?"

Tôi nắm chặt tay cô ấy: "Không sao."

Cô ấy hỏi: "Thực sự có thể tìm được lối ra sao? Ở đây quá phức tạp, em rẽ nhiều đến choáng luôn."

"Có thể." Nếu như lúc trước tôi vẫn không thể hoàn toàn xác định, hiện tại toàn bộ bản đồ mê cung đã rộng mở trong đầu tôi.

"Tại sao người học toán bọn anh lại có thể tìm được lối ra mê cung? Cái này cũng có thể tính ra sao?" Cô ấy hỏi.

Tôi thuận miệng đáp: "Xem như thế đi. Bất luận là mê cung gì đều có hai mặt phẳng, chỉ cần có lối ra, theo lý thuyết có thể dùng một thứ gọi là phép toán Trémaux's algorithms giải ra, rất đơn giản. Nhưng hiện tại anh còn phát hiện ra quy luật khác, khó có thể tin nổi, không ngờ chúng lại có tính tự tương tự gần như hoàn mỹ. Anh có thể tìm ra đường ngắn nhất."

Đàm Giáo lập tức im lặng.

Tôi hỏi: "Sao thế?"

Cô ấy nhìn chăm chăm tôi mấy giây, đột nhiên mỉm cười, nói: "Không có gì, hoá ra có một bạn trai là học bá sẽ có loại trải nghiệm thế này đây, tuy vẻ mặt mù mịt, nhưng vẫn cảm thấy đẹp trai quá trời đất."

Cho dù hiện tại ở trong hoàn cảnh hắc ám, tôi vẫn bị cô ấy chọc cười, kéo tay cô ấy, khẽ hôn một cái: "Em không cần quan tâm những thứ này, đi theo anh là được rồi."

Phía trước đã đến lối ra mê cung rồi.

Chương 260: Đàm Giảo (Phần 32.1)

Dáng vẻ Ô Ngộ rất nghiêm trọng cũng rất lạnh lùng, trong ánh sáng mờ mờ tôi mơ hồ có thể cảm nhận được ánh sáng trí tuệ phát ra từ trong mắt anh. Nói thật tôi đã quen nhìn con người dáng vẻ răn rỏi của anh, trong lòng tôi anh cũng là người đàn ông như vậy. Chỉ là hoá ra khi anh vô tình biểu lộ ra dáng vẻ tôi chưa quen thuộc cũng khiến người ta mê muội đấy. Tôi không khỏi cầm tay anh thật chặt, bởi vì yêu thích cũng là quý trọng.

Chúng tôi ngày càng đi sâu trong lỗ nhỏ, dưới sự dẫn dắt của Ô Ngộ, dần dần đến khu vực chưa bao giờ trải qua. Tôi bất ngờ phát hiện, ở trong tầng đá tuyết đã bắt đầu có bùn đất, có màu xanh lá, chúng tôi càng đi xa, màu xanh lá kia sinh trưởng thành dây leo, trải rộng toàn bộ trong hang.

Phía trước có ánh sáng.

Tất cả mọi người ngừng thở. Ô Ngộ nói: "Đến rồi, Giảo Giảo, đi theo sau anh." Anh kéo tôi, cả người tôi được anh bảo vệ, nhìn bóng lưng cao ngất của anh, trong lòng tôi vừa yên tâm vừa mềm nhũn.

Cây mây quấn quanh cửa động, gần như che phủ hết tất cả, nhưng chúng tôi mơ hồ có thể thấy được ánh sáng lập loé ra ngoài. Mặc dù ánh sáng kia không chói mắt, nhưng còn sáng hơn so với trước, tựa như bên trong có một chiếc đèn đêm giấu trong bóng tối phía trước. Trong chúng tôi không ai biết xảy ra chuyện gì, tại sao trong lòng đất lại có nguồn sáng như vậy.

Ô Ngộ thò tay đẩy lá cây ra, là người đầu tiên đi ra ngoài.

Sau đó anh vội vàng nghiêng đầu, thò tay che mắt. Trong nháy mắt anh bước ra này, ánh sáng che bên ngoài màn sương mù kia đột nhiên biến mất, tựa như đèn tắt, tất cả ánh sáng thoáng cái biến mất. Tôi biết rõ Ô Ngộ gặp

chuyện, chẳng quan tâm, lập tức đi ra. Xung quanh chỉ còn tầng ánh sáng tuyết mờ mịn và lỗ nhỏ, bên ngoài kia y xì trong hang.

"A Ngộ, anh làm sao vậy?" Tôi bắt lấy tay anh.

Tay anh vẫn còn che mắt, từ từ ngẩng đầu. Tôi cẩn thận kéo tay anh ra. Những người khác cũng đi ra, có người ân cần đứng quanh chúng tôi, phát hiện ra cảnh vật xung quanh, khẽ thốt lên.

Nhìn mặt Ô Ngộ xem ra không có gì khác thường, cũng không có vết thương nào. Chỉ khi anh từ từ mở mắt ra, yên lặng nhìn tôi, ánh mắt lại như không hoàn toàn tập trung trên mặt tôi. Tôi lắp bắp hoảng hốt, bởi vì cả con ngươi anh đều khuếch đại ra, biến thành màu đen, nuốt chửng toàn bộ tròng mắt màu nâu.

"Anh... anh..." Tôi hô lên, "Mắt của anh..."

Anh muốn tự tay chạm vào tôi, nhưng lại không được. Lòng tôi chợt chấn động, anh cũng im lặng mấy giây, sau đó thả tay xuống: "Giảo Giảo, mắt của anh... tạm thời không nhìn được rồi."

Trong lòng tôi đau xót, lập tức trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ, hai bọng tôi im lặng một lát. Người bên ngoài thấy lại giật mình.

Cuối cùng tôi hỏi: "Bây giờ anh có đau không, có khó chịu không?"

Ô Ngộ đáp: "Tạm thời không có cảm giác gì, đừng lo." Đồng thời âm thầm dùng sức nắm tay tôi.

Tôi dìu anh từ từ ngồi xuống bên cạnh, lúc này toàn bộ những người khác đã vây quanh, Lưu Song Song hỏi: "Mắt bị sao vậy?"

Ô Ngộ đáp: "Vừa rồi hình như bị ánh sáng từ cây, không nhìn thấy nữa rồi."

Lưu Song Song nói: "Để tôi xem." Cô ấy ngồi xổm xuống trước mặt Ô

Ngộ, quan sát một lúc, cũng nhíu mày: "Tôi đã từng thấy chứng quáng tuyết (*), nhưng chưa từng thấy mắt biến thành như anh. Hay là anh nghỉ ngơi một chút, có lẽ sẽ có chuyển biến tốt đẹp." Cô ấy móc khăn từ trong túi ra, đưa cho tôi: "Có muốn băng lên mắt cho anh ấy không? Tránh cho bị ánh sáng kích thích."

()chứng bệnh khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mắt tuyết kích thích làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể dẫn đến mù mắt*

Tôi cảm kích nhận lấy.

Chương 261: Đàm Giảo (Phần 32.2)

Ấn tượng của tôi đối với Lưu Song Song khá tốt, hào phóng, độc lập, có thể dẫn dắt mọi người lại còn chú ý chăm sóc mỗi người. Một đám người chúng tôi tụ tập chung một chỗ, từ lúc bắt đầu cũng là cô ấy ổn định cảm xúc và bầu không khí cho mọi người. Tôi xem qua rất nhiều ví dụ về tập thể khi gặp nạn, ích kỉ, nội đấu, nghi ngờ vô căn cứ, vốn là có cơ hội sống lại làm tổn thương lẫn nhau, nhưng bởi vì có người như cô ấy đã truyền cho tất cả mọi người năng lượng cổ vũ.

Lưu Song Song mỉm cười với tôi, ánh mắt ôn hoà.

Ngôn Viễn cũng hỏi: "Không sao chứ?"

Ô Ngộ đáp: "Đột nhiên mắt không nhìn thấy." Ngôn Viễn à một tiếng, nhất thời dường như cũng không biết nói gì cho phải. Im lặng một lúc: "Anh cũng là vì mọi người mà mắt mới như vậy, yên tâm, sau này chúng tôi sẽ chăm sóc hai người." Ô Ngộ đáp: "Cảm ơn."

Từ lúc vào hang, Trần Như Anh luôn đi sau chúng tôi. Có lẽ mỗi tiếng nói động tĩnh của chúng tôi đều nghe được rõ ràng, nhưng tôi cũng chẳng để ý. Cô ta nhìn chăm chăm vào Ô Ngộ, nước mắt bùng lên. Ô Ngộ không nhìn thấy, nhưng tôi nhìn được nên tâm trạng hơi phức tạp. Cô ta quỳ xuống trước mặt Ô Ngộ, Ô Ngộ đã được tôi băng mắt, phát hiện có người tới gần, chuyển hướng về phía cô ta.

"A Ngộ..." Cô ta thấp giọng buồn bực, "Tại sao lại như vậy? Sẽ ổn thôi, nhất định sẽ ổn. Mắt của anh không thể bị thương, nếu không tương lai sao tiếp tục nghiên cứu được?"

Tôi im lặng, trong trí nhớ của cô ta, Ô Ngộ vẫn là học bá thiên chi kiêu tử không gì không làm được.

Tất cả mọi người nhìn ba chúng tôi. Dù sao đây cũng là chuyện hết sức rõ ràng, Phùng Yên cũng không nói lời nào.

Ô Ngộ quay mặt đi chỗ khác: "Cô không cần phải lo lắng cho tôi, chăm sóc tốt cho bản thân mình và mẹ."

Trần Như Anh cắn môi, lạnh lùng liếc tôi, đứng lên.

Tôi không sao cả, dù sao người đã là của tôi rồi. Cô ta lườm thì cứ lườm, cũng không có được nửa ngón tay của Ô Ngộ.

Tất cả mọi người đều tinh ý, để cho tôi chăm sóc Ô Ngộ thật tốt, bọn họ đi xem tình hình xung quanh. Đợi bọn họ đã đi xa, tôi nắm tay Ô Ngộ, hỏi: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì, tại sao mắt anh đột nhiên..."

Ô Ngộ nói: "Thực ra anh cũng không thấy rõ ràng. Khi anh đi tới, nhìn thấy cả cái hang này tựa như bao phủ trong màng ánh sáng. Khi anh bước vào, màng sáng đột nhiên co lại, thoáng cái không thấy đâu. Thật giống như... ở đây vốn có từ trường, bởi vì anh xâm nhập, từ trường cân bằng bị phá vỡ."

Tôi: "... Học bá, nói tiếng người."

Ở trong tình cảnh như vậy, Ô Ngộ lại mỉm cười, đáp: "Đại khái là chỗ này vốn có màng sáng, bao bọc tất cả ở trong đó, anh đâm thủng màng này, mắt bị ánh sáng từ cây gai chiếu đến. Em cũng có thể hiểu thành một loại năng lượng không biết tên."

"Cái này có phải là tình huống kia không?" Tôi thấp giọng hỏi.

"Anh cũng nghĩ như vậy." Ô Ngộ đáp, "Đợi anh nhìn thấy đồ vật một lần nữa, sẽ khác."

Cho dù tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà ai biết được bao lâu đôi mắt của Ô Ngộ mới khôi phục lại được ánh sáng. Trong hang anh vẫn là chỗ dựa của tôi, hiện tại tôi đột nhiên cảm thấy không nơi nương tựa. Song nghĩ lại, nhớ tới Tráng Ngư từng cổ vũ tôi, cô gái mạnh mẽ phải dũng cảm đứng lên. Vì thế tôi thở sâu, vỗ vai anh: "Yên tâm, anh tạm thời không nhìn thấy trong khoảng thời gian này, đi theo em. Em bảo vệ anh."

Bờ môi Ô Ngộ hiện lên nụ cười: "Ừ."

Tôi dựa vào vai anh, quan sát xung quanh. Chúng tôi lại đến một hang mới, nhưng hang này có sức sống hơn trước, cũng khó trách vừa rồi mọi người hoảng hốt. Trong hang, đá tuyết và bùn đất phân bố đan xen, bên cạnh còn có chút cỏ. Trước mặt chúng tôi không xa còn có một đầm nước nhỏ hình tròn, nước là màu xanh da trời, vô cùng thanh tịnh, bên trong có cá và cỏ. Chỉ là không thấy được đáy, cũng không biết sâu bao nhiêu, tôi không dám tùy tiện đi vào. Cả hang khoảng chừng rộng bằng một sân bóng rổ, cao hơn

hai mươi mét. Xung quanh toàn là đá tuyết, đá lởm chởm chông chát lên trên. Trên đỉnh hang có đầy dây leo sinh trường lạ lẫm, cũng không biết mọc ra từ khe đá nào.

Chương 262: Đàm Giảo (Phần 32.3)

Nhưng khi chúng tôi đi tới phần cuối, cả hang toàn là đá, không còn lối ra nữa.

Tôi không biết nên làm thế nào bây giờ. Như vậy sau này, đám chúng tôi làm thế nào đi được ra ngoài? Cái hang này có lẽ là nơi bí mật cuối cùng rồi. Ô Ngộ nói nhìn thấy màng sáng năng lượng gì đó biến mất, còn nói mê cung trước đó rất ly kì. Trong hang này rốt cuộc cất giấu sức mạnh gì, sao lại tác dụng lên người tôi và Ô Ngộ, còn cả những người khác nữa?

Tôi cẩn thận quan sát từng tấc đất xung quanh, ở đây đá tuyết dường như sáng hơn so với bên ngoài một chút. Thỉnh thoảng bạn có thể nhìn thấy mặt ngoài khối đá lấp lánh ánh sáng, nhưng khi bạn đến gần lại không tìm thấy nguồn sáng. Thỉnh thoảng trong nước cũng có ánh sáng, nhưng khi bạn đi gần sát vào xem cũng không phát hiện được gì. Lưu Song Song còn suy đoán: “Nói không chừng đó là cá phát sáng?”

Lúc ấy tôi và những người khác nhìn thấy những thứ này chỉ cảm thấy thần kì, cũng không nghĩ ngợi sâu xa gì.

Cho đến thời khắc sau đó, tôi mới hiểu được tất cả những thứ kia không phải là ánh sáng dò từ khe hở vào, cũng không phải là cảnh tượng thần kì gì. Ánh sáng sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, cũng sẽ không đột nhiên xuất hiện.

Đơn giản là ánh sáng trong cái hang này không hề truyền đi theo quy luật tự nhiên.

Cho nên thời gian cũng vậy.

Nơi này chính là nguồn gốc tạo ra việc chúng tôi vượt thời gian, chỉ là lúc ấy tôi không hiểu, cũng tạm thời không cảm nhận ra được mà thôi.

Tôi miêu tả phong cảnh xung quanh cho Ô Ngộ nghe. Anh im lặng mà chăm chú, lông mày khẽ cau lên, lộ ra tràn đầy sức sống, thực ra anh cũng rất nghi ngờ cái hang khép kín này.

"Xem này!" Đột nhiên có người kích động hô, tôi ngẩng đầu lên nhìn, là Chu Duy, anh ta chỉ vào trên đỉnh đầu, mặt cũng đỏ lên. Những người khác đều đi qua, ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt biến đổi: hưng phấn, hoài nghi, sợ hãi, kích động.

Ô Ngộ đã đứng lên, tôi nói: "Qua xem!" Dìu lấy anh, dẫm lên đá gập ghềnh đi qua. Đây là loại trải nghiệm kì lạ, chúng tôi đi hơi chậm, anh vừa mất đi thị lực chỉ có thể như đứa trẻ, tập tễnh đi, luôn nắm chặt tay tôi. Điều này khiến tôi đau lòng, nhưng lòng tràn đầy dịu dàng.

"Đợi anh già rồi, em sẽ dìu anh như vậy." Tôi nói.

Ô Ngộ lại nói: "Chỉ sợ khi già rồi lại thường xuyên muốn ôm bà lão." Tôi lén cười.

Cuối cùng chúng tôi đã đi đến chỗ mọi người, khi tôi ngẩng đầu lên, cũng chấn động, đó là...

Đó là nước sao?

Trước mắt tôi nhìn thấy dây leo chằng chịt trong tầng đá, đại khái có một khối vuông khoảng hai mét, hoàn toàn khác biệt, hơi mỏng, như là đá tuyết, lại gần như trong suốt. Tôi nghĩ chỗ đó nhất định vô cùng mỏng, bởi vì chúng tôi gần như có thể nhìn thấy sóng nước lưu động, thậm chí thỉnh thoảng có cá bơi qua, còn cả ánh sáng loé lên. Trước đó Ô Ngộ đã nói với tôi, anh nghi ngờ chúng tôi luôn ở đáy hồ. Điều này khiến lòng tôi khẽ rung động, chẳng lẽ cuối cùng chúng tôi đã tiếp cận được với đáy hồ rồi, có thể từ nơi này đi ra ngoài?

Tôi không ngừng thuật lại những điều mắt thấy cho Ô Ngô nghe, vẻ mặt anh rất yên tĩnh, giống như đang suy nghĩ sâu xa. Người bên ngoài cũng không kìm nén được, Ngôn Viễn cũng rất nhạy bén, vội nói: "Phía trên không phải là đá hồ đấy chứ? Chúng ta có thể đi ra ngoài sao?"

Trước nay Chu Quý Nhụy luôn làm theo gã, lộ ra vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Mẹ con Trần Như Anh cũng ngẩng đầu lên nhìn, hai mẹ con họ không có ý kiến gì với chuyện này. Chu Vũ Đồng im lặng nhìn, vẻ mặt cũng biến đổi. Tuy Chu Duy phát hiện ra, nhưng anh ta lại lo lắng chờ mong nhìn Lưu Song Song, chờ ý kiến của cô ấy. Lưu Song Song cũng nghiêm túc nhìn, sau đó khẽ gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy phía trên là đá hồ. Nhưng... tại sao nước không rơi xuống đây, chỉ thấy một tầng mỏng như vậy..."

Ô Ngô lên tiếng: "Nếu như kết cấu, sức dẫn phù hợp, cho dù là một tầng đá cũng không phải không có khả năng chống lại áp lực của nước."

... Người đàn ông của tôi lại lộ ra dáng vẻ học bá rồi. Song lần này ngay cả tôi cũng hiểu được ý của Ô Ngô, trước kia không phải trong tiết mục giải trí từng có người dùng trang giấy thấm đầy nước sao, dù sao ở thế giới của học bá cái gì cũng có thể, mê cung cũng có thể tính ra... Người bình thường chúng tôi không hiểu gì, nghe anh là được rồi.

Chương 263: Đàm Giảo (Phần 32.4)

Phát hiện chắc chắn này khiến cho tất cả mọi người phấn chấn, nhưng chúng tôi cũng lập tức phải đối mặt với một vấn đề thực sự - viên đá mỏng trên đỉnh hang kia cách chúng tôi gần ba mươi mét, dù muốn từ nơi đó đi ra ngoài, chúng tôi phải làm thế nào đây?

"Dây mây."

"Dây mây."

Ô Ngộ và Ngôn Viễn đồng thời lên tiếng, ánh mắt mọi người sáng ngời. Chúng tôi dùng quần áo làm dây thừng leo lên chắc chắn không đủ, nhưng ở trong lỗ nhỏ còn có rất nhiều dây leo, nếu như mang về đây, bện thành một dây thừng chắc chắn hoàn toàn không có vấn đề.

Quả nhiên là trời không tuyệt đường người, sau khi tất cả mọi người đồng ý phương án này, trên mặt mọi người dường như tăng thêm phần vui mừng. Dù sao chúng tôi đã ở trong lòng đất nhiều ngày như vậy, đã đi đến đường cùng, hiện tại cuối cùng đã tiếp cận được với lối ra, ai mà không vui chứ?

Trong lòng tôi dấy lên từng đợt hi vọng. Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ hồi phục thể lực rồi bắt đầu chia ra hành động.

Tôi tháo khăn trên mắt Ô Ngộ xuống, anh từ từ mở mắt ra, tôi cẩn thận nhìn, phát hiện con người màu đen kia dường như nhỏ đi một chút, nhưng vẫn chưa khôi phục bình thường. Anh lắc đầu, ra hiệu còn chưa nhìn thấy. Tôi lại buộc khăn vào cho anh.

"Đã có thể cảm nhận được chút thay đổi sáng tối." Anh nói.

Trong lòng tôi vui vẻ, suy nghĩ, nhỏ giọng: "Anh nói xem sau khi chúng ta rời khỏi đây, sẽ tới ngày nào? Còn mắt anh bây giờ mới biến dị, nhưng trên thực tế đã biến dị tròn năm. Chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây, nó sẽ

ồn sao?

"Anh có linh cảm..." Anh nắm tay tôi, "Anh cũng hi vọng tất cả sẽ trở lại bình thường. Chúng ta đã qua một năm này rồi."

"Ý của anh là sau khi trở về anh đã ở tiệm sửa xe, em đã ở Đại Ly?" Tôi hỏi, nói thực tôi hơi không hiểu rõ vấn đề này lắm.

"Có lẽ vậy." Anh mỉm cười, "Ở nơi nào đều không quan trọng, làm gì cũng không quan trọng, lịch sử thay đổi cũng không quan trọng. Tất cả đã xong rồi, ngày mai sẽ là tương lai. Nếu như chúng ta còn ở bên nhau là tốt nhất, mỗi lần sau khi vượt thời gian, chúng ta đều ở bên nhau, không tách ra. Nếu như tạm thời không ở bên nhau, Đàm Giáo, chờ anh ở tiệm sửa xe, anh sẽ đến tìm em."

Trong lòng tôi dụi dàng: "Vâng. Không gặp không về."

Anh nghiêng đầu, yết hầu hơi nhúc nhích. Tôi ngẩng đầu, hôn anh. Tôi cảm nhận được có không ít người nhìn chúng tôi, Trần Như Anh, Chu Quý Nhụy, Ngôn Viễn... có lẽ bọn họ cảm thấy chúng tôi không coi ai ra gì, nhưng tôi không thèm bận tâm đến bọn họ.

Sau khi đã nghỉ ngơi xong, mọi người quyết định hành động. Phần lớn dây leo đều ở trong lỗ nhỏ, tức là chúng tôi phải vào hang lần nữa. Ô Ngộ không thấy gì, chân Phùng Yên còn có vết thương, hai người họ không tiện đi. Tôi vừa muốn ở bên Ô Ngộ, vừa muốn sớm bện xong dây thừng đi ra ngoài. Hơn nữa tất cả mọi người đều đi, ngay cả Chu Quý Nhụy mảnh mai cũng đi. Tôi không thể không đi được.

Ô Ngộ nắm tay tôi: "Những cái lỗ nhỏ kia vô cùng giống nhau, đừng đi quá xa, chịu khó đi nhiều lần."

Tôi đáp: "Vâng."

Nếu như gặp phải nguy hiểm, hô to lên. Anh có thể nghe được." Anh nói.

Tôi nghĩ đến con nhện to tướng kia, lòng còn sợ hãi: "... Vâng."

Tất cả mọi người đã xong, cho nên chia nhóm. Ngôn Viễn Chu Quý Nhụy,

Lưu Song Song bảo có thể đi được một mình, Chu Duy đi với Trần Như Anh, tôi đi với Chu Vũ Đồng. Chúng tôi tiến vào từ những cửa hang khác nhau, cùng hẹn không vào quá hai mươi mét để có thể lớn tiếng liên lạc, tránh lạc đường.

Chương 264: Đàm Giảo (Phần 32.5)

Tôi và Chu Vũ Đồng tiến vào một lỗ nhỏ phía bên phải. Người đàn ông này luôn im lặng, nhưng tôi biết anh ta tương đối tin cậy, dù là trước đó lội nước hay là khi vào hang, anh ta không hoảng hốt không gấp gáp, có sức, còn giúp đỡ người khác. Chúng tôi đi vào trong hơn mười mét, đã đến khu vực vô cùng rậm rạp dây leo, sức lực tôi yếu, vẫn là anh ta dùng sức tách những đoạn dây mây kia, sau đó tôi vận chuyển ra ngoài.

Làm như vậy khoảng nửa tiếng, lỗ nhỏ đã chong chất không ít dây leo, khi mang đến gần cửa hang có thể thấy Ô Ngộ vẫn luôn ngồi ở chỗ cũ nhìn về phía tôi. Phùng Yên ngồi bên cạnh anh, thỉnh thoảng hai người trò chuyện. Tôi thường xuyên kêu lên "A Ngộ". Anh nghe thấy sẽ ngẩng đầu, mỉm cười. Lòng tôi bình tĩnh, hi vọng dường như cũng ngày càng nhiều, tiếp tục cố gắng làm việc.

Sau đó Chu Vũ Đồng nói: "Chúng ta đi lên trước một chút." Tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều, dây leo phía trước qua thô hoặc quá mảnh, nếu chúng tôi mang về sẽ không dùng được. Hai chúng tôi lại đi vào thêm một đoạn, cái hang tựa như chìm thêm một chút, cũng ngày càng sâu, ánh sáng càng tối hơn. Thỉnh thoảng chúng tôi nhìn thấy ở đường giao có người đi qua, hoặc có tiếng nói của những người khác.

Chu Vũ Đồng lại tách ra một đoạn dây leo, đẩy ra ngoài. Tôi cố sức nhận lấy, nhìn anh ta đã mệt đến mức đổ đầy mồ hôi, lên tiếng: "Anh nghỉ ngơi một lát, giữ gìn thể lực quan trọng hơn."

Chu Vũ Đồng lại thoáng cười nói: "Ừ. Cô cũng nghỉ một lát đi."

Tôi cười nói: "Tôi chuyển những thứ này ra ngoài rồi sẽ nghỉ."

Anh ta ngồi xuống tựa vào vách hang, dáng vẻ rất mệt mỏi. Thực ra trên đường đi, tôi và Ô Ngộ không ngừng xuyên đi xuyên lại, nên tôi không cần thận dò xét Chu Vũ Đồng. Tướng mạo và chiều cao rất bình thường, nhưng

khỏe mạnh. Hai đầu lông mày chứa sự uất ức, có lẽ là do áp lực cuộc sống hoặc công việc, cũng có thể là do mọi chuyện không như ý. Là người luôn buồn bã. Tôi là phụ nữ, mọi người làm việc chung, anh ta cũng không quá thiên vị tôi, nhưng nếu tôi cần, anh ta nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Cho nên tuy không tiếp xúc nhiều, nhưng tôi vẫn tương đối yên tâm với người này, ít nhất là so với Ngôn Viễn, Trần Như Anh.

Tôi lại kéo dây leo ra ngoài, tạm nghỉ một lát ở cửa hang, ai ngờ khi tôi quay lại, phát hiện chỗ đất kia trống rỗng, không biết Chu Vũ Đồng đã đi đâu.

"Chu Vũ Đồng? Chu Vũ Đồng?" Tôi hô lên mấy tiếng, đứng tại chỗ, còn mấy đường nhánh uốn lượn không thấy rõ được bên trong, nhưng tôi ngẩng đầu nhìn quanh, vẫn không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Tim tôi ngày càng đập nhanh. Anh ta đột nhiên có chuyện gì nên đi nơi khác hay là đã xảy ra chuyện? Tôi ngẩng đầu nhìn bốn phía, bỗng nhiên phát hiện xung quanh vô cùng yên tĩnh, một tiếng động cũng không có, cũng chẳng nghe thấy giọng những người khác. Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên con nhện to tướng ngày hôm đó, còn cả tiếng phì phì trong hang.

Không, không thể nào, chúng tôi đi vào cũng không sâu, hơn nữa mọi người rời đi cũng không xa. Nếu quả thực Chu Vũ Đồng gặp chuyện gì, nhất định sẽ lên tiếng kêu cứu, người bên cạnh cũng nghe thấy được.

Có lẽ tôi nên đi sâu vào trong tìm anh ta, nhưng tôi cũng không đánh mất lý trí, tự mình đi vào chắc chắn sẽ lạc đường, đến lúc đó không chỉ không tìm thấy anh ta mà mình còn bị lạc nữa. Hơn nữa hiện tại mắt Ô Ngộ không nhìn thấy, nếu tôi bị lạc, anh làm sao tìm được tôi? Đúng vậy, nói không chừng Chu Vũ Đồng đi sâu vào trong hang bị lạc.

Tôi cảm thấy mình phải lập tức rời khỏi đây, đi tìm người khác giúp đỡ thì tốt hơn.

Chương 265: Đàm Giảo (Phần 32.6)

Tôi quyết định quay người bỏ chạy.

Ai ngờ vừa quay đầu lại, chỉ thấy một bóng đen như bóng ma lao tới từ bên thành hang, như một con dã thú, thoáng cái bắt được tôi. Đầu óc tôi gần như trống rỗng. Hình ảnh này quá quen thuộc, tôi hoàn toàn không có bất cứ phòng bị, không có bất cứ chuẩn bị tâm lý nào, người nọ đã từ sau lưng ghì chặt lấy tôi, cánh tay đặt lên cổ tôi, khiến cho cổ họng tôi không phát nổi ra tiếng, cánh tay kia bóp chặt eo tôi.

Trong tích tắc tôi rõ ràng cảm nhận được trên cánh tay gã còn mồ hôi chưa khô, hơi nóng ướt. Tôi nhìn thấy hai chân mình đạp giữa không trung, tôi nghe thấy tiếng thở của mình như bị xe không ngừng nghiền ép qua. Trước mắt vẫn là cái hang trong lòng đất và dây leo sinh trưởng, nhưng tôi chỉ cảm thấy giật mình như ở trong mộng. Trong nháy mắt cảm giác được người nọ như dã thú đi săn tôi, thật sự quá quen thuộc, cũng quá kinh hãi, dù tôi đã trải qua một lần.

Cả người tôi lạnh như băng, giống như tiến vào trong đồng đá tuyết kia. Tôi hoàn toàn không kìm nén nổi nước mắt, hai chân tôi đã chạm được vào mặt đất, nhưng vô dụng thôi, gã nhanh chóng kéo tôi vào sâu trong hang. Tôi không phát ra được tiếng gì, tựa như có một tảng đá lớn nghiền ép cả người tôi. Hơi thở tôi dồn dập giống như quỷ, cái gì cũng không nghe, không nhìn thấy, nhìn ánh sáng cửa hang cách tôi ngày càng xa, chỉ có tiếng bước chân nặng nề của gã và tiếng hít thở ngay bên tai tôi.

Tôi đột nhiên có phản ứng, vội vàng quay đầu muốn nhìn rõ dáng vẻ của gã, ai ngờ gã nghiêng đầu né đi, giống như phản xạ có điều kiện nào đó, giống như đã từng như vậy. Sau đó gã vùi đầu vào lưng tôi, cười ha ha, tôi không nghe ra được rốt cuộc là tiếng của ai.

Sau đó một tay gã đột nhiên trượt về sau dừng trên lưng tôi, chạm vào quần áo. Tôi còn chưa kịp phản ứng, gã gã ra sức nhéo xuống dưới, tôi đau đến mức cả người run rẩy, nửa người không còn sức. Vì thế tiếng cười của gã

thấp hơn, cũng vui hơn.

Tôi hiểu được, tôi xác nhận rồi. Thực sự... là gã.

Cơ thể này vốn là bị người chặn ngang chặt đứt. Chỉ có tôi và gã biết thôi.

Thực sự là gã, gã giống như cơn ác mộng. Cho nên ngay từ đầu gã đã ở trên con thuyền đó, thậm chí còn rơi xuống lòng đất với chúng tôi sao? Đoạn đường này chỉ có chín người chúng tôi, cả đường đi gã im lặng, tên nói cho mọi người cũng là giả, gã còn chưa bị huỷ mặt. Hiện tại cuối cùng tìm được cách ra ngoài, vì thế gã ra tay với tôi?

Vậy lời nói... trước khi chết kia, gã đột nhiên mỉm cười, nói...

Gã chờ chúng tôi ở địa ngục.

Gã dùng tôi và Ô Diệu làm mục tiêu săn bắn, rốt cuộc nguyên nhân ở đâu, kết quả ở đâu, tôi đã không phân biệt được rõ nữa rồi.

Nhưng cơn ớn lạnh xông vào đầu tôi, gã có trí nhớ? Nếu không sao lại néo eo tôi, cố ý làm cho tôi nhớ lại sự sợ hãi đến tận xương kia? Nhưng Ngôn Viễn, Chu Quý Nhụy, Trần Như Anh rõ ràng là không nhớ mà. Tại sao?

Đúng rồi, khi chúng tôi rời đi, gã đã khác với Ngôn Viễn, Trần Như Anh, gã có trí nhớ mơ hồ đối với tương lai. Gã chết ở gần giao điểm, là điểm cuối cũng là khởi điểm, hai dòng thời gian sắp hoà vào nhau, giới hạn giữa quá khứ và tương lai không còn rõ ràng...

Cho nên hiện tại gã nhớ tất cả sao?

Nhớ rõ "mấy hôm trước", gã bị tôi và Ô Ngộ tự tay bắt giết chết.

Tôi nghe thấy mình rên rỉ như con thú bị mắc bẫy, liều mạng bắt lấy cánh tay gã, nhưng không được. Trong đầu tôi trống rỗng, chẳng lẽ tôi và Ô Ngộ đã đi tới bước này mà tôi lại chết trong hang này hoặc nói đúng hơn là chết trong tay gã sao, sẽ chết ở nơi chỉ cách Ô Ngộ hai mươi mét? Anh cứu được em gái, lại mất đi tôi?

Ô Ngộ anh ấy... nói sai rồi, anh đã nói sai rồi. Lịch sử vẫn còn cơ hội thay đổi trước khi chưa phải là lần cuối cùng.

Hiện tại chúng tôi ở trong lòng đất, cái giao điểm thời gian này mới là cuối cùng.

Không!

Ngay trong khoảnh khắc thời gian như ngừng lại này, người đàn ông đang

sau như gặp phải tập kích nào đó, hô lên một tiếng, tay cũng buông ra, tôi ngã xuống mặt đất, hốt hoảng quay đầu lại, nhìn thấy hình ảnh sồn hết cả gai ốc, một con nhện cực lớn từng tấn công Trần Như Anh ghé vào lưng người đàn ông, bọn họ lập tức ngã vào trong đống dây leo. Phía dưới dây leo đen ngòm, tôi không nhìn được dáng vẻ của người kia, chỉ nghe thấy tiếng một người một nhện điên cuồng đánh nhau.

Tôi không biết thứ gì đã dẫn con nhện kia tới, có lẽ chính là tiếng động phát ra từ tôi vào gã, chúng tôi đi vào quá sâu, song hôm nay con nhện này cũng đã cứu tôi một mạng.

Chỉ là cho dù ai thắng, đối với tôi đều là kiếp nạn. Tôi cắn răng, cho dù muốn nhìn rõ người nọ là ai, nhưng thực sự không nhìn được, lúc này là cơ hội duy nhất cho tôi chạy trốn.

Tôi quay người, ra sức liều mạng chạy về phía cửa hang.

Cũng may người nọ còn không kéo tôi đi quá xa, cuối cùng tôi đã nhìn thấy ánh sáng ở cửa hang, cũng nhìn thấy bóng dáng Ô Ngộ ở cách đó không xa. Anh nghe thấy tiếng bước chân của tôi, biến sắc, đứng lên. Phùng Yên cũng kinh ngạc nhìn sang. Cuối cùng tôi đã chạy ra, nước mắt nhoè nhoẹt, nhào vào lòng anh, hô lên: "Gã cũng ở đây... A Ngộ... Gã cũng ở trong hang! Vừa rồi gã... em không thấy rõ... A Ngộ!"

Cả người Ô Ngộ thoáng chốc lập tức chùng xuống.

Chương 266: Ô Ngộ (Phần 32.1)

Trước mắt tôi mơ hồ, Đàm Giảo là một quầng sáng lập loè, rơi vào trong ngực. Tôi ôm chặt lấy cô ấy, cô ấy run rẩy, dòng nước mắt nóng hổi rơi xuống mu bàn tay tôi. Vào khoảnh khắc này trong lòng tôi vô cùng phần nộ, lại như thể đã hiểu ra.

Gã cũng ở nơi này sao?

Hoá ra chờ chúng tôi ở địa ngục không chỉ là câu nguyện rửa ác ý. Phải chăng trước khi chết gã đã tỉnh ngộ và giểu cợt?

... Tại sao trước khi chết lại có thể mở ra tất cả trí nhớ của mọi người trong hang?

Phải chăng là vì chết mới là chấm dứt? Tính mạng chấm dứt cũng là chấm dứt thời gian hỗn loạn.

Tôi xoay người ôm thật chặt Đàm Giảo vào trong ngực, cô ấy không nói lời nào, móng tay bám chặt vào cánh tay tôi. Tôi vẫn còn giữ được lý trí, Phùng Yên ở bên cạnh, cô ấy cũng không hoàn toàn an toàn, phải né ra. Tôi nhấn một cái lên lưng Đàm Giảo, cô ấy hiểu ý, dìu tôi đi một đoạn.

"Xảy ra chuyện gì?" Tôi hỏi.

Cô ấy ngừng khóc, chỉ là giọng nói vẫn nghẹn ngào, kể tất cả những chuyện vừa xảy ra trong hang. Kể cả chuyện người kia thò tay nhéo eo cô ấy. Tôi không nhìn thấy, tay từ từ chạm vào lưng cô ấy, chỉ là vừa chạm vào, cô ấy vô thức rụt người lại. Tôi gần như có thể tưởng tượng ra chỗ đó bầm tím, thậm chí để lại dấu tay của người nọ.

Cô ấy nói chắc chắn là người kia.

Cô ấy nói gã cũng có trí nhớ.

Gã tuyệt đối sẽ không để cho chúng tôi an toàn rời khỏi lòng đất.

Cảm xúc mãnh liệt quay cuồng trong lòng tôi, vào lúc này, khả năng đáng sợ nào đó xẹt qua trong đầu tôi. Đàm Giảo nghĩ được, tôi cũng vậy. Đàm Giảo còn chưa hình dung ra, tôi đã nghĩ đến rồi.

"Gã" xuất hiện chỉ là thứ yếu, một đấu với một chưa biết ai thắng ai. Trong

đầu tôi đột nhiên yên tĩnh.

Bóng tối trong tầm mắt giống như đêm khuya tuyết rơi lạnh giá nảy sinh trong lòng tôi. Sau đó đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi, những lời từng nói với Đàm Giáo.

Cho dù như thế nào cũng sẽ không quên em sao? Chết cũng sẽ không quên. Sau khi rời khỏi đây, hai chúng ta không đi tìm ai hết, chỉ có hai người cứ thế trải qua một ngày.

Nếu như chúng ta không ở bên nhau, chờ anh ở tiệm sửa xe.

"A Ngộ? Anh đang nghĩ gì thế?" Đàm Giáo gọi thần trí tôi trở về. Trong lòng tôi từ từ đè nén những cảm xúc áp lực kia xuống, nói: "Không có gì. Giáo Giáo, người kia có đặc điểm gì, em nói lại cẩn thận một chút."

Đàm Giáo nói: "Cái gì em... cũng không chú ý tới. Trong hang tối quá... không kịp."

"Ngày đó thì sao?" Tôi hỏi, "Em từng bị gã bắt đi ngày đó, còn chi tiết nào khác với hôm nay không?" Sợ cô ấy đau lòng, cũng là do thời gian gấp gáp, tôi chưa từng hỏi kỹ cô ấy về chuyện hôm đó.

Đàm Giáo im lặng một lát, lên tiếng: "Ngày đó là lần đầu tiên của gã, rất căng thẳng. Nhưng ý chí vô cùng kiên định. Gã có một thùng dụng cụ, ngay cả đầu lọc thuốc lá gã cũng thu dọn cẩn thận. Ban đầu gã... sờ chân em, dường như rất mê bộ phận này. Gã nói là hiếu kì, cho nên mới muốn... đối xử với em như vậy..."

Trong lòng tôi chấn động.

Gã chạm vào chân cô ấy, mê bộ phận đó.

Lần trong hang kia, giày tất của Đàm Giáo cũng vô duyên vô cớ bị cởi ra. Sau đó tôi hỏi cô ấy cũng nói không nhớ có phải do trong mơ làm rơi xuống không. Cho nên tôi cũng không nghĩ nhiều.

"Là gã." Tôi nói, "Gã luôn ở đây, còn chưa bị huỷ mặt, nói cho chúng ta tên tuổi thân phận giả. Gã luôn chờ tìm được lối ra."

Đàm Giáo nói: "Chúng ta phải làm thế nào đây?"

Tôi im lặng một lúc, xung quanh ngoài Phùng Yên, không có những người khác. Bọn họ đều đã vào hang cả rồi. Cơn ớn lạnh dần lan tràn trong lồng ngực, tôi nói: "Chúng ta tranh thủ đi thôi."

Chương 267: Ô Ngộ (Phần 32.2)

Đàm Giáo hỏi: "Anh cảm thấy là Chu Duy hay là Chu Vũ Đồng? Vừa rồi ở trong hang cách em gần nhất là Chu Vũ Đồng."

Tôi nói: "Chẳng lẽ Ngôn Viễn có thể loại trừ hiềm nghi? Hai vụ án là ở điểm thời gian khác nhau."

Đàm Giáo im lặng một lúc.

"Anh nhất định sẽ để cho em an toàn đi ra ngoài." Tôi nói, "Hiện tại mọi người ở chung một chỗ, gã... còn không có cơ hội gây khó dễ, đợi làm xong dây thường đã."

"Vâng."

Tôi lại ôm cô ấy. Một lát sau, cô ấy lên tiếng: "A Ngộ, anh ôm chặt quá. Đừng lo, em sẽ không bị gã hù dọa đâu, sẽ không sợ gì hết. Hiện tại em sẽ không bao giờ tách khỏi anh, em cũng phải bảo vệ anh."

Tôi không nói gì, vẫn dùng hết sức ôm cô ấy. Đó là một loại cảm giác vô cùng ấm áp, tôi dùng mỗi tác cơ thể cảm nhận sự mềm mại hoàn mỹ của cô ấy, yên tĩnh, khắc sâu cảm nhận. Tôi không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên không thể nói với cô ấy, nhưng tôi đã quyết định mình phải vĩnh viễn nhớ kỹ cảm giác ôm ấp này.

Giáo Giáo, anh luôn hi vọng, miêu tả tương lai của chúng ta có thể trở thành sự thật. Anh thật sự vô cùng hi vọng.

Một giọng nói truyền đến: "Đàm Giáo? Sao đột nhiên cô chạy mất tăm thế?" Là giọng Chu Vũ Đồng, hẳn cũng đi ra.

Đàm Giảo từ từ rời khỏi vòng ôm của tôi, nói: "Vừa rồi anh đi đâu thế? Tôi vào hang không thấy anh nên đi ra."

Chu Vũ Đồng nói: "Tôi vừa tìm chỗ hẻo lánh đi vệ sinh."

Đàm Giảo: "À, tôi mệt quá, muốn nghỉ ngơi một lát."

Chu Vũ Đồng: "Vậy cô nghỉ ngơi đi, tôi đi làm tiếp."

Tiếng bước chân xa dần, Đàm Giảo nhỏ giọng: "Có lẽ chính là gã."

Không bao lâu lại có người từ trong hang quay lại, đồng thời còn có tiếng cánh vỗ. Sau đó tôi nghe thấy giọng Đàm Giảo: "A Ngô, Ngôn Viễn vừa mang theo một con chim bị thương trong hang về. Là loại chim ở trên thuyền đấy."

Tôi bình tĩnh lắng nghe. Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy đang nói chuyện. Chu Quý Nhụy nói: "Ở đây sao lại có chim chứ?"

Ngôn Viễn: "Nó bị gãy chân, không chừng là bị nước lũ cuốn đến lòng đất giống chúng ta đấy."

"Vậy phải làm thế nào?" Chu Quý Nhụy nói.

Ngôn Viễn: "Anh xử lý vết thương cho nó đã, không chừng có thể sống được."

Chu Quý Nhụy: "Chúng ta đã như vậy rồi, anh còn... quan tâm đến một con chim à?"

Ngôn Viễn thân nhiên đáp: "Nó cũng là một sinh mạng, có thấp kém thế nào cũng là một sinh mạng."

Chu Quý Nhụy im lặng.

Sau đó những người khác cũng trở lại, nhìn thấy chim cũng hoảng hốt. Chu Duy nói: "Thảo nào trước đó nghe thấy có tiếng chim, hoá ra là nó."

Chu Vũ Đồng: "Nướng ăn sao?"

Ngôn Viễn: "Nó đi được đến đây cũng không dễ dàng, chứng tỏ nó và mạng của chúng ta chưa đến đường cùng, dù sao bây giờ cũng không cần thức ăn, ăn nó làm gì? Tôi muốn mang nó ra ngoài." Sau đó vang lên tiếng hót của chim, như là đáp lại lời Ngôn Viễn.

Mọi người không nói về con chim kia nữa.

Đàm Giảo và tôi luôn im lặng.

"Song Song đâu?" Chu Duy hỏi.

Chu Vũ Đồng đáp: "Trước đó còn gặp trong hang."

Nghe tiếng bước chân, Chu Duy chạy tới cửa hang hô: "Song Song! Lưu Song Song!" Không có người đáp lại.

"Một mình cô ấy có lẽ là gan lớn nên đi xa." Ngôn Viễn nói, "Đợi lát nữa có lẽ sẽ trở lại."

Ăn chút đồ, mọi người bắt đầu dùng dây leo bện dây thừng. Tôi không nhìn thấy, chỉ ngồi bên cạnh Đàm Giảo, nghe tiếng động trên tay cô ấy.

Cách đó không xa cuộc trò chuyện của Trần Như Anh và Phùng Yên truyền vào tai tôi.

Phùng Yên: "Như Anh, vẫn còn không thoải mái sao? Nếu không con nằm một lát đi."

"Vâng..."

"Ăn chút nhé?"

"Không muốn ăn, con buồn nôn. Mẹ mặc kệ con, bện dây thừng đi."

"Con như vậy khiến mẹ lo lắng."

Trần Như Anh không nói chuyện.

Câu chuyện của mỗi người đều đã xảy ra ở điểm bên quá khứ, chúng tôi không có cách nào ngăn cản, cũng không có cách nào thay đổi, còn vận mệnh của bọn họ đều đã xác định trong tương lai.

Chương 268: Ô Ngộ (Phần 32.3)

"Hôm nay có thể bện được bao nhiêu?" Tôi hỏi Đàm Giáo.
Cô ấy đáp: "Ít nhất có thể bện được hơn mười mét. A Ngộ, em cảm thấy vừa rồi anh sao đó, anh có gì không nói với em sao?"
Tôi hơi im lặng: "Không có gì."
"Thật sao?"
Tôi thò tay sờ đầu cô ấy: "Thật đấy. Chúng ta ở đây không đi đâu hết. Đợi bện xong dây thừng, lập tức đi ra ngoài. Em sẽ là người đầu tiên."
Cô ấy khẽ cười: "Người khác chịu sao?"
Tôi nói: "Kệ họ."
Cô ấy tựa đầu vào vai tôi: "A Ngộ, em yêu anh."
"Đàm Giáo." Tôi nói, "Anh cũng yêu em."
"Em sẽ cố gắng làm việc." Cô ấy nói.
Tôi từ từ nằm xuống, bên dưới gỗ ghè, đá chạm vào xương cốt tôi. Kì lạ chính là khi gặp lại gã lần nữa, trong lòng tôi vô cùng bình tĩnh.
Cho dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng phải bảo vệ một mình Đàm Giáo an toàn đi ra ngoài.
Dù tôi sẽ ở lại chỗ này cũng với những thứ dơ bẩn, tội ác, tối tăm kia. Cô ấy là mặt trời trong lòng tôi, cô ấy đi được ra ngoài sẽ vĩnh viễn chiếu sáng tôi.
Nghĩ tới đây, tôi lại mỉm cười.
Bên tai là đủ loại tiếng động gần xa, tiếng bện dây, tiếng kéo dây leo trên mặt đất, tiếng rên rỉ khó chịu của Trần Như Anh, có lẽ cô ta đang biến dị, còn cả tiếng chim giương cánh bay qua đỉnh đầu chúng tôi, Ngôn Viễn hỏi: "Đây là gì thế?" Chu Vũ Đồng đáp: "Tôi cảm thấy đá ở đây rất đặc biệt, nên nhặt một viên. Chu Duy còn nhặt nhiều hơn tôi. Anh ta cầm viên to, tôi giữ viên nhỏ."
Giọng Chu Duy vang lên: "Bởi vì Song Song thích. Cô ấy nói chưa từng thấy loại đá này, muốn mang ra ngoài. Sao Song Song còn chưa quay lại?"

Mọi người đều im lặng, tôi ngồi dậy.

Mọi người thương lượng một chút, quyết định ba người đàn ông lại đi vào hang tìm cô ấy, những người khác tiếp tục bện dây thừng.

Khoảng nửa tiếng bọn họ quay lại, nhưng không tìm được Lưu Song Song. "Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Chu Quý Nhụy nói, "Con nhện kia..."

Tất cả mọi người im lặng.

Ngôn Viễn hỏi: "Ô Ngô, anh là người quen đường nhất, chúng tôi cũng không dám đi sâu vào trong hang. Trên đường đi, Lưu Song Song cũng đã giúp đỡ mọi người rất nhiều, không thể cứ vứt bỏ cô ấy như thế. Mắt của anh đã khá hơn chút nào chưa? Chúng tôi phải dựa vào anh dẫn đường mới có thể đi tìm cô ấy."

Tôi đáp: "Vẫn không nhìn thấy gì hết."

Gã à một tiếng.

Tuy vậy bận rộn cả một ngày, mọi người đều đã kiệt sức, cũng không thể tùy tiện xông vào trong hang tìm kiếm. Sau khi thương lượng, bọn họ quyết định tạm thời nghỉ ngơi, tiếp tục bện dây thừng rồi tìm kiếm Lưu Song Song.

Đàm Giáo nói dây thừng đã bện được mười lăm mười sáu mét, đã qua một nửa, tiến triển rất nhanh. Dưới sự giúp đỡ của Chu Vũ Đồng và Chu Duy, Ngôn Viễn buộc nút thắt ở dây thừng, dùng sức ném lên phái trên hang. Tôi nghe thấy tiếng dây thừng lần lượt va vào đá. Cuối cùng sau mấy lần thử, mọi người phát ra tiếng hoan hô.

Đàm Giáo nói: "Dây thừng đã treo giữa không trung rồi, chỉ cách đáy hồ bảy tám mét.

Ngôn Viễn nói: "Bện thêm một đoạn nữa, cử một người linh hoạt leo lên là có thể treo lên mặt đá trên đỉnh hang, phá được tầng đá cuối cùng, nước chảy vào, tất cả mọi người giữ chặt dây thừng để tránh bị tách ra. Nhưng có thể còn sống đi ra ngoài hay không, thật sự còn phải xem vận may."

Tất cả mọi người đều hiểu sau đó mới thực sự là cuộc chiến vất vả, giữ gìn và khôi phục thể lực là quan trọng nhất. Cho nên xung quanh nhanh chóng vang lên tiếng hít thở liên tiếp, dường như mọi người ngủ rất say. Chu Duy

đứng ở cửa hang một lúc, còn gọi mấy tiếng Song Song, rồi thất vọng nằm xuống ngủ. Đàm Giảo tựa trong ngực tôi, tôi tháo khăn xuống, nhìn phía trước.

Trong ánh sáng mờ hồ, có dây màu rủ xuống, có lẽ chính là dây thừng họ bện.

Đàm Giảo khẽ hỏi: "Không phải anh nói không thấy gì sao?"

Tôi quay đầu, nói bên tai cô ấy: "Tại sao anh phải nói thật với bọn họ?"

Đàm Giảo cúi đầu xuống, tôi biết cô ấy rất lạnh trí. Đột nhiên cảm xúc bi thương mãnh liệt xông lên đầu, tôi xoay người ngăn cô ấy, dùng sức hôn. Cô ấy: "A ... A Ngộ..."

"Đừng quan tâm đến bọn họ." Tôi nói, "Giảo Giảo, để cho anh hôn em."

"Cuối cùng..." Cô ấy muốn nói lại thôi, sau đó ôm chặt tôi, "A Ngộ, nhưng chúng ta đã nói phải cùng đi ra. Không cho anh, không thể đồng quy vu tận với bọn họ ở chỗ này." Cô ấy gần như cắn răng nói ra lời đau lòng kia. Tôi cúi đầu xuống, ôm chặt cô ấy trong ngực: "Sao anh lại nghĩ như vậy chứ, ở bên em mới là quan trọng nhất."

"Ừ, vậy là tốt rồi." Cô ấy dường như yên lòng.

Đàm Giảo nhanh chóng ngủ thiếp đi, tôi nghe thấy hơi thở đều đều mệt mỏi của cô ấy, tôi biết rõ người kia còn chưa dám ra tay trước mặt mọi người, nhất là dây thừng còn chưa bện xong.

Có lẽ tôi chỉ thiếp đi mấy phút, khi tôi tỉnh dậy, thò tay sờ lại phát hiện bên cạnh trống không. Tôi bật dậy hô: "Đàm Giảo!"

Bên cạnh có tiếng động, có lẽ mọi người đều bị tôi đánh thức.

"Đàm Giảo!" Tôi hô lên.

Đột nhiên có tiếng bước chân đến gần, tay tôi bị cầm chặt, là cô ấy. Tay Đàm Giảo lạnh buốt, giọng nói bình tĩnh đến kì lạ: "Vừa rồi em thấy Lưu Song Song... nên mới đuổi theo... Cô ấy chạy vào trong hang."

Chương 269: Đàm Giáo (Phần 33.1)

Hiện tại tôi nghĩ lại chuyện vừa mới xảy ra ngỡ như nằm mơ, nhưng hai tay tôi lạnh buốt, nhắc nhở tôi chuyện vừa rồi là thật.

Tôi nhìn thấy Lưu Song Song.

Là cô ấy đánh thức tôi đấy.

Tôi vốn đang ngủ say, rất mệt, trong đầu cũng hỗn loạn, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng người khác lẩm bẩm. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng hô hoảng hốt: "Đàm Giáo... Đàm Giáo!"

Tôi mở mắt ra, nhìn theo tiếng gọi.

Lưu Song Song đứng ở cửa hang, nhìn tôi, mắt rưng rưng. Tôi hoảng hốt, lại nhìn xung quanh, tất cả mọi người còn chưa tỉnh, ngay cả Ô Ngộ cũng đang nhắm mắt. Trước nay anh luôn cảnh giác, không bao giờ ngủ say hơn tôi, nhưng lại hoàn toàn không nghe thấy tiếng của Lưu Song Song.

Tôi đứng lên, đi về phía cô ấy, hỏi: "Cô đi đâu thế? Xảy ra chuyện gì?"

Lưu Song Song đáp: "Có người... đang đuổi theo tôi." Lúc này tôi mới chú ý tới cổ và tay cô ấy đều có vết thương. quần áo cũng rất bẩn. Lòng tôi run lên: "Ai? Ai đuổi theo cô?"

Cô ấy cúi đầu, lau nước mắt: "Đàm Giáo, cô hãy nghe tôi nói, tôi còn nghe được có người đang bàn bạc nói muốn giết cô và Ô Ngộ ở ngay chỗ này..."

Trong lòng tôi lạnh giá, lại tiến lên một bước, hỏi: "Ai? Người cô nói rất cuộc là ai?"

"Là người đuổi theo tôi, là..." Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, tựa như cô ấy nhìn thấy gì đó vô cùng khủng bố đằng sau tôi, sắc mặt biến đổi, lùi lại hai bước, xoay người chạy.

"Lưu Song Song!" Tôi hô lên. Tuy nhiên bên trong hang ngoằn ngoèo âm u, bóng dáng cô ấy chỉ loé lên, rồi không thấy tăm hơi. Tôi cảm thấy sau lưng có khí lạnh, vội xoay người, đã thấy có mấy người ngồi dậy, Ô Ngộ cũng đang bò dậy, tháo khăn xuống, lộ ra con người đen nhánh, gọi: "Đàm Giáo! Đàm Giáo!"

Tôi vội chạy về bên cạnh anh, cầm chặt tay anh, anh gần như lập tức zoay người ôm lấy tôi, bàn tay đặt lên lưng tôi.

Tôi nói: "Em vừa nhìn thấy Lưu Song Song..."

Người bên cạnh đều bị đánh thức, Chu Duy lên tiếng đầu tiên: "Cô thấy Lưu Song Song hả? Cô ấy đâu?" Sau đó nhìn xung quanh. Rất nhiều ánh mắt rơi vào trên người tôi, tôi lại cảm thấy trong lòng rét run, không biết là vì lời của Lưu Song Song hay là sự xuất hiện và rời đi quý quái của cô ấy.

Tôi đáp: "Cô ấy chạy vào trong hang, không biết đi đâu."

"Kì lạ thật." Ngôn Viễn lên tiếng, "Nếu cô ấy đã quay lại thì sao lại chạy đi? Cô ấy có nói gì không?"

Tôi lắc đầu.

"Có phải cô ấy..." Chu Quý Nhụy lo lắng, "Gặp phải con nhện kia."

Tất cả mọi người im lặng, dường như cũng không có cách giải thích khác.

"Dây thừng cũng sắp bện xong rồi, chẳng lẽ chúng ta còn phải đi vào tìm cô ta?" Trần Như Anh nói.

Chu Duy: "Chẳng lẽ các người muốn vứt bỏ cô ấy? Trên đường đi... toàn là cô ấy dẫn dắt mọi người đấy."

Chu Vũ Đồng: "Đi tìm cô ấy đi, có lẽ còn chưa đi xa."

Ngôn Viễn: "Mạng của ai cũng là mạng, không có ai đáng chết. Tôi tán thành đi tìm cô ấy." Lúc gã nói chuyện, con chim kia đậu trên cánh tay gã, dáng vẻ cực kì ngoan ngoãn, như là đã nhận gã làm chủ nhân rồi.

Kết quả bàn bạc cuối cùng, mọi người cùng đi vào hang, nghĩ cách giúp Lưu Song Song. Chân Phùng Yên bị thương, ở tại chỗ phối hợp hành động. Tuy mắt Ô Ngộ không nhìn thấy, nhưng không có anh không tìm được phương hướng, cho nên tất cả mọi người hi vọng anh đi. Nói thực, hiện tại tôi không hề muốn đi vào trong cái hang âm u bị nhện chiếm đóng kia chút nào, song nghĩ đến Lưu Song Song sống chết chưa rõ, còn người kia ở ngay giữa những người này, tôi không đành lòng cứ thế từ bỏ cô ấy. Tôi cũng muốn nhanh chóng tìm được cơ hội nói chuyện vừa xảy ra cho Ô Ngộ. Anh dường như phát hiện ra sự e ngại trong lòng tôi, âm thầm nắm tay tôi, nói: "Giáo Giáo, vào hang, không sao đâu." Tôi không biết anh ám chỉ điều gì,

nhưng sau khi tôi đã ổn định tâm trạng, vẫn đi theo anh.

Chương 270: Đàm Giảo (Phần 33.2)

Mới đầu vẫn là Ô Ngộ dẫn đầu, đi tương đối chậm. Mọi người cũng đã nói nếu lúc này vẫn không tìm thấy Lưu Song Song thì sẽ từ bỏ. Chúng tôi đi khoảng hơn mười phút, Ngôn Viễn đột nhiên hỏi: "Sao tôi cảm thấy đường đi lần này hơi khác?"

Ô Ngộ đáp: "Lần trước chúng ta đi đoạn đường ngắn nhất, hiện tại muốn tìm được Lưu Song Song, phải đi toàn bộ mê cung, con đường nhất định sẽ phải khác."

"Anh có thể tìm được đường sao?" Chu Vũ Đồng hỏi.

"A Ngộ rất giỏi đấy." Trần Như Anh lên tiếng, "Các người đừng coi thường anh ấy."

Không biết sao Trần Như Anh khiến tôi rất khó chịu, Ô Ngộ cũng không nói lời nào.

Lại đi khoảng nửa tiếng, cũng không biết vòng bao lâu trong mê cung, tất cả mọi người đã hơi mệt mỏi. Xung quanh toàn đá tuyết, chúng tôi dường như đã đi tới nơi phức tạp nhất trong mê cung, đứng tại đường giao, xung quanh có mấy con đường.

"Không đi sai đây chứ?" Chu Duy hỏi, "Sao lại có cảm giác lạc đường? Rốt cuộc Song Song đi nơi nào?"

Ô Ngộ đáp: "Không đi sai đâu, chúng ta vừa đi được một nửa mê cung."

Tôi nhìn dáng vẻ của Ô Ngộ, cảm thấy anh khác với bình thường, như là có chủ ý gì đó.

Tất cả mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, Ô Ngộ kéo tay tôi đến gần một cửa con đường nhỏ. Tôi định ngồi xuống, Ô Ngộ đột nhiên kéo tôi nhanh chóng tiến vào con đường nhỏ kia. Tôi hoảng hốt, nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng của bọn họ: "Hai người đi đâu thế? ""Aiz, người đâu rồi?"

Tim tôi đập mạnh, Ô Ngộ tháo khăn, gần như kéo tôi chạy, rẽ vào nhiều đường, sau lưng loáng thoáng không nghe thấy tiếng gì. Tôi vừa mừng vừa sợ: "Mắt anh ổn rồi."

"Đúng thế!" Anh nói, "Bọn họ sẽ mắc kẹt một lát, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây."

"Nhưng mà..." Tôi hỏi, "A Ngô, tại sao anh làm vậy?"

Anh nói: "Anh đã nói rồi muốn cho em là người đầu tiên rời khỏi đây. Anh đã quan sát khối đá, không phải không thể leo lên, chỉ là hơi khó một chút. Bây giờ chúng ta trèo lên đỉnh hang, ném dây thừng đi, chờ bọn họ đi ra, sẽ đập nát đỉnh động, nước chảy vào. Bọn họ có dây thừng sẽ không chết được, nhưng chúng ta có thể ra ngoài trước."

Tôi nắm chặt tay anh.

Có thể nói đây đúng là cách ổn thoả nhất. Người kia rốt cuộc là ai? Phía sau mỗi người đàn ông bên cạnh chúng tôi còn có liên quan đến người khác, còn có mấy người quen cũ không phải là người lương thiện. Đây là cách tốt nhất chúng tôi tự bảo vệ mình.

Nhưng mà Lưu Song Song đã từng nói...

Tôi vừa chạy theo anh vừa kể lại, Ô Ngô nghe xong khuôn mặt càng âm trầm, nói: "Đi mau."

"Nhưng mà Lưu Song Song phải làm sao?"

Tôi còn chưa nói hết, Ô Ngô đột nhiên dừng lại, tôi nhìn theo, cả người bỗng chốc chấn động.

Trên mặt đất, bên cạnh đá có một cái đầu người.

Đời này tôi còn chưa thấy hình ảnh đáng sợ như vậy. Đầu Lưu Song Song ở chỗ này, tóc tai rối bời, trên mặt toàn là vết thương, đôi mắt nhắm chặt, mặt tím bầm, khoé miệng có vết máu đã khô.

Cái đầu kia đặt ở giữa đồng chân tay toàn máu đã sớm khô, chỉ còn màu nâu đen. Từng đoạn xương trắng như tuyết.

Cả người tôi mềm nhũn, sự sợ hãi trống rỗng thoáng chốc bao phủ người tôi. Ô Ngô vững vàng đỡ lấy tôi, giọng nói lạnh đến đáng sợ: "Là gã làm. Thủ đoạn giống y hệt trước kia."

Chương 271: Đàm Giảo (Phần 33.3)

"Nhưng mà..." Giọng tôi run run, "Chúng ta mới tách ra được hơn mười phút với mọi người, thời gian ngắn ngủi như vậy, không thể nào tách rời người ra được như thế, hơn nữa... máu đều đã khô, cô ấy phải chết ít nhất nửa ngày thì thi thể mới có thể như vậy, nhưng một tiếng trước, em mới nhìn thấy cô ấy, còn nói chuyện với cô ấy nữa, sao có thể chứ?"

Ô Ngộ vội vàng quay đầu nhìn tôi, tôi nhìn thấy sự mịt mờ và cảnh giác trong mắt anh. Hang uốn lượn sâu, đá tuyết bên cạnh chúng tôi vẫn tản ra ánh sáng như có như không. Những ánh sáng kia không biết đến từ nơi nào rồi lại biến đi đâu.

Chúng đột nhiên trở nên quý dị khó lường.

Ô Ngộ hỏi: "Em chắc chắn?"

Giọng tôi hơi khô khốc: "Chắc chắn. Em vẫn còn có thể phán đoán được điểm đặc trưng của thi thể mà."

Ô Ngộ im lặng một lúc, nói: "Từ lúc vừa mới bắt đầu, chúng ta luôn gặp chuyện li kì, thời gian chuyển động không tuân theo quy luật tự nhiên. Hiện tại chúng ta đã đến đây, hai thời gian không hề giống nhau, anh nghĩ để giải thích được thì chỉ có một - người em nhìn thấy không phải là Lưu Song Song ngày hôm nay, không phải cô ấy của một tiếng trước mà là cô ấy trước khi chết."

Tim tôi nhói lên, ý của Ô Ngộ là...

"Người hôm nay em gặp là cô ấy của ngày hôm qua?"

Anh khẽ gật đầu.

Cho nên tôi và Ô Ngộ từng trải qua thời gian hỗn loạn, nên nó cũng xảy ra ở trong cái hang này? Tôi đột nhiên nhớ lại tình cảnh gặp lại Lưu Song Song, rõ ràng chúng tôi đều phát ra tiếng, nhưng những người khác không nghe thấy, ngay cả Ô Ngộ bên cạnh tôi, điều này thực sự rất kì quái.

Cảm giác... giống như tôi và Ô Ngộ với bọn họ không phải ở cùng trong một không gian, tựa như những lời Ô Ngộ từng nói trước đó... bên cạnh tôi

và Lưu Song Song có một "từ trường" tách tôi và bọn họ, mà khi Lưu Song Song nhìn thấy gì đó, có lẽ là không phải cô ấy nhìn thấy hình ảnh đằng sau tôi. Lúc cô ấy chạy trốn từ trường kia đã bị phá vỡ rồi, tôi lại ở cùng một chỗ với những người khác.

Suy nghĩ hoảng sợ được đẩy lên đến đỉnh điểm.

Cho nên cái hang này hoàn toàn chính xác là nguồn gốc của tất cả sự khác thường.

"Nhưng mà..." Tôi nói, "Trước đó chúng ta và những người khác, thời gian dường như không có gì bất thường, tại sao chỉ có mỗi Lưu Song Song?"

"Anh không biết." Ô Ngộ nói, "Chúng ta rời khỏi đây trước đã."

Tôi lại bắt đầu chạy trốn cùng Ô Ngộ, còn Lưu Song Song ở lại phía sau chúng tôi, bên trong cái hang này. Chúng tôi chạy ngày càng xa, nhưng trong mắt tôi cái hang này cũng ngày càng âm trầm dữ tợn.

Chúng tôi rơi vào tập kích cách thi thể Lưu Song Song không xa.

Đó là một góc rẽ, Ô Ngộ kéo tay tôi, vừa định rẽ, khi anh xoay người, kéo tôi vào trong ngực, con nhện khổng lồ kia đã từ trên đỉnh hang nhảy xuống, các bộ phận nhào ra, tôi hít sâu một hơi, may mà Ô Ngộ phản ứng nhanh, chúng tôi né tránh được nguy hiểm. Thế nhưng khi con nhện kia rơi xuống dường như không ngừng giây nào, chân nhanh không thấy kịp, nhào về phía chúng tôi.

Ô Ngộ đẩy tôi ra quát: "Đi trước!"

Tôi đâu chịu, muốn tìm đồ vật trên mặt đất, giúp anh đánh lại con nhện, nhưng ngoài ít đá tuyết vụn nhỏ, thứ gì cũng không có. Con nhện kia nhanh chóng bò đến trước mặt Ô Ngộ, anh nhanh nhẹn giẫm vào vách tường đá đến sau lưng nó, nhưng con nhện cũng nhanh chóng xoay người, lại bò qua chỗ anh, nhưng Ô Ngộ còn nhanh hơn nó, đá mạnh túm lấy đầu con nhện.

"Đi thôi!" Ô Ngộ quát, "Em còn ở nơi này anh sẽ phân tâm, phía trước là đường ngắn nhất, rẽ phải là đến lối ra, ở đó chờ anh!"

Chương 272: Đàm Giảo (Phần 33.4)

Anh quay đầu lại liếc tôi, ánh mắt như băng tuyết, chỉ vì cái nhìn này mà con nhện đã bò trên mặt đất quẩn lấy chân anh. Ô Ngộ cũng nổi giận, đấm một phát lên lưng con nhện, thuận thế bắt lấy chân nó, hình ảnh kia khiến người ta sờn hết tóc gáy, tôi nghe thấy tiếng chân bị bẻ ra.

Mắt thấy Ô Ngộ chiếm thế thượng phong, tôi biết anh nói không sai, tôi ở đây quả thực làm trở ngại. Tôi hô: "Anh mau qua nhé, anh không qua em không đi!" Anh đáp lại: "Ừ." Tôi đành quay người chạy trước.

"Giảo Giảo!" Anh đột nhiên hô.

Tôi quay đầu lại, anh lại đá con nhện đi rất xa, quay đầu nhìn tôi, "Đừng tin bất cứ kẻ nào, đừng có ngừng, luôn phải chạy."

"... Vâng."

Tôi chạy một lát đã không nghe thấy tiếng Ô Ngộ nữa. Cái hang trước mắt đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có ánh sáng loé lên, như thể xung quanh không có ai, cũng không xảy ra chuyện gì. Nước mắt tôi đột nhiên rơi xuống, cũng không biết là tại sao. Là vì tận mắt chứng kiến thi thể vô cùng thê thảm của cô gái vô tội hay là vì Ô Ngộ đang ở phía sau đấu tranh cho tương lai của chúng tôi, những lời dặn dò cuối cùng của anh.

Tôi phải đi đến đó chờ anh. Ý nghĩ này xuất hiện vô cùng kiên định trong đầu, anh nhất định sẽ đến. Bây giờ chúng tôi gặp nhau là một năm về trước, cho nên chúng tôi nhất định có thể cùng đi ra.

Song cũng có ý nghĩ khác xuất hiện, những dây leo âm u trong hang này đang không ngừng lén lút sinh sôi.

Không phải lịch sử đã thay đổi rồi sao? Tương lai của chúng tôi thực sự sẽ không thay đổi sao?

Tôi nhắm mắt lại, đè nén tất cả suy nghĩ. Trong đầu chỉ có câu nói kia của Ô Ngộ: Giáo Giáo, đừng có ngừng, phải luôn chạy.

Nếu như chúng ta rời xa, đợi ở tiệm sửa xe.

Phía trước hang hẹp xuất hiện bóng người mảnh mai, âm u, tôi vội dừng bước.

Tôi không biết sao Trần Như Anh có thể đi đến nơi này, lại còn tìm được tôi, nhưng cô ta từ trong bóng tối đi ra, tóc đen rủ xuống gần như che khuất khuôn mặt nhỏ gầy, cũng hoàn toàn che kín miệng, nhưng trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo, đặc ý.

Tâm trạng tôi chấn động, trên đường đi phần lớn thời gian cô ta đều im lặng, tựa như cái bóng tồn tại trong mọi người. Có phải cô ta đã...

"Chị Đàm Giáo." Cô ta khẽ lên tiếng, "Sao một mình chị lại ở đây? Có phải đã tách khỏi Ô Ngộ không?"

Tôi vô thức lùi về sau hai bước. Hiện tại chạm mặt cô ta trong con đường hẹp này thật đúng là quá khéo. Cho dù không gian biến đổi như thế nào, có trí nhớ hay không, tôi tin tưởng sự hận thù cô ta dành cho tôi chưa từng thay đổi. Hiện tại cô ta bị tổn thương bởi nọc độc từ nhện, mắt thấy tình cảm sâu đậm giữa tôi và Ô Ngộ càng bị kích thích, nếu như đã hoàn toàn biến dị...

Có lẽ cô ta phát hiện ra tôi lùi bước, ha ha cười, nói: "Đúng vậy, A Ngộ đã bị nhện của tôi cuốn lấy. Chị cũng không nghĩ tới, A Ngộ tính đi tính lại cũng không ngờ tới, có nó và cảm giác của tôi, tôi cũng có thể tìm được đường trong mê cung.

Tôi từng hỏi mình hàng trăm nghìn lần, có thể chấp nhận chuyện chị và Ô Ngộ ở bên nhau hay không, có thể cứ thế từ bỏ không. Tôi không thể, Đàm Giáo, anh ấy đã trở thành chấp niệm đời này của tôi, nếu như không phải yêu anh ấy, hiện tại tôi cũng không trở thành như vậy, sao còn sống tiếp được nữa? Tôi sẽ không để cho chị đi đến trước mặt anh ấy, sẽ không để cho anh ấy nhìn thấy chị. Tôi sẽ đi, Đàm Giáo, để cho tôi đi đi. Có lẽ anh ấy sẽ đau lòng, biết rõ chị gặp chuyện không may ở nơi này, anh ấy sẽ tổn thương. Nhưng anh ấy cũng nên chịu tổn thương rồi."

Chương 273: Đàm Giảo (Phần 33.5)

Nếu như trước kia cảm giác tôi đối với Trần Như Anh là không thích, thỉnh thoảng còn thương cảm thì hiện tại lại trở thành vô cùng chán ghét.

Bởi vì cô ta tự cho mình là đúng nói: Ô Ngộ cũng nên chịu tổn thương rồi.

Cô ta dựa vào cái gì lại khiến cho anh ấy tổn thương?

Tôi cắn chặt răng, cả người cứng đờ, từ từ lùi về sau. Hình ảnh đáng sợ Trần Như Anh từng lộ ra ở nhà họ Trần thoáng hiện lên trước mắt. Cô ta cười, nói: "Chị Đàm Giảo, chị thử đi, xem bản lĩnh mới của tôi..." Lời còn chưa dứt, một sợi tơ bạc đã vươn ra từ khuôn mặt bị mái tóc dài của cô ta che khuất, thoáng cái trở nên rất dài, phun về phía mặt tôi. Tôi vừa buồn nôn lại vừa sợ hãi, cả người vọt tới vách tường, cuối cùng tránh được. Sợi tơ của cô ta cũng không đổi hướng, tấn công không trúng, lại thu về.

Cô ta hừ một tiếng: "Chị cho rằng hôm nay thực sự có thể chạy ra khỏi đây sao?" Lòng tôi chùng xuống, chỉ cảm thấy không rõ. Trong nháy mắt đồng thời có hai sợi tơ đánh úp về phía chân tôi.

Tôi quay người chạy vào trong hang.

Cô ta cũng chạy theo, hai sợi tơ kia như có râu có mắt có sinh mạng không ngừng theo sát tôi. Sau lưng tôi toàn là sợi gai, dường như chỉ cần không để ý nó sẽ quấn lên, cũng may Trần Như Anh chạy không nhanh bằng tôi, nên hai sợi tơ không vung được hết. Thỉnh thoảng chúng suýt nữa đuổi kịp tôi, thoáng cái đánh vào cánh tay, lưng vô cùng mạnh, tôi suýt chút nữa bị đánh ngã, lão đảo cắn răng vội chạy về phía trước.

Cuối cùng ở một góc rẽ, tôi tăng tốc, tựa như tạm thời cắt đuôi được chúng. Tim vẫn còn đập nhanh kinh hoàng, cả người đau nhức không thôi. Tôi nghĩ đến hai chữ Ô Ngộ, trong lòng đau đớn, hi vọng anh không gặp phải nguy hiểm gì, không bị Trần Như Anh hoặc là người kia cản trở. Tôi gần như không ngừng lại, dựa vào trí nhớ, tiếp tục chạy về hướng Ô Ngộ chỉ.

"Đàm Giáo?" Một giọng nói đột nhiên vang lên, cả người tôi đổ mồ hôi lạnh, thấy Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy đứng trong một con đường nhỏ phía trước. Trên mặt bọn họ tràn đầy kinh ngạc và bất mãn, Ngôn Viễn lên tiếng: "Tại sao cô và Ô Ngộ đột nhiên bỏ chạy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại những người khác cũng đã đi xa, rồi tinh rồi mù."

Tôi nhớ tới trên đường đi, hai người bọn họ luôn thấu tình đạt lý, cũng không có ác ý, hơn nữa sau đó Ngôn Viễn cũng không làm tổn thương đến người không có liên quan, nhưng tôi cũng đã được Ô Ngộ nhắc nhở, chỉ nói: "Đằng sau có nguy hiểm, tốt nhất là hai người đi mau." Hai người họ sững sờ, ai ngờ nghe thấy tiếng động, hai sợi tơ bạc đã toát ra từ góc rẽ, Trần Như Anh đuổi đến nơi rồi.

Tôi xoay người bỏ chạy, Ngôn Viễn kêu lên: "Đây là thứ quý gì vậy? Trần Như Anh? Sao cô lại biến thành..."

"Chạy mau!" Tôi hô lên.

Song Chu Quý Nhụy chạy tương đối chậm, thoáng chốc đã bị một sợi tơ bắt lại, sợi tới mức la lên. Tôi quay đầu nhìn, Ngôn Viễn nổi giận, bên người gã có dao, rút ra chặt đứt sợi tơ. Miệng Trần Như Anh cứng đờ vì sức mạnh bị cắt đứt, người cũng ngã xuống mặt đất. Ngôn Viễn mắng: "Quái vật!" Đờ Chu Quý Nhụy dậy, chạy theo tôi.

Trần Như Anh gần như nhanh chóng đuổi theo, còn ha ha cười, nhổ ra sợi tơ mới, hoàn toàn biến thành quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ. Ngôn Viễn giao Chu Quý Nhụy cho tôi, tôi kéo cô ấy chạy, đoạn

đường này toàn bộ là cuộc đấu của Ngôn Viễn và Trần Như Anh. Thân thủ gã vốn tốt, mặc dù Trần Như Anh biến dị, nhưng thực sự không chiếm được chút ưu thế nào.

Cuối cùng sau khi chạy được hơn mười phút, đã cắt đuôi được Trần Như Anh. Ba chúng tôi cũng kiệt sức, tựa bên đá thờ. Hai người họ vẫn còn ổn, còn tôi đã sắp không đi nổi rồi, nhưng nhớ tới Ô Ngộ, tôi nắm chặt tay, nói: "Đi!"

Chương 274: Đàm Giảo (Phần 33.6)

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Ngôn Viễn quát, "Tại sao Trần Như Anh lại biến thành thế kia?"

Tôi nói: "Khó mà giải thích rõ được."

Vẻ mặt Ngôn Viễn lo lắng, Chu Quý Nhụy vừa sợ vừa lo. Suy cho cùng từ đầu đến cuối, cô ấy đều là người vô tội. Cô ấy nên được đi ra ngoài.

Tôi nói với cô ấy: "Đừng sợ, chúng ta có thể đi ra ngoài." Cô ấy ôm cánh tay Ngôn Viễn, không nói gì. Ngôn Viễn ôm chặt cô ấy.

Đột nhiên Ngôn Viễn ngẩng đầu, nhìn về con đường nhỏ phía sau tôi, tôi lại cảm giác được sự ớn lạnh.

Bởi vì phía sau có người.

Lại có người đến.

Đột nhiên tôi có cảm giác kì quái, cả đường chạy trời chết này dường như là số mệnh.

Người nên gặp, đám người nên gặp.

Tại sao chứ?

Tôi né sang bên một bước mới xoay người. Một người đứng trong bóng tối, vóc dáng trung bình, quần áo màu đen, khuôn mặt tối tăm phiến muộn, không phải Chu Vũ Đồng thì là ai?

Nếu như hiện tại nói người tôi không muốn gặp nhất thì chính là gã rồi. Bởi vì gã là một trong hai người tôi và Ô Ngộ nghi ngờ. Hơn nữa tình hình trước khi tôi bị tấn công, gã càng là kẻ đáng nghi hơn. Trên đường đi, gã cũng rất ít khi lên tiếng, không ai biết được tính cách thật sự của gã.

"Sao mọi người lại ở đây?" Chu Vũ Đồng hỏi.

Tôi không nói gì, Ngôn Viễn lên tiếng: "Anh thì sao? Sao cũng ở đây?" Mặt Chu Vũ Đồng còn giấu trong bóng tối: "Các người đều chạy, tôi chỉ có thể dựa vào trí nhớ tìm, cũng may tìm được mọi người."

Vẻ mặt Ngôn Viễn nghiêm trọng: "Nhiều người là tốt rồi. Chúng tôi vừa gặp Trần Như Anh, cô ta... biến thành quái vật rồi, còn biết nhả tơ, còn tấn công chúng tôi!"

"Cái gì?" Chu Vũ Đồng dường như khó mà tin nổi.

"Thật đấy." Chu Quý Nhụy nói, "Thật là đáng sợ."

Chu Vũ Đồng từ trong bóng tối đi ra, luôn không nhìn tôi, tôi từ từ chuyển đến góc cách gã xa nhất. Nhìn tình hình hiện tại, chỉ sợ gã sẽ tấn công, nhưng may mà có bọn Ngôn Viễn ở đây, nếu quả thực gã chính là người kia, còn không đến mức để lộ khiến mình khó khăn, chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy.

"Đi thôi!" Tôi nói, dẫn đầu đi về phía lối ra.

Bọn họ đi theo đằng sau tôi. Chu Vũ Đồng đi cuối cùng.

Đột nhiên âm thanh xì xì lại vang lên, quả thực như là ác mộng, không, chính là con nhện đó luôn vây quanh chúng tôi. Tôi vô thức chạy, Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy cũng chạy theo, đột nhiên chúng tôi nghe thấy tiếng cười, Chu Vũ Đồng nói: "Đàm Giáo, cô chạy gì thế, sợ cô ta hay là tôi?"

Tôi chỉ cảm thấy khí lạnh chạy ngược vào trong lồng ngực, đột nhiên hai chân không nhúc nhích nổi nữa, như bị tiếng nói này đóng đinh tại chỗ. Trong đầu chợt xuất hiện ý nghĩ: Lưu Song Song nói có người đang bàn bạc muốn giết chúng tôi, chẳng lẽ chính là gã và Trần Như Anh? Trước nay

tâm tư gã kín đáo, sẽ không có chuyện không nhìn ra sự hận thù của Trần Như Anh đối với chúng tôi, hợp tác cũng là chuyện thường. Song lúc này gã lại công khai gây khó dễ, hoàn toàn không phù hợp với tính cách trước đó, tại sao chứ?

Gã đã không đợi được nữa rồi sao?

Hoặc là nói dù cho có thêm Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy, gã cho rằng mình hợp tác với Trần Như Anh nên không để vào mắt?

Tôi lùi lại phía sau mấy bước, quay người nhìn Chu Vũ Đồng. Về mặt Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy kinh ngạc nhìn gã, gã cười dữ tợn: "Chuyện này không liên quan đến hai người, không muốn chết thì tránh đi." Dáng vẻ kia, biểu lộ kia tựa như thay đổi hoàn toàn thành người khác.

Tôi từ từ lùi về sau, tôi đã nhìn thấy dáng vẻ của gã, cho nên đây chính là khuôn mặt vốn có của gã sao? Không ngờ tướng mạo, tính cách nhìn như ôn hoà chất phác lại như vậy. Trên đường đi gã đều giả vờ, nguy trang, chờ chúng tôi tìm được lối ra. Cho đến hiện tại, gã đánh lén tôi thất bại, bị con nhện ngăn cản... Đúng, có phải chính là lúc đó, gã và Trần Như Anh đã liên kết, sau đó bị Lưu Song Song nghe thấy, nên giết chết cô ấy...

Chương 275: Đàm Giảo (Phần 33.7)

Bởi vậy toàn bộ logic đã thông. Sợ hãi, căm hận và quật cường đồng thời quay cuồng trong lòng tôi. Tôi lên tiếng, nhưng là nói với Ngôn Viễn: "Ngôn Viễn, anh cho rằng gã giết tôi sẽ bỏ qua cho các người sao? Gã là đồ biến thái giết người, tôi và Ô Ngộ đã đuổi theo gã lâu rồi. Các người là nhân chứng, vợ anh cũng là túp người ưa thích của gã, các người cũng không trốn thoát được đâu. Các người chỉ có thể giống tôi..."

Chu Vũ Đồng lộ ra vẻ mặt tức giận, lúc này gã đi qua Ngôn Viễn, hai gã đều im lặng.

Tôi nghĩ lời mình nói đã có tác dụng rồi.

"Cô ấy nói đúng." Ngôn Viễn gần như nói cực nhanh, "Không ai bằng lòng để cho người khác thấy mình phạm tội." Vừa dứt lời, gã đã rút dao găm ra đâm về phía Chu Vũ Đồng, nhưng Chu Vũ Đồng phản ứng rất nhanh, không gian hẹp khiến Ngôn Viễn không thể dùng hết sức, gã tránh được. Còn lúc này ở phía xa, tơ bạc của Trần Như Anh lại hiện ra. Ngôn Viễn đá vào lưng Chu Vũ Đồng, kéo tay Chu Quý Nhụy: "Đi thôi!"

Ba chúng tôi chạy như điên.

Đây là cục diện tôi tuyệt đối không nghĩ tới, tôi và hai người Ngôn Viễn lại cùng bỏ chạy khỏi hai tên biến thái trong hang. Chu Vũ Đồng chạy trước, thỉnh thoảng khi tôi quay đầu lại, ngoài nhìn thấy khuôn mặt âm trầm nóng nảy của gã thì còn thấy trên cổ gã đeo thứ gì đó không ngừng loé lên. Tình cảnh kia giống như đã từng quen thuộc, nhưng tôi căn bản không kịp nhớ tới đã thấy ở đâu rồi.

Đồ vật ẩn hiện như tia chớp đeo trên cổ có nguồn gốc từ trong cái hang này.

Cuối cùng chúng tôi đã chạy đến cửa hang.

Bên ngoài trống trải, dây thừng cứu mạng còn treo trên đá cách đó không xa, Phùng Yên dựa vào trong góc, hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích, như là đang hôn mê. Ngay cả chúng tôi chạy đến gây ra tiếng động lớn như vậy cũng không tỉnh lại. Ai đã làm bà hôn mê?

Chỉ có một người, đứng bên cạnh đầm nước sâu không thấy đáy, nghe thấy tiếng động xoay người, vẻ mặt vui mừng nhìn chúng tôi.

Không phải Ô Ngộ, là Chu Duy.

"Cô... các người cuối cùng quay về rồi." Chu Duy vui vẻ nói, "Xảy ra chuyện gì?"

Chúng tôi hoàn toàn không kịp giải thích, ba người chúng tôi chạy đến bên cạnh anh ta, rồi quay đầu lại.

Hai người khác đi ra. Trần Như Anh đã thu sợi tơ lại, tóc dài che hơn nửa mặt, đi theo sau Chu Vũ Đồng. Khuôn mặt Chu Vũ Đồng tràn đầy sự lo lắng, nhưng trong mắt mơ hồ có nụ cười mỉa mai.

Chu Duy còn chưa phát hiện ra sự khác thường: "Tốt quá, đều trở lại rồi..." Quay đầu nhìn về phía tôi, "Ô Ngộ đâu?"

Tôi không nói chuyện.

Lúc này tôi đột nhiên thấy rõ thứ Chu Vũ Đồng đeo trên cổ, chính là miếng đá tuyết vụn gĩa và Chu Duy nhặt trong hang. Cho dù bề ngoài không hoàn toàn giống nhau, nhưng tôi chợt nhớ ra đã thấy ở đâu rồi.

Trần Tinh Kiến.

Trước giờ bối cảnh và tính cách Trần Tinh Kiến đều tốt đẹp, lại cất giấu bộ mặt sát thủ liên hoàn lạnh lùng, giống như cùng sống chết với Đoàn Văn Ảnh. Gã đeo thứ kia có từ trường rất mạnh, lúc ấy Tráng Ngư đã nói: "Sao gã lại đeo máy phát tín hiệu từ trường trên cổ? "Khi sợi dây chuyền kia bị dụng cụ của Tráng Ngư làm nhiễu sóng, Trần Tinh Kiến cũng rơi vào hôn mê...

Cho nên bắt đầu từ nơi này sao? Chu Vũ Đồng đã có được sợi dây chuyền mang sức mạnh thần bí từ hang này, sau đó dùng nó khống chế Trần Tinh Kiến?

Nhưng tại sao tôi lại mơ hồ cảm thấy phỏng đoán này không đúng?
Mơ hồ cảm thấy chính mình đã bỏ qua chuyện quan trọng rất đáng sợ?
"Mọi người... sao vậy?" Chu Duy nói.

Ngôn Viễn đáp: "Còn hỏi gì gốc thế, không thấy bọn họ muốn giết chúng ta sao?"

Chương 276: Đàm Giảo (Phần 33.8)

Chu Duy à một tiếng, Chu Vũ Đồng từ từ mỉm cười, Trần Như Anh cười lạnh như băng. Phùng Yên vẫn không tỉnh lại, sáu người chúng tôi cứ như thể rơi vào giếng co. Tôi nghĩ, không được sợ, không phải sợ, bây giờ chúng tôi có nhiều người hơn, chỉ cần đợi Ô Ngộ đến, chế ngự hai người bọn họ không có vấn đề. Chúng tôi có thể đi ra ngoài.

Tôi vô thức nhìn về cửa hang phía sau hai người kia, Ô Ngộ đã thoát khỏi con nhện kia chưa? Còn bao lâu nữa anh mới đến? Khoé mắt tôi liếc qua sợi dây thừng rủ từ đá xuống, Ô Ngộ muốn tôi là người đầu tiên trèo lên dây thừng...

Trong lòng tôi tính toán rất nhanh, trong thoáng chốc tất cả tựa như vẫn còn hi vọng. Nhưng tại sao có sự lạnh lẽo thấu xương nào đó chạy lên não khiến tay tôi phát run.

Một giọng nói cất lên: "Đàm Giảo, có phải đang đợi Ô Ngộ đến không?" Giọng nói kia ở đằng sau tôi, sau đó gã khẽ cười, không ngừng cười.

Tiếng cười kia quen thuộc như thế. Tôi đứng nhìn Chu Vũ Đồng phía trước, cuối cùng đã hiểu ra.

Không, Chu Vũ Đồng không phải Đoàn Vân Ảnh.

Gã mới là.

Chiếc vòng cổ kia dùng để khống chế Chu Vũ Đồng, Chu Vũ Đồng tương đương với Trần Tinh Kiến sau này. Người kia có được trí nhớ, gã biết rõ sức mạnh của vật kia, hơn nữa lập lại chiêu cũ. Cho nên Chu Vũ Đồng vốn im lặng thật thà mới đột nhiên nổi giận tấn công chúng tôi.

Tôi từ từ quay đầu, đầu tiên nhìn cặp đôi Ngôn Viễn bên cạnh không có biểu lộ gì. Trong lòng tôi ầm một tiếng. Sau đó tôi lùi một bước, nhìn thấy Chu Duy. Gã vốn là một thanh niên thanh tú, lúc này nụ cười, sự khúm núm, dáng vẻ dịu dàng trung thực đều đã mất sạch. Gã hơi cúi đầu, khoe miệng nhếch lên sự mỉa mai.

Tôi lạnh cả người, lùi về sau mấy bước, rồi vội dừng lại, bước xa thêm nữa là Trần Như Anh và Chu Vũ Đồng, tôi đã không còn lùi được nữa.

Chu Duy đút hai tay vào túi quần, dáng vẻ tùy ý thành thơi. Gã liếc mọi người, từ từ nói: "Tất cả mọi người chơi chán rồi chứ? Nhìn kỹ nữ này, chú dê nhỏ đáng thương chạy tới chạy lui, tin tưởng cái này, nghi ngờ cái kia, cho rằng còn có hi vọng... Ha ha, các người vui rồi chứ? Thù của mỗi người đều được báo, chúng ta đợi lâu như vậy, nhịn lâu như vậy, hiện tại cuối cùng để cho hai người bọn họ tìm được lối ra, cũng đã đến lúc đạt được mong muốn rồi."

Trong đầu tôi hơi trống rỗng, cảm giác cứng ngắc nào đó bắt đầu lan tràn toàn thân.

Gã nói chúng ta đợi lâu như vậy.

Gã nói tất cả mọi người chơi chán rồi.

Tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mỗi người mới phát hiện bọn họ lạ lẫm như vậy, mới phát hiện bọn họ vốn có một gương mặt khác, trên đường đi luôn che giấu áp lực. Chu Vũ Đồng dữ tợn mờ mịt, Trần Như Anh cảm hận đầy mắt, Chu Duy lạnh lùng kiêu ngạo, còn cả Ngôn Viễn và Chu Quý Nhụy, Chu Quý Nhụy quay đầu đi, không nhìn tôi. Ngôn Viễn nhìn thẳng tôi, ánh mắt loé lên.

Vừa rồi tất cả trong hang đều là nguy trang. Từ lúc tôi và Ô Ngộ đi theo đám bọn họ vào hang lần nữa tìm kiếm Lưu Song Song. Bọn họ có nhện, có chim, có đá, cho nên đều tìm được lối ra?

Vừa rồi tất cả truy đuổi, gặp nhau, nghĩ cách cứu viện đều chỉ là để trêu đùa một mình tôi. Từng người bọn họ đều từng bị tôi và Ô Ngộ đuổi bắt, hiện tại con mồi biến thành tôi?

Tôi từ từ hít sâu một hơi, nhìn Ngôn Viễn và Trần Như Anh: "Là bắt đầu từ khi nào?"

Hai người bọn họ bắt đầu khôi phục trí nhớ từ khi nào?

Ngôn Viễn biểu lộ vô cùng im lặng, đáp: "Từ sau khi tao chết. Lúc ở trên thuyền, tao đột nhiên nhớ rõ tất cả mọi chuyện xảy ra trong tương lai. Mùa hè năm sau, mỗi một chi tiết mày và Ô Ngộ đuổi bắt tao! Chúng mày phá hoại kế hoạch của tao, giết chết Hứa Tử Phong, tâm nguyện cả đời của tao hoàn toàn bị huỷ hoại. Xin lỗi, Đàm Giáo, tao cần có chuyện phải làm. Tao chỉ có thể... đồng ý với yêu cầu hợp tác của gã. Bọn tao đều chết vì chúng mày. Chúng tao muốn đi ra ngoài thay đổi lịch sử. Chúng tao không thể lại bị chúng mày ngăn cản!"

Chu Quý Nhụy luôn đứng sau lưng Ngôn Viễn. Tôi không biết gã lừa gạt em ruột của mình như thế nào, hay là Chu Quý Nhụy đã biết sự thật, còn lựa chọn ở bên gã, lựa chọn nhìn thấy tôi chết? Tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Trần Như Anh chỉ cười lạnh: "Tao cũng vậy, từ sau khi chết. Tao nhớ được từng chi tiết buổi tối kia, nhớ rõ tao cứu được Ô Ngộ, nhưng mà anh ấy vẫn vùi trong ngực mày, hơn nữa tôi còn bị mẹ giết chết!... Hai chúng mày còn tưởng rằng tao không biết gì đúng không, Ô Ngộ còn khuyên bảo tao, ha ha ha ha..."

Tôi nhìn Phùng Yên hôn mê trong góc. Cho nên cuối cùng Trần Như Anh vẫn không cam lòng giết mẹ, chỉ là không cho bà nhìn thấy và ngăn cản những chuyện bọn họ sắp làm với tôi.

Tôi nhìn về phía Chu Duy, cảm thấy tim run lên: "Chu Vũ Đồng và Trần Tinh Kiến đều là do mày khống chế sao?"

Chu Duy hoặc có lẽ nên gọi là Đoàn Vân Ảnh, khẽ gật đầu cười: "Viên đá thần kí, không phải sao? Đã có chúng, tao sẽ có rất nhiều thể thân làm chuyện tao muốn làm. Tao sẽ mang rất nhiều đi ra ngoài, ha ha, Chu Vũ Đồng là người đầu tiên, Trần Tinh Kiến chỉ là kẻ thứ hai sau khi tao rời khỏi đây, tao dùng vô cùng thuận tay, có thể có được rất nhiều, tao có thể làm bất kì thứ gì tao muốn, đời này tao sẽ không bị chịu trói buộc gì hết. Đàm Giáo, tao đã nói mày rồi, những chuyện kia tao đã suy nghĩ rất lâu, rất nhiều năm, có lẽ mày hiểu được nó quan trọng thế nào với tao. Nhưng mà mày và Ô Ngộ lại huỷ hoại tất cả.

Đàm Giáo, nghe cho rõ đây, tương lai của mỗi người ở đây đều bị huỷ trong tay chúng mày. Bọn họ dùng hết sức, toàn bộ thứ muốn có cả đời đều bị chúng mày dựa vào ngọn cờ chính nghĩa làm tiêu tốn thời gian phá huỷ. Mày nói xem bây giờ chúng tao sẽ làm như thế nào? Mày vẫn còn đợi Ô Ngộ tới sao? Cho dù nó có thể chạy tới thì chỉ có hai người chúng mày sẽ có kết quả gì?"

Chương 277: Ô Ngộ (Phần 33.1)

Tôi nghe được một loại tiếng động khác rất trầm thấp, rất mơ hồ, như là tiếng máy móc nào đó va chạm ngay trên đỉnh đầu chúng tôi. Tôi còn không xác định được nó có ý nghĩa gì, nhưng tin tưởng phải lập tức đuổi tới lối ra, tụ hợp lại với Đàm Giáo.

Tôi thở gấp ngẩng đầu, nhìn con nhện khổng lồ kia thoi thóp chạy trốn vào trong đám dây leo quấn quanh hang âm u. Tôi dựa vào vách hang, từ từ mỉm cười.

Trong lòng vẫn còn áp lực, tuy tôi tạm thời đã vây những người kia ở sâu trong mê cung nhưng cảm giác bất an luôn xông lên đầu.

Nếu Trần Như Anh và Ngôn Viễn không khôi phục trí nhớ thì tốt.

Nếu như người kia cũng có trí nhớ tương lai, chỉ là ẩn nhẫn không phát ra.

Tôi chỉ có một suy nghĩ: phải đưa Đàm Giáo bình an ra ngoài. Đây chính là nỗi lòng tôi đối với cô ấy.

Tôi cách lối ra ngày càng gần, trong đầu tự nhiên hiện lên hình ảnh Đàm Giáo đứng ở đó, trông mong nhìn tôi. Chỉ mong tất cả vẫn còn kíp.

Tôi nghe thấy tiếng nói chuyện.

Là tiếng Chu Duy. Rõ ràng là cùng một giọng nói, nhưng người lại như thay đổi, khàn khàn, vui vẻ, mỉm cười, nghe được giọng nói kia tâm trạng tôi chấn động.

Gã nói: "Mày vẫn còn đợi Ô Ngộ tới sao? Cho dù nó có thể chạy tới thì chỉ có hai người chúng mày sẽ có kết quả gì?"

Tôi vươn tay đẩy dây leo trước cửa hang, xông ra ngoài.

Tất cả mọi người giật mình khi thấy tôi, nhưng đây cũng là hình ảnh đau xót. Bọn chúng, tất cả mọi người, Trần Như Anh, Chu Vũ Đồng, Chu Duy, Ngôn Viễn, thậm chí là Chu Quý Nhụy đều vây quanh Đàm Giáo. Cô ấy đã lúi đến bờ đầm nước, trên mặt không có chút máu nào, quay đầu nhìn tôi.

Rất tốt, rõ ràng tất cả bọn chúng đã hợp sức với nhau. Từ lúc chết đã bắt đầu ăn nhấm, tất cả kẻ có tội vô tội đều kết hợp chờ đợi thời khắc này.

Đây là cục diện xấu nhất tôi nghĩ tới.

Nó đã đến rồi.

Tôi tiến lên, bọn chúng cũng không ngăn cản, hoặc là cảm thấy cho dù tôi đến cũng không thay đổi được gì. Tôi ôm Đàm Giáo vào trong ngực, cô ấy không khóc, biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, nhìn vết thương trên cánh tay tôi do nhện gây ra, hỏi: "Anh ổn không?"

Tôi đáp: "Khá ổn. Còn em thì sao?"

Cô ấy nói: "Em cũng vậy, nghe lời anh nói, chạy thẳng đến nơi này."

Lòng tôi đột nhiên dâng lên sự bi thương và thương tiếc, tôi mỉm cười: "Đừng sợ, còn nhớ lời anh nói..." Tôi kề sát bên tai cô ấy, dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy: "Leo lên đi, ném dây thừng, nhớ rõ, phải cố gắng trèo lên đỉnh. Em nghe thấy tiếng trê đỉnh đầu không? Anh nghĩ đó là thuyền, cố gắng bơi, Đàm Giáo."

Lúc này nước mắt cô ấy trào ra, giữ lấy cánh tay tôi, không nói ra lời.

Tôi nói: "Đàm Giáo, mặt trời của anh luôn lên cao."

Cô ấy dường như đã có quyết định rồi, tôi đẩy cô ấy, quát: "Chạy!" Sau đó xoay người, sắc mặt đám ô hợp đều thay đổi, Chu Duy và Chu Vũ Đồng

dẫn đầu móc dao găm ra đâm về phía tôi. Chu Quý Nhụy lùi sang một bên, Trần Như Anh và Ngôn Viễn liếc nhau, vượt qua chúng tôi, đuổi theo Đàm Giáo.

Tôi đâm vào mặt Chu Duy, đồng thời bị Chu Vũ Đồng đá một cái. Tôi vội quay đầu lại, nhìn thấy Đàm Giáo chạy về phía dây thừng, nhưng Trần Như Anh và Ngôn Viễn không ngừng đuổi theo sau cô ấy. Ngôn Viễn đã đuổi kịp cô ấy, giữ người cô ấy lại, không ra tay, Trần Như Anh mặc dù cách vài bước, nhưng đang nhả tơ về phía cô ấy.

Tôi hét lớn, bắt lấy dao găm trong tay Chu Vũ Đồng, viên đá trên cổ gã loé sáng lên, gã hơi sững sốt, tôi trở tay đâm dao vào ngực, gã lùi lại mấy bước. Con dao của Chu Duy cũng đã đâm vào lưng tôi, tôi quay đầu nhìn gã, dùng sức đập vào đầu gã, gã hơi choáng váng, tôi đẩy gã ra, chạy về phía Đàm Giáo.

Chương 278: Ô Ngộ (Phần 33.2)

Trần Như Anh đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi, khuôn mặt kia đáng ghét như thế. Tôi chặn lấy cô ta, đẩy cô ta ngã xuống đất. Ngôn Viễn ở phía trước bắt lấy tay Đàm Giảo, kéo về sau. Tôi tiến lên, nhặt lấy tảng đá trên mặt đất, nện vào đầu gã. Gã gầm lên, bị ép buông tay. Đàm Giảo lão đảo, quay đầu lại nhìn thấy tôi.

Tôi dùng hết sức quát: "Leo lên! Đàm Giảo lên lên! Tìm người tới cứu anh!" Tôi biết rõ chỉ có nói như vậy cô ấy mới chịu rời đi. Chúng tôi liếc nhau, trong mắt cô ấy ẩn chứa toàn bộ khát vọng của tôi. Cô ấy lão đảo xoay người, cuối cùng bắt lấy dây thừng, leo lên.

Ngôn Viễn bò dậy, sắc mặt âm trầm lao về phía tôi, tôi và gã đấu với nhau. Một giây sau, gã bị tôi đánh bại, vẻ mặt không dám tin, trong mắt có thêm chút sợ hãi, tôi cười lạnh, đột nhiên gáy đau nhức thấu xương, tôi té ngã xuống mặt đất, nhìn thấy Chu Duy và Chu Vũ Đồng đi tới, dao găm trong tay Chu Duy đầy máu tươi, Chu Vũ Đồng che ngực, dao găm cũng đã rút ra. Mắt bọn chúng đỏ sọc, quyết đánh cuộc cả tính mạng, Trần Như Anh cũng đang bò sau bọn họ.

Tôi quay đầu, nhìn thấy Đàm Giảo đã leo được một nửa, tôi mỉm cười, trong đầu hỗn loạn, nhìn bọn chúng tới gần, rồi lại mơ hồ. Tôi cầm đá trong tay, thoáng cái bò lên, ngăn bọn chúng đến gần dây thừng.

Tôi nhìn thấy Chu Vũ Đồng bị tôi đá ra xa, đồng thời có dao găm của ai đó cắm vào bảp đùi tôi; tôi nắm lấy đầu Ngôn Viễn, ra sức đập vào đá, Chu Duy nhe răng cười, đâm vào mặt tôi. Tôi từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Chu Quý Nhụy đỡ lấy Ngôn Viễn khóc, cầm lấy dao trong tay gã đâm về phía tôi. Cả người tôi mềm oặt ngã xuống đất, đầu bị Chu Duy giữ lấy, Trần Như Anh đứng trước mặt tôi, vẻ mặt vô cùng im lặng.

Trong lúc ánh mắt mơ hồ, tôi nhìn thấy Đàm Giáo đã leo lên vị trí rất cao, rất nhanh chóng có thể tháo được dây thừng. Bọn chúng lại muốn gây khó dễ, mỗi lần muốn vượt qua đều bị tôi cản lại.

Tôi nhắm mắt lại, từ từ mỉm cười.

"Ai ra tay đây?" Chu Duy thở hỗn hển, "Đưa tiễn nó đoạn đường cuối cùng."

Không có ai lên tiếng.

Cuối cùng Trần Như Anh nói: "Để cho tôi. Để cho anh ta chết trong tay tôi."

Tôi lạnh lùng nói: "Đừng để cho tao chết trong tay phụ nữ."

Con dao găm của Chu Duy đột nhiên kề lên cổ tôi, thấp giọng: "Ô Ngô, lịch sử thay đổi rồi, tao giết mày trước. Tất cả chúng mày đều xong đời."

"Không, là tao giết mày trước. Còn tất cả chúng mày đều đã chết ở nơi mình phạm tội." Tôi nói, "Chúng mày thực sự xác định bây giờ là quá khứ? À... thời gian bên trong cái hang này có lẽ chỉ là một loại ảo giác thôi. Thời gian căn bản là không đáng tin đấy."

Bọn chúng đều im lặng.

Chu Duy đột nhiên hét lên một tiếng, tôi biết rõ dao của gã sắp cắm xuống. Trong lúc đó tôi nghe thấy tiếng gì đó mạnh mẽ rơi xuống. Tôi vội mở mắt ra, nhìn thấy Đàm Giáo đã buông dây thừng ra, rơi xuống mặt đất. Trong lòng tôi như thể bị bóng tối nuốt chửng. Tôi nhìn cô ấy bò, nhìn thấy trong mắt cô ấy đầy nước, cô ấy nhặt đá trên mặt đất, xông về phía chúng tôi.

"Đàm Giáo..." Tôi quát.

Chu Duy đá tôi ngã xuống, cả khuôn mặt dữ tợn đi về phía Đàm Giáo, sau đó còn có Ngôn Viễn, Trần Như Anh, Chu Vũ Đồng. Cả người tôi đầy vết thương, hoàn toàn không còn chút sức lực nào, tôi ra sức cử động, phía sau lưng có một con dao găm đâm xuống, cả người lại ngã xuống, tôi quay đầu nhìn thấy Chu Quý Nhụy nắm dao, mặt mũi tràn đầy nước mắt, ngã ngồi trên mặt đất.

Cuối cùng tôi không bò nổi nữa.

Tôi ngẩng đầu, ra sức bò về trước, nhìn Đàm Giáo ném đá vào người Chu Duy, gã lùi về sau một bước, lại bắt được hai tay cô ấy. Trần Như Anh nhả tơ quấn chặt lấy cô ấy, Ngôn Viễn nắm chặt tóc cô ấy từ đằng sau. Mặt cô ấy đau đến méo mó, quay đầu nhìn tôi trên mặt đất.

"Em xuống làm gì?" Tôi đau khổ quát.

Chương 279: Ô Ngộ (Phần 33.3)

Cô ấy mỉm cười, nụ cười ngốc nghếch tủi thân, xung quanh nhiều người như vậy, tôi lại nghe thấy cô ấy nói: "A Ngộ, em làm sao có thể nhìn một mình anh chết chứ? Em không làm được. Anh đã nói anh đi đâu em theo đấy. Em không muốn sống một mình."

Ngực tôi vô cùng đau đớn, nước mắt làm mờ hồ tầm mắt. Tôi nghe thấy Chu Duy cười lạnh, gã nói: "Ô Ngộ, nhìn đi, mở to mắt mà nhìn." Hai tay hai chân Đàm Giáo bị Ngôn Viễn Chu Vũ Đồng bắt lấy, Chu Duy giữ tóc cô ấy túm đến bên cạnh đầm nước kia. Đàm Giáo không kêu tiếng nào, chỉ quay mặt lại nhìn tôi. Tuy nhiên khi đến bên cạnh đầm nước, cô ấy đột nhiên quay mặt đi, không cho tôi nhìn khuôn mặt cô ấy nữa.

"Bịch..." Chu Duy nhúng đầu cô ấy vào nước, tôi nghe thấy tiếng sặc nước đau đớn của cô ấy, cả người tôi như bị lảng trí, tôi nghe thấy mình điên cuồng hét lên: "Giáo Giáo... Giáo Giáo..." Tư bạc của Trần Như Anh đột nhiên quấn chặt lấy tôi, khiến cho tôi không thể nhúc nhích nổi ngay cả bò về phía cô ấy.

Cô ấy lần lượt bị bọn chúng nhấn vào trong nước, lần lượt phát ra tiếng đau đớn. Tiếng kia ngày càng nhỏ, ngày càng nghe không rõ. Khuôn mặt bọn chúng cũng trở nên lạnh lùng bình tĩnh, tôi chỉ cảm thấy thế giới trước mắt đột nhiên trở nên yên tĩnh, trống rỗng, không thấy gì nữa. Thời gian như dừng lại trong thế giới của tôi và Đàm Giáo, tôi chợt nhớ tới chúng tôi gặp nhau ở tiệm sửa xe, cô ấy mặc áo phong đẹp như thế, đứng trước xe, lén lút nhìn tôi. Cô ấy lái ô tô, khi rời đi, ánh mắt luôn im lặng nhìn tôi.

Còn có ở trong đồng tuyết kia, cô ấy cố chấp hỏi: "A Ngộ, phải chăng như thế nào anh đều sẽ không quên em?"

Tôi nói chết cũng không quên.

Sau đó thời gian thấm thoắt trôi qua, chúng tôi gắn bó bên nhau. Cô ấy nói, A Ngô, tại sao chỉ có sự hiện hữu của em là một cái bóng trong tất cả trí nhớ của mọi người. Cô ấy nói A Ngô, phải chăng ngày mai cuối cùng là tương lai.

Tôi nói: Giảo Giảo, bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày đều là tương lai.

Hoá ra là không có tương lai của cô ấy.

Tôi đau khổ khóc thành tiếng, trong hang chỉ có tiếng gào thét của tôi. Tôi nhìn bọn họ ném Đàm Giảo vào trong đầm nước một lần cuối cùng, Đàm Giảo không còn cử động nữa. Trên mặt cô ấy yên lặng, khuôn mặt trong sáng thanh tú nhỏ nhắn, mái tóc đen vây quanh. Cô ấy từ từ chìm vào trong nước.

Mặt nước dần yên tĩnh trở lại.

Tôi nằm rạp trên mặt đất, nhắm mắt lại. Tôi nghĩ tốt lắm, tôi sắp chết rồi, sẽ lập tức đi đến chỗ Đàm Giảo. Sau khi chết hai chúng tôi gặp lại nhau ở địa ngục, vậy cũng rất tốt, chỉ cần có thể ở bên cô ấy, không để cho cô gái của tôi, vợ tôi một mình cô độc trong nước lạnh như băng. Thỉnh thoảng cô ấy dùng cảm, nhưng đôi khi cũng rất nhát gan. Tôi được ở bên cô ấy rồi. Giảo Giảo, anh sẽ tới ngay. Tất cả kết thúc ở đây cũng tốt, anh chẳng còn bận tâm gì nữa, chẳng cần để ý gì nữa. Anh chỉ muốn được ở bên em.

Đời này chỉ muốn được ở bên em.

Bọn chúng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không cử động, cũng không nói gì. Đỉnh đầu lại mơ hồ truyền đến tiếng tàu thủy chạy qua, còn cả tiếng băng tuyết vỡ tan, cuối cùng tầng đá không chịu nổi lực nữa sụp đổ, nước ầm ầm đổ xuống như thác. Bọn họ bắt đầu hét lên, lơ lửng trong nước, ra sức bơi

về phía đáy hồ. Nước cũng xông vào người tôi, tôi không còn chút cảm giác nào, chỉ muốn bơi về phía Đạm Giảo.

Nhưng mặt nước dần dâng lên khiến cho tôi cách cô ấy ngày càng xa. Tất cả mọi người dường như đung phải lực nào đó, bị thổi về vị trí vỡ tan trên đỉnh hang.

Còn chỗ đầm nước Đạm Giảo nằm xuống đã đục ngầu không thể thấy, bị nước hồ chảy ngược nuốt chửng. Một mình cô ấy ở lại trong lòng đất.

Tôi ra sức liều mạng giãy dụa, tôi muốn xuống dưới nhưng không được. Nước mắt, nước hồ khiến mắt tôi mơ hồ. Trong thoáng chốc, tôi đột nhiên nhìn thấy mình đi vào trong đó, nhìn thấy một người nhảy vào trong cái hang kia, chìm nghỉm cùng một chỗ với cô ấy. Tôi biết rõ đó là linh hồn, tính mạng tôi đã ở bên cô ấy, tôi đã ở bên cô ấy rồi.

Nước vẫn còn dâng lên, suy nghĩ mơ hồ kia cũng đã biến mất. Trước mắt tôi dần chìm vào bóng tối vô hạn. Thế giới của tôi đột nhiên trở nên yên tĩnh, từ này về sau không còn đau khổ, không còn mất đi. Tôi như là đi tới một nơi tốt đẹp, tôi nghe thấy rõ ràng giọng nói dịu dàng của Đạm Giảo ở bên tai:

"A Ngô, em là ánh mặt trời của anh. Em sẽ luôn chiếu sáng cho anh. Luôn luôn."

Chương 280: Ô Ngộ (Phần 33.4)

Ngày 1 tháng 8 năm 2017.

Tôi ngẩng đầu, nhìn lịch trên tường. Vách tường trong phòng thí nghiệm trắng tinh đơn giản, tất cả vô cùng yên tĩnh. Bên cạnh một đàn em hỏi: "Anh Ngộ, anh vẫn giữ ý định ở lại trường sao?"

Tôi đáp: "Ừ."

Người đàn em chặc chặc: "Anh cứ thế ném đề nghị tốt như vậy, tiền lương cao như thế, cuối cùng lựa chọn ở lại trường, thật sự là bội phục."

Tôi thoáng cười: "Tôi muốn sống như vậy." Không biết sao tôi mơ hồ cảm thấy mình đã từng nói như vậy ở đâu đó.

Tuy nhiên nó chỉ là ảo tượng mơ hồ chợt loé lên. Tôi ngẩng đầu, lại nhìn thời gian. Người đàn em hỏi: "Anh nhìn chăm chăm vào tường làm gì?" Tôi cúi đầu xuống: "Không có gì."

Tôi thực sự để ý tới thời gian, ngày tháng, nhưng không biết là tại sao.

Trường đại học vào hè vô cùng yên tĩnh. Rất nhiều sinh viên về nhà, người ở lại học tập cũng không ít. Sau khi tôi tốt nghiệp thạc sĩ, lựa chọn tiếp tục ở lại trường học tiến sĩ, đồng thời gia nhập mấy tổ nghiên cứu nhỏ hướng dẫn sinh viên. Tiền tài, cơ hội, tiền đồ đối với tôi mà nói đã chẳng còn là vấn đề. Mấy hôm trước Ô Diệu còn gọi điện thoại tới nói muốn đưa mẹ tới Bắc Kinh chơi. Tôi đương nhiên cầu còn không được. Trải qua chuyện năm ngoái, A Diệu bị thương rất nặng. Hiện tại đã trở lại tính tính hoạt bát đáng yêu, tôi chỉ có thể cảm tạ sự hậu đãi của ông trời, để cho tôi không mất đi con bé, cuối cùng cứu được con bé về.

Chỉ là khi tôi nhớ tới chuyện xảy ra đêm hôm đó, những chuyện có liên quan đến vụ án, còn cảm thấy đã quên thứ gì đó, nhưng lại không nghĩ ra. Sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, còn không có thời gian suy nghĩ. Mẹ thường xuyên nhắc tới nói tôi năm ngoái đi du lịch trên thuyền xảy ra chuyện, may mà sau đó trôi trên mặt hồ được cứu lên. Sau đó Ô Diệu lại gặp chuyện không may, tuy nhiên hai chúng tôi đều mạng lớn, làm cho mẹ vô cùng đau lòng lo lắng. Tôi nói với mẹ: "Mẹ yên tâm, sau này con sẽ bình an."

Thế nhưng cuối cùng tôi đã bỏ qua điều gì?

Mấy ngày sau đó, cuộc sống của tôi trôi qua bình tĩnh theo quy luật. Mỗi ngày đi đến phòng thí nghiệm làm việc, đọc sách, buổi tối ngủ rất ngon.

Chỉ là sau khi ngủ luôn giống như đi một chỗ khác. Nơi đó rất yên tĩnh, cũng rất ấm áp, có ánh mặt trời chiếu trên người, có gợn nước lăn tăn, còn luôn có người nào đó khẽ khàng nói bên tai tôi. Chỉ là mơ hồ vô cùng sâu, tựa như trong một cái hang vô cùng sâu, tôi chưa từng có bất cứ trí nhớ nào đối với cảnh trong mơ. Tuy nhiên mỗi ngày sau khi tỉnh lại luôn cảm thấy lưu luyến, thậm chí không muốn tỉnh lại. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra với tôi.

Tôi cảm thấy kì lạ vì sự thay đổi của mình. Tôi đã từng kể với Ô Diệu một lần về giấc mơ này trong điện thoại, con bé cười hì hì nói: "Anh à, không phải anh đang nghĩ về tình yêu đấy chứ? Dù sao đã hơn hai mươi rồi ha ha. Có cần em mượn ít tiểu thuyết tình yêu cho anh xem không, đáng tiếc đại thần em yêu đã một năm không ra sách rồi, aiz..."

Tôi đột nhiên có cảm giác ghen tở, tùy tiện mắng Ô Diệu mấy câu, cúp máy. Tôi nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, có lẽ gần đây do nghiên cứu quá mệt mỏi nên cơ thể mới không thoải mái.

Song tôi lại ngày càng lún sâu vào những cảnh trong mơ kia, mỗi đêm lại bắt đầu mong chờ chìm vào giấc ngủ. Tuy nhiên cảnh trong mơ vẫn hỗn

loạn, chỉ có đôi tay mềm mại mát rượi dẫn dắt tôi, thì thào bên tai. Mỗi ngày tỉnh lại cảm giác tinh thần dâng cao, tâm trạng cũng tốt lên.

Có một hôm, giáo sư nói với tôi hiện tại có một hạng mục nghiên cứu đã đến giai đoạn quan trọng, muốn phái tôi đi Mỹ, học tập một tháng rồi về. Tôi không có ý kiến gì, điều này đương nhiên là một cơ hội tốt.

Chỉ là đêm nay sau khi về nhà, cảm thấy lo nghĩ, cho đến buổi tối, tôi lại hi vọng giấc mơ đến. Tôi trần trọc một lúc lâu mới ngủ được.

Chương 281: Ô Ngộ (Phần 33.5)

Lúc này tôi lại có một giấc mơ rõ ràng.

Tôi ngồi bên cạnh một đầm nước, ôm một người phụ nữ. Cô ấy có mái tóc dài đen nhánh, dịu dàng tựa ở trong ngực tôi. Cô ấy nói: "A Ngộ, anh đừng đi, đừng rời khỏi em."

Tôi nói: "Ừ, anh không đi. Sao anh có thể để cho mình em ở lại nơi này, anh không đi đâu hết."

Tôi khẽ hôn môi, cổ cô ấy, ngón tay lướt trong mái tóc dài của cô ấy. Cảm giác này quen thuộc như thế, dịu dàng như thế, tôi từng gặp ở đâu rồi? Tôi từng nhiều lần ôm.

Cô ấy nói: "A Ngộ, anh nói chết cũng sẽ không quên. Sao hiện tại anh lại quên mất rồi?"

Nước mắt tôi đầy mặt khi tỉnh lại, bật đèn ở đầu giường, trong phòng u ám, ngoài cửa sổ bầu trời Bắc Kinh còn chưa sáng. Tôi cảm thấy có lẽ là mình điên rồi, vậy mà lại mơ tới rơi lệ. Tôi ngồi thật lâu, đột nhiên có xúc động muốn hút thuốc.

Thế nhưng... không phải trước nay tôi chưa từng hút thuốc sao? Đồ dùng có hại vô dùng này, tôi chưa từng chạm vào.

Tôi cầm lấy chiếc áo phong bên cạnh mặc vào, đi xuống cửa hàng tiện lợi dưới nhà mua thuốc.

Nhân viên cửa hàng hỏi: "Anh à, hút loại nào?"

Hai chữ đột nhiên toát ra từ miệng tôi: "Ngọc Khê." Tại sao lại thốt ra loại thuốc của Vân Nam?

Nhân viên cửa hàng đưa thuốc lá và bật lửa cho tôi, tôi đẩy cửa đi ra ngoài, đón lấy chút gió đêm, tôi cúi đầu châm một điếu, bất ngờ phát hiện động tác của mình vô cùng thành thạo, còn trong ấn tượng chưa từng bao giờ chạm vào thuốc lá của tôi lại không hề bị sặc. Tôi tựa vào tường, ngẩng đầu nhìn ánh sao trên bầu trời, từ từ hút.

Đều nói sau khi người ta qua đời biến thành vì sao, ngóng trông người yêu

của mình. Không biết đâu là ngôi sao thuộc về tôi?

Ý nghĩ này xuất hiện khiến tôi đột nhiên ngơ ngẩn, song trong đầu vẫn trống rỗng. Tôi cúi đầu nhìn điều thuốc trong tay, trong thoáng chốc cảm nhận được một đôi tay mềm mại đè nó xuống, đã từng châm thuốc cho tôi như vậy.

Tôi đưa tay đỡ lấy trán. Một suy nghĩ chợt xuất hiện như ánh tuyết trong đêm, suýt chút nữa chiếu sáng tất cả hỗn độn.

Cô ấy là ai?

Tôi đã gặp cô ấy ở nơi nào?

Tại sao không nhớ nổi chút nào?

Tôi từ chối việc đi Mỹ, nói với giáo sư trong nhà có việc. Tôi không có cách nào nói với người khác từ chối vì một giấc mơ. Tôi xin nghỉ mấy ngày, đi Vân Nam một chuyến.

Vân Nam, Đại Ly.

Đã qua một năm, tôi bất ngờ đến nơi này chính là lần đi con thuyền kia. Nếu quả thật đã quên gì đó, bí mật này nhất định nằm ở Đại Ly.

Ngày 5 tháng 8 năm 2017.

Tôi không có cách nào miêu tả được cảm giác của mình, vào khoảnh khắc tôi xuống máy bay, đột nhiên cảm thấy thành phố này quen thuộc thân thiết đến thế. Không chỉ là cảm giác ghé qua một lần, rõ ràng tôi đã tới đây rất nhiều lần.

Rốt cuộc tôi đã tới đây lúc nào?

Ô Diệu biết tôi muốn đi Đại Ly, hơi bất ngờ, nhưng vẫn nói tôi nên đi. Tôi hỏi tại sao, con bé nói: "Aiz, đây chính là nơi đại thần của em từng ở, nhưng bên giờ cô ấy biến mất trên mạng rồi. Rốt cuộc chả có ai biết được tin tức của cô ấy."

Tôi ngồi trong taxi, đột nhiên cảm thấy có một trận gió dịu dàng thổi tới trên mặt, ma xui quỷ khiến, tôi hỏi: "Đại thần nhà em tên gì?"

Ô Diệu đáp: "À, là tác giả bị anh thu sách nhiều lần ấy, tên chị ấy là Thất Châu."

Tôi quay đầu, nhìn ngọn núi bên bờ biển, liên tiếp mười ngọn trùng trùng

điệp điệp, nguy nga cao lớn. Ánh mặt trời từ đỉnh núi nhô lên khỏi tầng mây, cảnh sắc kia vô cùng yên lặng tráng lệ.

Chương 282: Ô Ngộ (Phần 33.6)

Thất Châu.

Thất Châu là ai?
Cô ấy từng ở Đại Ly, sau đó biến mất.

Thất Châu, tên thật của cô ấy là gì?

Ô Diệu nói tiếp: "Em nào biết được, Đại Đại nhà em rất ít khi xuất hiện, tên và ảnh chụp chưa từng bao giờ công khai."

Thành phố Đại Ly cũng không lớn, tôi ngồi taxi đi vòng quanh một ngày. Ở đây mặt trời rất to, gió cũng rất lớn, trời luôn xanh, thành phố yên tĩnh xinh đẹp. Tôi càng đi nhiều nơi lại càng cảm thấy quen thuộc. Rẽ vào trong ngõ nhỏ, đuổi theo trong bóng tối, ngọn núi xa xôi chỉ có làn xe hẹp thông hành; còn cả cửa hàng nhỏ ở góc đường treo một tấm rèm dài hẹp, rất có mùi vị dân tộc... rốt cuộc tôi đã tới những nơi này từ lúc nào? Rốt cuộc tôi đã tới hay chưa?

Tuy nhiên từ năm ngoái sau chuyến du lịch trên con thuyền kia trở về, tôi chưa từng tới Đại Ly. Trong trí nhớ, tôi luôn ở Bắc Kinh, làm sao có thể tới đây chứ? Chuyện này căn bản không hợp với logic.

Song cảm giác mãnh liệt, mơ hồ ngày càng như đám mây tịch mịch quấn quanh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Khi lý trí xung đột với cảm giác, rốt cuộc tôi nên tin tưởng thứ nào?

Thực ra tôi cũng không có lựa chọn. Bởi vì đêm nay khi tôi nằm trong khách sạn bên hồ Nhĩ Hải, trong tiếng nước phập phồng, lại nằm mơ rồi.

Trong mơ cô ấy lại ngồi bên tôi.

Cô ấy nói: "A Ngô, sao anh còn chưa nghĩ ra? Thời gian chỉ là một loại ảo giác, đây là anh nói đấy. Anh rời khỏi ảo giác kia, nhìn em đi. Anh đã nói vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên em, vĩnh viễn không rời khỏi em, anh đã nói đấy..."

Tôi vô cùng đau lòng trong mơ, tôi nói: "Sẽ không, thực sự sẽ không, Giảo..."

Tôi vội mở mắt ra, phát hiện cả người mình đổ mồ hôi lạnh. Trời vẫn tối đen, tôi cầm điều thuốc đi ra ban công nhìn hồ Nhĩ Hải, trong đầu chợt nhớ tới lời Ô Diệu nói ban ngày. Cô ấy từng nói người phụ nữ kia là một tác giả. Cho dù cảm thấy khó có thể tin, nhưng tôi vẫn mở mạng, đánh bút danh của cô ấy: Thất Châu.

Thất Châu, người Đại Ly Vân Nam, là tác giả văn học mạng, nhờ một loạt tác phẩm trên mạng mà nổi tiếng. Một năm trước đột nhiên mất tích, ngừng sáng tác, để lại tiếc nuối chờ mong vô cùng cho độc giả.

Không có ảnh chụp, cũng không có tài liệu rõ ràng, chỉ có tài liệu khác liên quan đến cô ấy, ví dụ như là "Tráng Ngư" tác giả nổi tiếng khác trên mạng là "bạn thân nhất", những trích dẫn kinh điển cô ấy từng nói, sự tương tác giữa cô ấy và độc giả...

Tôi lật từng trang xem, vì cô gái lạ lẫm này mà như thấy được ánh sáng.

Cuối cùng tôi mở weibo, tìm thấy tài khoản của cô ấy.

Bài viết cuối cùng của cô ấy là một năm trước. Không phải mấy tháng trước, mấy ngày trước, mà là một năm trước. Tấm hình đính kèm bài viết kia, tôi liếc mắt là nhận ra du thuyền "Mỹ Nhân Điền", cô ấy lấy góc độ rất tốt, ánh mặt trời vừa vắn chiếu vào mạn thuyền, sóng nước yên ả, chỉ có bàn tay trắng nõn mảnh khảnh, cầm lấy chén rượu, tựa vào lan can. Tôi nhìn chăm chăm cái tay kia, một lúc lâu, đột nhiên hốt mắt nóng lên.

Trên đó cô ấy viết: Hôm nay gặp được một người rất đặc biệt (biểu tượng cười vui vẻ)

Phía dưới là hơn một nghìn bình luận, tôi lật xem một chút, bình luận nhiều lượt thích nhất tên là "Lão tài xế Thomas của nhà Thất Châu chờ tôi": "Đại Châu, rốt cuộc khi nào chị mới trở lại? Có biết tất cả mọi người đang đợi chị không? Đừng nói tiếng nào rồi biến mất như vậy được không? Chúng em luôn chờ chị."

Xuống chút nữa đều là bình luận như thế. Chỉ có điều phần lớn thời gian bình luận đều là một năm về trước, mấy tháng sau tháng bảy, sau đó càng ngày càng ít, chỉ có mười mấy ID lặp lại bình luận, chờ đợi.

Chương 283: Ô Ngộ (Phần 33.7)

Không biết sao trong lòng tôi lại không có cảm giác gì. Thất Châu này, rốt cuộc cô ấy ... là người thế nào? Cô ấy cũng từng đi trên chiếc du thuyền kia, biến mất trên đó, cô ấy và tôi... dù sao bởi vì sự cố trên con thuyền kia, tôi đã không còn nhớ được chuyện xảy ra trên đó.

Trong lòng tôi đã dần dần chắc chắn cô gái này có quan hệ rất sâu với mình. Tôi lại nhìn weibo của cô ấy lần nữa, cảm thấy còn lẽ còn thứ gì đó, nhưng ngoài bài viết kia, cô ấy không viết thêm gì nữa. Trên trang web tự động đề cử kết nối weibo tác giả "Đại Tráng Ngư Hành Tẩu", tôi thuận tay nhấn vào.

Ấn vào, tôi sửng sốt.

Trên weibo của Tráng Ngư vô cùng sạch sẽ chỉnh tề, bởi vì mỗi bài viết nội dung gần như là giống nhau.

"Ngày 360, không có tin tức của Đại Châu."

"Ngày 352, không có tin tức của Đại Châu."

"Ngày 330, không có tin tức của cô ấy."

"Ngày 300, không có tin tức."

"Ngày 290..."

Bắt đầu viết từ ngày thứ một trăm cô gái kia mất tích. Weibo của tác giả Tráng Ngư này không có ảnh chân dung, không có giới thiệu bối cảnh, cấm bình luận, cũng không có bất kì nội dung nào. Ban đầu viết rất nhiều, sau đó dần ít đi, nhưng cô ấy không ngừng viết bài, cũng không nói bất cứ gì khác.

Tôi bỏ đi động xuống, đột nhiên cảm giác chua xót nóng hổi xông lên đầu. Cô ấy không trở lại, bởi vì khi mây đen gặp trăng sáng, mây tan không

thấy trắng đầu. Những lời này cứ thế xông vào đầu, tôi đột nhiên ấn trở lại trang web, trở lại weibo của người gọi là Thất Châu kia, có lẽ những lời này là tôi tự nói với chính mình. Nhưng tại sao không có gì hết?

Tôi thò tay che mắt, từ từ để cho hơi thở ổn định. Tôi phải làm sao mới tìm được cô ấy, tìm được mảnh trăng sáng mơ hồ trong mộng kia? Cô ấy đã đi đâu, nếu quả thực chúng tôi từng yêu nhau, cho dù là thời gian ngắn ngủi trên thuyền, chúng tôi vì mất trí nhớ quên đi tất cả, nhưng dù tôi đã quên thì tại sao cô ấy không tới tìm tôi?

Tôi tự nói với mình phải tỉnh táo lại, tôi gửi tin nhắn vào weibo cho cô ấy: Giảo... đánh ra chữ này, tôi khẽ giật mình, sau đó chậm rãi đánh chữ thứ hai:

Giảo Giảo, em ở nơi nào?

Không trả lời, cũng không có dấu hiệu đã đọc.

Tôi bực bội hút mấy điếu thuốc, trong lòng khẽ động, nhắn tin cho Tráng Ngư kia: Chào cô, tôi muốn hỏi cô chút chuyện.

Có lẽ qua khoảng mười phút, weibo biểu hiện đã đọc, nhưng không nhắn lại.

Tôi lại nhắn tiếp: Chuyện có liên quan đến Giảo Giảo.

Lúc này, Tráng Ngư gần như lập tức nhắn lại: Anh là ai? Biết được tin gì của cô ấy?

Tôi không biết nên trả lời thế nào, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy Tráng Ngư này là người rất quan trọng, nhất định biết được gì đó. Vì thế tôi nhắn lại có thể gặp mặt vì cô ấy không.

Qua một lúc cô ấy nhắn lại: Được, vì Đàm Giảo. Dám đùa bà, bà đây giết chết anh.

Tôi nhìn thấy hàng chữ này, ngực như bị búa tạ đập vào. Đàm Giảo, cô ấy gọi là Đàm Giảo. Đột nhiên những lời nói mơ hồ trong mơ kia lập tức trở nên rõ ràng trong đầu tôi. Cô ấy nói: A Ngộ, em gọi là Đàm Giảo, chữ Đàm bên cạnh chữ Ngôn, Giảo trong trắng sáng. Cô ấy nói, hiện tại em và anh còn chưa thân, cho nên không thể nói cho anh bút danh của em được.

Cô ấy nói, A Ngộ, anh chết cũng không được quên em.

Trong lúc tôi chưa kịp phản ứng, nước mắt đã rơi đầy mặt. Cô gái mơ hồ, biến mất kia, rốt cuộc cô ấy đã đi đâu? Tôi cúi đầu xuống, nhìn thấy Tráng Ngư gửi tới tên chung cư, chữ kia hết sức quen thuộc, tôi đã nghe nói đến lúc nào, từng đến đó khi nào?

Chương 284: Ô Ngộ (Phần 33.8)

Thời gian, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đang đùa giỡn gì với tôi?

Tôi hiểu ra, nhăn lại: Đây là nơi cô ấy từng ở?
Một lát sau Tráng Ngư nhăn lại: Đây là nhà cô ấy. Hiện tại tôi ở chỗ này đợi cô ấy. Xem ra anh thực sự biết được một số chuyện.

Tôi gần như thất hồn lạc phách đi ra cửa, gọi xe, đi thẳng đến chỗ kia. Mặt trời vừa nhô lên, toàn bộ Đại Ly bao phủ trong ánh sáng vàng chói lọi, nhưng trong lòng tôi như chìm vào trong băng tuyết trời đông giá rét. Đó là loại cảm giác mãnh liệt chưa bao giờ có, rất nhiều thứ sống động hiện lên trong đầu tôi. Những hình ảnh mơ hồ kia, những đoạn đối thoại mơ hồ, thân mật đụng chạm. Đàm Giáo, Giáo Giáo, cái tên này nhiều lần quẩn quanh trong lòng tôi. Cô ấy đang dẫn dắt, để cho tôi suy nghĩ, mình rốt cuộc đang truy tìm điều gì, đang lãng quên điều gì.

Trong cuộc sống của tôi bất luận thời gian nào đều không tìm thấy tung tích tồn tại của cô ấy, nhưng mà thời gian thực sự có thể tin được sao?

Có giọng nói bên tai tôi: A Ngộ, đừng tin thời gian.

Tôi có cảm giác mình sắp phát điên rồi vì sự tồn tại mơ hồ của cô gái này.

Dần dần tôi cách địa chỉ, nhà cô ấy từng ở càng gần. Những con đường kia quen thuộc như vậy, trước mắt tôi đột nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh mơ hồ...

Tôi cười xe máy, cô ấy ở sau lưng, khẽ ôm eo tôi.

Tôi dập tắt điều thuốc, cúi đầu hôn cô ấy, cô ấy nói, Ô Ngô, anh có ý gì?

Trong nhà cô ấy, cô ấy mở cửa, mặc áo ngủ mềm mại, yên tĩnh nhìn tôi. Tôi dùng tay chống cửa, đi vào.

Trên chiếc giường lớn kia, tôi ôm cô ấy, nói, Giảo Giảo, anh thực sự rất vui. Cô ấy vui mặt trong ngực tôi, nói, A Ngô, em cũng vậy...

Cô ấy nắm tay tôi, hỏi tôi, vĩnh viễn không đổi ý, luôn đối xử tốt với cô ấy như vậy sao? Tôi nói: Tuyệt đối không đổi ý. Cô ấy nói, vâng, chúng ta đã chắc chắn rồi đấy nhé.

Chúng ta đã chắc chắn chuyện kia, cả đời này.

Nước mắt tôi đột nhiên tràn mi, ánh mặt trời sáng sớm yên tĩnh ở Đại Ly, trong băng ghế sau taxi lạ lẫm. Tôi dùng sức che mặt, nhớ lại, ra sức nhớ lại, như thể ký ức kiếp trước như thủy triều tuôn ra. Còn gì nữa, tôi còn quên gì nữa, cô gái này, rốt cuộc cô ấy đã đi nơi nào?

Dần dần đã đến nhà cô ấy ngày càng gần, hiện tại Tráng Ngư sống một mình ở đó. Ngay khi taxi rẽ đến góc kia, tôi thốt ra: "Dừng lại!"
Xe taxi vội phanh lại.

Ánh mặt trời sáng rực chiếu từ phía sau nóc nhà. Đó là một tiệm sửa xe bình thường, sạch sẽ, nhưng không có khách mấy. Có mấy người thợ đứng ở cửa ra vào, ngẩng đầu nhìn tôi, bọn họ đều sửng sốt.

Tôi xuống xe, đi lên phía trước hai bước, dừng lại, nhắm mắt lại, trong lỗ tai chỉ có một âm thanh:
Nếu như không ở bên nhau, đợi ở tiệm sửa xe.

Không gặp không về.

Không gặp không về.

Hoá ra chuyện đau khổ nhất trên đời này

Anh ấy như mây đen, bạn như trăng sáng

Khi mây đen gặp trăng sáng

Mây tan không thấy trăng đâu

A Ngô, em yêu anh.

Khi mây đen gặp trăng sáng, mây sẫm trắng cầu gì hơn, mây sẫm trắng cầu gì hơn...

Em không muốn một mình anh chết đi, em đi với anh. Em không muốn sống một mình.

A Ngô, em là ánh mặt trời nhỏ của anh, luôn chiếu sáng cho anh.

A Ngô, xin anh nhất định phải sống sót.

Nước mắt mơ hồ tầm mắt tôi, tôi khuy xuống đất, những ký ức ấy khắc sâu vào trong máu thịt, cuối cùng giống như hồ nước vòng qua vòng lại vọt về phía tôi. Tôi dường như ngã vào trong một hang tối, từng hình ảnh đều là ảo ảnh của cô ấy vòng qua vòng lại. Giảo Giảo, Giảo Giảo của tôi.

Giảo Giảo!

Cuối cùng tôi đã nhớ ra rồi. Ở trong vùng thời gian như cát chảy này, thời gian đã bị không gian thay đổi, trong giấc mơ vô số lần, tôi nhớ tới cô

ấy, nhớ tới cô ấy đã mất một năm trước, mất tại cái hang là nơi khởi đầu cũng là kết thúc mọi chuyện, cũng nhớ đến cô ấy và tôi.

Hoá ra từ lúc bắt đầu, tôi đã mất đi cô ấy. Sau đó chúng tôi gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau. Cô ấy ở trong trí nhớ của mọi người là một bóng dáng mơ hồ. Một năm kia rốt cuộc là ảo giác của tôi hay là tồn tại chân thực? Nó là chân thực đấy.

Cho dù không gian biến đổi thế nào, cho dù trí nhớ tồn tại hay không, cho dù lịch sử thay đổi thành như thế nào đi nữa...

Giảo Giảo, chỉ có tình yêu của chúng ta là chân thật. Thời gian khắc từng mũi dao, nhuộm máu, khắc sâu em vào trong lòng anh.

Giảo Giảo, anh trở lại rồi.

Chương 285: Ô Ngộ (Phần 34.1)

Tôi đi gặp Tráng Ngự hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.

Mặt trời nhô lên cao, nhà cô ấy được bao phủ trong ánh mặt trời ấm áp, tôi đứng bên dưới rất lâu, như thể cô ấy vẫn còn ở trong ngôi nhà kia, không bị tôi quấy rầy, không gặp phải tôi, vẫn còn là một người xa lạ. Như vậy cô ấy cũng không gặp phải bất hạnh.

Khi thời gian hẹn đến, tôi ngồi ở quán cà phê gần chung cư, đã hút hết một bao thuốc, mua thêm bao nữa, như thể làm vậy có thể cảm nhận được hơi thở, cảm nhận được mình còn sống.

Tráng Ngự đã đến, mỗi lần gặp lại cô ấy đều khác biệt. Cô ấy mặc áo phông đen quần dài, buộc tóc đuôi ngựa, vẻ mặt vô cùng lãnh đạm. Tôi đột nhiên từ trong quần áo của cô ấy, nhớ tới một tác giả phóng khoáng còn sống, Đàm Giảo. Có lẽ đây chính là nguyên nhân tôi còn gặp cô ấy, chứ gặp mặt bạn cô ấy đã không còn ý nghĩa gì, nhưng đó là bạn cô ấy, người có liên quan đến cô ấy. Tôi cũng khát vọng nhìn thấy bởi vì tôi không còn cách nào khác.

Tráng Ngự ngồi xuống, quét qua điếu thuốc trong tay tôi, cũng móc từ trong túi ra một điếu châm. Hai bọn tôi im lặng một lát, cô ấy hỏi: "Có phải tôi đã gặp anh ở nơi nào rồi không?"

Tôi nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, từ từ mỉm cười: "Đúng vậy, gặp rất nhiều lần. Tôi luôn ở bên cạnh Đàm Giảo, không nhớ sao?"

Tráng Ngự sừng sốt.

Thời gian trên bàn dường như trở nên rất chậm, qua một lúc lâu, cô ấy nói: "Tôi không hiểu ý của anh."

Tôi không muốn giải thích quá sâu, vào khoảnh khắc này tôi mới phát hiện

mình không muốn nói về cô ấy với bất kì ai. Điều đó chỉ thuộc riêng về tôi. Tôi rút một hơi thuốc, nhìn bụi rơi trong gạt tàn, tôi nói: "Tráng Ngư, cô nói xem một người nếu như đã qua đời một năm trước, tại sao cô ấy... tại sao lại xuất hiện đứt quãng trong thời gian một năm về sau? Đối với tất cả mọi người xung quanh, cô ấy chỉ là một cái bóng. Chính cô ấy cũng hoảng hốt, thường xuyên không phát hiện được sự tồn tại của thời gian. Cho đến khi khoảnh khắc cô ấy mất đi, chân tướng mới rõ ràng."

Tráng Ngư nhìn tôi, đột nhiên nước mắt rơi xuống, cô ấy cắn chặt môi, nhưng không ngừng rơi nước mắt. Tôi không biết cô ấy nhớ được bao nhiêu, có lẽ không nhớ ra mới là tốt nhất. Một mình tôi nhớ cô ấy là được rồi.

"Có lẽ..." Tráng Ngư nghẹn ngào mở miệng, "Sự tồn tại của cô ấy đã vượt qua khái niệm thời gian của chúng ta. Einstein từng nói thời gian chỉ là một loại ảo giác. Chỉ có những người địa cầu ngu ngốc chúng ta mới giải thích sức mạnh bên trong nó, cho rằng thời gian là tồn tại tuyến tính (*). Hôm qua đã là hôm qua, qua hôm nay là ngày mai. Song thực ra bản chất của nó vốn không phải là như vậy."

(): Trong cách sử dụng thông thường, tuyến tính được dùng để nói lên một mối quan hệ toán học hoặc hàm có thể được biểu diễn trên đồ thị là một đường thẳng, như trong hai đại lượng tỉ lệ thuận với nhau, chẳng hạn như điện áp và dòng điện trong một mạch RLC, hoặc khối lượng và trọng lượng của một vật. (wiki)*

Trong đây tức là chỉ thời gian tồn tại theo một đường thẳng

Thời gian chỉ là ảo giác của tôi. Tôi đã sớm biết những lời này, biết rõ tất cả quá khứ tương lai chỉ là ảo giác. Phải chăng chính là vì ở bên trong cái hang kia cất chứa sức mạnh thời gian vượt quá sự hiểu biết của con người, cho nên tất cả mới xảy ra, cho nên Đàm Giáo và thời gian của tôi mới có

thể lùi lại. Bởi vì thời gian không phải là tồn tại tuyến tính, cho nên tôi và cô ấy mới gặp lại nhau sau khi cô ấy đã qua đời một năm.

Tráng Ngự dùng tay che mặt, dù cô ấy chỉ là quen giải thích theo khoa học, nhưng khiến lòng tôi vô cùng đau đớn.

Dòng nước mắt nóng hổi lan đến hốc mắt tôi, tôi lại rít thuốc, nhìn ngoài cửa sổ. Trong lòng và đầu đều trống rỗng.

"Cô ấy ở đâu?" Tráng Ngự khóc nức nở, "Ô Ngộ, cô ấy ở đâu?" Trong lòng tôi vô cùng đau đớn, đứng lên nói: "Cô ấy ở với tôi." Tôi quay người bước về phía cửa ra vào, Tráng Ngự kéo tay tôi lại: "Cô ấy là người yêu của anh, cũng là bạn của tôi, còn có cách nào cứu cô ấy trở lại không?"

Tôi đáp: "Tôi không biết. Nhưng tôi sẽ luôn tìm kiếm. Tráng Ngự, yên tâm, tôi sẽ dốc hết sức, cô ấy là vị hôn thê của tôi, không có cô ấy, đời này tôi cũng không thể sống nổi."

Nước mắt Tráng Ngự vẫn còn rơi xuống, tôi nhìn cô gái lương thiện chính trực này, cuối cùng vẫn mỉm cười, vô vai cô ấy: "Tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện của Đàm Giáo, khi nào có tin sẽ báo cho cô. Cô cũng nên chịu trách nhiệm với chuyện của mình đi, đến phân cục cảnh sát hình sự thành đông Đại Ly tìm một cảnh sát tên Thẩm Thời Nhận. Cô biết anh ấy là ai, anh ấy cũng sẽ biết và đang đợi cô."

Chương 286: Ô Ngộ (Phần 34.2)

Tôi từ trong quán cà phê đi ra, nhìn xe cộ tấp nập, ánh mặt trời chiếu xuống người. Tôi từng cảm thấy mình và Đàm Giảo còn may mắn hơn so với Tráng Ngự và Thẩm Thời Nhận, ít nhất mỗi lần chúng tôi đều không quên lẫn nhau. Còn bây giờ đối với hai người kia đã là lần quên cuối cùng rồi, hoá ra bọn họ còn may mắn hơn chúng tôi.

Tôi rời khỏi Đại Ly, quay về Bắc Kinh.

Từ đó tôi tạm thời xin từ chức bên chỗ giáo sư, cũng xin tạm nghỉ học. Mỗi ngày tôi đến thư viện đọc những thứ có liên quan đến cái hồ kia, tình cầu, thời gian; tôi đi đến hỏi thăm những học giả nổi tiếng trong trường, trong khoa những bí mật liên quan đến thời gian. Cách hai tuần, tôi lại đến cái hồ kia một lần. Chỗ đó sóng êm gió lặng, không có hiện tượng hồ nước sục xuống, cũng không có bất kì cái hang nào thăm dò vào được.

Tôi cũng điều tra tất cả các tài liệu liên quan đến con thuyền kia. Lúc ấy toàn bộ đều chìm dưới hồ, còn có cả người chết khiến cho công ty du lịch và chính quyền địa phương vô cùng khẩn trương, nên đã niêm phong tất cả tin tức sau đó. Đàm Giảo ở trong danh sách người mất tích. Tôi cũng biết được địa điểm lúc ấy chúng tôi rơi xuống nước, còn cả địa điểm tôi và những người khác được vớt lên. Tôi từng đi thuyền đến địa điểm kia, đã từng lặn xuống dưới. Tôi thậm chí có lẽ đã tìm được vị trí lúc ấy thuyền cứu viện phá vỡ tầng đá, nhưng nó đã biến thành tầng đá chắc chắn, không có cách nào xuống dưới.

Lịch sử bắt đầu thay đổi từ ngày hôm đó. Chu Duy chủ mưu giết cô ấy cũng tức là Đoàn Vân Ảnh, vẫn chết vào tháng 7 năm 2016, bị tôi và cảnh sát bắt lấy, chết trên ngọn núi kia. Đàm Giảo và tất cả những nạn nhân khác

đều tránh được vận rủi, bình an sinh sống, nhưng khi tôi hỏi lão Đinh, ông hoàn toàn không nhớ được sự tồn tại của Đàm Giáo.

Trước khi cô ấy mất, không có ai nhớ cô ấy.

Sau khi cô ấy mất cũng thế.

Vụ án nhà họ Trần vẫn xảy ra vào tháng 1 năm 2017 trước Tết âm lịch. Cả nhà xảy ra hoả hoạn, người thoát chết là giáo sư Trần và Đường Lan Lan, Trần Như Anh chết vì vết thương do dao.

Tôi biết được sự tồn tại chân thực của Đàm Giáo, đêm đó cô ấy ở nhà họ Trần với tôi, chỉ là không ai trong vụ án này nhớ được.

Ngôn Viễn và Hứa Tử Phong chết vào tháng 7 năm 2017 y như trong trí nhớ của tôi. Lúc ấy người nhà họ Chu được Thẩm Thời Nhạn và những cảnh sát khác kịp thời cứu giúp. Không có ai nhớ được sự tham dự của tôi và Đàm Giáo.

Bất kì thời gian, địa điểm nào cô ấy từng xuất hiện đều mơ hồ trong dòng thời gian, như thể đã xảy ra trong không gian khác.

Tôi từng tìm kiếm trong giải thích khoa học những thứ có liên quan. Bởi vì nếu như tìm được nguyên nhân, có lẽ có thể tìm được cách cứu Đàm Giáo về, nhưng tôi phát hiện, với trình độ khoa học hiện có căn bản không có cách nào giải thích chính xác.

Tôi đọc được lý thuyết về không gian và vũ trụ song song. Có người nói con người ở bất kì một điểm thời gian nào, làm lựa chọn khác nhau sẽ sinh ra không gian song song khác nhau. Cho nên toàn bộ thời gian có khả năng vô cùng vô tận, không gian song song vô cùng vô tận. Tựa như một mầm cây sinh ra cả cái cây lớn cành lá rậm rạp. Còn chúng tôi chỉ là sống trong

một mảnh lá cây. Khi đó tôi nghĩ phải chăng ban đầu khi tôi còn chưa gặp Đàm Giảo, trí nhớ trải qua một năm là ở một không gian song song; sau khi gặp nhau, là một cái khác, sau khi rời đi lại là một cái khác... Chỉ có một mình cô ấy xen lẫn vào trong đó.

Hoặc là theo như lý thuyết lượng tử cơ học, nó nói cho tôi biết cùng là một hạt, nhưng có thể đồng thời xuất hiện tại địa điểm khác nhau, hoàn toàn đi ngược lại với thường thức của người thường. Đàm Giảo tiến vào trong hang không gian hỗn loạn, chỉ có mình cô ấy chìm trong đầm nước thần bí. Phải chăng cô ấy tương đương với hạt kia, tuy đã qua đời một năm trước, nhưng thực sự đồng thời thỉnh thoảng xuất hiện bên trong không gian? Còn những người khác cũng chịu ảnh hưởng nhất định, ở trong hang thỉnh thoảng có được trí nhớ sau đó, bởi vì mỗi người cũng giống như hạt, có chính mình ở không gian khác nhau, có liên quan đến lượng tử? Còn tôi và Đàm Giảo cũng là hạt liên quan đến nhau.

Hay là lý thuyết Einstein Tráng Ngư đã đề cập, thời gian suy cho cùng chỉ là một loại ảo giác, chỉ là trình độ giải thích của con người chúng ta vẫn còn hạn chế. Người bình thường cho rằng thời gian là trình tự tuyến tính, nhưng ở trong cái hang kia thời gian đã bị bẻ gãy, cho nên trí nhớ của tất cả mọi người mới hỗn loạn... Trong khoảnh khắc Đàm Giảo chìm vào đầm nước, một năm đã trôi qua rồi.

Tôi cũng không tìm được đáp án chính xác, nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa rồi.

Bởi vì tôi nhớ rõ mỗi ngày cô ấy từng ở bên tôi, nhớ rõ giọng nói và điệu cười của cô ấy, nhớ rõ mỗi lần cô ấy nắm tay tôi khẽ gọi: "A Ngộ." Tôi không hề nằm mơ, khi tôi nhớ tới cô ấy vào ngày đó, tôi không còn gặp cô ấy trong mơ nữa. Thỉnh thoảng tôi cũng sẽ nghi ngờ, đau khổ, nghi ngờ tất cả chỉ là ảo giác của tôi. Tôi sẽ ngồi một mình trong đêm khuya, hút hết

cả bao thuốc. Tôi sẽ không muốn thấy ngày mới đến, nhìn thấy mặt trời mọc. Bởi vì từng ngày trôi qua, tôi tựa như cách cô ấy xa hơn.

Cô ấy đang ở ngày hè nào đó năm 2016.

Thẩm Thời Nhận và Tráng Ngư từng đến thăm tôi, thậm chí ngay cả Tráng Ngư cũng từng hỏi: "Anh cảm thấy còn có hi vọng sao? Còn có cơ hội cứu cô ấy về sao?"

Tôi đáp: "Có."

Chương 287: Ô Ngộ (Phần 34.3)

Bọn họ thấy tôi chắc chắn như vậy, đều im lặng. Tôi biết có lẽ bọn họ cảm thấy tôi mất trí rồi. Tôi nói với họ: "Có lẽ việc Đàm Giáo chết đi sống lại, dòng thời gian hỗn loạn đều là do cái hang kia. Bởi vì ở đâu đó, quá khứ, hiện tại và tương lai không phải theo sắp đặt đường thẳng. Nhưng mọi thứ đều có nhân quả, còn một việc tôi vẫn chưa tìm được nguyên nhân."

Bọn họ hỏi: "Là gì thế?"

Tôi đáp: "Nếu như lúc đầu tôi và những người kia cùng đi ra khỏi hang, sau đó không trở lại, tôi và bọn họ có khác gì nhau. Chỉ có Đàm Giáo... một mình ở lại nơi đó, cho nên thời gian của cô ấy mới đảo ngược. Nhưng tại sao khi tôi ở chung với cô ấy lại đảo ngược?"

Hai người bọn họ đều giật mình nhưng không nói.

Tráng Ngự đột nhiên ghen ngào: "Anh đừng làm chuyện ngốc nghếch!"
Tôi mỉm cười: "Không biết. Tôi chỉ là muốn đi tìm cô ấy, tôi nhất định phải vào được trong cái hang kia lần nữa. Nhưng nếu quả thực tôi phải chết tại đó cùng với cô ấy thì cũng không sao hết. Hai người không phải là tôi, không biết đối với tôi như vậy còn tốt hơn so với hiện tại."

Tráng Ngự quay đầu nhìn sang bên, mắng câu thô tục, nước mắt rơi xuống. Vẻ mặt Thẩm Thời Nhận cũng rất nặng nề cứng ngắc.

"Tráng Ngự, tôi còn có chuyện muốn hỏi cô." Tôi nói.

Tráng Ngự tức giận trả lời: "Anh nói đi."

Tôi nói: "Tôi đã xem qua rất nhiều tài liệu, rất nhiều hiện tượng thiên văn học dị thường sẽ khiến bên trong Trái Đất bị thay đổi chút ít, chỉ là nhiều hay ít, hoặc là nhiều thứ chúng ta không cảm nhận được."

Tráng Ngự: "Ừ."

"Mà những hiện tượng này phải chẳng có sự tuần hoàn đấy. Ví dụ như một tiểu hành tinh tới gần Trái Đất khiến cho một số hiện tượng thay đổi, như

vậy nếu như vào khoảnh khắc khi nó cách xa Trái Đất, liệu hiện tượng giống như vậy còn có thể xuất hiện? Hay ví dụ như lỗ đen lên đến đỉnh điểm, qua một vòng lại sẽ có một vòng tuần hoàn lặp lại."

Hai người bạn họ đều nhìn chăm chăm tôi, Tráng Ngư run giọng: "Ừ."

Tôi đưa cuốn sổ ghi chép rất nhiều thứ cho bạn họ xem, trên đó ghi lại giữa tháng 6 đến tháng 7 năm 2016 xảy ra các hiện tượng thiên văn học dị thường gần Trái Đất.

Một lần động đất gần cái hồ đó.

Một tiểu hành tinh tới gần.

Một lần mưa sao băng quy mô lớn.

Mùa mưa nhiều nhất trong sáu mươi năm qua.

"Cái hồ kia nhất định sẽ sụt lún nữa." Tôi nói, "Tôi sẽ chờ, cho dù là một năm hai năm, mười năm hay là sáu mươi năm... chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ chờ. Đợi đến khi dòng thời gian hỗn loạn một lần nữa, quá khứ, tương lai, hiện tại không phân biệt được, đánh bại tầng đá kia, rơi xuống cái hang kia. Tôi sẽ nhìn thấy cô ấy, tôi sẽ cứu cô ấy khỏi cái đầm nước kia."

Vào năm sau, tháng 5 năm 2018, tôi nhận được điện thoại của Tráng Ngư, lúc đó cô ấy đã tốt nghiệp đại học, hơn nữa đã nhận giấy kết hôn với Thẩm Thời Nhận. Giọng cô ấy thản nhiên: "Gần đây anh đang làm gì thế?"

Tôi đáp: "Giúp giáo sư làm chút hạng mục, còn vay tiền mua nhà làm phòng cưới cho tôi và Đàm Giảo sau này."

Cô ấy im lặng.

Tôi cũng im lặng. Tôi biết rất nhiều người không hiểu hành động này của mình, mẹ và Ô Diệu không hiểu, chỉ biết rằng tôi đã có một cô gái, nhưng tôi không giải thích gì. Tuy vậy tôi cũng chả bị điên, mất đi lý trí, tôi rất tỉnh táo đấy.

Một năm trôi quá, lòng tôi đã dần bình tĩnh. Tôi thường xuyên nhớ tới lời Đàm Giáo, cô ấy nói cô ấy là mặt trời của tôi, sẽ luôn chiếu sáng tôi. Đây không phải là một lời hứa suông, cho đến hiện tại tôi mới dần hiểu ra.

Cô ấy qua đời cũng không sao, còn sống cũng không sao, trong tương lai còn có thể gặp nhau thì tốt, đối với tôi đã không có gì khác biệt. Lúc nào tôi cũng có thể cảm nhận được cô ấy ở bên cạnh tôi, trong trí nhớ của tôi, trong tim tôi. Tôi nhìn thấy ánh mặt trời sẽ nhớ tới cô ấy, nhìn thấy trời mưa, nhìn thấy sao cũng đều nhớ tới cô ấy.

Trước nay cô ấy luôn ở bên tôi.

Chương 288: Ô Ngộ (Phần 34.4)

Tráng Ngự nói: "Tôi có người bạn làm quan sát đo đạc thiên văn, có một hành tinh từng chạy đến vị trí gần Trái Đất, có lẽ sẽ tạo thành mưa sao băng trong hệ mặt trời, tháng sau sẽ lại đến nữa."

Tôi nói: "Người bạn của tôi làm ở đài thiên văn quốc gia cũng nói với tôi rồi. Vào ngày mùng 3 tháng sau."

Tráng Ngự hỏi: "Anh có đi không?"

Tôi nói: "Đương nhiên."

Tráng Ngự: "Tôi và Thẩm Thời Nhận sẽ đi cùng anh."

Tôi: "Tại sao?"

Tráng Ngự thoáng cười: "Luôn cảm thấy cô ấy nên trở lại rồi. Đi cũng tốt, đã lâu không vào đó rồi."

Ba người chúng tôi đến hồ vào tầm chạng vạng khi hoàng hôn buông xuống. Dựa theo lời người bạn, hành tinh kia vào nửa đêm sẽ tiến gần đến Trái Đất. Nếu có gì xảy ra cũng sẽ là vào lúc kia.

Tôi kiểm tra dụng cụ lại lần cuối cùng, bình dưỡng khí, dụng cụ lặn xuống nước, đèn pin dưới nước, dây thừng cứu viện. Tráng Ngự và Thẩm Thời Nhận ở trên thuyền bên bờ, chờ chúng tôi.

Tôi ăn thêm chút gì đó bổ sung thể lực, nghe thấy hai người bọn họ trò chuyện.

Thẩm Thời Nhận hỏi: "Em lại viết gì thế?"

Tráng Ngự đáp: "Em đã nói bao nhiêu lần rồi không được nhìn em viết weibo. Đây không phải là viết cho anh xem."

Thẩm Thời Nhận thoáng cười, im lặng, quay người lấy di động ra, nhìn mấy lần, đột nhiên ngăn người, sau đó quay đầu nhìn tôi.

Tôi cũng lấy di động ra, đầu tiên mở weibo của Đàm Giáo, vẫn dừng lại vào hai năm trước, vào lần chúng tôi gặp nhau lần đầu. Kỳ tích chưa bao giờ xuất hiện. Sau đó tôi lại sang weibo của Tráng Ngư.

Cô ấy vừa gửi lên một bài mới:
"Mong cuối cùng mây đen gặp được trăng sáng.

Mây mở lớp canh giữ cô ấy ra

Anh ấy gặp lại trăng sáng."
Tôi quay đầu nhìn qua mặt hồ, ánh nước lặn tẩn, có chim đen bay qua, hoàn toàn yên tĩnh, sâu không thấy đáy.

Tôi nhảy xuống nước.

Nửa đêm vô cùng yên tĩnh, chỉ có chút sao ánh vào đáy nước, nhất thời không phân được rõ đâu mới thực sự là bầu trời.

Thời tiết đột ngột chuyển biến, tôi vốn không để ý. Cơ thể tôi được cột chặt bởi dây thừng cứu viện, không bị nước cuốn đi. Tôi dùng hết sức bơi đến vị trí tầng đá kia. Đã hơn một năm rồi, chỗ đó vẫn chắc chắn như cũ, nhưng lúc này lại có nước chảy bên trong, từng tầng đá sụp đổ, lộ ra tầng đá gòn mỏng gần như trong suốt.

Cách tầng đá, tôi hoảng hốt nhìn thấy bên trong có mấy bóng người, có một đầu dây mây rủ xuống, còn có đầm nước hình cầu.

Tôi đột nhiên hiểu ra tất cả, người đập nát tầng đá từ bên ngoài chính là tôi, người dẫn nước vào cũng là tôi. Tôi của hôm nay, bọn họ của trước kia.

Lòng tôi đột nhiên có sự dịu dàng mãnh liệt nhồi vào. Tôi cầm lấy đồ đập nát tầng đá, nước như thác lũ chảy ngược, tất cả mọi người như bèo lá

tả, sau đó bị sức mạnh nào đó trong hang, có lẽ là sức nước kéo về lối ra, chỉ có tôi đến từ hai năm sau chìm xuống.

Tôi xuyên qua dòng nước, trôi qua tất cả những gương mặt quen thuộc, thậm chí cả bản thân mình đau khổ tuyệt vọng trong nước, bơi về phía Đàm Giảo đang chìm ngihm.

Tôi đã từng hỏi Tráng Ngư: "Cùng một thời gian có khả năng xuất hiện hai tôi không?"

Tráng Ngư trả lời: "Không thể nào. Bởi vì một điểm thời gian, nếu như xuất hiện hai người, như vậy chẳng phải thời gian sẽ sụp đổ sao. Nhưng nếu như ở trong hang đó, thời gian không đi theo quy luật, thậm chí có khả năng... tồn tại lỗ đen, vậy thì thời gian cũng phải đầu hàng. Có lẽ là có khả năng đấy."

Tôi đã từng nhìn thấy bóng người kia bơi về phía Đàm Giảo, cùng chìm vào trong đầm nước với cô ấy, không phải là ảo giác của tôi, không phải là linh hồn của tôi.

Đó là một tôi khác đến từ hai năm sau, tôi của giờ phút này.

Đầm nước kia xanh thăm thẳm. Cho dù ở trong giông tố, trong vòng xoáy giống như nước chảy vẫn yên bình. Tôi đã hiểu ra, nơi đó là lỗ hổng thời gian, nơi đó là ngọn nguồn xảy ra tất cả đảo ngược thời gian thay đổi lịch sử, cũng là nơi Đàm Giảo vĩnh viễn dừng lại. Cho nên cô ấy cũng chưa từng chính thức chết đi, tính mạng của cô ấy chỉ là dừng tại thời khắc này.

Tôi nhảy vào trong đầm nước.

Cuối cùng tôi đã gặp lại cô ấy lần nữa. Cô ấy vẫn còn mặc bộ quần áo ngày hôm đó, sắc mặt tái nhợt, mái tóc dài đen nhánh lả tả trong nước. Đó là dáng vẻ vừa chìm ngihm trong nước. Nước mắt làm nhoè mắt tôi, tim như bị búa đập vào. Tôi ôm chặt lấy cô ấy, đeo mặt nạ bảo hộ vào cho cô

ấy, đột nhiên cả người cô ấy run lên sặc nước trong ngực tôi, tôi cảm thấy đây là thời khắc tốt đẹp nhất trong đời mình, tôi ôm cô ấy ra sức bơi đi.

Chương 289: Đàm Giảo (Phần 34.1)

Tôi dường như có một giấc mơ rất dài, lại như thế chỉ là qua một thời gian rất ngắn, thậm chí chỉ vài giây.

Nhưng mỗi thời khắc trong mơ đều quá rõ ràng.

Tôi bị Chu Duy kéo tới mép nước, không ngừng bị chìm vào nước, tôi chưa bao giờ đau khổ như thế, thời gian cực hình kia không dài, nhưng mỗi giây mỗi phút đều là giày vò, giống như vĩnh viễn không có cuối cùng. Ý thức của tôi bắt đầu trở nên mơ hồ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ - không muốn để cho Ô Ngộ thấy, không muốn để cho Ô Ngộ thấy. Anh sẽ đau lòng, anh đã như vậy rồi, để cho mình tôi trốn thoát, còn anh chết trong lòng đất này.

Tôi không thể.

Là ai đang khóc, là tôi sao? Ý thức của tôi hỗn loạn, không biết mình đang ở chỗ nào. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, sâu xa tối đen, vô cùng yên tĩnh.

Tôi nhìn thấy mình lái xe đến tiệm sửa xe, đứng trong gió, lén liếc mắt nhìn người đàn ông kia ngồi trong góc. Anh đang hút thuốc lá, mọi cử chỉ đều thể hiện sự tối tăm phiến muộn. Tôi không muốn thừa nhận, nhưng lại bị một người đàn ông yên tĩnh như thế hấp dẫn.

Anh đi về phía tôi, tôi nhìn thấy mặt anh.

Chúng tôi chạy lên núi, trốn trong bụi cây, tay chúng tôi nắm chặt, nhìn sắc mặt đáng ghê tởm của người nhà họ Chu, nhìn Hứa Tử Phong bắt

chước Ngôn Viễn, điên cuồng gào thét. Kỳ lạ thật, tôi trải qua những chuyện này cùng anh lúc nào... tựa như thực sự đã rất lâu rồi.

Chúng tôi phiêu bạt trong hang, lại đi qua một đoạn đường gập ghềnh. Tôi nhìn thấy một mình Đoàn Vân Ảnh đứng trong bóng tối, nhe răng cười nhìn tôi và Ô Ngộ cách đó không xa.

Nhìn thấy có mấy người xì xào bàn tán trong hang sâu.

Cũng nhìn thấy Lưu Song Song bởi vì nghe thấy bọn họ nói chuyện, bị đuổi theo chạy như điên trong hang. Đoàn Vân Ảnh đuổi kịp cô ấy, vặn đầu cô ấy, một dao chặt xuống.

Tôi cũng nhìn thấy vụ án nhà họ Trần, tôi và Ô Ngộ trốn trên nhà, anh đưa tôi vào trong tủ, tôi nói để cho tôi đi. Anh nói vậy không bằng em để cho anh chết đi. Nước mắt tôi tuôn rơi, cảm giác rõ ràng như vậy, rõ ràng tôi vẫn còn ở trong tủ, vào khoảnh khắc này là quá khứ cũng là tương lai.

Những ký ức này dường như đồng loạt hiện ra. Tôi đột nhiên hiểu ra được ý nghĩa của cái chết, cũng đã hiểu rõ được ý nghĩa của cái hang này với dòng thời gian.

Hoá ra thời gian ở đây bị bẻ gãy, tán loạn, thay đổi. Tôi ở trong cái đầm nước kia, đó là ngọn nguồn gây ra thời gian biến đổi.

Tráng Ngư đã từng nói, đòi người ngẩn ngủi, nhưng chỉ tương đương với một cái chớp mắt nhỏ bé trong vũ trụ.

Trong khoảnh khắc tôi chìm xuống, một năm kia cũng chỉ là chớp mắt mà thôi. Quá khứ chính là hiện tại, hiện tại chính là tương lai. Tất cả xảy ra trong chớp mắt tôi chìm vào đầm nước đó.

Tôi dường như có một giấc mơ rất dài, lại như chỉ ngấn ngủi trong chớp mắt.

Ngay khi ý thức sắp chìm sâu vào bóng tối hơn, đột nhiên có một đôi tay luôn ôm lấy tôi, có người kề đầu sát tôi, có nước mắt, trong đầm nước lạnh như băng kia, cảm giác ấm áp là thứ duy nhất tôi cảm nhận được. Anh ôm chặt lấy tôi, khi tôi còn sống, sau khi tôi chết đi, trong cả chớp mắt đó.

Ô Ngộ, hoá ra từ lúc vừa mới bắt đầu cho đến khi kết thúc, anh chưa từng từ bỏ tìm kiếm em.

Tôi dường như được đôi tay kia dần dần kéo khỏi bóng tối đến nơi có ánh sáng ấm áp. Anh gấn thứ gì đó vào mặt tôi, dưỡng khí tươi mát rót vào, tôi như tỉnh lại, tôi ra sức ho, trong nước im ắng. Tôi dùng sức muốn mở mắt ra, muốn nhìn rõ dáng vẻ của anh. Thế nhưng nước chảy quẩn quanh, tôi không thấy gì hết, chỉ có đôi tay anh luôn ôm lấy tôi, nước mắt tôi cuồn cuộn rơi xuống, cuối cùng tay tôi đã có chút sức, ra sức kéo vạt áo anh.

Chương 290: Đàm Giảo (Phần 34.2)

A Ngộ, em biết anh sẽ đến cứu em mà.

Tôi nghĩ mình phải cảm tạ ông trời, chúng tôi quá may mắn, lúc này tầng đá lại vỡ ra cứu chúng tôi. Cho nên A Ngộ không bị bọn chúng giết chết, tôi cũng không chết. Chúng tôi vẫn ở bên nhau.

"A Ngộ, hoá ra chúng ta thực sự có được tương lai rồi." Tôi ghé vào lỗ tai anh, khẽ nói: "Em dường như đã có giấc mơ rất dài, cũng may khi tỉnh lại, anh tới rồi."

Anh không nói gì, tôi không biết anh có nghe thấy hay không, anh chỉ ôm tôi chặt hơn. Trong ánh trăng mờ, tôi nhìn thấy một nhúm ánh sáng chiếu xuống đỉnh đầu anh, đó là ánh mặt trời.

Mặt trời mọc rồi.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa là vào một buổi sáng sớm ánh mặt trời yên tĩnh, tôi nghe thấy tiếng chim hót, ánh sáng chiếu vào. Tôi tỉnh dậy, phát hiện mình ở trong nhà.

Tôi ngẩng đầu nhìn lịch trên tường.

Ngày 2 tháng 8 năm 2017.

Một năm sau, Ô Ngộ nói đúng, khi chúng tôi đi ra, tất cả sẽ trở lại bình thường, thời gian sẽ tiến về phía trước. Một năm đã trôi qua, bây giờ đã xong vụ án của Ngôn Viễn, một ngày mới đến rồi sao?

Tôi không quan tâm rốt cuộc lịch sử đã thay đổi thế nào, không quan tâm mỗi vụ án có sự hiện diện của tôi hay không. Tôi cầm lấy điện thoại, định bấm số của Ô Ngộ, lại phát hiện nó vang lên, là Tráng Ngự.

"Đại Châu!" Cô ấy vừa khóc vừa nói, "Cô thật sự, cô thật sự sống lại rồi!" Cô ấy gào khóc trong điện thoại, đây là Tráng Ngư tôi chưa từng thấy bao giờ.

Tôi cầm điện thoại, giật mình. Mơ hồ cảm thấy như đã biết trước gì đó, rồi lại nói không nên lời.

"À..." Tôi nói, "Tôi luôn sống tốt mà, từ sau khi rời khỏi cái hang kia, tôi không nhớ được rõ, nhưng mà..." Nước mắt tôi đột nhiên rơi xuống, tôi nói: "Tráng Ngư, chúng ta nói chuyện sau nhé, tôi phải đi..."

Cô ấy nghẹn ngào: "Đi đi, có lẽ anh ấy đã đợi lâu lắm rồi."

Tôi lấy tay che mặt, cố gắng không khóc, tôi cầm chìa khoá xe, nhanh chóng lái tới tiệm sửa xe kia.

Mặt trời chiếu trên nóc nhà tiệm sửa xe, Tiểu Hoa đang đánh răng ở cửa, nhìn thấy tôi dừng xe, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Tôi không để ý đến cậu ta, dùng sức đẩy cửa xe ra, đi xuống.

Trong tiệm không có bất cứ người khách nào.

Trong tiệm chỉ có một người đứng đó.

Anh ấy đứng ở đó, như thể vĩnh viễn sánh cùng trời đất. Anh mặc áo phông và quần đơn giản, nhìn từ phía sau tóc ngắn chỉnh tề, vô cùng yên tĩnh chờ đợi.

Anh ấy từng nói, chúng tôi từng nói, nếu như tách ra, đợi ở tiệm sửa xe, không gặp không về.

Anh ấy nghe thấy tiếng động, từ từ xoay người, chậm như vậy, như thể dùng hết toàn bộ sức lực. Tôi thò tay che mặt, nước mắt từ kẽ tay chảy ra,

tôi không nhìn thấy rõ nữa. Tôi nghe thấy tiếng anh đi về phía mình, tôi lại bật cười, ngẩng đầu lau khô nước mắt nhìn anh.

Trong mắt anh cũng là nước mắt, nhìn tôi, từ từ mỉm cười.

"Giảo Giảo."

"A Ngộ."

"Em đến rồi." Anh nói.

Tôi nức nở: "Vâng, không quá muộn chứ? Em vừa tỉnh là đến luôn."
Anh nói: "Không có, không muộn chút nào. Anh cũng vừa đến."
Cảnh đêm ngập tràn, cụm sao như mộng.

Thời gian bị bẻ gãy đã ở sâu trong trời xanh.

Chiếu sáng mỗi lòng người chìm đắm.

Nuốt hết truyền kì không người biết.

Cô ấy là vàng trắng sáng vắng vặc.

Anh ấy là biển mây trầm lặng sâu thẳm.

Khi mây đen gặp trăng sáng.

Mây sẫm trắng cầu gì hơn.

(Hoàn chính văn)

Chương 291: Ngoại truyện Chim sa cá lặn (Phần 1)

(1)

Chu Hiểu Ngự không tin chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên, mà lại tin tưởng tình một đêm hơn.

Bởi vì thứ đầu tiên động đến linh hồn, cái thứ hai đụng đến cơ thể có vẻ tốt hơn.

Tuy vậy cô vốn là một thiếu nữ năm ba đại học, bá chủ thế giới game, tiểu thiên hậu giới văn học mạng, chủ nhân cup 34D... còn đang theo học trong trường ngành kỹ thuật nổi tiếng cả nước, những vẫn không có người đàn ông nào lọt vào mắt cô. Hoặc là thành tích không tốt bằng cô, hoặc là chơi game không giỏi bằng. Chu Hiểu Ngự thường nói với Đàm Giáo một câu: "Bà đây cảm thấy trên người mình toàn là hàng tôn quý, dựa vào đâu mà phải ở bên những người đàn ông cấp bậc thấp?"

Lúc đó, Đàm Giáo vốn là học tra, không dám có bất cứ ý kiến gì đối với những nam sinh học trường danh giá kia (đương nhiên sau này khi cô ấy tìm được ông xã siêu cấp học bá, nghiễm nhiên cũng sẽ dùng việc mình là vợ học bá bình luận một chút về những học bá bình thường thiên hạ với Tráng Ngự). Đàm Giáo suy nghĩ, nói: "Tráng Ngự, không phải cô thích tuýp chú già đấy chứ?"

Tráng Ngự mỉm cười: "Không, tôi thích con sói nghe lời cơ. Dáng người cường tráng khiến người ta gào khóc, vừa nhìn đã khiến bốn vương đây chịu thua."

Đàm Giáo: "Á... cũng rất gieo vần đấy."

Tráng Ngự: "Chú già cái gì, ai muốn chú già chứ. Tuổi già nhan sắc suy tàn, sao thoả mãn được tôi."

(2)

Tráng Ngư luôn cảm thấy mình đã quên hết gì đó, nhưng đối với chồng bài thi cuối kì dày đặc, cũng không có kiên nhẫn suy nghĩ. Trong quá trình cô tính toán công thức ghi trên bản nháp, đang viết, ngòi bút đột nhiên bị gãy, nhìn thấy hàng chữ viết, cô sửng sốt:

Chim nhận lên xuống, cá chìm như trước.

Không biết sao những lời này cứ thế xông lên đầu. Trong lòng cô đột nhiên hơi khó chịu, cũng không muốn ôn tập nữa, quăng bút đi ra ngoài phòng học.

Đang là giữa hè, ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây, để lại từng vệt ánh sáng vàng óng trên mặt đất, tựa như trái rựu rở dưới chân. Chu Hiểu Ngư di dọc theo vệt màu vàng kia, đột nhiên nhận được điện thoại của Đàm Giáo.

"Ngư... Cô nhất định phải đến đại đội cảnh sát hình sự phân cục thành đông Đại Ly, tìm Thẩm Thời Nhận..."

Thẩm Thời Nhận.

Tráng Ngư đọc thầm cái tên này trong lòng, ngẩng đầu nhìn phương xa, một lát sau mới phát hiện trên mặt ẩm ướt.

Shit, cô nhất định là thi đến thành ngõc rồi, sao lại đột nhiên rơi nước mắt?

Phân cục thành đông là một toà nhà đơn giản, trang nghiêm, Chu Hiểu Ngư nói với bảo vệ mình muốn tìm cảnh sát hình sự Thẩm Thời Nhận, người khác còn rất nghi ngờ, nhưng nhìn thấy cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, cuối cùng vẫn thông báo.

Mặt trời ngả về tây, Chu Hiểu Ngư dựa vào tường, cũng chả thèm để ý vết bẩn trên đó. Hai tay đút túi quần, mũi chân đạp trên mặt đất. Cũng không biết qua bao lâu, mặt trời sắp xuống núi, cô đột nhiên phát hiện trên mặt đất trừ mình ra, còn có một bóng dáng cao lớn nghiêng nghiêng, không biết người kia đã đến từ bao lâu rồi.

Cô không thích loại cảm giác này, bởi vì rõ ràng mơ hồ cảm thấy người đàn ông phía sau mang theo cảm giác xâm lược tồn tại. Cô xoay người lại, người nọ mặc đồng phục cảnh sát, còn đội mũ cảnh sát, cùng đứng bên tường, làn da không quá trắng, nhưng đường cong cổ nhìn rất đẹp. Anh nhìn chăm chăm cô, Chu Hiểu Ngư chưa từng được người đàn ông nào

nhìn như vậy, ánh mắt sâu xa mờ mịt không khỏi khiến cô hơi chột dạ.
Cô không biết trong lòng mình có ý gì.

"Cô... tìm tôi?" Thẩm Thời Nhận hỏi, giọng nói hơi khàn. Chu Hiểu Ngưng mơ hồ ngửi thấy mùi thuốc lá.

"Đúng vậy." Tráng Ngưng đáp, "Thẩm Thời Nhận đúng không, tôi cũng là được người nhờ vả, có người nhờ tôi dặn anh, ngày 30 tháng 7, nhất định không được đến học viện XX Tô Châu, đi là chết đấy! Nhớ ghi cái này vào sổ của anh, vi tính, nói cho mỗi người bên cạnh không thể để cho anh đi. Nhớ kỹ chưa?"

Chương 292: Ngoại truyện Chim sa cá lặn (Phần 2)

Thấm Thời Nhận đột nhiên trợn mắt.

Chu Hiểu Ngự sờ mũi, cô cũng cảm thấy xấu hổ, còn có chút nôn nóng khó hiểu, nói: "Cứ như vậy nhé." Quay người định đi, tay lại bị bắt lấy.

Mặt trời đã xuống núi, đèn đường còn chưa sáng lên, xung quanh là một màu u ám. Chu Hiểu Ngự cúi đầu nhìn cái tay kia, ống tay áo màu màu xám đậm, tay rất lớn, thon dài, còn có vết thương nhỏ, nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô, không biết sao thấy mà giật mình.

Với tính cách bình thường của Tráng Ngự, hiện tại đã sớm tát một cái để cho đối phương tỉnh táo, nhưng cô lại sững sờ, rồi đột nhiên phát hiện mình không muốn tránh ra.

Một... bàn tay đàn ông xa lạ.

"Này, buông ra." Chu Hiểu Ngự lạnh lùng nói.

Người đàn ông cũng không phải dạng điên cuồng, lập tức buông ra, nhưng khuôn mặt đơ đĩnh sáng sủa vẫn giấu dưới mũ.

"Có phải tôi đã gặp cô ở nơi nào rồi không?" Anh hỏi, trong giọng nói có chút áp lực.

Chu Hiểu Ngự im lặng.

Một lát sau, cô xoay người nói: "Lời tôi nói đã nhớ kỹ chưa? Ngày 30 tháng 7, đừng đến Tô Châu chịu chết, nhớ kỹ là được." Cô ấy xoay người cũng không quay đầu lại cứ thế đi thẳng.

Khi đó Tráng Ngư cũng không biết, người đàn ông nhìn chằm chằm bóng lưng, mái tóc, chiếc eo, tay của cô, thậm chí là từng ngón một, nhìn rất lâu. Không biết sao người cảnh sát hình sự trước nay tận trung với chức vụ lần đầu tiên phát huy bản lĩnh theo dõi một cô gái lạ lẫm, đi theo cô đến tận cửa ký túc xá. Tối đó khi sao đã mọc, điều tra tường tận tài liệu về đời sống của cô.

Tối đó Tráng Ngư cũng mất tập trung, không đến thư viện tự học, nằm trên giường trong ký túc xá, cầm sách che mặt, cô cảm thấy có lẽ là mình bị Đàm Giáo lây bệnh rồi, trong đầu lộn xộn đi lộn lại dáng vẻ của Thẩm Thời Nhận. Mỗi câu anh từng nói buổi chiều, từng biểu cảm của anh. Cuối cùng lúc cô rời đi, anh đứng trong bóng chiều, dáng vẻ vô cùng yên tĩnh. Tại sao cô lại nhìn thấy sự cô đơn từ trong bóng dáng của anh? Shit, chẳng lẽ yêu từ cái nhìn đầu tiên? Phiền muộn trong lòng, mặt Tráng Ngư hơi nóng lên. Anh đến gần nói: Có phải tôi đã gặp cô ở nơi nào rồi không. Nhưng tại sao lúc ấy nghe được câu nói kia, cảm thấy trái tim như thoáng ngã vào chỗ nào đó ngọt ngào, đau khổ lại còn cả quyến luyến không nói nên lời?

Cô chưa từng yêu, không biết có phải là cảm giác này hay không.

Song cô sống hai mươi một năm qua, còn chưa từng bất an như thế. Năm khoảng hai tiếng, Tráng Ngư cảm thấy không chịu được nữa. Cô cảm thấy mình phải đi tìm người đàn ông này hỏi cho rõ ràng cái cảm giác bà đây khó mà có được.

Cô bò dậy, vừa đi ra cửa nhìn thoáng qua gương, lại lùi về, hiếm khi lấy váy từ trong tủ ra. Mẹ cô phải nhét cho cô đấy. Thay váy, thả mái tóc buộc

đuôi ngựa ngàn năm xuống, ngãng đầu hỏi người giường trên: "Này, Nhị Cửu, son của cậu đâu, cho tớ mượn phát." Nhị Cửu đang nằm sấp trong chăn đọc tiểu thuyết, cúi đầu liếc cô, choáng váng: "Cậu cậu cậu... có phải biến thái rồi..."

"Biến cái em cậu. Son môi ấy!"

Cả người Tráng Ngư nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ký túc xá, trên đường thu hút vô số ánh mắt của nam sinh, thậm chí có người còn chụp ảnh, hôm nay Tráng Ngư không có tâm trạng dạy dỗ mấy tên này, vừa đi ra cửa trường học, chợt thấy một bóng người đứng dưới tàng cây.

Tráng Ngư đứng lại.

Chương 293: Ngoại truyện Chim sa cá lặn (Phần 3)

Anh đã cởi đồng phục cảnh sát thay bằng thường phục. Áo polo màu trắng, quần jean. Dáng người rất tốt, vẫn răn rỏi cao lớn. Mặt anh lờ mờ dưới bóng cây, chỉ có ngón giữa cầm điếu thuốc lá loé lên chút ánh sáng đỏ. Tráng Ngự chú ý tới trên đỉnh thùng rác bên cạnh anh đã vút rất nhiều tàn thuốc.

Tráng Ngự đi thẳng về phía anh.

Anh bỏ thuốc ra.

Đó là một góc khuất, không có ai chú ý tới hai người họ.

Tráng Ngự: "Đợi tôi à?"

Thẩm Thời Nhận không lên tiếng.

Tráng Ngự: "Không nói lời nào tôi đi nha." Lời còn chưa dứt, tay đã bị bắt lấy. Tráng Ngự bất ngờ phát hiện, mình rất mê luyện cảm giác người đàn ông này ép buộc giam cầm... Trong lòng hơi ngửa ngửa, vui sướng.

"Cô..." Anh nói, "Thật sự không nhớ gì sao, không có chút cảm giác nào với tôi?"

Tráng Ngự đứng im, cũng không nói lời nào. Cô không biết nên trả lời thế nào, trả lời về cảm giác mất mát buồn vô cớ trong lòng rốt cuộc là vì gì? Hay là những giấc mộng mơ hồ, người đàn ông trong mơ có dáng người cao lớn và hai mắt sáng ngời nhắm chặt giống anh. Nhưng mà một học bá khoa học tự nhiên như cô, sao có thể tin tưởng được loại chuyện hư vô mờ

mặt chứ?

"Bà... bà đây..." Cô nghiêng rặng nghiêng lợi nói ra.

"Đừng có mở miệng là bà đây, miệng đầy thô tục. Cô là con gái đấy." Thấm Thời Nhận gần như là thốt ra, Tráng Ngự chột sững sờ, cô đã nghe được những lời này ở đâu, tiếng nói trầm thấp dễ nghe, giọng điệu bất đắc dĩ, mang theo khuyên nhủ. Nước mắt Tráng Ngự chột rơi xuống, quát: "Rốt cuộc anh là ai?"

Anh đáp: "Tôi là Thấm Thời Nhận."

Hai người căng thẳng trong chốc lát, anh từ từ vươn tay ra lau đi nước mắt trên mặt cô. Ngón tay thô ráp vô cùng dịu dàng lướt qua, Tráng Ngự quay sang, ngửa đầu nhìn anh. Trong lúc ấy Thấm Thời Nhận cảm thấy không thể kìm chế nổi, trước khi anh kịp phản ứng đã cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ tươi như hoa hồng kia. Tráng Ngự sững người, lập tức muốn giãy ra. Thấm Thời Nhận cảm thấy không thể buông ra, vì thế bàn tay đáng xấu hổ lần đầu tiên tăng lực với cô gái vô tội. Tráng Ngự có đai đen Teakwondo ở trước mặt anh cũng không ngăn được, hai người run rẩy thở khè mấy lần, trong nháy mắt Tráng Ngự đã bị đè lên cây, ban đầu Thấm Thời Nhận chỉ khè thơm mấy cái, sau đó đột nhiên bùng phát, hôn sâu vào. Còn Tráng Ngự đứng trong bóng tối bóng cây, nhìn biểu cảm say mê của anh. Một lát sau, cô vươn tay ôm lấy anh, hôn lại nhiệt tình hơn.

Sau đó, anh nói với cô: "Đừng quên anh."

Cô đáp: "Bà đây không khống chế được thời gian."

Anh nói: "Lần này em... không có cảm giác mãnh liệt, kiên định tìm kiếm như anh."

Cô nói: "Moá, anh đường đường là một người đàn ông, đừng có lái nhái nhiều như vậy."

Anh không nói nữa.

Một lát sau, cô nói tiếp: "Thấm Thời Nhận, Chu Hiểu Ngự em, sẽ không phụ lòng đàn ông. Thời gian là cái đẽch gì chứ, mất trí nhớ cũng là cái đẽch gì. Em sẽ không phụ lòng anh."

(3)

Tráng Ngự luôn cảm thấy mình đã quên hết gì đó, nhưng đối với chồng tài liệu học tập chất cao như núi, cũng không có kiên nhẫn suy nghĩ. Cô đang trong quá trình ghi công thức tính toán trên giấy nháp, đang viết, ngòi bút đột ngột gãy, nhìn câu viết ra, cô sửng sốt:

Chim nhận lên xuống, cá chìm như trước.

Ma xui quỷ khiến lật lại mấy tờ, phát hiện trên giấy viết rất nhiều câu như vậy. Còn có cả những chữ viết lộn xộn, không nhớ viết từ lúc nào:

Thời gian...

Thời Nhận...

Chim nhận lên xuống, cá chìm như trước...

Lòng tôi đừng quên, đừng quên, đừng...

A Nhận...

Thành đông... cảnh sát hình sự... tháng 7...

Tráng Ngự nhét đồng giấy nháp vào, nghịch cái gì chứ.

Chương 294: Ngoại truyện Chim sa cá lặn (Phần 4)

(4)

Tráng Ngư còn phát hiện trong sổ mình còn ghi một đoạn lời nói không biết đã viết từ lúc nào.

Còn có trên di động, trên giấy dán tường, còn cả bạn cùng phòng Nhị Cầu tức giận nhắc nhở: "Mấy hôm trước cậu bảo tớ nhất định phải nhắc cậu, tớ làm sao biết được?"

Đoạn kia ghi như vậy:

"Trước ngày 15 tháng 1 năm 2017, nhất định phải đưa hộp cấp cứu dưới giường kia đến tầng trên nhà tổ của giáo sư Trần Lương Kiệt Đại học Thanh Hoa tại Lịch Huyện thành phố Đại Ly. Liên quan đến tính mạng của Đàm Giáo và người đàn ông của cô ấy, phải nhớ kỹ. Không làm được cả đời làm cún độc thân! Đàm Giáo chỉ có thể tin tưởng một mình tôi."

Tráng Ngư sờ cằm một lúc lâu, lấy di động ra gọi cho Đàm Giáo, gọi rất nhiều lần nhưng không bắt máy, lại nhắn tin trên mạng, cô ấy cũng không nhắn lại.

Không biết sao cô chả có bất cứ nghi ngờ nào với tình huống kì lạ như vậy. Cô kéo cái hộp dưới giường ra nhìn, luôn có cảm giác là chuyện vô cùng quan trọng. Hơn nữa trên giấy đã ghi như vậy, tuy không biết mình viết lúc nào, nhưng lại cảm thấy đó là đương nhiên.

Tráng Ngư là người có trực giác vô cùng mạnh hơn nữa luôn làm theo trực giác. Đã vậy cẩn thận suy nghĩ còn cảm thấy chuyện Đàm Giáo nhờ rất kích thích đấy.

Đầu óc cô xoay chuyển, lập tức có chủ ý, đặt vé xe, quyết định một mình đến Lịch Huyện hoàn thành nhiệm vụ này. Đợi xong chuyện rồi sẽ đến nhà Đàm Giáo để cho cô ấy mang ơn.

Về phần làm cách nào thì có đầy, nhà tổ ở nông thôn, đóng giả làm công nhân vệ sinh, thợ sửa chữa, sinh viên lạc đường... quả thực quá nhiều kích thích.

(5)

Tráng Ngư ngồi ở trên giường khách sạn Tô Châu chơi game, bị người giết năm lần, một đám người mắng. Cô cũng nhận ra mình thực sự không yên lòng, bỏ điện thoại xuống, nhìn Đàm Giáo ở bên cạnh.

"Này, cô và Thẩm đầu gỗ đã đến bước kia rồi hả?" Đàm Giáo hỏi.

Tráng Ngư chẳng hề để ý: "Cũng chỉ hôn mấy lần mà thôi." Cần phải kể với bạn thân như nào nhỉ, cô ấy giới thiệu cho đối tượng xem mặt thất bại, còn là một cảnh sát hình sự nhìn rất ngốc nghếch chả thú vị chút nào, sau khi qua lại mấy lần, rõ ràng cảm thấy cũng được, mà anh ta cũng khá say mê cô đấy.

Nói ra thì có vẻ mất mặt, dù sao cô cũng từng thề với Đàm Giáo, tương lai sẽ tìm một con cún nghe lời đấy. Ai ngờ ban ngày vừa đến Tô Châu, lúc mọi người cùng nhau ăn cơm, lại chả để cho cô chút mặt mũi nào, đặc biệt lúc yên tĩnh tựa như chó nông thôn Trung Hoa, đến khi nổi giận rõ ràng là chó ngao Tây Tạng...

Tráng Ngư khẽ chạm vào mặt mình, quan trọng là còn bị người đàn ông này khiến cho tâm trạng nhộn nhạo đấy.

Hai người mới nói được vài câu, đột nhiên có người gõ cửa. Tráng Ngư không có kinh nghiệm, cũng chẳng để ý, đi ra mở cửa, đột nhiên thấy ánh mắt sâu xa của Đàm Giáo, dáng vẻ người từng trải.

Thẩm Thời Nhận mặc chiếc áo phong màu xanh quân đội, chất liệu mềm mại cũ kĩ, lại càng hiện rõ cơ bắp trên người. Tráng Ngư biết mình đang mặc đồ ngủ, hơn nữa một bên quai váy còn tụt xuống, cô vịn cửa không nhúc nhích: "Có chuyện gì?"

Ánh mắt Thẩm Thời Nhận nhanh chóng lướt qua bả vai cô, ánh mắt cũng không dời đi, khuôn mặt bình thường vốn như khúc gỗ, cũng không có biểu cảm gì đặc biệt, thấp giọng: "Anh muốn nói với em vài lời chuyện ban ngày."

"Nói gì?" Tráng Ngư hỏi.

Buổi đêm hơi lạnh, Tráng Ngư ôm lấy cánh tay, Thẩm Thời Nhận nói: "Nếu không vào trong rồi nói."

Tráng Ngư nói: "Đàm Giáo còn chưa ngủ, đang ở trên giường hóng đấy."

Thẩm Thời Nhận thoáng cười: "VẬY... đến phòng anh nói chuyện?"

Tráng Ngư chột dịch chân, nói: "Cũng được."

Hai người một trước một sau đi vào phòng anh, Thẩm Thời Nhận quét thẻ mở cửa. Tráng Ngư đi vào, phát hiện dù là phòng khách sạn cũng được anh giữ gìn rất sạch sẽ, hôm nay đã giặt sạch quần áo treo trong phòng tắm, áo khoác gấp gọn gàng đặt trên giường. Một ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu - tốt lắm, sau này trong nhà có người dọn dẹp rồi.

Thẩm Thời Nhận chuyển ghế đến: "Ngồi đi." Tráng Ngư chậm rãi đi qua, Thẩm Thời Nhận rót cho cô cốc nước ấm. Tráng Ngư cầm lấy làm ấm tay, anh ngồi ở cuối giường, ngồi thẳng, hai tay đặt trên đùi, dường như đang cân nhắc câu chữ: "Hiếu Ngư, ban ngày anh không phải cố ý khiến em mất mặt, chỉ có điều anh làm cảnh sát nên có nguyên tắc của mình. Nguyên tắc này cho dù là ai, anh cũng không thể chẫm chước. Em là cô gái hiếu chuyện, anh biết em hiểu..."

Tráng Ngư nhìn dáng vẻ nghiêm túc giải thích của anh, mỉm cười, hất tay: "Được rồi, ban ngày em cũng hơi nóng tính. Anh nói đúng, em tôn trọng nguyên tắc của anh."

Thẩm Thời Nhận không nghĩ tới cô gái vốn bướng bỉnh lại dễ dàng tha thứ như vậy, giật mình một lúc lâu, cũng không biết nói gì cho phải.

Chương 295: Ngoại truyện Chim sa cá lặn (Phần 5)

Tráng Ngự từ từ uống nước, sau đó nói: "Ngày mai anh cùng hành động với Ô Ngộ, phải chú ý an toàn."

Anh đáp: "Ừ."

Tráng Ngự đứng lên: "Không còn chuyện gì khác thì em trở về đi ngủ đây. Anh cũng đứng dậy, nhưng không nói được hay không. Tráng Ngự đi đến trước mặt anh, vịn một tay lên vai anh, "Nào lại đây hôn một cái. Đây là phần thưởng cho anh giúp bọn em bắt người, trước nay em vốn là người thưởng phạt rõ ràng."

Thấm Thời Nhận không nhúc nhích. Tráng Ngự cảm thấy anh hơi là lạ, cả người căng thẳng. Cô mỉm cười, phần lớn vẫn là con sói nghe lời nha, lòng trầm rất được an ủi. Cô dứt khoát kiễng chân, hôn một cái lên mặt anh, sau đó ghé vào lỗ tai anh thấp giọng: "Sao không dám, không phải hôm qua khi hẹn hò với em, anh hôn rất mãnh liệt tập trung..."

Lời còn chưa dứt, cả người đã bị nâng lên. Thấm Thời Nhận một tay ôm lấy cô, bên cạnh là TV, cô lại càng hoảng sợ, người đã bị anh đặt giữa hai vòng tay, nụ hôn rơi xuống. Nụ hôn này, cái ôm này mang theo sự nồng nhiệt trước nay chưa từng có, ngón tay anh bắt đầu trượt trên lưng cô, hai mắt nhắm chặt, khoé môi ẩn chứa đau đớn và vui vẻ. Tim Tráng Ngự như bị thứ gì đó đập vào, đột nhiên cảm thấy mất phương hướng, cảm thấy sự mãnh liệt nào đó bao phủ toàn bộ kích thích và vui vẻ. Tay cô cũng bắt đầu luồn vào giữa tóc anh, sờ dưới áo anh. Hai người hôn đến mức quên hết tất cả, Thấm Thời Nhận đột nhiên dừng lại, hai tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn chăm chăm mấy giây.

Tráng Ngự bất mãn: "Tại sao dừng lại? Tiếp tục đi?" Thấm Thời Nhận mỉm cười, Tráng Ngự sững sờ, trong ánh sáng u tối, con sói cười vui vẻ như thế, lại như một thiếu niên đơn thuần hết sức chân thành. Anh chột cởi áo, lộ ra

cơ thể không có chút thịt thừa, cơ thể đàn ông thành thực, lại ôm lấy cô. Trong đầu Tráng Ngư nổi tung, cơ thể cũng thế, nhưng thứ này vẫn không ảnh hưởng đến suy nghĩ lựa chọn của anh.

Cô chỉ hỏi mình một câu: Có muốn hay không.

Thẩm Thời Nhận ôm lấy cô đi về phía giường, giọng nói khàn khàn: "Hiếu Ngư, anh..."

Tráng Ngư ngắt lời anh: "Kỹ thuật của anh thế nào?"

Lúc này người thành thật như Thẩm Thời Nhận cũng không thể thành thật nổi: "Thử xem sẽ biết... anh có thể học."

Tráng Ngư mỉm cười, tim đập như trống: "Này, tuy em còn là xử nữ, nhưng chắc chắn không ảnh hưởng đến kỹ thuật của em..."

Thẩm Thời Nhận dừng tay: "Em vẫn còn là sinh viên, anh..."

Tráng Ngư chỉ nói: "Em trưởng thành rồi." Thấy anh rõ ràng đã gươm tuốt khỏi vỏ, lại còn rơi vào đấu tranh giữa dục vọng và đạo đức. Mỗi gân xanh trên cánh tay căng thẳng, cơ thể đè nặng cô không rời. Tráng Ngư đột nhiên cảm giác được bộ dáng này của anh gọi cảm chết người. Cô nắm tay anh, đặt lên ngực mình: "Vừa rồi anh đã tự tay trải nghiệm, còn do dự gì nữa? Yên tâm, bà đây chưa bao giờ hối hận về chuyện mình làm."

(6)

Tráng Ngư ngồi trong xe, hơi hối hận.

Ai nói Thẩm Thời Nhận là người thành thật, nhân lúc tối qua đạt được cô, sáng nay vẫn là dáng vẻ trung thực chất phác, nói cô thông minh lanh lợi, tất cả mọi người hi vọng cô ở trong xe phối hợp hành động. Hơn nữa mới sáng sớm còn vừa nói vừa ôm, sau đó thấp giọng cầu xin cô. Lúc ấy cô đang thoải mái, không nghĩ nhiều đồng ý luôn.

Ai ngờ hiện tại ba người bọn họ đến nơi xảy ra vụ án rồi, chỉ có mình cô ngồi trong xe, trong bóng đêm tối mịt, chán chết chờ đợi.

Ngón tay cô gõ trên đùi, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Thẩm Thời Nhận ngậm ngón tay cô, khẽ cắn. Trong lòng run lên.

Cơ thể hơi đau nhức, chân thậm chí không thể khép lại. Ai nói anh là đầu gối, là người thành thật chứ, anh hoàn toàn không biết thoải mãn y như cô,

nhưng thể lực của chú già cảnh sát thật đáng sợ.
Tráng Ngự quay đầu nhìn trời tối đen, từ từ mỉm cười.

Cô nghe thấy tiếng động kì lạ, như hai tiếng pháo.

Bọn họ còn chưa truyền đến tin tức.

Cô cầm lấy điện thoại, gọi cho Đàm Giáo.

Trời rất tối, xung quanh cũng rất yên tĩnh, tiếng súng mơ hồ lả lẩm căn bản sẽ không khiến cho bảo vệ trường học chú ý. Đầu óc cô vẫn rất tỉnh táo, tự động gọi cho 110 báo án, nói rõ địa điểm và tình hình nạn nhân, sau đó cũng không biết ném điện thoại đi đâu. Cô đi trên con đường âm u trong trường học, từng bước đi về phía trước. Sao trên trời lấp lánh, nhưng không ai nhìn thấy, Tráng Ngự cứ thế đi bộ một mình.

Chim nhận lên xuống, cá chìm như trước.

Chim nhận lên xuống, cá chìm như trước.

Những lời này nhiều lần hiện lên trong đầu cô.

Cô đi tới bên cạnh thi thể, Đàm Giáo đang gào khóc, Ô Ngộ ra sức cứu giúp, cô chỉ nhìn thấy thi thể của anh lả lẩm hơn rất nhiều so với người sống. Đêm qua anh còn nói bên tai cô: "Hiếu Ngự... tuy thời gian chúng ta quen biết không lâu... Hôm nay anh thực sự quá xúc động, nhưng anh sẽ luôn đối xử tốt với em. Anh thề với huy hiệu cảnh sát trên vai."

Tráng Ngự nhắm mắt lại, xoay người, rời khỏi bạn bè, đi vào sâu trong bóng tối.

Cô yêu người đàn ông này rồi, từ lần đầu nhìn thấy anh, giống như con bướm kiêu ngạo, mang theo ngọn lửa lộng lẫy đẹp đẽ.

Từ trước khi gặp anh, sau khi quên đi anh.

Chương 296: Ngoại truyện Chim sa cá lặn (Phần 6)

(7)

Băng tuyết ngập trời, lại còn là buổi tối, không có xe nào chịu chạy từ thành phố Côn đến Lịch Huyện, cũng may còn có tuyến xe dành riêng để phục vụ người làm thuê về nhà.

Tráng Ngư dùng miệng cắn vé, mang theo vali lên xe.

Không nhiều người lắm.

Tráng Ngư ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, hai chân duỗi ra đằng trước, lúc lái xe lên nhìn thấy cô là một người đẹp, cũng không tức giận, chỉ mỉm cười: "Em gái, rụt chân lại."

"À." Tráng Ngư từ từ thu chân về.

Cô chú ý tới người đàn ông vừa lên xe đang nhìn mình.

Sao thế, nhìn cái gì? Bà đây luân phiên ngồi máy bay tàu hoả ô tô, vì bạn bè xông pha chốn hiểm nguy, hiện tại eo đau muốn chết, hai chân càng nhức mỏi, duỗi một lát không được sao?

Cô quay đầu lại, ánh mắt loé lên như điện.

Sững người.

Người đàn ông này hơi quen quen.

Trí nhớ của Tráng Ngư rất tốt, đã gặp người ở đâu, cho dù chỉ là một tấm hình, cô cũng có thể nhanh chóng nhớ lại. Trong đầu đột nhiên xuất hiện một bức ảnh chụp, người đàn ông đội mũ mặc đồng phục cảnh sát, nhìn khuôn mặt hơi cứng nhắc, nhưng hai mắt bình tĩnh. Lúc nhìn thấy, cô ngỡ ngác một lúc, rồi sau đó nói với Đàm Giáo: "Đối tượng xem mặt của cô cũng đẹp trai đấy chứ."

Nhưng lại nhận được câu trả lời đầy tức giận của Đàm Giáo: "Đẹp trai cái quỷ gì, là một kẻ đầu gỗ! Thấm đầu gỗ, hiện tại tôi đang rầu rĩ không biết làm thế nào để vứt bỏ con người hiền lành này..."

Trong đầu cũng hiện lên cảnh tượng Đàm Giáo và Ô Ngộ ở chung trong phòng, trong mắt đối phương chỉ có nhau. Tráng Ngư sờ cằm, gọi điện thoại cho Đàm Giáo, giọng rất thấp: "Cô đoán xem tôi gặp ai trên xe?... Đối tượng xem mặt của cô đấy, hơn nữa người thật còn đẹp hơn trên ảnh."

Đàm Giáo lập tức nói có lẽ Thấm Thời Nhận cũng đến nhà họ Trần hỗ trợ vụ án, bảo Tráng Ngư để ý giùm.

Tuy Tráng Ngư cảm thấy kì quái, nhưng vẫn đồng ý.

Cúp máy, nhìn người đàn ông dù ở trên xe vẫn ngồi thẳng tắp, không ngả đầu nằm ngủ giống như người khác, dáng vẻ nghiêm túc tâm sự nặng nề, luôn nhìn về phía trước. Tráng Ngư đột nhiên rất muốn trêu anh, cô không sợ trời không sợ đất thì sợ gì chứ? Đứng dậy, đi đến vị trí bên cạnh anh ngồi xuống.

Thấm Thời Nhận quay đầu liếc cô.

Tráng Ngư: "Này, anh đẹp trai, đi một mình à?"

Thấm Thời Nhận im lặng, quay đầu đi, không trả lời cô.

Tráng Ngư vắt chéo chân, một tay bám vào ghế đằng trước, nghiêng đầu nhìn anh, chân thành nói: "Không phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi

chứ?"

Thẩm Thời Nhận: "Không có."

"Anh là cảnh sát hình sự Đại Ly à?"

Lúc này Thẩm Thời Nhận mới nhìn cô lần nữa: "Cô là ai?"

Khí chất của cô gái có vẻ phức tạp, nhìn thế nào cũng chỉ khoảng hai mươi, nhìn kĩ thì làn da non đến mức có thể véo ra nước, còn mang theo chút khí chất thiếu niên, nhưng rõ ràng lại chỉ mới hai mươi. Bên trên cổ tay trắng nõn đeo đồng hồ da, mặt đồng hồ hình đầu lâu màu bạc. Không trang điểm, nhưng dung mạo xinh đẹp.

"Tôi là Tráng Ngư..." Cô đáp, "Tôi là Chu Hiểu Ngư, bạn của Đàm Giáo. Hiện tại tôi đi giúp cô ấy."

Thẩm Thời Nhận không nói chuyện.

Tráng Ngư cũng chả bận tâm, ngáp một cái, miệng mở to, sau đó khẽ dựa vào, khoanh tay nói: "Tôi ngủ một lát, đến nơi gọi tôi."

Thẩm Thời Nhận muốn nói lại thôi. Lần đầu tiên có một cô gái tự ra quyết định ở trước mặt anh, mang theo chút xâm lược khiến đàn ông khó chịu, nhưng anh không biết nói gì cho phải.

"Anh muốn đi giúp bọn họ sao?" Tráng Ngư hỏi.

Thẩm Thời Nhận im lặng một lúc, mới đáp: "Đúng vậy, đi xem sao." Thiếu nữ từ từ nhắm hai mắt lại, khoé miệng hơi nhếch lên: "Được đó, không hoàn toàn là đầu gối."

Chương 297: Ngoại truyện Chim sa cá lặn (Phần 7)

Hai mươi tám năm qua anh chưa từng bị cô gái nào đến gần như vậy, xem ra vẫn chỉ là một cô bé mà thôi. Tuy nhiên khi ngủ Tráng Ngư rất ngang ngược, cô thích đè lên chăn màn, hiện tại trong lúc mơ màng sờ được cái chăn nóng hầm hập, dứt khoát quấn lấy, hai tay ôm chặt, thậm chí chân còn gác lên trên, trong đầu Thẩm Thời Nhận linh hoạt, dựa vào tốc độ phản ứng nhanh nhẹn của cảnh sát hình sự, thoáng cái tránh thoát.

Chân Tráng Ngư rơi vào khoảng không, nhếch miệng, ôm lấy eo anh, trong mơ khoé miệng hơi cong lên, ngủ tiếp.

Thẩm Thời Nhận giống như bị dây thừng trói chặt, cử động không được, không cử động cũng không xong. Người cao 1m8, lúc này lại cứng đờ như khúc gỗ, muốn cử động một chút, buông tay cô ra, cô gái lập tức phát hiện, nhú mày, càng ôm chặt hơn. Mùa đông mà cả người Thẩm Thời Nhận nhanh chóng đổ mồ hôi.

Anh cảm thấy không thể tiếp tục như vậy. Dù con gái nhà người ta đang nằm mơ, hiện tại dù anh không làm gì cũng là chiếm tiện nghi của người ta. Thẩm Thời Nhận anh không làm ra chuyện như vậy.

Vừa định gọi cô tỉnh thì Thẩm Thời Nhận ngẩn người.

Rõ ràng cô gái ngủ say, nhưng trên mặt lại rơi nước mắt. Giọt nước mắt yên tĩnh, trong suốt, dưới ánh sáng u ám, có chút loé lên. “Thời Nhận...” Trong miệng cô thì thào, “A Nhận...”

Tim Thời Nhận như bị một dòng nước lạnh dội vào, khuôn mặt cô ánh vào mắt anh. Anh không hiểu sao cô gái này có thể gọi tên anh thân mật như vậy, nhưng trong nháy mắt đã không còn muốn đẩy cô ra. Anh cứ thế ngồi thật lâu như một bức tượng, cho đến khi cô gái lại ngủ say, không cử động, tay cũng dần bỏ xuống, không quấn lấy nữa. Thẩm Thời Nhận ngồi yên một lúc, sờ tay cô, hơi lạnh. Anh cẩn thận cởi áo khoác đắp lên người cô. Ở

trong mơ cô cảm thấy càng ấm áp hơn, cơ thể rụt lại, cả người chui vào trong áo anh. Thấm Thời Nhận quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, tuyết rơi nhiều như lông ngỗng bay tán loạn, chân trời lộ ra một vòng sáng trắng.

Rốt cuộc là thứ gì, như thế bị tầng tuyết dày che giấu giữa sắc trời u ám, lại sinh động như ánh mặt trời sắp đi vào trong tính mạng anh?

(8)

Tráng Ngự vừa mở cửa nhà Tiểu Hạo ra, thấy ngay một người cảnh sát nam rất cao, đứng ở cửa. Cô cũng thấy rõ mặt anh. Trước đó xem ảnh chụp chỉ cảm thấy vô cùng tuần tú, âm thầm phỉ nhổ Đàm Giáo chả tinh mắt tí nào. Hiện tại nhìn kĩ ánh mắt anh sáng, mũi cao thẳng, cả người còn lộ ra khí chất khoan khoái.

Thấm Thời Nhận nhìn cô, yên tĩnh một lúc: “Cô Chu Hiểu Ngự?”

Tráng Ngự: “Vâng?”

Thấm Thời Nhận móc ra thẻ cảnh sát, để trước mặt cô: “Tôi là cảnh sát hình sự Thấm Thời Nhận, đại đội trưởng phân cục một thành đông thành phố, có thể vào xem hay không? Tôi cũng là bạn Đàm Giáo.”

Tráng Ngự dịch người, nhường đường.

Thấm Thời Nhận cảm kích cười, vừa đi được hai bước, nghe thấy cô ở đằng sau nói: “Cho là tôi không biết anh sao?”

Anh dừng bước, cô gái đã lướt qua anh đi trước dẫn đường. Anh không thể không chú ý tới bóng lưng cô gái, ăn mặc áo phông và quần da đen đơn giản, dáng người vô cùng đẹp, tóc đen xoã xuống như thác nước, tung bay sau lưng cô. Anh phát hiện mình phân tâm, nhanh chóng dời mắt đi.

Cuối tháng 7, vụ án của Ngôn Viễn chấm dứt.

Tráng Ngự ngồi trước máy tính, lần đầu tiên không có tâm trạng chơi game. Cô im lặng suy nghĩ thật lâu, sợ tới mức nhóm bạn cùng phòng cảm thấy trên người vị lão đại này có chuyện.

Cuối cùng cô cầm lấy di động, đi ra ngoài, gọi cho Đàm Giáo.

“Cô và Thấm Thời Nhận thực sự không có khả năng nào sao?”

Cô nàng kia lập tức bật cười: “Không có.”

Cúp máy, tâm trạng Tráng Ngự khoan khoái dễ chịu, cũng đúng nha, trước

nay cô nàng kia khẩu vị kì lạ, thích người thợ sửa xe cũng chả có gì lạ. Tráng Ngư hơi do dự, đột nhiên cầm chặt điện thoại gọi cho vị cảnh sát Thâm kia

“A lô.”

Thâm Thời Nhận: “Cô Chu, có chuyện gì?”

Anh lưu lại số của cô, hay là nghe ra tiếng của cô? Mặc kệ là loại nào, Tráng Ngư rất hài lòng.

"À, là như thế này , cảnh sát Thâm, anh đã giúp Đàm Giáo bạn tôi trong vụ án này, tôi muốn thay cô ấy mời anh ăn một bữa cơm cảm ơn." Nàng bình thản nói. Nói xong có chút xem thường chính mình, mợ sao lại giống như một lão già cổ lỗ tiếp cận con gái nhà lành.

Thâm Thời Nhận im lặng một lát.

Tráng Ngư là người nhạy cảm, anh im lặng khiến cô hồi hận vì đã gọi cuộc điện thoại này.

"Tôi mời cô." Thâm Thời Nhận nói, "Là mọi người giúp tôi mà. Cô vẫn còn là sinh viên, không thể để cho cô tổn kém." Bên trong giọng anh mơ hồ có sự vui vẻ.

Không biết sao Tráng Ngư cũng bật cười: "Vâng."

Cúp máy, cô đi vào ký túc xá, đám bạn cùng phòng thấy khuôn mặt âm trầm của lão đại đột nhiên quét sạch, thay thế bằng sự hớn hở, Nhị Cầu lạnh lợi: "Mợ nó Ngư lão đại, cô cười bí ối như vậy, không phải là có bạn trai rồi đấy chứ?"

Tráng Ngư ném di động lên bàn, vất chân lên ghế, thản nhiên cười nói: "Sắp có rồi."

Cô ngẩng đầu nhìn lịch, bọn họ hẹn mấy ngày sau, ngày 2 tháng 8.

Chương 298: Ngoại truyện Chim sa cá lặn (Phần cuối)

(9)

Ô Ngộ nói, cô đến đại đội phân cục một thành đông, tìm một cảnh sát hình sự tên Thẩm Thời Nhận. Cô sẽ biết anh ta là ai.

Anh ta cũng biết cô là ai, nhất định anh ta đang đợi cô.

Những kí ức ấy, những mơ hồ kia, từng đoạn khắc sâu như những cảnh mơ hồ trong đêm tối, bắt đầu quanh quẩn trong lòng Tráng Ngự. Cô cũng không phải là người hoang mang, từ trong quán cà phê đi ra, nhìn thấy ánh mặt trời sáng lạn, trái tim như vừa ra khỏi tầng băng rét lạnh, tê liệt.

Thẩm Thời Nhận.

Thẩm Thời Nhận.

Chim nhận lên xuống, cá chìm như trước.

Chim nhận lên xuống, tim tôi như trước.

Cái tên này, lời nói mất phương hướng không ngừng nhiều lần quanh quẩn trong lòng cô. Trên đường đông đúc xe cộ âm ỉ, đột nhiên cô không nghe thấy gì nữa, cũng không thấy gì trong mắt.

Chỉ có một người đàn ông tựa đầu vào vai cô, dịu dàng gọi: “Hiếu Ngự.”
“Hiếu Ngự.”

Giọng nói trầm thấp, trong trẻo, kiên định, dịu dàng.

“Hiếu Ngự.”

“Đừng quên anh.”

“Anh thề bằng huy hiệu cảnh sát trên vai sẽ luôn đối xử tốt với em.”

Một năm này, trí nhớ đã bị thời gian che phủ.

Khi đó cảnh vật luân hồi thuộc về thời gian của anh và cô, ngăn ngui như dòng nước chảy trong khe hở, ai có thể nắm bắt?

Tráng Ngự cô kiếp này chưa bao giờ biết hối hận! Cô phải nắm chặt! Liều mạng cũng phải nắm chặt!

Cô vươn tay gọi xe, lái xe nhìn mặt cô gái xinh đẹp nặng nề như tuyết, cũng không dám hỏi nhiều. Tráng Ngự quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hai mắt đỏ lên, quát: “Lái nhanh lên!”

Xe taxi chạy nhanh như tia chớp, dừng lại tại cửa phân cục thành đông. Tráng Ngự trả tiền, đẩy cửa xuống xe. Bảo vệ ở cổng nhìn thấy muốn ngăn cô lại, nhưng cô gái đai đen Taekwondo xoay người khiến người ta bất ngờ, cô lập tức chạy vào, đuổi theo vào trong toà nhà, người đến người đi, đâu còn thấy được bóng dáng cô.

Tráng Ngự đi từng bước về văn phòng đại đội trưởng đội một cảnh sát hình sự. Có người nhìn thấy khuôn mặt xa lạ: “Cô gái, cô tìm ai?”

“Thẩm Thời Nhận.”

“À, anh ấy đang họp trong văn phòng đấy.”

“Cảm ơn.”

Con đường này không dài, nhưng mà không ai chú ý tới Tráng Ngự. cô đi ngang qua một bức tường, trên đó có lịch và đồng hồ. Ngày 6 tháng 8 năm 2017, tốt lắm, so với thời gian hẹn gặp tiếp theo mới chậm bốn ngày.

Cửa phòng họp đóng lại, mơ hồ có tiếng nói chuyện. Tráng Ngự đứng lại, đẩy cửa ra.

“Rầm” cửa đập vào tường, bên trong hơn hai mươi người đàn ông đều quay đầu lại sững sốt nhìn cô.

Tráng Ngự không thấy ai hết.

Cô chỉ thấy người đàn ông đứng ở phía trước kia. Anh vẫn mặc đồng phục cảnh sát, chỉ là ở trong cục không đội mũ, lộ ra mái tóc ngắn mềm mại sạch sẽ. Có lẽ anh đang báo cáo gì đó, trong tay còn cầm xấp tài liệu. Anh cũng nhìn thấy cô, trong đôi mắt kia, đôi bàn tay, cũng giống như cô đã ngừng lại. Tuy nhiên anh chỉ nhìn chăm chăm cô, tài liệu trong tay bị nắm đến nhăn nhúm.

Trong đôi mắt kia cuối cùng mây mưa đan vào nhau, sâu như mộng.

Hốc mắt Tráng Ngự nóng lên, cô hít mũi, đi về phía anh. Tất cả mọi người đang nhìn bọn họ, nhưng Tráng Ngự chả coi họ ra gì. Cô đi đến cách anh hai bước thì dừng lại.

“Nếu hiện tại cái gì anh đều không nhớ ra...” Cô từ từ nói, “Bà đây sẽ quay đầu rời đi...”

Lời nói hỗn loạn, tài liệu trong tay anh đã rơi xuống. Anh tiến lên một bước, ôm chặt cô vào trong lòng. Anh cúi đầu xuống, gần như là điên cuồng, mù quáng hôn. Tráng Ngự ôm lấy cổ anh, hôn càng mãnh liệt hơn.

Cả phòng nổ tung. Tiếng quát lớn của lãnh đạo, tiếng ồn ào của các đồng nghiệp. gần như muốn lật tung nóc nhà. Thanh niên cảnh sát hình sự tốt, đồng chí Thẩm Thời Nhận cấp dưới đặc ý của đội trưởng lần đầu tiên hoàn toàn không quan tâm, ôm hôn phụ nữ nhiều lần, mới ấn mặt cô vào trong ngực, không cho bất cứ ai nhìn thấy. Anh ngược khuôn mặt kiên định đứng, xin phép đội trưởng nghỉ, cũng mặc kệ có được đồng ý hay không, lôi kéo tay cô, chạy ra khỏi phòng họp.

Tráng Ngự chỉ cảm thấy đời này chưa từng vui vẻ như vậy. Hạnh phúc, đau khổ, ngọt ngào tựa như nứt ra trong lòng, cảm giác rõ ràng vô cùng sâu sắc nhưng lại vô cùng yên bình như trời xanh bên trên đám mây, như là đại viện nghiêm túc trang trọng cục cảnh sát.

Hai người chạy thẳng đến nơi không người, Tráng Ngự còn chưa nói gì, Thẩm Thời Nhận đã ôm lấy cô, sức mạnh lớn đến mức muốn đem cô tiến vào cơ thể. Tráng Ngự để mặc anh, khoé miệng luôn mang theo ý cười. Cho đến khi tâm trạng của anh cuối cùng đã bình thường, thả cô ra, rồi lại ép cô vào góc tường, cúi đầu nhìn cô.

Cô mỉm cười.

Anh cũng vậy.

Trong mắt hai người đều có dòng nước nóng.

“Anh nhớ ra từ lúc nào?” “Cô nói.

“Vào lúc nhìn thấy em.” Anh nói, “Em có biết kí ức đã tra tấn anh bao lâu rồi không? Trong mơ là em, mở mắt ra là em, mỗi ngày đều là em, nhưng không tìm thấy em... Anh...”

Tráng Ngự vô cùng đau lòng, nhất thời quên mất một năm nay chẳng lẽ cô không phải trải qua sự đau buồn vô cớ, thống khổ như vậy sao? Cô mỉm cười, sờ tóc anh: “Em đã nói rồi đời này em chưa từng phụ lòng người đàn ông nào, cho nên anh xem đây em vẫn là tới tìm anh. Có câu này mỗi lần đều không kịp nói, hôm nay nhất định bà đây phải nói. Thẩm Thời Nhận, em yêu anh. Chu Hiểu Ngự yêu anh. Dù bị thời gian ngược đãi thành cún, bà đây thề quyết chí không thay đổi.”

Chương 299: Ngoại truyện Cuộc sống của tác giả, giáo sư và thợ sửa chữa (Phần 1)

Đàm Giáo soi gương cả một lúc lâu, trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng, áo khoác màu đen, còn có chiếc quần trang trọng thẳng tắp. Ô Ngộ ngồi bên cạnh đọc sách, một lát sau nghe thấy cô nói: "Moá, em có mặc hoàng bào vào cũng không biến được thành thái tử, mặc vào vẫn chả cảm thấy giống giáo viên, chỉ cảm thấy rất cấm dục..."

Ô Ngộ bỏ sách xuống: "Cấm cái gì?"

Đàm Giáo: "Không có gì... Nói thật, anh cảm thấy em mặc như vậy được không?"

Ô Ngộ đứng dậy đi đến đằng sau cô, quan sát tỉ mỉ một lúc: "Thực ra không cần ăn mặc trang trọng như vậy, em dạy chương trình sáng tác văn học mạng, môn học tự chọn, người đến nghe giảng cũng chỉ là một số... thiếu nữ mạng không khác gì với em, dĩ nhiên là được rồi."

Đàm Giáo nửa tin nửa ngờ: "Thật sao?"

Ô Ngộ: "Hãy tin tưởng mắt anh."

Đối với ánh mắt của người đàn ông nhà mình, Đàm Giáo quả thực rất tin cậy, dù sao anh đẹp trai như vậy, tùy tiện mặc gì cũng có khí chất. Vì thế Đàm Giáo vui vẻ cởi bỏ trang phục trang trọng, lấy váy từ tủ ra, sau đó búi tóc lên: "Như vậy được không?"

Ô Ngộ nhìn một lát, đột nhiên mỉm cười: "Anh hơi hối hận rồi."

"Cái gì?"

"Không có gì."

Tiết học đầu tiên của đại thần mạng Thất Châu tại Đại học chuyên ngành XX Bắc Kinh, tất nhiên thu hút đông đảo người, cho dù là trên mạng hay trong hiện thực. Đàm Giảo từ xa đi đến gần phòng học đã thấy bên trong đông nghịt người. Cô sờ mũi, cầm tài liệu đi vào, bài giảng vẫn là do học bá giúp cô sửa sang đấy.

Ban đầu năm trăm người trong phòng không có ai chú ý tới cô ngoài mấy chàng trai ngồi ghế hàng đầu, đôi mắt sáng ngời, hơi không an phận.

Cho đến khi Đàm Giảo đi thẳng về phía bục giảng.

Trong phòng học lập tức yên lặng.

Đàm Giảo hơi căng thẳng: "Chào mọi người, tôi là tác giả Thất Châu, rất vinh hạnh nhận được lời mời đến lớp học này..." Bên dưới chột phát ra tiếng vỗ tay như sấm, Đàm Giảo hơi sửng sốt, nhìn từng khuôn mặt kích động, rõ ràng có không ít thiếu nữ ôm chồng sách trong tay, khuôn mặt đỏ ửng kích động, chờ buổi học kết thúc tìm cô kí tên. Trong lòng Đàm Giảo đột nhiên trở nên ấm áp.

Dường như giảng dạy ở một trường đại học hạng ba cũng không tệ nha.

Năm trăm người thì có khoảng bốn trăm năm mươi thiếu nữ, vượt ngoài dự đoán của Đàm Giảo, sau khi kích động, bọn họ đều vô cùng yên tĩnh chăm chú. Đàm Giảo nói cũng rất nghiêm túc, giáo trình đâu ra đấy, giảng về những lý giải của mình đối với sáng tác văn học. Sau đó cũng có không ít thiếu nữ ghi chép, xem ra là lập chí làm tác giả mạng. Tuy Đàm Giảo bình tĩnh, nhưng dù sao đã trải qua sóng to gió lớn, trong lòng luôn đè nén cảm xúc kích động. Dù sao cô vốn là học tra, chưa bao giờ cô nghĩ đến có

ngày mình trèo lên giảng bài ở đại học. Bởi vì Ô Ngộ luôn cố vũ, cô mới dũng cảm đi đến bước này. Đây là vinh quang khó quên đối với một học tra cả đời này. Cô nghĩ đến Ô Ngộ, nghĩ thầm thực mợ nó một người đặc đạo gà chó cũng thăng thiên. Ánh sáng của học bá cũng thuận tiện bao phủ cô.

Cô vốn đang nói rất lưu loát, bầu không khí vô cùng tốt, quả thực đạt tới cảm giác đỉnh cao, cho đến khi một bóng dáng từ cửa sau đi vào, ngồi xuống hàng cuối.

Anh quá bắt mắt, là người bắt mắt nhất trong đám người, cho nên Đàm Giảo liếc mắt một cái thấy ngay. Áo khoác màu đen, áo lông mỏng quần dài, quan trọng là hiện tại đã luyện tập trở lại cơ bụng tám múi. Chỉ yên tĩnh ngồi ở chỗ kia, khuôn mặt hình dáng đã như một bức tranh, hai đầu lông mày còn có khí chất đàn ông trẻ tuổi không có. Tim Đàm Giảo thoáng lỡ nhịp, lập tức quên mất mình muốn nói gì, ngăn người đứng trên bục giảng.

Chương 300: Ngoại truyện Cuộc sống của tác giả, giáo sư và thợ sửa chữa (Phần 2)

Dưới bục giảng các sinh viên kiên nhẫn chờ đợi. Đàm Giáo khẽ ho một tiếng, tìm lại mạch suy nghĩ, xoay người sang chỗ khác, viết chữ lên bảng, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt mỉm cười của anh nhìn cô chăm chăm. Sau đó thuận tiện nghĩ đến đêm qua, anh dùng đôi tay rắn chắc ôm cô, cơ thể đè lên cô. Anh hỏi: "Em thích dáng vẻ anh giảng bài không?" Khi đó cô đỏ mặt gật đầu: "Có, đẹp trai muốn chết. Em còn chụp ảnh gửi cho cha mẹ đấy, bọn họ còn chưa từng thấy giảng viên Đại học Thanh Hoa, anh không biết họ vui đến phát khóc..."

Ô Ngộ cúi đầu mỉm cười chính là nụ cười tiêu chuẩn lúc này. Sau đó cô không an phận nói: "Nếu không... anh đừng coi bộ đồ mặc giảng bài, cứ như vậy..."
Hơi thở của anh trở nên nặng nề: "Cứ như vậy?"
"Cứ như vậy."
Cô gái xấu xa." Anh nói.

Đàm Giáo: "Em... thực ra anh không biết tiêu chuẩn của những người trên mạng hỗn loạn của bọn em đâu, như thế này tính là gì chứ?"
Ô Ngộ cười ra tiếng.

Đàm Giáo biết rõ điểm không tốt của mình, đầu óc thích suy nghĩ lung tung, khó khăn lắm mới tập trung lại được giảng bài, chỉ là khi xoay người, mặt đỏ lên.

Một sinh viên ngồi hàng đầu giơ tay: "Đại thần, cô giáo, tại sao mặt cô đỏ như vậy? Căng thẳng sao?" Rất nhiều người bật cười.

Đàm Giáo thản nhiên: "Không, là do trời sinh."

Hai tiếng học nhanh chóng kết thúc, cảnh tượng kia quả thực phải hình dung bằng hùng vĩ, rất nhiều người lên bục giảng, ôm sách tìm Đàm Giáo kí tên. Phần lớn là nữ sinh, cũng có cả nam sinh, hơi câu nệ nói: "Em xin hộ bạn gái..." Đàm Giáo sao có thể từ chối, mặt càng đỏ hơn, nghiêm chỉnh đứng kí cho mọi người. Có cô gái kích động khóc: "Thất Châu, nickname của em là Tiểu Kiều, em từng gửi rất nhiều lời nhắn cho chị, chị có ấn tượng với em không..."

Đàm Giáo dừng bút, dịu dàng xoa đầu cô gái: "Đương nhiên là có. Cảm ơn, hiện tại chị quay lại rồi."

Cô gái khác luôn che miệng, dường như làm vậy mới không kêu lên: "Đại Châu, em thực sự rất thích sách của chị, cũng muốn làm tác giả, nickname của em là Tiểu Lạc Nhà Đại Châu..."

Đàm Giáo bật cười, cẩn thận ghi lời chúc cho cô gái.

Buổi học vốn chỉ có hai tiếng, bởi vì "buổi kí tên" đột ngột này kéo dài đến tận nhá nhem tối mới kết thúc.

Đàm Giáo đi ra khỏi phòng học, mấy sinh viên cuối cùng vẫy tay tạm biệt, trong lòng bình tĩnh, tràn đầy cảm xúc. Cô ngẩng đầu, nhìn ánh tà dương dần tắt, Ô Ngộ đứng bên cạnh xe đạp, đang đợi cô.

Đàm Giáo chạy tới, ôm chặt eo anh.

Ô Ngộ hỏi: "Sao vậy?"

Đàm Giáo: "Cảm thấy rất hạnh phúc, hiện tại đã có được tất cả."

Ô Ngộ xoay người ôm lấy cô: "Hôm nay em vô cùng toả sáng. Rất lợi hại, cũng rất hấp dẫn."

Đàm Giáo cúi đầu mỉm cười. Một lát sau, lại nghe thấy anh nói bên tai: "Có qua có lại, đêm nay mặc quần áo giảng bài."

Tim Đàm Giáo khẽ run lên, giọng điệu lại thản nhiên: "Anh vẫn rất có tiến bộ nha."

Ô Ngộ đạp xe đưa cô đi xuyên qua sân trường, xuyên qua rừng cây, xuyên qua đám người, qua hai con đường, đi đến cửa Nam của Đại học Thanh Hoa.

Ở cửa Nam có một cửa hàng sửa chữa ô tô, Ô Ngộ đỗ xe ở cửa, Đàm Giảo nhảy xuống xe. Trong tiệm có một người thợ nhìn thấy bọn họ, hô lên: "Ông chủ, bà chủ."

Đàm Giảo hỏi: "Hôm nay việc làm ăn thế nào?"

Người thợ: "Khá tốt ạ."

Đàm Giảo quay đầu nhìn, Ô Ngộ đã cởi áo khoác, đeo găng tay dính dầu, bắt đầu giúp sửa chữa. Đàm Giảo nhấc váy ngồi ghế, nhìn từng cử động của anh, mỉm cười.

Ban đầu anh muốn mở tiệm sửa xe, Đàm Giảo còn hơi ngượng ngùng: "Á... Tuy em thực sự thích cơ bụng và áo may ô của thợ sửa chữa, nhưng anh không cần mở tiệm vì chuyện này... Hơn nữa dù sao anh cũng đường đường là giáo sư trẻ tuổi nhất Đại học Thanh Hoa, mỗi ngày tan làm còn đi đến tiệm, không được hay cho lắm."

Ô Ngộ lại đáp: "Anh không chỉ làm vì em đâu. Khoảng thời gian kia, việc sửa xe khiến cho anh bình tĩnh trở lại đã thành thói quen rồi. Anh ở trong tiệm sẽ nhớ tới mình không phải là con cưng của ông trời, cũng không phải là người không thể chịu nổi, chỉ là người bình thường. Nó đã thành thói quen rồi. Hơn nữa hiện tại khi nghiên cứu có vấn đề nào không giải quyết được, đến tiệm sửa xe sẽ có mạch suy nghĩ mới. Về ánh mắt của người khác không cần phải bận tâm. Anh cũng không muốn tiêu tốn hết thời gian vào sự nghiệp, cuộc đời còn có rất nhiều chuyện khác phải làm, bây giờ sửa xe là công việc nghiệp dư yêu thích của anh."

Đàm Giảo: "... Được rồi." Học bá sửa xe có thể tìm được mạch nghiên cứu toán học mới, trở thành nghiệp vụ yêu thích. Cô còn có thể nói gì?

Đã có cửa hàng như thế, dù không mang lại nhiều lợi nhuận, nhưng khi hai người đến, thực sự như lời anh nói đều cảm thấy rất an tâm.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn sáng lên. Ô Ngộ cởi áo, lộ ra áo may ô, đứng trước xe chăm chú rửa xe. Đàm Giảo ngồi ở chỗ kia, làn váy khẽ tung bay. Trong thoáng chốc, ngày bọn họ gặp lại cô chính là như vậy, ngồi bên cạnh nhìn đôi tay anh đầy tang thương, nhìn anh nửa đời im lặng.

Đàm Giảo chống cằm, khẽ cười.

Tốt quá.

Thời gian trôi đi lặng lẽ, chỉ còn nước mãi chảy.

Từ nay mỗi ngày về sau, đều là tương lai chúng tôi khao khát.

Table of Contents

[Chương 1: Đàm Giảo \(Phần 1.1\)](#)
[Chương 2: Đàm Giảo \(Phần 1.2\)](#)
[Chương 3: Đàm Giảo \(Phần 1.3\)](#)
[Chương 4: Ô Ngộ \(Phần 1.1\)](#)
[Chương 5: Ô Ngộ \(Phần 1.2\)](#)
[Chương 6: Ô Ngộ \(Phần 1.3\)](#)
[Chương 7: Đàm Giảo \(Phần 2.1\)](#)
[Chương 8: Đàm Giảo \(Phần 2.2\)](#)
[Chương 9: Đàm Giảo \(Phần 2.3\)](#)
[Chương 10: Ô Ngộ \(Phần 2.1\)](#)
[Chương 11: Ô Ngộ \(Phần 2.2\)](#)
[Chương 12: Đàm Giảo \(Phần 3.1\)](#)
[Chương 13: Đàm Giảo \(Phần 3.2\)](#)
[Chương 14: Đàm Giảo \(Phần 3.3\)](#)
[Chương 15: Đàm Giảo \(Phần 3.4\)](#)
[Chương 16: Ô Ngộ \(Phần 3.1\)](#)
[Chương 17: Ô Ngộ \(Phần 3.2\)](#)
[Chương 18: Ô Ngộ \(Phần 3.3\)](#)
[Chương 19: Đàm Giảo \(Phần 4.1\)](#)
[Chương 20: Đàm Giảo \(Phần 4.2\)](#)
[Chương 21: Đàm Giảo \(Phần 4.3\)](#)
[Chương 22: Ô Ngộ \(Phần 4.1\)](#)
[Chương 23: Ô Ngộ \(Phần 4.2\)](#)
[Chương 24: Ô Ngộ \(Phần 4.3\)](#)
[Chương 25: Đàm Giảo \(Phần 5.1\)](#)
[Chương 26: Đàm Giảo \(Phần 5.2\)](#)
[Chương 27: Đàm Giảo \(Phần 5.3\)](#)
[Chương 28: Đàm Giảo \(Phần 5.4\)](#)

[Chương 29: Đàm Giảo \(Phần 5.5\)](#)
[Chương 30: Đàm Giảo \(Phần 5.6\)](#)
[Chương 31: Đàm Giảo \(Phần 5.7\)](#)
[Chương 32: Ô Ngộ \(Phần 5.1\)](#)
[Chương 33: Ô Ngộ \(Phần 5.2\)](#)
[Chương 34: Đàm Giảo \(Phần 6.1\)](#)
[Chương 35: Đàm Giảo \(Phần 6.2\)](#)
[Chương 36: Đàm Giảo \(Phần 6.3\)](#)
[Chương 37: Ô Ngộ \(Phần 6.1\)](#)
[Chương 38: Ô Ngộ \(Phần 6.2\)](#)
[Chương 39: Ô Ngộ \(Phần 6.3\)](#)
[Chương 40: Ô Ngộ \(Phần 6.4\)](#)
[Chương 41: Ô Ngộ \(Phần 6.5\)](#)
[Chương 42: Đàm Giảo \(Phần 7.1\)](#)
[Chương 43: Đàm Giảo \(Phần 7.2\)](#)
[Chương 44: Đàm Giảo \(Phần 7.3\)](#)
[Chương 45: Đàm Giảo \(Phần 7.4\)](#)
[Chương 46: Ô Ngộ \(Phần 7.1\)](#)
[Chương 47: Ô Ngộ \(Phần 7.2\)](#)
[Chương 48: Ô Ngộ \(Phần 7.3\)](#)
[Chương 49: Ô Ngộ \(Phần 7.4\)](#)
[Chương 50: Đàm Giảo \(Phần 8.1\)](#)